

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

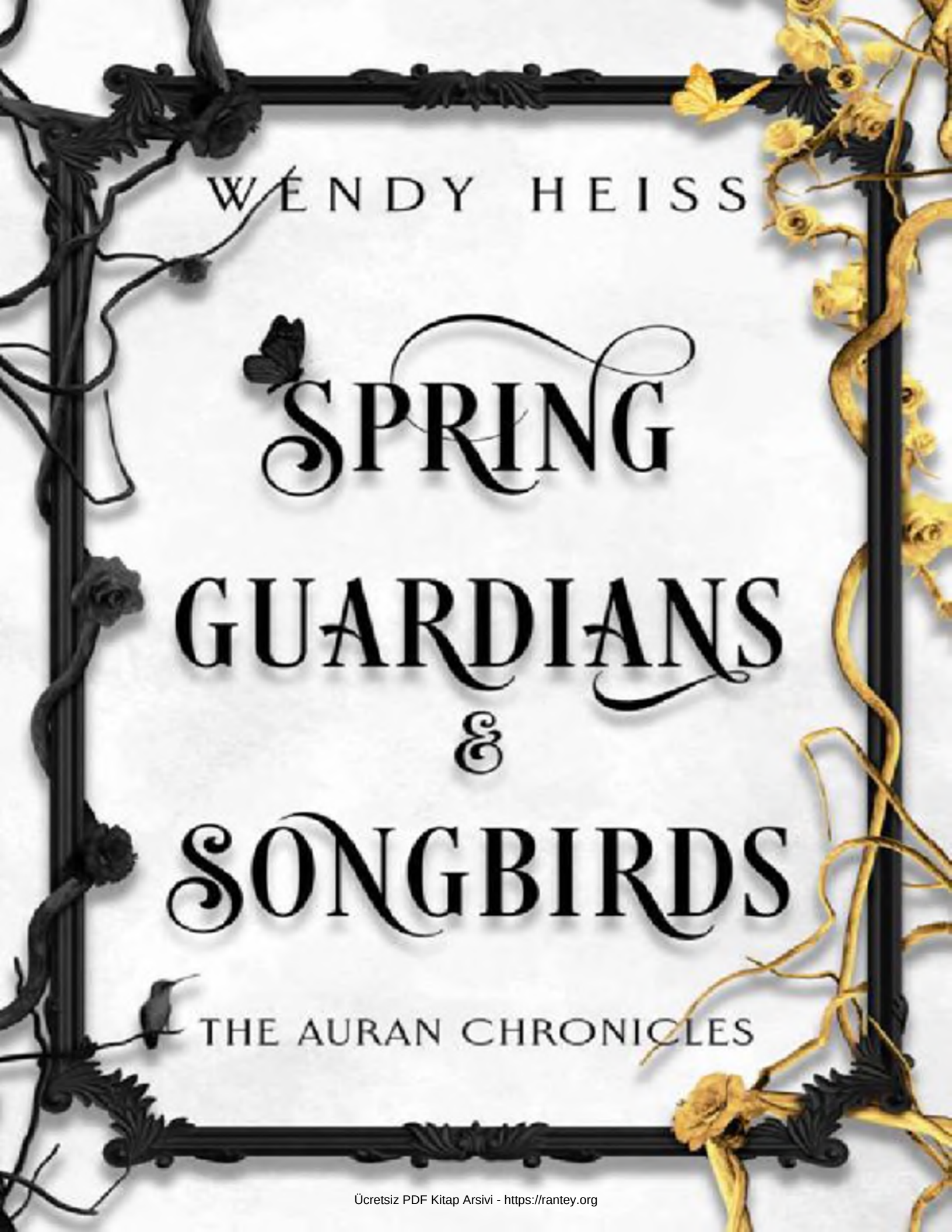
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WENDY HEISS

SPRING
GUARDIANS
&
SONGBIRDS

THE AURAN CHRONICLES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SPRING
GUARDIANS
&
SONGBIRDS

THE AURAN CHRONICLES

WENDY HEISS

Copyright © 2022 by Wendy Heiss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Heiss Yayıncılık

Kitap üzeri illüstratör: Fantastik Mürekkep

Geliştirme düzenlemesi ve satır düzenlemesi: Bree T.

(BluePressEditor) Harita illüstratörü: Lizzy Heiss

İç biçimlendirici: Lizzy Heiss İç

sanatlar: Jessica Merco (0jem0) İç

sanat: Mum (cand_133)

www.wendyheissauthor.com

*Terapist ücretleriniz için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum.

NOTE FROM AUTHOR

İçerik uyarısı ngsI

Bu kitap pek çok kişi için tetikleyici olabilecek ağır temalar içermektedir. Lütfen kitaba başlamadan önce aşağıdaki listeyi dikkatlice okuyun. Bir yazar olarak, duygusal durumumu yazdıklarımın dışında tutmaya ve karakterlere yansıtmamaya çalışıyorum, ancak ne yazık ki karakterlerin çoğu benim ve benim gibi birçok kişinin gerçek hayatta yaşadığı sorunlarla uğraşırken tasvir ediliyor. Bu kitap zaman zaman ağırlaşacak, bu yüzden lütfen bu listeyi atlamayın:

Kan, ölüm, sakatlama, cinayet, kan, kaba dil, işkence, kendine zarar verme, şiddet, çocuk istismarı, duygusal ve fiziksel istismar, sevilen birinin kaybı, panik atak, anksiyete, depresyon ve TSSB tasviri, bir çocuğun ölümü, kırbaçlama, yara izleri, alkol bağımlılığı, halüsinasyonlar, derealizasyon, savaş, kısırlık ve ölü doğumdan bahsedilmesi, soykırımdan bahsedilmesi, dissosiyasyon.

Ve son olarak, müstehcen içerik. Bu seri, birkaç açık sahne olduğu için olgun okuyucular (18+) tarafından okunması amaçlanmıştır.

Kışı yaşıyanlar ve baharı arayanlar için.

Not: Anne, gerçekten tekrar söylememe gerek var mı? Bu kitapta gidebileceğin en son yer burası. Şimdi arkanı dön.

CONTENTS

Aura I

Aura II

Numengarth Haritası

Olympia Juramentum

Haritası

Bölüm I

1. Pandemonium

2. Nivalis

3. Amarantinum

4. Nox

5. Nexilis

6. Attono

7. Monstra

8. Tenebris

9. Brontide

10. Inimicus

11. Ver

Bölüm

II

12. Hesperus

13. Invidia

14. Bestia

15. Supplicum

16. Marmoris

17. Apricus

18. Praeteritus

19. Bimaris

Bölüm III

20. Anguis

21. Animus

22. Superus

23. Galanthus

24. Serta

25. Uro

26. Lux

27. Opacus

28. Sudus

29. Nix

30. Caelifer

31. Oscan

32. Intempestus

33. Martius

34. Dius

35. Imber

36. Opto

Bölüm

IV

37. Fulmen

38. Copetum

39. Illunis

40. Elektrum

41. Siderus

42. Salum

Bölüm V

43. Carmen

44. Öfke

45. Sanguis

Barış ya da ateşle

Teşekkür Yazar

Hakkında

Sözlük

THE AURA

Thousands of years ago, eight prime gods of Ithicea descended on the realm of Numen. Taken a like on the human lands, they bestowed the realm with gifts and blessings of their own powers. Amongst their blessed were the Aura—humans veiled in god alike magic, true believers and humans of true hearts deemed pure by the gods.

LEMENTALLER

Eğlencenin sırası

Aura blessed by goddess Cyra of sun and healing

Magi healer

Bruma Caste

Aura blessed by god Krig of winter, war and wisdom.

Verglaser

Order of Sky and Air

Aura blessed by god Nubil of sky, thunder and clouds

Zephyr

Order of Life and Soil

Aura blessed by goddess Plantae of earth and rebirth

Senchi

Shinze

SPIRITÜELLER

Order of the Dark

Aura blessed by goddess Henah of moon, darkness, shadows and empathy

Umbra

Empath

Obscur

Order of Fire

Aura blessed by god Adan of fire and truth

Scarlet

Crofter

Siparisi

*Magic wielders, different from Aura,
blessed by god Celesteel of magic,
otherworld and spirits*

Dark Crafter

JURAMENTUM

KILIAN

A on üç yıldan biraz fazla oldu.

Eylül ayında sıcaklık o kadar kötü değildi, ancak Sitara'nın havasında boğucu bir nem koru vardı. Belki de soğukkanlı yaratıkları hayatta tutmaya yarayan Karanlıklar Denizi'nden gelen bunaltıcıydı. Golgotha yüzlerce yıl önce, krallığı yok edildikten sonra tüm yarattıklarıyla birlikte buraya yerleşmişti. Zaman değişmişti. Diyarlarda artık canavarlara dua edilmiyor, onlardan nefret ediliyor ve yakılıyordu. İnanç eksikliği cennetleri parçaladı ve tanrıları alçalttı. Golgotha da bizim diyarımıza böyle gelmişti. İnsanlar arasında bir tanrıydı ama sadece akranları tarafından değil, biz aşağı dünyaların aşağılık yaratıkları tarafından da dışlanmıştı.

Oturduğum kaya önümdeki koya bakıyordu. Boş, gıcırtılı ve ruhsuz bir koy, belki de tüm Adriata'da türünün tek örneği idi. Denizlerimiz parlak ve sıcaktı, hayat doluydu ve girişimlere ve keşiflere kucak açıyordu. Değil

Bu. Kimse Sidra ya da Sitara kıyılarının ötesine geçmeye cesaret edemezdi. Adriyatikliler kara suyun yüzeyinin altında sürünen eudemonlardan korktukları için değil, etki alanlarımızın üzerinde anlaşmaya vardığı sessiz bir antlaşma yüzünden. Eudemonlar kendi sığınaklarında kaldılar ve biz de onlarınkinden uzak durduk, bu her zaman böyle oldu. Barış insanlar arasında değişken bir şeydi ama yaşlı iblis tanrısı için kutsaldı ve bunu yüzlerce yıldır koruyordu.

"Her zaman çok fazla düşünüyorsun," diye seslendi arkamdan güçlü bir erkek sesi, onu son gördüğümde bu yana bir ton daha derinleşmişti. Yanıma oturdu ve Mal'ı işaret etti. "Hâlâ bir Aitan sfenksi gibi dokuz canı olup olmadığını test etmeye kararlı mı?"

"Malik!" Dikkatimin dağılmasını fırsat bilerek uçuşumun kenarına gelen kardeşimi uyarmak için yüksek sesle seslendim. "Uçuşumdan geri çekil yoksa bu seni son kez yanımda bir yere getirişim olur."

Kardeşim dudak büktü ve bana bir ahududu üfledi, ama söyleneni yaptı.

Sigh.

"Daha da kötüleşti mi?" diye sordu.

Başımı salladım, hâlâ küçük kardeşimin hareketlerini izliyordum. Kutsamasını tam anlamıyla çiçeklendirmişti ve bu da babamın onun çocuk masumiyetini mahvetmek ve daha on yaşındayken onu bir erkeğe dönüştürmek için her fırsatı değerlendirdiği anlamına geliyordu. En son, onu bir sandalyeye bağlanmış, kulakları ve burnu kanarken yakalamıştım, babamın büyüğü havada asılı duruyordu.

Kardeşim ruhun acısının ne olduğunu biliyordu. Hiç kimse bu kadar acı çekmeyi hak etmiyordu. Hiç kimse. Özellikle de on yaşındaki kardeşim.

"Daha iyi olacak," dedim.

Yalan söyledim. "Baban hâlâ hasta mı?"

"Eğer üzüntümü bir an için görmeyi umuyorsanız, yanıyorsunuz. Eğer beni memnun yakalamak için buradaysanız, daha ciddi bir şekilde. Ve eğer kral olma heyecanımı yakalamayı umuyorsan, seni uyarıyorum Eren Jonah Krigborn, sana sonsuza dek küçük bir pislik diyeceğim."

Sırıttı. "Ben senden büyüğüm, sen küçük bir pisliksin."

"Demek istediğimi anlamadın."

"Ee," diye dürttü, muhtemelen topraklarımın sıcağından çoktan yıpranmış ceketini çıkararak. "Yakında kral olabilirsin."

"Bu onu benim kraliçem yapar."

Homurdandı. "Söylediklerimi düşününce aklına gelen tek şey bu mu?"

"Bundan nefret ederdi, değil mi?" Adının dilimde yuvarlanışına hâlâ alışamamıştım. Snowlin.

"Muhtemelen." Eren kucağına dayadığı kılıcıyla oynadı. "Babam onu Isjord'un kraliçesi yapsaydı muhtemelen biraz daha az olurdu."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Varis sensin."

İç çekti ama bu nedense bir rahatlama tepkisi gibi görünüyordu. "Varis seçildi, Kilian."

"Neden kraliçe olsun ki?"

"Baba, o... ona bir hükümdarın Isjordan tahtına oturmadan önce nasıl eğitilmesi ve muamele görmesi gerekiyorsa öyle davranıyor ve eğitiyor."

İçimde bir şeyler kabardı ve hemen ayağa fırladım. Eren'i en son babasının ondan beklediği varis gibi muamele görürken ve eğitilirken gördüğümde, derisinin her santimi morla kaplıydı, kolu alçılıydı, topallıyordu ve iki kaburgası kırıktı. "Ona zarar verdi mi?"

"Düşündüğünden daha güçlü."

Damarlarımda dalgalanan öfkeye rağmen sakince, "İstediğim bu değildi," demeye çalıştım.

El çantasının içine uzandı ve bir yığın kâğıt çıkardı. "İstediğin şey. Sana bu tür bir iyiliği son kez yapıyorum. Albius beni bir daha gizlice Adriata'ya sokmayı reddediyor."

Mektupları elinden aldım, beni cevapsız bıraktığı için ona hâlâ kızıyordum ama cevabımı aldığıma emindim. Onu incitmişti.

Gazetenin başlığını okuduğum anda bu öfkenin bir kısmı dağıldı. "Teşekkür ederim."

Kıkırdadı. "Çok ama çok tuhafsin. Bunlara neden ihtiyaç duyduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Müstakbel eşimi tanımaya başlıyorum," dedim, doğum belgelerini, ebe notlarını, öğretmen notlarını ve büyüme yıllarına ait diğer birçok belgeyi karıştırırken.

"Bunların size vereceği tek bilgi ağladığı, pişik olduğu ve günde iki kez emzirildiğidir."

"Dediğim gibi, onu tanımaya çalışıyorum." Onları düzgünce yanıma katladım ve tekrar ona döndüm. "Anlat bana."

İnledi ve başını öne eğdi. "Bu bir saplantı, müstakbel Majesteleri. Babamın onunla evlenmene izin vereceğini sana düşündüren nedir?"

"Çünkü benim zaten onayım var." Ayağa fırladı.

"Ne? Ona mı sordun?"

Başımı salladım.

"Ve o da evet mi dedi?"

"Krallıklarımız için iyi olur. Bu fikri benim gibi bir krala çok yakıştırdı."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Nubil ve onun mübarek tacı. Sen delirmişsin."

"Onun emrine itaat ediyorum."

"O bir çocuk. Sen de bir çocuksun. İkiniz de çocuksunuz."

"Ve yakında olmayacağız."

"O... o... o bir Aura değil."

"O nasıl bir hayat yaşarsa, ben de öyle yaşayacağım. Hayatımı uzatmayacağım. Yaşlanacağım."

Bana çılgınca baktı. "Sen delisin." "Kendimi adadım."

"Hayır, hayır. Delilik," dedi, hâlâ gözlerini kırpmıyordu ve sonra güldü. "Ondan hoşlanacağını mı düşünüyorsun?"

"Çoktan sevdim. Bana anlattıklarınızdan sonra, sanırım onu daha çok seveceğim. Bana biraz daha anlat."

"Geçen hafta salonu ateşe verdi."

İşte o zaman güldüm. En son Eren bana bir askeri bağladığını ve ona karga dediği için ağzını karla doldurduğunu söylediğinde gülmüştüm. Kardeşim oynadığı yerde durdu ve nedense bana baktı. Eren de öyle.

"Peki ya varisler?" diye sordu gözlerini bana dikerek. "Ne varisi?"

"Sizinki. Adriata'nın yerine kim geçecek?" "O istemiyor mu?"

"Ya size çocuk veremezse? Ya bu çok tehlikeliyse? O yarı Olimposlu yarı Isjordialı."

"O hâlâ bir insan. Bu bir sorun teşkil etmeyecektir." "Ama-"

Tuhaflığı karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Dudaklarını büzdü ve karanlık sulara bakarak başını salladı.

"Yalancı."

Alaycı bir ses çıkardı. "Hile."

"Yalan söylediğini göz önünde bulundurarak bunu belirtmen büyük incelik."

"Bunu ona yapsaydınız -yani duygularını okusaydınız- çok sinirlenirdi."

"Yalan söylediğini nasıl anlayabilirim? Büyüm olmadan yani."

Kaşları neredeyse alnına değecekti. "Mesele de bu zaten. Söylememeniz gerekiyor, özellikle de

Sihir. Eğer birisi size bir şey söylemek istemiyorsa, bunun yalan olarak kalması acı bir gerçek olmasından daha iyidir."

"Ne anlatıyor?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yalan söylediğinde söyle. Sihrimi onun üzerinde kullanmayacağım ama bilmek isterim. Seni endişelendirmemek için sık sık acı çekmiyormuş, incinmemiş ya da üzülmemiş gibi davrandığını söylemiştin. Endişelenmek istiyorum ama yalan söyleyip söylemediğini bilmezsem endişelenemem."

Güldü ve başını salladı ama bir süre sessizce düşündü. "Genelde yalan söyleme zahmetine girmez, böyle açık sözlüdür."

"Bunu biliyorum."

"Ama," diye durdu ve karşılaşmamızda beşinci kez kılıcına baktı. Neden ondan her bahsettiğimizde ona bakıyordu? "Bizden bir şeyler saklıyor, bu da bir yalan olurdu, değil mi?"

Gölgelerinden acı okunması hoşuma gitmedi -kalp kırıcı bir acı- ama sözlerine odaklandım.

"Neredeyse her zaman dudağının iç kısmını ısırır. Bunun en bariz ifade gibi görüldüğünü biliyorum ama bu ona ait."

"Bu basit görünüyor."

Kılıcını tekrar kınına soktu ve ayağa kalktı. "Sana onun nerede olduğunu söylersem bana nasıl bir iyilik borçlu olacaksın?"

Dikkatim doğrudan başıma yöneldi ve neredeyse başım dönecekti. "Nerede o?"

"Yakın."

"Herhangi bir iyilik."

İçini çekti ve bana döndü, ifadesi neredeyse çok sertti. "Eğer çılgın planını tamamlarsan ve o düşündüğün gibi biri çıkmazsa, ondan nefret etme. Bu benim sana tek iyiliğim."

Yavaşça göz kırptım. Bir iyiliği boşa harcamak için aptalca bir yoldu bu. "Beni ona götür."

Alay etti. "Deli. Kesinlikle deli."

Eren, Adriata ve Arynth'i ayıran orman şeridinde Mal ile otururken ben de uzun bir kozalağın arkasına saklanmış, obsidyen saçlı kızın ileri geri koşmasını, siyah Aitan morfunu kovalamasını ve kıkırdamasını izliyordum. Yaratık onu son gördüğümünden bu yana büyümüştü, kız da öyle.

Gözlerim onu hiç bırakmadı. "Merhaba Snowlin," diye fısıldadım kendi kendime ve gözleri aniden yarım aydan yuvarlandı ve sanki beni duymuş gibi çevresini araştırdı.

Prenses küçük bir dal yakaladı ve tüm gücüyle saklandığımız ormana doğru fırlattı. Morph da peşinden koştu.

Siyah yavru varlığını anladığında tısladı ve sonra elimi küçük burnuna doğru uzattığımda hemen rahatladı. "Merhaba Memphis." Prenses, annesinin kendisine hediye ettiği ve Silas'ın cezasından kurtardığı yaratığa bu ismi vermişti. Eren bana en sevdiği hikâyenin kedi Memphis ve fare Spaz'ın hikâyesi olduğunu söylemişti; birbirlerine durmadan işkence eden iki düşman. Adını o koymuştu

Amcasının at kuyruğunu Spaz, morfunu da Memphis olarak. Daha önce hiç bu kadar gülmemiştim.

Memphis okşamama, mırlamama ve daha fazla tırmalamak için elimi dürtmeme izin verdi. Dyurin hayvanlarını yaratırken her şeyden ilham almıştı. Gece gökyüzünü andıran morflar yaratmıştı. Karanlık gece gibi siyah kürk ve kuzey yıldızlarını andıran parlak gözler. Ama hepsi bu kadar değildi. Pek kimse bilmiyordu ama morflar da Henah'tan armağan edilmişti. Bu yüzden başkalarıyla bağ kurabiliyorlardı. Her şeyi ve herkesi hissediyorlardı. Ve biriyle bağ kurduklarında, onun ruhunu rahatlatıyorlardı.

Benim sihrim onun için sıcaklık ve kendi ruhu için yiyecekti ve artık aç kalmayana kadar onu bundan küçük parçalarla besledim.

"Memphis!" diye seslendi Prenses, altın rengi gözleri ormanın çalılıkalarında hayvanı ararken.

Son bir kez karnını okşadıktan sonra morfa şöyle fısıldadım: "Onu koru. Sahip olduğun her şeyle onu koru. Onu benim için koru. Asla yanından ayrılma. Yemin."

Morfin boncuk gibi bakışları benimkilere yöneldi ve küçük sesinin kafamın içinde yankılandığını duydum: Yemin.

PART I
DAWN

BİRİNCİ BÖLÜM

PANDEMONIUM

MALIK

Tölüm uyarısı havada asılı kaldı, cesetler birbiri ardına ceset kışladan dışarı fırladı, hepsi kalın giysiler içindeydi.

Siyah zırhlar ve ağır silahlar. Bazıları eğitim alanlarının dışında hiç savaş görmemişti, bazıları ise çok fazla şey görmüştü; o kadar ki, önlerindeki savaşı düşünmeden sadece eski anılardan dolayı gölgeleri titriyordu.

Kardeşim Triad'la birlikte kapılarda durmuş, sanki Isjordialıları sayılarla savuşturma şansımız varmış gibi emirleri ve tabur sayılarını hatırlıyordu. Ordumuz krallığın dört bir yanına dağılmıştı, hâlâ kendi sorunlarını uzak tutmaya çalışan üç şehre yayılmıştı. Geriye kalan her bir asker zaten buradaydı ve sayıları korkutucuydu. Savaşa hazırlıklı değildik. Olympia'nın başına gelenler tekrar tekrar yaşanıyordu. Tek fark, Silas gece karanlığında saldırmak isterse kaybedecek olmasıydı.

Kilian tek kelime etmemişti. Kimseye bir şey söylemedi. Zaman zaman başını sallıyordu, sanki insanları hala aklını yitirmediğine ikna etmek istercesine. Keşke ben de diğerleri gibi kandırılabilseydim. Keşke içime çektiğim kalp kırıklığının acısını bilmeseydim. Ya da dikkati etraftan ilerideki mesafeye kaydığında gözlerinin parlamasını, sanki kızın ona dönmesini bekler ve arar gibiydi - kızın ileriye doğru yürümesini ve ona olmadığını söylemesini-

Ölmediğini.

"Komutanım," diye sordu askerlerimden biri olan Neo, bölüğümün geri kalanı da arkasından geliyordu. "Emirlerimiz nedir?"

Adamlarım birbiri ardına sıralandı, yüzlerinde taş ve kireç ifadesi vardı. Hayatları boyunca böyle bir an için, güçlerinin öldürmek için kullanılacağı an için hazırlanmışlardı. Tek bir dokunuş. Bir Empat'ın öldürmek için ne yapması gerektiğini, insanın kalbini durduracak kadar acı vermesini.

"Kapılara doğru ilerleyip onları kapatacağız, Umbra ve diğerleri Amaris'e doğru ilerleyenlerle ilgilenecek. Yolculuğu kısa tutun, gücünüzü tüketmeyin. Bildiğiniz her şeyi kullanın. Neo, sen ve Emaya batı ve doğu kapılarına asker götürün, ben orta kapıyı kapatacağım. Estell sen geride kalacaksın," dedim aramızdaki en genç olana.

O hariç hepsi başını salladı. "Neden? Tüm eğitimleri geçtim. Lütfen beni alın."

Kirli vicdanımda onun ölümüne ihtiyacım yoktu. "Kaleyi koruyacaksın."

Kaşlarını çattı. "Ama-"

"Bu bir emirdir, Estell. Seni orada görürsem eşyalarını topla ve bir daha karşıma çıkma."

Başını eğdi ve somurtkan bir şekilde geri çekilerek başını salladı.

Kilian dikkatimi çekti; kardeşim sanki kafamın içinde kaynamakta olan şeyi biliyormuş gibi bana bakıyordu. Beni saç diplerime kadar tanımak zorunda olan aşağılık herif.

Bana doğru yaklaştığında geri çekildim ve barakalara doğru döndüm. İhtiyacım olan son şey beynimin parçalara ayrılması, duygularımı söylemem ve üzerinde çalışmamın istenmesiydi. Babamın rolünü, babamın asla yapamayacağı kadar iyi üstlenmesinden nefret ediyordum. Ve bazen öfke kurtarılmaktansa üzerinde çalışılsa daha iyiydi -özellikle de savaş zamanında.

Sis ve kan vücudumu kapladı. Neredeyse Nyx Nehri'nin ötesine ve Alaar'a kadar sızmış olan Isjordan güçleri arasında sıkışmış bir halde, güney şehirlerinden gelen taburların kutsal topraklarımızı buz kaplamadan önce bize yaklaşacağına ve Empatlarımın Silas'ın tüm askerleri geçmeden önce kapılara zamanında ulaşacağına dair küçük bir umut ipliğine tutunmuştuk. Yüksek Duvar erken, neredeyse çok erken aşılmıştı. Sanki askerler Snow'un ölümünden çok önce oradaydı.

Snow'un ölümü.

Bir elim göğsüme gitti, kardeşimin kalp kırıklığının kalıntılarını hissediyordum. Bir Obscur'un kalp kırıklığı - ondan başka herkesin taşıyabileceğinden çok daha fazlasıyla büyütülmüştü. Bir kalbin bu kadar çok duyguyu taşıyabilmesi için dayanılmaz olması gerekirdi. Benim için öyleydi.

Isjordan birliklerinin arasından geçerek Yüksek Duvar'a ulaşmaya ve mantar gibi Isjordan askerleriyle dolan kapıları kapatmaya çalışırken ceset üstüne ceset ayaklarımın önüne düştü. Alaar ve Yüksek Duvar arasında kaybolmak bir seçenek değildi; dışarıdan herhangi bir müdahale mümkün değildi, bu yüzden oraya yürüyerek gitmek zorundaydım.

"Şimdi ya da asla, Malik," diye seslendi Larg arkamdan. "Nyx'e ulaşıyorlar. Kilian'ın tek başına tutamayacağı kadar çoklar."

Kardeşim nehrin karşısında Amaris'e ulaşabilecek herkesi bekledi, sürekli akan Isjordan kuyruklarını düşünürsek, bazıları ona çoktan ulaşmış olabilir.

Sanki düşüncelerimin bir işaretiymiş gibi, gökyüzü küçük siyah gözyaşlarıyla çatlamaya başladı. Yayıldılar ve genişlediler, karanlık bir geceye dönüşmek için öğlenin mavisini yuttular. Isjordialılar etrafı saran karanlığın ortasında silahlarını körü körüne bize doğru sallarken, gölgeler hemen daha güçlü, daha karanlık ve daha canlı hale geldi. Panikle yaptıkları çağrılar buna, kardeşimin gücüne hazırlıklı olmadıklarını gösteriyordu.

Büyünün kemiklerimde yükseldiğini hissettim, karanlığın bana verdiği güçle dizlerimin üzerine çöktüm ve en iyi yaptığım şeyi yaptım. Ölülerini diriltmek.

Ellerimi sıcak toprağın içine soktum, parmaklarımın arasından bir sihir dokunuşu geçti ve onu çektim. Bir kuklacı gibi, hissi iplere geçirdim ve ölüleri ona bağladım. Eldritch Komutanı. Ne yazık ki bu unvanı hakkıyla kazanmıştım.

Kemikli uzuvlar toprağı yırtarak mezarlarını terk etti. Yüzlerce ve binlerce iskelet figürü teker teker yüzeye çıktı. Benim ölüler ordum. Babamla asla büyütmemek için dişe diş mücadele ettiğim ve kaybettiğim ordu. Yükselen her ruh için benden bir parça gömüldü. Yaşamayanları kurcalamak Celesteel'i kurcalamak demektir. Tanrıyı oynayan bir adamdım.

Ayağa kalktım, görünmez ipler adımlarımla birlikte çekiliyordu ve ölüler ordusu emrimle yaşayanların üzerine saldırdı. Ölüm endişesi duymadan acımasızca parçalıyor, her saldırıdan sonra sürekli olarak parçalanıyor ve yükseliyor, parçalanıyor ve yükseliyordu - ölümsüz ve öldürülemez.

Kabarcıklı buz parçaları bana doğru geldi ve temastan kaçmak için eğilmeme fırsat kalmadan ince bir hava kalkanına çarptılar.

Nefesimi tuttum ve etrafımda dönerek aramaya başladım. Bunu daha önce sadece bir adamın yaptığını görmüştüm.

Cai birkaç adım arkamda duruyordu, gözleri kısılmıştı, yüzünde soğuk bir ifade vardı ve garip gri deri zırhı uzun bedenini sarıyordu. Bir an sonra, Nia da onun gibi giyinmiş olarak yanındaki alaların içinden çıktı, kılıcını peş peşe savururken onun da üzerinde yıpranma boyası vardı.

ve arkasında ölü Isjordialıların izini bırakmak için korkunç gölgeler kullandı.

Arkadaşlarını halkımın ellerinden kaybettiler. Kız kardeşlerini kaybettiler. Neden buradaydılar? Neden bizimle savaşıyorlardı? Henüz öğrenmediler mi?

"Cai-"

Eldivenlerini çıkardı ve daha önce hiç görmediğim bir şeyi ortaya çıkardı; tüm uzuvlarını kaplayan siyah dövmelerden oluşan bir harita. İşaretlerin yanında rünler dolaşıyordu. Zanaatkâr büyüsü. "Sis içinde her türlü seyahat büyüsü yasak, değil mi?"

"Ne?"

Çenesi gerildi. "Bana cevap verin, Ekselansları. Bu alaar burada bir portal açmama izin verir mi?"

"Ne portalı, Cai, sen neden bahsediyorsun?"

Elini gökyüzüne kaldırdı ve Calgnan dilinde konuştu, "Ghail." Açık.

Birer birer, düzinelerce kırmızı yuvarlak portal rünleri alaarın üzerinde belirdi ve içlerinden erkekler ve kadınlar dökülerek kilometrelerce yukarıdan karaya düştüler. Bir gümbürtüyle yere indiklerinde rüzgâr gümbürdedi.

Kanatlı insanlar gökyüzünden dökülmeye başladığında hareketsiz kaldım, beyaz kanatları gecenin karanlığına rağmen parlıyordu, hepsi Nia ve Cai'ninkilerle aynı kıyafeti giymişti, omuzlarından sarkan kartal amblemlili beyaz bir kumaş. Hiç tereddüt etmeden Isjordian kalabalığının içine daldılar ve onları uzun zamandır

kaybettiğini düşündü. Rüzgâr her taraftan uğulduyor, buzlar kalkanlarına çarpıp parçalanıyordu.

Zephyrs.

Kanatlı Zephyrs.

Döndüm, askerleri ve içlerinden akan rüzgâr büyüğü parçalarını fark ettim. Bu da ne böyle?

Gökyüzü aniden çatladı. Gece gökyüzü, sanki üzerimizde ikinci bir beyaz güneş asılıymış gibi çevremizi aydınlatan gök gürültüsüyle doluydu.

"Erken gelmiş," dedi Cai Nia'ya ve sonra portallardan çağırdığı askerlere döndü. "Taegha." Kalkan, diye bağırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu askerlerimden biri. Isjordan askerleri bile durmuş ve hazır olda durmuş gibiydiler; gözleri, sanki göklerin kapıları yeniden açılıyormuş gibi parlayan gökyüzüne dikilmişti.

Çakıl taşları, silahlar ve bedenler ağır akıntıyla dolu havada yükselmeye başlarken başımızın üzerinde ince bir hava kalkanı yükseldi.

Işık önce yukarıda, sonra da tam önümüzde kırıldı. Hem Adriatic hem de Isjordan bedenlerinin çok yakınına inen yüksek sesli kör edici cıvatanın yaydığı çığlıklar çığlık atan sessizliği yırttı. Havayı dolduran büyü miktarı baş döndürücüydü. Tüm duyularım alarma geçti.

Kulaklarım hâlâ sesten çınılıyordu ve yıldırımın neden olduğu bulanık görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım, çarptığı yere odaklandım.

Yeşil zemin buz tutmuş, patlamanın etki alanı boyunca hafif bir kar tabakası oluşmuştu. Hava soğudu ve nefeslerimiz beyazlaştı.

Toprağı yakıp kavuran gri dumanların arasından bir şey çıktı.

Hayır, bir şey
değil. Bir şey.

Bir rüzgâr sisi dağıttı ve kuzguni saçları dalgalandı, vücudunun etrafında elektrik sıçradı. İki avucunu da gökyüzüne kaldırdığında hava ağır bir büyüyle doldu ve ardından sağır edici bir gök gürültüsü karaya yağdı. İleride, Isjordian birliklerinin üzerine düzinelerce yıldırım döküldü ve çarptı.

Yer sarsıldı. Yanık et kokusu ve acı dolu çığlıklar, elektriğin şiddetli vızıltısı arasında bölündü.

Tıpkı başladığı gibi, durdu. Sanki bir emirle. Pusun ve dumanın kömürleşmiş et ve topraktan yükselmesi bir an aldı ve yükseldiğinde, tüm duyularım önümde uzanan şey tarafından saldırıya uğradı.

Ölüm. Çok fazla.

Ve güç... garip bir güç.

Kuzguni saçlı kadın yarı yoldan döndü ve ben tökezleyerek geri döndüm. Sarı gözler, porselen ten, pembe yara izi. Çok iyi tanıdığım yüzünde yabancı olan tek şey, yüz hatlarının üzerinde gezinen siyah dövmelerin çizgileriydi.

Hayır.

Hayır.

"Kar mı?"

Yaşıyor muydu?

Yaşıyordu.

Snow

yaşıyordu.

Bir şimşek şeklini alıp gözden kaybolmadan önce Cai'ye, "Yerde kal, ben kapıları kapatacağım," dedi. Şimşegin gümbürtüsü yakınlarda bir yere düştüğünü, kömür ve elektrik kokusu da tüm bu olanları hayal etmediğimi gösterdi.

Şimşek kuşu soğuk beyaz küllerin arasından yükseldi.

İmkansız. İmkansız olmak zorundaydı.

Yaşıyordu. Yaşamaktan da öteydi.

Etrafıma bakındım. Lanet olası kardeşim neredeydi? Bunu görmeliydi. Bunu görmesi gerekiyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Benim tanıdığım Pamuk insandı.

Tanıdığım Snow bir gram bile büyü yayamazdı. Hissederdim. Hissederdim. Bilirdim. Bu o olamaz. Başka biri olmalı.

Yüksek Duvar'a doğru ilerlemeye çalıştığımda kolumu sıkıca kavradı. "Aklından bile geçirme," diye homurdandı Cai ve sonra beni bırakıp kalabalığın içinde kayboldu.

Sesler bir anda geri döndü, etrafımızda hala bir savaş devam ediyordu. Gökyüzünden inen kadın ve erkekler bizimle birlikte savaşa katılmış, Isjordialıları geride tutuyorlardı. Rüzgâr uğulduyor ve buz, hava kalkanlarına karşı parçalanıyordu.

İlerledim, ben duvara doğru koşarken ölümler etrafımda bir koruma çemberi oluşturdu. Ne kadar çok ölü düşerse, ordum o kadar genişliyordu. Onların taburları küçülürken, benimkiler şişti.

Yaklaştığımda kulenin merdivenlerini tırmanarak tepeye çıktım. Şimşeklerin uğultusunu duyabiliyor ve yaydığı büyünlün yoğunluğunun bizi çevreleyen ruhani akışın üzerinde ağırlık oluşturduğunu hissedebiliyordum.

Sonra onu tekrar gördüm. Yavaşça onlara doğru ilerlerken biri onu tutuyordu. Yaklaştığımda, boğazına kadar buzun içine gömülmüş, yalvaran ve ağlayan adamı tanıdım. Prens Aryan.

Söylediğı bir şey vücudunu tuttu, gök gürültüsü de durdu, hava ağır büyüden kurtuldu. Amcasının ağzı hızla hareket etti ve üzerindeki tutuşu aniden düştü, buz vücudundan sürünerek uzaklaştı. Yaklaştığımda sesler boğuklaşmıştı ama konuşmanın sonunu, kadın kılıcını savurup kafasını omuzlarından saplamadan önce yakaladım.

"Ben olmadan onları bulamazsın. Bu diyarın altını üstüne getirmeniz gerekecek," diye tehdit etti amcası.

Alay etti. "Baş aşağı ve ters çevrilmiş."

Kazığa oturtulmuş kafa yere yuvarlandı ve yemin edebilirim ki omuzları sanki bunca zamandır ağır bir yük altındaymış gibi kalktı.

"Snow?" Bana tam olarak dönecek zamanı olmadı çünkü onu kollarımın arasına almış, sıkıca tutuyordum. Yavaş tempolu nabzını kendi nabzımın üzerinde hissedecek kadar sıkı ve sonra karnımın üzerindeki deriyi iten bir bıçağın ucunu hissedecek kadar sıkı.

İçimden kahkahalar döküldü. Tanrım, bu oydu.

"Sana da merhaba Princeling." Beni geri çektiren bıçağın tehdidi değil, sesinden dökülen soğuk, erimiş lav oldu. Daha önce kullandığını hiç duymadığım bir sestti. Aynı buz gibi bakış beni karşıladı, daha önce taktığını bildiğim kadına benzemeyen bir leşin bakışı. Şaşkın sessizliğim karşısında yüzünde beliren sırtış, bu yeni dış görünüşü daha da korkutucu hale getirdi. "Senden hep hoşlandım. Benden gerçekten ne kadar korkman gerektiğini anlamanın ne kadar süreceğini hep merak etmişimdir." Hançerini tekrar kınına soktu ve yanıımızdaki savaşa bir bakış fırlattı. "Eldritch Komutanı. Gecenin prensi. Ölöleri diriltebilen adam sonunda benden korkuyor."

"Senden korkmuyorum."

"Ve yalan söylüyor. Sen her zaman komik olan oldun." "Bizi neden kurtardın?"

Kaşları kalktı. "Seni kurtarmak mı?" Elini kalçasının cebine attı ve bana doğru yaklaştı. Avucumu avucunun içine alarak oraya hafif bir şey koydu. "Kurtardığım şeyler, Prensım, zaten solması gereken şeylerdir."

Elime baktım ve beyaz çiçeklerden oluşan küçük dala baktım. Vadideki zambak.

"Güzeller, değil mi?"

Eudemonlar. Kutsanmamışlar. Don. Kuraklık. Seller. Zambak, bu şeylerden biri her gerçekleştiğinde şehirlerin her yerinde bir battaniye gibi çiçek açmıştı. Başımı salladım. Bu olamazdı. Nasıl olamazdı?

"Ne diyorsun Pamuk?"

"Korkuya aç olanlar inanç dallarıyla beslenirler. Ve size beslenmeniz öğretilen şeyden aç kaldığınızda, siz insanlar şüpheyi denemektense açlıktan ölmeyi tercih edersiniz. Sizin masal kitabınızdan bir sayfa aldım. Ve kim bilebilirdi ki, küçük bir çiçek, uğruna yaşadıkları şeyi aç bırakmama yardım edecekti. İnançtan yoksun bırakmak."

"Çiçekleri
bırakmışsın."

"Bıraktım."

"Nasıl?"

Parmağıyla gökyüzünü işaret etti. "Aynı şekilde Isjord'un da benim olanı mahvetmesine izin vermeyeceğim." Yorgun bir iç çekti ve arkasındaki kapıyı işaret etti. "Ölümsüz komutanlarına ihtiyaçları var. Ben kapıları kapatacağım. Yeni oyuncağımı güzel ve parlak tutalım, olur mu?" Bununla birlikte, kapılara doğru geri çekildi, attığı her adımda Yüksek Duvar'ın dar çatı koridorlarını buz kabartıyordu. Arkasından beyaz elektrik kıvılcımları sıçradı, sırtına süründü ve duvardan kapılara düşmeden önce onu havada taşıyan bir dizi kanat oluşturdu.

Kehanet önümde duruyordu. Hay sikeyim.

İKİNCİ BÖLÜM

NIVALIS

SNOWLIN

H Sekizler beni hep büyülemiştir. Ne kadar yüksek olursa **altınızda** ne olduğunu daha net görebiliyordunuz.

Highwall'un çatısından öfkemin, babamın deliliğinin ve Adriatianların zayıflığının işaretlerini görebiliyordum. Üçü de zaferimi doğruluyordu. Bu beni eğlendirmemeliydi ama eğlendirdi. Yıkım beni her zaman eğlendirmiştir. Bana bundan zevk almam öğretilmişti, bunu arzulamak için dövülmüştüm.

Highwall'un üç kapısını da kapatmıştım. Askerlerim uzun çeperde sıralanmıştı, Sebastian ve Albius diğer tarafta Isjord'a dönmeye çalışan herkesi engelliyordu. Çok şey görmüşlerdi. Ölümüm bir kozdu. Dünyadan gizli kalmalıydım.

Isjordan birlikleri cansız bedenlere dönüşmüştü ve Adriatyalılar tarafından gömülüyorlardı. Zarar görmeden kurtulmuş olsalar da kazanamamışlardı. Fırtınadan sonraki sessizlik çoğu zaman gerçek fırtınadan daha gürültülüydü. Sessizlik en yüksek sestir. Sessizleştirmeliyim.

Kanatlı bir Volantian başını eğerek bana yaklaştı. "Nasıl devam etmemizi istersiniz kraliçem?"

"Duvara adam yerleştirin. Ben söylemeden kimse Adriata'dan ayrılmaz. Zanaatkâr yakında perdeyi onarmak için burada olacak. Girişlerde dolaşan garip bir şey olursa Sebastian'a bildirin. Kimse içeri girmeyecek ve kimse dışarı çıkmayacak. Hiç kimse."

Amcamın başını sıkıca tutarak duvardan düştüm. Ayaklarımın altındaki toprak yıldırımın şiddetiyle kömürleşti. Bir Elding'in pek çok yeteneğinden biri. Bizler ruhani ve elemental Aura'nın birleşimiydik. Benim büyüm, benim ve ruhani olanın manasından beslenen bir ortakyaşamdı. Bu yüzden benim gibi bir canavar yoktu. Ama benim gibi bir canavar olmamasının başka bir nedeni daha vardı. Ve bunu öğrenmek üzereydiler.

Kar, kar tanem, annemin sesi yanımdan geçip gitti, Aryan beni o kuleden aşağı ittiğinden beri durmaksızın yaptığı gibi kulağıma her türlü dua ve yakarışı fısıldadı.

"Şşşt, anne. Bunu iyi dinlemek isteyeceksin." Ve ilk kez onu zihnimden daha fazla gürültüyle uzaklaştırdım - ölümünün adil olmasını nasıl sağlayacağıma dair düşünceler.

Adriatik askerleri, ben onların ilgilendiği yaralıların yanından geçerken hareketlerini durdurdular. Daha önce küçümseyen yüzler şimdi korkuya bürünmüştü. Göğüslerinde bir sinek kuşununki gibi hızla çarpan kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alarak, korku tendonlarının boyunlarına tasma gibi yapışmasının tadını çıkardım. Hepsi gücümün kölesiydi.

Komik. Kendime her zaman kullanmayı yasakladığım şey, bana en iyi hizmet eden şeydi.

Askerlerim Nyx nehrinin kenarında kümelenmişlerdi. Cai'nin sinirli kaşları bir mil öteden bile görülebiliyordu. Adriata'ya yardım etmek için hazırladığım yeni planı pek iyi karşılamamıştı. Aryan'la olan küçük fiyaskoyu da iyi karşılamamıştı. Bu sefer beni tanımayı bile reddetmesi yüzünden iyice batırmıştım. O gün yaptığım şeyi yapmayacağıma dair ona kaç kez söz vermiştim.

Highwall'dan gelen general Larg, adamlarıma doğru bir adım attı. "Tüm bunlar için bir açıklama alacak mıyız, yoksa bir grup Olympian Aura'nın Isjord'dan bize yardım ettiğini görmezden mi geleceğiz?"

Volantian generali Lazarus, kalın bir Olimpos aksanıyla sıkılarak, "Bu, endişelerinizin en küçüğü olurdu," diye cevap verdi.

Adriatyalı general kaşlarını çattı. "Ne istiyorsunuz?"

Amcamın başını Lazarus'un ayaklarına doğru tekmeleyerek kollarımı arkada kavuşturdum. Onları serbest bıraksaydım, birinin boğazına sarmak için çok istekli olurum. "İstedığimi aldım. Lazarus, bir iyilik yapıp bunu Zanaatkâr'a götürür müsün? Bu mübarek sıcakta çürümesini istemem."

Kılıçlar kınından çıkarıldı, oklar dizildi, gölgeler karardı, dualar edildi, yine de kimse tek bir hareket yapmadı ve tanrılar hala umursamaz kaldı. Bekledim ve tüm silahlar fark edilmekten çekildiğinde, hepsi bir adım geri çekildi. Ve tüm bunlar yüzüme hoş bir gülümseme getirdi.

"Doğru," dedim. "Reverans iyi olurdu. Diz çökmek de. Hepsini kırmadan önce o bacakları kullanmak isteyebilirsin."

Bazıları irkildi, diğerleri dualar mırıldandı. Söylediklerini duyacak tek tanrının ben olduğumu fark etmediler mi?

"Snowlin," diye seslendi Larg, hâlâ nefes alan kraliçesini incelemek için yaklaşırken.

"Sana Majesteleri diyorum Adriatian," diye homurdandı Lazarus, kanatları telaşla kırıyordu.

Gözlerimi bile deviremedim. Baş ağrısına değmezdi. Volantianlar ve onların sıcak kanlılığı beni migrene yatkın hale getirdi.

"O bizim kraliçemiz değil, asla da olmayacak," diye bağırdı genç bir adam. Tanıdık bir yüzdü, daha önce bir kez duruşmalarda görmüştüm. Kalbi onu bir iki saniye içinde bir Orta Dünya ruhu yapmak üzere olan birinin cesur ön cephesi.

Lazarus oturduğu yerden kalktı ve Adriatian'a ters bir bakış fırlattı. "O senin kraliçen olmayabilir ama benim kraliçem."

Larg bana bir adım daha yaklaştı, kara kaşlarının arasında bir şaşkınlık vardı. "Ne kraliçesi?"

Omzumdaki külleri savurdum. "Eminim bir tahmininiz vardır."

Başını salladı, tek tek askerlerimi ve sonra beni inceledi, gözleri omzumdaki nişanda kaldı. "Yanılıyor olmalıyım. Olympia yok oldu."

"Myrdur öldü."

Bakışları yere düştü, sinirli bir eli uzun kıvrıkcık gri saçlarını karıştırdı. "Sis zehirdir. Ötesinde hiçbir şey yok."

"Sis bir korumadır ve ötesini göremiyor olmanız ötesinde hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez. Siz Adriyatiklilerin miyoplukla ne alıp veremediğiniz var?"

"Bu mümkün değil."

Eğildim ve fısıldadım, "Ben nasıl Ybris değilim?" Dikkati bana yöneldi. Dönüşmesini bekledim-

Şaşkınlığın korkuya dönüşmesini bekliyordum. Yine de hayal kırıklığına uğradım, hiç gelmedi, sadece şaşkın ve meraklı görünüyordu. "Nasıl kontrol edebiliyorsun? Senin büyüünün kaos ve kontrol edilemez olması gerekiyor. Nasıl?"

Bana sihrimin ne olup olmadığını söylemeyi bir erkeğe bırakın. Çenemi arkamızdaki kömürleşmiş ölüm tarlasına çevirerek ona gülümsedim. "Ben kaosum Larg ve onu da kendi yolumla yönlendiririm. Yanımda kimsenin onu kontrol etmesine asla izin vermeyecektim, kardeşlerim de öyle."

Yüzündeki şok ifadesi genişledi. "Silas hiç bilmiyor muydu?"

"Hiç şüphe bile etmedim. Vücudumda onun girişimlerinin izleri var." Ona bir adım daha yaklaşarak, gecenin henüz gündüzü tam olarak örtmemiş çatlaklarına baktım. Obscur Asteri'nin büyü. "Amcam yıllar önce sana yalan söyledi." Babam da dahil olmak üzere herkese yalan söylemişti. "O da hiç bilmiyordu. Ama siz hep benim o canavar olmamı istediniz, işte buradayım General."

Tüm o eski zırhının ya da yaşının ardında bir yerlerde bir panik parıltısı vardı. "Bugün nezaketten başka bir şey göstermedin, Snowlin."

"Kibarlık mı?" Ağzımdan çıkan kahkaha beni de şaşırttı. "Hepiniz buradayken Amaris'i kim koruyor? Taburlarınız Lyra, Sidra ve Sitara ile ilgilenirken Amaris'i kim koruyor? Adamlarım hâlâ kıyılarınıza eudemonları, kutsanmamışları, yağmuru ve bulanıklığı getirirken Lyra, Sidra ve Sitara'yı kim koruyor?"

Birbirlerine rahatsız bakışlar atarken Adriyatiklilerin yüzleri soldu. Özellikle bir Adriatian bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu. Mal, kim olduğu, kimlerle akraba olduğu, kim gibi davrandığı ve nasıl yalan söylediği düşünüldüğünde anlayamadığım bir şey olan güvensizliğini öfkeyle birlikte taşıyordu. Listeyi asla yarınlar kadar sayabilirdim.

Duruşmalarda gördüğüm aynı adam öne çıktı, gözlerinde öfke parlıyor ve gülümsemesinde meydan okuma kıvrılıyordu. Gri, değil mi? "Burası bizim toprağımız ve biz

gecenin battaniyesi. Yerinizde olsam böyle tehditlerde bulunmaktan korkardım."

Kör edici beyaz şimşek, benim emrimle karanlık gökyüzünü aydınlattı. Yanıp sönen birkaç saniye için güneş bile bu geceyi şimşek kadar gölgede bırakamazdı. "Geceleri de gök gürleyebilir."

Adriyatik hatlarının arkasında bir şeyler kıpırdadı. Aynı anda hem soğuk hem de sıcak bir şey. Beni her türlü zarardan korumak isterken ruhumu tehdit eden bir şey. Gece bir şekilde daha karanlıktı. Gündüz biraz daha sönük.

Ve sonra onu gördüm.

Her zamanki gibi güzeldi, bana hiçbir erkeğin ölümüne bakmaması gerektiği gibi baktı. Özlem, istek, acı ve başka bir şeyle doluydu. Ölümümü duyunca mutlu olmuş muydu? Bir hançer bile kaldırmadan beni yenmesini kutlamak için halkıyla birlikte sevinmiş miydi?

Başımı yana eğerek mırıldanır gibi "Kocacığım" dedim.

Gözleri parladı ve göğsü ağır nefesleriyle birlikte yükseldi. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Ölülerimizle ilgilenin ve Amaris'e gidin," diye emretti adamlarına, dikkati benden hiç ayrılmıyordu. "Şimdi."

Adamları ormana ve arkamızdaki yanmış savaş alanına doğru dağıldı.

Grey yanımdan geçip gitti, hâlâ yüzüme hançer gibi bakıyordu.

"Yuh," diye fısıldadım ve o da geri çekilerek beni ve halkımı güldürdü.

Kollarına girene kadar yaklaştığını bile görmedim. Beni öyle sıkı kucakladı ki, vücudunun her bir çukurunun benimkiyle eridiğini hissedebiliyordum. Sıcaklığı beni sardığı anda diğer her şey bulanıklaşıyor gibiydi. Bir şekilde nefes almak daha kolaydı. Bahar kokusu bazı parçalarımı, en çok da kalbimi acıtıyordu. Ve parçalanmıştım. Ona tekrar sarılmak, okşayışında boğulmak ve onu üzerimden itmek arasında kaldım. Bedenim onun katrana bulanmış yalanlarını, üzerimdeki kanlı ellerini, fısıldadığı zehirli şekerli sözcükleri, beni tuzağa düşürmek için gösterdiği özeni hatırladı. Her zaman öyleydi. Her santimetreme nüfuz eden titreme, yumruklarımı o zevk veren acıyla yakacak kadar sıkı kavramama neden oldu.

Göz ucuyla Nia'nın bize doğru geldiğini gördüm. "Snow, bekle-" Ama artık çok geçti.

Beni kucaklayan adam keskin bir nefes aldı ve birkaç uzun an boyunca nefes almayı unuttuğunu düşündüm. "Nefes alın Majesteleri, size ne zaman öleceğinizi sadece ben söyleyebilirim." Böğrüne sapladığım hançere sıkıca tutunarak sonbahar havasındaki bir yaprak gibi titredim.

Kılıçlar kınından çıkarıldı, oklar çekildi ve büyü etrafımızdaki havayı kirletti. Hepsinin hedefi bendim.

Beni tutan adam öfkeyle nefes aldı. Ama bana değil. "Karıma tek bir silah doğrultan herkesin kellesi bir sopanın ucunda ailesine gönderilecek!" Kilian bağırdı ve gölgeler onunla birlikte titreşti.

Eşim.

Elimi tutup bıçağı etine sapladığında sessiz bir nefes aldım. Bana sıkıca sarıldı, beni kendisiyle birlikte salladı, elleri vücudumda, saçlarımın arasında ve tenimde geziniyor, beni hissediyor, bana sarılıyor ve içime çekiyordu. Dudakları şakağıma dokundu, soğuk etime yumuşak öpücükler kondurdu. Hissedebildiğim tek şey sığlaşan bir uyuşukluktu; o kadar sığı ki, saklamak istediğim şey su yüzüne çıkıyordu. Basit bir dokunuş bana daha önce hiçbir şey hissettirmemişti. Ama onun dokunuşlarında basit bir şey yoktu.

"Bu senin en acımasız oyunundu, aşkım." Göğsünden sert bir hıçkırık yükseldi ama yine de canımı yaktı. "Çok zalimce oynuyorsun."

Bu adam için boğazıma tırmanmakla tehdit eden hıçkırığa karşı koydum. "Ben de aynısını söyleyebilirdim ama senin zalimliğine alıştım. Sen de benimkine alış," dedim bıçağı etine saplarken.

Sadece bir iç geçirdi ve bu fiziksel bir acı değildi. "Yaşıyorsun. Neden yaşadığını hissetmiyorsun?" diye sordu parmaklarıyla sırtımı yoğurarak.

"Çünkü kendimi bir hiç gibi hissediyorum." Kanı eldivenlerimi kaplamaya ve derime kadar işlemeye başlamıştı. "Nasıl hissediyorsunuz, Majesteleri? İntikamım nasıl hissettiriyor?"

Islak bir şey düştü ve yanağımdan aşağı kaydı. Bir gözyaşı. Benim değil. "Ölümünden daha iyi."

Neden? Neden beni incitmesine izin veriyordum? "Bırak beni."

"Asla." Eli boynumun arkasına kaydđ, beni öyle sahiplendi ki neredeyse kelimelerimi geri yiyecektim. "Benimsin," diye kulağıma hırladı. "Sen benimsin. Sahip olmak için. Tutmak için. Korumak için. Söz veriyorum aşkı, seni asla gözümün önünden ayırmayacağım."

Bu ne cüret? "Seni öldüreceğim," diye fısıldadım sertçe, bıçağı etine daha da saplayarak. "Seni her gün azar azar öldüreceğim, tıpkı son on üç yıldır beni her gün öldürdüğün gibi." Bir adım daha yaklaşarak bedenlerimizi birbirine daha da yaklaştırdım, hançerimi ona daha da sapladım.

"O gün bir yanı, öldü, bir yanı da senin öldüğünü öğrendiğimde. Hiçbir şey bu kadar canımı yakamaz." Yüzü boynumun kıvrımına sokuldu. "Şimdiye kadar korumak istediğim tek şeyi mahvettim bile."

"Rol yapmayı geçtik, sevgilim."

Bana dönerek diğer eliyle çenemi tuttu ve beni gözyaşlarıyla parlayan buz gibi gözlerine bakmaya zorladı. Buna rağmen bu kadar sarsılmamış görünmesinden nefret ediyordum. "Sana rol yapmanın tanımını hatırlatmayı kendime amaç edineceğim, karıcığım."

Bu beni biraz güldürdü. "Bunun nasıl gideceğini düşünüyordun?" Başımı yana eğerek ona sııttım. "Zavallı bir muhafız müsveddesine umutsuzca aşık olmamı, gerçekte kim olduğunu anladığımda seni affetmemi ve intikamımı unutmamı mı? Beni hiç mi tanımadın? Hadi ama, bundan daha iyisini biliyor olmalısın?" Eğilerek fısıldadım, "Zavallı senin için ne kadar zor olmuştur

Senin yaptığın gibi davranmak. Benim gibi birini önemsiyormuşsun gibi davranmak. Hayran olduğun ilkelere karşı olan birini. Kural kitaplarınızda kirli biri. Benim gibi lekelenmiş biri."

"Rol yapmadığımı biliyorsun. Benim için ne ifade ettiğini biliyorsun." Çenesi gerilmişti. "Bunu biliyorsun."

"Anladığımı sanmıyorum. Umursadığımı sanmıyorum. Öyle olsa da olmasa da umursayacağımı sanmıyorum. Sen yalan söyledin, ama ben de söyledim." Elimi hançerden kurtararak geri çekildim ve onu bıraktım. "Hançer sende kalsın," dedim, etine saplanan bıçağı göstererek. "Şimdi diğeriyle bir set yapabilirsin. Ama bana bir daha dokunursan bütün bir cephaneliğe sahip olacaksın. Aslında buna ihtiyacın olabilir. Adamlarım bu sıcak cehennemi korumak için son kez savaşıyor."

Hançeri etten değil de samandan yapılmış gibi çekip çıkarırken kaşlarını kaldırdı. "Korumak mı? Tam olarak neyi korumak?"

Sakinliği karşısında çenem gerildi. Krallığını taşaklarımdan yakalamıştım, neden beni hayali taşaklarımdan yakalamış gibi davranıyordu? "Benim olanı mahvedeceğim. Şimdi müsaadenizle, ağırlamam gereken yeni misafirlerim var."

Krallığım beni gri ve gök gürültülü bir şekilde bekliyordu, gökyüzü ağladı ve obsidyen kaleyi çevreleyen yüksek dağların üzerine şiddetli dolu ve gök gürültüsü yağdırdı.

Duvarlar etrafımı sarıyordu ve ben odama doğru ilerlemeye çalışırken dünya sallanıyordu.

Nefes
al.

Nefes
al.

Dizlerimin bağı çözüldü ve koridorun ortasına düştüm. Ellerimin altındaki beyaz ve obsidyen mermer kıpkırmızı oldu ve bana bakan bulanık yansıma gittikçe büyüdü, kıpkırmızı sıçramalar bana bakan dehşete korkunç bir renk verdi.

Onun kanı. Onun kanıydı.

Titreyen parmaklarımla eldivenlerimi çıkarmaya ve derimi kaplayan kanı silmeye çalıştım.

Nefes
al.

Nefes
al.

Kırmızı görüşümü bulanıklaştırdı ve bir yumruğumu yere vurdum, sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki mermer çatlayana, eklemlerim parçalanana ve tek hissedebildiğim acı olana kadar; kalbimdeki ağrı beni nefessiz bırakana kadar.

Ve Cai beni böyle buldu. Kanlı.

Zayıf.

Nefes
nefese.

Hayal kırıklığı. Kafa karışıklığı. Endişe. Konsey üyelerimden okuyabildiğim tek şey buydu. Ne Isjord'daki bulgularımı açıkladığımda, ne kimsenin bilmediği ilahi silahtan bahsettiğimde, ne Adriatian kralıyla evlendiğimi ve artık onların kraliçesi olduğumu söylediğimde, ne de yıllardır planladığımızdan farklı olarak Adriata'nın artık benim tutsağım olduğunu söylediğimde hiçbirisi tek kelime

etmemişti.

Planımı neredeyse iki yıl önce sarayımın büyük çoğunluğunun desteğiyle başlattım. Olympia geçmişte nadiren silahlı çatışmalara girmiş, asla savaş başlatmamıştı ama bu yeni bir dönemdi. Benim dönemim. Krallığımın ihtişamını geri kazanacağı dönem. Halkımın sinerek, saklanarak, kovalanarak ve avlanarak yaşamak zorunda kalmayacağı bir dönem. Bunun yerine, çöküşümüze göz yumanları ve çöküşümüze neden olanları avlayacak ve onlara musallat olacaktık.

Ancak bir kişi vardı ki planımı daha erken uygulamaya koymamı engelledi.

Alaric tam zamanında, "Şu anda Adriata'yla başa çıkmayı göze alamayız," diye konuştu. Eğer Alaric'in bir düşüncesi varsa, bu herkesin düşünmesi gereken bir şeydi. "Planımız Silas ve Isjord'u hallettikten sonra saldırmaktı. Silas'ı bu asa parçalarından nasıl uzak tutacağımızı düşünürken değil."

Onun için ne kadar da uygun. "Adriata'ya ihtiyacım var Alaric. Asa parçasının güvende olduğundan ve babamdan uzakta olduğundan emin olana kadar benim merhametim altında olacaklar."

"Onu almana izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Alaric'in babası ve Dravan kabilesinin lideri Alastar sordu.

Ben mi alayım? Bu komikti. "Varsayım yok, başka seçenekleri yok."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Omuz silktim. "Basit diplomasi."

"Tehdit mi demek istiyorsun?" Alaric sordu.

"Neden benim sözlerimi tekrar

ediyorsun?" Bir iç geçirdi. "Kar,
gökler."

"Şehirleri hala merhametim altında, birliklerimiz hala Highwall'u koruyor, Visha Highwall perdesini kaldırıyor ve... konseyleri benim zindanlarımda."

Bu açıklama karşısında nefesler tutuldu ve mırıltılar yükseldi.

Alaric gözle görülür bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "O Gece Kralı, Pamuk. Gece Kralı'nı tehdit edemezsin."

"Kimseyi tehdit etmiyorum, sadece aidatlarını ödemelerini sağlıyorum. Ve anladığım kadarıyla orada bulunan on kişiden hiçbirini kaçırmayacak. Adriane, Stregor, Lucian, Adrastos, Zander, Esther, Ambrose, Calliope, Leon, Maya. Bu isimler sana tanıdık geliyor mu Alaric? Şu anda Taren'in karanlıklarına aşina oldukları kesin." Askerler tarafından ele geçirilen imzalı belgelerde okuduğum her bir isim. Saldırıyı onaylayan on imza.

Yüzü şaşkınlıkla buruşunca devam ettim: "Beni iyi tanırsın. Kinci olmayı daha verimli bulduğumda önemsiz olmayı bıraktığımı bilecek kadar iyi." Konseyleri tüm doğru nedenlerden dolayı benim ellerimdeydi. Albius, Arynth'teki anlaşma toplantısının haberini getirdiğinde ve baş konsey Adriane Drakos'un katılacağından bahsettiğinde çok mutlu oldum. Bana borcu olan bir kişinin daha erken bir ölüm tarafından sahiplenilmediğini bilmek beni mest etmişti.

Elini gür sakalında gezdirdi ve özür dileyen bir baş hareketiyle beni selamladı. "Aynı konseyi koruduğunu bilmiyordum evlat."

O gündönümü gecesinde kaderi belirleyen on imzadan on tanesi zindanlarımdaydı. On tanesi de hayattaydı. Sarayının tek bir üyesine bile dokunmamıştım. Sadece bana borcu olanlara.

Lazarus'un babası ve Volant kabilesinin lideri Bayrd, "Sonunda Adriata'ya borcunu ödettiğinizi duymak beni ne kadar heyecanlandırırsa da sormak zorundayım," dedi. "Gece Kralı, kralımız olarak senin yanındaki yerini tekrar alacak mı? İnsanların yasalarına göre evli olmanıza rağmen, evliliğiniz kutsanmadı. Sahip olduğunuz taht hiç bu kadar ihlal ve saygısızlık görmemişti."

Alaric bir yudum suda boğuldu. "Haddini aşıyorsun Bayrd."

Volantain lideri tarafından sinirlerimin keman gibi çalınması yeni bir şey değildi ama kötü bir zaman seçmişti. Mermer masamı kandan arındırdığım için şanslıydı.

Bayrd'ın beyaz tüylü kanatları arkasında hafifçe seğirdi. "Hepimiz bunu bilmeliyiz, özellikle de oğlum. İkisinin kaderinde evlenmek varmış."

Gülümse ve göz kırp. Gülümse ve göz kırp. Kabilesi bu adamın bastığı yere tapmasaydı, Memphis'i çoktan bağırsaklarıyla beslerdim.

Cai yanımdan homurdandı. "Kader ve açgözlülüğü bir torbaya atmak kolay, ihtiyar Bayrd."

Volant kabilesi lideri dudak büktü, kıpkırmızı kesilmişti. Cai'ye karşı bir şeyler hissediyordu. Kendi kabilesine yenilmesiyle ilgili bir şey.

Babam büyükbabamın sarayındaki genel pozisyon için. Sanırım benim türümde kin çok derindi.

"Nasıl olacak Pamuk?" Lazarus sordu. Ses tonundaki alışılmadık sakinlikten beni bir tür maniple etmeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Bu meseleyi düzeltecek misin? Pazarlık yerine getirildi, onu feshetmekle tehdit edebilirsin."

Cai yanımda kıkırdadı. "Kilian'ın onu bırakmak yerine tehdit etmeyi iyi karşılayacağından şüpheliyim."

Bayrd'ın kanatları kıkırdadı. "Peki siz ne öneriyorsunuz General, madem bu durumu çözmekte bu kadar ustasınız?"

Buna bir son vermeliyim. Gerçekten, yapmalıyım, ama eğlenceyi özledim.

Cai, Bayrd'ın hareketini taklit ederek koltuğunda geriye yaslandı. "Bırakın öyle kalsın. Geleneklere saygı göstermenin endişelerimizin en küçüğü olması gereken bir durumdayız. Kraliçemiz de Olympia'yı son yedi yıldır olduğu gibi yetkin bir şekilde yönetme kapasitesine fazlasıyla sahip. Bir kralın ne tahta ne de duruma hiçbir katkısı olmayacaktır. Tabii onun yönetiminde bir eksiklik görmüyorsanız. Söylemeye çalıştığınız şey bu mu?"

Bayrd'ın gözleri tedirgin bir şekilde benden konseyin geri kalanına kaydı. "Bunu kastetmediğimi hepiniz çok iyi biliyorsunuz."

"O halde anlaştık," dedi Cai ayağa kalkarak. "İzninizle kraliçem, Eredyn'e gitmek üzere yola çıkmak istiyorum."

Kraliçem. Bana daha önce sadece bir kez böyle hitap etmişti, o da taç giydiğimde şaka olsun diye. Cai bana kızgın değildi, öfkeliydi. Sorun, hangi nedenle olduğunu bilmememdi. Adriata'da ona yalan söylediğim için mi yoksa

dün ona yalan söylediğim için mi?

Birkaç eklemimi kırdıktan sonra ellerimle ilgilendiğini biliyor muydunuz?

"Asa parçalarını ne yapacağız?" Kvan'ın lideri ve aramızdaki en genç kişi olan Cori sordu. "Hepsini toplamamız gerekecek mi?"

"Tek ihtiyacım olan bir tane," dedim. "Eğer bir tane bulursam, onu geminin altına yerleştirebiliriz ve babam isterse hayatı boyunca onu avlayabilir."

"Büyüklerimiz bile böyle bir şey duymamışken bunu nasıl yapabiliriz?" Llyn kabilesi lideri Leanna işaret etti.

Boynumu yana eğerek sessiz Kara Zanaatkârıma baktım. Boncuklu bileziklerinden biriyle oynarken dikkati çok pahalı mermer masamda delikler açtı. "Ne oldu, Visha? Ben gittikten sonra dilini mi kestiler? Alışılmadık derecede sessizsin."

Deniz köpüğü yeşili gözleri irileşti, saçlarının canlı rengiyle uyumlu çilli yüzünde utançtan kızarmış bir ifade belirdi. "Baban, bunu nasıl öğrendi? Asa en son kullanıldığında, onunla ilgili tüm bilgiler yakılıp yok edildi. Çok az kişi bunu biliyor olmalı, zaten gizlilik yemini etmiş olan çok az kişi."

"Octa Virga'yı biliyor musun?"

Bana küçük bir baş selamı verdi. "Asa parçalara ayrılmadan önce Nephthys Adası'nda tutuluyordu, Kara Zanaatkârlar ve Golgotha'nın eudemonları tarafından korunuyordu. Celesteel ve

Golgotha, sadece asayı kullanmaya layık olanların ona erişmesine izin vermekle görevlendirilmişti. Nephthys'in suları ve havası zehirdir ve Golgotha hala bir tanrıdır."

Alaric iç çekerek, "O zaman pek de iyi bir iş çıkarmamışlar," dedi.

Cadı başını salladı. "Seraphim'in kralı Kegan, onu almak için çocuğunu kullandı. Yıllar önce asayı incelemiş ve en küçük kızının kafasını kahramanlık hikâyeleri ve bu diyarın hayatta kalmak için savaşmak zorunda olduğu saçma tehlikelerle doldurmaya başlamıştı. Sahte salgınlar ve savaşlar uydurmuştu. Onu halkının gözünde bir kahraman olarak yetiştirmiş, asayı almaya göndermeden önce yıllarca deniz canavarları ve her türden kötülükle savaşmasını sağlamıştı. Saf bir kalbi ve temiz niyetleri vardı; Golgotha'nın hakikat eudemonları ve Crafter perdeleri onun asanın saklandığı Nephthys kulesine ulaşmasına izin vermişti."

"Bunu kim biliyordu, cadı kız?" Ben sordum.

"Sadece Büyük Bakireler. Kadim bilgiler bize eğitimimiz sırasında birinden diğerine aktarılır çünkü biz hâlâ Nephthys'in bakımıyla görevliyiz." Visha'nın da kaderinde bir gün Büyük Bakire olmak vardı. O günün gelmesine asla izin vermeyecekti. Ve bunun için benden yardım istemeye gelmişti.

"Urinthia'nın Silas'ın tarafını tuttuğunu mu ima ediyorsun?" Alaric endişeyle eğilerek sordu.

Cadı oturduğu yerde doğruldu. "Annemin hoşlandığı bir şey varsa o da kaostur. Ama bu onun işi değil. Tanrılar

Çünkü eğer öyle olsaydı, Silas çoktan tüm Octa Virga'yı tamamlamış olurdu."

"Melanthe Delcour ikinci sırada," dedi Nia. "Bunu ona ifşa edenin o olduğunu varsayabiliriz."

Visha itiraz edercesine başını salladı, asi yakut bukleleri gözlerinin üzerine düşüyordu. "O bilemez. Kuzenim bu tür bir bilgiye sahip değil, hiçbir zaman da sahip olmadı ve olsaydı bile, bir Çağırıcı'nın parçaların yerini bulmak için yapabileceği çok şey var. Büyüyü kendisine çekmek, bu diyardan ve daha pek çok diyardan diğer büyüleri ve yaratıkları kendisine çeken bir merkez kokusu olarak kullanmak üzere eğitilmiştir. Bunun gibi küçük numaralar ve peçeler ve izler gibi basit zanaatlar dışında yapabileceği pek bir şey yok."

"Nia," dedim arkadaşşıma dönerek. "Eldmoor'a git ve bu hafta içinde, sahil Isjordan askerlerinden temizlendikten sonra Red Coven'a gir. Urinthia'ya göz kulak ol. Babamla ilk karşılaşmanızda beni haberdar edin."

Başını salladı ve sonra isteksizce, "Bu arada Adriata'ya kim aracılık edecek?" diye sordu.

"Şimdilik onları başarısızlıklarıyla baş başa bırakıyoruz. Bu onları gelecek için terbiye edecektir."

Ben onun soğuk granit masasına yayılmış yatarken Visha çürümüş bir ceset gibi kokan yanan bir garni ile üzerimde geziniyordu. Yanağım uyuşmuştu ve soğuk yüzeyle buluştuğu yer karıncalanıyordu ama hareket edemeyecek kadar rahatsızdım.

Bana yardım edebilecek tek kişi oydu. Uyku zor geliyordu ve geldiğinde de keşe gelmeseydi diyordum. Olimpiyatçılar rüyalarından gerçeklerden daha çok korkarlardı ve bunun nedenini herkesten daha iyi biliyordum.

Visha'nın soğuk elleri sırtımdaki mührün izini sürdü ve ben biraz sıçradım. "Aidan ve alevi kutsanmış olsun, ellerini biraz ısıt."

Tek söylediği "Mühür sağlam," oldu.

Omzumun üzerinden onu kontrol etmek için döndüğümde ona ters ters baktım. "Tekrar kontrol et." Genellikle uykusuz gecelerimin cevabı bu olurdu. Eğer büyümü zorlarsam ya da mührün izin verdiğinden biraz daha fazlasını kullanırsam, asla dinlenemezdim. O gün savaşta sınırlarımı biraz zorlamıştım.

İtaat etmek yerine gömleğimi aşağı çekti ve etrafımdaki kırmızı mumları üfledi. "Kabuslarınızla ilgili yapabileceğim tek şey onları ortadan kaldırmak Majesteleri."

İterek ayağa kalktım ve giysilerimi düzelttim. "Bir gece, Visha, bana onları bulanıklaştıracak bir şey ver. Tek ihtiyacım olan bir gece uyku."

Yavaşça gözlerini kırptırdı, gözlerinde hiç sempati yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Visha bir tabut gibiydi. İçi boş ve bir iskelele dolu. Altı yıl önce Zgahna'yı geçip beni Taren'de bulduğu günden beri hep aynıydı. Sessiz, dikkatli ve sadık. Urinthia Delcour'un kızı pek çok şeydi, sinir bozucu sessizlik onu tanımlamanın en iyi yoluydu. "Orta Dünya benim toprağım değil, ben

Öteki Dünya'ya geçmemiş olanlara müdahale edemem. Yapabileceğim tek şey onlara öte dünyada rehberlik etmek."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve cadı mağarasından çıkmadan önce bir sepet dolusu otu havada uçuşana kadar tekmeledim. "İşe yaramazsın, cadı kız."

"Tatlı rüyalar," diye mırıldandı ama sesi benim duyabileceğim kadar yüksekti.

Nia koridorda bekledi, yaptığım hareket karşısında başını salladı. "Visha'ya zorbalık etmenin bir faydası olmaz."

"Hayır, ama belki mahkûmlarımızı ziyaret edebiliriz." Zaten zamanı gelmişti.

Nia ikimizi kuzey kulesinin zindanlarına doğru sürükledi. Koridorun derinliklerine, genellikle sığınağım olarak adlandırdığım özel yere doğru ilerlerken ölüm kokusu duyularıma çarptı. Boş zamanlarımı en çok bir hobiye ya da gece gezmesine ayırdığım yerdı. Taren'deki zindanlar farklı türden çarpık bir mimariye sahipti. Duvarları, Taren şehrinin yayıldığı iki kardeş dağ arasındaki boşluk olan Taren vadisi tarafından destekleniyordu. Tarih her seferinde farklı anlatırdı ama Nubil'in Hemera'nın şifacı koruyucusu olan sevgilisini vadinin zeminine gömdüğü söylenirdi. Taş ve toprak canlıydı, dokunuşu iyileştirir, varlığı yaşamı uzatırdı. Hasta, sağlıklı, hamile, kısır, genç, yaşlı herkes şifa aramak için vadiye giderdi. Ve şifa buldular. Vadi taşı ve toprağı kurbanlarımın kalplerini yavaşlattı ve ben onların acılarıyla doluyken atmaya devam etti.

Onları ölüme sürüklediğim her seferinde, ölümü daha fazla tatmaları için onları hayatta tutacak bir cankurtaran halatına bağlıyordum.

Nezarethanelerin önünden geçerken Nia titredi. "Burası hâlâ tüylerimi ürpertiyor."

"Hatırlatın da şu salonlara bir avize asayım çünkü tüm bu dekorasyonla hedeflediğim ortam aile dostu bir ortamdı."

Alay etti ve omzuyla beni itti. "Sakın bana ölülerin hâlâ burada olduğunu hissetmediğini söyleme."

Omuz silktim. "Yaşayanlar beni rahatsız ediyor, en azından ölüler konuşmuyor. Beni kızdıracak kadar yüksek sesle değil."

Koridorun sonunda konuşlanmış iki asker kutsal bir selamla eğildi ve kalın bir anahtarı arkalarındaki devasa metal kapılara itti. Menteşeler ağırlıktan gıcırdadı ve geride bıraktığımız koridor boyunca yankılanan yüksek sesli bir çığlık çıkardı.

Tüm uzuvları duvarlara zincirlenmiş on kişi yere yığılmıştı, çürümüş bir koku havayı doldurmaya başlamıştı bile. İki asker içerideki ışığı süzerek odadaki tüm meşaleleri yaktı ve hepsinin dehşete düşmüş yüzleri ortaya çıktı.

"Beni özledin mi? Çok kötü bir ev sahibesi oldum, şu zavallı halinize bakın," dedim, Adriane'e doğru ilerlerken bir bacağımı tekmeleyerek yolumdan çektim. "Baş konsey üyesi, tüm bu kir ve pislik size yakışıyor. Tam uyum sağladınız."

Mavi-gri gözlerini bana çevirdi ve birdenbire onun bakışlarına olan benzerliği tüylerimi diken diken etti. "Sanırım biz

nce benim ölümümü konuşacaktık."

Uzun, kahverengi saçlarından bir tutamı parmaklarımın arasında dolaştırdım. "Ben daha çok benim tarafımdan bir monolog olacağını düşünüyordum. Çok fazla konuşmasam da. Ben sözden çok eyleme önem veren bir insanım."

"Ne yapacaksan yap," diye homurdandı ve neredeyse teslim olmuş bir halde başını duvara yasladı.

Saçlarını sıkıca kavrayarak yüzünü kendime yaklaştırdım. Korkusunu iyice ve net bir şekilde görmek istiyordum. "Gördüğün gibi Adriane, görevlerimi yavaşça, titizlikle yerine getiriyorum."

"H-Helenia, bu... bu sen misin?" diye arkamdan iğrenç bir ses yükseldi ve hızla döndüm. "Annenin gözlerini nerede görsem tanırım. Tıpkı ona benziyorsun. O benim. Baban."

Arkadaşım olduğu yerde kilitlenmişti, gözyaşları yüzünden aşağı akarken dikkati karanlık bir köşeye gömülmüş meclis üyelerinden birine yapışmıştı. Dudaklarından bir inilti döküldü ve titremeye başladı.

O adam... Olamaz.

İki kısa adımla onu kendime doğru çektim ve odadan ıktım.

Muhafızlar kapıları kapattıktan sonra onu yanıma alıp yere oturttum. Panik onu ele geçirmişti ve yeterli hava yokmuş gibi hırıldıyordu. Onu daha önce bir kez bu şekilde görmüştüm. Yıllar önce, onu bulduktan birkaç gece sonra. "şşşt. Nia, hadi tatlım. Gözlerini a." Alnımı onunkine dayayarak ikimiz ileri geri sallandık. Onu buraya getirerek nasıl bu kadar aptal olabildim?

"Ne dediğimi unutma, Nia. Bu ve bundan sonraki alemlerde nefes alan hiçbir varlığın sana zarar veremeyeceğini unutma. Sana yalan mı söyledim? Bana yalancı mı diyorsun Helenia Drava?"

Yavaşça ıslak göz kapaklarını araladı. Güzel bronz gözlerinden o kadar çok acı geçiyordu ki, artık acı çekmemesi için hepsini almak istedim. "Hayır."

"Bu o mu?" Babası. Ay Sarayı'nın bir üyesi ve Adriatic konseyinin bir parçası olduğunu biliyordum. Yıllar boyunca, Nia'nın hayatının bir parçası olmaması için ölmüş ya da ortadan kaybolmuş olmasını ummuştum.

Gözlerini sımsıkı kapatarak başını salladı. "Ona zarar verecek misin?"

"Nia," dedim, bana bakması için çenesini eğerek. "Onu öldüreceğim ve benden onu bağışlamamı isteyemezsin."

Benimle aynı fikirde ol, lanet olsun. Birini incitmeyi bu adam kadar hiç istememiştim.

"Tamam." diye fısıldadı. "Pekala."

Başımı salladım ve ona sıkıca sarıldım. "Ne yapacağım, Nia?"

Nasıl daha iyi yapabilirim?"

Hıçkırды ve yüzünü boynumun kıvrımına sakladı. "Bilmiyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AMARANTINUM

SNOWLIN

zindanlarda yirmi dört saat geçirmişti. Bu arada kırkinci parm Be kırılmış ve çıtırtı değildi he Ya ak n , . ps ni ol i sa m

Artık çıtır çıtırdı ve kan acınası bir tona dönüşmüştü. Beynimden sıkılmıştım ve elbisemin bir ipliği boynumu dürtüyor, işkence edercesine beni kışkırtıyordu.

Loş oyuktaki gergin nefes sesleri sinirlerimi geriyordu. Duvarlardan birinin dibine, yüzünü seçemediğim bir meclis üyesinin yanına çökmüştüm. Aslına bakarsanız, loş odada hiçbirinin yüzünü seçemiyordum. Ayrımcılık yapmamak benim için bir kuraldı. Nasıl olsa hepsi aynı acıyı çekecekti. On tanesi de.

"Tekrar söyle Adriane," diye konuştum, sesim yankılanıyor ve tavandaki sızıntının çıkardığı damlama sesini kesiyordu. "En başından itibaren." Bunu ondan kaç kez dinlemiş olursam olayım, bir kez bile kekelememiş, ağlamamış, yalvarıp yakarmamıştı. Bu hikâyeyi bana anlatmaya devam edecekti.

Gözleri kan çanağına dönmüş, acı ve suçluluk duygusuyla boğazı düğümlenmişti.

Kendini düzelttiğinde zincirleri hışırdadı. Belki de ayrımcılık yaptım. Onu incitmek neredeyse kralın kendisini incitmek kadar iyi hissettirmişti. "Dört... dört gün," diye kekeledi ve gülümsemem yılan gibi oldu. "Gündönümünden önce, Silas'ın tüm Ybrise'lerinin büyülerini ortaya koyarken görüldüğü haberini aldık. Stregor ve ben Ay sarayını toplamaya karar verdik ve gündönümü günü organize bir saldırı için tam oylama yapıldı. Şenliklerin dikkat dağıtıcılığı düşünüldüğünde, mükemmel bir zamandı. Aura'yı ve askerleri toplamıştık ve son olarak da-" Odayı bir süre sessizlik kapladı. "En son Majestelerinin imzasını aldık."

Başımı tekrar duvara yasladım. "Nasıl bir duygu? Başarısız olmak."

"Başarısız olmadık," dedi çakıllı bir ses. Ve bu hoşuma gitti. "Başarısız oldunuz," dedim sessizce. "Ve hepiniz bunun nedenini çok yakında öğreneceksiniz."

yakında. Kurdu ve ejderhayı bu şimşek kuşuna katılmaya ikna ettiğimde." Kendimi gözyaşlarımın eşiğine kadar güldürmüştüm ama herkes dikkat kesilmişti, benim kadar eğlenmemişlerdi. Aptal kalp atışları daha da arttı, endişelendiler ve paniklediler. "Bu kehaneti son kelimesine kadar yerine getireceğimden ve size gerçek gazabın neye benzediğini göstereceğimden emin olabilirsiniz."

Adriane'in bakışları biraz parladı. Oh, ve işte oradaydı. O güzelim korku. "Ne yap-"

"Şşşt," diye fısıldadım ve oda tekrar sessiz ve endişeli bir hale gelene kadar bekledim. "Beni ne sinirlendirir biliyor

musun?" I

diye sordum ve yanımdaki kişi titreyerek boğuk bir çığlık attı. "Cırcır böceklerinin çok sıcak bir yaz gecesinde çıkardığı ses. Tüm o sıcak, dönüp durma ve kötü rüyalar ve yine de o korkunç sesi duymak zorundasınız. Sence de öyle değil mi?"

Uzaktaki bir meşalenin yaydığı hafif gölgelerden onun sarsak baş sallayışını seçebiliyordum.

"Nefes alınız," dedim. "Aynı sinir gıcirtısı sesini çıkarıyor. Yapma bunu."

Keskin bir nefes çekti ve tuttu.

"Hmm," diye mırıldandım, bir an için gözlerimi kapattım ve sessizliğin tadını çıkardım. Sessizlik beni hep rahatsız ederdi, sonraki gürültünün alametiydi. Her zaman onu doldurmak için bir yol bulmaya çalışırdım; bir çığlık, bir haykırış, bir yakarış, bir şarkı, bir tekerleme, bir hikâye, eti parçalayan bıçağın sesi, tekrar ve tekrar. Ancak şimdi, ikinci gürültü bendim ve tek istediğim herkesin ölümünün sunağında yürürken davul çalmaktı, arkamda bıraktığım çürümüş katliamın son nefeslerini değil.

Meclis üyesinin öksürüp hırıldayarak nefes nefese kalması ve hayallerimi yıkması uzun sürmedi. "Ben... Üzgünüm, yapamadım. Lütfen, lütfen bana zarar vermeyin."

Ayağa kalktım ve onu sallanan ayaklarının üzerine kaldırmadan önce saçlarından bir tutam yakaladım. "Senin adın ne?"

Elleri sanki benden saklanmaya yetecekmiş gibi öne doğru fırladı. "Es...Esther."

"Esther Laveau, Lyran cemaatinin rahibi Felix Laveau'nun kızı. O yirmi yıl önce emekli olduktan sonra sen meclis üyesi oldun. Baba gibi, kız gibi, ikiniz de propagandanızı Numen'in dört bir yanına yaydınız, hatta peşinizden gelmem için biraz ekmek izi bile bıraktınız. On üç yıl önce Gündönümü saldırısı emrini imzalayan beşinci isim. Fazla düşünmene gerek kalmadı, değil mi?" Hançerimi kınından çıkarıp karnına sapladım ve kaburgalarına değene kadar yukarı çektim. Ah, onu okurken ve incelerken kaç kez bunu yapmak istemiştim.

Kadın acı içinde çığlık attı, başımı ağrıtmaya yetecek kadar. Büyüleyiciydi, gerçekten. "Demek acıyı biliyorsun, ha? Bu yeni bir keşif olmalı çünkü binlerce yıl önce ölümü imzaladığınızda bunun farkında değildiniz."

Bağırsakları dışarı dökülme tehlikesi geçirirken elini karnına götürerek ağladı. "Affet beni. Affet beni, lütfen. Küçük bir oğlum var, lütfen. Küçük bir oğlum var."

"Merak etme, onun da senin peşinden gelmesini sağlayacağım. Anneyi çocuğundan ayırmayacağım," diye tısladım ve kulağına eğildim. "Ben o kadar zalim değilim."

"Merhamet et," diye yalvardı bileğimi tutarak. "Merhamet et."

Bu komikti. "Bu bir taneydi. Sadece on iki tane kaldı." Onu zindan odasının uzak duvarına sürükleyerek, vadinin iyileştirici taşına bağlı demir bir zinciri eline bağladım ve kadim büyü'nün onu iyileştirmek için işini yapmasına izin verdim.

Yavaş yavaş iç organlarını onaracak, kaybolan kanı da yerine koyacaktı. Ama o kadar yavaş, o kadar yavaş ki, her bir lifinin en başta yırtıldığı gibi yeniden örüldüğünü hissediyorsun. "Belki o zaman merhametimi nerede kaybettiğimi bulur ve seni affederim. Belki de affetmem." Parmaklarımı yüzünün önünde birleştirdim. "Sana iyi şanslar."

Tekrar odaya döndüğümde herkes kendini sıkıca toplamış, yüzlerini benden saklıyordu. İç çektim. "Hepiniz beni sıkıyorsunuz." Bununla birlikte, zindanların üstündeki yüzeyi keşfetmeye karar verdim. Bakalım beni çok özleyen var mı?

Memphis kapıların arkasında patilerini yalayarak beni bekliyordu. O da benim gibi sıkılmış görünüyordu. Babamın zindanlarında mahsur kaldığında ruh hali bulaşıcıydı, oyunculuğu da öyle. Kafesini kırıp onu gizlice dışarı çıkardığım gün bile canlıydı. Onun gibi bir yaratığın etrafının sarılması ve sevilmesi gerekirdi, bu bir morfin doğasında vardı. Bağlandığımız geceden sonra içine bir şey yerleşmiş, onu asla olmaması gereken bir yaratık haline getirmişti. Münzevi ve mesafeli. Bana karşı aşırı korumacı ve affetmez.

Kulaklarının arkasında sevdiği yeri kaşımak için eğildim ama koridorların çok daha parlak ışığında çıplak elimi görünce durdum. Kan, avucumdaki her bir kabarık yara izinin arasında katlanarak derime yapışmış ve kabuk bağlamıştı. Onu sevebilecek ve tırmalayabilecek tek kişi her zaman bunu yapamayacak kadar kanlıydı.

Yukarı doğru itti ve burnunu boynumun kıvrımına dayadı, kendisi de şefkat arıyordu. "Neden yetmiyor, M?"

Bağlarım başımı onunkiyle itti ve bir anlığına onun yerine geçtim. Onun gibi tatlı havayı tadabiliyor, etrafımdaki esintiyi hissedebiliyordum. Canlı ardıçların ve canlı çiçeklerin cenneti, rengârenk yaratıkların cenneti kafamda keskinleştikçe duyularım gıdıklandı. Çok geçmeden duman ve acı dolu feryatlar ve çığlıklarla bulanıklaştı, kaçışan yanmış ve dehşete düşmüş hayvanlarla bulanıklaştı, onları en kötü kaderin -babamın ordusunun- yakalayıp hapsetmek için beklediği Çukur sulara doğru acele ediyorlardı. O zamanlar korkmuştu, bunu ben de hissedebiliyordum.

Nazik sesi kafamın içinde yankılandı, Çünkü istediğimiz şey gitti ve onu asla geri alamayız.

Her şey siyaha dönmeden önce babamın onun evini mahvettiği anın görüntüleri son bir kez gözümün önünden geçti.

Bir süreliğine bana sunduğu sakinliğin tadını çıkardım, bağ kurmadan önce bile benden asla esirgemediği rahatlığın. "Yıkanmam lazım, leş gibi kokuyorum."

Onaylarcasına ofladı ve beni kıkırdattı.

Aldığım soğuk banyo ve kanı kazımaya çalışırken derime verdiğim zarar, beni odamdan çıkarken sağlam bir bedenle çarpışmak kadar uyandırmadı. Orospu çocuğu-

"Kraliçem," diye mırıldandı Lazarus, gözleri darmadağınık halimi fazlasıyla zevkle tarıyordu. Bir zamanlar türünün en iyisi olduğunu düşünerek ilgisinden gurur duymuştum. Şimdi ise tek hissettiğim bir iğrenmeydi. General iyi bir aşıktı. Yaptıktan hemen sonra terk ettiğiniz ve bir sonraki arzunuz saldırana kadar unuttuğunuz iyi türden. Belli ki kulakları tüylerle doluydu çünkü hâlâ sanki kaderimizde birlikte olmak varmış gibi üzerime geliyordu.

Omzumdan aşağı kaymış olan elbise askısını yukarı çekmek için elini kaldırdı ve ben de geri çekildim. Bunu neden yaptım ki?

O da şaşırmış görünüyordu, eli hâlâ yolun ortasındaydı. "Ben de seni aramaya geliyordum. Hanaian kraliçesi, Lord Arynth ve Sebastian da burada." Elini indirdi ve saçlarımın ucundan soğuk ayak parmaklarıma kadar beni değerlendiren bir bakış attı.

"Ne söylemek istiyorsan, kendine sakla."

Lazarus'un ifadesi sertleşti. "Döndüğünden beri beni aramadın."

"Ben de kendimi aynı şekilde eğlendirebilirim. Belki bazen daha iyi." Yine de bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyordum. Aslında, yatakta tatmin olmadan dönüp durduğum ve eskisinden daha da rahatsız olduğum son denememi hatırlayabiliyordum. Çünkü ellerim bacaklarımın arasındayken düşünebildiğim tek şey o ve onun dokunuşuydu. Benim için bir şeyi daha mahvetmişti. Ama aklımdaki son şey buydu.

"Bana söylemen gereken bir gerçek var. Onunla bir ilgisi var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Yerini unutuyorsun, Lazarus."

Kanatları, düşünmek için beynini değil de pazularını kullandığında sık sık yaptığı gibi biraz kırıştı ve genişledi. "Benim yerim tam senin yanındı."

Cennet cehennemler. "Anahtar kelime "idi." Onu iterek geçtim ve odama giden merdivenleri tırmandım.

"Snow," diye seslendi Nia, koridorun ortasında beni karşılayarak. Arkamdaki bir şeye bakarak kaşlarını çatı. "Neden o güvercinle birlikteydin?" Nia bu adama katlanamıyordu. "Lütfen bana yapmadığını söyle-"

"Nia, şu anda kuş için sahip olduğum tek tat belki de şişlenmiş."

Yüzünü buruşturdu. "Sen et yemiyorsun."

"Kesinlikle, şu anda et yemeyi tercih ederim." Lazarus'un sorunu sadece kuş zevkimin değişmesi ya da kuşun beni hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin etmemesi değil, aynı zamanda birkaç buluşmamızdan sonra bir tür hayalperestlik geliştirmiş olmasıydı.

"Adriatik kızı," dedi Volantlı general selamlayarak. İşte Nia Drava'nın hayatında bir kez olsun kundakçılık yaparak cinayet işlemeyi düşünmesinin nedeni buydu.

"Kuş çocuk," diye karşılık verdi başını kibarca eğerek. "Sana ne kadar Adriatian olduğumu göstermemi ister misin?" Böylece gölgeler etrafımızda daha da yükseldi ve Lazarus'un hafifçe irkildiğine yemin edebilirim.

Kolumu boynuna atarak ona bir öpücük verdim.
"Koridorlarımda kendini kirletmesine izin verme, Nia."

İri yarı adam başını sallayıp kasıla kasıla uzaklaşırken
ikimiz kıkırdadık, sinirlenmiş ve hafifçe incinmiş bir gururla.

Yumuşak yanağına bir sürü öpücük kondurduktan sonra
"Eldmoor'dan nasıl ayrıldın?" diye sordum.

Yüz ifadesi yenilmiş ve yorgun mor gölgelerle gölgelenmiş
görünüyordu. Bunun onu doğuran adam yüzünden olduğunu
düşünmekten nefret ediyorum. Keşke onunla ilgili tüm
anıları ondan silebilseydim. Belki de tüm bunlar olurken onu
Eldmoor'a göndermek çok fazlaydı. Gitmekte ısrar etti. Bir
süreliğine Taren ve Adriata'dan uzak kalmanın ona iyi
geleceğini söyledi. Beni ikna etmesine izin verdiğim için
pişmanlık duymaya başlamıştım.

"Asra hatırladığım gibi değil." Nia yıllarının çoğunu
Olympia'dan uzakta, benim yerime diğer krallıkları
inceleyerek, ihtiyacım olan bilgileri toplayarak, gemilerinin
ve askerlerinin kıyılarımızdan uzak durmasını sağlayarak,
dikkatlerini ve meraklarını benim topraklarımdan
uzaklaştırarak geçirmişti. Nia sarayımın en değerli varlığıydı.
İkna ve sızma konusundaki becerileri büyüğü sayesinde
değil, büyüğü olmadan da kusursuz olacak şekilde eğitildiği
için kusursuzdu - aynı büyüğü ancak Kilian ona öğrettikten
sonra kendine güvenerek kullanmaya başlamıştı.

Kaşlarımı çattım. "Ne anlamda?"

"Lütfen fazla panik yapmayın." Bu ricadan sonra
sakinleşmemi bekledi ve ardından kolunu yukarı itti.

Ön kolunda uzanan kızgın yara izi gözlerimi açtı. Nefes alış verişim öfkeyle arttı. "Panik mi? Nia, yaralandın. Seni ben yaraladım."

İç çekti. "Sorun şu ki ben aslında yaralanmadım." Elini cebine attı ve bana üzerinde siyah bir rün işlenmiş bir ametist uzattı. "Kızıl Meclis örtüsünün etrafında bulduğum büyülerden biriydi. Kilometrelerce yakınına izinsiz giren herkesi lanetliyor. Biliyorlar Snow. Birinin topraklarına girmeye çalıştığını biliyorlar. Her köşede ve Heca'ya kadar yüksek alarm durumundalar. Daha önce hiç bu kadar çok Kara Zanaatkarın bir noktada toplandığını hissetmemiştim. -Asla."

Taşı ondan aldım ve başparmağımla garip oymaları hissettim. Taş sıcaktı ve içinde her ne varsa içimde bir şeylerin kükremesini tetikledi ve buna karşılık olarak ellerimin üzerinde siyah dövme çizgileri belirdi. "Bunu Visha'ya götür ve bir şifacıya gitmeden önce koluna da bakmasını sağla."

Başını salladı.

"Seslendir, Nia."

Gözlerini devirdi. "Evet anne, Visha'yı göreceğim."

Poposuna bir şaplak attım.

"Sorabilir miyim?" diye sordu Moriko'nun soğuk sesi koridorun en ucundan. "Neden sevgilime uygunsuz bir şekilde dokunuyorsun?" Kör siyah saçlarını geriye atmış, yüz hatlarının keskin yapısını ve Nia'yla karşılaştığında aniden yumuşayan ölümcül kapüşonlu koyu kahverengi bakışını ortaya çıkarmıştı.

Parmağımla onu işaret ettim. "Onu bir daha böyle çağırдың için tanrılara."

Sonbahar Kraliçesi bize yaklaşırken kaşlarını kaldırdı, Nia'nın kısa boylu halinin üzerinde yükseliyordu. "Sen ne?" Nia'nın çenesini kısıtırarak dudaklarını arkadaşımınkilere değdirdi ve ikisi sevgi dolu bir öpücük paylaştı. Fazla sevgi dolu.

"Buna şahit olmama gerçekten gerek yoktu."

Nia kıkırdadı ve Moriko bir kolunu onun beline dolamadan önce bana memnun bir bakış attı. "Neden seni benden uzak tutuyor?"

"Eldmoor," dedi Nia. "Urinthia'nın Silas'a yardım ediyor olabileceğini düşünüyoruz."

Moriko'nun ölümcül toprak bakışları yavaşça daraldı. "Seni oraya tek başına mı gönderdi?"

"Ben buradayım," dedim bir elimi kaldırarak.

Nia şaşkınlıkla Moriko'ya göz kırptı. "Kendimi savunmaktan aciz olduğumu mu söylüyorsun?"

Moriko cevap vermedi. Nia'ya attığı sırtış yeterli bir cevaptı. Ve ardından gelen öpücük de öyle.

Bunu görmek bana tuhaf gelse de hoşuma gitti. Nia kıkırdıyor ve aşık olmuş. Moriko bizimle Arynth'te buluştuktan hemen sonra Nia, Hanai'ye elçi olarak hizmet etti. İleri geri gidip geliyor, yardım ediyor ve yardım topluyordu. Nia'nın aşkını gizlemeyecek kadar cesur, Moriko'nun da bunu takdir edecek kadar akıllı olduğunu bilmiyordum. Sonbahar Kraliçesi gibi birini seçtiği için de mutluydum. Eğer Nia'nın kalbini kırarsa, tüm dünyaya savaş açacaktım.

Hanai ve kelebeklerle dolu topraklarını küle çevirecekti. Ve tabii ki Moriko bunu biliyordu. Bu nedenle, bunun gerçekleşme ihtimali zayıftı.

Çok rahat bir şekilde eli Nia'nın sırtından aşağıya doğru inmeye başladı ve ben de dudak büktüm. "Buraya casusumu okşamaya mı geldin yoksa beni gerçekten işe yarar bir şey için mi rahatsız ediyorsun?"

Moriko bana eğlenen bir bakış attı. "Rahatsız mı ediyorsun? Zindanlarda geçirdiğin zaman çok mu önemli?"

"Evet. Tabii kadavra incelemem için gönüllü olmazsan, o zaman burada olmayı tercih ederim." Bakışlarım onu taradı ve bu düşünceyle içimdeki can sıkıntısı bir nebze olsun dağıldı. "Damarlarında toprak ve ciğerlerinin arasında bir taş olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Tabii ciğerlerin varsa. Yapraklar ve dallar aracılığıyla mı nefes alıyorsun?"

Nia hafifçe kıkırdadı ama kraliçe eliyle toplantı odasını işaret etti, eğlenmekten hoşlanmamıştı. "Önden buyurun."

"Her zamanki gibi Mor sevgili, her zamanki gibi," dedim kapılara doğru kasıla kasıla yürürken.

Visha, Sebastian ve Albius bizi bekliyorlardı. Hem Kış sarayına hem de babama göz kulak olan iki Lord. Eğer onlar Adriata'daki savaştan sonra kapılara geri dönmeyi başaran askerleri yakalamasaydı, babam sırrımı çoktan öğrenmiş olacaktı.

"Geldiğin için teşekkürler Albius," diyerek masanın başına oturdum.

"Elbette Majesteleri," diye kibarca teklif etti. Daha önce bana bir büyükbabanın baktığı gibi bakardı, sevgi ve şefkatle

Süslenmişti, şimdi ise babama sık sık baktığı gibi uzun ve dik, kibar ve dikkatli duruyordu. Tuhaf bir şekilde, büyülerimi öğrendiğinde şaşırmamıştı, Olympian'ı öğrendiğinde şaşırdığı kadar değil. Nia'ya göre endişelenmek ya da korkmaktan çok etkilenmiş ve büyülenmişti.

"Bash," diye selamladım. "Ürkütücü derecede solgun görünüyorsun."

Bana çarpık bir gülümseme verdi. Dravan doğumlu olan Alaric'in yeğeniydi ve en güvendiğim adamlarımdan biriydi. Annesi, Alaric'in kız kardeşi, Draugr gecesinde ölen Skye savaşçılarından biriydi ve birçoklarına göre onun keskinliğini ve zekâsını miras almıştı. Her ikisi de Silas'ı kandıracak ve memnun edecek niteliklerdi. "Sen babana bir numara yaptın ve şimdi o bize bir numara yapıyor. Adriata'nın Isjord'u da aynı şekilde manipüle ettiğini biliyor. Şehrin surları tepeden tırnağa silahlı."

Gülümsedim. "Bugün çılgınlık dışında duyduğum en iyi şey."

"Her iki şehrimiz de her türden Aura ile dolup taşıyor," diye ekledi Albius. "Görünüşe göre Yüksek Duvar'dan Adriata'ya geçmek için fırsat kolluyorlar. Hatta bazıları Arynth dağlarını aşarak Karanlıklar Denizi'nden geçecek bir yol arıyor. Elbette onları geciktirmeyi ve Kilian'ı haberdar etmeyi başardım ama korkarım Adriata'ya giden başka bir yol bulmaları uzun sürmeyecek." Söylemek istediklerini söylemekte biraz tereddüt ederek boğazını temizledi. "Majesteleri, Adriata'ya kalıcı olarak yardım etmeyi planlıyor musunuz?"

"Onlara yardım etmiyorum, Albius. Isjordan pençelerini oyuncaklarımdan uzak tutuyorum." Cevap onu tatmin etmemiş gibiydi çünkü ağzı neredeyse pişmanlıkla büzülmüştü.

Sebastian parmaklarını masanın mermerine vurdu ve çıkan ses sinirlerimi sıkıştırdı. "Bash, parmaklarını boğumlarına kadar yuvarlayıp morfuma yedirmeden önce söyle. Yıllardır sana nasıl göz diktiğini biliyorsun."

Parmakları durdu ve onun yerine kucağına çekti. "Silas'ın kafasında Aryan'ın hayatta olduğu düşüncesi var. Savaştan sonra Adriata'nın sessizliğini göz önüne alırsak. Geçmiş düşününce, kazanan taraf genellikle düşmana zafer işareti yapardı. Belki de sizin... Gece Kralı'nın onu esir tuttuğu düşünülüyor."

"Tanrım, çıkar ağzındaki baklayı," diye alay ettim.

"Onu aramak için Adriata'ya sızmaya çalıştığına inanmak için sebeplerim var."

Bu beni güldürdü. "Aramaya devam edebilir. Belki kargalar et aramayı bıraktıktan sonra ona kemikleri atarım. Asadan bir şey çıktı mı?"

Albius, "Freya, topraklarının kuzeybatısında, Hanai yakınlarında daha fazla savaş kampı kurulduğu haberini gönderdi" dedi.

Moriko başını salladı. "Brisk Lordu, iki düzine Umbra'nın Hanai'ye doğru gitmesine izin vermek zorunda kaldığını doğruladı. Silas zaten Ibe'den şüpheleniyor, bu yüzden riske girmedim."

Sebastian, "Görünüşe göre sırada senin parçanı hedefliyorlar," dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Yüz ifadesi sertleşti. "Her bir tapınağımızdaki korumalarımızı üç katına çıkardık. Koy'dan Aru'ya kadar hepsini güvence altına aldık. Hanai baban için hazır."

"Nia," dedim arkadaşşıma dönerek. "Cai'ye Hanai'ye asker göndermesini söyle."

Arkadaşım biraz şaşırarak göz kırptı. "Neden ona söylemiyorsun?" Etrafına bakınırken kaşları çatıldı. "Aslında, o neden burada değil ki?"

Evet Pamuk, neden en iyi arkadaşın senden kaçıyor ve senin yanında olmaktan başka her şeyi yapıyor? Boğazımı temizledim ve Sebastian'a döndüm. "Grasmere hâlâ Lordsuz mu?"

Şakağını ovuşturdu. Görünüşe göre babam onu gerçekten yormuştu. "Silas, Grasmere Lordu görevlerini üstlenmesi için birini seçti, Malena'nın eğittiği Gara'yı. Neredeyse Malena kadar kötü bir şey," dedi Sebastian sinirlenerek. "İnsanlar onun ve Reuben Krigborn'un bu yaz nişanlanmayı planladıklarını söylüyorlar."

Tüm dikkatimi bu konuya verdim. "Tanrım, böyle bir haberi nasıl kaçırdım?"

Gülümsememi fark ederek, "Bunu asla etkileyemeyeceksin," dedi.

"Dizlerinin üzerindeyken sallanmak için çok az zamanları var, Bash." "Hangi yöntemi kullanacağınızdan emin değilim ama

çabuk kullanın. Grasmere hala elimizde olmayan tek şehir ve söylemem gerekirse en önemlilerinden biri

olanlar. Gemiler birkaç gündür limanlarından ayrılmıyor. Bunun bizim için iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu bilmiyorum."

"İkisi de," dedim yorgun bir elimi gözlerimin üzerinde gezdirerek. "Bizim için artık gemi yok ve Seraphim ve Vrammethen'deki asa parçalarını aramak için yapacağı seyahatler için muhtemelen yeni bir rota gösteriyor."

Moriko tüm toplantıyı sessizce izleyen Visha'yla yüzleşti. "Arynth'te Snow'a verdiğim iz bırakma aracına baktın mı?"

Başını salladı. "Benimle tanıdık bir bağ kurdu. Büyü kesinlikle kuzenime aitti ama asanın izini sürmek için olmadığından eminim. Ona bağlanan büyü oldukça basitti, ergenlik çağındaki bir Crafter'ın yapabileceği bir şeydi. Asa ile ilişkili bir şeyin izini sürüyor olabilirler, bu yüzden beni hiçbir yere götürmedi."

Sonbahar Kraliçesi biraz şüpheyile kaşlarını çattı. "Ya annenin bu işte gerçekten parmağı varsa?"

"Bunun benim cadılığım ile hiçbir ilgisi yok, Mor," dedim. Güvenim çok sınırlıydı ama Visha'ya güveniyordum.

Moriko başını salladı. "Sen buna inanıyorsan, ben de inanıyorum. Kararlarına güveniyorum."

Sebastian bir eliyle kirli sakalını ovuşturdu. "Yani, elimizde hiçbir parçayla ilgili hiçbir ipucu yok. Tüm bu durumla ilgili hiçbir ipucumuz yok."

Albius mırıldandı. "Bir ruhun peşindeyiz. Belki de mezarını bulup iskeletlerini çıkarmamız gerekebilir."

"Ne diyorsun sen?" Moriko sordu.

Yaşlı adam düşüncelere daldı. "Asayı çözmeye çalışmadan önce koruyucuyu çözelim. O zamanki zanaatkârlar kurnaz ve kurnazdı, bunu köklerine kadar düşünmüş, asanın birleşmesini kontrol etmek için yollar ve dişliler üretmiş olmalılar. Bunun başka yolları da olabilir, belki de Silas avını bu şekilde yönetiyordur. Onu kovalayarak bu durumu çok agresif bir şekilde ele alıyor olabiliriz."

Ve her şey yerine oturdu. "Babam hepimizin bildiğini bilseydi tam olarak nasıl başa çıkmamızı beklerdi?" dedim, sonunda babamın stratejisinin bir kısmını bir araya getirdim. Bizi parçaların peşinden gönderiyor, onları bulmak için daireler çizdiriyor ve biz dikkatimizi dağıtırken o hepsini topluyor. "Haklısın, Albius."

Kısa bir süre önce babamın gemisinin dümeni bendeymiş gibi hissediyordum. Hâlâ da öyleydim, sadece tüm kadırgalarım farklı yönlere gidiyordu ve ben onları gözlerim bağlı bir şekilde amaçsızca yönetiyordum. Yine de bana yön verebilecek biri vardı.

Tekrar arkadaşşıma döndüm. "Nia, Taren'a benim için birini götürmeni istiyorum."

"Kim?"

Gülümsemem arttı. "Driada Castemont."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NOX

KILIAN

A Isjordan saldırısının üzerinden bir hafta geçmişti. Bir hafta

Olympia'nın ortaya çıkışından bu yana Tekrar. Kar'ın Gece mahkemesini yok edip beni yeni bir konsey atamaya zorlamasının üzerinden bir hafta geçmişti. Tüm talihsizliğimizin nasıl ortaya çıktığını çözmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Zambaklar, canavar, kutsanmamışlar, gelgitler, yağmur, hale, don. Adriata darmadağın olmuştu. İnsanlar önceden korkuyordu. Şimdi ise dehşete düşmüşlerdi. Sadece Isjord'la aramızda bir savaş çıkmamıştı, aynı zamanda yıllardır topraklarımı avlayan o eski korku da geri dönmüştü. Her şeyi o kadar iyi saklamıştı ki, kimse şüphe bile duymazdı. Ama ben sıradan biri değildim. Böylesine güçlü bir büyü'nün varlığı duyularım tarafından nasıl fark edilmemişti?

Gökyüzü dinmemiş fırtınalarla inliyordu ve Lyra'nın en yüksek uçurumunda güçlü bir rüzgâr esiyordu; bir zamanlar Cynth'in kapısını açan beş ayak uzunluğundaki sarsak taşların arasından geçerken bir flütün sesi gibi ılık çalıyordu.

Savaşın ve ayazın korkunç kurdu, rüzgârın ve bulutların ejderhası, soğuk beyaz külün yükselttiği şimşeklerin gökkuşağı. İki diyarın çocukları, Elding çocukları. Biri gökyüzünü boşluğa çevirecek, diğeri toprakları donduracak ve sonuncusu diyarı şimşekle ikiye bölecekti. Nubil'in göğü ve Krig'in toprakları altında doğan üç Aura, gazap Ybrises.

Kehanet hâlâ beşinci taşın üzerinde mürekkep siyahı gölgeler halinde dönüyordu. Her nasılsa, bundan memnundum. Bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. O gün onu tekrar görmemin hasta kalbimin bir ürünü olmadığı anlamına geliyordu. O yaşıyordu ama ben neden o yaşamıyormuş gibi acı çekiyordum?

Atlas yanımdan, "Büyüleyici," dedi, sözleri yukarıda gürleyen doğal olmayan fırtına tarafından boğuldu. Dikkati, diyarımızın kaderini belirleyecek olan kehanet taşına odaklanmıştı. "Onu nasıl kontrol edebildiğini. Güçlerine hükmedebilen bir Ybris hakkında ne bir şey duydum ne de okudum. Kendi büyüleri tarafından kontrol ediliyorlar, büyülerinin kontrolünde değiller - Astrum liber onları böyle tanımlıyor." Boğuk bir kahkaha onu terk etti. "Onun yaşına kadar yaşamış bir Ybris de hiç duymadım."

"Sırtında mürekkeple işlenmiş bir zanaat var, bazı desenler Tanrıların eski dili. Alfabeye bakmadan çözebileceğim bir şey değil. Sanırım onu bu şekilde kontrol etmeyi başardı."

Genç Atlas başparmağını kemirdi. "Kim **b ö y l e** bir şey yapabilir ki? Kim böyle bir şeyi

bu tür bir zanaat yaratmak?"

Kanayan başparmağını dişlerinden uzaklaştırdım. Yıllardır ortadan kaldırmasına yardım etmeye çalıştığım korkunç bir alışkanlığıydı bu. "Birinci sınıf bir Karanlık Zanaatkâr. Sadece onlar bu âlemde hâlâ tanrıların eski işaretlerini kullanabiliyor."

"Birinci sınıf bir Karanlık Zanaatkâr mı?" Gözlerini çılgınca kırıştırdı. "Ama başlıca Karanlık Zanaatkârların sadece bir soyu var."

"Delcours." Kızıl Meclisi kuran soy, Büyük Bakire'nin geldiği soyla aynı. Çok fazla kalmamıştı. Melanthe ve kız kardeşi, Urinthia ve kızı son kalanlardı. İçlerinden biri Kar'ın mührünü hazırlamış olmalıydı. Ve dört kişiden sadece ikisi gerçekten seçilebilir durumdaydı. Urinthia ve kızı. Ama bu, ikisinin de Pamuk'un ne olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Atlas titredi, iri lavanta rengi cübbesi bu hareketle birlikte sallandı. "Büyüsü olduğunu bilmeden bile dehşet vericiydi. Ya şimdi? Dehşet verici demek hafif kalır. Seni neredeyse öldürdüğünden bahsetmiyorum bile. İki kere."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Atlas, eğer ölmemi isteseydi, ölmüş olurdum." Ve hangi nedenle ölmemi istemediğini bilmiyordum. Kafasının çalışma şekli hâlâ anlayamadığım bir tuhafıktı.

"Kralım," diye seslendi bir muhafız arkamızdan. "Konsey toplandı."

Atlas içini çekti ve küçük bedenine büyük gelen cübbesini düzeltti. "Bir kaostan diğerine."

İki düzineden fazla şaşkın yüz endişeyle bana doğru bakıyordu. Isjord'la savaştan Umbra Komutanı Larg ve Triad'ın yanı sıra hepsi de görevlerinde yeniydi. Larg ve Atlas ile birlikte Ay sarayının yeni üyelerini seçmiştik. Rahiplerden bilginlere kadar, sarayımda oturmaları için en iyileri süzmeyi başarmıştım. Nesrin, babasının kan bağıyla kendisine ait olan konumunu düzelten tek kişiydi. Önceki Ay sarayının diğer varislerinden hiçbirisi, ebeveynlerinin küçüklüklerinin değil, bir savaş suçunun bedelini ödediklerini bilmelerine rağmen, ebeveynlerine benzer bir kaderin onları da bulacağı korkusuyla bu konuya el atmak istememişti.

"Eminim bundan sonra korkunu daha iyi maskeleymeyi öğreneceksin," dedim ve yüzlerinden dans eden korkunun kül rengine birkaç utanç pırıltısı katıldı.

"Olimposlu askerler bizimkilerle birlikte Yüksek Duvar'da görev yapıyor. İşgal altında mıyız Majesteleri?" diye sordu genç bir rahip, muhtemelen Atlas'tan birkaç yaş büyüktü ve onun tarafından seçilmişti.

"Hayır," diye basitçe cevap verdim. "Ama tehdit altındayız." Daha iyi değildi ama Adriata hiçbir dönemde savaşmadan teslim olmamıştı, şimdi de olmayacaktı.

"Babamın öldüğünü mü varsayayım?" Nesrin sordu.

Mal yanımdaki koltuğundan homurdandı ve tüm dikkatler ona çevrildi. "Zaten yapmamış mıydın? Yaptım. On üç yıl

önce. Annesini ve kardeşlerini öldürmek için bir Aura taburu topladığı zaman."

Yüzü umutsuzluktan çok öfkeyle gerildi. "O doğru olanı yaptı. Bu krallığı korumak için herhangi birimizin yapacağı şeyi yaptı. Düşündüğü gibi bir canavara dönüşmedi mi?"

Gerildim.

Mal masaya yaslandı, dudaklarında küçümseyici bir sırıtma seçiliyordu. Bunu durdurmam gerektiğini biliyordum ama her şeyden sonra bunu yapmak istediğimi bile sanmıyorum. "Pişmanlık duymadığına göre, acı da duyma Nes. Ve unutma, kraliçen de baban gibi bir aziz değil."

Burun delikleri alevlendi. "O benim kraliçem değil."

Geriye yaslandım, artık tamamen sinirlenmiştim. "Nasıl yani? Eğer o benimse, neden senin değil?"

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. Snow'la evlenmem için bir anlaşma yapıldığı düşünüldüğünde şaşırarak pek bir şey olmadığı için anlayamadığım bir tepkiydi bu. "Tüm bu olanlardan sonra, anlaşmanızın kesinlikle bozulduğunu düşündüm."

"Anlaşma olsun ya da olmasın, ben ona yemin ettim, o da bana yemin etti. Ben onunla evliyim, o da benimle evli. Bu da onu senin kraliçen, bu krallığın kraliçesi yapıyor. Benim de. Ona sadece saygı duymakla kalmayacaksın, önünde diz çökeceksin." Nesrin'e dönerek, "Bir dahaki sefere kendinizi düzeltmenizi öneririm Sayın Konsey Üyesi, bariz konularda nefesimi boşa harcamayın." dedim.

Ağız aralandı, incinmiş gözlerine acının gölgeleri yansdı.

"Bu tartışmayı daha fazla sürdürmeyi bir kez daha düşünmek isteyebilirsin," diye araya girdi Larg onun konuşmasına fırsat vermeden. "Sadece vaftiz oğlumla evlenmekle kalmadı, aynı zamanda Isjordanlarla da savaştı. Bir anlaşmanın peşine düşecek, kendi prenseslerini ölü ilan edecek ve sonra da onun ölümünü onurlandırıyormuş gibi yaparak saldıracak kadar ileri gittiklerini düşünürsek, Silas'ın çok daha kötü bir şeye hazırlandığını söyleyebilirim. O bize bir iyilik yaptı ve biz de hediye edilen bir atın ağzına bakmamalıyız."

Başımı salladım ve mahkememdeki herkesin yüzüne baktım. "Son olarak, eğer eşimle ilgili başka bir sorun varsa, koltuğunuzu şimdi teslim etmenizi öneririm çünkü koltuğunuzu terk etmenizin tek yolu ölüm olacaktır. Benim ellerimle."

Havada bir korku ürpertisi belirdi ve sinirlerimi gıdıkladı. Kimse kımıldamadı ama çoğunun aynı fikirde olmadığını biliyordum.

"Seni sandalyeye yapıştırdılar mı Nes? Yardıma ya da itmeye ihtiyacın var mı?" Mal kışkırttı ama Lyran doğumlu sadece masadaki boş bir noktaya baktı, ne cevap verdi ne de hareket etti.

İtiraz gelmeyince başımı salladım ve Umbra Komutanına döndüm. "Yüksek Duvar'da durum nasıl, Triad?"

"Muhafızlarımız görevlerini Olimposlularla paylaşıyor ve şu ana kadar hiçbiri düşmanca davranmadı. Kirkwall ve Arynth geri çekilme emri almış gibi görünüyor çünkü şehirlerde fazla hareket yok ve Isjordan muhafızları

kendi duvarlarının her köşesinde." İç çekti. "Görünüşe göre Silas bu sonucu tahmin etmemişti."

"Umalım da ikinci kez denemeyecek kadar sersemlemiş olsun," dedi kardeşim.

Nia bir Empat için dart tahtası gibi görünerek toplantı odasına girdiğinde, nöbetçi emirlerini verdikten sonra henüz yerleşmiştim.

"Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum," dedim, bir bardağa likör doldurmak için ayağa kalkarken. Şu anda Adriata'daydı ve burada her yerden daha fazla duygu en büyük zayıflığınız ve en iyi savunmanız olabilirdi. Ve şu anda Nia toprağımda yürüyen bir avdı.

Sinirle yutkundu, kan çanağına dönmüş gözleri yere kaydı. "Bu... birkaç gündür böyle."

Beni bir telaş aldı ve yanına giderek bir bardak su uzattım. "Neyin var? İyi değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Ö y l e bir şey değil." Omuzlarını dikleştirerek doğruldu ve gölgeleri de öyle yaptı. Güzel.

"Malik'i çağırır mısın? Bunu ikiniz de duymalısınız." Ben haber gönderdikten kısa bir süre sonra kapılar çarparak açıldı ve akşamdan kalma kardeşim Nia'nın yanındaki sandalyeye çöktü. Onu daha sonra kontrol etmek için bir not alacaktım, bir şeyler oluyordu.

ve gölgelerini benden saklıyordu.

"Daha fazla mahkeme tiyatrosu mu?" diye sordu, özensiz bir şekilde kendine bir bardak su doldururken. "Dur tahmin edeyim. İhanet mi? Bir kraliyet meselesi mi?"

Dost, dűşman fatih için kraliçesine ihanet mi ediyor?" Nia yűzűnű buruřturdu. "Leř gibi alkol kokuyorsun."

"Ve sen eğlenmiyorsun. Bu mutsuzluğun kaynağı eğlenememek mi?"

Yűz ifadesi sertleřti. "Bu bir savař zamanı, Malik."

Kıkırdadı. "Peki sűyle bakalım, sen hangi tarafta duruyorsun? Kardeřim ve benimle oturmaya devam ettiğin her saniye çizgiler bulanıklaşıyor."

"Mal, yeter," diye uyardım.

Nia'nın ifadesi soğudu. "Eğer Kar Adriata'ya saldırmaya karar verseydi savaş olmazdı. Bir sonraki saldırıyı Silas yaptıda, savaşı durduracak bir diyar olmayacak."

Myrdur'da yakaladıkları Isjordan askerlerinden, Snow'un çoktan planlanmış dűnűřűne, Isjord'u yok etmekten Silas'tan almaya planlarındaki deęiřiklięe, Aryan Krigborn'un Snow'u kaçırmasına ve Adriata'ya kasıtlı saldırısından Silas'ın Octa Virga ile planına kadar tűm olanları açıklamayı bitirdięinde, hem Mal hem de ben sessizlięe gűműldűk.

"Silas kaç parça buldu?" Mal sordu. "Isjord'dakini zaten bulduęunu varsayarsak ve Gűneř Krallıda'yla iliřkilerinin ne kadar gergin olduęunu dűřűnűrsek Solaryan parçasını da bulmuř olabilir. Yani iki mi?" diye tahmin yűrűttű, birden ayılmıřtı. Nia konuřmak için aęzını açtı ama kardeřim ondan űnce davrandı. "Pamuk ne istiyor?"

"En azından bir parça bulmak için, o zaman Silas asayı tamamlayamaz."

Tekrar ayağa fırladı ve ileri geri kıpırdanmaya başladı. "Kimsenin yerlerini bilmemesi gerekiyorsa, bunları ilk etapta nasıl buluyor?"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Bazıları Urinthia'nın bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor."

Başımı salladım. "Benim tanıdığım Grand Maiden değil." Urinthia ve benim uzun bir geçmişimiz vardı. O kadının kaos yaratmak gibi bir arzusu yoktu, ancak bundan besleniyordu. O bir politikacıydı. Savaşın kaçınılmaz bedellerini çok iyi biliyordu. Tek istediği ailesini güvende tutmaktı. Kızıl Meclis'i güvende tutmak. Silas'a karışmak tüm bu şansları mahvedecekti.

Nia ikimize baktı ve "Onu daha iyi tanıyabilecek biri var," dedi.

Mal gülünç bir kahkaha attı. "Tabii ki biliyorsun. Tanıdığım Snow'a benziyor. Kim o?"

"Kızı, Visha Delcour. Snow'un Zanaatkârı."

Denklemimin cevabı.

"Snow onu aldı mı?" Mal benimle bakışarak sordu. Urinthia kızını bu yüzden mi saklamıştı? Onu hiç de saklamıyordu. Snow saklıyordu.

"Hayır, Kar'ı bulmaya geldi. Tanrı bilir kaç hafta boyunca zgha boyunda yürüdü ve tüm iç bölgeyi yürüyerek gezdi. Kar'ı bulmak için."

Daha fazla parça yerine oturmaya başlamıştı. Snow'un yanında çok güçlü bir el vardı. "O mu koydu

"diye sordum. Ben sordum.

Nia başını salladı, ellerini gergin bir şekilde birleştirdi. Bunları bize anlatmaması gerektiğini biliyordum ve muhtemelen arkadaşının öfkesini bir kez daha kazanmasına neden olacak kadar başını belaya sokmuştum. "Hayır. O Lysander'dı, eski bir Crafter ve Alaric'in, Pen'in babasının arkadaşı. Alaric onunla Myrdur'da tanıştı ve Serene'e Isjord'a kadar eşlik etmeden önce Kral Jonah'ın emrinde hizmet etti. Snow doğduğundan beri mühre sahipti. Büyüsü ilk nefesini aldığı gün ortaya çıktı."

Bazı şeyler mantıklı gelmiyordu. "Sırtında tanrıların eski işaretleri var, Nia. Onları sadece birinci sınıf bir Crafter kullanabilir."

"Urinthia'nın babası Donovan Delcour ile menekşe cadı denen birinin piç oğluydu."

Macaria'nın Donovan'dan bir oğlu mu vardı?

"Urinthia'nın ikinci komutanı babasının sevgilisi miydi?"
Mal gözlerini Nia'ya dikerek sordu.

Başını salladı. "Kızıl Meclis'teki pozisyonunu koruyabilmek için onu bir yetimhaneye bıraktı, görünüşe göre Lysander Delcour soyu için bir tehditti. Kızları Büyük Bakire unvanının doğrudan varisleri olacaktı. Ve onlar için çok uygunsuz bir şekilde bir kızı vardı. Gerçi hiçbiri bilmiyor."

"Penelope." O sadece bir Delcour değil, aynı zamanda Büyük Bakire unvanının da varisiydi. "Ve bu mühür onun büyüsünü kontrol altında tutmak için mi?"

Nia uzun, yorgun bir iç geçirdi. "Tam olarak değil. Kontrol altında değil. Celesteel'in diyarında büyüünü boşaltıyor. Bir kapı gibi, büyüü ondan alıp Caligo'ya geri döküyor."

"Ama o kullanıyor."

"Kapıdan geri çekiliyor, kapının kesirleri gibi. O gün gördüğünüz şey yapabileceklerinin çok küçük bir kısmıydı. En azından kontrolü altındayken."

"Kırılırsa ne olur?"

"Kırılmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü kırılırsa neler yapabileceğini biliyor ve kırılmasına izin verirse kendinden ne kadar nefret edeceğini biliyor."

"O nasıl?" Sonunda sordum. İlk şeyi sormadan nasıl direndim bilmiyorum. Kahretsin, onu çok özlemiştim.

Kardeşim kıs kıs güldü. "Bağırsaklarına bir hançer sapladı ve sen onun nasıl olduğunu mu bilmek istiyorsun?" Patlamasından sonra elini gözlerine götürdü ve tekrar yerine oturdu. "Ee, nasıl o zaman?"

"Zindanlarda hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor. Aşağıda olanların yanı sıra, artık kimse onu pek görmüyor."

Eski konseyimin kaderini biliyordum ama yine de onlara ne yapıyor olabileceğini düşününce kanım dondu.

"Murdoc'u da oraya kilitlemiş," dedi Nia sessizce ve içimde bir tedirginlik hissi yükseldi. Onunla o rahip arasında bana anlattığından çok daha kötü bir şey vardı, bundan emindim.

"Bütün bunları bize anlatman mı gerekiyor?" Mal sordu.
"Evet ama son kısmı değil." Ayağa kalktı ve saçlarını fırçaladı.

gri deri. "Beni seni almam için gönderdi. Öğle yemeği için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Meclis üyelerimi mi yiyoruz?"

Kaşlarını çattı. "Ona fikir verme."

"Dur bir dakika," dedi Mal. "Öylece ona mı gideceksin?"

Ben ayağa kalktım, Nia da kalktı. "Beni burada otururken öldürebilir, kardeşim. Onu ölesiye özlüyorum, bu yüzden soruna cevap vermek gerekirse, evet, onu görmeye gidiyorum." Bu düşünce beni gülümsetti ve gülümsemem kardeşimin kaşlarını inanmazlıkla çatmasına neden oldu.

"Aslında ikinizi de görmek istiyor," dedi Nia.

Mal havada bir el salladı. "Katliam için giyinmedim. Eğer giyotinle karşılaşacaksam, önce boynuma bir çift inci takmalıyım."

Nia gözlerini devirdi ve hiçbir uyarıda bulunmadan ikimizi de kollarımızdan yakaladı.

Bir saniye bile geçmeden ikimizi de Olympia'ya götürdü.

Gözlerimin alışması bir dakika sürdü. Şimdiye kadar üzerinde durduğum en yüksek binanın tepesindeydik ve gökyüzüne o kadar yakındı ki bulutları ve elektriği parmaklarımın arasında hissedebiliyordum. Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda nefes kesiciydi. Hava o kadar inceydi ki yoğunluğuna alışmam birkaç nefes almamı gerektirdi. Dağlar karanlık kaleyi her yönden çevreliyordu, uzun ve yüksekti, vadilerin üzerinde gölgeler yaratıyordu.
Şato

Dağın tüm yüzleri binalarla doluydu ve yüksekliğe ve eğimli yamaca rağmen hareketliydi. Olympia yeşil, gri ve yanıp sönen beyazdan oluşan bir tuvaldi.

"Kahretsin," diye homurdandı kardeşim, etrafımızdakilerin baş döndürücülüğünden başını sallayarak.

"Taren, Olympia'nın başkenti," diye açıkladı Nia, kafamızın karıştığını anlayarak.

Hâlâ inanılmaz geliyordu; eski gökyüzü krallığı yaşıyordu.

Ayaklarımızın altındaki zemin ışıltılı bir obsidyendi ve bizi çevreleyen yüksek kulelerin duvarları da öyle. "Nasıl? Zgahna Volantları ele geçirdikten ve Olimposlular Myrdur'a taşındıktan sonra buranın yok olduğunu sanıyordum."

Nia bizi üzerinde durduğumuz terasın yanından geçirerek, neredeyse cam gibi siyah kalenin tüm yüzünü gösteren bir çift sarmal merdivene doğru yönlendirdi. "Olympia binlerce yıl boyunca diyarı manipüle etti, topraklarını korumak için tarihlerini yalanlarla süsledi. Sis bir korumadır, toprağa ya da insanlara hiçbir zarar vermez. Bu bir koruma ve yaşam katmanıdır. Taren on sekiz yıl önce yeniden inşa edildi. Myrdur sadece bir kabileydi, sisin içinde milyonlarca kişi daha yaşıyordu. Tam olarak on iki kabile daha. Bunlar şimdi krallığın konseyini, Kar'ın mahkemesini oluşturuyor."

Mal birkaç adım arkamızda oyalanıyor, dönüyor ve görüş alanına giren her şeye dokunuyordu. "Bu deriler ve cam gibi kılıçlar da neyin nesi?"

Nia kızgın gökyüzünü çerçeveleyen bir pencereyi işaret etti. "Bu cam değil, beyaz taş. Eredyn'de çıkarılan bir mineral.

yıldırımın en çok çarptığı dağlar. Metal şimşegi çeker ve gökyüzümüz gece gündüz gürlür. Metal giyen tek kişi Kar'dır."

Mal, "Gök gürültüsü kuşu," diye mırıldandı ve Nia yüzünü buruşturdu.

Muhafızlar penceresiz kalenin her köşesinde dolaşüyor, hepsi de önlerine bakıyor ve yanlarından geçen hiç kimseye aldırış etmiyorlardı; dikkatleri ölümüne görevlerinin üzerindeydi.

Bir çift devasa siyah ahşap kapıyı işaret eden mavi ışıkla aydınlatılmış karanlık bir koridorun önünde durduk.

Nia bir elini bileğime dolayarak düğmeyi çekmemi engelledi. "Unutma, Isjord'dan tanıdığın Snow bir roldü. Hepimiz birer roldük. Eğer onun zalim olduğunu düşünüyorsan, şimdi temkinli ol."

Kapılar açılır açılmaz bakışlarım onu aradı ve onu gördüğümde neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Uzun bir pencerenin önünde durmuş, boş gözlerle ileriye bakıyordu; obsidyen rengi saçları yana doğru taranmış, bir zamanlar ağzımla morarttığım krem rengi boynunu ortaya çıkarmıştı. Gövdesinin etrafında dönen ve ayaklarına kadar bolca düşen gri, uçuşan bir elbise giymiş, hayallerimdeki gibi görünüyordu. Mükemmeldi. Ama ne kadar koşarsam koşayım ulaşamayacağım kadar uzaktı.

Hâlâ hislerime güvenemiyordum. Ona dokunmam gerekiyordu. Tenini kendi tenimde hissetmeliydim. Onu içime çekmeliydim. Tüm bunları hayal edecek kadar hasta olmadığımıdan emin olmalıydım.

"Oğlum," diye seslendi halsiz bir erkek sesi. Dikkatimi ona

verdiğim için etrafımdaki her şey sisle kaplanmıştı. Devasa masanın etrafında oturan yüzlere odaklanmam bir anımı aldı.

yemek masası. Hepsi koltuklarına zincirlenmişti ve bir cesedin maskesini takıyorlardı. "Kilian," diye tekrar seslendi Stregor, sandalyesinde bana doğru kayarak.

Snow masanın başına oturarak, "Bu izinsiz konuştuğunuz ikinci sefer," dedi. "Bir daha yaparsan dilini kullanmadan konuşursun."

Tanrım, o sesi nasıl da özlemişim.

"Bizi geri götürmeye geldiniz," dedi meclis üyelerinden Ambrose. "Bizi serbest bırak Kilian. Bu Ybris sürtüğüne istediğini ver ve bizi buradan çıkar."

"Oturun Majesteleri," diye seslendi Snow bana, önce karşısındaki sandalyeyi sonra da kardeşimi işaret ederek. "Prensım, siz de."

"Bizi de bağlayacak mısınız?" Kardeşim kendisine tahsis edilen sandalyeye oturarak küstahça konuştu.

Başını yana eğdi, bakışlarında biraz mizah parlıyordu. "Hayır. Sen istemediğin sürece."

Kardeşim inci gibi beyazlarını göstererek sırtıttı. "Nazik bir teklif ama ben tam tersini tercih ederim." Başını bana doğru çevirdi. "Benim de kardeşim. Ama sanırım sen bunun zaten farkındasın."

Yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboldu. "Dikkatli ol, Prensım."

Mal kıkırdadı ve bu noktada onun akşamdan kalma olmadığını anladım. Düpedüz sarhoştı. "Neden, beni öldürecek misin?"

Kaşları kalktı. "Aslında, evet."

Ambrose onun önüne tükürdü. "Nasıl konuştuğuna dikkat et, seni hayvan."

"Kapa çeneni, Ambrose," diye emrettim, sandalyeyi geri çekip otururken oda dökülen büyüümün kasvetine büründü. Snow oturduğu yerde biraz kıpırdandı, altın rengi bakışları büyüümü dehşetle süzüyordu ve onu kullandığıma hemen pişman oldum.

Tüm meclis üyelerinin kafaları bana doğru döndü. Ayıkladığım şey onların pisliğiydi, en azından ben bunu yaparken bana huzur borçluydular. Bugünlerde çok fazla sahip olmadığım kutsanmış huzur. Kaosu tatmıştım, elektrik kaosunu. Başka bir şey istemedim. "Burada ne yapıyorum, aşkım?"

Yorgunca gözlerini kırptırdı, kalın kirpikleri kasvetli gözlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Uyumamış mıydı? "Taren'in tüm Dardanes'teki en zengin madenlere sahip olduğunu biliyor muydun?" Ayağa kalktı, masanın etrafında dönerken eline bir tereyağı bıçağı aldı. "Metalimiz güçlüdür. Elbette sizin kara çeliğiniz kadar güçlü değil ama bir anlamda yok edilemez. Çok keskin olduğu için maden çıkarılırken metal taşlar genellikle insanları yaralar. Kör bir bıçağın bile deriyi delebileceği söylenir." Ambrose'un yanında durdu, tüm bedenim tedirginlikle sarsıldı. "Daha önce kör bir bıçakla hiç dil kesmemiştim."

Saniyeler içinde bir eliyle Ambrose'un çenesini kavradı ve tereyağı bıçağını yumuşak kas üzerinde kesmeden önce dilini çıkardı. Yavaş bir kesik ve birkaç çığlıktan sonra meclis üyemin dilinin yarısını masaya fırlattı. Üzümleri koparırken siyah deri eldivenlerini kan kapladı.

masaya koydu ve ağızına tıktı. "Sana yemeni söylediğimde ye ve çenenin kapalı tut."

Ambrose'un solgun yüzünde gözyaşları ve acı vardı, ağzının kenarlarından kan damlıyordu. Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. Tatmin olduğunu düşünmüştüm ama tereyağı bıçağını parmaklarının arasında çevirip Ambrose'un gözüne sapladığında bir kez daha yanıldığımı anladım. Ambrose'un başı geriye düştü, gevşek ve cansızdı. Lanet olsun.

Ani ölümün pis kokusu bir an için başımı döndürdü.

"Yiyin," dedi Snow kimseye belli etmeden, bıçağı geri çekip masanın üzerine fırlatarak. Gümbürtü odanın içinde yankılandı ve birkaç kişi irkilerek aceleyle itaat etti ve önlerindeki yemeği dikkatle çiğnemeye başladılar.

Mal kıkırdadı ve masadan bir elma kopardı. "Yemek ve gösteri."

"Konseyiniz eskiden söylediğiniz kadar işe yaramaz." Sandalyesine çöktü ve dudaklarında hınzır bir sırıtışla başını Stregor'a doğru eğdi. "Ya da kralınız kadar hilekârsınız ve bir sırrı nasıl mühürleyeceğinizi biliyorsunuz. Söyle bana, bir Empat yalanları nasıl görür?"

Konuşurken Stregor'un gölgeleri her yerdeydi ama hiçbir yalan değildi, "Tekrar söylüyorum, bırakın nerede bulacağımı, bir Octa Virga'nın tanrılar ya da cehennemler üzerinde ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

İşte oradaydı. Beni buraya getirmesinin sebebi. En başta Adriata'nın canını bağışlamasının nedeni.

Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi, ipek elbisesi her adımda ince bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde sallanıyordu ve gözlerim ister istemez oraya kaydı. Önümde durup masanın üzerine çıktı ve yüzüme doğru eğildi. "Sanırım Nia seni babam ve asayla ilgili detaylardan haberdar etmiştir."

"Neden bahsediyor?" Stregor bastırdı.

Boynundaki bir damar seğirdi ve sinirli bir iç geçirdi. Ayağa kalkmadan önce bileğinden tutarak kan izini sürüklemesini engelledim. "Benden ne istiyorsun?"

Elimi bıraktı ve dokunduğum deriyi silmek için masadan bir peçete aldı. "İstiyor musun?" Kaşları kalktı. "Senden hiçbir şey istemiyorum, çünkü sen bana vereceksin."

Stregor bağlandığı yerde debelendi. "Senden her ne isteyecekse, bu olmayacak. O şeyin krallığımızı ele geçirmesine izin vermeyeceksin. Ben hayatımı onu korumakla geçirmişken olmaz!"

"Stregor, Stregor, burada ince bir çizgi üzerinde koşuyorum dostum," diye mırıldandı Mal, elmasını yavaşça çiğneyerek.

Kar hareketsiz kaldı ve sonra yavaşça danışmanıma döndü. "Stregor?"

Meclis üyem bocaladı ve koltuğunda büzülmeye başladı. Bu ismin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. "Kızım bana zarar vermenize izin vermez."

Nesrin mi? Onun bu işle ne alakası vardı?

"Kızınız mı?" diye sordu Snow, ağız tiksintisiyle aşağı doğru kıvrılmıştı. "Sırf bunun için seni, gözbebeklerini boğazından geçirirken hissedecek kadar canlı tutacağımın emin olabilirsiniz."

"Nesrin'in bununla ne alakası var?" diye sordum.

Pamuk'un dikkati bir kırbaç gibi bana yöneldi. "Nesrin onun kızı mı?" Birden bir kahkaha patlattı. Vücudu eğlencesinin kalıntılarıyla titremeye başlayana kadar güldü ve güldü. "Oh, çok eğleneceğim."

Stregor ayağa kalkmaya çalıştı, zincirler derisini kazıyor ve tüm uzuvlarını aşağıda tutuyordu. "Çocuğuma dokunma!"

Snow ayağa fırladı. "Ona dokunmayacağım ama bir daha asla kimseye dokunmamasını sağlayacağım." Başka bir tereyağı bıçağı olarak ona doğru yürüdü.

Gerginlik odayı doldurdu ve Stregor dönüp yalvaran gözlerle bana baktı. Ben merhametli bir adam değildim ve o da bunu biliyordu. Öyle olsaydım bile, bu benim merhametim değildi.

Adamın elini kavradı ve sonra yuvarlak bıçağıyla bileğine vurdu. Bu, yağmasını engelleyebileceğim bir fırtına değildi. Bunun için uzun süre beklemişti ve teselliye hak ediyordu.

"Lanet olası Cynth," diye seslenince ağabeyim irkildi.

Çığlıklar, kemik ve et çıtırtıları meclis üyelerinden birkaçının masaya kusmasına neden oldu. Kan sıçramaları mobilyaların ve duvarların üzerinden akmış, masanın üzerinde birikmiş ve yere damlamıştı. Adamın saçlarını yumruklayarak

başını geri çek. "İki elinin kesilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Hm?" Bıçağı geri çekti ve adamın bileğini tekrar deldi. Daha önce boş olan yüz hatlarına duygular sinmişti. "Onu bulduğumda çok küçüktü, açlıktan ölüyordu, kanaması vardı, dehşete düşmüştü. İki eli de bileklerinden kesilmişti. Ama hayır. Uzuvarını kesen ve onu yarım insan gibi hissettiren adamdan korkmuyordu, senden ve kızın denen o serseriden korkuyordu. Her gece, ona musallat olan kız kardeşi ve babası için çığlık atıyordu. Bu neden... Stregor?"

Olamaz. Hayır. Bu düşündüğüm şey değildi. Nia. Isjord'da bana söylediği şey. "Sen Nia'nın babası mısın?"

Snow bıçağı çekti ve bir kez daha kazdı, sözleri çığlıklarla kesildi. "Babasının adı Alaric Drava. Bu adam onun babası değil." Son bir kez geri çekildi ve koldan ayrılana kadar bıçağı tekrar sapladı.

Duvardan bir meşale kaparak alevi adamın kesik etine yerleştirdi, yarayı dağladı ve Stregor'un çığlıkları boğuklaştı. "Ben doymadan ve sen küçük bir orospu gibi kanamadan ölmeni istemem." Onu iterek muhafızlarına işaret etti. "Ona pansuman yapın. Sonra da annemin ölümünü imzaladığı elini keseceğim."

Oda birer birer boşaldı ve sadece o, Mal ve ben kaldık. Ellerini masa örtüsüne silerek, sakarin bir gülümsemeye bana döndü. "Nerede kalmıştık? Evet, ne istediğimi ve bunu bana nasıl vereceğini."

Başımı eğerek, ona duyduğum özlemin maskeleydiği tüm değişimi gözümün önüne getirdim. Çok incelmış çerçevesi, karanlık

Gözlerinin altındaki gölgeler, başı dönüyormuş gibi hafifçe sallanarak yürümesi, nabzının yavaş atması, ellerinin hafifçe titremesi. "Neden yemek yemiyorsun?"

"Adriatian asa parçası," dedi beni görmezden gelerek ve şehri taşıyan dağ yüzüne bakan büyük kemerli bir pencerenin yanında oturarak. Onu okşayan sessiz esintiyle gözlerini kapattı. "Onu benim için alacaksın."

Benden ne istediğini zaten biliyordum. Ve daha da kötüsü, bir milyon yaşamda bile onu reddedemeyeceğimi biliyordum. "Hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

Gözlerini dikmiş öylece bakıyordu ve ilk defa kafasının içinden neler geçtiğini bilmediğimi hissettim. "Crafter'ım Highwall'ın örtüsünü geri almak için çalışacak. Senin gibilerin kafeslerinden, babamın da şeker potamdan çıkmasını istemiyorum."

"Bir şeyler oldu." Pek çok şey olmuştu ama onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Daha fazla bir şey.

Sonunda bana döndü, gözlerindeki o boşluk neredeyse irkilmeme neden oluyordu. "Bir haftan var. Eğer bir hafta içinde bulamazsan, onu bulmak için tüm topraklarını yakacağım."

Ayağa kalktım. "Bunu sen yap, aşkım."

"Şimdiye kadar öğrenmişsindir diye düşünmüştüm," diyerek benden bir adım ötede durdu. "Sadece neler yapabileceğimi."

"Biliyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki baban asayı ararken ve seni rahatsız eden başka ne varsa, sadece

Adriata için ne kadar çok zaman ve çaba harcamak istediğinizi merak ediyorum. Emin olduğum bir şey varsa o da mantıklı olmadan önce küçük olmadığınızdır. Normalde küçüklük sonra gelir."

Kapı çalındı ve Snow'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tam zamanında. Bana yaptırdığın şeyler, sevgilim." Duymak için can attığım bu kelimededen damlayan zehir ölümcüldü.

"Kilian, Malik." Driada'nın sesi Mal ve benim olduğum yerde donup kalmamıza neden oldu.

Snow göğüslerimiz birbirine değene kadar bana doğru yürüdü. "Sonradan aklıma geldi ama düşünümüz sırasında unuttuğum bir yemin var." Gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü. "Sevdiğin ve değer verdiğin her şeyi gözlerinin önünde mahvedeceğim."

Göz ucuyla Mal'ın yavaşça ayılma hareketlerini yakaladım. Kar Driada'yı incitebilirdi, bunu biliyordum ama sonuçta bu benimle ilgiliydi.

"Yazık, oldukça romantikti." Kulağına doğru eğilerek fısıldadım. "Hepimiz hayatımızın bir noktasında sevdiğimiz ve değer verdiğimiz insanları kaybeder ve mahvederiz, aşkım. Büyük kız tehditlerini savurmak için çaresiz olmalısın. Yardımım için pazarlık yapmak istediğinde bana haber ver. Ben bir kralım, aptal değil. Adriata'yı yakmakla tehdit et, ben de askerlerin rüzgârın ne yönden estiğini bilemeyecek kadar yanana kadar seni eğlendireyim. Konseyimi öldürmekle tehdit et, ben de yeni bir tane bulayım, daha iyisini. Driada'yı incitin ve aynı şekilde kaç tane daha fedakârlık yaptığımı görün."

Geri çekildiğimde memnun bir gülümseme takındı. "Sana bir an bile inanmıyorum. Bence oldukça korkmuşsun." Tek parmağını ceketimin dikişi üzerinde gezdirdi, kalbimin hemen üzerinde durdu. Bana çok masumca baktı. "Sanırım hoşuma gitti."

"Bir sorun mu var?" Driada sanki az önce bana karşı bir tehdit olarak kullanılmamış gibi Snow'un yanına doğru ilerledi.

Mal kabaca, "Anne, olduğun yerde kal," diye emretti ve odadaki tüm hareketler durdu.

Beni çevreleyen Snow, üvey annemin ellerini kendi ellerine almadan önce Mal'ın yanından geçerek ona kayıtsız bir bakış attı. "Özür dilerim Driada, seni Taren'de yalnız bırakmak istemezdim."

Driada, "Hayır, asteri'm, özür dilemeyin," diye teklif etti. "Kasaba halkı çok sevimliydi." Üvey annem şaşkınlıkla bana döndü. "Ama siz ikiniz neden buradasınız?"

"Ben de aynısını sorabilirdim," diye niyetimden daha sert bir şekilde ısırdım ve Driada'nın gülümsemesi azaldı.

Kafası karışan Driada'nın bakışları üçümüz arasında gidip geliyordu. Her zaman kendi iyiliği için fazla saf olmuştu. Snow'un yaptıklarını hiç göremiyordu. "Snow bu sabah beni alması için o güzel kızı gönderdi. Şehirde kahvaltı ettik ama o kaleye çağrıldı."

Nia. Onun uyarısı. Dişliler yerine oturmaya başladı. Teslim olmayacağımı biliyordu. Beni sinirlendirecek birkaç kişiden birini kullanacağını biliyordu.

Snow kapıya doğru uzandı ve Nia ortaya çıktı. "Driada'nın Amaris'e dönmesine yardım eder misin, yorgun olmalı."

Nia başını salladı ve üvey anneme bir el uzatarak beni uyaran bir bakış attı.

Driada, "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Snow ona küçük ama niyet dolu bir gülümseme verdi. "Tekrar gelmelisin, umarım Alaric seninle tanışmak için buradadır." Driada Nia'yla birlikte ayrıldıktan sonra bize döndü, yüzündeki o sahte gülümseme tamamen silinmişti. "Burada biraz ikilem içindeyiz. Daha önce planladığım koşullar altında olsaydı, tartışma bile olmazdı, ama öyle değil. Ve dediğiniz gibi, babam ilahi oyuncaklarla diyarın kralını oynarken sizinle kedi fare oynamayı göze alamam. Çok şanslısın ki, sahip olduğun beceri ve bilgi benim ihtiyacım olan şey."

"Neden tehdit ediyorsun?"

Bir el salladı. "Tehdit yok, sadece bir uyarı. Eğlenceliydi, değil mi? Binlerce küçük korku parçasına ayrılmanı izlemek. Yakalamakla oynamanın en sevdiğim eğlencelerden biri olduğunu zaten bilmiyor muydun?"

Çenem sımsıkı kilitlenmişti. "Şu anda sana çok kızgınım, Snowlin."

Başını yana eğdi ve yetişkin erkekleri ürpertecek kadar kötü niyetle sıırttı. "Düşünmek için üç günün var. Üç gün sonra benimle Myrdur'da buluş. Sen kendi şartlarını düşün, ben de kendi şartlarımı düşüneyim."

Mal bir adım arkamdan takip etti. Neredeyse tüm sorularını yüksek sesle duyabiliyordum. Ve bu neredeyse rahatsız ediciydi.

"Söyle."

"Aptalca bir şey yapacaksın."

"Kralınıza ne kadar az güveniyorsunuz."

"Kral bir pislik. Kardeşim daha büyük bir pislik."

İlk defa kendimi tutamayıp güldüm. "Ben nasıl iki farklı insan oluyorum?"

O durdu ve ben de durmak zorunda kaldım. "Kıçın o parlak sandalyenin üzerindeyken, konu ona geldiğinde bir şekilde mantıklı düşünebiliyorsun. Ve sen bu haldeyken," dedi parmağıyla göğsümü dürterek. "Kilian Castemont'un meme emmeyi öğrenmeden önce uyduğu tüm kurallar ortadan kalkmış gibi."

"Biberonla beslendim."

"Sende bir sorun olduğunu hep biliyordum. Tüm o süt tozu." İçini çekti, bir gözünü yoğun bir şekilde ovuşturdu. "Yapma... artık ona tutunma."

"Mal, onu en son bıraktığımda bana öldüğünü söylediler. Bir dahaki sefere onu bıraktığımda ölmüş olacağım."

"Senden nefret edecek. Senden zaten nefret ettiğinden daha fazla."

"En azından bana karşı bir şeyler hissediyor kardeşim. Hiçbir şey hissetmemektense bunu tercih ederim." Onu tekrar kaybetmeyecektim. Planladığım şey muhtemelen onu kızdıracaktı ama hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia

etmedim.

Myrdur bir ölüm sisi ile oyalandı. Huzursuz ruhlar Eski Olympia'nın dönüştüğü devasa mezarlığın her köşesine tutunmuştu. Hiç bu kadar ağır bir kaos ve acının bir yerde toplandığını hissetmemiştim. Göz ucuyla kardeşimin rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydığını görebiliyordum. Malik'in başı aşağıya sarkmış, hissettiği her neyse sürekli seğiriyordu. Eldritch Empati olmanın laneti -sadece yaşayanları değil ölüleri de hissetmek.

Larg, bakışlarımla buluşmadan önce rahatlatıcı bir elini onun omzuna koydu ve bana güven veren bir baş hareketi yaptı.

"Pazarlık yapılmazsa ne olacak?" Larg sordu.

"Savaşa gideceğiz," diye yanıtladı Mal. "Eğer Olimpos kuvvetleri Yüksek Duvar'dan ayrılırsa, Snow ve Silas'la savaşa gireceğiz." Kardeşim bana döndü. "Çok büyük bir pislik olup hepimizi öldürtme."

"Şu anda Snow'un kötü tarafına geçmek için sessizlikten başka bir şey yapmama gerek olduğunu sanmıyorum."

Önümüzdeki ufukta kırmızı bir ışık titreşti ve kısa süre sonra yuvarlak bir kapı açıldı. Caiden, savaşta gördüğüm kanatlı bir erkek ve iri yapılı, yaralı yüzlü ve kırışmış saçlı yaşlı bir adam öne çıktı.

Hâlâ aklıma yatmamıştı. Olympia ayaktaydı. Göklerin krallığı yıllarca gizli yaşamıştı. Hükümdarı da Kar'dı.

"Majesteleri," diye selamladı yaşlı erkek. "Benim adım Alaric Drava-"

"Snow'un babası," diye araya girdim.

Ağzında çarpık bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Snow'un babası." Mal'a döndü. "Ve sen de Driada'nın oğlu olmalısın. Artık yirmi iki yıl önceki küçük şey değilsin, değil mi?"

"Annemi tanıyor musun?"

"Evet, Driada babasıyla birlikte Myrdur'u sık sık ziyaret ederdi. O ve Snow'un annesi birbirlerinden ayrılmazlardı."

Kardeşim bana döndü. "Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım ve kardeşimin çocukluğumuzdan beri ilk kez yüz hatlarında acı olduğuna tanık oldum.

Cai alaycı bir kahkaha attı. "Bu bir hastalık o zaman," dedi Mal'a. "Sadece öldürtmek için gönderdiklerine yalan söylemekle kalmıyor, kardeşine de yalan söylüyor."

Yanındaki kanatlı erkek homurdandı ve ardından yüksek bir binanın terasının üzerinden uçmadan önce devasa kanatlarını karıştırdı.

"Onun sorunu ne?" Mal, ters ters bakan kanatlı erkeği işaret ederek sordu.

"O," dedi Cai, çenesini bana doğrultarak. "Biz Isjord'a gelmeden önce Lazarus ve Snow arasında bir şeyler vardı."

Lazarus'un uzaktan bakışlarıyla karşılaştığımda içimi bir kıskançlık kapladı. Bir şey. Ne şeyi?

Alaric boğazını temizledi. "Kızım seninle evlendi ve senin sadece güçlü değil, aynı zamanda çok zeki olduğunu da biliyorum,

Bu nedenle geleneklerimizin ve kutsal evlilik birliğine gösterdiğimiz saygının farkında olmalısınız."

Caiden inledi ve etrafına bakındı. "Tanrılara şükür ki seni duyuyor ve bu iş kan banyosuna dönecek."

"Geleneklerine tüm saygımla, Alaric," diye teklif ettim. "Snow'u buna mecbur tutmayacağım. Benim adıma ne anlama gelirse gelsin, Snow için bu yalnızca bir takastı."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Peki bu senin için ne anlama geliyor?"

"Ric," diye sertçe seslendi Caiden.

"Cai, çöreğim," diye mırıldandı kardeşim. "Gerginiz, değil mi?" Zephyr, Mal'a ölümcül bir bakış fırlattı.

Gökyüzü garipleşti, kızgın fırtına dolu bulutlar neredeyse çok yakınımızda geziniyordu. Şimşek ölümcül sükûneti bozarak yakınımıza düştü. Çok yakınımıza.

Şimşek değil.

Onu.

Nefes kesiciydi. Vücudunu örten dayanıksız siyah kumaş gevşekçe sarkıyor ve yere yığılıyordu, zayıf bacakları attığı her adımda ortaya çıkıyordu, ağır altın takılar etrafında dönüp duruyor ve kumaşı yerinde tutmak için hiçbir şey yapmıyordu. Başında başka hiçbir şeye benzemeyen bir taç duruyordu, çivili obsidyen neredeyse siyah camı andırıyordu. Kraliçe. Her zaman bir kraliçenin kudretini taşırdı, çünkü o gerçekten bir kraliçeydi. Olympia Kraliçesi. Benim karım.

"Vay, vay, vay," dedi bize doğru sallanarak. "Düşmanla şimdiden rahat ve konforlu. Merhaba, Larg."

İri yarı adam selamlamak için başını eğdi. "Kraliçem."

"Ah," diye homurdandı kardeşim.

Snow'un sırtışı yükseldi. "Prensım." Dikkati bana döndüğünde, her zerresi gerildi, tavırları neredeyse geri tepmeye hazırdı. "Sevgili kocacığım. Seni tekrar görmek ne büyük bir zevk." O sarı gözler başımı ayaklarıma kadar taradı ve dudaklarını küçümseyen bir alaycı ifade kıvrılmadan önce tekrar yukarı kaldırdı.

"Beni özledin mi?"

Bana da tüm düşmanlarına yaptığı gibi sakarca bir gülümseme sundu. "Oldukça sevgiyle. Gidelim mi?"

Bir elimle arkamızdaki devasa binayı işaret ettim. "Önden buyur, kalbim."

"Sana sırtımı vermemeyi tercih ederim. Senden sonra."

"Uyumuyorsun," diye neredeyse tıslayacaktım ki ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı. Kan çanağına dönmüş gözlerinin altındaki morluk onu gölgeliyordu, yüzünde o çarpıcı altın halkaların dışında hiçbir renk tonu yoktu.

"Savaş planları yaparken uyumaya vakit yok Majesteleri," dedi Volantlara bakan yarı yıkık binanın etrafında dolanırken. "Bu gürültü kulaklarımı delerken nasıl uyuyabilirim?" Muhtemelen benden ziyade kendisine söylediği bu sözleri mırıldandı.

"Ne zamandır seni çağırıyor?" Başını bana doğru çevirdi. "Ne?" "Zil sesi, ben de duyabiliyorum."

"Bu mümkün değil. Zgahna benim atalarımın çağrısıdır. Bunu hissedebilecek diğer insanlar sadece Thora ve Eren. Bunun dışında, belki-" Sözleri bir anda fark edildi ve gözlerini sisle kaplı dağlara dikti.

"Kocan," diye bitirdim. "Ve öyleyim." "Uzun sürmeyecek."

Ellerimi ceplerime sokarak duvara yaslandım. "Sen benimdin ve benim olarak kalacaksın. Neşeye, üzüntüye, yaşamaya. Hatırladın mı?"

"Memnun oldunuz mu?" Kırık bir pencere pervazına tünedi. "Önce bana yalan söyleyip sonra tuzağa düşürdüğün için mi?"

"Seni tuzağa düşürmedim. Evlilik gerçekleşecekti ve eğer doğru hatırlıyorsam," dedim, kolundaki görünür siyah mürekkebi işaret ederek, "o pazarlık yüzünden benimle evlenmekten kaçınamazdın. Tıpkı bu pazarlıktan kaçınamayacağın gibi. Tıpkı aramızda olanlardan ve bana karşı hissettiklerinden kaçınamayacağın gibi."

Bakışları karardı ve etrafımızdaki harabelerin çatlak duvarlarından ve açık alanlarından beyaz sis kökleri süzüldü. Zgahna, Volantlardan Myrdur'a döküldü, porselen bulutlardan başka bir şey görünmeyene kadar sürünerek harabelerin üzerini örttü.

Ayaklarımın altından kayarak Pamuk'un hedefine doğru ilerledi ve orada birikip birleşti, ta ki kütle onun boyunu ölçecek kadar büyüyene kadar. Sis yavaşça beyaz bir yılan şeklini aldı, Snow'un etrafında koruyucu bir şekilde sürünürken tısladı.

Bir tehdit hissi enseme dokundu ama büyüm tepki olarak kıpırdamadı. Ona göre, asla kıpırdamazdı. Onun için, her zaman.

"Yere yat," diye emretti Kar, sesi havada titreşerek Myrdur'un etrafında titreşen hayalet bir fısıltıya dönüştü. "Sana emrediyorum."

Bu sözler üzerine dağlar sarsıldı, altımdaki çakıllar titredi ve puslu yılan son bir kez tısladıktan sonra bir rüzgârla havaya karışıp gözden kayboldu.

"Küçükken bir oyun oynamıştım," diye başladı, sesi de dikkati de boştu. "Öldürdüğüm ilk kişi beni koruyan bir askerdi. On beş yaşından büyük değildi. Benim için bir ağabey gibiydi. Babam ilk cinayetim için onu seçerek ne yaptığını biliyordu. O gün iki şey öğrendim. Kurumuş kanı tırnak yataklarınızdan çıkarmak zordur ve amacıma ulaşmamla aramdaki tek şeyin duygular olduğunu."

Sözlerine şöyle devam etti: "Oyun şafak vakti uyandığımda başlıyordu. Şafakta korkudan kurtulur ve nefreti öğrenirdim, bu yüzden her şafakta korkularımla yüzleşmeye giderdim-Murdoc. Bayılana kadar beni dövmesine izin verirdim ve kısa sürede korkudan uyuşurdum. Gün doğduğunda acıdan da uyuşmuştum. Nefret aşırı büyümüş bir ot gibi büyüdü, fazla teşvike bile ihtiyacı yoktu."

Gözlerim acıyla kapandı. Acıyı anlamak için görmeme gerek yoktu. Ve onun için her yerim ağrıyordu. "Snow."

"Öğle vakti özel bir zamandı," dedi uzaklara bakarak. "Eğer mutfakta hayvanların derisini yüzmüyorsam, hainlerin ve babamın düşmanlarının derisini yüzüyordum. Böylece her öğlen kendimi iğrenme, dehşet ve empati duygularından kurtulduğuma ikna etmeyi öğrenirdim. Zaten mükemmel bir asker olduğumu düşünüyordum ama korku, acı ve empati insanı zayıf yapan duygular değildir. Hayır, babam haklıydı, bunlar genellikle sizi daha güçlü kılardı. Mutluluk, güven, ilgi; bunlar gerçek zayıflıklardı. Akşamlarımı, ikindilerimi ve gecelerimi bunlarla savaşıarak geçirdim."

"Bu doğru değil."

"Annemi, kardeşlerimi sevdiğim için mi? Beni mutlu ettikleri için mi?" diye sordu bana dönerek. "Önemsediğim için mi?"

"Yaptığını biliyorum."

"Tam olarak demek istediğim bu, Majesteleri. Hiçbir zaman mükemmel bir asker olmadım ve babamı her gün hayal kırıklığına uğrattım. Onlar benim zayıflığımdı ve siz onlardan kurtuldunuz. Beni mükemmel bir asker yaptınız, babamın asla yaratamadığı bir asker. Korku, acı ve empati eğitimi için birçok şafak, gün doğumu ve öğle vakti gerekti ama neşemi, güvenimi, ilgimi ve mutluluğumu kaybetmem bir alacakaranlık, bir alacakaranlık ve bir gece sürdü. Senin o yalanın için hissettiklerimi kaybetmem daha az zamanımı aldı."

Göğsü hızla yükseldi ve kalp atışlarının gümbürtüsü yukarıda gürleyen gök gürültüsüyle eşleşti. "Pazarlık mı yapacağız, yoksa hâlâ oynayacak başka bir numaran mı var?"

"Şartlar olacak," dedim.

Alaycı bir tavırla güldü. "Seninle hiçbir zaman bir şeylerin kaybı için pazarlık yapmak zorunda kalmadığım bir el dağıtmadım, Obscur Asteri. Şartlarını söyle, ben de kendi şartlarımı söyleyeyim."

"Adriata'ya saldırılarınızı durduracaksınız. Ellerim dört bir yandan bağlıyken size yardım edemem."

"Beni krallığını yakmaktan ancak bu kadar uzak tutabilirsin. Ama şimdilik onları uzaklaştıracam ve sen de Octa Virga parçalarını bulmama yardım edeceksin."

"Medeni olacağız."

Bu onun homurdanmasına ve ardından kıkırdamasına neden oldu, karanlık bir türdü ve ondan daha önce hiç duymadığım bir sestti. "Medeni mi? Ben ve sen?"

"O günkü gibi küçük oyunlar ve üvey annemi kullanarak küçük tehditler yok."

"Sıkıcısın, Adriatian." İçini çekti, sise bakan bir pencereye yaslandı. "Son zamanlarda her şey beni sıkıyor."

Çok yakında bu sıkıntıdan kurtulacaktı. "Kraliçem olarak görevlerine devam edeceksin, toplantılara katılacaksın, benim yanımda hüküm süreceksin. Benimle eşit olacaksın."

Bu sözlerimden sonra kısa bir kahkaha attı ve ciddi olduğunu anladığında yüz ifadesi gerildi. "Ve gecelerini

Adriata'da, benimle geçireceksin."

Dikkati bana yöneldi, o günden beri ilk kez bana boş bir tepkiden fazlasını vermişti. Öfke. "Hayır."

"Müzakere etmek istemediğim şartlardan biri de bu. Olympia'ya karşı görevleriniz gün ışığına çıkacak ve

Adriata ay ışığı. Siz Olimpiyat kraliçesi olduğunuz kadar Adriat kraliçesisiniz."

"Seninle demiştin."

"Beni doğru duydunuz. Onları benim yaptığım yerde geçireceksin. Akşamdan sabaha kadar benim yatak odamda uyuyacaksın. Hemen yanımda."

Sözlerimi düşünürken yorgun bakışlarında korkuya benzer bir şey parladı. Bu benden kaynaklanmasın, diye yalvardım tüm tanrılara. "Bana bunu yaptırarak tam olarak ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Bunu ben bilirim ve sen de buna uyarsın. Şartları hatırlıyor musun?"

"Yaptığın şey bu, değil mi? Beni bir yalana katılmaya zorluyor, yanında kalmaya zorluyorsun. Beni senin için hissetmeye zorluyorsun çünkü biliyorsun ki sana karşı tiksinti duymaktan başka bir şey düşünmezdim. Bana dokunmana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Senin kaşıntını tenimden söküp atamıyorum. Kendimden senden daha çok iğreniyorum. Kendimden senden daha çok nefret ediyorum. Sözlerimden senden daha çok nefret ediyorum. Hâlâ kendime senden daha çok zarar vermek istiyorum. Çünkü günün sonunda aptal olan bendim, sen değil. Bu mudur yani?"

Ona doğru bir adım attım ve o da irkilerek benden bir adım geri çekildi. "Kar."

"Kardeşlerimi bulmama yardım edeceksin. Bunun için size bunu teklif ediyorum."

Donup kaldım. Ne? "Ne kardeşi?" Elleri yumruk şeklinde kıvrılmaya başladı ve ne yapmak üzere olduğunu anladım. "Snow, ne kardeşi?"

"Yaşıyorlar." Yutkundü. "Saldırı sırasında amcam hayatı için gerçeği pazarlık konusu yapmaya çalıştı. Saldırı gecesi onları babamdan saklamış ve Isjordan tacına giden yol olarak kullanmayı planlamıştı."

Az önce söylediği şeyi algılamam bir anımı aldı. "Emin misin?"

"Hayır, emin değilim ve onları kendim bulmanın bir yolunu bulabileceğimi düşünerek onu öldürdüm. Haftalar ya da yıllar sürebilir, eğer gerçekten hayattalarsa onlardan uzakta geçirmek istemediğim onca zaman. Bana ayırabileceğin zaman."

Numengarth uçsuz bucaksızdı, insan elinin değmediği yerler bile vardı. İki kardeş büyüünün bile onları bulamayacağı bir yerde tutulabilirdi. Ama onun için büyüünün tüm kurallarına, bu diyarın tüm kurallarına meydan okuyacaktım. "Onları bulacağım."

Bana başıyla onay verdi. "O zaman anlaştık." Eldivenini çıkardı ve elini bana uzattı. Sıcak avucumu onun yumuşak ve nemli elinin üzerine kaydırdım ve anlaşmamızın mührünü tekrarlamadan önce bir an için sıkıca tuttum. Siyah bir rün şeridi önce onun elinin, sonra da benim elimin üstünden kıvrılarak geçti ve sonunun getireceği acıyla kıyaslandığında hatırlanmayacak bir acı bıraktı. Bu pazarlık bir kez koptuğunda, bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey kalmayacaktı.

"Artık beni bırakabilirsin."

Birkaç kalp atışı daha tuttum onu, başparmağımı teninde gezdirdim. "Şimdiye kadar senin bir serap olduğunu sanıyordum. Hasta kalbimin benim için oynadığı bir oyun. Bu serabın sona erdiği bir güne uyanacağımı düşünerek uyumayı reddediyorum. Ama sen gerçeksın."

"Öyle olmamam için dua etmeliydin. Amcamın beni gerçekten öldürmüş olması için dua etmeliydin."

Başımı salladım. "Senin peşine düşerdim. Bütün öbür dünyaları, cenneti ya da cehennemi, hepsini araştırırdım."

Yüzü aniden duygularla buruştu, kara kaşları düştü ve bana bakarken o altın rengi bakışları kederle yuvarlandı. Anlamamıştım. Onu okuyamıyordum. Onunla Isjord'da tanıştığımdan beri ilk kez yine kafam karışmıştı ve o da aynı gizeme dönüşmüştü. "Bu muydu?" diye sordu titreyen küçük bir sesle. "Nasıl tepki vermemi bekliyordun?" Homurdandı ve ardından kahkahalar atmaya başladı. "Ah, sevgilim, kiminle el sıkıştığının farkında değilsin."

Belki de yapmadım.

"Bu gece, akşam karanlığında görüşürüz." Geri çekilirken vücudu elektrikle aydınlandı. Bir saniye sonra gitmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

NEXILIS

SNOWLIN

TSisli ıgılları beni acı içinde kıvrandırdı.
lanet beynime kadar. Yarasa benzeri dev yaratıklar Draugr gecesinde büyü ve yıkımdan doğdular. Milyonlarca insanın katledilmesi, düşmüş Aura'yı Olympia'ya yıllarca eziyet etmeye devam eden bu yaratıklara dönüştürecek kadar büyülu bir tahribat yaratmıştı. İnsan ruhlarının karanlığından yaratılmış olmalarına rağmen, Foglingler karanlıktan korkar ve Hemera'ya bakan bulut örtüsünü yırtan gökyüzünde ve dağ zirvelerinde yaşarlardı. Yaşamak için ışığa ihtiyaçları vardı. Tanrıların garip yöntemleri ve kimsenin umursamadığı noktaları kanıtlamak için kullandıkları kötü yollar.

Askerlerim onları yakmak için toplandığında, pençe kollu yaratıkların yaklaşık kırk büyük, siyah, derimsi cesedi dağın zemininde yatıyordu. Onları daha önce hiç öldürmek zorunda kalmamıştık. Yirmi yedi yıl boyunca gökyüzünde dolaşmışlar ama saldırmak için karaya hiç inmemişlerdi. Şimdi, her nasılsa, topraklarımın üzerine hiddetli bir fırtına gibi yağıyorlardı-

bize kızgın. Belki de ruhlarına ihtiyaçları olan dinlenmeyi veremediğim için bana kızgındır. Şansım varken babamı öldüremediğim için. Bencil planlarımı gerçekleştirebilmek için Myrdur'u almaktan geri durduğum için.

Skye savaşçılarının lideri Tristin, en kőük kabilelerimizden birinin yaşam kurduğu Amur Dağı'nın taşlık zeminine doğru eğilerek, "Geçen seferkinin iki katı oldu," dedi. Tristin beni dővőř konusunda eğiten kadındı. Yumruklarımı kızgınlıktan taktikselliğe eviren kadın. Hedefimi öldürmekten kaçmaya eviren kişi. Ona çok şey borçluydum. En güvendiklerimden biriydi.

Cai, yaratıklardan birini yakılmak üzere bir yığına sürüklerken, "Ve en son bir sürüde biriktirdiğimi hatırladığımdan üç kat daha fazla," diye yorum yaptı.

Tristin omzumu dürttü ve çenesini sert arkadaşıma doğrulttu. "Onun sorunu ne? Geçen gün askerlerinden biri ağlayarak tren alanından kaçtı."

Beni de ağlatmasını isterdim ama bunun için benimle gerçekten konuşması gerekirdi. Adam savaş gününden sonra yüzüme bile bakmadı. Bana verdiği en büyük tepki Kilian'la pazarlık yaptığım zamandı. Onunla görüşmemi onaylamaması, Myrdur'da iek varsa onları soldurabilirdi.

"Erkekleri ve ruh hallerindeki değişimleri bilirsin," dedim. "Şeker, biraz ego okşama ve iyi bir berber ziyaretinin çözemeyeceği bir şey değil."

Omuz silkti. "Tahminimce o Adriatian kralıyla evlendiğin için."

Gözlerimi ona diktim. "İşte bu yüzden Leanna'yla evlenmeni istemedim. İyi cilalanmış beynini onun dengesiz fantezileriyle zehirliyorsun." Llyn kabilesi liderinin Tristin'in iyi eğitilmiş zihniyetini bu masallarla bozduğuna şüphe yoktu.

Alışılmadık bir gülümseme takındı ve yağmurdan ıslanmış beyaz, kısa saçlarını karıştırdı. "Bana aşık olduğun için onunla evlenmemi istemediğini sanıyordum."

"O da var." Masum bir taşı tekmeleyerek ayağa kalktım. "Amur'u bulutların altında tutmak için birkaç Nimbus daha gönderin, ta ki biz Fogling'in bu kadar büyük kitleler halinde nereye yığıldığını anlayana kadar."

Buğulanmayı şehirlerden uzak tutmanın tek yolu bulutlarla, kara bulutlarla şehirlerin üzerini karanlığa boğmaktır. Nimbuslar neredeyse her yere konuşlandırılmıştı ve havanın öngörülemezliğine rağmen güvenlik örtüsünün günün her saatinde şehirlerin üzerinde kalmasını sağlıyorlardı. Nimbuslar zaman zaman bulutları geri çekerek karaya ışık vurmasını sağlıyordu. Ne yazık ki, büyümek ve gelişmek için güneş ışığına çok ihtiyaç vardı.

İç çekti, teslim oldu. "Bir saattir Kar, iki haftadır ilk kez bir saat güneş ışığı. Amur yakında donmaya başlayacak. Burada hava çoktan değişmeye başladı. Onları tetikleyen başka bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi Tristin dikkatle. "Isjordialılar Myrdur'a her girdiklerinde üç katına çıkıyorlar."

Hemen asker kalabalığının içinde Cai'yi aradım. Formu her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu, daha çaresiz ve umutsuz görünüyordu. Şehrinin hâlâ Isjordialılar tarafından çiğnendiğini ve kirletildiğini görmek ruhunu parçalıyor olmalıydı. Ailesinin anılarının onların varlığıyla lekelenmesi.

"En son ne zaman yatağında uyudu?" Tristin görüş alanımı takip ederek sordu.

Cai, aylar önce Fernfoss'ta Isjordialıların ilk kez görülmesinden bu yana Myrdur'da kamp kurmuştu. Onu en son Fernfoss'ta kamp kurup Isjord'un beni çağırmasını beklemeden çok önce odasında gecelerken görmüştüm. "Bilmiyorum."

Ayağa kalktı, devasa beyaz kanatları arkasında açıldı. Havaya fırlayıp gök gürültülü bulutların arasında kaybolmadan önce, "Seni dinliyor, onu evde uyut," dedi.

Yuva. Cai hiç Taren'ı evi olarak görmüş müydü?

"Cai," diye seslendim, yavaşça ona ulaştım.

Sisli bedeni düzgünce birbirinin üzerine yerleştirmeye devam etmeden önce bana kısa bir bakış attı. "Majesteleri nihayet bana bu sabah neler olduğunu anlatacak zamanı buldu mu? Yoksa bunu da mı sır olarak saklayacağız?"

"Bizi Taren'e götürün. Majesteleri bunu bir kez tekrarlamayı tercih eder."

Ofladı, eldivenlerini çıkarıp her iki elindeki karmaşık siyah işaretleri ve rünleri ortaya çıkarmadan önce avuçlarının tozunu aldı - Visha'nın ona dokunduğu zanaat. Bizim

Krallıkta seyahat etmek zordu, bir kabileden diğerine tırmanmak günler sürebilirdi ve Sisleme saldırılarının sıklığı ve Myrdur'da dolaşan Isjordanlar düşünüldüğünde, zaman kaybetmeyi göze alamazdık. Bu yüzden, cadı hünerini konuşturmuş ve Cai'nin büyüsüne ekmişti; artık tek bir kelimeyle bir yerden diğerine seyahat edebiliyordu.

Toplantı odasına giderken, Kilian'la yaptığım pazarlığı Cai'ye anlatmak zorunda kalacağım andan korkuyordum. Zaman zaman bileğime ve hâlâ yanmakta olan taze pazarlığa yan bakışlarını yakalıyordum ve bu bakışlar, karşılığında verdiğim şeyi beğenmeyeceğini söylemeye yetiyordu.

"Majesteleri her şeyden sonra oldukça sakın görünüyor," diye yorum yaptı küçümseyerek.

"Öyleyim."

"Sadece tehditlerle Kilian'a oyununu oynatabileceğini mi sanıyorsun? Gece Kralı'nı sadece onun kılığındaiken birkaç öpücük ve sevgi alışverişinde bulunduğunuz için mi hafife alıyorsun?"

Durdum. Yaptığımız şey bu muydu? Birkaç öpücük ve sevgi alışverişi mi? Yaptığımızı düşündüğü şey bu muydu? Tüm yaptığımız bu muydu? "Sanırım beni hafife alıyorsun, Cai."

Ve beklendiği gibi, hayatımdaki en önemli üç kişiyi oturttuğumda ilk tepki veren Cai oldu. "Sen

Ne yapacaksın?" diye neredeyse yüzüme bağıracaktı, pazarlığın şartlarını pek de iyi karşılamamıştı. Kulaklarından sızan öfke buharını görebiliyordum.

"Bir nedeni vardı," dedim.

Alaric sinirli bir şekilde burnunun kenarını sıkarak, "Her delilik için olduğu gibi," diye mırıldandı.

"Zarar vermek için bir nedenin olmadan asla bir şey yapma. Bunu bana sen öğrettin," dedim.

"Bunu yine benim ebeveynliğime mi bağlıyorsun?" diye iç geçirdi yaşlı adam. Omuz silktim ve sonra gerisini çözdüm.

Isjordan askerleri birbiri ardına yolumu açtılar, ben amcama doğru ilerlerken yüzleri dehşet içindeydi.

Kılıcı benimkine çarparak onu bir metre öteye uçurdu, akım ve parazit kılıcımın etrafını sardı. Bir kez daha ayağa kalktı ve ileri doğru bir adım atmadan avucumu kaldırıp büyüümü bir kez daha serbest bıraktım, vücudunun yarısı dondu, buz ve don tarafından sabitlendi.

"Bunu nasıl yaptın? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu buz yavaş yavaş derisini kaplarken.

"Bir krallık bir günde kurulamaz ve onu bir günde yıkabileceğinizi düşünmekle de aptallık ediyorsunuz. Şimdi asıl soru şu sevgili amca, bunu nasıl yapacaksın? Yani, yaptıklarının bedelini nasıl ödeyeceksin?" Kılıcımı boğazına doğru kaldırarak sordum. "Senin ölümün beni nasıl tatmin edebilir ki? Belki de seni öldürmekten daha fazlasını yapmalıyım. İçini oyayım mı, ruhunu parça parça sökerken bilincini açık tutayım mı? Zaten hiçbir cennet senin gibi bir çürümeyi kabul edemez."

Vücudu titredi. Bu ayazdan değil, benden kaynaklanıyordu. Gözlerindeki büyük korku açlığını fazlasıyla besliyordu. "Yapamazsın... beni öldüremezsın."

Ve bu ifadenin sertliğinden alındım. Yüzüme hınzır bir sırıtış yayılırken kaşlarım soru sorar gibi kalktı. "Annemin senin küçük kara kalbini kırması ve benim de onu oyup çıkarmam kehanet değil mi amca? Onun kan kaybından öldüğünü görmek seni ne kadar mutlu etmiş olmalı. Şimdi söyle bana, aynısını sana yaptığımda nasıl hissedeceğim?" Bıçağımın boynunu sıyrmasına izin vererek, çürümüş derisinden aşağıya doğru kırmızı bir akıntı akana kadar söyledim.

"Thora ve Eren yaşıyor," diye ağzından kaçırdı ayaz yüzünü kaplarken. Saçma sözleri karşısında sırıtışım hırlamaya dönüştü. "Hayattalar, onları ben hayatta tuttum. Saldırı gecesi öldürülmediler!"

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

İnkâr edercesine başını salladı. "Bu bir yalan değil. Babanın haberi yok. Onları kendi planlarım için kullanmayı planladım, ne de olsa Eren tahtın varisi."

Sözleri göğsüme ağır bir şekilde yerleşti. Olamazdı, yalan söylüyordu. Dünya dönmeye başladı. Sis ve pus gerçekliğimi bulanıklaştırırken kılıç şakırtıları arka planda kayboldu, göğsümde fırtınalar kopuyordu, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor ve etrafımda nabız gibi atıyordu.

Yalanlar. Yalanlar. Hepsi yalandı. "Eğer hayattalarsa, sana ihtiyacım olduğunu düşündüren nedir?"

"Onları bulamazsın tatlı yeğenim, bensiz olmaz. Bu diyarın altını üstüne getirmen gerekecek," dedi ve sanki hâlâ cesaretime sahipmiş gibi uzun, iğrenç bir kahkaha attı.

Gülümsemesini taklit ederek yüzüne baktım ve "Ters yüz ve ters çevir" dedim.

Kılıcımı savurup kafasını bedeninden ayırarak zaten ölü olan kalbini delmek üzere aşağıya doğru sürüklediğimde yüz hatları dehşetle genişledi.

"Hepinizin bu kadar sessiz olması için uygun bir zaman," dedim iç çekerek ve koltuğuma geri yaslandım.

Alaric aniden ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Annemin ya da kardeşlerimin adını bir kez bile ağzına almamış, benimle oturup onların anılarını yâd etmemişti çünkü bu anılar onu her gün rahatsız ediyordu. "Bilirdim. Hayatta olsalardı bilirdim. Nasıl bilemem?" Ve işte oradaydı, suçlama ve suçluluk. "Balo salonu yanıp kül olmuştu evlat, biliyorum. Hatırlıyorum," diye ısrar etti, kelimeleri kekeleyerek. "Oradaki her yanmış cesedi kontrol ettim. Her birini. Tek tek. Tek tek. Teker teker. Kardeşinin kılıcını yandığı yerin yanında buldum. Thora'nın daha küçük olanını da onun hemen yanında buldum. O cesetleri kendi ellerimle gömdüm Pamuk. Onları ben gömdüm." Durdu ve titreyen elini ağzına götürdü. "Çocuklarımı gömmedim de kimi gömdüm?"

"Ona yalan söyledi," Cai'nin pasif sesi umudumun bir parçasını kırmaya başladı. "Kar'ın dikkatini dağıtmak için bir fırsat gördü

onu öldürmekten alıkoydu ve aldı. Bunun bir yalan olduğunu düşünmek yeter."

Kaşlarımı çattım.

"Cai," dedi Nia. "Ya öyle değilse?"

"Bir yolu var," dedi Visha sessizce. "Yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek için. Hayatta olup olmadıklarını."

Nia başını salladı. "Bunu yapmayacak." Masaya yaslandım.

"Neyi yapmayacak?"

Visha dedi ki, "İzin verin rüyalarınıza gireyim ve ruhlarının Öteki Dünya'ya geçmesine izin vereyim. Eğer geçerlerse, onlar ruhlardır ve eğer geçmezlerse, uykunuzda sizi avlayan şey ölümler değildir. Sadece senin kendi şeytanlarındır."

"Hayır. Onları bulmama yardım edecek. Gerekirse bu diyarın her köşesini arayacağım. Ve onların yardımıyla bunu on kat daha hızlı yapabileceğim." Kardeşlerimi bahane olarak kullanmak alçakça bir hareketti ama şu anda Cai'nin benden nefret etmemesine ihtiyacım vardı.

"Eğer onları bulabileceğini düşünüyorsan," dedi Alaric. "Bırak onları bulsun. Ne olursa olsun, her şeyi yaparız."

"Adriyatikliler hayatta olduklarını öğrenirlerse kardeşlerinin ilk günkü gibi avlanacağını biliyorsun. Ve biliyorsun ki onları ilk avlayacak kişi senin... o... o," diye kekeledi Cai, bir elini siyah buklelerinde gezdirerek.

Kör olmuştum. Her zaman tertemiz tıraş ettiği çenesindeki kirli sakalı, titizlikle belli bir uzunlukta tuttuğu yarım santim uzunluğundaki saçlarını, gözlerinin etrafındaki karanlığı, ağzından aşağıya doğru kıvrılan korku gölgesini neden görmüyordum?

"Cai," ona yaklaşmak için ayağa kalktım ve o benden bir adım geri çekildi.

"Kvan'a geri dönmeliyim, Cori'nin Sisli cesetlerini çürüyüp diğer vahşi hayvanları çekmeden önce köyün dışına taşmak için hâlâ yardıma ihtiyaı var."

"Özür dilerim." Kelimelerin tadı hâlâ ağızımda ekşiydi ama onları ağızımdan çıkarmak eskisinden biraz daha kolaydı. "Sana haber vermediğim için. Bana bir şey olduğunu düşünmene izin verdiğim için."

Durdu ve omzunun arkasından bana yarım bir bakış attı. "Ben de öyle, Pamuk. Ben de öyleyim."

Alaric düşüneli düşüneli dudaklarını büzdü. "ocuğu Taren'a getirin. Benimle tanışması gelenektir."

Gözlerimi devirdim ve o da beş yaşındaymışım gibi parmağıyla beni uyardı. "O bir ocuk değil," demeye çalıştım sakince.

"Daha da kötüşü," diye bağırdı, kalın Dravan aksanı onu zar zor anlaşılır kılıyordu. "Ve sen Nubil'in hatırı için onunla evlisin. Seni iyi uyarmıştım, tavuk. O ocukla evlenmenin büyük belalar getireceğini söylemiştim. Bilmiyormuş gibi yapsan da geleneklerimizi iyi biliyorsun. Onun yaşamasına izin verdiğin anda işler değişti ve o pazarlık anlaşmayı mühürledi."

"Bu bir pazarlık ve aynı şekilde dokuz tane daha var."

"Peki, sen diğer pazarlıkılarla evli misin, evlat? Sen birkaç kadın ve erkekle evlenen büyük bir büyükbabam vardı. Büyük bir gruptu."

İnledim ve dikkatimi odamın köşesinde kahkahalarını tutan sessiz fare Nia'ya çevirdim. "Ben

Onu eve getirmem söylendi, neden Nia'dan Moriko'yu seninle buluşturmasını istemedin?"

Nia'nın yüzü düştü ve kızarıklık neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Ne?"

Alaric'in gür kaşları çatıldı, dikkati Nia ve benim aramda gidip geliyordu. "Neden Sonbahar Kraliçesi'ni benimle buluşmaya getirsin ki?"

Nia cevap vermeme fırsat vermeden bana saldırdı ve en küçük kızının elçilik görevlerinin sona erdiği toplantı saatlerinden daha fazlasını nasıl geçirdiğini ve geçen gece Hanai'den bile dönmediğini anlattı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter!" Nia ve ben yerde güreşirken Alaric bağırdı.

Önce ben kıkırdamaya başladım, birdenbire duygularıma yenik düşmüştüm. Nia boğuşmamızdan nefes nefese kalmıştı ki yanımda yere düştü ve o da gülmeye başladı. Odamın kapısı çarparak kapandı ve Alaric'in gidişini haber verdi.

"Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldadı. "Bazen, çoğu zaman, seni içeride kaybettiğimi düşünüyorum." Eldivenli parmağını şakağıma dayadı. "Kilian'la olanlar, Thora ve Eren'i öğrenmem, Murdoc ve konsey." Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Benim... babamın. Tüm bunlar aklımı kaçırmama neden olabilirdi. Tam aklını kaçırabileceğini düşündüğüm anda, her zaman bana geri dönüyorsun. Teşekkür ederim."

Yan dönerek bedenini kucağıma aldım. "Bu duyduğum en saçma şeydi. Ayak parmaklarım açılmıyor."

"Sanırım sen zehrin içinde biraz şeker seviyorsun," dedi.
Ben sormadan önce odada kısa bir süre sessizlik oldu,
"Gerçekten iyi misin?"

"Sanırım öyleyim. Çoğunlukla. Sanırım yakında
daha iyi olacağım." "Peki Mor, ona ondan
bahsettin mi?"

"Evet," dedi sessizce. "Ona güveniyorum."

Güven. Nia için bu, ilgiden, sevgiden ya da başka herhangi
bir şeyden daha önemliydi. Moriko'ya güveniyorsa, bu kadını
gerçekten sevdiği anlamına geliyordu. "Bu iyi bir şey."

Ayaklarını sürüyerek yan tarafına döndü ve bana baktı.
"Ne yapacaksın?"

"Şimdilik, en skandal gece elbisemi bulacağım ve onun
hüsranını doyasıya yaşayacağım. Obscur Asteri olabilir ama
sonuçta o da sadece bir insan."

Kıkırdadı. "Fernfoss'tan aldığın o şeyi ve Taren'deki
fahişenin sana verdiği dantelli şeyi giy." Dirseğinin üzerinde
doğrulup bana baktı. "Onun kim olduğunu öğrendiğimde
sana söylemediğim için gerçekten üzgünüm."

Başımı salladım. "O zaman onu öldürürdüm ve her şeyi
mahvederdim."

"Onu hâlâ... önemsiyor musun?" diye dikkatle sordu.

Bir kova buzun üzerime dökülmesi gibi, içimi bir nefret
dalgası kapladı. "Hayır, ama bazen ondan nefret ettiğimi
unutuyorum. Bu onu hâlâ önemsemekten daha kötü olmalı.
Ve bunu bana o yaptı. Hissetmeye cesaret ettiğim için bile
kendimden utanmama neden oldu."

Kapılar çarparak açıldı ve Pen buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürüdü. "Hava yüzünden, Hodr'un üzerine yemin edebilirim," dedi neredeyse öfkeyle. "Fındıklar şimdi yerde yatıyor."

Nia homurdandı ama ben koca ağızlı kırmızı kafaya ters ters baktım. "Bir gün havuç, seni güzel, küçük, beyaz bir tavşanla besleyeceğim."

Pen aniden durdu ve bana döndü, kirpiklerinde gözyaşları birikmişti ve sevimli çilli yüzü ağlamaktan iki büklüm olmuştu.

Gördüğüm manzara karşısında irkildim. İnsanlarda ve onların ağlayan yüzlerinde bir şey vardı. "Sakin ol, Pen. Sadece şaka yapıyordum."

Dudakları titredi ve hıçkırıklarının arasında burnunu çekti. "Adriata'daki o sabahtan beri benimle ilk kez konuşuyorsun." Gözyaşları yüzünden aşağıya doğru akıyordu. "Zindanlarda uyuyorsun, yalnız yiyorsun, yalnız yıkanıyorsun, yalnız giyiniyorsun, koridorlarda yanından geçerken benimle hiç konuşmuyorsun bile. Saçını taramama bile izin vermiyorsun!"

Yüzümdeki tüm ifade kayboldu. Ne oldu?

Nia bilerek ayağa kalktı ve bir elini boynuna sardı. "Pekâlâ, gidip ona giyecek bir şeyler alalım."

Foglinglerin pis kokusu ve kara kanıyla yıkandığım uzun ve soğuk bir banyodan sonra, pazarlığı kabul ettiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım bile. En azından bir dönem için.

Pen başını yana çevirmiş, genişleyen bakışlarını vücudumda gezdiriyordu. "Ama...ama...bu çok...küçük."

Olympian gardırobunu pek beğenmemişti ama daracık

Yanaklarıma zar zor değen ve omuzlarımdaki iki ince ipin saf iradesiyle asılı duran fildişi saten gecelik tamamen farklı bir hikâyeydi.

"Çabuk ol," dedi Nia, beni balkona doğru götürürken. "Cai seni uğurlamak için geri gelmeden git. Seni bunun içinde görürse gitmene izin vermez."

Yolda güvenilir yastığımı elime aldım ve "Şafağa kadar dönmezsem, o piçi öldürdüğümü ve Adriata'yı felakete sürüklediğimi varsayın" diye uyardım.

"Komik," diye alay etti. Ama ben tamamen ciddiydim.

Fırlatmak bir dakikadan kısa sürdü ama bastırılmış büyüyü serbest bırakmak için iyi bir yöntemdi. Genellikle gökyüzünü gök gürültüsüyle aydınlatır ve içimden dökülen sihir tanelerini örtmek için bir ya da iki kez karaya vururdum. Mührüm, sürekli akan büyüyü su dolu bir tencere gibi vücudumda topluyordu ve eğer suyu boşaltmazsam boğuluyor ve etrafımı da taşıyordum. Kontrolümü kaybederdim ve mühür serbest kalırdı.

Ayaklarımın altındaki toprak yıldırım çarpmasıyla kömürleşmişti, yakında tüm bu topraklar is ve kemiklerle dolacaktı. Yakında. Bu 'yakında'nın, dindiremediğim bir kaşıntı gibi ertelenmesi beni rahatsız ediyordu.

Bahçeleri geceleri büyüleyiciydi. Tatlı esintiye çiçek kokuları karışıyor, gecenin yumuşak sükûneti ateş böcekleri ve etrafta zıplayan huzursuz çiçek halkıyla parıldıyor ve ağustos böceklerinin sesi ilk kez uyumlu bir melodi oluşturuyor gibiydi. Nefesimi **k e s e n** şey,

Ancak, ne açan gece çiçeği ne de yuvarlak pembe aydı, gördüğüm en çok yıldızla parıldayan sonsuz gece rtsyđ. Ne kadar çok güzellik bulursam o kadar çok mahvetmek istiyordum. Her Şeyi kirletmek ve kırmızıya boyamak.

Bir soluk sesi dikkatimi etrafıma çekti. Genç bir muhafız önümde donup kalmıştı, gözleri dehşet ve Şok içinde kilitlenmişti.

"Bana kralı gösterin, zaten geç kaldım."

Boğazından bir çığlık koptu ve bir elimi göğsüme götürdüm. "Nubil'in kutsal topları, bu beni korkuttu. Kralın, seni aptal Şey."

Sonra bu gece beni üçüncü kez Şaşırtarak benden ters yöne doğru koşmaya başladı. Ben de birkaç kez kendi kendime göz kırpmak zorunda kaldım.

"Nia'nın size eşlik edeceğini düŐünmüŐtük," dedi Mal'ın sesi Şatoya çıkan merdivenlerin tepesinden. Prensın dağınık hali belki de bu gecenin en yakışıklı grntsyđ. Kahverengi saçları her zamanki bandından kurtulmuş ve düğmeleri açık beyaz gömleği gibi rzgrda dalgalanıyordu. "Muhafızlarımıza başka bir ulaŐım aracıyla gelebileceğinizi haber vermeliydik."

Hiçbirimiz konuŐmadık. Sadece bir süre birbirimize baktık. Bu beni rahatsız etmeye başlamıştı. Kelimeleri severdim ama söyleyeceğim her Şeyi yutmuŐtum.

"Merhaba, Snow."

"Merhaba Princeling. Geç kaldım."

"Demek hayattalar," dedi tırtıklı derin bir nefes alarak. "Erkek ve kız kardeşin."

Cai'nin sözleri zihnimi doldurdu ve bir an için onlardan yardım istediğim için pişman olmama neden oldu. "Ben onları bulana kadar olmaz."

Başıyla onayladı. "Üçüncü kat, sol koridor, sağınızdaki ilk oda."

Birkaç adım ötesinde durdum. Bir şey beni rahatsız ediyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Başını hafifçe salladı ve kısa bir kahkaha attı. "Bir şey gördüğümü sandım. Daha önce kardeşimle bir şeyler içmiştik ama içmemeliydik, gerçekten."

Öylece gitmişti.

Lila renkli koridorlar hayattan yoksun ama hayat doluydu. Yemyeşil mum ışığı ve büyük kemerli pencerelerden süzülen ay ışığı birbirine karışıyor, yolum boyunca bir rüya sisi yaratıyordu. Fildişi perdelerin yaz esintisiyle hafifçe salınması neredeyse beni orada uyutacaktı.

Bej renkli ahşap kapının önünde birkaç dakika bekledikten sonra derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve gümüş renkli kolu ittim.

Tam da onun dünyasını hayal ettiğim gibiydi. Derin leylak rengi ve oniks, yumuşak ahşap ve gümüş vurgular, karanlığın melankolisi ve yalnız ay ışığının telleri altında parlıyordu. Karanlık gerçekten ne kadar karanlıktı? Belki de kendimi ondan her zaman çok korunmuş hissettiğim içindi, çünkü aniden... sessizleşmişti.

O kadar hareketsizdi ki insan onu özleyebilirdi. Odanın en arkasında, kapiya bakan bir koltuğa sırt üstü oturmuş, kollarını sıvamış, pazarlığımızın bandını ve bir zamanlar sarılmak için yalvardığım güçlü kollarını ortaya çıkarmıştı. İçinde kehribar rengi bir sıvı olan bir kadehi kucaklıyor, ben içeri girdikten çok sonra bile tüm dikkatini ona veriyordu. Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim. İnsan olmaktan çok uzak olduğunu bildiğim halde nasıl bu kadar insan gibi görünüyordu?

O kadar soğuk değildi ama bakışları bana çarptığında ürperdim. Bu şekilde, gözleri vücudumda yavaşça gezinmeden önce bir süre öfkeli bakışlarımı üzerinde tuttu. Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha aldığında çenesi gerildi.

Gülünç bedenim bana yine ihanet etmeye başlamıştı, onun karanlık bakışları altında meme uçlarımın titrediğini hissettim. Kollarımı kavuşturarak ona karşı duyduğum utanç verici çekimin kanıtlarını gizlemeyi umdum.

Tısladı ve geceliğin çürük büstünün üzerinden bakışlarını fark ettim. "Ayakkabı yok," sesi soğuğu daha da soğukla kırdı. Sanki beni yutmaya bir çırpıda yaklaşacakmış gibi bakışlarını üzerime dikmişken bunu sormasını beklemiyordum.

Onu cevapsız bırakmak, yerde bir yer bulmak ve bu gecenin geçip gitmesine izin verip şafakta ayrılmak istememe rağmen, "Toprak topraklıyor ve vücudumdaki bazı sihirleri dışarı atıyor. Bu yüzden ayakkabı giymiyorum."

Bunu ona söylemekle doğru yaptığımı, yüzündeki o soğukkanlı ciddiyet maskesi hafifçe çatladığında anladım.

Beni yok etmek için kaşınıyordu. Ben öfkelenmek isterken o nasıl sakin olabiliyordu?

Kadehi dudaklarına götürdü, gözleri benden hiç ayrılmadı. "İyi saklamışsın."

Ellerimi onun boğazına dolamak ya da benimkilerin üzerinde hissetmeyi arzuladığım o dudakların üzerinde gezdirmek gibi bir şey yapmadan önce arkamda kilitleyerek yavaşça ona doğru ilerledim. "Hayır, saklanmadım. Bir kar fırtınasında, bir yağmur bulutunda, gök gürültüsünde, şiddetli bir fırtınada hep oradaydı. Hiç saklanmadım. İstesem bile yapamazdım. Yaptığım şey yalan söylemek, onu maskeleyemektir." Ona ulaşır göz hizasına kadar eğildim. Keşke kokusu içime işlediğinde yükselen iniltiyi bastırmak zorunda kalmasaydım. "Numara yap." Elimde olmadan sırtışı yayıldı. "Rol yapmak hakkında bir iki şey biliyorum."

Bakışlarımla ölümüne karşılaştı. Kendisi gibi davranmak konusunda bir iki şey biliyordu. Onu incitmek istedim. Onu gözyaşlarına boğmak istiyordum. Kalp atışları benimle alay ediyordu. "Sanırım rol yapmakla gerçeği birbirinden ayırabilirim."

"Evet, ben de öyle düşünürdüm. Ne de olsa beni etkilemek için çok uğraştın, değil mi? Ama başarısız oldun."

Gümüş rengi gözleri hafifçe soldu, şakağındaki sinirin her seğirişinde şüphenin toplandığını görebiliyordum. "Aramızda hiçbir şey olmadığına beni mi yoksa seni mi ikna etmeye çalışıyorsun, emin değilim."

"İkna etmek mi?" Bardakları elinden aldım. "Kimseyi ikna etmeme gerek yok." Emrimle hava daha da soğudu. Buz yavaşça bardağın üzerini kapladı ve yayıldı.

tuttu. Dikkati ona yöneldiğinde içimden bir kıkırdama geçti. Soğuk tenimi ısırdığında tısladım. Bir anlık acı ve tenimdeki tüm soğuk hissi yok oldu. Soğuk ve ben hiç anlaşılamazdık ama acı katlanılabiliyordu ve asla bana zarar verecek kadar değildi. Ne de olsa tüm hayatımı bunun içinde geçirmiştım. Eğitildim, dövüldüm, içinde uyudum da. Ve bazen kimse yapamadığında beni rahatlatmıştı. Soğuk sonunda yandı ve ısındı. "Soğuğa dayanamayan Kış Prensesi. O günkü yüz ifadeni görmeliydin. Çok lezzetliydi." Soğutulmuş yakıcı sıvıdan bir yudum aldım ve kestane tadı boğazımı öptüğünde iç geçirdim, ardından likörün gücünden neredeyse öğürecektim. Lanet olsun. "Daha iyi olan neydi biliyor musun? Senin orada olduğunu bilerek geceleri birkaç dakika dinlenebildiğimi bilmek. O gün bana zarar vermeyeceğinden emindim. Bu Nia'yı da ikna etmeye yetti. Senin ne kadar mistik bir varlık olduğun ve iyi olan her şeyi tehdit eden uğursuz bir varlığa sahip olduğun hakkında gevezelik etmeyi bırakmadı."

Bütün sıvıyı yudumladım ve bardağı masaya geri indirdim. Bir an için başım döndü. Onca kötü alışkanlığım varken, neden ben de hafif sıklet olmak zorundaydım? "Canını yaktığım anlar, meraklarıma karşı en savunmasız olduğun anlar gibi görünüyordu. Brogmere'den döndükten sonra Malik bana senden bahsetti. General, dedi, sen kralın generaliymişsin." Acı bir kıkırdama beni terk etti. "Yine de, seni tanıyan biri

Herhangi bir casusumun bildiğinden daha fazla, avladığım adama en yakın şey sendin. Savunmasız olmana ihtiyacım vardı."

Kafasının içindeki dişlilerin döndüğünü görebiliyordum. Bana söylediği her şeyi arıyordu.

"Alaar, güvence, konsey," dedim, yaptığım şeyleri bir araya getirmesi bütün gece sürmeden önce. "Yemin ederim ki o gece kirpiklerimi biraz daha güçlü kırpmış olsaydım bana her şeyi verirdiniz. Her neyse, kralın kararlarını -senin kararlarını- engelleyen tek şey konseydi. Önce onlardan kurtulmalıyım. Bu senin suçun, bu düşünceyi içime sen yerleştirdin. Ve sonra, konseyinizde kimlerin olduğunu öğrendim. Adriane'i kesin olarak biliyordum ve sonra Arynth'te kaldığımızda Stregor'dan bahsettin. Düşünebiliyor musunuz, bana en az sizin kadar borçlu olan iki kişi de hayattaydı. Şansım yükselmişti."

Bardağı amber likörüyle doldurdu ve dudaklarımın buzlu camda iz bıraktığı yerden bir yudum aldı. "Başka?" diye sordu, benim zevkime göre fazla sıkılarak. Sanki sözlerime inanmıyormuş gibi. "Anlat bana."

"Beni anlamıyor gibisin," dedim ve bir yudum daha almak için bardağı ondan aldım. Belki de bu geceyi katlanılabilir kılmak için buna ihtiyacım vardı. "İkinci derimmiş gibi davrandım, çıkarılacak eldivenler değil." Yalancı. Yalancı. Yalancı. Lanet yalancı. Hayatımda hiç bu kadar kötü yalan söylememiştim.

"Biliyorsun, insanlar duygu yoğunluğu yaşadığında renkli gölgeler görüyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bana benimkini

göremeyeceğın söylendi."

"Doğru." Öne doğru eğildi, yüzlerimiz birbirine değmekten kıl payı uzaktı. Sıcaklığı beni sarmaya başladı ve eridim. Odadaki soğuk dağıldı ve cam elimde yoğunlaştı, sanki parmaklarımın ucundan çiçekler açabilirmiş gibi hissettim. "Yalanlarının bir tadı var, aşkım. Rengi değil."

Yüzümdeki tüm eğlence ifadesi silinmişti. "Çok gürültülü," diye fısıldadım dudaklarının arasından, bir parmağımı göğsünde ve kükreyen kalbinin üzerinde gezdirerek. "Benimle ve acımla dalga geçiyor. Annemin kalbi durmuşken onun nasıl attığını hatırlatıyor bana. Benimki komadayken nasıl attığını." Buz parmaklarımın üzerinden kayarak tırnaklarımın ötesine uzandı ve keskin pençeler oluşturdu. Onları göğsüne yerleştirdim ve hafifçe derisine batırdım. Uzuvarım öfkeyle titriyordu ve dışarısı gök gürültüsünden sarsılıyordu. "Onu söküp atmak istiyorum. Şimdi dilini hangi tat dolduruyor?"

Eli benimkinin üzerinden kayarak göğsünde aşağıya doğru sürüklendi. Dokunuşu nemli tenimi yaktı. "İşte. Güzel ellerini kemiğe değdirerek incitmek istemezsin."

"Dokunma bana." Bununla birlikte elimi çektim ve odanın köşesinde duran kanepeye doğru yürüdüm.

Oda şiddetle dönüyordu ama ona sırtımı verdiğimde bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Diğer birkaç organıma daha kötü şeyler yapan adamın dikkati karşısında hain tenim elektrikle çarpıldı.

Hasta. Hasta. Hasta. Hasta. Beni hasta etmişti. O benim hastalığımdı.

Oturduğu sandalye gıcırdadı, ayak sesleri odayı terk etti ve ardından bitişik odadan su aktı.

Alkolün verdiği baş dönmesine yenik düşerek kanepeye uzandım. El dayanağındaki yastığı ayarlayarak kendimi rahatsız edici derecede küçük alana bıraktım. Tenime değen kadife sürtünme duyularımı harekete geçirdi. Dışarıda ağaçları ve direkleri sallayan gök gürültüsüne, rüzgârın her esişinde çıkan cırtlak sese ve tavanda dalgalanan gölgeye odaklanmaya çalıştım. Bunun dışında rahatsız edici bir sessizlik vardı. İç çekerek karnımın üzerine döndüm. Döşeme güzel ve baş döndürücüydü, hoşuma gitti. Karmaşık mor desenler karoların üzerinde bir labirent gibi kıvrılıp bükülüyordu ve parmağımla üzerlerinde gezindim. Gecelerimi daha ne kadar onunla geçirmek zorunda kalacaktım? Kalbim aptal bir şey gibi hızla çarpıyordu ama beynim bu durumu sona erdirmek için çözümler üretiyordu. Onu öldürmek. Hapsetmek. Pazarlığı boz. Onu zorlayın. Kardeşini ve annesini al. Tehdit et. İç çek. Neden bunu yapmamıştım? Neden beni bu saçma pazarlığa yönlendirmesine izin vermiştim?

Üzerime bir battaniye attılar. "Yeterince yok muydu bir gecelik için kumaş?" Sesinin tonu tehditkârdı. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Daha önce hiçbir erkek beni böyle görmekten rahatsız olmamıştı. Aslında umursamış olabilirler çünkü yanlış hatırlamıyorsam çıplak kalmadan önce bunu uzun süre giymezdim."

Yüzünü bir gölge kapladı ve yemin ederim gümüş gözleri simsiyah parladı. Hayır, gerçekten parlıyordu. Kendini kanepeye ve üzerime dayayarak yüzüme doğru eğildi. "Ayıyı dürtmeye devam etme. Beni ne hale getirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

İçki vücudumu inanılmaz derecede ısıtmış olsa da titredim. "Benim üzerimde hiçbir hak iddia edemezsin." Davranışları beni yoruyordu,

"Yalanların artık kokmaya başladı, karıcığım."

"Geceleri uyumanıza ne yardım edecekse, Majesteleri. Sizinle geçirdiğim her geceden sonra, bu kabusun pis kokusunu düşüncelerimden temizlemek için hiçbir erkeğin benimle ilişkiye girmesine izin vermeyecekmişim gibi uyuyun."

Sırıttı. Gerçekten sıırıttı. "Hmm. Artık onları tatmaya ya da koklamaya gerek yok. Ağzından çıkar çıkmaz dağılıyorlar." Doğruldu ve ancak o zaman kalçalarından aşağı sarkan bir çift bol keten pantolon giydiğini fark ettim. Kaslarının derin V'si dikkatimi ince kumaşı iten şişkinliğinin üzerine çekti. Ağzım kurudu ve sonra öfkeyle büzüldü, "Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin ver ve leşlerini bahçemin toprağını beslemek için kullanacağım. Sen benimsin."

Sen

benimsin.

Sen benimsin.

Sözcükler beni kızdırma niyetiyle zıpladı. Sırtüstü yatmak için döndüğümde battaniyeyi tekmeledim, kısa şeyin iç çamaşırımı gösterecek kadar yükseldiğinin farkındaydım. "Ben

Genellikle uzun vadede kalırlar, leşleriyle dilediğinizi yapabilirsiniz."

Sinirli bir şekilde elini gözlerine götürdü ve kısa bir süre sonra elinde bir giysiyle geri dönmek üzere oradan ayrıldı. Önümde diz çökerek ayak bileğimi yakaladı ve pantolonun paçasından geçirmeye çalıştı.

Çırpınmaya başladım ve sonra popoma inen sert bir darbe beni sersemletip susturdu. Az önce-

"Kıyırdama, seni velet." Pantolonu kalçalarımın kadar çekti ve bağlarıyla tutturdu. Ona izin verdim. Bir şekilde izin verdim. Neden izin verdim ki? Tanrım, oda o kadar çok dönüyordu ki.

"Kahretsin," dedi hayal kırıklığı içinde çenesini ovuşturarak. "Hangisi daha kötüydü bilmiyorum, seni çıplak görmek mi yoksa kıyafetlerimin içinde görmek mi?"

Göğsüm hızla yükseldi - bu çok fazlaydı. Öfkeliydim, çok öfkeliydim ama neden ona öfkelenmiyordum? Annemi öldüren bu adama. Beni cehenneme sürükleyen bu adama. Geceleri aniden yıldızları parlatan da oydu. "Git başımdan," diye fısıldadım sertçe, hain gözyaşlarım diken diken olan gözlerimden akmakla tehdit ediyordu. "Benden uzak dur."

"Orada uyumayacaksın."

"Lütfen söyleyin, bu gece nerede uyuyacağım?"

"Her gece uyuyacağın yer." Kaşlarını kaldırdı ve arkadaki yatağı işaret etti. "Benim yatağımda ve hemen yanımda."

Yüzüne kapandım. "Beni bunu yapmaya zorlayamazsın, anlaşmamızda bununla ilgili bir şey yoktu." Yapamadım. İhanetin acısı düşüncelerimi yaktı. Bana dokunmasına, beni öpmesine izin verdiğimi gördüğünde annemin kalbi kan ağlamış mıydı? Ben de ona dokunduğumda, onu öptüğümde?

"O zaman biraz yer açsan iyi edersin çünkü bu gece ve öngörülebilir gelecekte ikimiz de o kanepede uyuyacağız." Ben daha konuşmaya başlamadan çenemi tuttu ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Devam et. Bana karşı gelmenin seni nereye götüreceğini gör."

Ona karşı gelmek mi? "Siktir. Seni." Ağzımda gerçek kelimeler oluşmadığı için.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu gece olmaz." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni omzundan attı ve yatağına bırakmaya gitti. Örtüyü üzerime örttü ve beni sıkıca sardı. "Sana iyi geceler öpücüğü de verirdim ama bir daha delinmek istemem."

Çok gürültülüydü. Nefes alışım, öfkem, nabzım, düşüncelerim. Bunun da ötesinde, her şey dönüyordu ve şimdi kırmızı bulanıklaşıyordu.

Diğer tarafa yerleştikten sonra oda tamamen karanlığa gömüldü. "Kıpırdarsan seni direğe bağlarım, Snowlin. Ve bu senin ya da benim hoşlanacağımız türden bir bağlama olmayacak."

"Bana dokunursan diyarı kurtarmanın canı cehenneme, çünkü seni öldürürüm." Sertçe yutkundum.

odadaki gölgeler. Her hareket titreşiminde kalbim sarsılıyordu. Bu çok uzun bir gece olacaktı.

Ve uzun bir geceydi. Göz kapaklarım bütün gece açık ve uyanık kalmaktan ağrıyordu. Şafak sanki benden nefret ediyormuş gibi, sanki ona haksızlık etmişim gibi ağır ağır ilerliyordu. Kontrollü nefeslerinden onun da uyumadığını anladım. Sessizce beni izliyordu. Bundan zevk alıyor muydu? Beni tekrar avı yapmaktan hoşlanıyor muydu? Kovalamaktan zevk alıyor muydu?

Kakaduların ilk sesinde ve gökyüzünün leylak rengine büründüğünü gördüğümde ayağa fırladım ve odasından çıktım.

Şafak vakti. Nefret. Bu ikisi, çok ustaca sakladığım becerimi göstermek için eğitildiğim çocukluğumdan beri el ele gitmişti. Nefret, erken ve boş mideyle yutulması gereken bir yemektir, çünkü ben nefreti hissetmek için oburdum. Canım çekerdi. Belki de babam bir şekilde kazanmıştı. Yeterince iyi nefret ederseniz, başka hiçbir şey ondan sonra yeterince güçlü hissettirmez. Likörden sonra gelen şeker gibi. Pişmanlık, sempati, sıkıntı, hepsi nefret ettiğinizde yok olur. Yine de şafak sökmüştü ve gitmek için kapısını tıklattığımda hissettiğim tek şey uyuşukluktu. Keskin bir uyuşukluk. Nefret yoktu. Ve hissettiğim öfke şimdi kendime yönelmişti, çünkü konu ondan nefret etmeye geldiğinde bocalamıştım.

Şafağın renkleri gecenin sakladığı pek çok şeyi ortaya çıkarmıştı. Siyah deri giysili askerler ve oniks çelikleri kalenin dış çevresinde sıralanmıştı. Dikkatleri sabit ve sertti. Beni göremiyorlardı ama sanki duvarların içinde bile beni

hissedebiliyorlardı çünkü elleri

onların baldriklerini. Sadece bu insanlar bana neler yapabileceğimi unutturabilirdi.

Ona bakmak için dönmedim, ayaklarım sanki kaçmam gerekiyormuş gibi beni neredeyse bir koşuya götürüyordu. Koridorlar, ensemde nefes alıp veren, uzuvlarıma uzanan sürünen canavarlarla çarpık bir kâbus gibi geçip gidiyordu. Dilimde kl tadı vardı. Yanağımdan kan aktığını hissettim. Sıcak panik solunum yollarımı zedeledi, her nefes bir yumruk gibi ve kaya gibi ağır geldi. Her şey ağır, kaşındırıcı ve daraltıcıydı, kendi kemiklerim bile.

Tekrar tekrar. Her şey tekrar tekrar oldu. Yağlı dokunuşlarının hissi beni inletti ve aniden nefes alamaz hale geldim. Soğuk bir his boynumu okşadı, sanki canavar bana çok yakın nefes alıp veriyordu. Kapana kısılmıştım ve beni parçalamasını hissetmeye mahkm edilmiştim.

şimdi olmaz. Tanrılar şimdi olmaz. Nefes alıp verdim, Cai'nin bana öğrettiği gibi spazm geçiren ciğerlerimi havayla yatıştırmaya çalıştım. Nia'nın bana söylediği gibi dikkatimi ileriye odakladım. Alaric'in beni eğittiği gibi g topladım. Toprak kokulu serin damlalar üzerime çarptığında, ayaklarım kendiliğinden durdu. nce yağmura, sonra da gök gürültüsüne dönüşen iselemenin içinde durdum ve duyularım gerçekliğe dönene kadar tadını çıkardım. Ya da belki de avuçlarımda yırtılan yeni yaraların hissi, bir acıyı diğerine tercih etmek zorunda kaldığım bir günü daha işaret ediyordu. Hangisi olursa olsun, beni kırbaç gibi kıran bir farkındalık gönderdi.

"Kaçma."

Dondum kaldım. Arkamdaki çakıllı, soğuk sesin yakınlığıyla tüylerim diken diken oldu.

Bekledim. Saydım. Çok uzun bir süre saydım. Normalde şimdiye kadar kaybolurlardı ama kaybolmadılar.

Sıcak bir el benimkinin üzerinden kayarak parmaklarımı birleştirdi. Bu adamı sadece dokunarak bile tanıyabilirdim. Sıcaklığından. Kokusundan. "Seni Olympia'ya götüreceğim."

Arkamı döndüğümde, gözlerimi açıp ona bakmaya cesaret ettim, bu kâbuslar sona ermeden önce her zaman gördüğüm canavarın figürünü bulmayı bekliyordum - sadece benim için açlık çeken pullu karanlık bir yaratık. Ama döndüğümde sadece onu gördüm. Sırılsıklam olmuş koyu kahverengi saçları güzel gözlerinin üzerine sarkıyordu - sadece bana bakmak için yaratılmış gibi görünen gözler. Pençeleri yoktu, karanlığı çarpıtmıyordu. Sadece o vardı. O ve sadece bana baktığı o lanet bakış.

Yüz ifadesindeki panik gerildi ve gözlerimdeki sıkıntıyı aramak istercesine yüzümü kavradı. "Ne oldu, aşkım?"

Sanırım senden yanlış sebeplerden dolayı korkuyorum. "Bana hatırlattın," diye kolayca yalan söyledim, öfkem dilimden aşağı yuvarlanıyordu. "Hâlâ kaçmam gerektiğini." Tutuşundan kurtulup geriye doğru adım attım ve yüzünün düşmeye başlamasının tadını çıkardım. Sonra gök gürültüsüyle birlikte gözden kayboldum.

Taren şatosu koridorlarında yanımdan geçen herkes geri çekildi ve ben yatak odama doğru ilerlerken bana geniş bir alan bıraktı.

Ateş püskürüyordum. Öyle olmalıydım. Ciğerlerim yanıyor, görüşüm buharlaşıyordu.

Kapıyı çarparak kapattım ve tabanlarım yıpranana ve başım dönüp yere yığılana kadar odanın içinde bir ileri bir geri volta attım.

Bana neler oluyordu? Ne yapıyordum ben? Cehennem.

Cehenne
mler.

Kahretsın
!

Parmaklarım saçlarımı karıştırdı ve çığlık attım; dışarıdaki fırtına, ses tellerimin bana yanlış bir şey yapmadığına ve başka bir yere harcayabileceğim enerjiyi boşa harcadığıma karar verene kadar yere defalarca çarpan sert şimşeklerle gürültüyü bastırdı.

Aklımı kaçıırıyordum.

Sanki her düşüncem elimden kayıp gidiyordu.

Bir sabahlık ve hançerlerimden birini alıp yüzüme bir gülümseme yerleştirerek zindanların yolunu tuttum.

Annemin sesi etrafımda yankılanıyor, son bir haftadır olduğu gibi bana yalvarıyor ve yakarıyordu, ama zihnim yavaş yavaş bir uyuşukluk örtüsüyle kaplanıyordu ve çok geçmeden... annemin sesleri kayboldu.

ALTINCI BÖLÜM

ATTONO

SNOWLIN

Pazarlığın üzerinden daha birkaç gün geçmişti ve ben Yorgun. Sadece uykusuzluktan değil, çalışmaktan da. Beynim aynı anda iki deli kralla nasıl başa çıkacağım konusunda fazla mesai yapıyordu. Babam ısrarla Myrdur'a saldırılar göndermeye devam ediyor, askerleri Yüksek Duvar'da dolaşıp Adriata'ya girmek için duvarın en küçük noktasını arıyordu. Urinthia büyük ihtimalle babama yardım ediyordu. Asa parçaları rüzgârdaki sis gibiydi; yaklaştığımız her adımda üç adım geri gidiyorduk. Foglingler yüzeye çıkıyor ve kurbağa yumurtası gibi ikiye katlanıyordu. Ve Kilian... Beni tekrar tutsak etmişti. Onun kafesinden çıkmak istedim. Beynim ikiye bölünecekmiş gibi, kalbim göğsümden sökülüp çıkarılacakmış gibi hissetmekten kurtulmak istiyordum. Ondan korkmadığım halde kim olduğundan korkmaktan nefret ediyordum. Ve ondan kaçtığım meydana geri dönmüştüm. Ancak bu sefer gölgelerden yapılmış parmaklıkların içinde daireler çizerek dönüyordum. İkimiz de avcıyken bu kafesten nasıl çıkabilirdim?

Boğulma sesi beni gerçeğe geri döndürdü.

Botum birinin ensesindeydi, yüzünü su dolu bir kovanın içinde tutarken o da hava almak için çırpınıyordu. Oda kimin olduğunu anlayamayacak kadar loştu ama daha sonra sayacaktım. Vücudunun ölü bir balık gibi gevşediği o muhteşem ana kadar kıvrınmasını ve kıpırdanmasını yüzümde çarpık bir gülümsemeyle izledim. Çok az mücadele. Çok az hayat. Hayal kırıklığı.

Bir asker kapıyı hafifçe iterek açtı ve boş alana biraz ışık düşürdü. "Burada sizi görmek isteyen biri var."

Beni gördün mü? Cai ya da Alaric bile ben aşağıdayken beni rahatsız etmeyi reddediyordu. Nia genelde bunu kaldırabilirdi ama buraya gelmesini yasaklamıştım. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Onu doğuran piçle konuşmak isteyecektir. "Onlara ziyaret saatlerimin kapalı olduğunu söyle."

"Snow?" Hafif bir ses beni çağırdı ve dikkatim canlandı.

Vay, vay, tam kurdun ağzındaydım ve o kadar aç bile değildim.

Cesedi tekmeleyerek uzaklaştırdım, derilerimi düzeltmeye çalıştım, günlerdir taramadığım saçlarımı toparlamak için kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve askere gülümsedim. "İyi misin?"

Bana göz kırptı. "Belki de gülümseme." Sırıtişım düştüğünde yüzünü buruşturdu. "Ya da gülümse. Orta derecede."

Koridorun ışığı görüş alanıma saldırdı ve sallanmamak için bir elimi duvara dayadım. Kan fışkırmış gibi hissettim.

Askerim beni sabitlemeseydi neredeyse yere kapaklanacaktım.

Driada ağızı açık, gözleri kocaman önümde duruyordu. "Snowlin," diye fısıldadı adımı neredeyse acıyla, Mal ile paylaştığı kızıl bakışları gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Acımak. Lanet olası merhamet.

Ağızımdan bir gülümseme çıktı ama sadece bir anlığına, çünkü yanımdaki asker başını salladı. "Bu zevki kime borçluyum?"

Küçük bir adım geri çekildi. "Sana bir şey vermek istedim."

"Elbette," dedim, bir elimi ona doğru kaldırarak. "Ver onu."

Uzattığım elime narin yüz hatlarını kaplayan bir dehşetle baktı. "Belki de önce temizlenmelisin."

Kanla kalınlaşmış avucuma baktım ve sonra yavaşça arkama çektim.

Aynada göz kırpan figür benim gibi içi boş değildi. Bana bakan şey, ona yedirdiğim yemeklerin hiçbirini kaçırmamıştı. Bana bakan şey, babamın olmamı istediği şeyin sağlıklı bir versiyonuydu.

Göz kapaklarım uyku ve yorgunluktan sarkarken kendimi lavabonun tezgahına dayadım ve vücudumu saran titremeyi kontrol etmek için yavaşça nefes verdim. "Ayna, lanet duvardaki ayna. İçlerinde en deli kim?"

Kahkahalarım boş alanda yankılanırken homurdandım.

Kendimi gerçekten kaybetmişim, değil mi?

Kendimi gerçekten kaybetmiş olmalıyım çünkü bana bakan o siyah gölgeler titreyerek yaklaştı ve "Sen" diye fısıldadı.

Snow, Snow'um, uyan, annemin sesi kulağımın dibinden geçti ve ben başımı sallayarak baş dönmesini engellemeye çalıştım, sonra kendime gelip Pen'in benim için yatağın üzerine bıraktığı elbiseyi giydim.

Driada, kalenin bulunduğu iki kardeş dağın arasındaki vadide akan Taren nehrine bakan büyük odalarda sabırla beni beklemişti.

Yaklaştığımda gülümsedi ve koltuğunda biraz kaydı, gözleri giydiğim deniz mavisi elbiseyle parlıyordu. "Bu annenin en sevdiği renkti."

"Ondan bahsetmemeni tercih ederim," dedim ve onun karşısındaki kanepeye oturdum.

Gülümsemesi biraz duraksadı ama azalmadı. Benim yanımdayken hiç düşmemişti, hep ıslıl ıslıldı. Sanki eski bir anıyı selamlıyormuş gibiydi. "Görüyorum ki Nia seninle değil, o sevimli çocuk da değil."

"İkisi de meşgul. Benim gibi." Onları günlerdir görmemişim. Cai Myrdur'dan bir an bile ayrılmamıştı. Nia dün Eldmoor'da daha uzun kalacağını ve Heca'ya giden birkaç Isjordan askerini takip edeceğini bildiren bir mektup göndermişti. Visha yemek kitabındaki tüm yer bulma zanaatlarını deniyor ve kendini mağarasına kilitliyordu. Pen ise

Bir meclis üyesinin cesedini terasa sürüklediğimi ve kargalara parça parça yedirdiğimi gördükten sonra bir cümleden fazlasını söyleyemeyecek kadar korkmuştu. Tristin Fogling saldırılarıyla uğraşıyordu. Ben de Alaric'ten kaçıyordum. Belki o da benden kaçıyordu. Ama yalnız değildim. Hem de hiç. Kafamın içindeki o tok ses tüm konuşmalarıma cevap verirken ve hatta şakalarımı eğlendirirken bile.

"Hiç yemek yedin mi?"

Başımı arkaya yatırdım. Neydi bu, havadan sudan konuşarak işkence mi? "Bolca."

Tüm annelik sorularını susturduktan sonra arkasından bir şey getirdi. Küçük, mor bir fiyonkla sarılmış bir yığın lekeli ve yıpranmış inci rengi zarf. "Bunu sana Kilian'la evlendiğin zaman vermek istemiştım."

Ne numarasıydı bu?

Elinden almak için bir hamle yapmadığımda, onları kucağına indirdi. "Onları nerede sakladığımı bir türlü bulamadım." Titrek bir elini başına götürdü ve menekşe rengine dönmüş tırnaklarını fark ettim. "Ama bir çift incimi arıyordum ve mücevher kutularımdan birinde buldum. Onlar benim... onunla takasım." Başparmağını incilerin üzerinde gezdirdi. "O zamanlar gençtik ve akıllıca bir şey söylemedik ama onlar onun bir parçası."

Ondan bir parça. Ondan bir parça istemiyordum. Açlık böyle başladı. Ve bu açlığın asla bitmeyeceğini biliyordum.

Doymuştum. Annem ölmüştü.

Oturduğu yerden kalkıp yanıma oturdu ve zarfları elime bıraktı.

Yığına ulaşınca bir tanesini çekip çıkarmaya karar verdim. Siyah mürekkep yer yer solmuş ve bulanıklaşmıştı ama bu el yazısını onun yüz hatlarını hatırladığımdan daha iyi tanıyabiliyordum. şimdiye kadar gördüğüm en güzel el yazısıydı. Parmaklarımı kâğıttan çektim, dokunuşumun onun sözlerini kirletmesinden korkuyordum. Bu anıyı, onu çiğneyen ellerle kirletmekten korkuyordum; karşı olduğu her şeyi yaparak onun anısını kirletmekten, onu öldüren adama yumuşaklıkla dokunarak onu kirletmekten korkuyordum.

Sevgili Driada,

Hava topraklarımıza iyi davrandı, güneş de öyle. Bulabildikleri her tuğlanın üzerinde anemonlar açtı ve bana seni, babanın ticaretini yaptığı menekşe rengi ipeklerini ve dantellerini hatırlatıyorlar. Olympia'daki varlığını özlememe neden oluyorlar. Kardeşlerim bana iyi davranıyor ama boş zamanlarını bir ellerinde bira, kucaklarında bir kadınla geçirmeyi tercih ediyorlar.

Krallık da uçsuz bucaksız ama kendimi denize bakarken, babanın teknelerini, tuzu ve güneşi tenlerinde ve ciğerlerinde tadan balıkçıları seçmeye çalışırken buluyorum. Keşke ben de deniz gibi olabilsem-

Gözlerim kapandı.

Kapatamadım.

Yapamadım.

Annemin dilekleri, hayalleri, dostlukları ve bir ailesi vardı. Hepsine sahipti. Ve ben onları hiç tanıyamadım. Onun hakkında bildiğim hiçbir şey yoktu. Bu kişiyi tanımak istemedim. Onu tanımaktan çok korkuyordum. Bu benim tanıdığım anne değildi. Bu Serene Skygard'dı, annem değil.

"Bunu yapmanı oğlun mu söyledi?" Ona zarfları uzatırken sordum.

Kaşlarını çattı. "Neden benden bunu yapmamı istesin ki?"

Bir an önce hissettiğim her şey yok oldu, saf nefret damarlarıma soğuk bir şekilde yerleşti. "Bilmiyorum, Driada. Neden tam da onunla oynamanın yollarını bulmaya çalışırken inime geldin? Sempatim yaralı hayvanlar ve boşa giden bir ölüm arasında bölünmüş durumda. Seni oğluna karşı kullanmadan önce dört ayak üstüne düşseydin ya da ölseydin sempati kazanma şansın daha yüksek olurdu." Parmağımı zarfların üzerine vurdum. "O değil."

"Seni mutlu edeceklerini düşünmüştüm. Gelmemin tek nedeni buydu."

Bu beni biraz güldürdü. "Ya da bunun kara kalbimi gözyaşlarına boğacağını düşündün."

Zarfları aramızdaki boşluğa koyarak, "En azından sende kalsın," dedi. "Bana onu çok hatırlatıyorsun. Bence orada kendini görürdün."

Annem bana hiç benzemiyordu. Ben de ona hiç benzemiyordum. "Annem zayıftı. Bana zayıf mı diyorsun?"

"O zaman anneni hiç tanımiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Ben daha on bir yaşındayken oğlunuz onu öldürdü. Ve şimdi annesi bana annemin ne olduğunu ya da ne olduğunu anlatmaya çalışıyor. Saçmalık bunu tanımlayacak bir kelime bile değil."

"Gelmemeliydim."

"Hayır, ama bu durumdan en iyi şekilde faydalanabiliriz. Yemeğe kal," dedim o ayağa kalkmak üzereyken.

Biraz tereddütle durdu. "Oğullarım onlara katılmamı bekliyor olmalı."

Bu, sen buraya gelmeyi seçmeden önceydi.

"Kal." "Soruyor musun yoksa tehdit mi ediyorsun?"

Gülümsemem kolay oldu. "Seni neden tehdit edeyim

Driada?" "Evet Ada," dedi Alaric, odanın içine girerek ve neredeyse

koşarak onun yanına gitti ve bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Akşam yemeğine kal."

Yaşlı adam yemek boyunca bana bakmaya devam etti ve birçok kez gözlerini devirerek bana 'ne yapmaya çalıştığını biliyorum' bakışı attı.

"Ee," dedim, şimdiye kadar yediğim en iştahsız yemeğin üzerine çatalımı indirirken. "Adriata'da başka bir ailen var mı?"

Alaric homurdandı, "Çocuk."

Driada onun koluna nazik bir el koydu. "Sorun değil Ric. Bilmenin bir zararı yok. Hayır," dedi bana. "Annem ikinci çocuğumu kaybettikten kısa bir süre sonra vefat etti."

Babam keder olduğunu söyledi ve sonra annem için duyduğu keder onu da aldı. Ben tek çocuktum ve annem de babam da yetimdi."

"Küçük Mal'dan sonra bir bebeğin daha mı oldu?" Alaric sordu.

Gülümsemesi hüzünlüydü ama yine de çok sıcak ve nazikti. "Ölü doğmuş."

Vasim iç çekti. "Eminim kocan bunun için sana çok kızmıştır."

Biraz güldü, gözlerini küçük bir sır kapladı. "Hayır, rahatlamıştı. O bir kızdı. Kız çocuğu istemiyordu. En çok üzülen Kilian oldu. Mal anlamak için bile çok küçüktü. Artık kimsenin onu hatırladığını bile sanmıyorum."

Bir parçam Kilian'ın yapacağını söylemek istedi.

"Öyle olmalı," dedi utangaç bir ifadeyle, yemeye devam ederek. "O babasının oğlu, eğer en iyi bildiği bir şey varsa o da kaybetmektir. Kilian çevresini küçük tutar ve gerekirse hepsini kaybetmeye hazırdır. Görünüşe göre senin dışında." Gülümsemesi kederliydi. "Ona senin öldüğünü söylediklerinde, seni kaybetmeye asla hazır olmayacağını anladım."

Kaşığımı aşağı indirdim ve yemeği peçeteye tükürdüm - tüm bu ballı bok midemi bulandırıyor. "Seni buraya gerçekten bana şiir yazman için gönderdi, değil mi?"

Alaric gözlerini kapattı. "Çocuk."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Gece Kralı'nın stratejisini merak ediyorum Alaric. Sen de merak etmiyor musun? Topraklarını yerle bir etmeye yemin etmiş bir düşmanla nasıl başa çıkacağını düşünüyorsun?"

Mezarlık mı? Ve ilk elden biliyorum ki kirli oynamaktan hoşlanıyor. Önce benimle oynuyor, sonra da bu kirli işi yapması için hasta annesini gönderiyor. Çok büyüleyici."

Kaşları büyük bir acıyla çatılmıştı. "O seni seviyor, Snowlin."

Parmağımla onu işaret ettim. "Komiksin. Mal sana çekmiş."

"Çocuk, yeter."

"Yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın," dedim, ayağa kalkıp elbisemi düzeltirken. "Görünüşe göre benim damak tadım başka bir tür yemekten yana. Daha az konuşkan. Ve biraz daha kanlı."

Ama kapıda beni bekleyen başka biri vardı. Uzun boylu, kızgın, ateş ve kan kokan biri.

Cai'nin kapüşonlu bakışları her türlü gölgeyi taşıyordu. Birkaç dakika önce ölümü görmüş gözleri tanıdım. "Oraya bir daha gitmeyeceksin."

"Kendi başlarına çürümelerine izin veremem. Bu benim için kabalık olur." "Benimle eğitim sahasına geliyorsun."

"Güzel giyindim. Hayır."

"Hadi gidip çirkin giyinelim," dedi ve kolumdan tutup beni yatak odama sürükledi.

"Alaric seni aradı, değil mi?"

"Hayır, başka biri yaptı. Seni yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum."

Başımı geriye atarak inledim. "Küçük havucu öldüreceğim."

Başını iki yana salladı. "Sadist kelimesini yeniden tanımlamaya yönelik bu girişiminizin artık sona ermesi gerekiyor."

"Teşebbüs mü?" Suçları hiçbir zaman bu kadar kişisel olmamıştı ve bu seferki canını acıttı.

Omzunun üzerinden bana karanlık bir bakış fırlattı ve dudaklarımı mühürlememe neden oldu.

Aldığım her yeni nefes beni yakıyordu. Ciğerlerim daralmış mıydı? "Zayıflamışsın," diye tısladı Cai, kolunu sıkıca Boynum.

"Gerilmedim," diye nefes nefese kaldım.

Beni bıraktı ve ben birkaç adım geriye sendeledim. "Kas kaybettin ve yemek yemiyorsun."

"Uyumuyorsun. Senin sıran."

"Daha önce bir kez," dedi, dirseğiyle vuruşumu engelledi ve kolumu bükme için yerinde döndü. "Seni böyle görmüştüm. On yıl önce."

Başımı salladım. "Hayır."

"Nia'yı kurtardınız ama inandığınız her temele ihanet etmiş gibi hissettiniz. Kendine sonsuz işkence ettin. Parçalandın. Yemek yemedin. Uyumadın. Bana bunun tamamen aynı olmadığını söyle?"

"Aynı şey değil."

"Nasıl aynı değil?"

Başımı salladım. Değildi. Değildi. Nia sadece bir çocuktü. Acı çeken bir çocuk. Kız kardeşim olan tatlı bir kız. Ben hala

Kim olduğunu öğrendiğimde ondan uzaklaştığım için kendimden nefret ettim. O zamanlar yaram tazeydi, hala kan sızıyordu ve beni bir kez yaralayan bir şeye nasıl tepki vereceğimi bildiğim en iyi şekilde tepki vermiştim. Ama artık aynı şey değildi.

"Bunun ne farkı var?" diye sordu beni sahanın diğer t a r a f ı n a iterek. "O piçi önemsiyorsun."

Başımı salladım. Hayır. Yapmadım.

"Bu yüzden mi aşağıda kendini kan ve çığlıklarla boğmaya devam ediyorsun?"

"Hayır." Kanamaktan ve çığlık atmaktan fazlasını yaptılar. Bugün bana karşı işlediği suçlarda çok başarılıydı.

"Evet." Bir bacağını benimkinin altına geıirdi ve ben de avlunun sert zeminine yığıldım.

"Annemi öldürdü." "Ya öldürmeseydi?" "Ama öldürdü."

Göğsü genişleyerek gerıekı bir nefes aldı. "Ondan nefret etmiyorsun."

Yeterince değil. Olması gerektiği kadar değil. "Sanırım kaybediyorum, Cai."

"Eskisi gibi mi?"

"Hayır. Daha kötüşü." Yutkundum. "Deliriyorum."

"Buna hakkın var, Pamuk. Sana yaptığı şey berbat ötesiydi. Kendini deli gibi hissedebilirsin. Sadece geri dön. Yeter ki geri dön." Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve

Gömleğinin kolunu biraz yukarı çekince kolundaki kocaman mor çürük ortaya çıktı.

"Cai?" Elini tuttum ve dirseğinden bileğine kadar uzanan büyük bir çürüğü ortaya çıkarmak için kolunu geri iterek sordum. "Ne oldu?"

"Verglaser'in biri neredeyse kolunu koparıyordu," dedi Lazarus, avlu çitine yaslanarak.

"Hatırladığım gibi değil Lazarus," dedi kolunu tekrar aşağı çekerek. "Eğer doğru hatırlıyorsam, tüylerini bir tür buzdan heykele dönüşmekten kurtarmıştım."

"Kendini çok büyük görüyorsun," diye homurdandı küçümseyerek.

Cai ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Onun ilgisini çekmek istediğinde eskiden yaptığın gibi kıcımlı öpmen gerekmiyor muydu? Yoksa iki dakika boyunca onun yatağına girmek için yeni bir numara mı deniyorsun?"

Kanatlı erkek hırladı, duruşu daha uzun durmak için değişti, tüyleri tüm tehdidi ve çok fazla erkek enerjisini karıştırdı.

"Devam et," dedim, dirseklerimi yere dayayıp arkama yaslanarak. "Bu çok eğlenceli."

Arkadaşım sinirlenmiş görünüyordu. "Hayvanat bahçesindeki hayvanları eğlendirmiyorum."

Lazarus Cai'yi görmezden geldi ve bana döndü. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Söz ver."

Cai yanımda yere oturdu ve benim gibi eğildi. "Bunun için bir şeyler atıştırmalıydım."

"Özel olarak," diye homurdandı Lazarus.

"Bu olabildiğince özel olacak," dedim. "Daha sonra zindanlarda biriyle görüşmem var. Bunun bizim özel anımız olmasını ister misin? O tüyleri hep kırmızıya boyamak istemişimdir."

Volantlı adamın biraz irkildiğine yemin edebilirim. Konu zindanlarıma geldiğinde Lazarus'un özel bir ürkekliği vardı. Bir kadının hayır kelimesini kabul etmekte zorlanan ve kendisine verilmeyeni isteyerek alan bir Volantianlı'nın derisini yüzdükten sonra oraya adımını bile atmamıştı. Sonra da onu Taren'in ortasında bir kazanda kaynattım. Ama yine de Lazarus'u rahatsız eden şeyin tüylerini dökme kısmı olduğunu düşünüyorum - adamın kanatlarıyla çok karmaşık bir ilişkisi vardı.

Boğazını temizlemeden önce kısa bir süre Cai'ye baktı. "Akşam olmadan benimle buluş."

"Gündüzleri mahkeme toplantıları yapıyorum, Lazarus."

Bir adım öne çıktı. "Snowlin, bu evli kadın rolünü artık yutmuyorum."

Cai sırtarak, "Oh, onun sinirli kadın rolü oldukça açık," dedi. "Senin erkek-fahişe rolün de öyle."

Lazarus ona, "Sen karışma," diye homurdandı.

Arkadaşım kahkahalarla güldü. "Görünüşe göre Snow da bu işin dışında kalmak istiyor."

"Karım neyin dışında kalmak istiyor?" Kilian'ın sesi eğitim alanının bulunduğu vadiye doğru gürledi

gerildi. Ve karanlık bir emir gibi, her şey onun kudreti karşısında durmuş gibiydi.

Omurgamda sıcak bir ürperti belirdi ve önce ona sonra gökyüzüne bakarak döndüm. Gece vakti.

Kilian'ın buz gibi bakışı nedense ölümcül bir sınırdıydı. Bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde yumuşadı. Ve sonra arkamdaki kanatlı erkeğe indiğinde korku dolu bir şeye dönüştü.

Bir bakış. Tek bir bakış. Bir bakış. Kulağımda atan kalp atışlarımdan başka bir şey duymamam için nefes alış verişimin hızlanması yetti.

"Git yıkan," dedi Cai, ayağa kalkarak. "Ben senin... kocanı eğlendireceğim. Belki Lazarus ona bir iki numara gösterebilir." Arkadaşım, Kilian'a sınırsızca bakan Volantlı adama döndü. "Bizim için yumurta falan yumurtla, Lazarus."

Yanımdan geçerken Kilian kolumu tuttu, tüm bedenim kasıldı. Elini yüzüme doğru kaldırdığında irkilerek geri çekildim. Yavaşça, tepkimi izleyerek parmaklarını ağzıma götürdü. Neden bu dokunuşa dayanmak için savaşmak ve direnmek zorundaydım? "Dudağın kanıyor."

Kolumu kurtardım ve yatak odamın balkonuna kaçmadan önce ayaklarının dibine kan tükürdüm.

Pen tarağını saçlarıma daldırmış, düğümlerinden kurtulana kadar saçlarımı dikkatle çekiştirip duruyordu.

Küçük muhbirini henüz çağırmadığım için bana dikkatli bakışlar atıyordu. Neredeyse terliyor ve nefes nefese kalıyordu ama yaptığı işten memnun görünüyordu.

Aynadaki yansımada başka birini gördüğünde ayağa fırladı ve kocaman sırttı. Siyahlara bürünmüş, krallara layık bir şekilde giyinmiş, kapının çerçevesine yaslanmış, beni izliyordu -kısa geceliğimin altında kötü bir şekilde gizlenmiş olan her köşemi ve kıvrımımı. "Kilian!" Gözleri irileşti ve sonra bana ve bakışlarıma kaydı. "Demek istediğim... buradasın, seni çok korkunç... kötü, kötü... kral."

Gülmekten bir an için vazgeçmiş görünüyordu. "Merhaba Penelope.

Nasılsın?"

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ve bir kız öğrenci gibi örgüsüyle oynadı. "Zanaatkâr olmak için eğitim alıyorum. Görünüşe göre bir kuzenim var. Görünüşe göre, Büyük Bakire benim teyzem." Kaşlarını çattı. "Görünüşe göre büyükannem bir sürtük. En azından Snow öyle diyor."

Kilian eğlenen bir kaş kaldırdı. "Hepsi senin için heyecan verici bulgular." Gümüşü bakışlarını bana çevirdi. "Merhaba, hanımım."

Bana sesleniş şekli sinirden karnımı gıdıkladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu. "Seni kendim götürmeye geldim. Bahçelerim yeterince büyüdü ve çimleri daha bugün değiştirdim."

Ayağa kalktım ve ona yaklaştım. "Benim kâbuslarım sadece geceleri görülür. Gün batımında başlamazlar. Bir daha huzurumu bu kadar erken bozma."

Gözleri parladı ve sonra yavaşça vücudumda gezindi. "Not edildi. Penelope," diye seslendi, hâlâ bana bakıyordu. "Ona giymesi için başka bir şey getirebilir misin? Adriata'da hava soğuk."

Ve ben onun bakışları altında titrediğimde, çenesi sıkılaştı ve o aptal gamzesi ortaya çıktı.

"Pen, bu odadan bir adım dışarı çıkmaya çalış."

Küçük havuç bir ayağıyla kapının eşiğinde durdu. Bakışları meydan okumayla çelikleşmişti. "Hiçbir şey yapmayacak, git." "Dene beni," dedim, başımı ona doğru eğerek ve Kızıl saçlı bir sırıtış.

Ürperdi ve odanın içine geri çekildi.

Ceketinin düğmelerini çözdü ve yatağımın kenarındaki taburenin üzerine attı. "Bana uyar aşkım. Bu gece Olympia'da kalacağız. Penelope, madem hâlâ buradasın, ona yiyecek bir şeyler getir. Bir an için gök gürlüyor sandım."

Ben daha tek kelime edemedim kızıl saçlı koşarak dışarı çıktı.

Yavaşça gömleğini çıkardı ve yatak örtülerinin üzerine uzandı, gümüş saten çarşafımdan üzerinde oraya aitmiş gibi yayıldı. Cai'den başka hiçbir erkek yatağıma oturmamıştı.

Bakışımı yakaladı ve sert yüz hatlarında bir eğlence belirdi. "Baban bugün eski iç tünellere asker göndermiş. Larg onları dışarı çıkarken yakaladı. Albius bizi dağların etrafından ve Karanlık Deniz'den geçtikleri yeni yoldan haberdar etti. Görünüşe göre sıradaki asa parçamızı bulmak istiyor."

Başımı salladım.

"Bugün tapınaklarımızı aramaya başladık," diye devam etti.

Yine başımı salladım.

Uzun bir süre çınlayan bir sessizlik oldu.

"Benimle hiç konuşmayacak mısın?" diye sorarken sesi buz gibiydi.

"Elimde olsa yapmazdım," dedim aynanın karşısına geçip tarağı tekrar saçlarımda gezdirirken.

Gümüş rengi irisler saçlarımin uzunluğunu takip ettikten sonra aynadaki bakışlarımı rehin aldı. "Üvey annemin bugün burada olduğunu duydum."

"Oh?"

Bu onu bir şekilde gülümsetti. Doğrulup odaya baktı ve başucundaki çekmeceyi açıp bir kitap aldı, benim kitaplarımdan birini. Kapağındaki bir şey kaşlarının kalkmasına neden oldu ve ne olduğunu çok geç fark ettim çünkü ben yerimden fırladığımda o kitabı karıştırmaya başlamıştı bile.

Not aldığım her sayfayı gözden geçirirken yüzünde temiz bir gülümseme vardı.

"Ver şunu," dedim, kitaba uzandım ama kolunu geri uzatarak kitabı benden uzak tuttu.

"Neden? Sybil'in sevgilisi tarafından yenmesini neden bu kadar büyüleyici bulduğunuzu bilmek istiyorum... Ağza alınmayacak bir şey yaptınız ve sayfadaki her satırın altını mürekkeple çizdiniz."

Tekrar uzandım ve o da daha geriye ve benden uzağa uzattı.

Yatağa tırmanıp onun üzerinden geçerek tekrar uzanmaya çalıştım.

"Yukarıda çok güzel görünüyorsun," dedi gülümseyerek ve beline sarıldığımı fark ettim.

Elim boğazına dolandı ve ağzı kocaman bir sırtışı dönüştü. "Daha sert, aşkım."

Cehennemler. Kanlı cehennemler.

Onu bıraktım ve sürünerek geri döndüm. Ayağa kalktım ve ellerimi yıkamak için banyoya yöneldim. Eğer onun kokusunu üzerimde hissedersen, teninin üzerimde bıraktığı o kalıcı hissi duyarsam çıldıracaktım. Cildim kızarıp çiğ kalana ve nefes nefese kalana kadar ovaladım, ovaladım. Dehşet boğazıma tırmandı ve aynadaki yansımamın ateşe değen kar gibi titremesini izledim.

Bütün gece yanımda yattı, merakla parlayan tavanıma baktı. Tek kelime etmedi. Kırmızı tenime ve yüzümde gördüklerine verdiği tepki yeter de artardı bile.

Şafak vakti gittikten sonra, onun yattığı tarafa doğru yuvarlandım, parmaklarımı hâlâ onun sıcaklığını taşıyan çarşafların üzerinde gezdirdim ve elimde olmadan yüzümü yastığına gömüp geride bıraktığı limon çiçeğinin kokusunu içime çektim. Bir delik

kalbimi delip geçti ve bir hıçkırık bedenimi sarstı.

Hasta.

Hastaydı

m.

Çok

hasta.

Zihnim zehirli düşüncelerle doluydu ve ayağa kalktım, hançerime uzandım ve keskin bıçağı yatağa ve yastığa sapladım, tüm gücümü tüketene kadar tekrar tekrar. Göğsüm hızla havayla dolana kadar. Hiçbir şey düşünemeyecek kadar başım dönene kadar.

Yumuşak tüyler her yerde uçuşuyordu ve ben kalkıp odamdan çıkarken ıslak yüzüme ve kanlı avuçlarıma yapıştılar.

Alaric beni gördüğünde durdurmadı, bu sefer durdurmadı. Cai de yle. Ne de zindanlara doğru ilerlerken yanımdan geçen herhangi biri.

Kar, lütfen, elim zindanın kapı koluna dayandığında annemin sesi etrafta yankılandı.

Soğuk bir hayalet el benimkinin üzerine konduğunda ağzımdan sessiz bir nefes ıktı. Lütfen.

"Sadece gözlerini kapat anne," diye fısıldadım, kapıyı iterek açtım ve etrafımdaki varlığının tüm izleri kayboldu.

Ertesi gece gelmedi. Bir sonraki gece de. Ne de haftanın geri kalanında. şansıma, mahkemesi onu fazlasıyla meşgul etmişti ve her hafta yatak odasında sadece birkaç saat geçiriyordu.

Gece. Kurallarına yardım etmesi için güvenebileceğim çok kişi olsa da, o yoktu. Her şeyi kontrol ederdi; ciddi olsun ya da olmasın, her şey onun dikkatini çekerdi. Yüzbaşıları ve generalleriyle, kendisinden izin almadan verdikleri emirler yüzünden birçok kez tartıştığını duymuştum, ancak bu bir kralın kendisini endişelendirmesi gereken bir şey değildi. İmzaları sayar, imzaladığı her belgeyi not eder, her belgenin kopyasını içeren kalın günlükler tutardı. Gece Kralı paranoyak bir psikopattı.

Ortalığı temizledikten hemen sonra Amaris'in yanına koştum, onun değerli bahçelerini yakıp kavurduğumdan emin olmak için elektrik etrafımda dönüp duruyordu. Adam çiçeklerine takıntılıydı.

Her yerde askerler vardı, girişlerde kmelenmişlerdi ve her hareketimi izlerken yüzlerinde kinle birbirlerine mırıldanıyorlardı. Adriata'ya gelmeye başladıktan kısa bir süre sonra tedirginlik kızgınlığa dönüşmüştü.

Birisi nefesinin altında Darsan dilinde annemin adını andıran bir şeyler mırıldandı ve ben durup onlara döndüm. "Ne dedin sen?" Onların sularına nadiren dikkat ederdim ama sıkılmıştım, oynamak istiyordum.

Çenesini sıkıca kavradı, önüne baktı ve bana cevap vermeyi reddetti. Cesaret küçük, tuhaf bir solucandı. ığlık atmak için kı yanaklarından çıkar ve dışarıdaki soğuğu hissettiğinde, tüm boktan cretkrlığıyla hemen geri kayardı.

Tam önüne geçerek, terli alnında bir parmağımı gezdirdim. "Neden terliyorsun canım?" Elim yavaşça kalbinin üzerine kaydı, ince buz tırnaklarımın üzerinden kayarak pençeler oluşturdu. "Kanamak varken." Minik organ elimde sıcacıktı ve sahibi yere bir çöplük gibi yığılmıştı.

Silahlar kınından çıkarıldı, yaylar bana doğru oklarla gerildi ve yanımdaki asker siyah çelik kılıcını boynuma doğru kaldırdığında bir kahkaha attım.

Onlar da mı oynamak istiyordu? Kalbi bıraktım ve siyah metal tenime değene kadar yaklaştım. Titremeyle savaştım. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyana kadar savaştım. "Bu gece başka bir ruha işkence etmeyi planlamıştım ama seninki gayet iyi olacak."

Bir anda her şey tamamen sessizleşti ve asker silahını indirip arkamda bir yere gözlerini dikerek baktı.

Orada duruyordu, gömleği ve pantolonu toprak lekeleriyle kirlenmiş, saçları dağılmış ve tamamen siyaha bürünmüş gümüş gözlerinin üzerine düşmüştü. "Diz çök," diye emretti Kilian, sesi sıcak havayı titreten ölümcül bir ayazdı ve her asker titreyen bir dizin üzerine çöküp önümde diz çöktü. "Şimdi eğilin, yüzünüz yere baksın, kimse ona bakmaya bile cesaret edemesin." Askerler söyleneni yaptı ve Kilian başını geriye eğerek tüm adamlarını inceledi. "Güzel. İşte kraliçenize böyle saygı duyarsınız." Her bir parmağını bahçe eldivenlerinden çıkararak sordu,

"Bunu sana ilk öğrettiğimde anlamak neden zordu, hm?"

Bunu hissedebiliyordum; korkunun havada nasıl titrediğini ve akıntının sayılamayacak kadar çok kalp atışıyla nasıl aniden yüklendiğini.

Önümdeki asker ağzından kan tükürdü ve yere yığıldı, vücudu küçük siyah toz zerreciklerine dönüşmeden önce kömür gibi kül rengine döndü.

Ürperdim, omuzlarım çöktü ve midemi bulandıran o korku boğazıma kadar geldi. Görülemeseler de kâbuslarımdaki sürünen gölge canavarların etrafımda dolaştığını hissettim.

Diğer askerlere dönerek sakince şöyle dedi: "Karıma silah doğrultan herkes yarın sabah mahkeme salonuma kendi ayaklarıyla gelecek. Sevdiklerinizle vedalaşın. Bu size sunacağım tek ve belki de son lütuf."

O ne yapıyordu?

Hepsi tekrar başlarını eğdi ve hep bir ağızdan "Evet, kralım" diye bağırdı.

Hava tenime karşı soğuktu. Dilimde korkularının tadını alabiliyordum. Ben de onun büyüünün tadını alabiliyordum. Karanlık dehşetin ve ölümün baharatıyla yoğun.

Bunu neden yapıyordu?

Hiçbir şey olmamış gibi bana döndü ve o gülümsemelerinden birini takındı. "Aç mısın?"

Ayaklarımın hareket etmesini isteyerek geri çekildim ve şatoya doğru yürüdüm, büyüünün yanımdan çok yakından geçtiğini hissetmenin ve bana baktığında unutmanın parıltısının tüm korkusunu solumak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Neden onun kim olduğunu ve bana ne yaptığını unutup duruyordum?

Kocaman bir kol belime dolandı ve beni vücuduna doğru çekti. "Sana bir soru sordum. Aç mısın?"

Yine cevap vermedim. Ağzımı açarsam çığlık atacaktım. Çığlık atmak istiyordum. Ama aklımı kaçırdığımı bilirse beni çoktan kazandığını düşünebilirdi. Olan buydu, değil mi? Bana yapmak istediği şey buydu.

Kulağıma eğildi, sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti. "Peynir. Ekmek. Üzüm."

"Ne?"

"Bu küçük canavarı uyandırmaya çalışıyorum," diyerek diğer elini karnımın üzerinde gezdirdi ve bedenim onun dokunuşuna teslim oldu. "Turta. Mantarlı turta. Kızarmış ekmek üzerinde mantar. Kızarmış mantar ve kaşar. Kestane mantarı. Kral istiridye." Midem sanki emir almış gibi guruldadı ve kulağıma kıkırdadı, dizlerimin bağı çözüldü. "İşte burada."

Vücuduma elektrik çarptı ve tıslayarak beni bıraktı. "Ön sevişmen biraz ilerlemiş," dedi eline bir nefes üfleyerek. "Ama hoşuma gitti."

Yatak odasında durana kadar yavaş adımlarla ondan uzaklaştım.

Öfke yüzeye çıktı. Ona zarar vermek istedim. Sanki on bir yaşımdan beri ona musallat olan canavarı çağırmak için bana zarar vermesini istiyordum. Sanki bu adam hakkında aklıma gelen her ölümcül düşünceyi, ona bir yüz koymadan önce -bu yüzü ona koymadan önce- çağıracaktım gibi.

Ama benden korkmuyordu. Kimse için de korkmuyordu.

Dışında-

Yatağın üzerine bir tepsi yemek indirdi. "Aşkım?"

Bana daha da yaklaştığında masadan bir bardak aldım ve tüm gücümle duvara fırlatarak küçük parçalara ayırdım. "Bana yaklaşma."

Şimdi kendi kafamla savaşmak zorundaydım. Kendi düşüncelerimle savaşmak zorundaydım. Etrafımdaki tüm savaşların ortasında, kendi benliğimle savaşmak zorundaydım.

Kar, nefes al, kar tanem, ben hırıltılı bir şekilde hava almaya çalışırken annemin sesi yanımdan geçti.

"Yapamam anne," diye fısıldadım, başım dönüyordu ve kendimi sabitlemek için masanın köşelerine tutunuyordum. "Nefes alamıyorum."

İfadesi parçalandı ve geri çekilip gözden kayboldu, beni yalnız bıraktı ancak birkaç dakika sonra Cai ile geri döndü.

Arkadaşımdan odaya girmesine izin verdikten sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

O gece içeri geri dönmedi. Ama yavaş kalp atışları yatak odasının kapısının arkasından geliyordu.

ben şafakta ayrılana kadar kaldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

MONSTRA

KILIAN

Fya da bir hafta, Kar akşam karanlığında geldi ve tam Şafağın ilk saniyesinde. Tam bir hafta. Neredeyse Bana ya da herhangi birine tek kelime etmedi. Yatağımızın en uzak köşesinde, gözleri fal taşı gibi açık, hiç dinlenmeden yatıyordu.

Ve bu beni ondan daha çok cezalandırmıştı. Belki de istediği buydu.

Karar konusunda benimle mücadele etmesini, bu fırsatı bana bildiği şekilde işkence etmek için kullanmasını bekliyordum. Ve belki de öyleydi. Yorgun gözlerinin altındaki mor gölgelerin yaldızlı ayaza dönüştüğünü, ayaklarının yorgunluktan hafifçe sallandığını, zayıflayan bedenini görmek bu pazarlığı tekrar tekrar düşünmeme neden oldu. Belki de istediği buydu.

Gitmesine izin vermek istedim. O geceden sonra, sırf bir daha böyle panikle mesin diye onu bırakmaya hazırdım. Ama yapamadım.

İyi bir adam değildim.

Ve onu istedim. Onun için
açgözlüydüm. Bencilce, ona
tutunacaktım.

Şafak henüz sökmemişti ama bedenini iterek yataktan
kalktı ve balkon kapısına doğru ilerleyerek sessiz emrine
itaat etmeyi reddeden gökyüzüne baktı.

"Ona ters ters bakmak daha çabuk gelmesini
sağlamaz." "Asla bilemezsin."

Ayağa kalktım, bir battaniye aldım ve omuzlarına attım.
Battaniyeyi itmedi ama ileriye doğru küçük bir adım atarak
benden uzaklaştı. "Sen gecenin efendisi olmuşken, aşkım,
korkarım gündüz sana asla benim kadar aşık olamayacak."

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Şimdi buna böyle
mi diyoruz? Karasevda mı?"

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek dikkatini
kendime çektim ve hafifçe irkildi. Gözlerinde panik vardı
ama korkuya benzeyen bir şey değildi, bu yüzden
bırakmadım. "Genelde 'I' harfini kullanmamdan
hoşlanmazsın." Parmağımı omzuma ve karnıma doğru
indirdim. "Daha sonra önemli bir toplantım var, içimde bir
delik olmadan gitmeyi tercih ederim."

"Yalan kelimesini gayet iyi kullanabilirsin, sevgilim."

Onu camlı kapılara doğru geri iterken sıkıca kavradım.
"Yalan mı? Bu konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"
Buna gerçekten inanıyor muydu?

"Hayır. Eminim yapabileceğin çok daha kötü şeyler vardır." Kalbimin üzerine doğrulttuğu küçük hançeri çenemin altına dayanana kadar yukarı doğru hareket ettirdi. "Dürüst olmak gerekirse, her türlü kötülüğü yapmanı bekliyordum, ama bunu değil. Senden kurtuldum. İki kez. Peki bu beni ne yapar biliyor musun?" "Senin kurbanın." diye fısıldadı. Başını cama yasladı, küçük bıçağı çenemin üzerinden kaldırıp dudağıma dayarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve bana sapkın diyorlar." Bıçağı beni sıyırdı ve alt dudağımda bir damla kan birikti. Ayak parmaklarının ucuna gitti ve kulağıma eğilip fısıldamadan önce ağızma giden kan yolunu yaladı, "Sana çarpıklığı göstereceğim. Benden kurtul. Seninle oynamak istiyorum, Adriatian."

Sikeyim.

Kolumun altından kayarak balkon kapılarını açtı ve kenarına doğru geri çekildi. Hançeri diline götürüp kanımı yalayarak bıçaktan uzaklaştırırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bana bir göz kırptıktan sonra gözden kayboldu.

Kendimi sabitlemek için bir elimi cama dayamak zorunda kaldım. Cehennemler. Tüm lanet cehennemler. Bu kadın, acıya aç bir adam gibi cezalandırılmayı arzulamama neden oluyordu.

Sitara'da hava son ayların en sıcak günlerini yaşıyordu. Kar pazarlığına sadık kalmış ve Adriata'nın üzerinden elini çekmişti. Artık hiçbir eudemon

Günlerdir topraklarımda, limanlarımdan geçen kutsanmamış gemiler de görünmüyor. Artık şehirlerin her yerinde büyüyen vadideki zambaklar yok.

Triad, eudemon saldırıları sırasında harabeye dönmüş köyler arasında yürürken yanımda yer aldı. "Onu henüz toplantılara getirmedin. Court onun senin yanında oturmasına alışmaya başlamalı."

"Henüz zamanı gelmedi." Tek söylediğim buydu. Tanımadığı başka Adriyatiklilerin etrafında olmaktan korkmadığından emin olana kadar olmaz.

"İnsanlar on üç yıl önceki hatamızı düzelttiğimizi söylüyorlar. Bazıları kraliçenin kendisiyle birlikte bereket getirdiğini söylüyor."

"Belki de tamamen haksız değillerdir." Çok küçük bir şeytani anlamda. "Yine de on üç yıl önce olmasına izin verdiğimiz şey asla düzeltilemez, Triad."

Uzun bir iç geçirdi. "Onun kanı Krigborn ve bu kesin. Zekâsı da bunun kanıtı. Ama Krigbornlar soğuk ve acımasızdır; o soğuk değil. O buz gibi, zalim. Öldürmeyi amaçlamıyor. Cezalandırmayı amaçlar. Krigbornlar istediklerini hızlı ve çabuk alırlar. Avlarına işkence etmezler, yemek için avlanırlar. Karın avlanmayı yemekten daha çok seviyor."

"Ona böyle öğretildi. Dünyayı al, eğ, bük, kemiklerini kır ve kanını kurut - işte bu şekilde onu kendinin yapabilirsin. Silas üç çocuğunu böyle yetiştirdi. Zalimliğinin küçük bir kısmını onun üzerinde gördüm, bu beni ikna etmeye yetti.

Gerisini hayal etmek istemedim. Ve hayır, Krigbornlar avlarına işkence etmezler, başkalarına işkence etmek için kullandıkları keskin bir bıçak haline gelmeleri için kendi çocuklarına işkence ederler."

"Sence düzeltilebilir mi?"

Sabit mi? Triad'ın öyle demek istemediğini bilsem de bu kelime beni kılılandırdı. "Onun hiçbir sorunu yok. Hiçbir şeyi yok. Hem de hiç. Sadece Silas'ın ona öğrettiği gibi bir insanın olabileceği başka şeyler de olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

"Ve ona öğretecek misin?"

"Hayır, öğrendiğini görmek için orada olacağım." En başta onunla bu pazarlığı yapmamın nedeni buydu. Tüm bu olup bitenlerin arasında kendini kaybetmemesini sağlamak için.

Eski şehir Karanlık Deniz'e bakan bir uçurumun üzerindeydi. Kıyı berrak, mavi ve güneşle öpüşürken, karadan ne kadar uzağa bakarsanız, Golgotha'nın derinliklerinde sürü halinde yaşayan yaratıkların varlığını o kadar çok görebilir ve hissedebilirdiniz.

"Octa Virga'nın Nephtys'te ikamet ettiği söylenirdi," dedim, ileriye ve eudemonların ülkesini işaret eden kara duman ve gök gürültüsüne bakarak. Birçok kişi bunu denemiş olsa da, hiç kimse karanlık suları geçememişti. Seraphim'in kralı, Golgotha'nın büyüü ve Crafter perdeleriyle bulutlanmış tanrıların terk edilmiş adasına nasıl yelken açmıştı?

Triad görüş alanımı takip etti. "Octa Virga. Bunun yüksek sesle söylendiğini duyacağımı hiç düşünmemiştim. Benim

Büyükbabam bana beyaz ateşle yanan tüylü kanatları canlanan Ithicean muhafızının masallarını anlatırdı. Peri masallarının bu şekilde canlanacağını hayal etmemiştim - Silas'ın diyar üzerindeki gücü gibi değil." İçini çekti ve tekrar bana döndü. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyoruz. Kraliçe çok yakında pazarlığınızın sadece zaman çalmak için bir aldatmaca olduğunu öğrenecek."

"Onu bulmayı planlıyorum, Triad. Benim pazarlığım gerçek bir pazarlıktı." "Sonra ne olacak? Ona mı vereceksin?"

"Karıma çok az güveniyorsun. Ve eğer gerekçeniz Silas'ın kızı olmasıysa, bunu tekrar düşünmenizi öneririm. Ortak bir düşmanımız var. Ve o benim olduğumdan çok onun."

"Bana sadece şunun cevabını ver Kilian," dedi Triad. "İntikamını alma zamanı geldiğinde onunla savaşıyor mısınız? Adriata'yı koruyacak mısınız?"

Bir asker bize doğru koştu, kıpkırmızı ve ter içindeydi. "Bu kraliçe.

Amaris'te bir ceset bıraktı, eski meclis üyelerinden biri."

Bu kadının canı cehenneme. "Kaldırıldığından emin olun."

Asker şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Kralım, o... o... küçük parçalar halinde." Biraz irkildi ve öğürecekmış gibi yutkundu. "Hayvanlar çoktan... onları topluyor."

Triad kıkırdadı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım ondan hoşlandım." Ona bir bakış attığımda, kadim Aura omuz silkti. "Bir mesaj göndermek istiyor ve iyi de gönderdi." Omzumu okşadı. "Karin korkusuyla yüzleşmek için kendini iyi hazırladı. Adriata'nın da kendi korkularıyla yüzleşme zamanı geldi."

Koridorlarım alışılmadık bir şekilde muhafızlarla doluydu. Silahlardan ve şiddetten uzak tuttuğum yer. Evim dediğim ve ailemin boğulma hissi olmadan dolaşabildiği yer. Askerlerin bana itaatsizlik etmesi alışılmadık bir durumdu. Gerçi daha da sıra dışı bir şey vardı; kendi eğittiğim, korkudan titreyen ve terleyen yetişkin erkek ve kadınlar.

Her türden sıkıntı havayı bulandırıyordu. Öfkeli, korkmuş, ıstıraplı ve beklentili bir sıkıntı.

Güneş batmak üzereydi ve Kar'ın Adriata'ya çekilme vakti gelmek üzereydi. Ama korku beklentiden değil, ihtiyattan kaynaklanıyordu.

Mal odasından çıktı, hırpalanmış ve yorgun görünüyordu. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyor ama parmaklarının titremesinden dolayı başaramıyordu. "Bir saat önce geldi. Asker dediğiniz birkaç kişiye çiçekli donlarını sıçtırdı ve odanıza gitti," dedi omzumu okşayarak ve koridordan geçerken bir tür yanlış perdeli melodi ıslık çaldı.

Odamdan akan bir su sesi geldi. Kapının kolunda kan lekeleri ve yatak odamın zemininde, Snow ve askerlerinin giydiği gri deri yığınının kadar uzanan kanlı bot izleri vardı.

Yaralanmış mıydı?

Dikkatim banyo kapısının altından kaçan ve fayanslarımın her tarafına yayılan suya kaydı.

Hemen ona doğru koştum. Tüm banyo zemini taşan küvetten akan suyla dolmuştu. K vete sırt üstü uzanmış, başı kenardan sarkmış, gözleri sımsıkı kapalı, uzun saçları keçeleşmiş ve karanlık bir yakut gibi parlıyordu. Su boynuna kadar yükselmiş ve her yerinden taşmıştı. Su bulanıktı ve donuk bir kıdıla boyanmıştı.

-Kan.

Huzurlu ama bir o kadar da rahatsız görünüyordu. Uyuyor muydu?

Aniden sabit bir ritme geçene kadar kalp atışlarının uğultusunu her yerde hissettim. Elleri sudan ayrılıp banyonun kenarını tuttuğunda neredeyse beni korkutuyordu.

"Kocacığım," diye mırıldandı, i geçirdi ve suya daha da daldı. "Sitara'yı nasıl terk ettin?"

Gölgeler korkarak uzaklaştı ve bu sefer benden değil, ondan. Alışılmadık derecede cıvı cıvıldı - tüm hafta boyunca davrandığından farklıydı. "Hediye ni aldım, eğer sorduğun buysa."

"Hm." arpık bir gülümsemeyi ortaya çıkarmak için başını geriye eğdi. "Sokak k pekleriniz a görünüyordu. Cömert değil miyim?"

"ok," dedim ve ayak bileklerime kadar su akıtan musluğu kapatmak için banyonun diğer tarafına geçtim.

Yaldızlı bakışlarını kaldırıp bana baktı, daha önce Isjord'da olduğu gibi kukuletalı bir ifadeyle bakıyordu. Sanki onun oyuncağıymışım gibi. "Korkmuş görünüyorsun."

"Kötü görünüyorsun."

Alt dudağını ısırđı. "Seninle bir oyun oynayacağım," diye mırıldandı, parmağını su yüzeyinde gezdirerek. "Bir saklambaç." Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, köşelerinde hınzır bir gülümseme belirdi ve o zaman korkunun ötesinde bir şey yaptığını anladım.

"Oyun yok Pamuk, pazarlığımız buydu," dedim üzerimdeki ceketten sıyrılarak. Sadece bir cümlesiyle bile üzerimde zincirler ve kafes parmaklıkları varmış gibi hissettirmişti. Oyunlarını nasıl oynadığını görmüşüm. Onları nasıl aldattığını da.

"Ben sadece oyun oynuyorum," dedi, arkasına yaslanıp saçlarını suya daldırdı ve yakut lekeli ellerini kanla keçeleşmiş buklelerinde gezdirdi. "Oyunu başlatan ben değildim." Kendi kendine mırıldandı. "Gerçi bunu ben önermiş olabilirim. Gevşekçe."

"Kar," diye uyardım. "Ne yaptın sen?" Bana bir sırtıış fırlattı. "Saklandım. Ve. Seek."

Lanet olsun. Başım büyük beladaydı.

Kapımıza bir yumruk çarptı, yüksek sesle ve panikle.

"İçeri gel!" Ona doğru ilerleyerek bağırdım. Beynim karmakarışık ve pazarlığı bozmadan ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Larg sert ve ağır nefes aldı, yüzü dehşetle lekelenmişti. "Merle'nin çocukları," diye hırıltılı bir ses çıkardı. "Ortağımın çocukları. Üvey çocuklarım. Onlar gittiler. Bütün gün onları bulamadı."

Gözlerim kapandı. Lanet olsun.

"Merhaba, Larg'cığım," diye bağırdı Snow banyodan ve sonra yüksek sesle kıkırdadı. "Kaçsan iyi olur, sevgilim. Görünüşe göre bela seni bütün gece uzak tutacak. Ne yazık." Bu sözlerden sonraki sessizliği, mırıldandığı tüyler ürpertici melodi doldurdu.

Larg başını iki yana salladı. "Olamaz... bunu o yapmış olamaz," diye mırıldandı ve gözlerini yarı açık banyo kapısına dikti. Bir adım ileri, sonra iki adım geri attı, içini başka hiçbir şeye benzemeyen bir inançsızlık dolduruyordu. "Merle'nin çocuklarını mı aldı?"

Ona geri döndüm. "Neredeler? Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Seni bu gece yalnız bırakacağım."

Yavaşça başını salladı. "Yeterince iyi değil. Ben oynamak istiyorum."

"Snowlin."

Küvetin kenarına yaslanmış, kirpiklerini bana doğru kırıştıırıyordu. "Evet?"

Onun oyunlarını kazanmanın tek bir yolu vardı. "Oynamak ister misin?" Yüzüne doğru eğilerek sordum.

Başını salladı.

"Hadi
oynayalım."

"Çok iyi." Yakınıma eğildi, burnu hafifçe benimkini dürttü, gözleri ağzıma kaydı. "İpucu. Koşan bir çocuk gece göremediğinde nerede olabilir? Koşan bir çocuk evde olması gerekirken nerede olabilir?" Bir elini ceketimin yakasına götürdü ve beni birbirimize yaklaştırdı.

Dudaklar neredeyse buluşuyordu. "Şafağa kadar vaktin var." Kulağıma eğilerek, "Kaç" diye fısıldadı.

Biz de koştuk. Adriata'nın neredeyse her köşesini aramıştık. Neredeyse her ormanı, gölü, kayayı, şehri ve denizi. Tanıdığım Kar o çocuklara asla zarar vermezdi. Bunu biliyordum. Ona ne yapmış olursam olayım, tüm Adriata ona ne yapmış olursa olsun, o çocuklara zarar vermeyecekti. Bunu biliyordum. Çünkü onu tanıyordum.

Merle evinin ön merdivenlerine çömelmiş, sesi kısılana kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Günü geri çekmekten başka çarem yoktu. Doğal olmayan gecenin perdesi, menekşe rengi şafak örtüsünün üzerine yayılarak Cyra'nın ışığını engelliyordu. Doğaya müdahale etmek kolaylıkla yapabileceğim bir şeydi ama hiç yapmak istediğim bir şey değildi.

"Ya bu işe yaramazsa?" Larg çağırdığım geceyi inceleyerek sordu.

"İşe yarayacak," dedim, bilmecesini tekrar tekrar gözden geçirirken.

Tekrar ve tekrar.

İkinci katın penceresinde küçük bir ışık yandı. Kimsenin fark edemeyeceği kadar küçüktü ama ben sıradan biri değildim. Karanlık adımı bir dua gibi çağırdığında değil, ışık onu her kırdığında onun tanrısıymışım gibi. Dünyayı tekrar tamamen ışıksız yapmak için emrimi istedi.

"Larg," diye sakince söylemeye çalıştım ama uykusuzluk ve öfke sesime karışmıştı. "Evin içini kontrol eden oldu mu?"

Larg başını çevirdi ve Merle ayağa kalktı. Ağzı titredi ve bir soluk şeklinde yuvarlaklaştı. "Onlar... onlar öğleden sonraya kadar okuldan gelmiyorlar. Ben bütün gün evdeydim. Ben... Ben onların geldiğini görürdüm."

"Asteri'm, odaları kontrol ettiniz mi?" Larg kaşlarını çatarak ortağına sordu.

Merle korkudan titreyerek başını salladı. "Bütün gün evdeydim. Haberim olurdu. Okuldan döndüklerini görürdüm."

"O zaman ikinci katınızda mumları kim yakıyor?" Üst katta giderek artan ışığı işaret ederek sordum. Askerlerin gürültüsü ve toynak şakırtıları onları uyandırmış olmalıydı.

Hem Larg hem de Merle yukarı koştular ve uykulu iki çocuğu kucaklarında tutarken hıçkırarak ve şükrederek geri döndüler. Elbiselerinde lavanta kokusu vardı. Onlara uyku iksiri vermişti.

Siktiğim kadını.

Larg büyük bir eliyle gözlerini sildi. "Onlara zarar vermeyeceğini biliyordum."

"İncitmek istediği onlar değildi, Larg." Bendim. Yaşlı adam iç çekti. "O kızgın. Bunu anlıyorum."

Başımı salladım. "Bunu yapmamalıydı. Bunu sana, Merle'e ya da çocuklara yapmamalıydı."

Gitmemi istemişti. Ve gitmem için en iyi yolu bulmuştu.

"Sihrini geri çekebilirsin."

"Hayır, oynayacağımı sanmıyorum," dedim boynumu kırarak. "Karım oynamak istiyor." Bununla birlikte, odama geri döndüm.

Sırt üstü uzanmış, kitap okuyor ve boştaki elindeki tırnağı çiğniyordu. Arkamdan kapıyı tıklattığımda ön tarafına döndü ve şaşkınlıkla benimle hala gece gökyüzünü gösteren pencere arasında göz kırptı. "Bu... çabuk mu oldu?"

"Öyle diyebilirsin," diye kabul ettim ve ceketimin düğmelerini açtım. Benim gömleklerimden birini giydiğini fark ettim. "Senin için seçtiğim kıyafetleri beğenmedin mi?"

"Hayır. Bir rahibe manastırına katılmayı planlamıyorum."

"Beni bir rahipliğe imza atmaya mı ikna etmeye çalışıyorsun?" Keten gömleğimden görünen hatlarını ve kıvrımlarını izleyerek sordum ve o da bana kaşlarını kaldırdı.

"İiydi, Adriatian. Bahse girerim bunu söylerken biraz öğürmüştündür."

Hiçbir fikri yoktu, değil mi?

"Artık küçük kirli oyunlar yok, Pamuk," dedim, yavaşça kendime bir içki doldurmak için yürürken.

"Yoksa ne olur?"

İçkiyi bıraktım ve bir bardak daha doldurdum. "Gerçekten bunun cevabını bilmek istemezsin."

Elindeki kitap kapandı ve gömleğim omzundan aşağı kayarak doğrulup oturdu. Ben çok lanet bir tanrıyım.

kızgın olmak için bile dikkati dağılmıştı. "Beni şımart. Beni şımartmayı seviyorsun, değil mi sevgilim?"

Koltuğuma çöktüm. Kızgın olmama rağmen, benim yatağımda ve benim kıyafetlerimi giyerkenki görüntüsü yüzünden kalbim hızla çarpıyordu - hep hayal ettiğim gibi. "Güneş ben ona çık dediğimde çıkar. Adımı nasıl aldığımı hatırlıyor musun? Alemin beni nasıl Gece Kralı olarak gördüğünü."

Önce pencereye, sonra da elindeki pazarlık mührüne baktı, nefes alış verişi hızlandı. Takındığı o fazlasıyla kayıtsız ifadenin içinde başka bir şey parladı. "Pazarlığı kandırabilirsin ama onu aldatamazsın."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımla pencereyi işaret ettim. "Gitmeyi dene. Zaman gün doğumunu aşmış olsa da henüz şafak vakti ve aslında belirli bir şafak vakti gidebileceğinizi de belirtmedim. Pazarlık şafakta ayrılman üzerine. Ben, aşkım, gecenin kralıyım. Bağlantıyı kendin kur. Bu fırsatı ne yaptığını tartışmak için kullanabileceğimizi düşündüm."

Yüz ifadesi sanki hareketimi bekliyormuş gibi hissizdi. Sanki tam da yapmamı istediği şey buymuş gibi. "Peki ya Atlas?" Ağzı sıırtmaya başladığında yüzünde boş bir ifadeden başka bir şey yoktu. "Ördeklerini saymadın, değil mi?"

Tabii ki. Ama benim tacımı giyen bir adam olduğunuzda, kayıplarla çoktan barışmış olmanız gerekir. Onun için... Hepsini saydım. "Peki ya o?"

"Değirmen, dökölme ve heyecanla kafiyeli olan o çok kötü şeyi yapacağım."

"Bunu sen yap, aşkım."

Ayağa kalktı, bir parmağını mobilyalarımın üzerinde gezdirdi. "Hayır, güneş gökyüzünde yükselmeden dönmezsem Cai dönecek."

Anlamadığım bir şey vardı. Gardını hiç düşürmemesine ya da herhangi bir yenilgiyi kabul etmemesine rağmen, bakışlarında bir beklenti vardı. Sanki cevap bekliyormuş gibi beni inceliyordu. "Bunu sen istedin. Böyle bir şey yapmamı istedin."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi, kalçasını masama yasladı ve neredeyse sıkılmış bir halde tırnaklarını karıştırdı. "Sadece görmek istedim, gerçekten. Seni ne tetikleyebilir, nasıl tetikleyebilirim. Obscur Asteri'yi nasıl ortaya çıkarabilirim. O nasıl ortaya çıkabilir. Kimin için ve ne zaman."

İçkiden aldığım yudumun tadı sudan daha az lezzetliydi. "Dikkatli ol aşkım, iblislerin benimkilerle oynamaktan hoşlanmaya başlayabilir."

Bana doğru sallanarak ilerlerken gözleri parlıyordu ve iki elini koltuğun arkasına dayayarak beni içine hapsetti. Kokusu başka bir dünyadan geliyordu. Zihninin çalışma şekli de uhreviydi. Şimdiye kadar karşılaştığım en büyüleyici varlıktı. "Sanırım senin iblislerin benimkilerle alay etmekten oldukça hoşlanıyor." Başını yana eğdi, beni merakla ve dikkatle inceledi. "Onu öldürmeme gerçekten izin verecek misin?" Tısladı, mühür uyarıcı bir şekilde parladığında yüzü buruştu - yeminin bozulduğunu hissetti.

Başımı geriye attım ve içkimi yudumladım. "Bunu düşünüyordum."

Dikkati boynuma kaydı ve durumu işkenceye dönüştürmek için yumuşak alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi. "Driada'ya, Mal'a ya da Larg'a ve üvey çocuklarına o kötü sözü söylememe izin verir miydin?"

"Soru evet mi hayır mı?"

Gözleri parladı ve ağzında küçük bir sırtma belirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan burnundan kan fışkırmaya başladı, yüzünden aşağı döküldü ve giydiği gömleğimi lekeledi ve ayağa fırladım, başını aşağıda tuttum ve yüzüne bir mendil koydum. Bu da ne böyle? "Lanet olsun. Bana bak, aşkım."

"Biliyor musun?" diye sordu, bana bakarken sözcükleri yavaş ve uzundu. "Hiç alamadığım zehir ne?"

Hava hareketsizlik ve ciddi bir sessizlikle dondu. Solgunluğunu, büyümüş göz bebeklerini, göz kapaklarındaki küçük seğirmeyi ve parmaklarının grileşmiş uçlarını fark ettim.

Mendili indirdi ve bana kanlı bir gülümseme fırlattı. "Sadece bir tanesini hiç yudumlayamadım çünkü ona karşı ölümcül bir alerjim vardı." Parmaklarını burnuna dokundurdu. "Düşündüğüm kadar çabuk işe yaramadı."

Sakinlik parmaklarımın arasından kayıp gitti ve göğsüm gök gürültüsü gibi yükseldi. "Panzehir kimde?"

Trans halinde bana baktı. "Demek sen de hastasın," diye fısıldadı kendi kendine.

Yüzünü tuttum. "Cevap ver bana!"

Gözbebekleri hızla ilerliyor, daha fazla kan fışkırırken benimkinde cevaplar arıyordu. Bana baktıkça kaşlarını çatı. Benden uzaklaşırken yüz hatlarının her yerine, vücuduna da şaşkınlık bulaşmıştı. "Ben mi senin kafesindeyim yoksa sen mi benimkinde?" diye sordu, öksürüyordu, ağzından kan damlıyordu.

Bunu bana tekrar yapmayacaktı. Bir oyun, bir plan, bir entrika uğruna onu tekrar kaybetmeme izin vermeyecekti.

Elimi pencereye doğru kaldırdım, bana ve etrafımdaki karanlığa bağlı sihirli ipleri çekiştirdim, ta ki karanlık kaybolup parlak, mavi gökyüzünü ve ileride parlayan Hemera'yı ortaya çıkarana kadar.

"Git," dedim, ellerimi bıraktım, teslim oldum ve ondan uzaklaştım. "Git lütfen. Panzehiri al."

Kapımız çalındı ve Cai içeri girdi, eğlenmenin ötesinde görünüyordu. Ona küçük bir şişe fırlattı ve sonra bana döndü. "Küçük rahip yatağında uyukluyor."

Sinirlerim havayı saf ölümle cızırdattı. "Bunu yapmasına izin mi verdin?"

Yumruklarımın etrafında dalgalanan siyah alevleri inceledi. "Bunu ona sen yaptırdın." Arkadaşıyla yüzleştğinde sırtışı ukalalaştı. "Sana söylemedim mi? Sana zarar gelmesine ya da ölmene izin vermeyecek. O ölümcül hileler gerçekten işe yaradı."

Larg'a çok tuhaf bir özür diledikten sonra öğlen saatlerinde oradan ayrılmıştı. İşin en garip yanı, Merle gibi adamın da onu affetmiş olmasıydı. Güldü ve vaftiz babamı gözyaşlarına boğdu ve sonra neşeli bir melodi mırıldanarak krallığına geri döndü. Böylece dünyama bir kasırga gibi girmiş ama bir bahar esintisi gibi çıkmıştı.

Highwall ve tapınak araştırması arasında gün bir anda geçmişti. Saatin kaç olduğunu anlayamadan, bacakları ve neredeyse hiç geceliği olmadan odaya girdi. Diğer günlere göre biraz daha dinlenmiş ve daha cıvıl cıvıldı. Ona zarar vermeyeceğime dair güvence almış mıydı? En başta ona zarar vereceğimi düşünmüş olması beni bir ton demir tuğla gibi ağırlaştırmıştı.

"Benim için başka numara yok mu?" Yine de son numarasını yaptı.

"Hayır. Sen? Ben de sıkılmaya başladım." Masamdan kalkarak, yemekte olduğum elmayı aldı ve bir ısırık aldı. "Tapınak araştırması nasıl gidiyor? Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun saçındaki her bit için bir tane olduğunu düşünürsek yorucu olmalı."

Ona şimdiye kadar aradığımız tapınakların listesini içeren bir kağıt parçası uzattım. "Hiçbirinde peçe ya da ana dua odası dışında başka bir oda yoktu. Çoğu günah çıkarma odası ya da çocuklar için okul ve etkinlik odası olarak kullanılıyor,

kadınlar ve yaşlılar. Üçünün etrafında basit bir örtüden fazlası vardı ve bu sadece Henah'ın birkaç eserini korumak içindi, hiçbiri manevi değer dışında çok fazla büyü veya fiyat değerinde değildi. Peki ya Olympia?"

"Toplamda sadece on iki tane var. Hepsini aramak uzun sürmedi. Hepsi açık alan, duvar ya da oda yok, yeraltı ya da gizli giriş yok. Olympia'nın her yerinde Isjordan tapınağındakine benzer yazıtlar var, ancak lanet asa parçasından hiçbir iz yok."

"Peki ya Myrdur'daki? Ejderha tapınağı eskiden pek çok kişi için bir cazibe merkeziydi. Ve eğer doğru okuduğumu hatırlıyorsam, altında birçok oda ve tünel vardı."

Gözlerini bana dikti. "Tamamen yok olmuş. Bir zamanlar durduğu yerde kayadan başka bir şey kalmadı." "Kalıntıların altını araştırdınız mı?"

"Hayır. Ama Silas'ın askerleri Volantlara doğru ilerliyor. Üstünden geçerler."

"Sisin büyüünün ve harabelerde kalan ölülerin Melanthe'nin izini karıştırmaması için birileri burayı araştırsın."

Sertçe yutkundu, bakışları yere kaydı.

"Cai. Cai yüzünden harabeleri kazmak istemezsin."

Bana ters ters baktı. "Harabelerde değil."

Kanım daha önce hiç olmadığı kadar acılaştı ve kıskançlaştı. "Ona bu kadar değer vermeni kıskanıyorum. Hem de çok kıskanıyorum," dedim Atlas'ın Sidra'da bulduğu belgelerin üzerinden geçerken.

Çok azı Nephthys adasından ve bu adanın tanrının elini koruma amacından bahsetmişti ama bu konuda kesin bir şey söylememiştii ama genç rahip, ince ayrıntıları araştırırsak bir şeyler bulacağımdan emindi. Asanın gizlenmesinde kimin parmağı varsa en azından bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydı.

Ofladı, masanın öbür ucundaki elmaya uzandı, saçları parmaklarımin arasından geçerek buklelerinin arasından kaydı. Zar zor bir dokunuştı ama ona dokunmayı en çok özlediğim anda gözlerim kapandı.

"Bir ısırık al," dedi, meyveyi ağzımın önünde tutarak. "Tanrılar bu şeyleri zehre batırdığını biliyor."

"Onları yiyordum."

"Sevgilim, bahse girerim sırf tadına bakmak için kadeh kaldırırken zehir içiyorsundur."

Gözlerim kapandı. "Yeter, kadın." "Ne yeter?"

"Bana böyle işkence ediyorsun. Kalbimi oy ve bu işi bitir."

Gözleri, parmaklarımin saçlarının birkaç teline dolandığı yere kaydı, sonra tekrar meydan okurcasına benimkilere dikildi. "Annemi öldürdüğünüz gibi iştahımı da öldürmeden önce şu ısırığı alın Majesteleri."

Belki de onun kötü adamı olmaya karar verdiğim gün kendi kalbimi oymuştum.

Bileğinden tutarak meyveyi ağzıma götürdüm ve bir ısırık aldım.

Masaya yaslandığında ön kolunda ince, kırmızı bir yara izi olduğunu fark ettim. "Bunu nereden aldın?"

Önce yaraya sonra da bana baktı. "Sisleme saldırıları. Zindanlar beni dehşete düşürmek için gerçekten karşılık vermiyorlar." Nia onlardan bahsetmişti. Sadece Snow ve Olympia için ne kadar büyük bir sorun olduklarını fark etmemiştim. "Ne zamandır bunlarla uğraşıyorsun? Buğulu yaratıklar mı?"

"Uzun zamandır, yirmi yedi yıldır, ama daha yeni tehlikeli olmaya başladılar. Neden, bu seni mutlu mu ediyor? İsterseniz gülümseyebilirsiniz."

Çenesinden tuttum ve yüzünü kendime doğru çektim. "Bana karşı şımarık olmanı özledim."

Elmadan bir ısırık aldı, yavaşça çiğnedi. Dikkat dağıtıcı bir şey. Hızlı nefes alıyordu, nabızı çok hızlı atıyordu ve gözlerindeki korkuyu okuyabiliyordum. "Benden korkmadığını söyle."

Alınmış görünüyordu. "Alınmadım."

Doğruyu söylüyorum. O değildi. "Aferin kızıma." Ama başka bir şey daha vardı ve ne olduğunu söyleyemiyordum.

Yutkundu. "Benden korkuyor musun?"

"Korkunç derecede."

Güzel ağız alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve elimi yüzünden çekti. "Yalancı."

Gülümsememe engel olamadım. "Seninle konuşmak istediğim bir şey mi var?"

"Tabii ki var."

"Kardeşlerinle ilgili," diye açıkladım ve hemen dikkat kesildi. "Empatlar kan bağı olan kişileri bazen büyülü bir koku ya da renkle tanıyabilir ama bu arama alanımızı çok genişletir. Bunu daraltmak istiyorum."

"Nasıl?"

"Visha'nın yardımıyla. Onlarla ilgili birinden topladığı özün küçük bir kısmını küçük bir zanaat taşına hapsedebilir ve sonra Aura'larımdan biri bunu bir pusula veya bir işaret olarak kullanarak tam olarak nerede onunla herhangi bir bağlantı kuracağını soldurur. Bu sizi doğrudan onlara götürmeyecektir, ancak çok fazla mesafe ve arama alanını kapatacaktır."

Başını salladı. "Visha'ya seni görmeye gelmesini söyleyeceğim."

Tüm belgelerimin üzerine eski bir Kara Zanaatkâr tarafından yazılmış devasa bir Rüya Kitapı çektim. "Borsich okuyabiliyorsun, değil mi?"

Toz kaplı kitapla benim aramda kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"İkinci Büyük Bakire'yle evlenmeden önce alt cadılardan birinin başı ve üçüncü Büyük Bakire'nin babası olan Eamon Gorgan Delcour tarafından yazılmış, Nephthys'e giden geminin bekçisiydi." Bir elimle üzerine vurdum. "Görünüşe göre adamın anlatacak çok şeyi varmış. Her tuvalet molasını ve bağırsak hareketini, bekçilik görevi sırasında gördüğü diğer tüm iyiliklerin yanı sıra ayrıntılı olarak anlatmış."

Burnu kırıştı. "Neden bu konuda sana yardım etmesi için kimseden yardım istemedin?" diye sordu.

kucağında, kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu konuda çalışan sadece beş rahip var. Atlas'a güvendiğim kadar güvendiğim sadece beş kişi ve onlar da zaten araştırma yapmakla meşguller. O yüzden bana yardım etmek için o koca beynini kullanmaya ne dersin?"

Ona başka bir sandalye getirmiştım ve o da yanıma oturmuş, boş bir kâğıda küçük notlar alıyordu. Dili ağzının kenarına kaçmış, gözlerini yazıya dikmiş, Eamon'un deliliğini çözmeye çalışıyordu. Uzun saçlarını yumruğunun etrafına sarmış ve başını yumruğuna dayamıştı. Bir süredir gördüğüm en güzel manzaraydı.

Gözlerini bana çevirdi, dikkatimi ona vermemi merak ediyordu. Hiçbir şey söylemedi ve ben de onun yumuşak varlığından o kadar etkilenmişim ki, duymaktan nefret ettiği üç kelime dışında bir kelime bile bulamadım.

Neredeyse bütün gece orada oturduk. İki elma daha yemişti ve gece yarısını biraz geçe gidip mutfaktan küçük krakerler ve peynir getirmiştım, onları da yemişti.

İlk defa onun sessizliğini umursamamıştım. Aslında bundan zevk almıştım. Onu bu haliyle incelemek ve izlemek. Vücudumdaki her his kükredi ve sandalyemi ona yaklaştırmak, parmaklarımı yüzünde gezdirmek, dudaklarımı teninin her köşesinde gezdirmek ve günün her saniyesinde bu üç kelimeyi onunla konuşamamanın ne kadar acı verdiğini söylemek için savaştı.

Şafağın sökmesine neredeyse bir saat kalmıştı ve bir parça bile dinlenmemişti, gözleri çökmüş ve gri gölgelerle bezenmişti. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Esnedi. "Burada uyuyamam."

"Bir ton mum yakacağım."

Yorgun bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Ne kadar aydınlık olursa olsun, her zaman yeniden karanlık yapıyorsun. Karanlıktan nefret ediyorum."

Göğsüm acıyordu, hem de çok acıyordu. "Ben giderim. Gidebilirim."

Sertçe yutkundu ve sonra yazdığı kâğıdı bana doğru itti. "Bir gardiyandan bahsediliyor. Aurora olduğunu varsayıyorum. Görünüşe göre, orada başka bir şeyle kilitli kalmış."

"Koruma mı?"

"Hayır. Bir çeşit işkence. En azından Eamon öyle düşünüyordu. Çok çiçekli yazıları var, bu yüzden Aurora'nın arkadaşlığını işkencenin en yüksek biçimi olarak tanımladı." Alt dudağını dişlerinin arasında sıktı. "Bir gardiyan herhangi bir şeyden nasıl korkabilir ki?"

"Hepsinin zayıflıkları var, tam olarak korkuları değil. Koruyucuları yaratan tanrılar, bazen yetenekleriyle övünmek için, bazen de onları kendi çocuklarıymış gibi sevdikleri için yarattıklarını mükemmelleştirirler. Ve tanrılar onlara hayat vermeden hemen önce, tek bir kusur yaratırlar. İşte koruyucuları tanrılardan ayıran şey budur. Bir kusur."

"Babam onu uyandırmayı başarırsa bu bize yardımcı olmaz mı?"

"Muhtemelen." Notlarımla dolu bir defter çektim. "Beş yüz yıl önce Elding kralları ona karşı direnişe önderlik ettiler ve asayı parçalayacak kadar uzun süre onu zincirlemeyi başardılar. Belki Olympia'da atalarınıza ve onun gücünde bir koruyucuyu nasıl alt etmeyi başardıklarına dair daha fazla bilgi olabilir. Sadece bu olabilir. Onun tek kusuru."

"Büyük kütüphane Myrdur'daydı. Çok şey kayboldu ama Alastair'e ve sarayımdaki diğer birkaç yaşlıya soracağım. Birileri bu diyardaki belki de en büyük trajediyi hatırlamalı." İç çekti. "Bir insan bunu nasıl unutabilir? Onu."

"Büyü, ateş, korku. Çok şey yakıldı, bazılarını unutturuldu ve diğerleri korkudan unutmayı seçti. Tanrılar gibi koruyucuların da gelişmek için insanların gücüne ihtiyacı olduğunu unutuyorsunuz. Eğer unutulursa, gücü de uyur."

Snow'un uykusuz yüz hatları bir hırıltıya dönüştü. "Umalım da bencil sürtük kendini sinek sanacak kadar örümcek ağına dolanmış olsun."

"Bencil mi?"

"Ben de kaltak dedim."

Gülmek için çok yorgundum ama gülümsedim. "Neden onun bencil olduğunu düşünüyorsun?" Konuş benimle, sadece konuş benimle. Biraz daha konuştuğunu duymak için her şeyi yaparım.

"Adriatian, neden olduğu zararın farkında olan ama sonuçlarını düşünmeden yine de buna neden olan birine ne denir? Eğer o

Fader'ın yatağını mutsuz bir şekilde ısıtıyorsa, bunu söylemeliydi. Arkasından iş çevirip onu aldatmamalıydı. Hem de bir insanla. Elindeki onca tanrısal sakin arasında. Fader'ın egosu bir elma gibi çürümüş olmalı."

Bu beni başımı geriye atıp kahkahalarla güldürdü. "Peki ya ona izin vermeseydi?"

"Sence Fader'in peşinde bu işi bırakacak kadar kadın ve erkek yok muydu?"

"Peki ya ona aşık olsaydı?"

"Değildi," dedi kendinden emin bir şekilde. "Aşık iki insan tek bir kalbi paylaşmaz mı? Sen incindiğinde ben de incinmez miyim? Bu anlamda mı? Fader kutsal kitaplarda ve tarihte bir mazoşistten başka her şey olarak yazılmıştır. Ama o bir kanun adamı olarak yazılmıştır. Ona itaat edersen gelişirsin. İtaatsizlik edersen gazapla karşılaşırın. Numen ya da Ithicea tarihinde onun bu şekilde cezalandırdığı kaç kişi var?"

"Sanırım uykusuzluk seni oldukça küçük bir filozof yapıyor."

Gülümsememle alay etti. "İnan bana, sana gelmeden önce biraz daha az uyusaydım, seni tarikatıma katılmaya ikna ederdim."

"Zaten ikna oldum. Uzun zamandır takipçisiyim." Uzun, çok uzun bir süre. Ayağa kalktım ve başının tepesini öptüm. "Kalbimin tanrıçası, gün doğuyor. Benden özgürsün."

Gözleri odanın içinde kaybolmadan önce bir an bana baktı. İçini çekti ve kısa elbisesini düzelterek ayağa kalktı. "Henüz değil Gece Kralı, henüz değil. Eminim ki tam olarak

On üç yıl sonra alacağın ilk nefes, kalbini şişle dürttüğüm zaman olacak."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TENEBRIS

SNOWLIN

A Alaric'in babası Lastair, küçük evinin etrafında yavaşça hareket ediyordu.

adaçayı renkli mutfak. Adam yalnız yaşadığında ısrar ediyordu.

Drava'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir yerindeki küçük bir evde, ölüm döşeginde. Bana bir fincan çay yapmak için vincini bırakıp dolapları hareket ettirmeye çalışırken iki kez takılıp düşmüştü. Ve ben sadece izlemeye mahkum edilmişim. Huysuz ihtiyar yardımdan çok rahatsız olmuştu. Bu, yıllar önce günlük bir ziyaret olarak başlamış ve kısa bir süre sonra haftalık bir ziyarete dönüşmüştü. Karısı Draugr gecesinde Skye savaşçıları arasında öldükten sonra, onsuz yaşamaktansa vücudunun yaşlanmasına izin vermeye karar vermişti. Ve yaşlanma onu hızlı ve hastalıklı bir şekilde ele geçirmişti. Yaşlı Zephyr iki yüz yıldan fazla yaşamıştı ve iki insan ömrünün tamamı onu hızla yakalamıştı. Bir gümbürtü üzerimizdeki tavanı salladı ve ardından Penelope bağırdı, "Ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Ahh. Hâlâ iyiyim... Sanırım. Bu oda darmadağınık."

İç geçirdi. Genelde işlerine yardım etmesi için hizmetkârlardan birini getirirdim ama küçük havuç kimsenin onu bir yere götürmediğinden ve onu şatonun içine hapsettiğimden şikâyet ederek onu götürmem için bana yalvarmıştı. Ona verdiğim özgürlüğün hiçbirini istememiş ve tüm itirazlarıma rağmen yardım elim olarak kalmakta ısrar etmişti.

Alastair kıkırdadı ve çay fincanını önüme indirdi, ellerini salladığı için fincanın yarısı tabağa döküldü. "Yeni gençleri Valda tırmanışlarına göndermeyi kaçırdın."

Kutsanmış gelenek. Her Olimposlunun hayatında bir kez yaptığı yolculuk - Valda Acme'ye tırmanış. Gökyüzünün diyara dokunduğu nokta. Caelum'a açılan eski kapıların bulunduğu ve şimdi bir dua sunağına dönüşmüş olan yer.

"Bu ayki ritüelleri de kaçırdın," diye devam etti çayından bir yudum alarak. "Artık döndüğüne göre Olimposlulara yüzünü göstermek iyi olacak. Hem de evli olarak. Ah, aklıma geldi. Kutsaması için bir Olimposlu rahip bulmamız gerekiyor."

Tabaktaki dökülmüş çayı fincana geri dökerek ona baktım. "Ben evli değilim."

"Siz evlisiniz. Bir rahibin önünde bir sertifika imzaladınız," dedi. "Yasalara göre bu seni başkasının karısı yapar, tavuk."

"Yani, ben evliyim. Ve?"

"Çocuğu taçlandır."

Ağızımdan ay tükürüğü çıktı. Bu beni güldürdü. Gerçekten güldürdü. Hayır, beni öyle bir güldürdü ki kaburgalarım acıdı. Crown Kilian mı? Ne olarak? Ona takacağım tek ta bir mezar taşı olurdu.

"Hen," dedi yaşlı adam ben yerleştikten sonra sessizce. "Bu krallık senin, senin olması gerekiyor ve kan bağıyla da senin. Ama bu krallığı var eden şey insanlardır. Eğer Isjord'u böldüğün gibi onlar da bölünürse, sorun çıkacaktır. Volantianlar bu fırsatı kullanacak-"

"Beni tahttan indirmek için mi? Denemelerini görmek isterim. Bütün bir yıl boyunca Foglings'i şişlenmiş kuşlarla besleyeceğim." Alaric bana Bayrd'dan ve Volant topraklarını ayrı bir krallık olarak sağlamlaştırma niyetinden bahsettiğinde, gözyaşlarıma kadar gülmüştüm. Şimdi duydukça, bu saçma öneri beni daha da rahatsız ediyordu. Yüce varlıkların adını taşımalarına rağmen, hâlâ benim halkım olarak kalıyorlardı. Ve hepsi öyle ölecekti.

"Bu, zorla ve korkuyla yapabileceğiniz bir şey değıl."

"Yükleri sadece korkuyla taşıyabilirim. Güce gerek yok." Kraliçe olarak ta giydiğimde Bayrd'ın tüyleri bir yıl boyunca diken diken oldu.

Başını iki yana salladı. "Bu seni tahttan indirmek ya da senden korkmalarını sağlamakla ilgili değıl. Bu Olympia'yı bölmekle ilgili. Geleneklere karşı geliyorsun-"

"Gelenekler berbattır."

"Olympia bu sayede yaşadı ve şimdi de bu sayede gelişiyor.

Senin de inancın zayıf."

"Ben kendi inancımım," dedim çayımı yudumlarken. Kendi tanrım.

"Sen sert bir hükümdarsın ve yumruğun demirden. Bu bir Isjordan kalbinin işaretidir."

"Ben Isjordan'ım, yaşlı adam, unutma." Bunu anlamak onlar için neden bu kadar zordu? Ya da kabul etmek?

"Sen bu krallığın başına gelen en iyi şeysin. Kayayı kırılmaz elmasa dönüştürdün, ordun, liderliğin ve zekân Silas'inkiyle boy ölçüşebilir. Sen onun sahip olduğu her şeye ve on kat fazlasına sahipsın. Ama topraklarımızın daha fazla savaşa, askere ve silaha ihtiyacı yok. Topraklarımızın umuda ihtiyacı var. Baban Myrdur'u çiğnerken, Fogling gençleri ve yaşlıları gözyaşlarına boğarken, gökyüzümüz yıllardır ışık görmezken gün geçtikçe yok olan aynı umuda."

"Onu geri getireceğim. Hepsini. Obsidyen tacı giydiğim gün bu yemini ettim. Bu yemini ölümlere ve yaşayanlara ettim."

"Ve bunun için kendini parçalıyorsun." Elimi tutmak için uzandı. "Görmediğimizi mi sanıyorsun? Kendini nasıl kaybettiğini, artık nasıl yemek yemediğini, konuşmadığını, gülmediğini. Çocuğu taçlandır. Taren'in tahtı, ikinizin yan yana oturduğu zamanki gibi güçleri asla görmeyecek. Yükünü paylaş. Bu diyardaki en güçlü adamla paylaş."

Ona uzun uzun ve sertçe baktım. Bana hangi garip dersi vermeye çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Yine de yüz hatlarında ders verme yoktu, sadece gerçek vardı. "Onu öldürdü, Alastair. Annemi öldürdü. Senin kraliçeni. Ve o gece beni öldürdü."

İç çekti. "Eğer Adriata olmasaydı, Eldmoor, Solarya, hatta belki de kutsanmamışlar olurdu. Amcan o mektubu Solaryalıları gönderseydi, onlar olacaktı. Genç bir kral tarafından verilen acele bir karardı. Bunu biliyor olmalısınız çünkü siz de o yaşta hükümdarlığınız sırasında benzer hatalar yaptınız."

İhanetin tadı, değer verdiklerinizden gelen en ekşi ve en iğrenç şeydi. "Bana onu affetmemi söyleyemezsin. Ölmek üzere olan yaşlı bir adam için bile bu zalimlik olur."

"Buna kalbin karar verecek, tavuk. Buna beyninle karar ver," dedi titreyen parmağını alnıma vurarak. Gözleri sulandı ve ne olacağını biliyordum - beni önemseyen herkesin hissettiği suçluluk duygusu. "Çok şey yaşadın. On bir yıllık yaşamında birçok kişinin birkaç ömür boyunca çektiğinden daha fazla acı çektin. Birçoğunun yok ettiği ve koruyamadığı şeyleri iyileştirmeyi seçmiş olman konusunda seni suçlamıyorum. Ve ömrümün sonuna kadar, onarma iddianızda sizi destekleyeceğim. Ama siz kraliçesiniz, kendi kalbinizin yanı sıra bakmanız gereken milyonlarca kalp var. Çocuğu taçlandır. Kısa bir süre için bile olsa. Bu halkımıza umut, size de biraz huzur verecektir. Yaşadığımız onca sıkıntıdan sonra gücün tadına bakalım. Sen de Bayrd ve Volantianlara hadlerini bildireceksin. Unutma, Elding çocuğu, inanç diyarları fethetti. İnsanlara sadece gücünüzü, zekanızı ve kudretinizi değil, umudunuzu da verin. Bazen umut üçünden de daha güçlüdür."

Tristin mutfağa girdi ve büyük kanatlarını küçük alana sıkıştırdı. "Kapı yine açıktı, Alastair."

Yaşlı adam umursamaz bir tavırla elini salladı. "Kimse beni rahatsız edemez. Nia'm her gün kapıyı çalıp saklanan çocukları korkutmak için gelir."

Skye Komutanı içini çekti ve bana döndü. "Burada senin için küçük bir çocuk var."

"Küçük-" Pencereden baktım, gergin bir Atlas kendini sıkıca sarmış, etrafına dikkatli bakışlar atıyor, neredeyse ayağı takılıyordu.

Cama vurdum ve elini göğsüne götürerek ayağa fırladı. "İçeri gel," diye bağırdım, içeri girmesi için elimi salladım.

Yavaşça Alastair'in evine doğru ilerledi ve gözlerini Tristin'in kanatlarına dikti. "Benim... kraliçem," diyerek selam verdi ve sonra Alastair ile Tristin'e döndü. "Efendim. Madam?"

Tristin ona eğlenen bir kaş kaldırdı ve Atlas biraz irkildi.

"Genç olan kim?" Alastair ona bir fincan çay getirmek için ayağa kalkarak sordu.

"Benimle evlenen rahip," dedim Atlas'ın oturması için yanımdaki koltuğa dokunarak.

Hem Alastair hem de Tristin gözlerini kocaman açarak ona baktılar. "Bugünlerde genç geliyorlar," dedi kabile lideri, önündeki çay bardağını indirirken. Olympia'da sadece birkaç rahip kalmıştı. Tanrıları öğretmek zordu, yıllar alıyordu ve

Olympia'da ilahi bir rehber olmak için bir sürü gri saç.

Atlas sıcak bir yudum çay içerken öksürerek, "Sınıf birincisi oldum," diye böbürlendi. Bana bir bakış attı ve sonra dikkatini uzaktaki bir duvara yöneltti.

"Darılmaca gücenmece yok Atlas, seni gerçekten öldürmeyecektim."

Gözlerini hızla kırptırdı. "Tüm bu süre boyunca boğazıma bir kılıç dayamıştı."

"Küçük Atlas, Cai'nin seni öldürmek gibi bir niyeti olsaydı, bunu yapmak için silah kullanmazdı. Muhtemelen bu onu eğlendirmiştir." Eğilerek fısıldadım, "İnsanların kıvranmasını ve hava almak için yalvarmasını görmek hoşuna gidiyor. Ve kan temizlemekten nefret eder."

Atlas biraz titredi, şakakları terle kaplanmıştı.

Penelope merdivenlerden inerken üstü başı dağınık ve toz içindeydi, elinde birkaç torba giysi vardı. "Bunların hepsinde delikler vardı ve çoğu yarı yırtıktı. Onları atmak zorunda kalacağım." Atlas'ın dikkatini çekti ve kibarca eğilerek kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Merhaba."

Atlas utangaç bir el kaldırdı. "Merhaba."

İkisinin de kızarması beni kıkırdattı. "Olympia'ya neden geldin Atlas? Kesinlikle güneşimiz için değil. Geldiğiniz cehennemde daha iyi bronzlaşabilirsiniz."

Boğazını temizledi ve cübbesinin içinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı. "Kral sizin bir saray toplantısına katılmanızı istiyor. Bu, kraliçemiz olarak her iki sarayla da tanışmanızı sağlayacak."

Kağıdı ondan aldım. Kırmızı giy. Anlaşmamızı bozmaya ya da beni tekrar bıçaklamaya karar verirsen diye. Nedense ikinci sebep olmasını tercih ederim. Sevgiler, Kilian.

Işık dışarıda, eve yakın bir yerde sıkıştı ve Atlas koltuğundan doğruldu.

Bahçelerinin tam ortasında, bulabildiğim en koyu renkli elbiseyi giyerek ve sadece ayinlerde ya da şenliklerde taktığım bir ton gereksiz mücevheri takarak, Lady Death'in kendisi gibi görünerek lanet olası şatosuna girdim - en azından ben ayrılmadan önce Penelope bana böyle seslenmişti.

Uzaktan, muhafızların bir adım daha geri çekildiğini görebiliyordum, ancak benden epeyce uzakta duruyorlardı, yanlarından geçtiğimde hiçbirisi başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Dikkatleri bahçelerin çok ilginç yeşil çimlerine odaklanmıştı.

Muhafızlar bej renkli kapıları iterek açtıklarında toplantı odası yoktu. Sadece iki Castemont adamı ve bir sürü yiyecek vardı. Karnım guruldadı, dünden beri bir şey yemediğimi hatırlattı. Dün bir şey yedim mi?

Mal alçak sesle ısıklık çalarak saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar eğlenen bakışlarını gezdirdi. "Yenge, büyüleyici görünüyorsun."

Bir kaşık havaya kalktı ve Mal'ın tam kafasına isabet etti. Prens o noktayı ovuşturdu ve "Bu adil oldu" dedi.

"Bahelerimi mahvetmeyi bırak," dedi Kilian, dikkati bir mektuba yönelmişti.

Ona ters ters baktım. "Mutluluğumu mahvetmeyi bırak." "Bu senin için büyük bir kelime aşkım."

"Senin için daha büyük bir tane var." Motherfu-Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eminim biliyorsundur."

Hırıltımı düzelterek başımı yana eğdim ve onu inceledim. "Neden günümü boşa harcıyorsun?"

"Otur," dedi ve yanındaki sandalyeyi işaret etti.

Tüm vücudum kavgaya hazırды, beni böyle tetikledi. Medeni olmamızı istemesinin nedeni bu muydu? Bana uşaklık yapabilsin diye mi? "Ben senin köpeğın değilim." Kibarlık üzerimden tereyağı gibi eridi ve sonra o kadar sıcak cızırdadı ki içimden buharlaşıp yanmaya başladı.

Okuduğı şeyi bıraktı ve bana döndü, gümüş rengi gözleri vücudumun üzerinde zevkle geziniyordu. "Hayatımın aşkı, gözlerimin ışığı, her şeyim, lütfen bana oturarak bir iyilik yapar mısın? Güzel bacaklarını yormak istemem. En azından bu şekilde."

Mal homurdandı, masanın üzerine su fışkırdı.

"Bu yüzden mi vaktimi boşa harcıyorsun? Şiir mi?" Yanına oturup prensin yüzüne bir mendil fırlatarak sordum.

Kilian uzanıp önümdeki tabaktan metalik bir kubbe çıkardı ve bir kenara koydu. "Toplantı

Ögle yemeği için bolca vaktin olacak. Ama istersen sana şiir de okuyabilirim."

Ayaklarımın altında buz sürünüyordu ve Kilian bana uyarıcı bir bakış fırlattı.

Baharat ve toprak kokusu burun deliklerime doldu ve midemden yüksek sesli bir inilti yükseldi. İçim burkuldu ve önümdeki yemeği -mantar güvecini- karıştırmak için sözsüzce bir kaşık aldım. Başka bir şey daha dikkatimi çekti. Masanın geri kalanında meyve, sebze ve turta vardı. Et yoktu, yeşillik yoktu. İçime garip bir sıcaklık doldu ve sonra önümde kimin oturduğunu kendime hatırlatarak geldiği gibi hızla dağıttım.

Biraz çorba alıp kaşığı ağızına doğru uzattım.

Şaşırdı, kaşları yukarı kalktı.

Denemesi için biraz daha yukarı kaldırdım. "Hizmetçileriniz aptalca bir gün geçirip bana zehir pişirebilir. Bütün gün ağızımdan kan kusmak istemem, gitmem gereken yerler ve eğlendirmem gereken insanlar var."

Ağızının köşesi kıvrıldı. Bileğimden tutarak kaşığı ağızına götürdü ve o dolgun dudaklarını süslü gümüşün etrafına sardı. Benimkilerin üzerinde nasıl hissettiklerini hâlâ hatırlıyorum. Tadını da. Ve gözlerinin parıltısından aklımı okuduğuna yemin edebilirdim.

Hava bir anda o kadar yoğunlaştı ki, neredeyse boğulacaktım.

"Zehir yok," dedi beni bırakarak. "Yine de tuza ihtiyacı var."

Başımı salladım ve kaşığı ağzıma götürerek çorbanın ve... onun kalıntılarının tadına baktım. Gözleri hareketlerimi dikkatle izledi ve dudaklarımı birkaç saniye önce onun dudaklarının olduğu yere götürdüğümde çenesi titredi. Gamzesi artık tamamen görüş alanındaydı. "Hayır, bol miktarda tuz var."

Sıcak toprak çorbasından birkaç kaşık aldıktan sonra, çatalımla birkaç dilim kumpiri dürttüm ve tekrar önüne koydum. Onu yedi ve ben de onlardan bir demet doldurdum. Ve sonra turta. Daha önce hiç yemediğim garip bir zeytinli ekmek. Bir çeşit patlıcan yemeği.

"Kadın," diye iç geçirdi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Turta ile ölüm imajınıza çok uygun olurdu Gece Kralı."

Uzun, yavaş bir nefes verdi ve arkasına yaslanıp bana baktı, dili yanağına bastırıyordu. "Artık bana Kilian demeyecek misin?"

"Daha on bir yaşındayken beni öldürmeleri için av köpeklerini gönderen adamla aynı adı taşımamayı tercih ederim." Tüm o tuz ve baharat midemi şişirmiş ve dilimi kavurmuştu ve bu da su içmem gerektiği anlamına geliyordu. Bardağımlı doldurduktan sonra ona uzattım. "İç."

"Siz gelmeden önce zaten her şeyi denemişti," dedi Mal, hafifçe eğlenerek.

Kolum düştü ve ona döndüm. "Ne oldu?"

Ağız hınzır bir gülümsemeye dönüştü. "Beni doğru duydun, baldız. Çorbadan çeşnilere ve içeceklere kadar her şey siz gelmeden önce onun tarafından denendi."

Başım yavaşça, sert yüzü bir eğlenceyle örtülü olan Kilian'a döndü.

"Bana inanmazdın," dedi ben daha bir şey söyleyemedim.

Başımı salladım. Hayır, yapmazdım. "Bu toplantı ne zaman?" Başını yana eğdi. "Yemeğini bitir."

"Bitti," dedim çatal bıçak takımını bırakarak. Gerçi midem bu ifadeyi protesto ediyordu.

Gözlerini kapadı ve içini çekti, "Snowlin."

Lanet olası adımı söylerken şakağımda bir sinir zıpladı.

Mal boğazını temizledi. "Aslında, artık gidebilir miyiz? Zor kazandığım parayla handa çalışan bir bayan var. Boşa gittiğini görmek beni üzüyor."

"Kardeşin için de bir fahişe bul, kışındaki sopayı biraz gevşetir," dedim ve sandalyeyi geriye itip odadan çıktım.

Bizi toplantı odasına götürürken Mal'ın yanında yürüyerek onunla aramda bir metre mesafe bıraktım.

Mal kulağıma, "Gerçekten de büyüleyici bir poposu var," diye mırıldandı ve ben de tüm gücümle karnına dirsek attım.

"Eminim ki çıplak vücuduna bir mızrak sapladığımda tüm hanımlar seninkiler için de aynı şeyi söyleyeceklerdir."

"Hanımlar önümü seyretmekle meşgul olacaklar, baldız," dedi aptal, bana göz kırparak ve tırıs ile ilerleyerek.

Kilian iki büyük leylak rengi kapıyı çekerek kardeşinin içeri girmesine izin verdi ve tam ben içeri girmek üzereyken kapıları kapattı.

Girin. Sırtım soğuk ahşapla buluşana kadar adımlarımı takip etti ve sonra beni içine hapsetti. Çok yakındı, çok yakın. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Biraz kıkırdadı ve sonra karnına dayadığım hançere baktı.

Öfkeden elim ayağım titredi; ondan çok kendime duyduğum derin, kırmızı bir öfke.

Bileğimi kavradı ve elimi yukarı çekerek bıçağı boğazına dayadı. "Ben öldürmesi çok zor bir adamım, aşkım. Ben olsam önce boğazımı keserdim. Bu beni hemen öldürmez ama biraz kan akıtır ve beni koruyan büyüü zayıflatır. Ve sonra," dedi hançerin ucunu kalbine getirerek. "Sonra kalbime sapla."

Başımı yana doğru eğdim. "Anlaşıldı. Başka bir tavsiyen var mı?" "Eminim gerisini kendi başına çözebilirsin." Beni itti

Yüzümdeki gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İçeride çok genç insanlar var, nazik olmanı istiyorum."

Alay ettim, hançeri belime kılıf yaptım. "Sevgilim, ben tanıdığım en iyi insanım. Her saat soykırım yapmaya direnmek için ne gerektiğini biliyor musun?"

Sıcak nefesi dudaklarımda gezindi, tüylerim diken diken oldu. "Senin için hissediyorum, aşkım, gerçekten."

Ben bir şey söyleyemedim arkamdaki kapı kolunu iterek açtı ve neredeyse geri geri odanın içine yuvarlanıyordum.

Yarı siyah yarı beyaz dikdörtgen bir masa, görkemli alanın büyük bir kısmını kaplıyordu; leylak renkli alan, duvarları çevreleyen devasa pencerelerden süzülen ışık sayesinde aydınlıktı.

Ay ve Gece mahkemesi. Ve ben de artık onun bir parçasıydım.

Bir düzine kadar meclis üyesi, rahipler ve muhtemelen akademisyenler teker teker ayağa kalkıp kutsal bir selamla eğildiler. Bazıları genç, bazıları tanıdık, bazıları tuhaftı ama o masada otururken görmekten korktuğum tek bir yüz vardı. Nesrin.

Kilian bana dokunmadan elini sırtımın alt kısmına koydu ve kulağıma eğilerek fısıldadı: "Sanırım sen ve ben Nia'ya aynı sözü verdik."

Onu incitmeyeceksin. Her gün pişmanlık duyduğum ve bozacağımı çok iyi bildiğim bir söz. Sözler zayıf şeylerdi ve onlardan kaçmanın pek çok yolu vardı.

Kilian ikimizi devasa masanın başına yönlendirdi. Biz oturduktan sonra diğerleri de bizi takip etti.

Memphis masanın altına girdi ve kucağıma kıvrıldı.

"Tanrım!" morfum tısladığında biri ayağa fırladı
Yavaşça okşamamı.

"Ben burada otururken onun küçük bir ısırığının sana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" Bana attıkları bakışlar çok komikti.

Memphis gücenmiş bir halde başını kaldırdı. Küçük bir ısırık mı? Tıslama sesi kafamın içinde yankılanarak beni kıkırdattı.

"Böyle mi başlıyor? Bizi yok etmenizi bekleyene kadar bir tehdit orada, bir tehdit burada mı?" Nesrin oflayıp puflayarak

Kollarını. "İntikamını almadın mı? Konseyi kaçırmak falan."

"Nesrin," diye uyardı Larg ve yaşlı adama bir el kaldırarak onu durdurdum.

"Bırak bitirsin, Larg."

Nesrin'in yüzü buruştu, içinde Nia'nın da ne kadar çok olduğunu görmekten nefret ediyordum. "Diyelim ki yaptığın şey adil bir davranıştı, peki ya diğer masum Adriyatikliler sana ne yaptı?"

Komik, değil mi? "Ben sadece eşitlikçi bir temelde çalışıyorum, canım. Ayrımcılık benim tarzım değil." Öne doğru eğildim ve ona kibar bir gülümseme verdim. "Otları köklerinden koparırsın. Kesersen düzinelercesi büyür. Bir de sana bak. Şimdiden babanın kızı oldun. Senin gibi daha kaç tane yabancı ot olmalı, hm?"

İç çekerek arkama yaslandım ve herkesin bakışlarıyla karşılaştım. Herkes derken, masaya ya da duvara değil de gerçekten bana bakan sadece üç kişiyi kastetmiştim. "İçini dökmek isteyen var mı? Bu kalp kalbe sohbetten oldukça keyif alıyorum." Bir dakika bekledim ve sonra kendimi acıya hazırladım. "Pekala, buzları kırmak için ilk ben başlayacağım. Güzel ve güneşli bir günde hepinizi öldüreceğim. Annelerinizi, babalarınızı, kız ve erkek kardeşlerinizi, küçüklerinizi, yaşlılarınızı ve eğer havamdaysam, belki ruhlarınızın bile acı çektiğinden emin olmak için sizi Öteki Dünya'da da kovalarım. Peri masallarımda biraz ironiyi severim. Hiçbir külden doğmayacağım, ama onları kesinlikle yapacağım. O muhteşem güne kadar seni ve

Hafızanız güzel bir toza dönüştüğünde, hepiniz benim huzuruma çıkma onuruna erişeceksiniz." Elimdeki pazarlık mührü yandı, verdiğim yeminin bir kısmını bozan kelimeleri söylediğimde tenim yağda kızartılıyormuş gibi hissetti.

Bazıları irkildi, bazıları ağzı açık kaldı ve odadaki tüm bakışlar Kilian'a yöneldi. Yine de adam sessizliğini korudu, yüzünde bir sırıtışla sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Kalp kalbe değil kraliçem," dedi Larg biraz espriyle. "Ama elimde ilgi çekici bir şey var." Siyah ipek bir bezi açtı ve masanın üzerine zümrüt bir kuvars taşı koydu. Moriko'nun bana verdiklerinin aynısıydı ama etrafında çok daha küçük rünlerden oluşan bir daire daha vardı.

Hemen kaptığım gibi en yakındaki duvara sertçe fırlattım ve paramparça ettim. Nefeslerim düzensiz ve sertti. Eldivenimi çıkardığımda elim yanıyordu ve siyah dövmelerin örtmediği bir santim bile deri kalmamıştı. Melanthe'nin nane büyüğü kokusu başka bir şeyle birlikte havayı filtreledi - daha eski ve daha güçlü bir şey. Cadı çok kurnazdı. "Nereden buldun bunu?"

Larg'ın bakışları geniş ve şaşkıncı. "Nesrin onu bu sabah devriyelerinden birinde buldu. Kapıların yakınında."

En iyi ihtimalle şaşkına dönmüştüm. "Ve siz de onu yeni mi getirdiniz?" "Güvende Majesteleri," dedi Nesrin'in yanındaki genç meclis üyesi.

sanki bir aptalmışım gibi alaycı bir ifadeyle söyledi. "Büyü her neyse, Yüksek Duvar perdesi onu etkisiz hale getirmiş olmalı. Zanaatkârınız onu geri koydu, değil mi?"

Mührüm çatlamaya ve yırtılmaya başladığında karanlık bir kıkırdama beni terk etti. "Seni küçük aptal-"

Kilian koyu çizgileri incelemek için elimi tuttu. "Sorun nedir, aşkım?"

O anda tüm dikkatler ona çevrildi. Eminim bana bilerek öyle demiştir. Her şey onun küçük hesaplı bir numarasıydı.

"Bu bir izleme tekniğiydi. Asa için. Moriko benimle Arynth'te buluştu ve bana bulduğu benzerlerini gösterdi. Larg," dedim ve generale döndüm. "Duvarın ve alaarın ötesindeki o taş ne zamandır sizde?" Ianuris anlaşmasının tüm amacı Adriata'ya girmenin bir yolunu bulmaktı; iz sürme zanaatını yerleştirmek ve asa parçasını bulmak. Moriko bana Numengarth'ın etrafına dağılmış halde bulduğu iz bırakma taşlarını verdiğinde, Aryan'ın anlaşmayı ihlal ettikten sonra Adriata'nın etrafına birçok taş yerleştirdiğinden şüphelenmiştim. Ama Visha Yüksek Duvar perdesini onardığında, büyüleri bariyerin arkasında etkisiz hale geldi. Bu baba ve Melanthe için ilk adımdı. Ancak Melanthe gerçekten güçleniyorsa, perdenin ötesinde sanatını kullanamayacağını kim söyleyebilirdi?"

"Bir saat kadar," dedi endişeyle.

Gürültülü bir patlama altımızdaki zemini sarstı ve büyük pencerelerden Amaris hatlarının ötesindeki kara ateşi görebiliyordunuz.

Herkes ayağa fırladı, silahlarını kınından çıkardı ve emirler yağdırdı.

Kilian sakince, "Oturun," diye emretti ve herkes sustu, sanki dışarıda kaos yaşanmıyormuş gibi yerlerine döndüler. "Acil durum anlarını alın, halkım evlerine çekilmeleri gerektiğini bilecek. Etrafta dolaşan her kim varsa, onları tutun." Kardeşine döndü. "Tüm Eldritch birimini davetsiz misafirleri bulmaları için gönder. Biz şehri arayacağız. Larg, Triad, ikiniz de Amaris'teki her tapınağı işaretleyin ve koruyun. Eğer biri bir mil bile yaklaşırsa, işaret verin ve geri ekilmeyin. Bu bir ilk öldürme emridir."

Adriatian konseyi birbiri ardına dağıldı ve Kilian ayağı kalktı, ceketinin düğmelerini çözdü ve bana elini uzatmadan önce sandalyenin üzerinde düzgünce katladı. "Seni Taren'a götüreceğim."

"Cehenneme kadar yolun var. Ben kalıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve başını sallamadan önce dikkatini elbiseme verdi. "Eğer istediğın buysa."

İkimizi bembeyaz boyalı evlerle dolu, rengârenk bitkilerle süslü dar bir sokağın tam ortasında bıraktı.

Elimi tutarak parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Hiçbir sebeple beni bırakma."

"Senin gibi ürümüşlerin hançerime takılıp kendilerini bıçaklamasından mı korkuyorsun?" Bizi Amaris'in labirent gibi sokaklarında dolaştırırken sordum.

"Kaybolacaksın, Dahaara."

Karşımızda panik içinde koşuşturan insan kalabalığının arasından geçip patlamadan uzaklaştık. Bir çeşit ateşli küre

Gökyüzünden bize doğru fırladı ve Kilian'dan sürünen gölgeler fırlayarak kürenin ona çarpmasına ve gökyüzünde parçalanmasına neden oldu.

Göz ucuyla ikinci bir tanesinin bizi hedef aldığını gördüm ve ellerimi havaya kaldırarak hepimizin üzerinde bir buz tabakası oluşturdum ve altındaki tüm insanları korudum.

Herkes olduğu yerde durdu ve bana müzedeki bir şeymişim gibi baktı. Aptallar. "Git, koş!"

Hepsi tereddütle geri çekildi ve saldırının gerçekleştiği, her köşesi kömürleşmiş siyah alanı temizledi.

Kilian yere eğildi, parmaklarının arasındaki isin bir kısmını topladı, kaşları çatıldı. "Zanaat."

Şehrin etrafına dağılmış birkaç patlama daha oldu ve hemen yakınımda iki patlama daha oldu. Binaların arkasından büyük gri duman mantarları yükseliyordu. Bu ya bir dikkat dağıtmaydı ya da bu saldırıyı düzenleyenler ne aradıklarını tam olarak bilmiyorlardı.

Eğildim ve elbisemin kenarlarını yırttım. "Sen diğerine git, ben buna gideceğim."

"Hayır."

"Evet," dedim, geri çekilerek.

Çok isteksiz bir şekilde benden uzaklaştı ve benim gittiğim yöne doğru fışkıran siyah duman patlamasına doğru koşmaya başladı.

Patlamanın meydana geldiği yerden kaos akıyordu, yangın üç katlı beyaz bir binayı yakarken tüm hava is ve dumanla griydi. Cesetler kümeler halinde akıyordu,

kaçmaya çalışıyordu ve ölü askerler taşlık araziye doldurmuştu. Yaşlı bir kadın küçük bir çocuğu kucağına almış, yanından geçen cesetler yüzünden tökezleyip düşüyordu. Küçük kızı korumaya çalışırken ayaklar kemikli ellerini ezdi ve ben de ona doğru ateş ettim.

Küçük kızı kollarından tutup kendime çektim ve elimi ona uzattım. "Gel bakalım."

İkisini güvenli bir şekilde ara sokakta gizlenmiş bir tezgahın altına ittim, onlara doğru eğildim ve "Ses çıkarmayın" dedim.

Yaşlı kadın başını salladı ve küçük çocuğu kucağına aldı.

Saldırının olduğu yere geri dönerek, devasa bir leylak rengi bina ortaya çıkana kadar yakınlardaki tüm sokakları aradım. Girişteki oyukta Darsan yazıları vardı, hiçbirini anlayamadım, ama anlayabildiğim kadarıyla bir belediye binasına ya da kütüphaneye benziyordu.

Dışarıda mücadele izleri vardı, içeriye giden küçük basamakların üzerinde birkaç ölü Adriatican askeri yatıyordu.

Hançerlerimi kınından çıkararak onların yanından tırmandım ve kütüphaneye benzeyen bir yere girdim. Havada öyle iğrenç bir şey cızırdıyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Zanaatkârların genellikle yaydığı bir tür büyü - bir yılanın sizi ısırmadan önce çıkardığı çingirak sesi gibiydi, bir uyarı. Tuhaf olan başka bir şey daha vardı. Önümdeki uzun rafların hepsi koyu gri, neredeyse siyah bir metalden yapılmıştı ve

Kitapların hepsi aynı metalden yapılmış kutuların içine yerleştirilmiş, raflara zincirlenmiş ve kilitlenmişti. Sadece mandallarla değil, aynı zamanda sihirle de. Üzerlerindeki ince zanaat katmanının parmak uçlarıma dokunduğunu hissedebiliyordum.

Pencere ve meşale yoktu ve bir şeye takılıp yere düşmem uzun sürmedi. O şey yumuşak, yarı sıcak ve ıslaktı. Bir ceset. Çok güzeldi. Parmaklarım yarayı sıyırdı ve hareketsiz kaldım. Etinde birkaç derin çukur vardı. Dişler mi?

Etrafımı aydınlatmak için elimden elektrik fışkırdı ve kitapların arasında soluma doğru hareket eden bir gölge yakaladım. Peşinden koşacak zamanım yoktu çünkü bir metre boyunda, keskin köpek dişlerine sahip devasa bir köpek benzeri yaratık, bana doğru havaya fırlamadan önce hırlayarak ve havlayarak kayarak görüş alanıma girdi. Lanet olası bir Canes. Bana yaklaştığında bir kez daha göz kırpmak zorunda kaldım. Kürkünde tuhaf bir kırmızı parlaklık vardı ve Canes'lerin genelde siyah olan imza gözleri kırmızı ve kuduzdu.

Neyse ki, raf koridorları darbeden kaçınmak için yerimde dönmeme yetecek kadar genişti ve o şey daha önce durduğum yere indi.

Tekrar bana döndü, havaya fırladı ve ben koşup dizlerimin üzerinde altından kayarak keskin bir buz parçasını karnına sapladım. Canavar yere düştü, ölene kadar inledi ve kıvranmaya başladı. Bir ikincisi yüksek rafların üzerinden atlayarak beni hedef aldı, emrimle havada dondu ve gürültülü bir gümbürtüyle karo zemine indi.

Altımdaki zemin parçalanmıştı. "Güzelim fayanslara yazık olmuş."

Bir gölge tekrar dikkatimi çekti ve peşinden koştum, kapıların üzerindeki uzun bir buz duvarını kaldırarak çıkışa yönelmeden hemen önce formu yakaladım.

Bana doğru bir el kaldırdılar ve bedenim olduğu yerde kilitlendi. Umbra. Isjordian değil. Panik boğazıma kadar tırmandı.

Ama şanssızlığına bakın ki, büyü yapmak için kılımı bile kıpırdatmama gerek yoktu. Bir şimşek bulutu etrafımda bir küre şeklinde yükseldi ve sonra patlayarak etrafımı yerle bir etti ve Umbra'yı duvara boyanmış küçük parçalara ayırdı.

Zor nefes alıp verdim. Gölgelelerin büyüünden şakaklarımı ter damlaları kapladı.

Umbra'nın durduğu yerde metal ciltli bir kitap duruyordu, metal muhafazası hâlâ sıcaktı ve kilidinin nerede açıldığını bulamadım. Neydi bu lanet kitap?

Buzlu yaratıklar daha önceki darbemle parçalara ayrılmıştı ama yine de tuhafliklarını fark edebiliyordum. Aitan yaratıklarında bir tuhaflik vardı ve bu, postlarının alışılmadık rengi değildi. Cai muhtemelen bunu fazla düşündüğümü söyleyecekti ama Dyurin'in tazıları sakın yaratıklardı, sadece tek bir hedeften tetiklenirlerdi ve idarecilerinin tanrıların eski dilinde komut vermesi gerekirdi. Bana karşı böyle davranmaları için hedefin ben olmam gerekirdi ki Umbra'nın benim kim olduğumu bilemeyeceği düşünülürse bu imkânsızdı. Cane'lerin doğrudan öldürmek için eğitilmediğinden bahsetmiyorum bile.

büyü kokusunu alıp etkisiz hale getirmek için eğitildiler. Duvar bu kadar korunurken babam bunları içeri sokmayı nasıl başarmış olabilir? Ve bunun için mi gelmişlerdi? Bir kitap için mi?

Bana cevap verebilecek biri vardı, ben de onu aramaya gittim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, hatırladım ve patlamanın olduğu sokağa geri koştum. Çadırın altını örten bezi geriye atarak eğildim ve yaşlı kadınla çocuğun ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandım. Küçük kızın yanağındaki bir parça külü fırçaladım. "Korkmadın, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Eviniz yürüme mesafesinde mi?" diye sordum.

Yaşlı kadın sessizce başını salladı.

"Sizinle oraya kadar yürümemi ister misiniz?" Bu kez ikisi de başını salladı.

"Ailesi nerede?" Yaşlı kadına, topallamasına yardımcı olmak için bir kolumu omzunun altından geçirerek sordum. Belli ki kendisine bakacak birine ihtiyacı vardı, tersine değil.

"Ben doğduğumda babam gitmiş ve annem de ölmüş," dedi küçük olan, yüzünü saçlarıma gömerek, üzgün bir ifadeyle.

"Benimki de, evlat."

Yüzünü bana döndü. "Benim annem bir yıldız." "Benimki bir kış gökyüzü."

Yaşlı kadın bana bakıyordu, ben de dönüp ona baktım. Bunu yaptığımda bana bir gülümseme verdi. Beni terk etti

Bir süre kendi kendime göz kırptım. Kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu, değil mi?

Bir elimle elmas kolyelerimden birini çıkardım ve yaşlı kadına verdim. Olympia'da mücevherler herhangi bir zenginlik ya da kayda değer bir değer taşımıyordu, madenlerimiz onlarla övünüyordu, ama Numen'in başka herhangi bir yerinde öyleydi. "Sana yardım etmesi için birine para ver."

Çökmüş yüzü solmuş ve elmaslarla dolu altın mücevherlere bakakalmıştı. "Yapamam."

Tekrar ona doğru ittim. "Evet, yapabilirsin. Bu bir teklif değil, bir emirdi."

Titrek bir el ile kolyeyi aldı ve eteğinin ceplerinden birine soktu.

"Tam şurada," dedi yaşlı kadın, iki sokak aşağıda, iki yüksek bina arasına sıkışmış küçük bir evi işaret ederek. Başını öne eğdi. "Teşekkür ederim kraliçem."

Oh. Kim olduğumu biliyordu.

Küçük kız da eğildi, neredeyse küçük ayakları üzerinde dengesini kaybedecekti. "Teşekkür ederim kraliçem," dedi cırtlak bir sesle.

Biraz şaşırmış bir şekilde göz kırptım ve şehir meydanına doğru ilerlemeden önce ben de selam verdim. Durduğumda bir şey elbisemi çekiştirdi ve küçük kız başını yanıma doğru uzattı.

Elini bana doğru uzattı, elinde yarı solmuş sarı bir çiçek tutuyordu.

"Benim için mi?" Nedense aptalca şeyi alarak sordum.

Başını salladı ve sonra hızla eve doğru koşmaya başladı.

"Görünüşe göre seni bana vermeden önce çiğnemiş." Tuhaf şeyi korseme sabitlerken biraz güldüm ve sonra kafamı gerçekliğe doğru salladım. Aklımı kaçıırıyordum.

Amaris beyaz ve leylak rengi göz kamaştırıcı bir labirentti. Her şey çok doğrusal ve birbirine benziyordu. Arnavut kaldırımlı sokakların bile, taşların her yerde aynı şekilde dizildiği bir şekilde sayıldığına yemin edebilirdim. Bir tur atmış olabilirdim ve bunu bilmiyordum. Üçüncü sokağa geldiğimde, labirentten bir çıkış yolu bulma umuduyla dükkânları not etmeye başladım.

Tam hedefime ulaşmış olabileceğimi düşünürken, yukarıdan ve etrafımdan yükselen gölgemsi şekiller durmamı sağladı. Siyah derilere bürünmüş ve çelik gibi silahlanmış Adriyatik askerleri Amaris'in ara sokaklarından dökülüyor, bana doğru ilerlerken yüzlerini bir maske ve kapüşonun ardına gizliyorlardı. Havada saydığım her nabız korku değil öfkeyle atıyordu. Bu kehanet var olduğu sürece canavarları da var olacaktı.

"Yakalayın onu," diye seslendi biri yüksek sesle. "Canlı ya da değil, umurumda değil."

O geceki kelimeler on üç yıl sonra aynen tekrarlanıyor. Ve hafızamın anlık görüntüleri su yüzüne çıkmak ve ciğerlerimdeki havayı rehin almak için yanlış zamanı seçti.

Nefes al.

Odaklanmaya çalıştıkça, titrememeye ve on bir yaşındaki çaresiz çocuğa dönmemeye çalıştıkça pus önümdeki figürleri bulanıklaştırdı.

Nefes al.

Bunu beklemediğimi söylemek yalan olur. Ama cesur değildim. Kolay yolu bulup beni zehirleyeceklerini düşündüm. Yine de çevremize acı mıştım. Evler o kadar beyaz ve temizdi ki kırmızıya boyanmış ve kirliydi.

"Şişlenmiş mi?" Başımı yana eğerek sordum. "Yoksa buzlu mu?" Sözlerim üzerine parmak uçlarımdan buz bulutları döküldü, havayı beyaz sis ve soğuklukla doldurdu.

Emrimle yerden yüzlerce buz parçası yükseldi ama adamlar hızlıydı. Zıplayıp bana doğru koştular, ellerinde siyah bir kılıç vardı. Çeliğin görüntüsü artık beni pek rahatsız etmiyordu. Ancak rahatsız eden şey, onun tarafından tekrar kesilebileceğim düşüncesi idi.

Etrafımda hızla kayboluyorlardı, sanki her saniye çoğalıyorlarmış gibi görünüyorlardı ve bu harekete ayak uydurmaya çalışmak başımı döndürüyordu.

Elektrik parmaklarımdan sıçrayarak ileriye doğru fırladı ve birçoğu kör edici şimşeklere yakalandı. Solma hızlıydı ama yıldırım daha hızlıydı. Anında, yanık et kokusu çığlıkların garnitürüyle birlikte havayı doldurdu.

Etrafımdaki gölgeler uzadı, yerde sürünerek evin duvarlarına tırmandı ve kabuslarımdaki dev canavarlar gibi yükseldiler.

Bir ok elektrik dolu yaz havasını delip geçti. Ve hafızamın boğulmasıyla dikkatim dağıldı, neredeyse bana isabet etmesine izin veriyordum, şakağımın yan tarafını sıyrarak kadar yakınımdan geçti.

Ter alnımı kapladı. Korkudan çok hayal kırıklığından. Ben güçlüydüm. Korkmuyordum. Neden nefesim düzensizleşti ve nabzım delirdi?

Öfkemi taklit eden hava ağır bir şekilde yüklendi ve yer buzla sürünürken taş, kir ve her türlü şey havada yükseldi.

"Ona dokun, hemen!" diye bağırdı biri ve bir adam tam önümde kayboldu.

Yıldırımından daha hızlı bir şekilde hemen yanına fırladım, hançerim sert et ve kemiği yardı ve adam yere düşüp yanarak kül oldu. Adamdan kestiğim kolu kaldırdım ve ayaklarının dibine fırlattım. "Hangi elinle?" Sesimin titremesinden, hıçkırığımı boğazıma hapsetmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Ve fırtınanın beni ele geçirmesine, öfkemden kurtulup beni korumasına izin vermeden önce, mavi gökyüzü aniden karardı, yavaşça sürünen karanlıkla kaplandı ve etrafımdaki adamlar oldukları yerde donup kaldılar, bazıları çığlık atıyor, diğerleri nefes alamadan boğazlarını tırmalıyordu.

Kilian elinde bir kılıçla göründü, omuzları sert nefes alış verişine uygun olarak korkutucu bir yavaşlıkla yükseliyordu. Adam kalabalığının arasında attığı her adımda buz gibi siyah bir ateş izi yanıyordu. Kılıcını bir kafaya sapladı. Sonra bir tane daha ve bana doğru ilerlediği yol boyunca birkaç tane daha. Arnavut kaldırımli sokaklar kıpkırmızıya boyanmıştı, her bir boşluk kalın sıvıdan bir akıntı oluşturuyordu.

Benim için öldürdü. Daha önce de benim için öldürmüştü, anlaşmasını korumak için. Ama bu sefer, bunu benim için yaptı. Ve ben bundan nefret ettim.

Yaklaştıkça, Isjord'da görmediğim adamı daha fazla görebiliyordum. İçimi bir ürperti kapladı ve bir adım geri çekildim, sonra bir adım daha. Ne olduğunu anlayamadan geriye doğru yürüyüp ondan uzaklaştım.

Yüzünde işkence ile acı arasında bir ifade vardı, güzel yüzünü pişmanlıkla buruşturan bir şey. Hareket etmeyi bıraktı ve elini bana doğru uzattı, neredeyse yalvarıyordu. "Aşkım, bana gel."

Buz ve şimşek tekrar etrafımda uçuşarak savaşa hazırlandı.

Nefes al.

Bir an için neredeyse korkuyordum... neredeyse. Ta ki onun alışılmadık sıcaklığının havada asılı kaldığını ve tenimi okşadığını hissedene, gözleri tekrar gümüş rengine dönene ve limon çiçeği kokusu havama sinene kadar.

Gece mavi gündüze döndü, çevremdeki gri karanlıktan sıyrıldı. Ve ben uyanıktım.

Kılıcını bıraktı ve yavaşça, çok yavaşça bana doğru yürüdü, neredeyse bir kol boyu uzakta durana kadar her tepkimi izledi. Üzerimde yükseliyor, elleri yüzümde geziniyordu. İs, kan ve ter içindeydi ve zor nefes alıyordu. "Bir yerin acıdı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Beni gücendirmeye mi çalışıyorsun?"

Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama şakağımdaki sıyrığı fark ettiğinde kısa sürede kayboldu. Bir an için

Amaris şehir sokaklarındaydık, bir sonraki toplantı odasındaydık.

Ben kendimi sabitlemeye çalışırken o yan masaya gidip bir bardağa her zaman içtiği amber likörden, diğerine de su doldurdu. Bana uzatmadan önce su bardağından bir yudum aldı. "İçmek için güvenli."

İki parmağını içkisine daldırıp şakağımdaki sıyrığın üzerine koydu. Kendimi geri çektiğimde çenemi sıkıca kavradı. "Kıpırdama, küçük velet." İç cebinden bir mendil çıkardı ve kesiğin üzerine üflemeden önce kan ve likör pisliğini sildi.

Dizlerimin bağı çözülmüş olabilir.

Kanlı bezi fırlatıp attıktan sonra, kesiğimi nasıl yaktığına bakılırsa kesinlikle sadece yudumlanması gereken alkol bardağının tamamını içti. Sonra gidip bir tane daha doldurdu ve deli bir kral gibi sandalyesine yayıldı. Üzerinde, daha önce nasıl fark etmediğimi anlamak için beynimi zorladığım bir hale vardı. Bir kudret halesi. Karanlık bir kudret. Destanlarla ve yaptıklarının hikâyeleriyle değil, katıksız güçle kazanılmış bir kudret. Zaten adamın fazla bir şey yapmasına da gerek yoktu. Bu alemde onun neler yapabileceğinin farkında olmayan tek bir varlık bile yoktu.

"Otur aşkım," dedi sesinde sert bir tonla.

Suyumu içtim ve oturdum. "Kesintiye gerek yoktu. Ben hallettim." Her şey kontrolüm altındaydı. Aklım bazen bana kötü oyunlar oynardı ama en kötü zamanlarda bile beni asla yarı yolda bırakmazdı.

Başını arkaya eğdi ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı. "Bunu halledeceğini biliyordum." Bu deli adam ne yapmaya çalışıyordu? Beni kucağına mı oturtacaktı? Çünkü avuçlarımdaki acı beni gerçeğe döndürmeden hemen önce yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

"Ama görüyorsun, bir şeyin farkına vardım," dedi ve devam etmeden önce içkisinden büyük bir yudum alarak, "Öldürme dürtüsü kazandığımı fark ettim. Senin yanında çok ağır nefes alan herkesi."

"Bıçağını keskinleştir sevgilim," dedim, titreyerek içkisine uzandım ve bir yudum aldım. Avuçlarımı olduğundan daha fazla kanatmadan alkolün yakıcılığının beni yatıştırmasına izin verdim. "Birçoğu yanımda ağır ağır nefes alıyor."

Bana olan ilgisi karanlık ve sert bir hal aldı ve ellerime düştüğünde çenesi gerildi ve çenesindeki o küçük çukur görünür hale geldi.

Korkmuyorum. Korkmuyordum. O geceden sonra hayatımda bir gün bile korkmadım. Korku değildi. Bundan eminim. Daha kötü bir şeydi. En çok korktuğum anın hatırasıydı.

Toplantı odasının kapısı açıldı. Larg, Triad ve Mal ölümcül bir konsantrasyon içinde kasıla kasıla içeri girdiler. "Yüksek Duvar'da hiçbir gedik yoktu."

"Çünkü onlar zaten Adriata'nın içindeydiler," dedim. "Ya lanuris anlaşması için geldiğimizden beri ya da daha önce. İz taşı bir numaraydı, bir dikkat dağıtmaydı. Oldukça sevimli bir hile." Kitabı kucağımdan çekerek yere bıraktım.

masanın üzerinde. "Bir Umbra ve iki Cane, patlamalardan birine yakın bir kütüphanede bunun peşindeydi. Şimdi söyleyin bana, babam neden tüm bu maskaralığı bir kitap için planlamak zorunda kalsın?"

Hepsi masanın etrafında oturmuş, dikkatlerini metal kapaklı kitaba vermişlerdi.

"Esmeray günlüklerinin peşinde miydiler?" Triad sordu. Neyin?

Mal onu elinde tuttu ve bir parmağını metalin üzerindeki Darsan yazısının üzerinde gezdirdi. "Ahmes Lore. Ahmes Lore'u neden istesinler ki? Kimse onu okuyamaz."

"Esmeray kim?" Ben sordum.

"Henah'ın Adriata'dayken arkadaş olduğu bir insan. Kadının Cynth'e gitmesine bile izin verilmişti. Numen ve Cynth'e gidip geldi. Tüm seyahatlerini en ince ayrıntısına kadar yazıya döktü," diye yanıtladı Triad. "Henah'nın haberi olmadan."

Ne varmış? Böyle bir şey var mıydı? "Babam bunu neden istesin ki? Açabilir misin?"

Mal bir avucunu kilidin üzerine koydu ve kilit bir saniye geçmeden tıklayarak açıldı. Metal kıvrımlar geriye doğru sıyrıldığında, üzerinde altın yazılar olan beyaz deri ciltli bir kitap ortaya çıktı.

Tüylerim diken diken oldu. Hava bir şekilde şarkı söylüyordu ve sahip olduğum her duyu uyarıyla uğulduyordu. Bir an için başım döndü ve nefesim daraldı.

"Aşk mı?" Kilian'ın çağrısı uzaklardan delici bir çınlamayla birlikte yankılandı. "Kar!"

Dikkatim geri döndüğünde Kilian önümde diz çökmüş, avucunu alnıma dayamıştı. "Ben iyiyim."

"Sana dokunan oldu mu?"

Elini ittim. "Hayır." Uzuvarım artık jelatinimsi bir kütle gibi hissetmediğinde kitabı elime aldım ve sayfalarını çevirdim.

Sonsuz sayfalar siyah mürekkeple tanımlayamadığım bir dilde karalanmıştı. Ne Numen'in ne de eski tanrıların diline benziyordu. "Bu hangi dil?"

Kilian kaşlarını çatarak önce bana sonra da kitaba baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Bir satırı işaret ettim. "Harfleri tanımıyorum."

Herkesin bana aklımı kaçırmışım gibi bakma sırası gelmişti. "Kar," dedi Mal, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sayfalar boş."

Ona baktıkça şaka yapmadığını düşünmeye başlamıştım. Ama sayfaları tekrar çevirip açtığımda yazılarla dolu olduklarını gördüm. "Bana bir kalem ve kâğıt ver."

Tuhaf yazıyı bir kâğıda çizerken hepsi üzerime dikildi. Tam bir satır yazdıktan sonra kâğıdı kaldırdım ve işaret ettim. "Bu ne anlama geliyor?"

Dört adam kaşlarını çattı, yüzlerindeki ifade şaşkınlıktan paniğe dönüştü.

"Bu imkansız. Mümkün değil-" Larg yüzünde kuşkulu bir ifadeyle sandalyesinde geriye doğru yığıldı.

"Biri bana ne okuduğunuzu söyleyebilir mi?" diye sordum.

Kilian kâğıdı elimden aldı ve parçalara ayırdıktan sonra üzerine bir mum tutup yakarak kül etti. "Bunlar eski Darsan'daki talimatlar. Cynth'e ve nihayetinde diğerlerine açılan kapılara nasıl erişileceği." İç çekerek sandalyesinde geriye doğru yayıldı. "Esmeray Ahmes Lore'u ölmüş bir muhafızın kanıyla yazdı. Sadece göklerden gelen biri onları okuyabilir."

"Ne?" Kitabı tekrar karıştırdım. Tüm o karalamalar ve gevezelikler bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neden bunu görebiliyorum?"

"Sen bir kehanetin parçasısın," dedi Triad, bana bir tür bulmacaymışım gibi bakarak. "Bu seni birden fazla şekilde ilahi olana bağlıyor. Onu okuma yeteneğin beni şaşırtmadı. Şaşırtan şey, babanın onu arıyor olması. Bunun beyaz alevli muhafızla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi Kilian, gözlerinde mesafeli bir bakışla masanın karşısından bana bakarak.

"Onların varlığından nasıl haberdar olunabilir?" Onu ve gözlerindeki endişeyi görmezden gelerek sordum. "Babam nasıl biliyor?"

"Adriyatikliler," dedi Mal, derin düşüncelere dalmıştı. "Gece cemaatinden biri. Bir rahip ya da bir bilgin. Esmeray'ın günlüklerinde neler olduğunu ancak onlar ayrıntılı olarak bilebilir. Özellikle de Ahmes Lore. Bu popüler bir bilgi değil. Krallar, kraliçeler ve saraylar kimsenin merak etmesini önlemek için popüler bir bilgi olmamasını sağlamışlardır."

Larg içini çekti. "Silas'ın orada da casusları varsa bu beni şaşırtmaz."

"Belki de gözden kaçırdığımız bir şey vardır," dedi Mal, parmağıyla masaya tekrar tekrar vurarak. "Silas'ın buna neden ihtiyacı olsun ki, özellikle de okuyamıyorsa?"

"Kar," dedi Kilian, bir elini çenesine sürterek. "Kitabı zincirli raftan nasıl aldılar?"

"Umbra çoktan zincirlerini çözdü." Üçü de o şifreli bakışlardan birini paylaştı ve ben inledim. "Tanrı aşkına, lütfen şunu keser misiniz ve bana da ne düşündüğümüzü söyler misiniz?"

"O bir Umbra değildi," dedi Kilian. "Bir Karanlık Zanaatkâr olmalıydı. Raflar örtülü."

Başımı salladım. "Gölgeleri kullandılar."

"Orada başka biri var mıydı?"

"Hayır. Başka bir kalp atışı hissederdim. Özellikle de bir Karanlık Zanaatkâr olsaydı. Benim sihrimle onlarınki pek uyuşmuyor." Kitabı tekrar metal kutunun içine katlayarak kilidi kapattım. "Benimle Olympia'ya geliyor."

"Katılıyorum, kimse orayı aramayı düşünmezdi," dedi Larg gürleyen bir kahkahayla. Dikkati Kilian'a kaydı ve neşesi dağıldı. "Seni rahatsız eden nedir evlat?"

Gece Kralı bir heykel gibi durmuş, dikkatini titreyen ellerime vermişti. Bunu fark etmemiştim. Onları hızla kucağıma geri çektiğimde, o ölümcül gözlerini

Triad. "Umbra komutasının hangi bölümü bugün Amaris'in güneyine yakındı?"

Triad masaya eğilerek, "Kralım," dedi. "Düşündüğünüz şey bir kargaşaya yol açabilir."

Kilian bana bakmadan, "Bizi yalnız bırakır mısın aşkım," dedi.

"Ben senin köpeğin değilim."

İçini çekti, çenesi gerildi. "Bu konuşma burada bitmiyor, Triad. Ne istediğime bir bak. Yarın sabaha kadar bir yanıt bekliyorum."

Onun bu ilgili tavrına dayanamadım ve gitmek için ayağa kalktım. Oda aniden döndü ve ayaklarım yalpaladı. Yere çakılmadan önce güçlü kollar beni sardı.

Baş dönmesini üzerimden atarak doğruldum. "Bırak beni."

O kaldırılmış Ben üzerinde ve Masa, sırf panik katmanlama Yüz hatları. Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyordu? Nasıl bu kadar doğru bir şekilde rol yapabiliyordu? "Acıyor mu?" Ellerini hareket ettirdi. üzerimde. "Bana yerini göster."

Her iki bileğini de tuttum ve kendimden uzaklaştırdım. "Dokunma bana."

Başını salladı ve Mal'a dönerek, "Kardeşim, lütfen ona bir bakar mısın?" dedi.

Göğsümün içinde bir şey sıkıştı. O kadar sertti ki kalbimin patladığını hissettim.

Mal bir elini koluma koydu. "Sana bir şey olmadı. Başka bir şey mi var?"

"Bana odayı göster, sadece yorgunum."

"Kil alabilir-"

"Bana odayı göster, Mal."

Mal gittiğinde, uzun ve gevşek bir nefes aldım.

Neyim var benim böyle? Elbisemi ve takılarımı çıkardım ama üzerimdeki ağır his hâlâ devam ediyordu.

O kadar yorgundum ki Kilian arkamda belirip beni kucağına aldıktan sonra kanepeye oturup beni kucağına aldığı anda verdiğim tepki çok geç ve çok uysalca oldu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"İlaç. Baş dönmesi için." Küçük bir şişenin kapağını açarak bir kaşığa bordo renkli bir şurup doldurdu. "Aç ağzını aşkım," diye mırıldanarak kaşığı kapalı ağzımın arasına itti. Sessiz ve öfkeli bakışlarla geçen birkaç dakikadan sonra kaşığı bıraktı ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Şimdi gel."

Göğsüm, bağırarak, çığlık atmak isteyen iç sesim tarafından pençeleniyormuş gibi yanıyordu. Bu ne cüret? Beni mahveden o değilmiş gibi davranmaya nasıl cüret eder? "Beni çaresiz görmek bu kadar hoşuna mı gidiyor?" Kaşığı elinden alıp şurubu güzel fayanslarının üzerinde uçuşmaya göndererek sordum.

İç çekti. "Senin önünde her zaman çaresizim. Şimdi de karşında çaresizim. Senin olduğun şey çaresizlik değil." Şişenin kapağındaki şurubu dökerek tekrar ağzıma götürdü ve "Bana istediğin kadar kız. İstediyin kadar nefret et benden."

istiyorum. Sadece bunu al. Bu sadece ilaç." Bana göstermek için şişeden kendisi de biraz içti. "Sadece ilaç. Çok acıdır, uyarayım."

"Bugünlük acı ilacımı aldım, Majesteleri." Elini üzerimden çekerek kucağından uzaklaştım. "Bana bir daha dokunma."

Odayı terk etmişti. Beni kendi halime bıraktı. Ama odaklanabildiğim tek şey, yatak odasının kapısının hemen arkasında duran kalp atışları ve kapıya yaslandığı yerin altındaki gölgeydi.

Ilık bir banyo, baş döndürücü aromatik kokular, şömine alevlerinin yumuşak sükûneti ve soyunma odasında bulduğum narenciye kokulu gömleği beni uyuşturdu ve yumuşak bir altın sisi içinde yüzdürdü.

Ben yatağa girdikten kısa bir süre sonra geri döndü, beni battaniyenin altına güzelce ve sıkıca soktu ve sonra banyo odalarında kayboldu.

Çok sessizdi. Odanın etrafında düzinelerce mum yakmış olmama rağmen çok karanlıktı. O yanımdayken ne kadar karanlık olduğunu nasıl fark etmemişim.

Ayak sesleri ve kalp atışları hafifti, uzandığında yatak arkama doğru eğilmeseydi varlığını fark etmeyecektim, bana yakındı ama dokunacak kadar yakın değildi.

Ancak yüzünü arkama döndüğünde kalp atışları duyabileceğim kadar hızlandı. Kendi nabzını bile kontrol edebilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Benimle yattıktan ve beni sükûnetle sardıktan kısa bir süre sonra, dünyam her zamanki av kâbuslarıma dönüşen bir rüya örtüsüne büründü. Tekrar koşmaya başlamıştım, bu sefer Amaris sokaklarında. Yangın, çığlıklar ve gölgeler vardı. Ama bu sefer o da oradaydı. Kırmızı gözleri, pençeleri ve dişleri olan, mürekkep gibi siyah katran sızdıran ve bir ilahi gibi adımı haykıran yüzümün yerini gümüş haleler ve sıcak gülümsemeler almıştı, artık adımı haykırmıyordu ama özlemine çektiğim unutulmaz bir ninni gibi söylüyordu. Elini uzattığında ben de ona elimi uzattım. Ve sonra orada durdu, soğuklaşmaya başlayan bir dokunuşla beni tuttu, gözleri kırmızıya döndü, dişleri dışarı uzandı, ismim aç bir çağrı ve tuttuğu el pençeleriyle delindi ve Amaris'in beyaz Arnavut kaldırımli sokaklarında bir nehir kanamasına neden oldu.

Kar, bir fısıltı onun sesini çağırdı. Uyan.

Sarsılarak uyandım, öksürmeden önce yanan ciğerlerime derin ve kısıtlı bir nefes çektim. Oda soğuktu - nefesim beyazlaşacak kadar soğuktu. Aslında soğuk değildi, sadece yatağımın kenarını ve odanın yarısını dondurduğumda onu ben soğutmuştum.

Kocaman bir el yüzümü sararak dikkatimi ona çekti. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey. Kalp atışları

vahşiydi, ama benimki de öyleydi. Belki de sadece benimkiydi. Bilmiyordum. Panik duygusu tam olarak geçmemişti.

Sessizce yataktan kalktı ve elinde ıslak bir bez ve bandajla döndü. Kızgın ve derin yaraları beyaz gazlı bezle sarmadan önce avuçlarındaki kanı sildi. Ben ona bakmadım, o da bana bakmadı. Kızgın mı, öfkeli mi yoksa üzgün mü olduğunu bilmiyordum, ama nihayet ona baktığımda yüz hatlarının ne kadar sertleştiğine bakılırsa, bunların hepsi bir arada gibi görünüyordu.

Umursuyormuş gibi davranmasından nefret ederdim. Bazen neredeyse beni gerçekten önemseydiğine ikna ediyordu.

Bunu bana sen yaptın, diye bağırmak istedim. Ama beni hâlâ nasıl rahatsız ettiğini itiraf edersem, zayıf düşecektim.

Sonrasında hiçbirimiz uyumadık, ikimiz de şafak vakti turuncular, leylaklar ve leylaklar yüksek pencerelerin çerçevelediği ufku aydınlatana kadar tam bir sessizlik içinde yatak posterine yaslandık.

"Seni asla incitmeyeceğim Pamuk."

"Bence zaten çok şey yaptın." İçimi ve dışımı yaraladı.

Aynı sessizlik anlayışıyla ayağa kalktım ve Olympia'ya doğru yola çıktım.

BÖLÜM VINE

BRONTIDE

KILIAN

L Arg karşımda oturmuş, kahvaltısının tadını çıkarıyordu.
Geri kalanı

boştu. Mal hiçbir yerde bulunamamıştı.
Atlas da bugünlerde benden daha meşguldü. Ve ben daha kal kelimesini söyleyemedi. Snow şafak vakti şimşek gibi gitmişti.

"Anladığım kadarıyla kuzey tapınağı yerle bir olmuş?"
Atlas'ın benim için bulduğu, Kar'a saldıran adamlara ait kimlik belgelerini karıştırırken sordum. Snow'a yapılan o küçük maskaralığın ne kadar titizlikle planlandığını görünce başım ağrıdı. Topraklarımdaki Ybris karşıtı propaganda ağının ne kadar karmaşık olduğunu. Konseyimdeki bir rahip, aynı cemaatten on iki kişi ve otuz iki asker bu sabah vatana ihanetten ve kraliyete karşı bir girişimden asılmıştı.

Snow üç gün boyunca geceleri geldi, yataktaki köşesinde uyanık yattı ve sonra sabahın ilk ışıklarıyla gitti. Her seferinde daha az konuşuyorduk ve o daha da

Kafasının içinde kaybolmuş. Bana karşı daha temkinli görünüyor. Neredeyse... korkmuş. Ve bunun için o günü suçladım - onu yalnız bıraktığım için, insanlarıma güvenilebileceğimi düşündüğüm için, onun korkularını uyandırdığını bildiğim halde büyümü kullandığım için kendimi suçladım.

Larg başını salladı. "Şu anda aynı din adamlarıyla ilişkili daha fazla kişi arıyoruz. Bu işin aslını öğreneceğiz evlat."

Gücümü korkuyla gösterecek biri değildim ama ilk kez kalabalığın sözlerim ve tehditlerim karşısında sessizliğe bürünmesini izlemekten gerçekten zevk almış olabilirdim. "Dibi değil, Larg. Bu şeyin hiç dibi olmamasını istiyorum. Gerekirse kendi ellerimle kazarım."

Driada bu günlerde her zamankinden daha cıvıl cıvıl bir halde yemek salonuna girdi. Nia onu Olympia'dan her getirdiğinde gülümsemesi daha da büyüyordu. Mal'ın ondan miras aldığı kızıl bakışları yumuşadı ve bana özlediği eski bir anıymışım gibi baktı. Kanarya rengi mutluluk bulutları gövdesinin etrafında toplanmıştı. "Henrik," dedi yanıma oturarak. Bana daha önce bir kez bile böyle hitap etmemişti. "Son zamanlarda seni görmedim. Nerelerdeydin hayatım?" Bana baktıkça eski haline, yani babamın yanındayken olduğunu hatırladığım eski haline dönüyordu. "Yine bir şey mi yaptım?"

Benim babam olduğumu sanıyordu. Başka bir kadın için kalp kırıklığından ölen adam.

Larg yarı yarıya ayağa kalktı. "Driada, o değil-"

"Beni affet, Driada," dedim. "Seni daha sık ziyaret edeceğimden emin olabilirsin."

Gülümsemesi geri geldi ve dikkatini kahvaltısına vermeden önce başını salladı. Onun da tıpkı babam gibi yavaş yavaş kötüleştiğini görmek kalbimi acıtıyordu. Önce ciğerleri sevdiği kadın olmadan soluduğu hava yüzünden kanadı, sonra da kalbi anıları hissetmekten ama onlara asla dokunamamaktan bıkana kadar kafası ona geçmişiyile ilgili çıldırtıcı hikâyeler anlattı. O da onun gibi acı çekiyordu. Tek farkla ki o da kendisini sevmeyen bir adam için acı çekiyordu.

Boynundaki bir şey dikkatimi çekti, birkaç küçük obsidyen taşla tozlanmış ince gümüşü bir zincir. Garip bir şey yayıyordu, tam olarak büyü değil ama bir tür büyülü öz. Öyle bir şey ki gölgelerim ona değdiğinde titreyip dağılmalarına neden oluyordu.

"Taktığın kolye ne?" diye sordum.

Bir elini boynuna götürdü ve başını çevirip dehşetle bana bakmadan önce bir an için gözlerini kırıştırdı. "Kilian, buraya ne zaman geldin?"

"Hemen şimdi. O kolyeyi nereden aldın?"

"Oh, Snowlin hediye etti. Çok güzel değil mi?"

Elimdeki kâğıtlar tutuşumun gücüyle parçalandı. Snow pazarlığı tekrar bozmayı nasıl başarmıştı? Başka birinden Driada'ya vermesini mi istemişti? "Onu çıkarmanı istiyorum."

İnanılmaz bir şekilde kaşlarını çatdı. "Bunu neden yapayım ki? Ve bana onu asla çıkarmayacağıma dair yemin ettirdi."

Alışılmadık bir şekilde kıpırdamayan dipten öfke yukarı doğru tırmanmaya başladı. "Driada."

"Beni öldürmek istiyorsa, öyle olsun," dedi, ağzı titreyerek. "Eğer bu onu mutlu edecekse, öyle olsun. Zaten bu diyarda fazla zamanım yok. Bu yüzden benden onu çıkarmamı isteme, çünkü çıkarmayacağım. Ve sen de ona hiçbir şey söylemeyeceksin."

"Ah, işte benim küçük mutlu ailem," dedi Mal, içeri girip oturmadan önce annesinin başını öperek.

İç çekti. Sanki biri onu alkole batırmış gibi kokuyordu. "Eve yeni mi geldin?"

Bir parça kızarmış ekmek aldı ve arkasına yaslanarak tembelce çiğnedi. "Eğer evet dersem, babam beni terbiye edecek mi?"

Driada'nın başı yemeğinden kalktı. "Henrik mi? Nereye gitti şimdi?"

Kardeşimin tuttuğu ekmek parçası avucunun içinde ezildi. "Öldü anne. Çürük ve solucan kokusuyla dolu pelüş ve rahat mezarında. Tam da olması gerektiği yerde."

Üvey annemin yüzü acı ve ıstırapla buruştu. "Ne diyorsun oğlum? Baban hakkında böyle konuşma."

"Beni büyüten tek baba kardeşim oldu, o bok parçası değil-"

"Mal," diye seslendim. "Bu kadar yeter."

Ufalanmış ekmeğin geri kalanını masaya fırlattı. "Hepinizin gerçeği gizlemesinden bıktım usandım. Sadece

Böyle davrandığında ona söyle. Babamızın ne kadar kötü bir insan olduğunu görmeyi hak ediyor." Bununla birlikte ayağa kalktı ve gitti.

Driada'nın başı öne eğikti ve sessizce yemeğini yerken kolunun kenarıyla gözyaşlarını sildi.

"Onunla konuşacağım, merak etme," dedi Larg, bir elini onunkinin üzerine koyarak.

Dinleyeceği tek bir kişi vardı ve o da ikisinden biriydi. Onun da ben olmadığımından emindim.

Bir asker kahvaltı salonuna girdi, masayı selamladı ve bana doğru eğildi. "Burada bir kadın var. Dün gecedan beri kapılarda ve sizi görmek istiyor."

"Talepler mi?"

Başını salladı. "Çok ısrarcı. Kraliçeyle bir ilgisi var."

Gözlerimi kırıştırmam bir anımı aldı. Beni görmek isteyen kadın, araba yolunun kenarında oturan ve sabahın soğuk esintisinden titreyen yaşlı bir kadındı. "Bütün gece kapıda beklemesine izin mi verdiniz?"

Asker biraz yüzünü buruşturdu. "Bunu pek düşünmedik."

"Bana ne yapacaktı? Beni de onunla birlikte koltuk değnekleri?"

Kapıları iterek ona doğru uzandım, ceketimi çıkardım ve omzuna attım. "Özür dilerim, askerlerimin daha iyi bilmesi gerekirdi."

Titreyen kemikli bir elini savuştururcasına salladı. "Onları suçlayamam kralım."

"Beni görmek istemişsiniz. Bunun karımla bir ilgisi var mı?"

Başını salladı ve cebinden bir şey çıkardı. O bunu yaparken etrafımda düzinelerce kılıç açıldı ve kadının donup kalmasına neden oldu. Zavallı kadın korkudan titriyordu.

"Yere yatın!" Bağırdım ve hepsi geri çekildi. Ne zamandan beri askerlerim heyecanlı katillere dönüştü?

"Bu sadece bir kolye," dedi ve ışıltılı mücevherleri görmem için çıkardı. Tanıdığım bir kolye. Snow'un kolyesi mi? "şehirdeki kargaşa sırasında bana verdi. Genç bir torunum var ve kraliçe onun bakımı için para ödememi istedi. Ama değıştirmek için kuyumcuya gittiğimde... Yapamadım. Bana elmasların şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi ve en safı olduğunu ve zincirlerdeki altının da öyle olduğunu söyledi," diye açıkladı, görmem için kaldırarak. "Bu da çok güzel. Çok pahalıya mal oldu. Ona geri verebilirsin. Eğer ısrar etmeseydi, onu almazdım, kralım."

İçimde bir şeyler gururla kabardı. "Torunun kaç yaşında?"

"Geçen sonbahar beş yaşına bastı."

"Geri verirsen karım gücenir." Ve muhtemelen öldürücüdür.

"şahsen oldukça sert olduğu için ben de bunu düşündüm. Bu yüzden bunu size vermeyi düşündüm."

"Bunu bir sır olarak saklamaktan nefret ediyorum. Kolye senindir. Bazen yeğenini de getir, üvey annem zaman zaman okul çocuklarını bahçeye davet eder. Meşgul olmak ona iyi geliyor," dedim, aniden kendi hareketlerinin bilincine varan ve başlarını öne eğen muhafızlarıma bakarak. "Bir dahaki sefere sizi içeri alacaklarını bilirler."

Kolumu nazikçe okşadı. "Çok güzel bir kız. Gece gökyüzü gibi, koyu renk saçları ve yıldızlı gözleri var. Çok güzel."

Gülümsemem genişti. "Öyle."

"Ve seni gülümsetiyor."

"Gülümsetiyor."

"Onu

seviyorsun."

"Seviyorum."

Yüksek Duvar'ın ötesinde hiçbir hareket yoktu, Isjord'un beyaz zeminini kahverengi bir karmaşayla bulandıran yağmur fırtınalarının yanı sıra duvarın bizim tarafımızın arkasındaki karlı arazide tek bir ayak izi bile yoktu. Katı taş kütlesi ilk kez bizim için alışlagelmiş bir kafes olmaktan ziyade bir koruma bariyeri gibi görünüyordu. Günlerimin uzun saatlerini bu kulede, Krig topraklarına bakarak geçiriyordum. Yalan söylemeyi seçmemiş olsaydım her şeyin farklı olup olmayacağını merak ediyordum. Her gün, önümde uzanan şehir topraklarının ötesine bakar ve insan kalabalığının arasında onu kaçırıp kaçırmadığımı merak ederdim. Ve her gün, bu yalan daha da kalınlaştı,

sertleşti ve bir yalan olmaktan çıkıp bir gerçek haline geldi. O gece o belgeleri halkımı korumak için imzaladığımı kendimi ikna etmek daha kolay hale gelmişti ve kısa süre içinde herkes bunun tek gerçek olduğunu kabul etmişti.

"Hiç mantıklı gelmiyor," dedi Atlas, kule odasının köşesine yayılmış, her türlü yazıt ve mürekkeple kaplı olduğu yerden. "Esmeray zamanın başlangıcında yaşadı, neden Aurora'yla ya da asa parçalarının saklı olduğu yerle bir ilgisi olsun ki? Silas'ın bu parçaları bulmakta hiç zorlanmadığından bahsetmiyorum bile. Okuyamadığı bir kitabı çalmak için neden bu kadar zahmete girsin ki?"

"Bu Silas," dedi Larg, kanatlı bir Olimposlunun ileri geri volta atarak aşağıdaki zemini davetsiz misafirlere karşı gözlediği kule penceresinden dışarı bakarak. "Eğer onu okuyacak biri varsa hiç şaşırmam."

"Ya Silas değilse?" Mal yarı baygın halde mırıldandı. Ayaklarını masaya dayamış ve sandalyeye sırt üstü uzanarak uyumaya başlamıştı.

Atlas ayağa fırladı ve Mal'in yanına oturmak için acele ederken uzun cüppesine takıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ağabeyim şişmiş, kan kırmızısı gözlerini araladı ve "Sence de Silas'ın çalışma şekline göre çok fazla gürültü çıkmadı mı? Günlüğü almak için neden ateşlerle dikkatimizi dağıtmaya ihtiyaç duysun ki? O asa parçalarını ararken birinin onu çalmasını asla beklemezdik. Okuyamadığı bir şeye neden ihtiyaç duysun ki? Ve

Neden bu kadar rahat bir şekilde okuyabilen birinin eline geçti?"

"Haksız değilsin," dedim ve oturdum.

"Daha önce hiç gitmemiştim," diye böbürlendi gözlerini tekrar kapatmadan önce büyük bir esnemeyle.

Atlas kitabı bırakıp bana baktı. "Eğer kraliçe bunu okuyabilirse, orada başka bir şey olup olmadığını öğrenebiliriz."

"Okusun onları," dedi Mal. "Yoksa ulaşabilirse göklere de ateş yağdırmak isteyebileceğinden mi korkuyorsun?"

"Pamuk cenneti yakmak isteseydi yakardı. O kitap olmadan," dedi Nia kule odasından içeri girerken.

Diğer zamanların aksine, tavırları daha soğuktu. Görünürde gölge yoktu, tüyleri diken diken ve saldırmaya hazırdı. Ona Driada'nın kolyesini sormam gerekiyordu ama Mal henüz bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Tam olarak ne olduğunu ve Driada'ya nasıl zarar vereceğini anlayana kadar onu endişelendirmeyecektim. Bu haldeyken olmaz.

"Yine annemi çalmaya mı geldin?" Mal sıkılarak sordu.

"Hepimizin sadakatleri vardır, Mal. Benimkiler doğdu ve onunla birlikte öl." Bana döndü. "Alaric kabile liderleriyle yapılacak bir toplantıda hazır bulunmanı istiyor."

Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ama bu bir ilkti. "Peki ya Snow?"

"Bunun bir önemi yok. Alaric'in onun sarayında büyük bir söz hakkı var ve senin pratikte taşsız bir kral olduğundan bahsetmiyorum bile.

Olympia. Çok az kabile seni şimdiden böyle kabul ediyor. Eğer çoğunluk Snow'un kararını bozarsa Olympia'nın kralı olursun. Evlilik haklarına göre de öylesin. Bunlar Olympia kuralları ve Snow bile bazen bu kurallara uymak zorunda kalıyor. Bazen vurgusu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nia, onun isteklerine karşı gelmeyeceğim." Snow bundan nefret ediyor olmalı.

"Bu büyük bir olay, biliyorsun. Olimpiyatçılar hayatları boyunca sadece bir kez evlenirler. Evlilik kutsaldır. Onlar için aranızdaki her şey kutsaldır."

"Lanetli. Snow böyle derdi."

Nia'nın ağzı konuşmak için birkaç kez aralandı. Sanki kelimeleri bulamıyormuş gibiydi. "Eğer ona söylersen-"

"Hiçbir şey değişmeyecek, değişmezse her şey daha da kötü olacak. Lütfen mektuplarımda okuduklarınızı unutun."

"Nasıl yapabilirim?" diye fısıldadı sertçe, sanki bu saklanması gereken bir sırmiş gibi diğerlerine bakarak. "Şu anda yaptığınız şey Isjord'da yaptığınızdan daha az yanlış değil."

"Biliyorum."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Çünkü benim böyle olmama ihtiyacı var." Bir kötü adama ihtiyacı var ve bedeli ne olursa olsun seve seve o olurum.

"Seni asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Senin olduğun gibi."

"Aşık olmak bu yüceltici yönünüzü teşvik ediyor mu?" Kızardı. Gölgele de kızardı ve bu yüzüme bir gülümseme getirdi. "Peki, bu karasevdanın kim olduğunu biliyor muyum?"

Kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Böyle devam et," dedim gölgelerini işaret ederek. "Çok yakında öğreneceğim."

Kaşlarını çattı ve odanın içinde diğerklerine baktı. "Gölgelerimi okumayın."

"Onları okumam için hazır tutmayı bırak, Helenia Drava." Elimi uzatarak, "Bizi orada soldur. Seni iyi eğittiğimi göster bana."

Mal iç çekerek ayağ a fırladı. "Bu toplantının sona erdiğini kabul edeyim mi?"

"Bir dakika," dedim Nia'ya ve sonra kardeşimi kule çıkışına kadar takip ettim.

Bir saniye bile kıpırdamadım, merdivenin başında durmuş, kardeşimin yavaşça ahıra doğru ilerleyişini izliyordum. Acının, yorgunluğun ve sıkıntının korkunç gölgeleri omuzlarında ağırlaşıyordu. Ne de olsa onları benden saklıyordu. Ve ben nedenini anlayacak kadar endişelenmediğim için daha da büyük bir aptallık etmiştim.

Dizginleri bağlama direğinden çözmek için çabaladı ve ben de yanına gidip onun için çözdüm. "Affet beni kardeşim."

Titreyen eliyle uzanıp dizginleri benden aldı. "Ben senin hatan değilim, Kil. Sadece benim hatam."

Omzunu tuttum ve onu kendime çevirdim, yüzünde uykusuzluktan kaynaklanan bir ifade vardı. "Bana nasıl yardım edeceğimi söyle."

Başını salladı ve normalde sonbaharın ilk zamanları kadar canlı olan bakışlarının kasvetli haline hiç uymayan bir sırıtış yapıştırdı. "Çayır Hanı'nda kullandığım o odayı ve Selia'nın güzel hizmetlerini bana finanse etmeye devam et ve ben altı yaşındayken babamın kalemlerinden sana yaptığım en iyi kardeş ödülünü hâlâ elinde tutabilirsin."

"Evde uyu, Mal."

"Yapmamayı tercih ederim," diyerek omzumu sıvazladı ve atına bindi.

"Driada'nın sana ihtiyacı var."

"Daha önce hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı ve sana sahip." "Sen onun oğlusun."

"Sen ona benden daha çok hizmet ettin." Bununla birlikte, atını sürerek uzaklaştı.

Nia'nın adımları merdivenlerden aşağı süzüldü. "Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum, Nia. Bildiğimi sanmıyorum."

Taren her zamankinden daha kasvetliydi. Havada uğursuz bir şey dolaşıyordu. Dışarıdaki gök gürültüsü neredeyse karaya degecek gibiydi. Şimşekler o kadar yakından çakıyordu ki kaleye de düşebilirdi.

Ayağım yerdeki kalın bir kan lekesine değince durdum. Kıpırmızı sıvının izi koridorun bir ucundan diğerine siyah beyaz mermer zemin üzerinde akmaya başladı.

"Bu o mu?" En az onun kadar şaşkın görünen Nia'ya sordum

I.

Camsız yuvarlak pencerelerden birinden dışarı baktı. "Evet. Birkaç gündür keyfi yerinde değil. Soren Ormanı'nda koşuya çıktıklarında Cai dışında kimseyle konuşmuyor."

Tam olarak Amaris'e saldırıldığı günden beri. Tekrar koşmaya başlamıştı. Kabuslarının canlandığını görmeye geri dönmüştü.

Nia korkuyla koridorlara göz gezdirdi. Kar'dan korkuyordu.

Meşaleler parladı ve söndü, bölgeyi biraz karanlık kapladı. Bize doğru bir tırmalama sesi geldi. Sanki bir bıçağın ucu kalenin cam gibi duvarına sürtünüyordu. Zaman tuhaf bir ürkütücülük ve soğukla kaplandı. Nefeslerimiz havada buğulanıyor.

"Gel bakalım küçük fare," diye mırıldandı Snow'un hafif sesi, bize doğru gelirken.

Yakınımızda yere bir şimşek çaktı, koridor aydınlandı ve kadının gölgeli formu uçuşarak görüş alanımıza girdi. Yüzünde kırmızı lekeler vardı, kırmızı kalın sıvı kollarını dirsek derinliğinde kaplamıştı. Hançerinin ucunu duvar boyunca sürükleyerek beynimin kötü bir kısmını kaşıdıran o cırtlak sesi çıkardı. "Farecik, neredesin?"

Bizi fark ettiğinde durdu. Başını yana eğmiş, Nia ve beni inceliyordu. Neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Hayır, neredeyse o bakışı tanıyamayacaktım. Soğuk. Donuk. Ölü. "Bu tarafa gelen küçük bir fare gördünüz mü acaba?"

Cevap vermeyince tekrar hareket etti, hançerinin ucunu duvarda gezdirmeye devam ediyordu. Bu sefer bir şey mırıldandı. Tanıdık bir şey. "Küçük fare benden kaçamaz," diye yüksek sesle şarkı söyledi ve koridor boyunca yankılandı. "Küçük fare dışarı çıkmalı. Küçük fareler uslu durmalı. Küçük fareler kaçmamalı."

Nia bir adım öne çıktı ve sonra neredeyse temkinli bir şekilde bir adım geri çekildi. "Snow, bırak onu. Aradığınız kişiyi takip etmesi için bir muhafız göndereceğim."

Snow ona tehditkâr bir sırıtışla baktı. "Onu dışarı çıkardım." Şaşkın tepkilerimizi görünce kıkırdaması uzun koridorlarda yankılandı. "Daha önce hiç saklambaç oynamadınız mı?"

"Yeter," diye emrettim ve Snow durdu.

Yavaşça bana döndü, kapüşonlu donuk bakışlarının arasından bana baktı. "Yeterince içmedim." Yakalayabileceğimden daha hızlı bir şekilde elini ileri doğru fırlattı, içinden bir şimşek çıktı ve arkama düştü. Paketlenmiş büyü o kadar kontrollü ve kesindi ki neredeyse beni sersemletecekti. "İşte buradasın."

Teyzem koridorun en ucunda duruyordu, üstü başı kan ve kir içindeydi, bacakları korkudan titriyordu ve gözleri yarı vahşi ve deliydi.

"Küçük fare çok hızlı," dedi Snow ona doğru ilerleyerek.

Adriane bana bakarken olduğu yerde donup kalmıştı. Sempati duymalıydım. Hissetmeliydim ama hissetmedim. Hissettiğim şey

Kendisine hiç benzemeyen bu kadın için endişeleniyordu.

"Zindanda ne kadar kaldı?" Nia'ya sordum.

Snow'a bakmayı reddederek kendine sıkıca sarıldı. "Çok uzun. Senden ayrıldığı andan sana geri dönene kadar. Cai onu Fogling saldırılarından geri göndermeye devam etti çünkü birkaç kez neredeyse büyüünün kontrolünü kaybediyordu ve tekrar onlara katılmasına izin vermiyor." Başını biraz suçluluk duygusuyla eğdi. "Oraya onunla birlikte gidemem. O yüzden tek başına kaldı."

Tek başına. Snow yalnızlıktan nefret ederdi. Ve bir iblisle diğerine işkence ederek savaşırdı. Bunu yapmak için neden hep onların karanlık çukurlarına düşmek zorundaydı?

Snow teyzeme ulaştı, saçlarını yumrukladı ve onu koridor boyunca sürükledi. Adriane bağırmadı, çığlık atmadı ya da itiraz etmedi. Her şey onun dışında dövülmüştü. Duyularımı açtığımda, kanımı paylaştığım kadından yayılan ıstırap ve acının gücü karşısında irkildim. Biri diğerini nasıl böyle kırabilirdi? Bir Empat'ın bile birini bu şekilde mahvettiğini hiç görmemiştim -ölüm için yalvaracak kadar.

"Onun acısına son ver, Pamuk," dedim. "Artık ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Bu bile seni tatmin ediyor mu?"

Snow teyzemi incelemek için başını yana eğdi, o kadar yırtıcı bir bakıştı ki tüylerim diken diken oldu. "Hayır, değil." Yüzünü buruşturarak bana baktı ve merakla gözlerini kırıştırdı. "Neden bu kadar kolay kırılıyorlar? Hiç eğlenceli değil." O

Adriane'in başını geriye çekti ve hançerinin ucunu yavaşça boğazına doğru sürükledi, bu sırada bana bakıyordu.

Teyzemin ağzı kanla doldu, yere düşerken boğuluyordu. Snow onun yanına çömeldi, Adriane'in yavaşça boğulmasını ve kan kaybından ölmesini izlerken dizlerine sarıldı.

Tüm bedenim yaşamın sızıp gittiğini hissederek gerildi. Adriane'in tüm yaşam ışığı söndüğünde Snow ayağa kalktı ve iç çekti,

hançeri koluna silerek. "Şimdi yine sıkıldım. Benimle oyna, Adriatian."

Yüzünü kavradım ve sonra onu duvara yasladım. Sırtı sert bir şekilde taşa çarptığında nefesi kesildi. "Yeter artık."

Kirpiklerini bana doğru kırptırdı, yüzüne vahşi bir sırıtma yayıldı. "Ne yeter?"

Kulağına doğru eğildim. "Benimle oynuyorsun. Bu küçük gösteri daha önce gördüklerim kadar iyi değildi." Dengesiz. Deli. Hasta. Bunların hepsiydim çünkü bu kadın dünyayı ateşe verebilirdi ve ben daha da büyümesini görmek için ona daha fazla çıra ekledim. Bu beni endişeden delirtiyordu.

Adriane'in vücuduna baktı ve bana kaşlarını çattı. "Paslanmaya mı başladım?"

"Hayır," diye yüzüne karşı homurdandım. "O kafanın içinde çok derinlere iniyorsun. Sana bunu benim sorunum yapacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Gülümsemesi düştü. "Beni sıkıyorsun. Beni sıkmayan birini görmeliyim." Çenem o kadar gerildi ki

ve benim de onu kavramam. Bu onun yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Boğazımı deşmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Boğazına yapmak istediğim pek çok şey var ama bu onlardan biri değil." Çok fazla şey.

Gözleri ağzıma kaydı ve bana döndüğünde alev alev parlıyordu. Bana bakışı farklıydı, sanki yakalaması gereken bir av ve yapması gereken bir hareket gibiydim. Sonunda beni kendi arayışı haline getirmişti.

Arkamızda bir boğaz temizlendi ve bu Nia'nınki değildi. Kızgın bir Alaric bize ters ters baktı. Hayır, Snow'a bakıyordu. "Koridorumu kirlettiniz."

"Tüh," dedi Snow ona dudak bükerek gülümseyerek.

Adam parmağıyla onu işaret etti. "Sen temizleyeceksin."

Alaric'in parmağı tekrar ona dönüp koridorda ilerlemeden önce bu kez tehditkâr bir ifadeyle onu işaret edince Snow ağzı açık kaldı ve tam olarak çıkmayan bir itiraz sesi çıkardı. "İncelemek için geri döneceğim, Snowlin Skygard."

"Castemont," diye seslendim ona, gözlerimi muhteşem derecede öfkeli karımdan ayırmadan. "Onun soyadı Castemont."

Alaric durdu ve kıkırdayarak tekrar bize döndü. "Doğru," dedi eğlenerek, gözleri tekrar karıma döndü. "Mermerimde bir damla bile yok, Pamuk Castemont."

Snow'un yüzü düştü ve bakışlarını bana çevirdiğinde o kendine özgü vahşi cehennem kedisi alaycılığı tüm gücüyle ortaya çıktı. "Senin bağırsaklarını deşerken çok eğleneceğim. Kalbini göğsünden tel tel çıkarırken."

"Önce koridorunuzu temizleyin," diyerek ona göz kırptım ve Nia ile Alaric'in peşinden gittim.

Nia kıkırdadı. "Bunun için acı çekeceksin."

"Sabırsızlanıyorum," dedim, önce onun geçmesi için kapıyı açık tutarak.

Başını sallayarak iç çekti. "İğrenç bir şekilde aşık mısın yoksa sadece hayal mi görüyorsun bilmiyorum."

"İkisi de, Helenia."

Toplantı odasına girdiğimde tüm kafalar bana döndü, çoğu hoş karşıladı, bazıları meraklıydı ve özellikle iki tanesi hayal kırıklığı ve sıkıntı içindeydi.

Tam yerime oturmuştum ki biri omzuma dokundu. "Majesteleri," diye seslendi genç bir ses bana. Kız gençti, Penelope'den daha gençti. Uzun kahverengi saçları arkaya doğru toplanmıştı ve alnında renkli işaretler vardı. "Siz en üstte, kraliçenin yanında oturun."

İşaret ettiği yere baktım ve ona oturduğum yerin sorun olmadığını söylemek üzereydim ki bana tatlı bir şekilde "Benim yerimdesin" dedi.

"Cori," diye eleştirdi yaşlı bir kadın. "Onu bağışlayın Majesteleri, aramızdaki en genç kişi o."

Kabile lideri mi? Bu kadar genç mi? Ayağa kalktım. "Sorun yok, lütfen bana Kilian de."

"Pekâlâ," dedi Alaric. "Snow olmadan başlamalıyız. Koridorun bakımıyla oldukça meşgul."

Birkaçı kahkahalarla gürlledi ve benim kafam tamamen karıştı.

Sağ tarafımda oturan yaşlı adam eğildi ve mırıldandı, "Genelde öfkeli olduğu zamanlarda köyler için yemek pişirirdi ama bu seferki hafif bir şey olmalı."

Kaşlarım kalktı. "Ve Snow bunu öylece kabul mü ediyor?"

Başını salladı. "Alaric'in sözleri onun için kanun gibidir. Yeni kurallar koyabilse ve onun koyduğu kuralları geçersiz kılabilse bile her zaman onun kurallarına uyar. Her zaman."

"Nedenmiş o?"

İç çekti ve gölgeleri suçluluk ve endişe ile kaplandı - kendisi için değil. "Yapmazsa ne olacağını biliyor. Genellikle incitmemesi gereken birini incitmesiyle sonuçlanır."

Gözlerim hemen, beklediğim gibi karanlık bir düşünce havuzunun içinde oturan Nia'ya gitti.

Yaşlı adam, "Oğlumu iyi ve kötü arasındaki sınır olarak kullanıyor çünkü kendisi bu sınırı belirlemekte zorlanıyor," diye açıkladı.

"Oğlun mu?"

"Alastair Drava," dedi kutsal bir selamlamayla. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Alaric kabileler arasındaki ticaret raporlarını okumaya başladı. Çok geçmeden konu son birkaç aydaki maden zenginliklerinden Fogling saldırılarına geldi. Bu yaratıkları daha önce hiç duymamıştım ve her kabile liderinin sıkıntılı iç çekişlerinden ve saydığı kayıpların çokluğundan anladığım kadarıyla

Olimposlular. Nimbus Aura'nın karanlık yaratıklar tarafından saldırıya uğramamak için tüm yıl boyunca karanlık gökyüzünü koruması gerekiyordu ve bu da ürünlerin yetişmemesi, insanların sık sık hastalanması ve donun hayvanların beslenmesini zorlaştırması anlamına geliyordu.

"Neden yardım etmeme izin vermiyorsunuz?" diye teklif ettim. "Eğer bu Foglingler ışıkla besleniyorsa, bu iş için doğru kişi benim."

Toplantı odası sessizliğe gömüldü.

"Ve sen bunu yapar mıydın?" Alaric sordu. "Evet."

Caiden alay etti. "Peki bunu neden yapasın ki?"

Ukala generale döndüm. "Sanırım nedenini biliyorsun."

Masaya yaslandı ve bana dik dik baktı. "Peki şimdi ona ne fiyat biçeceksin? Günün her saatini senin huzurunda mı geçirsin?"

"Bir pazarlık yaptık Caiden, o benden benim ondan istediğim kadarını istedi."

Adam homurdandı. "Eminim öyledir."

Genç kabile lideri, "O sadece yardım etmeye çalışıyor, Cai," dedi.

General ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Cori, bununla karnını deşene kadar hançerle kalemi ayırt edemezsin."

"Sizi temin ederim," dedi Snow, odaya girip Cori'nin saçlarını kabartarak koltuğuna doğru ilerlerken. Temizlenmişti, ama saçları hâlâ ıslaktı ve masayı ıslatıyordu.

giydiği siyah ipekliler. Yerleştikten sonra bana baktı ve ardından Alaric'e ters bir bakış fırlattı. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

Naip yerinden kıpırdamadı, sadece onunla yüzleşti. "Oturduğu yeri hak ediyor. Ne de olsa onunla sen evlendin, ben değil."

Küçük bir kahkaha attı. "Topraklarımı kurtarmak için yapmak zorunda kaldığım zor seğıimler yüzünden neden zulüm görüyorum Alaric?"

Alastair, "Bu krallığın haklı kralı olduğu için senin yanında oturacak," dedi.

Ne?

Snow yüksek sesle kıkırdadı. "Bir bacağın mezarda olacak ve yine de iyi espriler yapacaksın, ihtiyar."

Dravan lideri ona çarpık bir gülümseme verdi. "Oylama yapıldı."

Benim şaşkınlığım artarken karımın neşesi kaçtı ve Caiden'da karar kılmadan önce odadaki her yüze baktı. "Ne?"

Arkadaşı elini gözlerine götürdü. "Bu sabah teklif edildi. Çoğunluk kazandı."

Dışarıda gök gürlüyordu. Her şimşek çakışı Snow'un öfkeli nefes alışıyla eşleşiyordu. "Ölüm cezası altında yaşadığını biliyorsunuz, değil mi? Hepiniz annemi, kraliçenizi öldürdüğünü biliyorsunuz, değil mi? Hepiniz iki uzun yılımı onun topraklarını sabote ederek ve halkını aç bırakarak geçirdiğimi ve sonunda yavrularını eudemonlar için çatırdatacağımı biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz," dedi Alastair. "O zamana kadar kral olarak

hizmet edecek. Siz ikiniz kutsal bir evlilikle bağlı olmadığınız sürece o da kral olarak hizmet edecek.

Kral."

"Akıllıca kararlar veriyorsunuz kraliçem," dedi kanatlı erkek Lazarus ayağa kalkmadan önce. "Bunun iyi bir karar olmadığıını söylemiştim."

Caiden ve Nia aynı anda homurdandılar ve general ayrılmadan önce ikisine ters ters baktı.

Herkes selamlarını ve tanışmalarını bana ilettikten sonra toplantı odası yavaşça boşaldı ve sadece Snow, arkadaşları, Alaric ve ben kaldık.

İlk konuşan Naip oldu, "Zindanlarda ne yapıyorsanız bitirin ve bu baltayı gömün."

Snow sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet, tam kafataslarının içine."

"Kar," dedi yaşlı adam. "Dün gece oraya gittiğimde, içlerinde hiç insan kalmamıştı. Sadece boş, kanayan kabuklar vardı. Başardın, ruhlarını söküp attın. Bitir onları. Şimdi ve hızlıca. Yeterince yaptın."

Snow'un altın bakışlarında bir şeylerin bocaladığını gördüm. "Belki de onları Vadi'ye zincirlemeliyim."

Ne vadisi?

"Hayır," dedi Nia bu kez. "Lütfen."

Cai ayağa kalktı ve tek kelime etmeden gitti. Tüm bu süre boyunca ona bir bakış bile atmamıştı. İkisi arasında bir şeyler ters gidiyordu. Tek kelime etmeden gittiğinde Snow'un yüz ifadesi hüzne dönüştüğünde haklı olduğumu anladım.

"Gün batıyor," dedi Alaric de ayağa kalkarak. "Koridorlarımı tekrar kirletmeden önce gelinini alıp götür."

Nia geride kalmış, endişeyle eldivenlerinin uçlarıyla oynuyordu. "Onu hâlâ öldürmedin mi?" Etrafında çok fazla sıkıntı uçuşuyordu.

Kar, şiddetli bir fırtınayı çerçeveleyen pencerelerden dışarı baktı. "Evet."

Nia keskin bir nefes aldı ve etrafına bir dizi hüznle birlikte yeşim taşından bir rahatlama yayıldı. "Pekâlâ." Ayrılmadan önce kapıda durdu ve gözleri yaşlarla ıslanmış olan Snow'a bir kez daha döndü. "Teşekkür ederim. Beni özgür bıraktığın için teşekkür ederim. Her iki seferde de. Ve özür dilerim. Annenin öldürülmesinde rol alan adam... benim babam olduğu için üzgünüm."

Snow'un dikkati ona yöneldi. "O senin baban değildi. Bunu bir daha asla söyleme. Sen Alaric Drava'nın kızısın, Drava'nın varisisin. Bu senin kim olduğun ve babanın kim olduğu."

Nia ayrılmadan önce ona küçük bir baş selamı verdi.

"Mahkemenizle yaptığınız o küçük hareket neredeyse mükemmeldi," dedim. "Tam olarak kimi ikna etmeye çalışıyordun?" Onda gerçek bir öfke görmüştüm. Birkaç dakika önce gösterdiği öfkenin yakınından bile geçmiyordu. İyi bir yüz ifadesiydi - daha önce babasına karşı birkaç kez takındığını görmüştüm.

Gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Bayrd, Volant kabilesinin lideri. Seni kendi isteğimle tahta geçiremem, sadece kendi kalbimi sökmeyi tercih ettiğim için değil, aynı zamanda tüm kabilesini kendi topraklarına çekmeye niyetli olduğu için ve ben sadece halkıma en iyi dileklerimi sunmaya mahkûm edildim. Volant, Taren'den sonra en büyük şehirdir, onların

türü bu topraklardaki en nadir türlerden biridir.

bölge. Volantian askerleri ordumun önemli bir bölümünü oluşturuyor, yetenekli Aura'lar ve toprakları en verimli topraklardan bazıları, onları bırakmayı, onlarla bir iç savaş başlatmayı veya desteklerini kaybetmeyi göze alamam, en azından şimdi değil. Alastair ve Alaric bu sabahki toplantının düzenlenmesine yardımcı oldular ve on altıya karşı iki oyla seni kral ilan ettiler. Benim emrimle."

"Kral olarak bana neden ihtiyacınız olsun ki?"

Gerçek bir öfkeyle iç çekti. "Alastair bunun halkıma yardım edeceğine inanıyor. Sınırlarımızdaki Foglingler ve Isjordanlar moralleri bozdu. Sisın ötesindeki topraklar onlar için güvenli bir sığınak haline getirildi ve tüm bu olanlar yüzünden halkım oradan kaçıyor. Halkım hala kalıntılara ve arkaik inançlara güveniyor ve inanmayı seviyor. Ama onları umutlu tutan buysa, öyle olsun. Eğer Gece Kralı'nı yanımda istiyorlarsa, onlara bir Gece Kralı vereceğim."

"Benden resmen kralınız olmamı istemediniz."

Sıkılmış bir halde derin bir nefes aldı ve güzel gözlerini bana çevirdi. "Kalbimin sevgilisi, tatlım, her şeyim, bana bir iyilik yapıp ben seni öldürene kadar kral rolü yapar mısın?"

Koltuğumda geriye yaslandım. "Bunu düşüneceğim."

"Driada'nın ya da Mal'ın boğazını kesmekle tehdit etmek biraz daha hızlı düşünmene yardımcı olur mu?" Yüz ifadesi acıyla kıstı ve giydiği ipek eldiven sağ elini yakarak pazarlığımızın şeridini parlak bir şekilde ortaya çıkardı.

Tısladım ve masanın ortasından bir su s  rahisini alıp mendilimi ıslatmak ve elinin   zerine koymak i  in aya  a kalktım. "Uslu dur, a  kım."

Elini benden   ekti, zor nefes alıyordu. Anla  manın bir kısmını bozmanın neden oldu  u hayal edilebilir acıdan de  il,   fkeden. Bir raunt kazanmı  tım ve y  z  ndeki   l  mc  l ifadeye bakılırsa, benden on raunt daha kazanaca  ından emin olabilirdi.

"Driada'ya o kolyeyi verdi  inde   ekti  in acıya de  di mi?"

Sırıttı, y  z  nde h  nzir bir e  im vardı ve g  zleri ate  le parlıyordu. "Bu ho  una gitmedi, de  il mi? Senin k    k ailenle u  ra  mam."

"Hayır, aslında bilmiyorum," dedim koltu  umda arkama yaslanarak.

Bu onu memnun etmi  e benziyordu     nk   uzun zamandır g  rmedi  im kadar e  lenmi  ti. "K    k gezintinizi duydum," diye ba  ladı. "Asmak bana g  re de  il, daha kanlı g  sterileri tercih ederim ama yine de bunu yapt  ğını g  rmek b  y  leyiciydi. Halkınıza yapt  ğınız bu zul  m hakkında Adriyatikliler ne d    necek?"

"Sen benimsin ve kimse benim olana   l  mc  l bir sonu   olmadan dokunamaz."

G  zleri parladı ve yaldızlı bir   fkeyle kaplandı, ancak   abucak toparlanmış g  r  n  yordu     nk   sahte bir g  l  mseme tekrar yap  ştırıldı. "Ka  ıt tasmalarınız gereksiz."

"A  kım, e  er seni tasmalasaydım, bilirdin."

"Bunu nasıl basitçe söyleyebilirim?" Ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Benim üzerime hak iddia etmeyi bırak."

"Sana bir yüzük taktım." Boş parmaklarına baktım. "Ama sen takmamayı tercih ettin. Bu iddiaya evlilik deniyor. Bunun nasıl işlediğini açıklamamı ister misin?" Masanın üzerinde öne doğru eğilerek sordum.

Benim hareketimi yansıtarak yüzüme yaklaştı ve parmağını yüzük parmağımdaki gümüş bandın üzerinde gezdirdi. "Parmağımdan eridi. Yıldırım onaylı değil. Sen yıldırım onaylı mısın?"

"Benimle flört mü ediyorsun?" Uzaklaşmaya çalıştı ama bir elimi bileğine doladım ve onu tekrar kendime çektim. "Neyin var?"

Göz kapakları yorgunluktan ağırlaşmıştı. Belki de bu yüzden "Her şey" demişti.

"Biriyle başlayalım."

Yutkundu. "Ahmes Lore sayfalarından birinde gözüme çarpan bir şey vardı," dedi tembelce, cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatarak. "Diğer tüm semboller benzer bir yapıya sahip, temiz kesilmiş çizgiler ve şekiller. Çoğunlukla daireler, kareler, haçlar ve dikdörtgenlerden oluşur. Bu hiç öyle görünmüyordu. Visha onu okuyamadı, ne sarayımdan ne de bilginlerimden herhangi biri. Olimposlular saldırıdan önce ve sonra çok inzivaya çekilmişlerdi, dış dünya onlar için unutulmuş dilleri öğrenecek kadar merak uyandırmıyordu. İçinde hiçbir şey yoktu

Visha ve ben kontrol ettiğimizde kütüphanelerimizi. İçimde senin bilebileceğine dair bir his var."

Ve haklıydı. "Yazı eski Laoghrikrease dilinde, alfabeyi ortak dilimize uyacak şekilde değiştirmeden önce kutsanmamışların konuştuğu orijinal dil. Anlamı: "Zoltan'ın oğlu Vas, Norodoh'dan doğdu." Ne? Kâğıdı elime aldım, yan çevirip ters çevirdim. Hayır, hâlâ aynı şeyi yazıyordu. "Aşkım, harflerin bunlar olduğundan emin misin?"

Başını salladı ve sonra öne doğru eğildi. "Günlüğünde neden kutsanmamış Ada'nın adı geçiyor? Zoltan'ın oğlu Vas kim?"

"Bilmiyorum. Lütfedilmemişlerin önemli figürleri hakkında elimizde çok az şey var."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ama onların dilini anlayabiliyorsun."

"Sadece sıkıldığım için öğrendim, aşkım, öğretilerimde yoktu. Lütfedilmemiş olanla ilgili hiçbir şey yoktu. Şimdi düşünüyorum da daha çok sıkılmalı ve daha çok şey öğrenmeliydim. Sadece küçük bir Kış Prensesi'ni etkilemek için."

"Gıcıksın." "Ve sen bundan hoşlanıyorsun."

Başını arkaya yasladı ve bana baktı. Ben de aynısını yaptım, ona baktım.

Ve güneş ışığıyla birlikte kaybolana kadar öylece kaldık.

Olympia geceleri karanlıktı, Adriata'dan bile daha karanlık. Mavi ışıklı meşaleler odayı aydınlatmak için hiçbir şey yapmıyor, sadece etrafı saran karanlığı daha da derinleştiriyordu. Acaba bundan nefret mi ediyordu? Bu onu rahatsız ediyor muydu? Ona gösterdiğim karanlık yüzünden kendi evinde hiç korkmuş muydu?

Gözleri uyku dolu bir şekilde sarkmıştı. Yumuşak uykulu iç çekişleri boş sessizliği doldurduğunda, ayağa kalktım ve önünde diz çöktüm, bedenini kollarımın arasına aldım ve bizi Adriata'ya bıraktım. Onu yatağımızda rahat ettirdikten sonra banyo yapmaya gittim. Soğuk su kaslarımdaki tüm ağrıları dindirdi ve etrafımda sürünen karanlık zihnimin bazı kısımlarını yatıştırdı. Ne kadar sessiz, ne kadar boş, ne kadar yalnız olursam, büyüm de o kadar sakinleşiyordu. Eğer çok güçlü hissedersen kontrol etmem zorlaşıyordu. Duygularımın gücünden beslenen bir canavar. Daha az hissederek ya da hiç hissetmeyerek onları evcilleştirmeyi öğrendim.

Henüz kurulanmış ve pantolonumu giymiştim ki, çığlıklar banyo odalarına doldu. Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Snow başını yastıklara gömmüştü, vücudu kasılıyor ve titriyordu, rüyalarında çırpınırken elleri çarşafı kavırıyor ve yırtıyordu. Hıçkırıkları beni parçaladı. Yalvarışları beni parçaladı. Gözyaşları-tanrım, gözyaşları.

Bütün hava elektrikle doldu. Kâbuslarında ne kadar çırpınırsa, büyü birikimi o kadar katılaşıyordu; ta ki şimşek çakmalarına dönüşene kadar.

Onu kucağıma aldım ve ikimizi salladım. Büyüsünün dokunuşuyla tenim yanıyor ve yırtılıyordu ama onu kendime sımsıkı sarmıştım. "Hey, ben buradayım. Ben buradayım."

"Yanıyor," diye fısıldadı hıçkırıklar arasında. "Çok yakıyor." Bir elini sırtına götürdü, tırnaklarını sertçe derisine, birçok yara izinin üzerine geçirdi. "Lütfen, lütfen dur."

Sırtına soğuk hava üfledim ve bir avucumu yaralarının üzerinde gezdirdim, kısa süre sonra elimde sakinleşti. "Artık yanmayacak. Sana sahibim. Artık yanmayacak."

Parmakları gömleğime sıkıca yapıştı, yavaşça çığlıkları kesildi ve parmaklarımı yüzünde gezdirirken hıçkırdı ve burnunu çekti. "Sus. Ben buradayım." Yavaşça büyü bozuldu ve alnımı onunkine yasladım. Bana çok yakındı ama bir o kadar da uzaktı. "Kalbimi kırıyorsun, aşkım."

Gözlerini kapattığında hep böyle mi oluyordu? Bu yüzden mi hiç uyumazdı? Neden yanıma uzandığında gözlerini kapatmayı reddediyordu?

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diye mırıldandım, ikimizi de tekrar yatağa yatırırken ona sıkıca sarıldım. "Çok özür dilerim."

Olmaması için hiçbir neden yokken yine kollarımdaydı.

ONUNCU BÖLÜM

İNİMİCUS

SNOWLIN

Tesnemesi neredeyse çenemi yırtıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi iyi hissediyordum.

dinlenmiş ve rahatlamış. Bir an için neredeyse seviniyordum. Ta ki

Uykuya daldığımı ve bütün gece kâbuslardan uyanmadığımı fark ettim. Bu da ne böyle? Hem de Adriata'da. Yaşayan kabusumun hemen yanında.

Güneş. Mavi gökyüzü. Kahretsin. Şafakta uyuyakalmışım.

Yanımdaki yatak boştu ve dünkü elbisem hâlâ üzerimdeydi ama tüm takılarım gitmiş ve yatağın kenarındaki masanın üzerine yığılmıştı. Onları ne zaman çıkarmıştım?

Çabucak onları kürekle kaldırdım ve kapıya yöneldim.

"Gitme," dedi Kilian. Masasına geri oturdu ve

Derin bir konsantrasyon içinde bir yığın belgeyi gözden geçiriyordu. Saçları ıslaktı ve giydiği gömlek kaslı vücuduna yapışmıştı. "Önce seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Tartışalım o zaman," dedim, pencerelere bakarak zayıf yansımanın yardımıyla kolyelerimi tekrar takmaya çalıştım.

Ayağa kalktı ve arkamdan yaklaşarak ellerimdeki tokaları aldı, parmaklarım bir an için onunkilere değdi - sadece küçük ve basit bir an ama aldığım sert nefes yüzünden göğsüm acıyla şişti. Yavaşça saçlarımı kaldırdı, kolyeyi üzerimde düz duracak şekilde sabitlemeden önce standları omzuma yığdı. Parmaklarını usulca ensemden gezdirdiğinde bir nefesi hapsetmek için dudağımı ısırdım. Bana beni kırabilecekmiş gibi dokunan tek adamdı. Belki de bunu biliyordu.

"Onları nasıl çıkardım?"

"Onları çıkardım, üzerimdeyken uyuyakalmışsın," dedi, tek parmağını açıkta kalan omurgamda gezdirerek ve göğsümü içimde fokurdayan şeyin boğuculuğundan kurtarmak için uzun bir nefes aldım.

Özlemiştim. O dokunuşu özlemiştim. Belki... belki gözlerimi kapatırsam, inandığım her şeye karşı ihanet hissetmezdim. "Beni neden uyandırmadın?" diye sorarken sesim hafifti.

Bana bir adım daha yaklaştığını hissettim, sıcak nefesi şakağıma dokundu ve ürperdim. "Seni neden uyandırayım ki? Çok huzurlu uyuyordun." Alnını başımın yan tarafına yasladı, tenimde gezinen ürpertileri ısıtmak için bir elini kolumda gezdirdi.

Bir anlığına, sadece bir anlığına, Isjord'daki gardiyan o oldu. Her şeyimi elimden alan adam değil.

"Gözlerini aç, Pamuk."

Ve bunu yaptığımda, gerçeklik üzerime çöktü ve sertçe irkildim.

Benden uzaklaştı ve bedenim yeniden yavaş yavaş soğudu. "Visha birkaç gün önce beni görmeye geldi ve önerdiğim şeyi kabul etti. Kardeşlerini aramak için bir ekip topladım," dedi. "Visha ile buluşmaları ve iz aracını yerleştirmek için kardeşlerinin özünü nasıl toplayacaklarına seninle birlikte karar vermeleri gerekecek."

Bana uzattığı listeyi seçtim. Atlas oradaydı ama diğerlerinin hiçbirini bilmiyordum. "Mal'ın adı nerede?" Kardeşlerimi aramak için o listedeki tek bir isme bile güveneceğimi mi sanıyordu?

Kilian elini gözlerine götürdü, yorgun görünüyordu. "O buna katılmayacak."

Kağıdı elimde ezdim ve odasından dışarı çıktım. Koridorlar neredeyse birbirinin aynısıydı ve kapılar da öyle. Yatak odasını bulmak için birçok deneme ve dönüş yapmam gerekti.

Kapıyı açtığımda Mal sadece biraz kıpırdandı. Salak yatağa bile girememişti, çünkü yere oturmuş, sırtını yatağın kenarına dayamış, başı aşağıya sarkmış, uzun, bağlanmamış saçları yarısını örtmüş, horlayarak uyuyordu.

"Uyan," dedim bacağına tekme atarak ve dikkat kesildi.

"Baldız," diye mırıldandı gevşek bir sırıtışla, kollarını gerdi, gömleği yukarı kalkarak bir parça tenini ortaya çıkardı.

dövmeli. "Alanıma hoş geldiniz."

"Ayağa kalk."

Başını arkaya eğdi ve döndüğünden beri bana baktığı o hüznü gözlerle bana baktı. "Seni buradan gayet iyi duyabiliyorum."

Yüzüne doğru eğildim. "Kalk Malik, yoksa sana bir metrelik bir mezarın dibinden çok iyi görebileceğin başka bir şey vereceğim."

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı ve doğrudan içki standına yöneldi, bardağı tamamen bıraktı ve tüm şişeyi içti.

Şişeyi dudaklarına götürdüğü anda şişe dondu. "Ayık olman gerek."

İçini çekti, içkisini çevirdiğim buz parçasını yere indirdi. "Sarhoşken çok eğleneliyim. Dünya da dönerken çok eğleneli."

"Malik," diye homurdandım.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Snowlin? Artık bakan isimlerimizle mi anılıyoruz?"

"Kardeşin, kardeşlerimi aramak için bir ekip seçtiğini söylüyor. Ben bir ekip istemiyorum. Onları senin aramanı istiyorum."

Elini sallayarak beni başından savdı. "Nia kesinlikle takıma liderlik edebilir."

"Nia Eldmoor'da, öngörülebilir gelecekte de orada olacak. Ayrıca, hatırlatırım, büyü konusunda oldukça yeni. Onun dışında bunu yapmayı düşünebileceğim tek kişi sensin."

"Güvenebileceğin biri mi?"

Eğer onu ikna etmek için yalan söylemek gerekiyorsa.
"Elbette."

"Ama bana güveniyor musun?" Tereddüt ettim ve o da sıırttı. "Beni annemle tehdit edeceksin, değil mi?"

"Evet." Niyetimi zaten biliyor olması daha iyiydi. "Senin kardeşin de." Elimdeki mühür biraz yandı ve irkildim.

"Böyle bir yol ayırımında olduğuma göre, sanırım itaat etmek zorundayım." Hiçbir uyarıda bulunmadan gömleğinin kenarlarını yukarı çekip başının üzerine geçirdi ve bir kenara fırlattı. Kardeşi gibi o da kaslarla ve küçük yara izleriyle doluydu. Kilian'dan farklı olarak Mal'ın gövdesi ve kolları siyah dövmelelele kaplıydı. Her yere uzanıyor ve pantolonunun kemerine kadar iniyorlardı. Bir eliyle göğsünü ovuşturdu ve banyo odasına benzeyen bir yere doğru döndü.

Kendi kendime başımı salladım ve sırtındaki sanat eserine alçak sesle ısıık çaldım. "Vay canına." Arkamı döndüğümde Kilian'ı kapı eşiğine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle görünce irkildim. Başını arkaya doğru eğdi ve her zaman yaptığı yanak dilini yaptı.

"Ne?" Mal'ın yatağındaki birkaç yastığı tekmeleyerek kaldırdım, oturdum ve posterin üzerine yaslandım. Onun mekânı hayal ettiğim gibi değildi. Her şey yumuşak kenarlı ve soluk renkliydi, hafif ve tatlıydı. Başımı arkaya eğdiğimde biraz ağzım açık kaldı. Tavan çiçeklerden oluşan bir duvar resmiydi. Birinden

Bir uçtan diğ er uca, her çeşit  i ek o güne kadar gördüğüm en renkli şekilde boyanmı tı.

"Onları kendisi yaptı," dedi Kilian, yanıma oturdu ve başını posterin üzerine koyarak tavana baktı. "Mal eskiden resim yapmayı çok severdi. Kızdığında,  z ld ğ nde ya da   kelendiğinde yaptığı tek şey buydu; duygularını asla dışa vurmazdı. Bunun yerine onları resimlere d kerdi. Tüm bunları yapabilmesi için babamı kendisine bir iskele almaya ikna etmemi sağladı. Odamdaki tüm resimler de onun tarafından yapıldı." Bir süre sessizlikten sonra ekledi: "Sonra durdu. Elleri artık boyayla lekelenmiyordu. Eylemleri  yleydi."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Neden?"

O da bana bakmak için döndü. "Sanırım ne anlama geldiklerini öğrendiğinde renkler onun için donukla tı. İnsan duyguları ister mutluluğ n pembe tonlarında, ister kötülüğün lacivert tonlarında olsun çirkindir. Her zaman çirkin alt tonları olacaktır. Mutluluk  oğ  zaman bencilliğ n mavileriyle gölgelenir ve kötülük bazen masumiyetin inci gibi parıldaayan bulutlarını giyer. Asla basit değildir. Ve asla masum değildir."

Yine de Mal karde inininkilerden bahsederken, o güne kadar gördüklerinin en canlısı gibi görünüyorlardı. Hem de saf.

"Ne?" Kilian ben sessiz kaldıktan sonra bir tutam saçımı yüzümden iterek sordu. Böylesine zehirli bir elden çok nazik bir dokunu .

"Mal hakkında konuşma şeklin, onu gerçekten  nemsiyorsun. Gerçekten, gerçekten önemsiyorsun. Öyle bir ilgi ki

"Eğer o giderse, bu acıya dönüşür."

Parmakları alnımda durdu ve yüzündeki ifade değişti.

Bu Kilian'ın uyarılarıma verdiği en büyük tepkiydi. Sırıtişım iğrençti. "Evet Majesteleri, kardeşinizin canını yakabilirim ve yakacağım da. Ve tadı çok tatlı olacak. Acınız çok lezzetli olacak." Pazarlığın mührü bu sözler üzerine yandı ama acı oldukça yatıştırıcıydı. "Bu sana ettiğim yemindi, kocacığım." Yavaşça kucağına oturmak için hareket ettim. "İstediğim senin ölümün, ölümün değil," diye fısıldadım, bir parmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek. Bu adam. Bu adam benim deliliğimin sebebiydi. Aslında, onun deliliğimin nedeni olmasına izin vermek için oldukça deli olmalıydım. Onun aklımdan çıkmasını istiyordum. Bunun için benimle kavgaya etmesine ihtiyacım vardı. Beni kızdırmasına. Beni kışkırtması. Böylece ona beni ne kadar delirttiğini gösterebilirdim. Dün gece ondan istediğimi almaya karar vermiştim. Ama önce ondan tam olarak ne istediğimi bulmalıydım. Belki o benim hastalığım ve tedavim olabilirdi.

İçini çekti, başını geriye attı ve kabuslarımın nedeni ve tüm isteklerimin kaynağı olan o alaycı ve unutulmaz gümüş akrasıyla bana baktı. Bir kez olsun benden kork. Bir kez olsun benim korkumu tattığın gibi senin korkunu da tatmama izin ver.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Elleri kalçalarıma ve belime gitti, hain bedenimde ürpertiler bıraktı. Bana bakışı... Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı.

Sanki nefes almam için bana ihtiyacı varmış gibi. "Karnını doyur, aşkım. Şu anda kendimi oldukça lanetlenmiş hissediyorum." Ellerinden biri elbisemin kalça yırtmacının üzerinde oyalandı, bacağını ortaya çıkarmak için çekti ve yardım edemedim ama onun üzerinde kıvrandım, beni bir kibrit gibi yakmıştı. Bu çok fazlaydı. Her şeyiyle. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı ama yine de onu tenimin her yerinde hissediyordum, lanetli bir iz gibi. "Benden neden kaçtığını söyle bana," dedi, parmaklarının ucu kalçamı çok az ama içimi ısıtmaya yetecek kadar okşuyordu. "Bana nedenini söyle."

Bacaklarımın arasında sıcaklık çarpıyordu. Ağzım kurumuştı ve kendime karşı öfkeliydim. "Çünkü nefret ediyorum." Çünkü zevk alacağımdan ve daha fazlasını isteyeceğimden korkuyorum. Seni zaten istediğimden daha fazla isteyeceğimden.

Yüzünü bir gülümseme boyadı. "Benim güzel yalancım." Onun sıcak teni benim soğuk tenimle buluştuğu an, tüm bedenim sadece onun başarabildiği bir şekilde canlandı. Parmak eklemlerini yavaşça iç uyluğumda gezdirdi ve uzuvlarım aniden güçsüzleşti. "Sana yapmak istediğim şeyler, Pamuk. Sana istediğim gibi sahip olmak ve bunu asla yapamamak için lanetlenmek. Sen benim cennetim ve cehennemimsin. Beni kutsadin ve lanetledin. Ben lanetliyim. Sonsuza dek lanetlendim."

Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, beni susturmak için her zaman bir yol bulurdu.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı, böylece göğüslerimiz buluştu ve kulağıma fısıldamak için

eğilmeden önce yanağımı öptü, "Benim ilahım ve benim mahvım." Yumuşak dudakları boynumdan aşağı inerek yavaş ıslak öpücükler bıraktı.

Tenimde. Ve ben ona izin verdim. Ona açtım, izin verdim. "Sadece sen beni mahvetmek için yalvartabilirsin." Sıcak nefesi omurgamdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru tüylerimi diken diken etti, kalçalarımın arasından zevk damlaları süzüldü. Dilini nabzımın üzerinde gezdirmeden önce, "Sadece sen beni mahvetmek için can attırabilirsin," diye mırıldandı. "Sadece sen."

Üzerimde nasıl bu kadar gücü vardı, nefeslerimi ve kalp atışlarımı nasıl dikte edebiliyordu? Gözlerim sıkıca kapandı. Hastaydım. Buna izin verdiğim için hastaydım. Beni hasta etmişti. Bilerek. Tüm bunları hâlâ bir amaçla yapıyordu. Beni etkilemek için. Belki de onu istediğim için kendimden nefret etmemi istiyordu.

Geri çekildi ve popomu acıtacak kadar tokatladı. Bu tokat beni de kendime getirdi. Yanığı avuçlayıp yoğurarak, "Şimdi sikimi bırak. Kardeşimin yeterince travması var zaten."

Mal belinde bir havluyla içeri girdi, bir diğeriyle saçlarını kuruluyordu ve ben Kilian'dan uzaklaşıp yerime oturdum. Kulaklarımı sıcak basıyordu ve yüzümün muhtemelen yanıyor olduğundan emindim. Göbeğimin altındaki tatlı nokta hala onun ellerinin üzerimde olduğunu hatırlayınca uğulduyordu. Parmakları bir santim daha yukarıyı sıyırmış olsaydı, dokunuşunun bana neler yaptığını hissedecek ve bilecekti.

Küçük kardeş bizi yatağında görünce kaşlarını çatı. "Şimdi de aile toplantısı, ha? Bu yaygın bir şey mi olacak? Misafirim geldiğinde haberim olmalı. Adriata'daki kadınların yarısı kalbimi yediğini düşünüyor ve ben bir

şeytanının kuklası. Diğer yarısının seni odamda gördüğünü hayal et."

Alay ettim. "Ben et yemem, özellikle de kalp yemem. Ve sen benim şeytanımın bir kuklasısın, Mal tatlım. Gerçi kalbini Memphis'e yedirirdim ama o daha kanlı parçaları tercih ediyor."

"Morf ciğeri seviyor mu?" diye sordu, kıyafetlerini giyerken.

Ayağa kalktım ve omzuna bir şaplak attım. "Daha güneyde. O bile senden koparır, benim bir şey yapmama bile gerek yok."

Yüzünü buruşturdu ve hazinelerini avuçladı. "Ah."

Bedenim kendi iradesiyle Kilian'a son bir kez bakmak için döndü ve aptal bana göz kırptı. Bana göz kırptı. Göz kırptı! "Uslu dur, aşkım."

Mal'ı tutup odadan dışarı sürükledim, çok kızgındım ve o izlerken dalağını deşip yemekten korkuyordum. "Hadi gidelim."

Cadımız kollarını kavuşturmuş ve Mal'a sanki üzerinde deney yapacağı bir numuneymiş gibi bakıyordu. Belki de öyleydi. Ama ikisi birbirini gençliğinden beri tanıyordu, belki de benim onları tanıdığımdan daha fazla. Babası, önceki kral, Urinthia'nın yakın bir destekçisiydi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sonunda Visha Delcour'un belasını bulmuştum. Hiçbir şey beni onun tepkisini izlemek kadar tatmin edemezdi.

"Ölüm kokuyorsun," dedi cadı sıkılarak, donuk bakışları Mal'ın odasındaki hareketlerini dikkatle izliyordu.

Hapşırdı. "Sen de bana pek güzel kokmuyorsun, Visha."

"Oyuğuma ruhları getirmeyin, zanaatımı etkiliyor."

Mal, Visha'nın duruşunu taklit etti. "Oyuğunu daha iyi koru, cadı." Başının üzerinde asılı duran bir garni buketine fiske vurarak onu odanın diğer ucuna fırlattı. "Ölüm benimle geliyor, bu kontrol edebileceğim bir şey değil."

Visha'nın donuk bakışları bana döndü. "Sana yalvarıyorum."

Gülümsemem hınzırlaştı. "Pardon?" Bir elimi kulağıma götürüp kirpiklerimi kırpiştirarak sordum.

"Çocuklarla çalışmayı sevmiyorum," dedi Visha, pencere kenarındaki bitki karışımlarını keşfetmek için hızla hareket eden Mal'ı işaret ederek.

"Eminim çocuklar da sizinle çalışmaktan hoşlanmıyordur," diye karşılık verdim.

Sakince gözlerini kapattı. "Kraliçem," sesi monotonda ama ne zaman sinirlendiğini anlayabiliyordum. "Lütfen başka bir Umbra bulun."

Mal yanlışlıkla büyük bir vazoyu yere düşürmeden önce, "Ben bir Empatım," dedi. "Kahretsin. Umarım önemli bir şey değildir." Sırtışı bana belki de bunun kazara olmadığını söyledi.

Demetinden bir garni seçtim ve garip bir nedenle kokladım, ancak bir an sonra sülfürik koku gözlerimi yaktığında pişman oldum. "Onunla çalışacaksın, başka kimseyle değil."

Elimden garniyi kaptı. "Ben sana ne yaptım ki?"

Mal kıkırdadı ve az önce elimde tuttuğum garniyi onun elinden kaptı. "Kibar ol Visha, birbirimizi yürümeye başladığımızdan beri tanıyoruz. Bu eğlenceli olacak." Kokuyu duyunca o da yüzünü buruşturdu ve garniyi pencereden dışarı fırlattı. "Bu çiçekler için bir utançtı."

Visha iç çekti. "Çiçek değildi. Fareler için ekşi zehir köküydü." Ona bir bakış attı. "Yine de işe yaramamış gibi görünüyor." Genellikle benim üzerimde sanatını icra ettiği büyük mermer masanın arkasına uzanarak kırmızı deri bir büyü kitabını aldı ve üzerine bıraktı. "Kilian'la da konuştuğum gibi, bu konuda ilerlememiz için üç olası yol var. Bir: rüyalarına gireceğiz, özlerini alacağız ve ben bir izleme büyüğü yapacağım. En etkili ve en hızlısı."

"O zaman iki yol var," dedim, o kahve renkli kâğıdı karıştırırken masanın üzerine oturmayı umarak. Bunu kesinlikle yapmayacaktım. Bir Kara Zanaatkâr'ın bu âlemdeki görevi ruhları öteki dünyaya göndermekti. Celesteel ölümden sonra inkar edilen ve verilmeyen huzurdan nefret ederdi. Soğuk ölüm tanrısı bir anlamda çok merhametliydi - cennete layık görmediği ve doğrudan cehenneme gönderdiği kişiler dışında. Ama onlar da oldukça sıcaktı, yani belki de her şeye rağmen nazik bir ruhtu. Eğer kardeşlerim hayatta olmasaydı, büyüünün varlığı onları öbür dünyaya sürgün ederdi. Ve eğer yaşıyorlarsa, annemi sürgün ederdi.

Grimoire'u bir pelerinin bazı garip çizimlerinin üzerinden ayırdı. "Diğeri ise bir kan sanatının izini sürmek için

ancak bir peçe, zanaat veya başka bir büyü altındalarsa işe yaramaz. Kan kokusu zanaatı büyü altında geçersiz kılınabilir."

Ayağa fırladım ve büyü kitabına baktım. "Ama Melanthe'yi bulduk."

Sanki bana çok anlamlı geliyormuş gibi Borsich'teki bir satırı işaret etti. "Kuzenimin ve kız kardeşinin paylaştığı sihirli imzanın izini sürdük. Sen ve kardeşlerin, soylarınızın karışımından kaynaklanan ayrı bir büyü imzası taşıyorsunuz. Sen bir Elding'sin, sendeki bazı özlerin onlarınkinden sapmasına neden olan zaten çok güçlü bir büyü."

Mal başını salladı. "Şu ana kadarki en makul seçenek, eğer yeterince şanslıysak ve Aryan onları saklamak için büyü kullanacak kadar ileri gitmediyse, kan gemisi olabilir," dedi ve bir elini sakallı çenesinde gezdirdi. "Peki ya üçüncü seçenek?"

"Elle arama," dedi büyü kitabını kapatarak. "Bilinçaltının derin kısımlarına, unutmuş olabileceğin yerlere ve durumlara erişmen için sana bir hafıza iksiri vereceğim. Eğer bir yerde kilitliyseler, yakınlarda bir yerde olmalılar. Aksi takdirde onların iyiliğiyle kim ilgilenecekti? Muhtemelen bildiğiniz yakın bir yer, Aryan'ın ziyaret ettiği bir yer, kardeşlerinizin büyüleri izlerinin saklanabileceği bir yer."

Başımı salladım. "Bana iksiri ver."

Dolabına uzandı ve içinde lavanta rengi sıvı olan bir şişe çıkardı. "Bunu yanında götürmeni öneririm."

odadaki biri. Hafıza büyüsunü aradığınız belirli bir şeyi hedeflemesi için yönlendirebilseniz de, bazen size başka bir şey göstermek için ruhsal olarak tezahür edebilir. Beynimizin hiç hatırlamamak üzere kilitlediği bazı anılar vardır." "Ve eminim ki sende bunlardan bolca vardır" demeden önce bana şüphe dolu bir bakış attı.

"Elbette," dedim ve elindeki şeyi kaptım.

"Bunu tüketmeden önce, kafanızda ne bulmak istediğinizi düşünün. Sakinleştirici bir ortam ve sizi merkeze alan birini bulmanızı öneririm. Eğer düşünceleriniz dağınıksa muhtemelen başka bir yerde kaybolursunuz."

"Mhm," diye mırıldandım, dibindeki lavanta parçalarını yüzdürmek için parlayan şişeyi salladım.

Adriata'ya çekilmeme sadece birkaç saat vardı ama bu işi bitirmek için yeterli olduğunu düşündüm. Kâğıt, mürekkep ve iksir yatağımın üzerindeydi. Nia Eldmoor'daydı, Cai Myrdur'da kamp kurmuştu, Alaric Kvan'da Cori'ye yardım ediyordu ve Penelope Visha tarafından zanaat konusunda eğitiliyordu, böylece bunu tek başıma yapmak bana kalmıştı.

Yatağa oturdum, kalemi ve kâğıdı önüme koydum ve ardından kedi sidiği ve gökkuşağı tadı bir arada olan küçük leylak rengi sıvı şişesinden bir yudum aldım. Öğürmem için zaman yoktu çünkü görüşüm yanıp sönen bulanık manzaralarla örtülmüştü.

Nabzım dışarıdaki gök gürültüsünü bastırarak kadar yüksek atıyordu ve sakinleştiğinde görüntüler keskinleşip yavaşlayarak net bir görüş elde etmemi sağladı.

Isjord. Eğitim sahaları.

Ellerimin ve dizlerimin  zerindeydim, parmaklarım daha küçük ve kanlıydı. Kendi bedenimdeydim ama değildim. Yaptığım hiçbir hareket bana ait değildi. Ben sadece bir izleyiciydim.

Hayalet gibi bir kırbaç sırtıma vurduğunda tüm vücudum sarsıldı. K r  körüne bir elimi uzatıp etime dokundum, yanmasını bekliyordum ama eski yara izlerinden başka hiçbir şey dokunuşumu karşılamadı. Kırba  tekrar tekrar vurdu. Yine de hiçbir şey hissetmedim.

"Ayrılın dedim," diye g r bir ses kulağıma homurdandı.

"Ayrılın!"

Adam önümde yere yığılmadan önce aniden acı içinde kükredi. Elimde bir taş tutuyordum. Hayır, ben değildim. Daha genç olan ben. "Ayak parmaklarını kırmama ne dersin?"

Bir şey kafamı çekiştirdi ve artık sadece izlemiyordum, yine düşüncelerimle bir olmuştum.

Renick, kanayan ayağıyla geriye doğru topallayan arkamdaki muhafıza, "Onu geride tut," diye bağırdı. "şu lanet şeyi geride tutun."

Askerler etrafımı sardı ama kimse yaklaşmaya cesaret edemedi. Bundan daha fazla yaklaşamazlardı. Sadece Renick, amcam ve Murdoc yanıma yaklaşabilirdi.

"Benimle oyna Renick," diye mırıldandım ve adam babamın bana öğrettiği korku oyunuyla ürperdi. Belki de

benimle oynuyordu. Kimse benimle oynamak istemezdi.

Birden bir el bileğimi sardı; çok daha büyük bir eldi bu, ağır altın halkalarla süslüydü ve bana vurduğunda verdiği acıyı hatırlayınca bedenim irkildi. "Utanç vericisin Renick," diye tükürdü Aryan beni antrenman sahasının dışına sürüklemekten önce. "Sana ayak parmaklarından daha fazlasını nasıl kıracağınızı göstereceğim, Olimpiyatçı pislik."

Babam sahaya bakan balkonda durmuş olan biteni izliyordu, ben de gülümseyerek ona el salladım. "Baba."

Küçümseyen son bir bakışla arkasını döndü ve gitti. Ve böylece gülümsemem yok oldu. Günlerdir kimseyi görmemiştim. Ne annemi ne de Alaric'i. Thora ve Eren bile benden uzak duruyordu. Babam da beni görmek istemiyordu. Gün geçtikçe daha da sinirleniyordu. Kutsamamı çiçeklendirecek, bir Aura olacak yaşıyordum. Ona istediğini vermiyordum. Annem, Alaric, Lysander ve Eren, hepsi bana sır üzerine yemin ettirmiş ve ciğerlerime hava çektiğim günden beri çiçek açtığım büyüğü içeren mührü takmışlardı.

Attığım her adımda kan damlıyordu ve kan kaybından dolayı yorgunluk çökmeye başlamıştı ama Aryan durmadı. Kalenin onun tarafına ulaşana kadar durmadı. Normalde alınmaya ya da yaralanmaya karşı asla savaşırdım, genellikle işe yaramazdı ve sonra umursamazdım.

Beni odalarından birine itti, ayaklarım yalpaladı ve bir gümbürtüyle yere düştüm. Kendime yardım etmeye çalıştığımda avuçlarım kanlı izler bıraktı ve

Hareket sırtımın da yanmasına neden oldu, yara izleri gömleğime yapıştı.

"Bunu görmek isteyeceksin," dedi ve karnıma sert bir tekme attı. "Ayağa kalk."

Vuruşu beni hiç korkutmadı ama zihnimin bana hareketsiz kalmamı ve acıyı beklememi emretmesi, babamın belki de istediğini elde ettiğinden korkmama neden oldu.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken uzuvlarım titredi. Zar zor doğrulmayı başardım ve ona ve her zamanki çarpık oyunlarına sıkılmış bir bakış attım. Onlara alışmak için yeterince şey görmüştüm.

Yapışık odadan bir kadınla döndü; kadının bacakları morarmış, elbisesi yırtılmış ve yüzüne bir torba geçirilmişti. Onu da mı dövmüştü?

Aryan önümde diz çöktü, yarı yontulmuş dişlere sahip çarpık ağzında geniş ve iğrenç bir sırıtış vardı. "Senin için küçük bir sürprizim var ve buna bayılacaksın." Bu uğursuz sözle ayağa kalktı ve kadının başındaki çuvalı çıkardı.

Dayak yiyen kadının yüzünü gördüğümde vücudum ürperdi ve midem bulandı. Annemin yüzünü taşıyordu. "Anne?"

Aryan parmağını dudaklarına götürerek, "Şşşt," dedi. "Şunu dinle." Onu tekmelerken gülüşü iğrençti - annemi tekmelediği gibi. "Konuş."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kekeledi kadın.

Sesi annem gibiydi. Bu oydu. İleri uzandım, elini elimde tuttum, dokunuş yabancı geldi ama

onu aylardır görmemiştim. Onu son gördüğümde yanımıza bile yaklaşmak istemiyordu - Thora'yı kucağına aldığı için benim yanıma. "Anne, senin babamla kuzeye gitmen gerekiyordu. Neden onunla birliktesin? Neden böylesin? Anne, lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle?"

Annesinin yüzü şaşkınlıkla buruştu, sonra gülmemek için kendini zor tutan Aryan'a baktı. "Ben-"

Sert bir tokat onu susturdu. Aryan annemin saçlarından tutup başını geriye doğru çekerken öfkeyle nefes alıyordu. "Ben sana ne dedim?!"

Annem onun pençesinde titreyip ağıladı ve yanımdaki ateş demirine uzanıp Aryan'ın dizine tüm gücümle vururken tüm vücudum gerildi.

Çarpmanın etkisi ağır olmuş olmalı çünkü bir çığlık atarak yere düştü ve bacağını tuttu.

Çabucak annemin elini tuttum ve bizi odadan uzaklaştırdım.

İkimizi durdurdu, başını salladı ve Aryan'ın yanına dönerek kalkmasına yardım etti. Kalbim yandı ve ikiye bölündü. O bizi hiç seçmedi. Beni hiç seçmedi. Her zaman başka birini. Onun krallığı, onun sırları, bizim güçlerimiz. Tüm bunlardan önce neden ilk seçilen ben olmadım? Ve şimdi... şimdi, o mu? "Lütfen anne." Hain gözyaşları gözlerimi terk etmekle tehdit ediyordu ama Aryan'ın önünde ağlamaktansa Celesteel'in önünde yanmayı tercih ederdim.

Beni göstererek, "Ona buraya gelmesini söyle," diye emretti.

Annem dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını açtı. "Buraya gel, çocuğum."

Annem beni kucaklamak istedi. Bana sarılmak istedi. Ben de ona sarılmak istedim. Yine de kucaklaması sıcak değildi. Yulaf lapasının tadı gibiydi, yavandı.

Aryan bileğime bir zincir kelepçeleyip beni duvara çekerek zinciri uzun bir kancaya dayadığında irkildim. "O güzel sarı gözlerini açık tuttuğundan emin ol, Snowlin."

Ateş demirini kaptı ve ben ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan anneme vurdu.

"Hayır!" Çığlık attım ve çırpındım, zincirler beni geride tutuyordu. Elektrik parmak uçlarımin altında fokurduyordu ve onu tutmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Saklamak için. "Dur!"

Durdu ve bana döndü. "Lütfen söyle."

Asla. Asla. Asla. Annem bize, dünya için hiçbir şeyin dünyayı korumaktan daha önemli olmadığını söylemişti. Hiçbir şey benim için babamın zafer kazanmasına izin vermemekten daha önemli olmamalıydı. Bizi kırmasına, bükmesine ve kullanmasına asla izin vermemek.

Ben daha konuşmadan bunu biliyordu. "Yine de bundan zevk alacağım." Tekrar ve tekrar vurdu ve ben yere yığıldım, annemin ölümüne dövülmesini izlemeye mahkûm edildim. Anneme vurdukça vurdu, ta ki fayansların üzerinde kan birikip ayrılana, kapının altından koridora sızana kadar.

Çığlık atmadım ya da ağlamadım. Babam bana böyle söylemişti - annem de bana böyle söylemişti.

İşini bitirdiğinde dışarısı karanlıktı. Karanlıktı ve içimin daha da karanlık olmasından korkuyordum.

Aryan önümde diz çöktü. "Silas gurur duyacak," dedi beni çözerken. "İyi bir asker yetiştirmişsin. Keşke lanet olası kutsamanı çiçeklendirebilseydin, doğuş amacına hizmet ederdin."

İşte. Alışmaya başladığım o yeni hissizlik duygusu içime yerleşti. "Annem öldü mü?"

Kanlı elleriyle yüzümü kavradı ve ürperdim. "O senin annen değildi, seni küçük aptal şey. Sadece Ulv Islet hapishanesinden bir Eldmoorian fahişeydi ve bu küçük numarasıyla erkekleri ölümlerine kadar dolandırırdı."

Şekil değiştiren iksiri. Bunları daha önce duymuştum. Birinin görünüşünü maskeleyerek başka biri gibi görünmesini sağlıyordu. "Amca," dedim sessizce.

Ağzı alaycı bir ifadeyle büküldü.

"Ne?" "Bir gün-"

"Bir gün kafanı mızrağa geçireceğim ve beynini yiyecek tırtılla oynayacağım," diye bitirdim cümleyi, hafıza parlayıp sönerken ve bedenime geri döndüm. Her şey durmuştu. Anı durmuştu ama acı tadı, sanki oradaki et bir zamanlar olduğu gibi acıyacakmış gibi elimi karnıma götürmeme neden oldu.

Biri beni sarstı. "Çocuk mu?"

Alaric'in yaralı yüzü keskinleşti ve önümde durdu. "Ne-" Bir el boğazıma gitti. Acıttı ve yaktı

Sanki ığlık atıyormuşum gibi.

Bir elini saçlarımda gezdirdi ve dudaklarını büzdü. "Zavallı yaşlı bana bunu neden yapıyorsun, evlat? Beni ölümle korkutmak iyi bir fikir değil. Bu beni gerçekten ölümle korkutur."

"Burada ne işin var?" Uyurgezer bir şekilde Kvan'ın yanına gitmediğimden emin olmak için etrafıma bakındım, ancak onunla yüz yüze geldim.

Orada durmuş, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, içimi ürperten o soğuk gözlerle bana bakıyordu. Öfke onda tuhaf bir ifadeydi, yüzünün jelimsi bir sertliğe dönüşmesi bana kime baktığımı hatırlattı. Obscur Asteri'ye, Kilian'a değil.

"O neden burada?"

Alaric ona döndü. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim evlat." Kafam karışmıştı, dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni almak mı?"

Vasim, Visha'nın bana verdiği leylak rengi sıvı şişesini alıp şömineye fırlattı ve leylak kıvılcımları odada uçuşmaya başladı. "Her ne aldıysan onunla yaptığın pazarlığı alarma geçirdi. Seni uyandırmaya çalıştı ama başaramadı."

Kapı çalındı ve Penelope, Visha'nın içeri girmesine izin vermeden önce başını içeri uzattı.

Kilian, "Seni öldüreceğim Visha Delcour," dediğinde daha doğru dürüst selam bile vermemişti. Seni sonsuza dek öldüreceğim."

Küçük gölge zerrecikleri vücudunun etrafında gölgemsi bir kütle oluşturmak için havasında cisimleşti ve ben biraz sarsıldım. Bu küçük hareketi yakaladığında, yüzü bir aynaya

dönüştü

ve büyüünün tüm izleri birkaç saniye içinde yok oldu.

Visha bu tehdit karşısında gözünü bile kırpmadı. "Talimatlar açıktı. Nasıl ilerlemeyi seçeceğini dikte etmek benim elimde değil."

"Burada Snow'dan bahsediyoruz," diye homurdandı Kilian ve meşaleler sönerek şömineyi ışık kaynağı olarak yalnız bıraktı. "Ona iksiri vermeden önce biriyle birlikte olduğundan emin olmalıydın, hatta belki de orada kalmalıydın."

"Ben çocuk değilim Majesteleri," diye itiraz ederek ayağa kalktım.

Parmağıyla bir tehdit işareti yaptı ve odadaki tüm gölgeler korkmuş gibi titreyip kayboldu. "Artık konuşmaya bile hakkın yok, Snowlin."

"Affedersiniz?"

"Beni doğru duydun, seni lanet velet. Alaric'i ölümüne korkuttun, beni de tamamen korkuttun." Suçlayıcı parmağını tekrar Visha'ya doğrulttu. "Bir daha böyle bir şey yapmasına izin verirsen, sana yemin ederim Visha, seni annene parça parça teslim ederim."

O irkildi. Crafter'ım yüzünü buruşturdu.

Alaric ayağa kalktı, kolunu gözlerine sildi ve Kilian'ın kolunu sıvazladı. "Bu azarlama işinde benden daha iyi görünüyorsun evlat. Bu işi sana bırakıyorum."

Visha başıyla selam verip Alaric'le birlikte oradan ayrıldı ama hava daha da ağırlaşmıştı.

Kilian kollarını kavuřturdu ve bana sert bir bakıř fırlattı. "Onları hiç dűřűnűyor musun? Alaric, Nia, Cai, krallıėın? Pervasız olmaya karar verdiėinde hiç bir řey dűřűnűyor musun?" diye sordu sessiz bir tehditle.

"Bu şefkatli tavrı Isjord'da bırakmıştık, sevgilim."

"Cevap ver bana."

"İstediğimi sanmıyorum."

Aramızdaki mesafeyi iki adımda geçti, o buz gibi bakıřıyla űzerimde yükseldi. Öfkeyle nefes aldı, g ėűslerimiz her seferinde buluřtu ve ben geri çekildim. Sırtımı duvara verene kadar adımlarımı takip etti ve deliliėimin nedeni olmaya bařlayan yakınlıktan kamamı engelledi. "Savařın ve acının elikleřtirdiėi yetiřkin bir adamı, efsanelerin kimseyi esirgemeyen duygusuz yűreėinden  vgűyle bahsettiėi bir generali,  lűm çıėlıkları atan kızını uyandıramadıėı için aėlarken hiç görmemiřtim. Bana cevap vermek istemediėine göre, senin yerine ben cevap vereceėim." Bir elini duvara dayadı ve kelimeleri yűzűme ısırmak için biraz eėildi, "Hayır, hiç umurunda deėil gibi g rűnűyor."

Bu ne cűret? En ahlaksız olan kendisiyken bu ahlak derslerini vermeye nasıl cűret eder? "Bitirdin mi?"

Doėruldu ve bakıřları kapűřonlu ve meraklı bir hal aldı. "Tek bařına pervasızca bir řeyler yapmak istiyorsan, tek bařına ol," dedi ve geri çekildi. "Bir gece için yeminimi bozarsam, evinde kalabilir." Ellerimizdeki műhűr biraz grileřti ve sonra gözden kayboldu.

İçinde kaldığım boşlukla alay ettim. Bu çok saçmaydı. Bunun benim için bir tür ceza olduğunu mu düşünüyordu? Neden herkes yardıma ihtiyacım varmış gibi davranıyordu?

Odamın köşesinden gelen küçük bir ses dikkatimi çekti ve Pen orada, köşede durdu. "İçeri girdiğimde kimsenin beni gördüğünü sanmıyorum."

Bir iniltiyle yatağıma düştüm.

"Haklıydı, biliyorsun," dedi sessizce, Olimpos gecelerinin soğuk rüzgârının içeri girmesini engellemek için perdenin bağlarını çözerken.

"Koş havuç, çünkü bir şeylerin derisini yüzmek için can atıyorum."

"İstediğin kadar derimi yüz ama o kadar çok bağırıyordun ki Taren neredeyse şimşekten yanacaktı," diye homurdanarak odadan çıktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

VER

SNOWLIN

Ave bu bir cezaydı. İki gecedir Olympia'da kalmama izin vermişti. Kalmadığım iki gece gözlerimi bir kez bile kapatmadım, tam bir dakika boyunca. Yemeğime dokunmadan tek başıma oturduğumda yemek odası bomboştu. Olympia'ya döndüğümünden beri açlığım bastırılmıştı ve her şeyin tadı yavan ötesiydi. Visha'nın bana verdiği hafıza iksiri yardımdan çok zarar vermişti. Kâbuslarım sadece saldırı gecesiyle ilgili değil, aynı zamanda annemin dövülerek öldürülmesiyle de ilgiliydi. İksir neden hepsinin arasından bana özellikle o anıyı göstermişti? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Herkes ayak işlerini yapmak ve emirlerimi yerine getirmek için dışarıdaydı; Malik, harabeler arasında ilerleyen yeni bir grup Isjordan askeri gördükten sonra Myrdur topraklarında Cai'ye eşlik etmeyi seçmişti. Visha, kardeşlerimi ortaya çıkarmak için bir izleme büyüsü arayışında kütüphanemin üzerinde kambur kaldı ve sayısız kelimeye kendini kör etti

hiç dinlenmeden okuyordu. Memphis'i Nia'yla birlikte Eldmoor'a, Urinthia'nın babama yardım ettiğine dair herhangi bir ipucu bulabilmek için Kızıl Meclis'e gizlice sızma girişiminde bulunmak üzere göndermiştim. Onlar kaos ve kargaşa severler olarak bilinirlerdi - tüm bu olanlardan zevk alıyor olabilirler, hatta en büyük korkumu yeniden yaratabilir ve kıtadaki ölüm yürüyüşünde babama katılabilirlerdi.

Tüm bu rahatsız edici düşüncelerden yorulmuş bir halde başımı masaya bıraktım ve hayal kırıklığı içinde soğuk sert yüzeye birkaç kez vurdum. Kendimi hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Çok fazla gevşek iplik vardı ve beynim tükenmişlikten buharlaşıyordu.

"Genelde yemek için daha az düşünürsün ve kafa patlatmazsın. Sorun nedir, aşkım?" Kaba, soğuk ses beni koltuğumda irkiltti, arkalık başımı bir patlamayla karşıladı. İki gece önce beni hafızamdan silkelemek için Alaric'i getirdiğinden beri benden uzak duruyordu. Sanki bana kızgınmış gibi. Sanki onun konumundayken bana kızgın olabilirilmiş gibi.

Bir elimi ağrıyan alnıma, diğerini de başımın arkasında oluşan şişliğe sürterek ona ters ters baktım.

Kilian kemerin önünde durmuş beni ve önümde duran el değmemiş yemeği inceliyordu, gözleri geniş ve karanlık yemek odasında dolaştı ve yanımdaki koltuğa oturmak için yaklaştı.

"Burada ne işin var?" Aniden ortaya çıkmasına şaşırarak sordum.

"Neden yemiyorsun?" diye sertçe sordu ve ben de sinirlenerek gözlerimi kıstım. Ağır ve neredeyse öfkeli bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Ölüler gibi," dedim ağzıma yemek tıkıştırırken.

"Ve?" diye sordu bana bir bardak su doldururken. "Hatalarını düşündün mü?"

Sinirlerim yandı ama sakinliğimi korudum. "Yaptım. Artık iyi olmaya karar verdim. Ruhumu tekrar bir araya getirdim, dağlarda keşişlerle birlikte açık bir yer buldum ve kurtuluş için dua ediyorum, daha az şanslı olanlar için atkı örmek için birkaç örgü dersi daha aldım ve artık evlilik öncesi sevişmek yok. Ben de yeşilliklerimi yemeye karar verdim. Gerçekten çok aydınlatıcıydı." Tabaktaki bir şeyi aldım ve ısırdıktan sonra tükürdüm. Bir havuç. Ürperdim.

Gülümsedi ve tabağımdaki portakallı sebzeden bir dilim aldı. "Sen evlisin. Ve yeşillik, ha? İşte iyi bir kız."

Ne kadar sert ısırdığım için dilim kanadı. Salak herif. "Neden buradasın?"

"Çünkü beni özlediğini biliyorum."

Çenem sıkıca kilitlenmişti. "Ölümüne. Gerçekten."

Gülümsedi ve havuçlarımdan bir tane daha aldı. "Visha benim için bir mesaj göndermiş, burada arandığım gibi bir şey. Senin tarafından."

"Ne?" Tam onun iddialarına karşılık verecekken, Visha yarı nefes nefese odaya daldı, parıldayan kırmızı sarmalları koşusunun gücüyle hâlâ ileri geri yaylanıyordu. Visha koşmadı. Visha acele etmedi. Visha çok gerekli olmadıkça gözünü bile kırpmadı. Tüm ihtiyat alarmları yükseldi.

"Baban," diye hırıldadı. "Isjord Hanai'de. Asa parçası onlarda. Askerleri Aru'da, Ryuu'nun kutsal topraklarının yakınında. Bir imgelem. Bir imgelem gördüm. Birkaç imgelem gördüm." Bu yüzden Kilian'ı da aramıştı.

Hem ben hem de Kilian yerlerimizden fırladık ve mücevherlerimi elbisemle birlikte yere dökmeye başladım, odama gidip koyu gri derilerimi ve kardeşimin kılıcını aldım.

"Ryuu mu demiştin?" Kilian derilerimi iliklememe yardım ederek sordu.

Visha başını salladı. "İkinci parça, orada olmak zorunda. Bu mantıklı. Korunuyor ve Ryuu'nun kökünün altındaki mağaralar onun için saklanma alanı görevi görebilir."

Yüzü karardı. "Visha, Ryuu kutsal bir yerdir. Çiçek açmış kızılâğaçların ülkesinde büyü işe yaramaz."

Bacaklarımı altlarına sokarak ikisine de gülünç bir bakış attım. "Ne olmuş yani?"

"Asa neden orada olsun ki?" diye sordu diz çöküp botlarımın bağcıklarını çözerken.

Pantolonumun son düğmesini de ilikle d i k t e n sonra kılıcımı kaptım ve kınına soktum. "Öğreneceğim. Visha,

beni oraya götür."

"Hayır," dedi Kilian, ayağa kalkarak. "Orada ikimizi de solduruyorum. Yetmiş iki saat içinde kendini iki kez riske atma şansın yok. Benim gözetimimde olmaz." Kukuletamı yukarı çekti ve peçeyi aşağıya sabitledi. "Sıkı tutun, bunu daha önce de yaptık ama bu uzak bir yolculuk, bu yüzden birkaç kez solmamız gerekecek."

Gözden kaybolmadan önce Visha'ya döndüm. "Konseye haber ver." Bir anda beyaz, kör edici bir kar tarlasının ortasında, belime kadar bir kar yığınının üzerine gömülmüştük. Mide bulantısı boğazıma kadar yükselme tehdidiyle karşı karşıyaydı.

anlar.

Güçlü bir el sırtımı hafifçe ovarak beni yatıştırdı. "Ben iyiyim," diye meydan okurcasına geveledim ve onu silkeledim.

"Bir dakika bekle," dedi, nemli alnıma yapışmış siyah saç dallarını iterek.

"İyiyim dedim."

"Ben de bir dakika dedim," diye homurdandı ve bizi tekrar soldurmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Oradan kaçabileceğimi biliyorsun."

"Peki, tüm Dardanes'i varlığınıza haberdar edin, bakalım bu size ne kadar iyi gelecek?"

"Yanıldığımı kanıtlamaktan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Sanırım bana meydan okuduğunda tekmeyi yiyen sensin." "Sana karşı gelmek mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Kocaman kollarını bana doladı ve bedenimi **kendine** doğru çekti. "Beni duydun," diye ısırıldı ve soldu

Tekrar.

İki sefer sonra Hanaian topraklarını aşmıştık.

İçim içime sığmıyordu ama kendimi toparlamayı başardım. Ürkütücü bir sessizlik vardı, sonbahar rüzgârının salınımı etrafımızda korkutucu bir sükûnet yaratıyordu ve çağılayan gün batımı hiç de iyi bir şey yapmıyordu. En azından bizi daha iyi gizleyebilirdi.

Yaşlı orman, gün batımıyla donuklaşan maun renklerinde sallanıyordu, bozulmamış görünüyordu. Dikkatim, kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen kireçtaşı levhalar dizisine çekildi. Üzerlerinde garip rünler kazınmıştı, bazıları tanıdık bazıları değildi ama o derste uyuyakalmıştım.

Kilian diz çöküp elini rünlerin üzerinde gezdirerek, "Buradalar," dedi.

"Visha'nın vizyonları bir adım ileride. Henüz burada olamazlar."

Kilian başını salladı. "Hayır, onlar zaten buradalar. Büyü perdesi yabancı rahatsızlıklarla yıpranıyor." Grubun yanından geçmek üzereyken Kilian kolumu kavradı. "Levhalar bir kalkan görevi görür, çizgilerinin ötesinde büyüye izin verilmez. Onların ötesi Tanrıça Ryuu'nun kutsal topraklarıdır."

Elinden kurtuldum ve hançerlerimi açtım. "İyi ki buna nadiren güveniyorum."

Kireçtaşı levhalarını geçip fındık ormanının labirentine doğru ilerledik. Rün levhalarını geçtikten sonra mevsim değişmiş gibiydi. Orman parlayan bir ardıçtı ve rüzgâr bahar gibi yumuşak ve ılıktı. İlk nefesim

farklı, daha derin ve sınırsız hissettim. Hayatımda ilk kez, beni altına çeken bir kül blok hissetmiyordum. Göğsüm daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi, normalliği kurtarmaya çalışırken daha hızlı yükselip alçaldı. Ancak, bu garipti. Büyü hâlâ parmak uçlarımı kaşındırıyordu. O kadar belirgin değildi ama havada asılı duran ve büyü akışını bastıran her neyse ona karşı çırpındığını hissediyordum.

Birden sırtımı sert bir göğse dayadım ve bir el ağzımı kapattı. Omzumun üzerinden dönerek Kilian'a ters bir bakış attım.

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve ardından ormanın çatısını neredeyse boydan boya kaplayan beyaz çiçekleriyle devasa bir mürver ağacına uzanan kalın bir yeşillik bölümünün ötesini işaret etti; dallarından dökülen beyaz yumuşak yapraklar rüzgâra tatlı bir koku ve melankolik bir salınım veriyordu.

Metaller yüksek sesle tıngırdıyor, başkalarının varlığına işaret ediyordu. İkimiz hızla sürünerek kargaşaya yaklaştık. Hanaian askerleri, Ryuu olduğunu düşündüğüm şeyin köklerinin altındaki bir geçitten sürünerek gelen bir grup maskeli saldırganı engelliyordu. Hanaian hayat ağacı armasını taşıyan bir sandığı fark ettiğim anda, yanlarından geçip taze toprağın üzerinde kaydım, hançerim topuklarını keserken, bıçağı ileri geri manevra ettirerek önümde cansız bedenler yığdım. Taze toprağın üzerinde ne kadar çok kan birikirse, asa parçasına o kadar yaklaşıyordum. Sayıca az olsalar bile, Kilian

ve saldırganlara karşı üstünlük sağlamayı başardım - Gece Kralı büyüdü ya da büyüsüz bir devdi.

Tam göğsüne ulaşmak üzereyken, kan donduran bir kükreme havayı yırttı ve ben yere devrildim, devasa bir beden benimkini koruyordu.

Cehennem. Her santimim acıyor ve morarmış hissediyordum.

"Kil... Kilian?" Kaburgalarımın aldığım her nefeste daraldığını hissederek inledim. Avuçlarımın göğsüyle buluştuğu yerde ıslaklık birikti ve sonra ıslak bir akıntının boynumdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Bir elimi boğazıma götürerek ılık ve kalın sıvıya dokundum.

Kan.

Nefes alamıyordum.

Dünya dönmeye başladı ve ben onun gevşek bedenini kendiminkinden ayırmaya çalıştım. "Kilian?" Panik bana garip bir güç verdi ve yanıma yığılana kadar ittim. Pençe izine benzeyen üç çizgi ceketini yırtmış ve göğsünde inç derinliğinde yaralar açmıştı. Oh, tanrılar. Oh, Tanrım. "Uyan. Aç gözlerini, seni aptal. Uyan!"

Bir kükreme daha beni olduğum yerde döndürdü ve kardeşimin kılıcına uzandım. Arkamda Kilian'ın gevşek bakışlarına bakarak kılıcımı hazır tuttum. Yakınımdaki yapraklar çıtırdadı ve çevreme dikkat ederek döndüm, rüzgârın kuzeye doğru akışını ve ela ağacının dallarının sallanışını fark ettim.

Crunch.

Rüzgâr ıslık çaldı ve bir çıtırtı daha duyuldu.

Gözlerimi kapatarak bekledim ve hızlı bir esintinin yanıma değdiğini hissedene kadar bekledim. Rüzgârla olan yakınlığım hiçbir zaman büyü yoluyla olmamıştı. Ben Nubil olarak doğmuştum. Rüzgârın akışı kanımın akışı gibiydi. Hayatımın çoğu yılını onu anlamaya çalışarak ve inceleyerek geçirdim. Birçok yönden benimle konuşuyordu.

Kılıcımın kabzasını aşağı doğru büktüm ve diğer elimin desteğiyle bıçağı geriye iterek arkamdaki şeye sapladım. Sıcak hava ve çürümüş bir koku bir anlığına şakağıma değdi, sapladığım şeyin düzenli nefes alışları sanki onu sadece bir kürdanla delmişim gibi görünmesine neden oldu.

Bir anda bıçağı çıkardım ve dönerek dizlerimin üzerine çöktüm ve tekrar dik bir şekilde devasa yeşil canavarın karnına doğru ittim. Ne... cehennemler ve cennetler?

Yanardöner pullu deri, kertenkele görünümlü sekiz ayaklı kurdun her santimini kaplıyordu. Bir hırıltıyla soyularak bir dizi keskin dişi ortaya çıkaran ağzından yapışkan bir köle damlıyordu.

Omurgamda bir ürperti belirdi. Hareketli, donuk malakit bakışları üzerime dikilmişti; sanki gerçekten de bana bakıyordu. Bilerek. Gözleri uzaktan ve rahatsız edici bir şekilde insandı.

Her iki pençesi de kılıcıma yapıştı, derisini parçaladı ve kılıcımı yarasından çekip çıkarmadan önce avuçlarından siyah kan akıttı. Ancak kılıç etinden tamamen ayrıldığında acıya benzer bir kükreme duydu. Canavar birkaç adım geri çekildi, ağır pençeli ayakları üzerinde sallanıyordu.

Etrafıma baktığımda, cansız bedenlerinin her yerinde pençe izleri olan ölü Hanaian'ları fark ettim. Bu şey nasıl bu kadar çabuk öldürmüştü? Sandık neredeydi? Etrafı incelerken dikkatim dağıldığı için canavarın gözden kaybolduğunu fark etmemiştim.

Kilian ayağa kalkmaya çalışarak kıpırdandı ve ben de onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Yeterince uzun sürdü, seni aptal."

Yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi ve yukarı doğru işaret etti. Yeşil şey bir ağaç dalından diğerine sıçrayarak kireçtaşı çemberine doğru ilerledi. "Peşinden git." Ben ayağa kalkmadan bileğimi kavradı. "Dikkatli ol."

Ona son bir kez bakarak ayağa fırladım ve kireçtaşı halkasının dışına çıkana kadar hızlı şeyi kovaladım. Etrafımdaki hava soğudu, nefesim buğulandı ve sonra her yer buz tuttu. Önceden kızıl olan orman zemini benim emrimle bir mil boyunca dona dönüştü. İçimde bir yer taşan bir baraj gibi yırtıldı, büyüm her zamankinden daha aç.

Canavar aniden kayarak durdu ve bana döndü, bakışları benimle onu tuzağa düşürmek için sürünerek etrafımızı saran buz arasında gidip geliyordu.

"Hadi, pisi pisi. Nereye gidiyorsun?" Alay ettim. Onlarca buz parçası her tarafını delerken, buzdan iplikçikler yeşil yaratığın vücuduna dolanarak onu hapsetti. Siyah kan buzu boyarken canavar tek bir acı sesi bile çıkarmadı.

Gözüme bir hareket çarptı, Hanaian askerleri bize doğru geliyordu.

Asayı almak için uzandığımda, şey kükreyerek etindeki buzu kırdı ve sanki çağrısına komuta ediyormuş gibi, iki maskeli figür, aralarında sandık olmak üzere yanında kayboldu. Ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde birlikte kayboldular. Asayla birlikte.

Ne?

Ne?

"Kahretsin!" Bağırdım ve buz, öfkemle çatlayıp parçalanarak toz haline geldi. Asa onların elindeydi. Babam üçüncü parçasını aldı. Benden çok öndeydi. Melanthe'ye, Adriatyalıları ve şimdi de bu şeye sahipti. Nubil'in kayalık topraklarında ne var? Her zaman şüphe duyduğum cevabı bulmadan önce beynim binlerce yöne gidip geldi. Ater savaşları.

"O da neydi öyle?" Moriko bağırarak yanıma koştu, genç görünen yüzünde endişeli ve yorgun bir ifade vardı.

"Ater savaşlarındaki bir canavara benziyor mu?" Moriko onlarla yıllarca savaşmıştı. Bunu bilecek biri varsa, o da kendisiydi.

Gözleri saçmalıkla irileşti. "Hayır. Hayır, Ater canavarları biraz insan görünümlüydü. Bu her neyse, insan değildi." Moriko bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onu aldılar mı? Asa parçamızı aldılar mı?"

Enerjimi kaybederek başımı salladım. "Neden kutsal bir yerdeydi? Isjordian parçası bir tapınaktaydı."

Avucunu gözlerine götürdü. "Bizi atlattılar. Topraklarımızdaki her tapınağın etrafında dönüyor ve onları koruyorduk. Bu olaya yanlış açıdan bakmış olabiliriz."

Bir şeyler ters gidiyordu. Göğsüm acıyla kasıldı ve ardından Kilian'la olan pazarlık bandım derimi yakmaya başladı. Ryuu'nun içinden geri atılarak ona ulaştım. Yaralı salak titrek bacakları üzerinde durmuş, göğsündeki üç yaranın üzerinde hâlâ kan fışkıran bir avuç tutuyordu.

Cildi küllü bir beyaza dönmüştü, vücudunun her yerinde kan birikmiş ve damlıyordu ve yarayı incelemek için ceketinin ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda varlığımın her lifini korku sardı.

Bakışlarında bir vedayla bana baktı. Erkekler çok dramatikti. "Bu kadar yeter." Parmaklarım bir sinek kuşunun çırpınışı gibi titreyerek giysilerini karıştırdı.

"Bu benim zevkime göre biraz fazla halka açık, ama nasıl istersen," diye alay etti.

Artık benimle gerçekten şakalaşabildiğine inanamayarak alay ettim, özellikle de içinde bulunduğumuz durumda. Kabuklu yaralarını görünce yüksek sesle soludum. Titreyen avucumu üst yarasına doğru kaldırdım ve etin etrafına hafif bir kırığı tabakası yerleştirdim. Titreyen elimi zar zor aşağı indirmeyi başararak aynı şeyi diğer yaralara da yaptım.

Bileğimden tutarak bakışlarımı endişeli bakışlarına çekti. "Titriyorsun, büyüünü çok mu fazla kullandın?"

Mührümün hâlâ kullanabildiğim küçük bir kısmını zar zor kullanmıştım ama ona başımı salladım. Eğer ona

gerçek-

Neredeyse nefessiz kalmış gibi hırıldadı ve yaralarını görünce bir hıçkırık boğazımı tırmaladı. "Artık kirli," diye saçmaladım ve bana tekrar baktı. "Tuz, sanırım. Kanı her kumaştan çıkarır. Kesikleri bilmiyorum... Belki Driada tamir edebilir. Senin favorin miydi?" Siyah mürekkep bandının acıyla zonklamasından, ondan hayat sızdığını hissedebiliyordum. Buz yarasını ve çevresindeki deriyi kapatmıştı ama bu sadece kanamasını engelleyecekti.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Senin saçmalıkların benim suçlu zevkim."

Aniden Moriko yanımdaydı, donmuş halimi geriye iterken, o ve diğerleri Kilian'ın etrafını sarmış, yarasının üzerine yaprak ve merhem karışımı koyuyorlardı.

"Moriko Uzumi, sonunda tekrar karşılaştık," diye nefes aldı Kilian.

Sonbahar Kraliçesi başını salladı. "Toprağımın her tarafını kana bulamadığın zaman selamlarını kendine sakla. Sanılanın aksine, ben sadece güllerimin toprağını kanla beslerim."

"Hm," dedi Kilian, göz kapakları kan kaybından açılıp kapanırken. "Bu tavsiyeyi dikkate alabilirim."

Kilian'ın kanayan görüntüsüyle şimdi arasında geçen zaman bulanık bir şekilde geçmişti, Hanaian saray hizmetkârının benden aldığı papatya demlenmiş banyoya nasıl girdiğimi zar zor hatırlıyordum. Su az çok buz gibiydi.

zorla dışarı çıktım ve gecemi geçireceğim ahşap zeminli odaya doğru kürek çektim. Kiraz çiçeği dallarından oluşan narin tablolar deniz mavisi renkli kâğıt duvarlarda duruyordu ve sarayın ortasındaki zambak havuzuna bakan bir pencere köşesinde sandal ağacı kokulu bir tütsü yanıyordu. Hanai bir rüya gibiydi. Boyalı fenerler, turuncu-mor karışımı alacakaranlığın çaldığı ışığı yaratmak için yandığında, belki de bir rüyada olduğuma karar verdim.

Kapıdan gelen yumuşak bir ses dikkatimi çekti. Bir hizmetçi kız içeri girdi, belinden hafifçe eğilerek bana gülümsedi ve Kemerli dilinde konuştu, "Akşam yemeği hazır. Kraliçemize katılacak mısınız?"

"Eğer yapmazsam kafamı koparacak mı?"

Nazik bir elin arkasından kıkırdadı. "Genellikle böyle zor bir uzvu kesmek konusunda isteksizdir. Parmaklar onun favorisidir."

Gülümseyerek, birinin benim için bıraktığı bornozu aldım ve üzerime geçirdim. "İşte bu yüzden Mor'la çok iyi anlaşıyoruz."

Odanın içine girerek nemli saçlarıma uzandı ve onları bornozun içinden çözdü, sonra da hâlâ titreyen ellerimin arasından kayıp duran iki bağı tutup arkamdan bağladı. Odadan çıkmadan önce kısık bir sesle, "Kocan yemek masasında," dedi.

Benim kocam. Hala hayatta.

Titremeyi gizlemek için parmaklarımı bağlayarak yemek odalarına doğru yöneldim. Saray kendi içinde bir labirent gibiydi.

Kokuların, sanatın ve zarafetin renkli labirenti.

Koridor boyunca hafif konuşmalar akıyordu. Sesi bir anı gibi geliyordu, zihnimin bir ürünü gibiydi. Ama onun görüntüsü bana deliliğe doğru kandırılmadığımı hatırlattı. Her zamankinden daha solgun ama yine de ölümcül bir güzelliğe sahip olan bu adam, Isjord'da pek çok kez olduğu gibi kalbimin yeniden çarpmasına neden oldu. İnce beyaz keten bir gömlek giymişti ve bu gömlekten ön tarafına sarılmış ağır bandajları görebiliyordum.

Sesimi çıkarmadım ama ben daha odaya girmeden bana doğru döndü. Koltuğuma kadar beni izledi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bu birçoğundan biri, aşkım. Bu onun sahip olmasına izin vereceğimiz son şey."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne?"

Kaşlarını kaldırdı. "Asa parçası."

"Ah." Boğazımı temizleyerek alçak masaya oturdum ve ağrıyan popomu yumuşak mindere yerleştirmek için bacaklarımı katladım. "Evet, dinlenemeyecek."

İsteksizce başını salladıktan sonra Sonbahar Kraliçesi'yle sohbete geri döndü ve ben de açlıktan ölmek üzere olan bedenime biraz yemek yedirmeye çalıştım. Tanıdık bir kokunun dokunuşu dikkatimi koyu ahşap masanın ortasına çekti. Renkli bir vazanın içinde küçük bir ağaç dalı duruyordu ve içinden birkaç beyaz tomurcuk filizlenmişti.

Limon çiçeği.

Bakışlarım hemen onu aramaya başladı. Kahverengi saçları hala ıslaktı ve gözlerine dökülüyordu, mükemmel ağzı konuşurken hareket ediyordu ve dikkatimi zorla onlardan uzaklaştırıp vücuduna yönelttim. Yutkundum. İnce

Giydiği gömlek neredeyse şeffaftı, sert kaslarının çoğu bandajla kaplı olsa bile, vücudu ağzımın tapmak isteyeceği bir şeydi - dişleri ve dili ve hepsi.

"Yakışıklı bir görüntü, değil mi?" Moriko her zamanki sakın sesiyle alaycı bir tavırla konuştu.

Beni onu süzerken yakalamıştı. "Elbette, sen de tadını çıkarmakta özgürsün." Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi önümdeki lezzetli yemeğe yumuldum.

"Benim zevkimin farklı bir çiçekten yana olduğunu biliyorsun."

Onu tehdit etmek için yemek çubuklarını kaldırarak, "Nia'ya bir daha çiçek dersin yemin ederim," dedim.

Kilian şaşkın ve sersemlemiş görünüyordu, gözleri garip bir şekilde açılıp kapanıyordu.

Kıkırdadı. "Ona böyle hitap etmeme hiç sorun çıkarmadan izin veriyor." Gözleri bana dönmeden önce bir an için Kilian'a kaydı. "Hanai'de Medi şifacılarımız yok, toprak yaralarımızı kendi hızında iyileştiriyor, ama bir şifacı tarafından görülmesi gerekiyor. Ona saldıran şey her neyse, bir tür kara büyü'nün çarpıtmasıydı ve iyileşmesini geciktirebilir. Acısı için ona bir şey verdik. Yakında etkisini gösterecektir."

Ona küçük bir baş selamı vererek ağır ağır çiğnemeye devam ettim. "Bana bak Pamuk," dedi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

ona. "Ne oldu?"

Dikkatimin yaralarına yönelmesine engel olamadım. Keşke ben de ölebileceğimi hissetmeden ölebilseydin. "Kanamam var."

İnce keteni ıslatan kırmızı lekeye bakmadı, sadece bana baktı, sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. "Kanamam hiç durmadı, en son seni kollarıma aldığımdan beri durmadı."

Ağız dolusu yemek çiğnemenin ortasında ekşidi. İnce duvarlara çarpan hafif yağmur, sağır edici sessizliği dolduran tek sestti.

"Ben de öyle." Gümüş gözlerinin neredeyse umutla parlaması kalbimi sızlattı ve tek istediğim onun da sızlamasını sağlamaktı. "Derimin üzerinde sürünen pulların keskin sızısı, bir yılanın dikenli kucaklaması, bir yırtıcının zehirli sözleri hâlâ derimi çiğ ve kanlı bırakıyor. Kalbimi parçalayan şey tarafından tutuldum. Beni sınırların konusunda hiç uyarmadın, sadece sana daha sıkı sarılmamı sağladın. Sanki kanamamı istiyormuşsun gibi. Kanamamı mı istiyordun?" Beni bilerek incitti. İstedini biliyordum. Benim zayıf olduğumu düşünüyordu ve doğru düşünmüş olmasından nefret ediyordum.

"Bunu yapmamalıydın."

"Söyle bana, ne yapmam gerekiyordu?" "Benden nefret et."

"Senden zaten nefret ediyordum."

"Karnını doyuracak kadar nefret et benden."

"Eğer bir şey varsa, beni amacım için obur yaptınız."

Cam masadan gelen yumuşak bir tıkırtı ikimizin de Moriko'ya dönmesine neden oldu. "İşte bu planımı çığlık atarak durdurdu."

Bir kaşık alarak bir sonraki yemeğe daldım. Açlık beni öfkeliendirdi. "Ne planı?"

Kilian, "Asa parçalarının şeklini anlamak için Solarya ile temas kurmamızı istiyor," diye açıkladı.

Alay ettim. "Magnus'un egosu çok zedelenecek." Güneş Kralı, benzetildiği hayvan gibiydi. Aslanlar ve onların gururu.

Moriko, "Eğer bir tane olsaydı benimki de olurdu," dedi. "Magnus ve ben aynı gemideyiz. O benim başarısızlığım ile teselli bulacaktır."

"O zaman onunla temas kur."

Bana soğuk ve boş bir bakış attı. "Dünya senin öldüğünü düşünüyor. Güneş hükümdarlarına tüm bu olanları nasıl açıklayacağım? Adriata'nın seni öldürmesini ve Isjord'a ihanet etmesini nasıl haklı çıkaracağım? Elbette öğrendiklerine memnun olacaklar ama ona ve bana yardım etmeye ne kadar istekli olurlar? Sen sadece babanın yaptıklarının değil, bu olaydaki masumiyetinin de kanıtı ve güvencesi olabilirsin."

"Yalan denen bir yöntemle. O sana yardım edebilir," dedim Kilian'ı göstererek. "Yalan söylemek hakkında bir iki şey biliyor."

Moriko bana gözlerini devirdi. Bana gözlerini devirdi. Hanaian kraliçesi bana gözlerini devirdi. "Bu konuda bir müttefik edinmek akıllıca o l u r , Snowlin. Ve bir arkadaş olarak değil, bir hükümdar olarak konuşuyorum. Eğer en kötüsü gerçekleşirse, savaşla karşı karşıya kalırız."

Bu iştahımı kaçırdı. "Sence Magnus'a Olympia'yı ona açacak kadar güveniyor muyum? Hem de halam Solarya'nın dört bir köşesinde pusuya yatmışken."

"Belki de buna gerek yoktur," dedi, Kilian ve benim aramıza bakarak.

Yara. "Siz ikiniz evlisiniz."

Yüzümü buruşturdum. "Gizemli olmak kesinlikle senin işin Mor.

Yine de bu konuda iyi olduğunuz anlamına gelmez."

Kaşlarını çattı ve başıyla Kilian'ı işaret etti. "Sen onun kraliçesisin."

Kilian doğruldu, bir rahatsızlık iniltisi onu terk etti. "Durumunuza hiç yardımcı olmuyorum, Majesteleri."

Sinirli bir şekilde elini gözlerine götürdü. "Adriata Kraliçesi olarak görünüyorsun, Olimpos Kraliçesi olarak değil. Onlara ikinizin aşık olduğunu ve Silas'ın Adriata'ya ve asaya ulaşmak için seni kullanmayı planladığını, Kilian'ın seni öldürmek gibi bir niyeti olmadığını söyleyeceğiz. Ama Magnus ve Cora'nın ikna olmasını istiyorsanız rol yapmalısınız, aksi takdirde Silas'ın Adriata'daki casusu, hatta Kilian'ın kölesi olduğunuzu düşüneceklerdir. İkinizin gerçek olduğunu düşünmeliler. Onlara bize yardım edecek kadar güvenmeleri için bir neden verin."

"Yalan söyleyerek mi?" Ben sordum.

Gözleri kızgınlıkla kısıldı. "Gerçeğin bir kısmını atlıyorsun."

"İhmal edilen yalanlar hala yalandır."

Nefesini içine çekti ve sonra yavaşça nefes vererek, "Doğru söyledin Snowlin," dedi.

Kilian'a dönerek ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Sen ne diyorsun bu işe?"

"Bir ittifak kurmak iyi olur, bu kalıpların nasıl çalıştığını çözebiliriz. Babanın yardımı var, tehlikeli bir yardım. Bizim de ihtiyacımız olabilir, aksi takdirde

körlemesine gidiyoruz. Magnus ve Cora'nın asa konusunda aramızdaki en bilgili kişiler olduğundan bahsetmiyorum bile. Tecrübeleri bize yardımcı bile olabilir."

Başımı salladım. "Bunu düşüneceğim."

"İkinizin de izniyle," dedi Kilian ayağa kalkarak. "Masanızın her tarafını kanatmadan önce bandajı değiştirmek istiyorum."

Boğazımı temizledim. "Nerede... yatak odan nerede?" Moriko'nun kaşları neredeyse saç çizgisiyle birleşiyordu ve ben de ona ters ters baktım. "Bir pazarlığımız var. Gecelerimi onunla geçirmek zorundayım."

"Seninkinin hemen yanında," dedi ve gitti.

"Küçük tatlı bir şey," dedi Moriko içkisinden bir yudum alarak. "Limon çiçekleri."

Ayağa kalkarak pencerelere doğru ilerledim ve yağmurun yankısının tadını çıkardım. "Bu benim en sevdiğim çiçek."

"Toplandım," dedi iç çekerek ve pencerenin yanında bana katıldı. O sorana kadar ikimiz de sessizdik, "Krallığımın hikâyesini biliyor musun? Hanai'nin nasıl bir yerine iki olduğunu. Aru ve Koy. İlkbahar ve Sonbahar."

"Dinlemekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Ya senin hikayelerin ya da onun varlığı."

Küçük bir kahkaha attı. Bu bile onun adına akıllıca ve hesaplı bir hareket gibi görünüyordu. "Şimdi gidersen onu yarı çıplak yakalayabilirsin, muhtemelen yarasının sargısını değiştiriyordur."

Yavaşça ona döndüm ve alay ettim. "Bana bir hikaye anlatacaktın."

"Ah, evet. Koy ve Aru bir zamanlar birdi, ebedi baharın ülkesi. Bildiğiniz gibi, tanrıçamız Plantae ölülerin tanrısı Celesteel'e aşık oldu. Yaşam ve ölüm asla birbirine dokunmaz ve hiç karşılaşmadan birbirlerinin etrafında dönmeye mahkumdurlar. Ve eğer karşılaşırlarsa, iki dünya arasındaki denge bozulur. Celesteel'in ayaklarının değdiği her yere ölüm de değmiştir. Ve Plantae'nin ayakları değdiğinde, toprak canlandı. Caligo yürüdüğünde, Öteki Dünya'nın kül rengi toprağı hayatla çiçek açtı ve ölenler yaşamlarının bir parçasını kazandı. Ancak ölü olan şey ancak böyle yanlış yollarla geri gelebilir, bu yüzden sevgilisinin Mankai'de yaşayamadığı gibi o da Öteki Dünya'da yaşayamadı. Sekiz tanrı Numengarth'a indikten sonra, kaderleri bu alemde de onları takip etmeye devam etti. Ta ki Plantae'nin kız kardeşi Ryuu, Celesteel'in bastığı toprağı hayat vermek için sonsuzluğunu feda edene ve bastığı toprağın ölmesine asla izin vermeyene kadar. Aru. Aru'da her iki tanrı da buluşabilir, yaşayabilir ve sevebilirdi ve sevdiler de. Uzun bir süre boyunca."

Ona döndüm ve "Bu duyduğum en aptalca şeylerden biri" dedim.

"Katılıyorum."

"Mantıklı konuşmuyorsun, Mor."

Moriko yüzünü bana dönerek, "Aşkın mantıklı olması gerekmez, Elding kraliçesi," dedi. "Tüm mantığa aykırıdır."

"Söylediklerimi geri alıyorum. Bu duyduğum en aptalca şeydi."

Bir an sessiz kaldı. "Gece Kralı seni seviyor."

"Beni incitmeyi bu kadar kolay bulan bir kalp beni sevemez." O sadece kendini önemsiyordu.

İç çekti. "Bütün bunlardan ne istiyorsun?"

Bugün ölümü dünden biraz daha az, yarından ise çok daha fazla istiyorum. Ve acımın habercisinin bana hiç zarar vermemiş gibi yaşadığını bilerek bunu yapamam.

"Benim adaletim."

Moriko hiçbir şey söylemedi. Beni anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama nedenlerimi eleştirmede ya da sorgulamadı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi sessizce. "Hoşlanmaktan da öte."

"İyi edersin. Eğer ona kalp kırıklığını gösterirsen Mor, seni avlar ve hiç görmediğin tüm iç kısımlarını sana gösteririm. Böbreklerinin ne kadar küçük olduğunu görünce şaşıracaksın."

"Uyarı. Bana bir tane vereceğinizi söyledi." Bana döndü. "Çok hızlı hareket ettiğimizi mi düşünüyorsun? Nia öyle diyor."

Gözlerimi kırpıştırmam bir anımı aldı. "Benden tavsiye mi istiyorsun? İlişkiniz hakkında mı? Kız kardeşten daha yakın gördüğüm kişiyle mi?"

"Kimse bana cevap vermedi. Hizmetçiler çok korkardı ve meclisim gülerdi. Kadınlar genellikle yatağımı işgal ederdi, kalbimi değil. Burası benim için garip bir yer."

"İyi geceler, Mor."

Sıkıntılı iç çekişleri beni kıkırdattı.

Kendimi içeri attığımda oda karanlıktı. İçinde bir köstebek faresi kadar kördüm. "Göremiyorum," diye fısıldadım.

Birden oda aydınlanır gibi oldu, ışıktan değil, karanlığın yokluğundan. Kilian hırpalanmış bedenini yukarı itti ve yatağın diğer tarafını işaret etti. "Buraya gel."

Bornozu çıkarıp yatağın kendi tarafıma geçtim ama tekrar uzanmak yerine bir elini belime doladı ve beni kucağına çekti.

Dondum kaldım, onun sıcak teni benim soğuk tenimle buluştuğunda tüm vücudum tutuldu. "Ne yapıyorsun?"

Yüzü boynumun kıvrımına düştü ve sıcak nefesinin tenimi okşadığını hissederek ürperdim. Kalbim göğüs kemiğime öyle sert çarpıyordu ki başım dönüyordu. "Uyu."

"Bırak beni, belki bırakırım."

"Hayır."

Hızla döndüm. "Hayır mı?"

Vücudumun yaralarına sürtünmesinden dolayı irkildi ve inledi.

Ayağa fırladım. "Oh, Tanrım. Ben-" Özür dilerim.

Eli ağzımı kapatmaya gitti. "Yapma." Bir süre sonra tamamen sırt üstü uzandı. "Buraya gel."

Hana'lı şifacılar ona bu kadar ilaç vermişler miydi? "Hayır."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı ve uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Hayır mı?"

"Hayır, Henrik."

Sade yüzünde parlak, yorgun bir gülümseme belirdi. Tanrım, onu canlı canlı yemek istiyordum. "Henrik mi? Konseydeki birkaç ihtiyar dışında kimse bana öyle demez."

Tekrar uzandım. "Annemin ölümünü bu isimle imzaladın." Henrik Castemont II, Adriata Kralı. Bu ismi kafamda kaç kez tekrar tekrar oynattım, kaleminin kağıt üzerindeki her dönüşünü ezberledim.

Yüzü düştü ve durgun gözlerle tavana baktı. "Evet. Evet, öyle."

"Bana söylemediğin şey ne?" Ona yaklaşıp sordum, yüzüm onunkinin üzerinde geziniyordu, saçlarım omzunun üzerinden dökülüyordu. Bana bakışı ağzımın kurummasına neden oldu.

Bir elini saçlarımın arasından geçirip enseme kavradı ve başparmağıyla tenimin üzerinde daireler çizdi. Hareket etmedim. Neden hareket etmediğimi bilmiyorum. "Seni sevdiğimi. Seni seviyorum, Snowlin Castemont."

Yedi tatlı, sıcak cehennem, kalbimin nabzını yakalamak için kovaladığı yol. Bana ne yapıyordu? "Skygard. Snowlin Skygard"

"Castemont. Bu bizim soyadımız." Biraz daha yaklaştı ve sanki biri dinliyormuş gibi fısıldadı. "Evlilik cüzdanında yazıyor. Rafımda duruyor. Snowlin Castemont."

"Bu Sky-" diye inledim hayal kırıklığı içinde. Aptal, şifacılar ona ne verdiyse sarhoş olmuştu. "Boş ver, sanki bir anlamı varmış gibi."

Beni tutuşu biraz daha sıkılaştı - sahiplenici bir şekilde. "Benim olduğun anlamına geliyor."

Dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirdi. "Evliliğimizi hiç tamamlamadık, bu sahtekarlık değil mi?"

Diğer elini boğazıma sardı ve beni kendine doğru çekti. Ürperdim. "İptal etmeyi dene." Burnumu kendi burnuyla dürttü, sıcak nefesi dudaklarımı öptü. "Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin Pamuk. Seni benim yapmak için onca şeyi yaptıktan sonra gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Onun.

"Ne düşünüyordun?" Yankılanan düşüncelerimi fısıldadım. "Konseyinizin babamla bu pazarlığı düzenlemesine izin vermeyi."

Bu sorudaki doğruluğumu ölçüyormuş gibi görünüyordu. "Çaresiz olduğumuzu."

"İsjord'da beni korumaya gelirken ne düşünüyordun?"

"Seni benden daha iyi kimse koruyamaz."

Başımı salladım. "Benimle konuşurken ne düşünüyordun?"

Eli yüzümü kavramak için hareket etti ve bakışları başka bir şeyle sarhoş ve uykulu bir hal aldı. "Tanrılar, sanırım dişi şeytanla tanıştım. En güzel dişi şeytanla. Çok da akıllı. Ve komik, çok komik. Sözlerini ve seslerini yemek, dilimde tatmak ve elimden geldiğince kurtarmak istedim."

Nabzım kekeledi ve sözlerinin uyandırdığı sabit ritmi yakalamaya çalışırken t ö k e z l e d i . "Bana dokunduğunda mı?" Şefkatli dokunuşu burnumun kenarından ağzıma doğru ilerledi ve gözlerim kapandı. Konuştuğunda sesi aynı anda hem çakıl hem de ipek gibiydi: "Tanrılar adına sikilmiştim. Bunu yapmaktan asla vazgeçmek istemedim - senin her köşene ve kıvrımına dokunmak ve öğrenmek için. Sen benim en bencilce ama en az pişman olduğum davranışımydın." Başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çekti. "Belki de pişman değilim hiç."

"O gün seni öldürebilirdim." "Ve buna izin verirdim."

Kaşlarım çatıldı. Anlamamıştım. Sözleri neden bu kadar doğru geliyordu? "Neden?"

"Çünkü seni mutlu görmek, geçmişinden özgür hissettiğini görmek her gece yıldızlardan dilediğim şeydi."

Konuşurken o gümüş gözlerin bu kadar içten olmasından nefret ediyordum. Beni sevdiğini her söylediğinde ne kadar nazik ve yumuşak olduklarından nefret ediyordum. "Bazen neredeyse sana inanabilirim. Sende böyle bir şey var."

Beni aşağı çekerek alnımı kendi alnına yasladı. "Bana inanıyorsun, biliyorum."

Başımı salladım, bu yakınlıkta nefes almakta zorlanıyordum - kollarımda neredeyse ölmesinden sonra... düşüncelerimi düzgün tutmakta zorlanıyordum. "Neden İsjord'da rol yapıyorsun?"

"Çünkü" dedi, beni kendine çekerken gözleri dudaklarıma kaydı. Beni yalnız bırakacağını düşünmüştüm.

Çoğu zaman yaptığı gibi bu muğlak cevabı verdi ama ekledi: "Sana çok kötü bir adam olduğumu söylemiştim aşkım. Şansım vardı ve onu kullandım. Evleneceğim kadını görmek ve onunla birlikte olmak için."

Gözlerimi devirdim ve o da kıkırdadı. Gırtlaktan gelen bir iniltiye ve ardından öksürüğe dönüşen bir kıkırdama. İlk tepkimin endişe olmasından nefret ediyordum.

"Benimle yat."

"Hayır," dedim, kendimi geri iterek.

Acı dolu bir iniltiyle kendini yukarı kaldırdı ve koluma tutunarak beni kendine çekti. Bu kadar yaralı biri için fazla güçlüydü. "Bugün sana bir kez daha sarılamadan ölebileceğim düşüncesi beni ölmekten daha çok kızdırdı," diye kulağıma nefes verdi. "Bu yüzden sana sarılacağım. Ve sen de bana izin vereceksin."

Mücadele etmeye çalıştım. Ettim de. Ama istemedim. "Bir şartla," dedim ona doğru dönerek. "Bana Mal'in nesi olduğunu söyle."

Kaşlarını çattı. "Neden onda bir sorun olsun ki?"

Mutlaka fark etmiştir. "Bana garip garip bakıyor. Sanki... üzgün." Bu beni utandırdı.

Kıpırdamadan durdu, göğsü daha hızlı yükseliyordu. Bir şey söylemesini bekledim. Cai'nin yapacağı gibi, her şeyin kafamda olduğu gibi bir yorum yapmasını. Ya da en azından bana bunun önemli bir şey olmadığını söylesin.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bana nedenini söylemeyecek misin?"

"O gün," diye başladı. Sesindeki melankoliden hangi günü kastettiğini anladım. "Sanırım biraz kontrolden çıktım ve o da benim duygularımı üzerine çekti. Tüm duygularımı. Olması gerektiği gibi geri dağıttığını sanıyordum. Sanırım yapmadı ya da yapamadı."

"Yani, o...  zg n değil."

Kilian söylediklerimden eğlenmiş gibi bana baktı. "Hayır,  zg n değil aşkım." Bir kolunu açtı. "Gel kocana sarıl."

Kucaklaşmak mı? Bu salakla. Ayağımla bacağına tekme attım ve bu onu güldürdü. "Benim krallığım," dedi yüksekte aşağı inerken. "Benim sadece bir muhafız, seninse asla incitmediğim bir prenses olduğun bir gece için krallığım."

"Eğer... beni tutmana izin verirsem, susacak mısınız?"

Kıkırdadı, başını sallarken gözleri kısıldı ve kapandı. "Seni kucaklamak, seninle konuşmak, sana sarılmak, seni sevmek istiyorum. Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı neredeyse uyuyormuş gibi. " ok şey yapmak istiyorum. Seni çok seviyorum. Sen de beni çok seviyor musun?"

Moriko'ya ve bu aptala verdiği her şeye lanet olsun.

"Hayır." "Sorun değil," diye iç geçirdi, sesli harflerinin çoğunu tamamen kaçırarak.

"Bizi yeterince seviyorum."

İsteksizce başımı omzunun kıvrımına koydum ve o da kocaman bir kolla beni sardı. Tanrım... Bunu  zlemiştim. Yıllardır tek başıma onun varlığından korkarken, onun kucağında nasıl bu kadar güvende hissedebiliyordum?

"Bunu neden istedin? Neden gecelerimi seninle geçirmemi istedin?"

"Çünkü artık yalnız kalmak istemiyorum."

Anlamamıştım.

İçini çekti, yüzünü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı. "Seni benim için yapmışlar, yemin edebilirim" diye mırıldandı, sesi uyku doluydu.

Sanırım seni de benim için yapmış olabilirler. Nerede yanlış yaptılar?

Gecelerimi onunla geçirdiğimden beri ilk kez uyudu. Bana sarılarak uyudu. Ve ilk defa onun sıkıntılı rüyalarını duydum. Dudaklarında benim adımla, sanki bana sarılmıyormuş gibi uykusunda nefes nefese kaldı ve terledi. Ona baktım.

-Gece boyunca yaptığım tek şey buydu. Dudaklarında aynı isimle -benim ismimle- yüzü ağlamaya başladığında baktım. Ben kendi hıçkırıklarımı tutarken onun boğuk hıçkırıklarını duydum. Onun kalp atışları gecenin sessiz havasında çınılıyordu ve benimkiler de onunkiler gibi sıkıntılı bir şekilde onun peşinden koşuyordu.

Bir elimi yüzüne götürdüm ve yüzünden aşağı süzülen yaşları sildim.

Dokunuşumla uyandı, elim teninde donup kalmıştı.

"Uyumaya devam et," diye fısıldadım.

Uzun bir süre bana baktı. Gözlerimi süzüşü, sanki yok olacaktım gibi elini üzerimde sıkıştı kalbimi acıttı ve nedenini bilmiyordum.

"Sanırım ateşin var. Islak bir bez getireyim."

Ayağa kalkmama engel oldu, beni sıkıca kavradı. "Hep böyle başlarlar. Gidiyorsun ve bir daha dönmüyorsun. Gitme."

Gerçekten acıttı. Çok acıttı. Ve nedenini bilmiyordum. "Geri geleceğim." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum.

"Hayır. Kal."

Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım - kendi gözyaşlarımı tutacak kadar sıkı. Parmak uçlarımı vücuduna değdirdiğimde sihir parmak uçlarımın engelini aştı. Bir soğuk tabakası havaya nüfuz etti ve vücudunu soğuttu. Titredi ve ben de dikkatlice bir kolumu ona doladım, elimi kolundaki tüylerin üzerinde gezdirdim.

Acı çekmeni izlemek neden bu kadar zor? Neden senin incinmeni izlemek beni incitiyor?

BÖLÜM JJ
DAY

ON İKİNCİ BÖLÜM

HESPERUS

KILIAN

S geceler boyunca yaptığı gibi kollarımda usulca horladı. şimdi bir satır. Her yeri ağrıyordu ve başı

Yaralarım baskı yapıyordu ama onu uyandırmak için tek bir hareket yapmaya cesaret edemedim. Mışıl mışıl uyuyordu ve üzerimde o kadar mükemmel görünüyordu ki.

Sabah aydınlığı odaya süzüldü ve Snow rahatsızlığını belli eden küçük bir ses çıkardı. Eğer ona verdiği korkuyu vermeseydi büyümü kullanırdım. Şimdilik sadece bir elimi kaldırıp gözlerine gölge yaptım ve o da usulca iç çekerek rahatladı.

Yanağı dokunuşumla yumuşadı ve ısındı. Benim sakın fırtınam. Her zaman öfkeye çok yakın. Her zaman barışçıl bir şiddet.

Kemeri'nin ileride doğacak yeni güne dair haykırıışlarıyla birlikte uzaktan lanet olası bir çan sesi duyuldu ve Snow sarsılarak uyandı.

Nefes alış verişı sertleşmiş ve düzensizleşmişti. "Ne... saat kaç?"

"Gün doğumu."

Hâlâ yarı inanmaz bir halde, sanki bir tür tehlike altındaymışız gibi odayı inceliyordu. "Beni neden uyandırmadın?"

Aşağıya, benimkine dolanmış bedenine baktım; kolları göğsümdeydi, bir bacağını benimkine dolamış, diğerini de kalçalarımın arasından geçirip diğer dizimin üzerine atmıştı. "Beni bir yılan gibi sarmışsın. Seni nasıl uyandırabilirdim?"

Vücudunu benimkinden hızla ayırdı ve kendini yatağın ucuna doğru itti. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı - daha çok farkına varmış gibiydi. Ellerini saçlarında gezdirdi, panikle saç tellerini çekiştirdi. "Unutuyorum," diye mırıldandı kendi kendine, yataktan kalktı ve kapıya doğru geri döndü. "Unuttum."

Zar zor ayakta durmayı başararak kendimi hazırladım, nemli bandajları temizleriyle değiştirdim. Yaralarım sert ve derindi ama aldığım en kötü yara değildi. Yine de tuhaflardı. Dün o kadar belirgin değildi, belki de şoktan, ama bugün büyümde bir kıymık hissettim. Halkaları eksik, bağlanmaya çalışan ama tam olarak bağlanamayan bir zincir gibi. Hayalet bir kolun sağlam bir kolu tutması gibi. Beni yaralayan her neyse, benimkine benzer bir sihir izine sahipti ya da benimkiyle aynı sihirden yapılmıştı.

Snow ve ben aynı anda odalarımızdan çıktık. Bana bir kez bile bakmadı. Ve şimdi yüzünde tiksinti vardı. Pişmanlığı beni çok etkiledi, neredeyse yaranın acısından daha sertti.

"Hizmetçi Nia'nın burada olduğunu söyledi. Sizi Adriata'ya geri götürecektir," dedi Snow, Moriko'nun bizi beklediği yemek salonuna doğru ilerlerken.

"Birlikte döneceğiz," dedim ve durdu, sadece dönüp bana ters ters baktı.

"Hayır."

"Kesinlikle hayır. Büyülü şeylerle ilgili bilgin benimkiyle aynı seviyede değil. Ayrıca," dedim parmağımı göğsüme vurarak. "Beni pençeleyen bu şey benimkine benzer bir büyü özüne sahip gibi görünüyor."

Güzel güneş gözleri göğsüme düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Ruhum için gitti, hayatım için değil. Sihrimin nasıl çalıştığına benzer bir şekilde."

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl yapabilir?"

"Birçok yolu var. Bir: kara büyü tarafından yaratılmak. İki: Kara büyüden doğmak. Üç: İlahi bir varlığın eliyle dövülmek. Ve dört: ilahi olandan, yani bir muhafızdan, tanrısal varlıktan veya daha düşük bir tanrıdan doğmak."

"Moriko o şeyin Ater savaşlarından kalma gibi görünmediğini söyledi."

"Muhtemelen haklıydı. Çünkü olamaz, aşkım, beynini bu kadar endişelendirmen yeter. Obitus yasası tanrıların tanrısının yasasıdır, hiçbir tanrının ve özellikle de bizim değiştirebileceğimiz bir şey değildir. Midenin sesi korkutucu hale gelmeden gidelim."

"Tamam."

"Ve iyi de oldu."

O da ben de yemek odasının eşiğinde donup kaldık. Snow benimkinden tamamen farklı bir nedenle, Moriko'nun dilini Nia'nın boğazına sokmasına benim kadar şaşırmış görünmüyordu.

"Nia'nın görüştüğü kişi Moriko mu?"

Snow alay etti. "Benim talihsiz gözlerime göre, evet."

Boğazımı temizledim ve Nia bu kesinti karşısında neredeyse bir metre geriye sıçradı. "Kilian...Snow."

"Ne kadar zamansız bir kesinti," dedi Moriko üzüntüyle, Nia'yı koltuğuna çekerek.

"Bekleniyorsak nasıl bölmüş olabiliriz?" Snow öfkeyle minderin üzerine oturarak sordu. Eğer biri öfkeyle oturabilirse.

Kulağına doğru eğildim. "Neden havayı bozuyorsun?"

"Küçük kız kardeşinizin bir başkası tarafından canlı canlı yenmesine tanık olsaydınız rahatsız olmaz mıydınız?"

Başımı salladım. "Tanrıya şükür bir kardeşim var."

Snow alay etti. "İnan bana, Cai'nin bunu yaptığını görmek de hiç kolay değil."

Kaşık ağzımın ortasında durdu. "Neden öyle oldu?"

Snow çiğnemeyi bıraktı ve şişmiş yanaklarıyla bana dönerek tepkimi değerlendirdi. "Neden? Artık bana onu ayarlamak istemiyor musun?"

Moriko boğazını temizleyerek sözümüzü kesti. "Dünkü saldırıdan bir adamımız var."

"Mükemmel," dedi Snow gülümseyerek.

"Cevap vereceğini ummayın," dedi Sonbahar Kraliçesi.
"Kendi askerlerim denedi."

Kar Alay etti etrafında ağız dolusu .
Üzümler. "Uzlaştırma yöntemleriniz başarısız mı oldu? Ne tuhaf."

"Denemekte serbestsiniz."

"Hayır, Mor sevgili, denediğimde rica ederim."

Bu Sonbahar Kraliçe kaldı hiç etkilenmeden. "Sen
"Kibri iyi giyin."

"Bu kibir değil. İstediyimi elde etmek en iyi bildiğim şeydir. Becerilerim beni hayal kırıklığına uğratmaz. Becerilerden bahsetmişken," dedi Snow Nia'ya dönerek.
"Urinthia'mızı nasıl terk ettiniz?" "Melanthe iki gün önce Heca'da görüldü. Yanında alt cadıları ziyaret ettikten sonra Isjord'a doğru yola çıktı."

Moriko, "Casuslarım yolculuğunda Asra ve Kızıl Meclis'ten saptığına dair haberler gönderdi. Orada her ne yaptıysa Urinthia'nın izniyle yapmamış."

"Görünüşe göre Silas için Zanaatkârlar topluyor," dedim.
"Aşağı covenantleri ziyaret etmesinin başka bir açıklaması yok. Savaş için asker topluyor."

Snow onunla tanıştığımdan beri ilk kez yavaşça çiğnedi.
"Bu Urinthia'nın gözünden nasıl kaçıyor?"

Nia içini çekti. "Tabii buna kendisi izin vermiyorsa. Mor ve Kilian'la temasını kesmesi, kendini ve Kızıl Meclis'i Eldmoor'un geri kalanından soyutlaması normal görünmüyor. Perdeyi geçtikten sonra bunu öğreneceğiz."

Doğduğumdan beri tanıdığım Urinthia değildi, ama zaman değişmişti ve belki o da değişmişti.

Snow başını salladı. "Dikkatli ol."

"Her zaman," diye söz verdi Nia, Pamuk'la uzun uzun bakışarak.

Hanaian hapishanesine hapishane demek çok kabaydı. Tutukevi de değildi. Tek tek odalar temizdi ve normal bir yatak odasına benzeyecek şekilde dekore edilmişti. Her mahkûm, demir parmaklıklarla kapatılmamış pencerelerinden Aru'nun kilometrelerce ötesinde uzanan bakır rengi ormanı görebiliyordu. Ve her mahkum sessizce oturup ya bir şeyler okuyor ya da buharı tüten çay fincanlarından su içerken bir bulmacayla uğraşıyordu. Koridorlardaki düzen de tertemizdi. Gardiyanlar silahsızdı ve mahkumlar koridorda ilerlerken zincirsizdi.

Snow alay etti. "Şimdi onu neden bir gecedir burada tuttuğunuzu ve henüz konuşmadığını anlıyorum. Ona babamın misafirlerine davrandığından daha iyi davranıyorsunuz."

Moriko omzunun üzerinden döndü. "Bazen en iyi çözüm daha az şiddet içeren çözümdür."

Snow gülerek başını geriye attı ve başka kimse onu takip etmeyince doğruldu. "Oh, ciddiysin."

Isjordan askeri yatağının kenarında durmuş, tüm dikkatini yerdeki boş bir noktaya vermişti. Dördümüz odaya girdiğimizde bile kıpırdamadı.

"Asker, seninle konuşmak istiyoruz," diye seslendi Mor. Adam gözünü bile kırpmadı, vücudu kıpırdamadı ve dikkati çelikleşti

İleride. "Asker." Kararını çoktan vermişti; gölgeleri kabullenmişti. Ölmekten korkuyordu ama seçimini yapmıştı. "Satıldı-"

Snow onun önündeydi, yüzüne dizini vurarak bir ayağını yatakta geriye atmasına ve kanlar içinde kalmasına neden oldu. "Bunu bir kez daha denemek ister misin, Mor?" Snow adamı saçlarından tutup yere sürüklemekten önce, "Bunu bir kez daha denemek ister misin Mor?" dedi. Adamın yüzüne doğru eğildi ve bir eliyle çenesini sıkıca kavradı. "Tanıdık geliyor muyum?"

Adam onun sarı bakışlarıyla karşılaştığında titremeye başladı. "Sen... sen öldün. Sen öldün."

"Cesur bir ifade," dedi. "Öteki Dünya'da bana katılmak ister misin?"

"Ben... Ben hiçbir şey söylemeyeceğim. Ölümü kabul edeceğim."

"O Öteki Dünya değil, küçük asker." Bir elini kaldırdı, elektrik şimşekleri parmaklarının etrafında sıçrayıp oynuyordu. "Benim Öteki Dünyam."

"Hayır," diye başını salladı, nefesi kesilmiş ve taş kesilmişti. "Hayır. Sen-"

Elini adamın yüzüne koydu ve adam çığlık attı, yankısı boş koridorlarda büyük bir gürültüyle yayıldı. Yanağının bir kısmı erimiş ve kızın dokunduğu yerde kömürleşmişti. "Ben, ben," diye alay etti Pamuk, elini adamın diğer yanağına doğru sallayarak. "Asa parçasının nerede olduğunu nereden biliyordun?"

Gözyaşları aktı ve kanlı etine karıştı ama cevap vermedi.

Karım dilini şaklattı. "Yanlış cevap." Çığlıklar bu sefer daha yüksekti.

Mor kollarını sımsıkı kavuşturdu, kaşlarının arasında bir çatıklık belirirken gölgeleri hayranlık ve bir anlık korkuyla bulanıklaştı. Belki de Kar'ın gerçekten neler yapabileceğini yeni fark etmişti.

"Nasıl?" Snow elini koluna götürüp arkasında yanmış bir et izi bırakarak sordu.

Başını salladı ve Snow kollarını geriye katlayarak hepimize döndü. "Hepiniz gidebilirsiniz. Bu iş gerçekten kişisel bir hal almak üzere."

Hiçbirimiz kıpırdamadık ve o da adama dönerek başını salladı. "Bir seyirci. Benim için en iyi performansını sergile, asker." Parmaklarından buz süzülerek pençeler oluşturdu ve bir tanesini adamın göğsüne doğru sürükleyerek peşinde bir kan akıntısı bıraktı. Tam adamın çığlık atmaktan yorulduğunu ve sesinin kısıldığını düşünürken, kadın pençelerini karnına sapladığında çığlık attı. "Konuş çünkü sana söz veriyorum, seni götüreceğim yerde onurun, dindarlığın ya da sadakatin kimsenin umurunda olmayacak. Konuş çünkü babam o asayı korumak için çok savaştıkları krallığı mahvetmek için kullandıktan sonra kimse seni cennetlerine ya da cehennemlerine davet etmeyi umursamayacak. Onun kötülüğünün bir uzantısı haline geldiğinizde. Ona bu diyarı yok etme yeteneği veren el."

"Kralımız," diye nefes verdi, "krallığa yardım etmek istiyor. Topraklarımız inancımız yüzünden çürüyor. Bu bizi geri getirecek. Topraklarımızı. Zaferimizi. Asa bize yardım edecek."

Snow kıkırdarak başını geriye attı. "Asker, bana bak," dedi tekrar yüzünü kavrayarak. "Beslediği, büyüttüğü ve eğittiği bu yaratıkla diyarı kurtarmak istediğini mi sanıyorsun, ha? Asa benim olamadığım bir silah. Yetiştireceği canavar, hataya yer bırakmayacak kadar itaatkâr olacak. Topraklarınız çürüyor çünkü kralınız kendini tanrı ilan etti. O çürümenin tanrısı, bu yüzden Isjord'u lekeyle kutsadı. Asa, krallığın geri kalanını lekelemesine yardım edecek. Milyonları öldürerek. Bu suçu taşıyacak mısın? Çünkü sonunda senin hatan olacak. Sonunda kararları kimin verdiği önemli olmayacak, sadece onları uygulayanlar önemli olacak. Kaçınılmaz olarak, bu sizin elinizde olacak."

Gözleri irileşmiş ve titreyerek yavaşça başını salladı, gölgeler şüpheyile dolmuştu. "Hayır... hayır, olamaz."

Elini tuttu ve yüzük parmağının etrafındaki altın dövme bandı işaret etti; bu, kutsanmış bir evliliğin işaretiydi. "Diğer yarını da yanında götürmeye ve oraya sürüklemeye hazır mısın? Kralının yaptıklarına gözlerini kapamayı seçtiğin için onu bencilce cezalandıracak mısın?"

Şüpheyile bocaladı, gözlerini sıkıca kapatmadan önce bir an onun sözlerini düşünmüş gibi göründü. Zaman sessizlik içinde akıp gitti. Ve sonra-

"Bilmiyorum, onları nasıl bulacağımızı bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Cadı ve canavar bizi onlara götürdü. Biz sadece onları geri alıyoruz. Birkaç ay önce General Moregan'ın kamp hattında mola verdik. Aru'nun içine Umbra'yı gönderip tüm araziye bir tür iz sürme aracı yerleştirdiler. Bazı askerler

cadının yeşil canavardan kan aldığını ve bunu el işi plakalarının üzerine döktüğünü görmüştü. Bazıları bunun zanaatı güçlendirmek için olduğunu ve parçaları nasıl bulabildiğini söylüyor. Cadının da onun kanını içtiğini, bu yüzden daha güçlü hale geldiğini söylediler."

Snow öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bu onu neden daha güçlü yapsın ki?"

Titreyen omzunu silkti. "Bilemiyorum."

"Canavarın kanı," diye mırıldandı Moriko konsantrasyonla. "Yıllar önce Ater savaşları sırasında bulduğumuz eski bir kodekte, Zanaatkârların büyüğü duyularını artırmak için Caligo yaratıklarının kanını tükettikleri söyleniyor. Bu onların daha kolay çağırımlarına ve geçit açmalarına yardımcı oluyormuş."

"Aura için mirk kökü gibi," dedi Nia burnunu kırıştırarak. "Ama daha baharatlı sanırım."

Moriko düşünceli bir şekilde başını salladı. "97. Büyük Bakire'nin bir Caligo tazısının kanını kullandığına dair spekülasyonlar vardı. Kendisi bir İksirciydi, bu yüzden pek çok kişi onun gibi birinin bu kadar çok canavarı yaratmak için nasıl bu kadar çok büyü toplayıp bir araya getirebildiği konusunda şüphe duyuyordu."

"Bu canavarın Caligo'dan olduğu anlamına gelmez mi?" Snow sordu ve oda ciddileşti. Bana döndü. "Bana o kapılardan artık hiçbir şeyin çıkamayacağını söylememiş miydin? Küle dönüştüklerini söylemiştin." Bakışlarındaki paniğı okuyabiliyordunuz.

"Söylediklerim hâlâ geçerli," diye açıkladım. "Canavar Caligo'dan olamaz, aşkım."

"Ama-"

Yabani bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aması yok. Bu şey başka bir şey." Askere doğru eğildim. "Silas'ın bu canavarla nerede karşılaştığı hakkında bir şey duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Kimse bilmiyor. Kimse yanına yaklaşıyor. Askerler ve Aura ilk perdeyi zar zor geçebildi ama bu şey tek bir çizik bile almadan gitti ve geldi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu diyardan olmadığı kesinlikle doğru olabilir." Boğazını temizledi ve Kar'a baktı, "Onlar... yakında Myrdur'u hedefliyorlar. Solaryalılar onları indirmeden önce gemilerimiz limandan zar zor ayrılıyordu. Kara gemiler Eldmoor'dan uzaklaştıkça zayıfladığı için Seraphim'e ya da Kutsanmamış Adalar'a gitmek neredeyse imkânsız. Askerler, kralın bir anlaşma yapmak için kutsanmamışlarla görüştüğünü söylüyor. Ayrıca gemilerinin Sayuri Adası'ndan askerleri Hanai'den geçirerek almasına izin vermeyi de kabul ettiler. Yolculuk tehlikeli ve uzun olacak, üç kat daha uzun, ancak kral zaman kaybına hazırlıklı."

Snow başını salladı ve adam son cezasını bekleyerek gözlerini sımsıkı yumdu. Yine de ayağa kalktı. "Mor, ona bir şifacı getir."

Asker gözlerini kırarak açtı. "Ne... Ne?"

"Sözlerimin doğruluğunu görecek kadar yaşayacaksın. Bugün yaptığın şeyin bu diyarı kurtarmaya yardımcı olduğunu göreceksin. Sana yalan söylemediğimi. Öteki Dünya'da benimle alay etmenize izin vermeyeceğim, korumam gereken bir itibarım var."

Ayrılmak üzereyken "Ekselansları," diye seslendi. "Yakında dediğimde çok yakında demek istemiştim. Birliklerimiz dün Fernfoss'ta hazırды."

Hapishane binasından çıkarken Moriko, "Çok saldırgansınız," dedi.

Snow bir elini göğsüne koydu. "Ben kalben barışçıl biriyim, gerçekten."

"Küçük bir kalbi olmalı."

"Öyle," dedi Snow kibar bir gülümsemeyle ve ben Moriko için endişelendim. "Ama bunu göğüs dekoltesiyle telafi ediyorum."

Moriko bir an için gözlerini yavaşça kırıştırdı ve ardından uzun bir iç çekti. "Güvenli bir dönüş yolculuğu. Ryuu'yu görmeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Nia, Moriko'nun kolunu tutarak.

Snow onun yanağını öptü ve bana doğru çekilmeden önce Moriko'ya ters bir bakış fırlattı.

Ona bir el uzattım, o da isteksizce elimi tuttu. "Bizi tuğla duvarlar arasında bırakma."

"Aşkim, hiç bu kadar yaralanmamıştım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

INVIDIA

KILIAN

Medi şifacı odamın bir köşesinde dururken yaralarımın üzerinde parlayan bir avuç içi gezdirdi ve taze gibi kanıyordu. Acı, bir yerden diğerine kaybolmak için mücadele ettiğim gerçeği kadar korkunç değildi.

"Bu kadar ciddi bakma kardeşim. İnsan beni bu yüzden ölecek kadar zayıf sanır" dedim.

Bana bakmak dışında ne bir ses çıkardı ne de gözünü kırptı ama benimle ilgilenen Medi şifacı başını salladı. "O kadar emin olmayın kralım. Bu daha önce yaşadığınız hiçbir yaralanmaya benzemiyor. Seksen yıllık şifacılık hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyorum. İşim bittikten sonra bir Magi şifacı göndereceğim."

"Gerek yok."

"Gönderin onları," dedi Mal, ciddi ve sessiz. Garip bir şekilde ayık ve akli başındaydı da.

Biri kapımı çaldı ve ben de doğruldum. Neredeyse gece olmuştu ama Snow kapıyı hiç çalmamıştı. Ve çalan Snow değildi.

"Yaralandığınızı duydum," dedi Nesrin dikkatle, öne çıkmadan önce odaya göz gezdirerek.

"Konsey'in her yaralandığında ona meyve sepetleri ve güzel selamlar getirmesine gerek yok Nes," dedi Mal, sinirli bir şekilde koltuğuma yayılırken. "Kalenin bu tarafına girmene kim izin verdi ki?" Gölgelerinin utançtan kızardığını fark edince kıkırdadı. "Sakın bana muhafızlara 'Ben meclis üyesiyim' saçmalığını salladığını söyleme."

Meclis üyesinin yüzü biraz seğirdi ve özenle saklamaya çalıştığı gölgeler yüzeye çıktı. Küçümseme ve başka bir şey - neredeyse kıskançlık kadar canlı bir yeşil. "Birlikte büyüdük," dedi Mal'a. "Arkadaşımı görmeye gelmek için sarayda hangi pozisyonda olduğumun bir önemi var mı?"

"Evet," Snow'un melodik sesi ben cevap veremedenden odayı doldurdu. Yatak odamızın kapısına yaslanmıştı, her zamanki gibi neredeyse hiçbir şey giymemişti, yıkıcı formu soluk gri-beyaz bir geceliğin altında saklıydı, obsidyen saçları gevşekti ve ince boynunu ortaya çıkaracak şekilde bir tarafa yığılmıştı. "O arkadaş odasını karısıyla paylaştığında ve o arkadaşın karısı seni bir kancaya assalar mı yoksa küçük şişlenmiş bir piliç gibi bir sopayla delseler mi daha çok kanayacağını merak ettiğinde."

Kaşlarım kalktı. Az önce kendine karım mı dedi?

Nesrin'de daha önce gördüğüm gölgeler gitmiş, hepsi korku ve nefretle harmanlanmıştı. "Bu, biz, biz-"

"Eğil," dedi Snow, ona bir adım yaklaşarak. "Beni gördüğün zaman eğileceksin."

"Ne?"

Eşim Nesrin'le burun buruna geldi, bakışları ölümcüldü. "Baban bu yaşında bile nasıl selam vereceğini bilirdi. Hatta o kadar güzel eğilirdi ki. Sana öğretmedi mi?" Ona bir adım daha yaklaştı ve Nesrin bir adım daha geri çekildi. "Eğil. Boynuna bir çizme geçirmeden yap canım, çünkü ayağımın altında kimse havalanamaz."

Konseyl üyesi tekrar Pamuk'a dönmeden önce bana yalvaran bir bakış gönderdi. O benim de onun da kraliçesiydi. Pamuk boyun eğmesini istiyorsa, boyun eğmek zorundaydı.

Akıllıca davrandı ve odaya bir kez daha bakmadan çıktı.

Kardeşim kıs kıs güldü ve nezaketini abarttı. "Majesteleri."

Ona sırtıttı ve odamda dolaşmaya başladı, parmağını mobilyaların ve duvarların üzerinde gezdirdi ve köşedeki kütüphanenin önünde durup bir kitap çıkardı. "Bu odanın halka açık olduğunu bilmiyordum."

"Öyle değil," diye güvence verdim, insanların herhangi bir tepki olmadan ona bu kadar yaklaşabileceğini düşünmediğini umuyordum.

"Öyle mi? Fahişen neden istediği gibi girip çıkıyor? Anladığım kadarıyla onlara farklı odalar ayırmışsın. Kale büyük."

Mal bana baktı ve sonra ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

Snow kitabı kapattı ve bize doğru dönerek rafa yaslandı. "Otur Prensım. Belki kardeşine yardımcı olabilirsin. Daha iyi bir tane seçmesine yardım edebilirsin."

"Çık dışarı, Mal," dedim, ayağa kalkarak. "Kal," dedi Snow.

Kardeşim ikimizin arasına baktı, kafası karışmıştı. "Güç dengesi şu anda beni tamamen şaşırtıyor."

Driada kafasını odamdan içeri sokmak için o anı seçti. "Oğlum, kendini daha iyi hissediyor musun?" Pamuk'a döndüğünde gülümsemesi genişti. "Pamuk, geldiğini duymadım."

Mal ayağa fırladı ve bir kolunu annesinin omuzlarına doladı. "Annemin bana ihtiyacı var. Korkarım o ikinizden de üstün."

Mal ikisini de sürükleyerek dışarı çıkarırken Driada şaşkın görünüyordu. "Ne gerek-"

Onlar gittikten sonra ona yaklaştım ve bir elimi rafın üzerindeki başının üzerine koydum. Elimde değildi, dikkatim vücudunda geziniyordu. "Otoriter olman hoşuma gidiyor." Bir parmağımla çenesinin şeklini çizdim. "Hoşlanmadığım şey ise gerçekleri göz önünde bulundurmadan varsayımlarda bulunman."

"Hangi gerçekler?"

"Dokunacağım tek kadın sensin. Sevdığım tek kadın sensin. Ve istediğim tek kadın sensin. Ve

Sana fahişe dememeyi tercih ederim." Özlediğim çiçekli parfümüyle yıkanmak için eğilerek, "Tabii sen istemezsen. Yine de sen herhangi bir fahişe değil, benim fahiŝem olacaksın."

Sanki üŝümüŝ gibi omuzları biraz kalktı. "Hiçbir açıklama istemedim, Majesteleri. Nasıl isterseniz öyle yapabilirsiniz."

"Kıskanmıŝtın."

Gözleri kehribar renginde buz gibiydi. "Hayır, kıskandığımı düşünmek hoşuna gidiyor."

"Merak etme kalbim, onu sevdiğimi biliyorsun. Ayrıca," dedim, ondan uzaklaşıp gömleğime uzanarak, "senin için aklımı kaçırdığım onca zaman için küçük bir intikam bu. Erkeklerin sana bakışı cinayet sınırlarımı yeniden düşünmeme neden oluyor."

"Kadınlar da sana bakıyor."

Bu beni hafifçe gülümsetti ve omzumun üzerinden ona baktım. "Bana bakıyor musun?"

"Neden sana bakayım ki?" Başını yana eğdi ve bakışları bana kaydı. "Sen bana bakıyor musun?"

"Neden size bakayım ki, hanımım? Sen benim için bakılacak bir şeysin. Ve sana bakma ŝansını yakaladığımda, iyi de bakabilirim. Ve sert. Bakmak değil." Onda garip bir sessizlik vardı - sessizliği beni endişelendiriyordu. Tanıdığım Snow fırtınalı biriydi. "Myrdur'dan nasıl ayrıldın?"

Başını tekrar rafın üzerine bıraktı. "Asker haklıydı. Isjordianlar bir Crafter'ı gizlice içeri sokmaya çalışıyorlardı. Zgahna'yı incelemek için olduğunu tahmin ediyoruz. Kadim büyü

güçlü, ama her büyü gibi zayıf noktaları ve sızıntıları var."

"Krallığınızı bunu test edecek kadar meraklı olan herkesten nasıl sakladınız?"

Masamdaki sandalyeye oturmuş, kalemlerimden birkaçıyla oynuyordu. "Kötü ve irade ile kafiyele eski bir yöntemle. Bilirsiniz, şu kötü kelime."

"Bunca
zamandır mı?"

"Bunca
zaman."

"Ve hiç kimse herkesin ortadan kaybolduğuna dair tek bir şüphe bile duymadı mı?"

"Harabeler hakkındaki hikâyeleri duydun mu? Ölülerin sizi nasıl delirttiğini ve uçurumlardan atlamanız için sizi nasıl cezbedtiğini?"

"Evet." Gülümsedi ve ben biraz şaşırdım. "Uydurma mıydı?"

"Biraz sis, bazı çirkin sesler ve birkaç yaban domuzu ve karganın yapamayacağı şey yoktur. Gençken sisi çağırır ve birkaçını kendim korkuturdum - eski bir hobim. Olimposlu ruhlar perilidir, tersi değil. Myrdur'un üzerinde dolaşırlar ama sessiz, neredeyse dingindirler ve sadece evlerinde kalmaya çalışırlar. Olsa olsa davetsiz misafirler onları korkutur."

"Çok zekiceydi."

"Zihnin kaprisli, buruşuk bir organ olduğuna şükrediyoruz, sevgilim." Elimdeki bardağa baktı. "Bir yudum istiyorum."

Cehennem kedisi bugün neden bu kadar kibar davranıyordu? "Bir yudum al," dedim bardağı öne doğru uzatarak.

Bir an için gözlerini kırptırdı, ama sonra yavaşça bana doğru ilerledi ve tam onu almak için yeterince yaklaştığında, başımın üzerine kaldırdım. "Bir yudum," dedim ve kaşlarını buz gibi bir öfkeyle çattı, elini indirdi. "Sana vereceğim. Bu konuda anlaşmıştık."

Yavaşça bardağı indirdim ve ağzına götürdüm, güzel dudakları bardağın üzerine yerleşince bardağı kaldırdım.

Tadını alınca biraz irkildi ve ben de geri çekildim. "Bana deli gibi sarhoş gibi davranma. Senin için yatma vakti."

Gözleri yavaşça bana kaymadan önce göğsümde gezindi ve yanaklarının kızarması beni o bir yudum için pişman etti. Sarhoşken onun gözlerine sahip olmak istemiyordum, tabii sarhoş değilken de bana öyle bakamıyorsa. "İçmene izin vermemeliydim. O zavallı Simon gibi benim de bir midilli olduğumu düşünebilirsin."

Ağzı hafifçe kıpırdadı ve yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ben olsam size böyle binmezdim, Majesteleri." Dikkatimin dağılmasından faydalanarak bardağı aldı ve kalanını bir dikişte içti.

Cehennemin dibine. "Çok zalimsin."

Bana doğru küçük, hesaplı bir adım attı, parmakları gömleğimi sıyırdı. "Zavallı Gece Kralı. Acı mı çekiyorsun, sevgilim?"

Alnımı onunkine yasladım ve keskin bir nefes aldım, gözlerim etrafındaki zambak kokusuyla kapandı.

"Kesin şunu. Sana yalvarıyorum."

"Anlat bana, bilmek
istiyorum."

"Söylüyorum."

"Güzel," diye fısıldadı dudaklarıma, nazik parmaklarını
yüzüme doğru kaldırdı ve tenimde gezdirdi. "Çok iyi,
kocacığım. Benim için çok iyi değil misin?"

Sikeyim. Bu işkence... Daha fazlasını istedim.

Son bir hınzır gülümsemeye bana bir öpücük kondurdu ve
sonra yatağa atladı. Başını yastığa koymasının üzerinden bir
dakika bile geçmeden yumuşak horultuları sessizliği
doldurdu.

Yanına gittim ve battaniyeyi vücudunun üzerine çektim.
"Nasıl uyuyabiliyorsun benim küçük yaratığım?"

Onun yanıtı neredeyse duvarları sarsan derin bir horlama
oldu.

"Böyle mi, ha?" O gün için kendime yeterince işkence
ettiğime karar verene kadar, sonraki bir saat boyunca kendi
kendime kıkırdadım.

Highwall'da son bir kontrol yaptıktan sonra Snow'u almak
üzere Taren'e doğru yola çıktım. Günün ilerleyen saatlerinde
Adriata'nın her köşesinden tüm rahipleri toplantıya çağırdım.
Çok azı yaşlıydı, çok yaşlıydı. Ve Atlas bu sabah beni Sidran
rahiplerinin arşivlerinde Aurora'dan bir koruyucu olarak
bahseden ilahi teoriler içeren eski bir parşömen bulduktan
sonra Octa Virga'dan haberdar olabileceklerine ikna etmişti.
Snow kraliçem olarak orada olmalıydı. İnsanlar

kendilerini onun varlığına alıştırmak ya da mahkememden izin almak zorunda kaldılar.

Magi şifacı, canavarın kanımda kalan büyü özünden dolayı parçalanmış büyümün akışını onardıktan sonra solmak artık biraz daha kolaydı.

Rüzgâr etrafımda uğulduyordu ve Olympia'nın gökyüzü her zamankinden daha huzursuz, daha karamsar görünüyordu. İnsanlarının duygularının gökyüzüne yansması garipti.

Caiden bir grup askerle birlikte terasa doğru ilerledi, adamlarına her türlü emri koşturdu. Benim varlığımı fark ettiğinde yüzü buruştu. "Yine bize kralcılık oynamaya mı geldin?"

Omzumdaki bir parça tozu silkeledim. "Ben oyun oynamam, Caiden. Ben kralım."

Dağlarda bir uluma yankılandı ve ardından bir başkası. Ses, bize gittikçe daha da yaklaşan sıradağların çevresinde yankılandı.

"Bu bir sinyal mi?"

"Bu Tratha, güneybatıdaki bir şehir, yardım çağrısı yapıyor. Kabileler bu sesi bize yankılayarak iletiyor," diye açıkladı eldivenlerini çıkarırken. Siyah mürekkep ellerinin etrafında sarmaşıklar gibi dönüyordu - Zanaatkâr büyüsü. Bunca zamandır altında sakladığı şey bu muydu?

Bir şimşek patlaması, sinyal uğultusunu taklit ederek gökyüzüne iki kez çarptı ve dikkatim gökyüzüne çekildi.

"Ve bu da Snow," dedi Snow çatıya çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmanırken, onu çekerek

derisini giydi. Terastan koşarak geçti ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan terasın kenarından serbest düşüşe geçti. Yarı yolda vücudu kör edici bir elektrik şimşegi şeklini aldı ve sonra bir anda gözden kayboldu.

Caiden'ın önünde kırmızı bir kıvılcım çaktı ve sonra ince havadan geniş bir daire genişledi. Bir geçit. "Kullanışlı," dedi askerleri birbiri ardına portala girerken. "Bir generalin ailesini görünmeden öldürmeniz gerektiğinde." Bununla birlikte, portalın içinde kayboldu.

Casmere. Renick'in ailesi.

"Kilian," diye seslendi Nia, teras mesafesini koşarak bana doğru gelirken. "Snow için mi geldin? Az önce çıktı."

"Onu giderken gördüm. Daha sonra bir toplantı için çağırdım. Dönmesini bekleyeceğim."

"Bir süreliğine gitmiş olabilir. Sisleme saldırıları gün geçtikçe ikiye katlanıyor." Yüzü heyecanla aydınlandı. "Sana şehri gösterebilirim."

"Bu hoşuma giderdi."

Taren yürüyerek büyüleyiciydi. Evler yıldırımlara, şiddetli yağmura, rüzgârın aşındırmasına ve sürekli fırtınalara dayanacak şekilde yoğun gri bir kayadan yapılmıştı. Metal ya da camdan yapılmış pek bir şey yoktu; kapılar, pencereler, kulplar, arabaların hepsi ahşaptan yapılmıştı. Siyah çatılı evler, merdiven basamaklarını andıracak şekilde dağın yüzüne doğru uzanıyordu.

Binalar arasındaki koridorlar genişti ve her türden yaşamla doluydu.

"Çok fazla fırın var," diye not ettim, her yaştan insanın sıralandığı rengârenk boyalı birkaç binayı sayarken.

"Olimpiyatçılar tatlıya düşkündür. Geleneksel yemeklerimizin çoğu tatlıdır. Her yerden insanlar bu özel cadde için Taren'e geliyor. Ve Snow'un kendi servetini bu işlere yatırmayı seçmesi de hiç yardımcı olmuyor." Şehrin köşesini döndüğümüzde küçük bir dükkânı işaret etti. "Dükkânın sahibi Snow'un antrenman yaptığı takımdaymış. Kızın ailesinin tamamı bir Fogling saldırısı sırasında öldürülmüş ve kız iki küçük kız kardeşinin geçimini sağlamaya başlamış. Snow onun için bir dükkan açtı ve ona yemek yapmayı öğretmesi için bir aşçı tuttu. Snow şehri her ziyaret ettiğinde ona tatlılar veriyor." Kel bir adamın müşterileriyle birlikte güldüğü başka bir fırını işaret etti. "Fırının sahibi Ewan, Myrdur saldırısında Skye savaşçılarıyla birlikte karısını kaybetmiş. Eskiden sokaklarda uyurmuş ve günün çoğu saatinde zavallı bir sarhoşmuş. Tatlı patatesli turtaları Snow'un favorisidir."

Beni kartal amblemlı beyaz bayraklar ve beyaz anemonlardan oluşan çelenklerin asıldığı şehir meydanına sürükledi. "Aylık ritüeller iki gün içinde başlıyor," diye açıkladı Nia. "Her yerden insanlar kutlama yapmak için Taren nehrinin aktığı dağın altındaki tapınakta toplanıyor. Burası Nubil'in ilk kez bir araya geldiği yer."

Olimpiyatçılar. İnsanlar her ay iki gece boyunca toplanır ve kutsamalarını kutlarlar. Aynı zamanda gençlerin inisiye edildiği ve Valda Acme'ye Karla tırmanmalarına izin verildiği gündür. Sen de gelmelisin. Sen gelirsen insanlar aklını kaçıırır."

Kıkırdadım. "O zaman muhtemelen yapmamalıyım."

Nia'nın her türlü bitkiyi topladığı ve kokladığı bir bitki dükkanına uğradık. Daha sonra kışlanın yakınında bulunan küçük bir hastaneye gittik ve burada eksik olan ve yurtdışından getirilmesi gereken ilaçları not etti.

Büyük kütüphaneyi, tapınak kulelerini, antik Olympia zamanından kalma görkemli kaya heykellerini, kalabalık caddeleri ve sessiz köşeleri geçerek şehirde ilerledik.

Taren'in yattığı kayanın kenarına, dağların tepesi arasında görkemli bir şekilde duran obsidyen kalenin kuzeydoğu kısmına bakan bir balkona ulaşmıştık ki rüzgârdan daha fazla bir şeyin buz gibi dokunuşu enseme okşadı.

Etrafımı inceleyerek arkamı döndüm. Ölüm başka bir şeyle karışmıştı. Uğursuz bir şey. Ruhani akışın içine sızan bir ölüm akışı gibi. Canavar büyümü bu kadar mı etkilemişti?

İki büyük kayanın arasında, dağa giren küçük ve karanlık bir geçit gördüm. Angh sragoch. Taşın üzerine Ölüm Vadisi kazınmıştı.

"Orada ne var?" Nia'ya sordum.

Dikkati önündeki manzaradan benimkinin indiği yere kaydı ve küçük, ürkmüş bir ses çıkardı. "Ben... oraya gitmiyoruz."

"İstediğim bu değildi."

"Kilian, güven bana."

Gölgeleri çalkantılıydı. "Nedense bilmiyorum." Kalabalık caddelerden geçerek tünele doğru ilerledim ve tünelden geçtim. Diğer tarafa ulaştığımda mavi aydınlık gözlerime saldırdı ve garip soğuk havayı kırıpştırarak uzaklaştırdım. Önümde kilometrelerce uzanan dar vadiye bakınca yüzüm düştü. Göklerde ne var?

Nia koluma yapışarak beni uzaklaştırmaya çalıştı. "Kilian, lütfen."

Onu iterek, vadinin obsidyen duvarlarına bağlanmış ve zincirlenmiş insanların yarı donmuş yarı canlı bedenleri arasında yürüdüm. Yaşamın ötesinde ve ölümün üstünde bir yerde, kadın ve erkek, yaşlı ve genç, kilometrelerce uzanan bir alanda sıralanmıştı.

"Kim bu insanlar?"

Nia bana cevap vermeden önce bir an için yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Suçlular. Kar'ın merhametine mazhar olanlar." Rahatsızca yutkundu ve vadinin kaya duvarına dokunmak için uzandı. Siyah taş onun dokunuşuyla bembeyaz parladı. "Taren Vadisi, Nubil'in Meira adında bir şifa koruyucusu olan sevgilisini gömdüğü yerdir. Derler ki, babası tarafından dövölüp bu vadide ölüme terk edilen bir insan kadını ve yeni doğmuş bebeğini iyileştirmek için kendi hayatını feda etmiş. Nubil'in

Ölümsüz burada ebedileşti. Onun gücü bu vadinin duvarlarında, toprağında ve havasında yaşıyor. Olimposlular iyileşmek ve dua etmek için buraya gelirlerdi, hala da geliyorlar."

"Her zaman diğerlerinden daha yaratıcı bir zihne sahip olmuşumdur," diye gürledi Snow'un soğuk sesi vadide ve tüm tutsakların tüyleri diken diken oldu. Duvarlardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve sıkıntıyla önüne bakıyordu.

"Onu buraya getirmemeliydim," dedi Nia bir adım öne çıkarak.

"Saçmalık," diye yineledi arkadaşı sıkıntıyla. "Burası Taren'deki en turistik yer." Durduğu yerden iterek bana doğru yaklaştı. Işığa adımını attığında, gri derisini ıslatan koyu kırmızımsı siyah sıvıyı ve huzursuzluğun mor gölgeleriyle örtülü boş bakışlarını görebiliyordum. "Bir tur mu, sevgili kocacığım? Adriyatiklileri daha aşağıda tutuyorum. Kargıların üzerinde. Hizmetlerimden her zaman en iyi şekilde yararlanırlar."

Nia ikimizin arasında durdu. "Adriata'da bir toplantı var."

Esnedi ve boynunu kırarak bana baktı. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Nia, Snow'un giydiği neredeyse siyah-gri deriye bakarak, "Her tarafın Fogling kanıyla kaplı," dedi.

"Kendilerinin olmadığı için minnettar olmalılar." Pamuk önce eldivenli ellerine, sonra da Nia'ya baktı. "Aslında onların olabilir, bu sabah Leon denen biriyle sohbet ettim. Yumuşak

lapa gibi bir kiraz gibiydi. Olgunlaşmış gibi kabuğundan fırladı."

Arkadaşı irkildi.

Sinirli bir şekilde elimi çenemde büyüyen kırıksıklıkların üzerinde gezdirdiğimde Snow gülümsedi. Sanki fırtınadan sonra güneş yeniden parlamış gibi ışıltı ışıltı sırttı. "Söyle. Bana biraz iyilik vaaz etmek istediğini biliyorum."

Tam önünde durarak çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve yüzünü bana doğru kaldırdım. "Seni ilk günden beri sevdiğim gibi seviyorum. Ben de senin kadar hastayım ve senin için hastayım. Ama bu beni endişelendiriyor."

Gözlerini yavaşça kırptırdı. "Bu iyiydi."

Snow'u bırakmadan Nia'ya döndüm. "Benim için Adriata'ya git ve Mal'a bugünkü toplantının bir saat ertelendiğini söyle."

"Ona istediğin gibi emir veremezsin," diye tısladı Pamuk.

"Neden olmasın? Ben onun kralı, arkadaşı ve arkadaşının kocası mıyım? Neden yapamayayım?"

Elime vurarak uzaklaştırdı. "Çünkü bunların hiçbir anlamı yok ve sen onu kendi tarafına yeterince çektin."

Nia irkildi. "Snow, bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Snow inkâr etmek için bir hareket ya da ses bile çıkarmadı. "Dediğini yap. Yoruldum."

Nia'nın gölgeleri üzüntüyle parladı ama söyleneni yaptı ve ortadan kayboldu.

"Mutlu musun?" diye sordum.

Yüzünde hiç duygu yoktu ve bu bana Nia'nın yanında neredeyse her şeyi yapmacık gösterdiğini fazlasıyla fark ettirdi. "Kendinden geçmiş."

Bir kolumu ona dolayarak ikimizi Taren şatosuna kadar geçirdim. "Mutfaklar nerede?"

"Ne?" diye sordu, hareketten dolayı hâlâ başı dönüyordu.

Kollarımı dizlerinin ve belinin altından geçirerek onu yukarı çektim ve duyuları yerine gelip vahşi bir kedi gibi benimle savaşmadan önce koridorlarda sinsice ilerledim. Birkaç yanlış dönüşten sonra yemek kokusunu takip ederek mutfak bölümüne ulaşmayı başardım. Hizmetkârlar her çeşit yemeği hazırlarken bize aldırış etmeden oradan oraya koşturuyorlardı.

"Kar," diye selam verdi kısa boylu, güdük bir adam. Gözleri o kadar iriydi ki her an yuvalarından fırlayabilirlerdi. "Benim... benim... kralım."

Snow kollarımdan fırladı ve ona sert bir bakış fırlattı. Aralarında bir adım atarak adama özür dileyen bir baş selamı verdim. "Kilian iyi. Yemekten hoşlanacağı bir şeyler hazırlayabilir misiniz?"

Cevap vermek için bir an bekledi. "Tabii ki."

Snow'un elini tutarak bizi köşedeki masaya çektim. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Son kez."

"Snowlin."

Başını geriye attı. "Beni yalnız bırakın. Yüce Tanrılar'dan tek istediğim bu."

Aşçı önüne bir kase çorba koydu ve ben de eline bir kaşık verdim. "Ye yoksa seni beslerim."

"Senin yüzünü gördüğümde tüm iştahım kayboluyor." İki elini masaya vurup kalkmak istedi ama ben arkasına geçip onu kucağıma oturttum.

"Bütün gün devam edebiliriz," dedim kalçalarını aşağıda tutarak. "Düşündüğünden çok daha ısrarcı olduğumu göreceksin. Şimdi o güzel ağzını benim için aç."

Elimde kıvrandı. "Kendimi yiyeceğim."

"Seçme şansın vardı ve reddettin." Kabul etmeyince çenesinden tutup ağzını açtım ve kaşığı dudaklarının arasına soktum. Dilimi tıkırdattım. "Sana tam bir pislik gibi davranmamdan hoşlandığına yemin edebilirim."

"Kendinizin farkında olmanız iyi bir şey, Majesteleri."

"Bu arsız ağzı öpmek mi, becermek mi yoksa tokatlamak mı istediğimi bilmiyorum."

"Ben de seninkini ekmek istiyorum."

"Benim için iyi ol ve ağzını yalanlardan başka bir şey için aç, hm." Bir şeyler gevelemeden önce kaşığı dudaklarının arasından geçirdim. "Vadi taşı," dedim ona bir dilim ekmek uzatırken. Ekmeksiz çorba içmekten nefret ederdi. "Renk olarak Driada'ya verdiğin kolye taşlarına benziyor."

Gözleri tavandaydı ve cevap vermedi.

Parmağımı çenesinin altından geçirerek yüzünü kendime doğru çektim. "Teşekkür ederim."

Memphis'in avını ısırıldığı gibi o da ekmeği ısırды. "Madem bu kadar minnettarsın, bana bir iyilik yap o zaman."

"Ne iyiliği?" Başparmağımla ağzındaki bir parça tereyağını silerek sordum.

"Öl."

Bu beni kıkırdattı. "Beni özlersin."

"Özlemeye alışkınım. Bunu bana sen öğrettin."

Kasesinin yanına tereyağlı bir dilim daha koydum. "Bunu hak ettim." Karnı biraz guruladı ve kaşlarım kalktı. "Şimdi aç mısın?"

Göz açıp kapayıncaya kadar kızgınlıktan hesapçılığa geçti. "Açlık," diye yineledi, hâlâ trans halindeydi ve bana bakıyordu. Yine aynı şekilde avını inceliyordu. "İşte bu kadar. Ben açım." Parmakları göğsümde durdu, boynuma doğru ilerledi ve sonra dudaklarımı sıyırdı.

"Kar," diye uyardım yavaşça göğsümden aşağıya doğru indiklerinde.

Yüzünde bir gülümseme belirdi - niyetle boyanmış bir gülümseme. "Sadece küçük bir tat. Bunu bana borçlusun. Beni acıktırdığın için."

"Sence hepsi bu kadar mı?"

"Sanırım her şeyin bundan ibaret olduğunu biliyorsunuz."

Gevşek saç tellerini kulağının arkasına ittim ve o da dokunmak için eğildi. "Bu şehvetten daha fazlasıydı ve bunu biliyorsun."

"Şu anda başka bir şey olduğunu hatırlamıyorum. İkimiz de bunu istedik, belki de vazgeçmiş olsaydık, bu anlaşmazlıkları yaşamayacaktık."

"Sen her zaman bir sikişten daha fazlasıydın." "Aynı şeyi söyleyemem."

"O güzel ağzını yine yalanlar için mi kullanıyorsun?"

"Bence sevişirsek ne olacağını çok iyi biliyorsun." Eğildi, fısıldarken dudakları neredeyse benimkilere değiyordu, "Belirli bir oyuncağa her zaman biraz fazla takıntılı olmuşumdur. Onunla adil bir şekilde oynamadan asla sistemimi terk etmezdim. Gel, oyna benimle Adriatian, sıkıldım." Ceketimin önünü avuçladı, güzel kaşları birbirine kenetlendi ve buz gibi bakışlarına yumuşak bir şey dokundu, tüm yuvarlaklığı ve parlaklığıyla. Bu bana Isjord'u hatırlattı. O zaman da rol mü yapmıştı?

"Şirin, gerçekten," dedim burnuna vurarak. Kesinlikle sevimli.

İç çekerek, yüz hatlarının bir an bile önce olduğu gibi düzelmesine izin verdi. Onun emriyle, tanıdığım bir Pamuk'tan düşmanlarına gösterdiği bir Pamuk'a dönüştü. "Çantamdaki en iyi numaramın hâlâ işe yarayıp yaramadığını görmem gerekiyordu." Tembel bir parmağını çenemde gezdirdi. "Eskiden senin üzerinde harikalar yaratırdı. Sanırım o zaman işe yaramasının tek nedeni planına uymasıydı, öyle değil mi?"

Yüzünü tuttum ve kendime yaklaştırdım. "Eğer seni becerirsem, başka hiç kimse beceremez. Eğer seni becerirsem, aşkım, başka kimseyi becermek istemeyeceksin."

"Kendine çok fazla kredi veriyorsun."

"Söyle bana, sana son dokunduğumdan beri başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verdin mi?"

"Belki de bu doğru teşvik olabilir." "Aşkım, sikimi istiyorsun ve daha görmedin bile.

henüz." Boynunda onu kıvrandıran o noktayı öptükten sonra, "Ben bu masadan kalkamayacak hale gelmeden hemen kalkmaya ne dersin?" dedim.

Kısa bir mesafe sonra Adriata'daydık. Toplantıya doğru ilerlerken Snow yanımdan ayrılmıyor, hâlâ reddedilmemden dolayı ofluyordu. Eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, benim aletim de ofluyordu.

Oda durma noktasına gelmişti. İki figür birbirinin önünde duruyordu. Biri öfkeden köpürüyor, diğeri ise korkudan boğuluyordu -saf, donuk bir korku.

"Nia?" Kar, Nia'yı koruyucu bir şekilde arkasına çekmeden önce seslendi. Nesrin'e ters ters baktı. "Sen."

Nia aniden kendine geldi ve Snow'un elini tutup onu geri çekti. "Yapma... yapma, lütfen. Bana söz vermiştin."

Nesrin küçük adımlarla geri çekilmeye başladı. "Sana ne anlattı bilmiyorum ama bunlar yalan. Biz çocuktuk ve oyun oynardık, başka bir şey değil."

Tepemizde şimşekler çaktı ve panik çığlıkları havayı böldü. "Çocuklar mı?" Snow arkadaşının elini bırakarak sordu

Nesrin'e yaklaşırken. "Oyun mu?" "Kar lütfen," diye seslendi Nia.

Snow hnzırca bir kahkaha attı. "Haklı olabilirsin Nes. Çünkü ben de babanla güzel oyunlar oynadım. Gz küresini bul, bileğini gevşet, dişini ek, parmağını kır. Her türlüsünü." Danışmanımı duvara yasladı. "Oyunlarımı seviyorsun, ha? Benimle de oynamak ister misin?"

"Babamı mı öldürdünüz?" Nesrin haykırdı.

"Hayır. Onu ldrmedim. Sadece nefes almayı bıraktı, ne yazık ki. Boğulmaktan daha büyüleyici bir şey yoktur. Birinin ırpınışını, yalvarışını ve hava almak için ırpınışını görmek kadar acıklı bir şey yoktur. Ve sana şunu söyleyeyim Nes'ciğim, baban çok zavallıydı." Dışarıda şimşekler akıyor ve Snow'un yüzünde siyah lekeler belirliyordu.

Nesrin'in gözyaşları sel olurken, kıpkırmızı bir nefret ve korkuyla titriyordu.

Kar ondan uzaklaştı ve arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. Nesrin'in yüzünde gördüğü bir şey derin bir nefes almasına ve tekrar Nesrin'e dönmesine neden oldu, alnı meclis üyesinin yüzüne çarptı ve yere yığılana kadar onu birkaç adım geriye savurdu. "Seninle daha çok oyun oynamak için sabırsızlanıyorum canım. Yapabiliyorken ciğerlerindeki zavallı nefesin kıymetini bil."

Meclis yesinin yüzü kıpkırmızıya boyanırken, Snow'un dikkatinden kaçmak için daha da aşağıya çöktü.

Nia'nın yanına gittim, bir elimi omzuna koydum ve kardeşini görmemesi için onu kendime çektim. "Bu tamamen

Benim hatam, affet beni. Onun burada olacağını bilmeliydim."

Başını iki yana salladı. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Yüzünün kızarmasından ve ayaklarının üzerinde sallanmasından, gölgelerini bile okumadan bu sözlerin yalan olduğunu anlamıştım. "Size şifacımıza kadar eşlik etmeme izin verin."

Başını tekrar salladı, "Olympia'ya döneceğim." "Nia, lütfen."

"Yemin ederim Kilian, iyi olacağım."

Nia tam ayrılırken Mal ortaya çıkmayı tercih etti. Odayı şöyle bir süzdükten sonra kaşları kalktı ve Snow ile Nesrin'i görünce sııttı. "Tekrar ya da geri sarma yapabilir miyiz?"

Snow masaya oturdu ve bir şekilde diğer herkes de onu takip etti. "Bir banyoya ihtiyacım var, bu işi hızlandırabilir miyiz?" Masadakilere göz gezdirdi, yüzlere baktıkça kaşları çatılıyordu. "Hepiniz kimsiniz?"

Birkaçı ayağa kalkıp kendilerini tanıttı, diğerleri başlarını öne eğip sessiz kalmayı tercih etti, ne onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edebildiler ne de kendi bakışlarının onunkilerle buluşmasına izin verdiler - tam da emrettiğim gibi. Her biri ve her biri uyarılmıştı. Belki de tehdit edilmişlerdi.

Yanına oturdum, masanın altında titreyen elinin üzerine bir el koydum ve biraz rahatladı.

"Majesteleri," diye seslendi yan taraftan küçük bir ses, alnında solmuş ay işareti taşıyan genç bir Sidran rahibesi. Snow'un alnını işaret ederek ona bir mendil uzattı. "Kan... alnınızdan kan damlıyor."

Snow, beni şaşırtarak onu aldı ve kanı sildi. "Teşekkür ederim, tatlım."

Kız kulaklarının ucuna kadar kızardı ve başını öne eğdi.

Atlas masanın altından ayağımı itti ve başıyla kıza işaret etti. "Sidra'nın güneyinden geliyorsun, değil mi?" diye sordum, o da başıyla onayladı. "Bizim için bir şeyiniz olduğunu söylediler."

Tekrar başını salladı ve masanın altından bir şey getirdi. "Sidra'daki kütüphanemizde bir mektup alışverişi buldum. Mektuplardan birinde Octa Virga'dan bahsediliyordu. Çok gevşek bir şekilde ama bahsedilmiş. İki yüz yıl öncesine aitler." Bize doğru Darsan ve Borsich dillerinde yazılmış bir grup mektup parçasını itti. Snow ve ben soluk kâğıtları karıştırırken o boğazını temizledi ve gergin bir şekilde koluyla oynadı. "Bir... Ybris ile ilgili olarak bahsedilmişti."

Dikkatimiz ona yöneldi. Snow her zamanki gibi etkilenmemişti.

"Hangi Ybris?" Larg mektupları kendisine doğru çekerek sordu.

"Kayda değer bir şey yok," dedi ve ardından belirli bir mektubu işaret etti. "Onlar üzerine bir çalışmaydı. Genel olarak. Kalan günlüklerinden bazılarında Arx Üçlüsü denen bir şeyden bahsetmiş. Zanaatkârların kovanlarını korumak için kullandıkları eski bir yöntem. Peçe, hayvan, Ybris. Eski ve acımasız bir yöntem," dedi genç rahibe, büyük kollarıyla oynayarak ve devam etmeden önce Kar'a küçük bir bakış atarak. "İnanıyorum ki

Asaları saklayan yaşı Zanaatkârlar Arx Üçlüsü yöntemini kullandılar. Yeri gizlediler, koruması için bir hayvan bıraktılar ve onu koruması için bir Ybris görevlendirdiler. Asaları biliyor olmalıydı. Nasıl gizlendikleri hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünürsek muhtemelen çok iyi biliyordu."

"Oryn," dedi Larg. "Bunlar Oryn Duncan'ın mektupları."

Rahibe başını salladı. "Rahip Daniklere sürgün edildi."

"Bunun bize nasıl bir faydası olacak?" Mal sordu.

"Onlar değil," diye açıkladı rahibe. "O. Oryn Duncan. Hâlâ Danikler'de." Cebinden eski ve paslanmış bir pusula çıkardı. "Ben... bunu Sidra'daki baş rahipten ödünç almış olabilirim. O... o bunu almama izin vermedi." Yüzünü buruşturdu ve bize göstermek için kapağını açtı. "Oryn Danikler'e sürgün edildiğinde, bir Zanaatkâr onu izinsiz girme ihtimaline karşı nöbet tutması için büyülemiş. Görünüşe göre korkunç bir büyüye sahipmiş. Ne de olsa o birinci sınıf bir Empat."

Hepimiz öne doğru eğildik, okun batıya doğru çekildiğini ve seğirdiğini fark ettik. "Hayatta olduğundan ve bize yardım edebileceğinden eminim," dedi kendinden emin bir şekilde.

Snow pusulayı aldı ve onunla odada dönmek için ayağa kalktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve rahibeye gülümsedi. "Aferin."

Genç kız eğildi. "Teşekkür ederim, kraliçem."

Snow oturdu ve sonra bana döndü. "Ona nasıl gideceğiz?"

Pusulayı aldım, inceliyordum. Danikler. İçlerine girmek şöyle dursun, kimse yanlarına bile yaklaşmıyordu. Belki bir zamanlar

cesaret edebilirdi ama Adriyatikliler yüzyıllardır oraya adım atmamıştı. Dağlar her türden altın ve elmasla zengindi, ancak yükseklikler sadece tırmanmak için tehlikeli değil, aynı zamanda hayatta kalmak için de bir meydan okumaydı. İnsanlar mücevherler ve altın için insanları öldürmüş, toprak çürümüş ve zenginlik arayışındaki gençleri ve yaşlıları çeken, ancak açgözlülük tarafından tüketilen bir yer haline gelmişti. Dağın yolunu kirleten cesetler tanrıçamızın kalbini kırmış ve kederi dağ silsilesini gece dehşetinin örtüsüyle kaplamıştı. Hiç kimse geri kaçmadan önce dağın içine bir metreden fazla adım atmamıştı. Ve şimdi, birini yalnızlığa ya da ölüme mahkum etmek için mükemmel bir yerdi.

"Aşkım, Danikler geçilmezdir. Adriata'da tanrıçamızın bizim korunmamız için mühürlediği birkaç yer var. İnsanlar o bölgede altın çıkarırken hayatlarını kaybediyorlardı, bu yüzden Henah bölgeyi büyüleriyle mühürledi. Tanrı büyüü. Zanaatla aynı şey değil ve on kat daha tehlikeli."

Kaşlarını çattı. "Bize bir yol bul Henrik."

Başımı yana eğdim. Şu anda onu kucağımda domaltıp kışına kıpkırmızı ve çiğ bir şaplak atmak istiyordum. "Bakalım ne bulabileceksin," dedim Atlas'a.

Toplantının geri kalanı dağıldıktan sonra odada sadece Mal, Snow ve ben kalmıştık.

Larg'ın bana hediye ettiği viskiden bir parmak doldurdum. Umarım bu birazcık rahatsızlığımı gizleyebilirdi.

göğsümdeki yaralar. "Moriko'nun önerdiği şeyi düşündün mü?"

Snow iç çekerek sandalyesine yaslandı. "Evet."

"Ve?"

"Vayr'larla bir görüşme ayarlamalıyız. Eğer bu Oryn bizim için bir şey bilmiyorsa, o zaman elimizde hiçbir şey kalmaz." Ayağa kalktı ve pencereden dışarı, Moor Denizi'nin üzerinde sararan gün batımına baktı. "Kardeşlerimden haber var mı?"

"Cadınla tekrar konuştum," dedi kardeşim. "Alaric'ten aldığı bazı anılara dayanarak bana bir iz sürme zanaatı verdi. Yarın Hanai'nin kuzeyine gidiyorum."

"Bu çok iyi."

Mal başını salladı. "Pek yardımcı olmadı. Öz senden gelseydi daha iyi olurdu. Taşıdığın duygu-" Kardeşim sözünü kesti ve derin bir nefes aldı. "Visha'nın kafana girmesine izin verirsen, onların hayatta olup olmadıklarını ya da sadece bir kaz avının peşinde olup olmadığımızı öğreniriz."

Snow kardeşime çelik gibi bir bakış attı. "Hayır, kafamın içine girerse ne olacağını biliyorum. Onun varlığı annemi benden uzaklaştırır."

"Onun yerine ben gireceğim," diye gönüllü oldum. "O gemiyi dışarıdan kullanabilir ve ben de seni bizim diyarımıza indirip Orta Dünya'dan çıkaran kişi olurum."

"Senin varlığının da aynı şeyi yapmayacağını düşündüren nedir?"

"Büyümün ölümle bir yakınlığı olduğu için ruhu kırbaçlıyor. Ölüm bana çekilir, benden uzaklaşmaz."

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor ve eldivenli parmaklarını yumruk yapıp açıyordu. "Bunu düşünmem gerekecek."

"Elbette," dedi Mal, ayağa kalkarak. "İzninizle." "Gidip yine zil zurna sarhoş mu olacaksın?"

Snow duvara yaslanıp kardeşime azarlayıcı bir bakış atarak sordu.

Mal ona sıırttı. "Olabilir. Bana katılmak ister misin?"

"İsterdim," dedi iç çekerek, pencereden dışarı baktı ve pazarlık mührümüzü göstermek için elini kaldırdı. "Ama bu gece için kardeşinin tutsağıyım."

"Utanç verici," dedi Mal.

Snow bir elini kaldırarak onu tekrar durdurdu. "Ayık ol, Prensım.

Eğer seni içerken yakalarsam-"

"İçmeyeceğim Pamuk, onları ararken olmaz," dedi kardeşim ve yalan söylememiştir.

Snow yıkandı ve hizmetçilerimin getirdiği Adriatic kıyafetlerini giymeyi reddettikten sonra benim gömleğimi giyerek geri döndü. Yatağımızın kenarına tünemiş, Ahmes Lore sayfalarına kaşlarını çatarak bakıyordu. Bir kâğıda çılgınca bir şeyler karalıyor ve muhtemelen, kopyaların yanlış ellere geçmesinin tehlikeleri konusunda anlaşmış olmamıza rağmen, bunları onun için tercüme etmemi istemeye hazırlanıyordu.

Banyo odasına girip zıplayarak karşımdaki lavabonun üzerine oturduğunda tıraşın ortasıydım. "Oryn neden sürgün edildi?"

"Kimse kesin olarak bilmiyor. Larg onun vaazlarında oldukça tartışmalı olduğunu söyledi."

"Adriyatik dilinde bu şu anlama gelir: popüler inanca karşı çıkmak."

"Muhtemelen."

"Her konuda benimle aynı fikirde olduğun yeter."

"Az önce söylediklerine katılıyorum ama her konuda değil." Elim bir an titredi ve sonra bıçakla yanağımı ısırdım.

Snow keskin bir nefes aldı ve tezgâhtan fırlayarak havluyu kaptı ve hızla kanla kaplı kırık derinin üzerine koydu. "Ellerin neden titriyor?"

"Önemli bir şey değil."

"Henrik, ellerin neden titriyor?" diye daha yüksek sesle sordu ve yavaş yavaş bir şeyler fark etmeye başladı. "Gömleğini çıkar."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Aşkım, daha yavaş başlamalıyız."

Gözlerini devirdi ve hızla gömleğimi yakalayıp düğmelerini çözdü. Hâlâ yaralarımın üzerinde duran bandajları görünce bakışları iki katına çıktı. "Neden iyileşmedin?"

"Evet," dedim, ellerimin titremesine rağmen düğmeleri tekrar kapatmaya çalışarak. "Biraz zaman alacak

Görünüşe göre. O şeyin özü bana yapıştı - benim kendi büyülü özüme."

Elimi tuttu. "Bizi Taren'e götür, Visha'yı görmeye gidelim." "Kar-"

Parmağıyla beni işaret etti, ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Seni de diğerleriyle birlikte o vadiye bağlayacağım. Basit bir yara yüzünden ölmeyeceksiniz Majesteleri. Önce gerçek acıyı göreceksiniz. Benim ellerimden."

"Bunun senin planına uygun olacağından eminim, aşkım," diye onu temin ettim. "Visha'yı göreceğim ama izin ver de şunu bitireyim."

Lavabo tezgâhının üzerine zıpladı ve bıçağı kaparak bir süre suyun altında tuttu. "Ben yaparım." Bacaklarını ayırdı ve yaklaşmam için çenesini işaret etti. "Şimdi utanma, Henrik. Buraya gel."

Artık bu mübarek ismi sevebilirim.

Ayrılmış kalçalarının arasından kayarak tezgâha dayandım ve bana kolayca ulaşabilmesi için biraz eğildim.

"Gözlerini kapat," dedi. "Yüzüme çok yakınsın, dikkatimi dağıtıyorsun."

"Dikkatini mi dağıtıyor?"

"Evet, beni böyle sinirlendiriyorsun. Ayağım kayabilir ve bir gözümü oyabilirim."

"Öyle mi?" Gözlerimi kapattım ve sonra nazik elini yanağımda hissettim, diğer eliyle bıçağı yüzümden aşağı kaydırdı. Parmak uçları tenimi taradı, her yerde hafif dokunuşlar bıraktı.

Sikeyim. Benim gibi kokuyordu. "Benim sabunumu mu

kullandın?"

"Mhm."

"Benim iç çamaşırlarımı da mı giyiyorsun?"

"Mal'inkini mi giymeliydim?"

Bir elimi kalçasına koydum ve parmaklarım külotumun kumaşını sıyrana kadar yukarı doğru hareket ettirdim.

Biraz nefes aldı ve nabzının eskisinden daha hızlı attığını hissedebiliyordum. "Biraz daha yukarı çıkarsan keserim."

"Biraz daha yukarı çıkarsam aklımı kaçıracağım."

İç çekerek yüzümü tıraş etmeye devam etti. Dokunuşu o kadar nazikti ki, insan onun bir sineği bile incitemeyeceğini düşünürdü. Bu konuda iyiydi, rol yapıyordu.

Elimde değildi. Gözlerimi açtım. O kadar konsantre olmuştu ki, bıçağı dikkatle kullanırken dili dudaklarının arasına kaçmış ve gözleri çeneme dikilmişti.

Gülümsememe engel olamayınca onu izlediğimi fark etti ve yanaklarında hafif bir pembelik oluşurken bir an için duvara göz kırptı.

Onu hâlâ kızartabildiğim gerçeği beni mutluluktan çılgına çevirdi. Parmağımı çenesine koyarak yüzünü tekrar kendime çevirdim. "Benim kızaran gelinim, gözlerini benden ayırma."

Hiçbir şey söylemedi.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Her zaman söyleyecek bir şeyin var." Benimle şakalaş. Bir zamanlar yaptığın gibi şaka yap benimle. Soytarımı geri istedim. "Şakalarını özledim."

Başparmağı, hançeriyle kazara beni kestiği zaman oluşan küçük yara izini sıyırdı. "O gün beni öpecektin. Bu nasıl bir şaka?"

"Bu iyi bir şey çünkü o gün seni öpmekten daha fazlasını yapacaktım." Elimde olmadan eğildim ve burnunun ucunu öptüm. Sonra parmağımla öptüğüm küçük noktaya dokundum ve o da burnunu sevimli sevimli buruşturdu. "Elinde bir silah varken bunu yapmamalıydın."

"Seni öldürmek için bir silaha ihtiyacım olduğunu düşünmen garip."

"Zevk aldığınız şey öldürmek değil. Can yakmak. Ve bunu bir silahla daha iyi yapabilirsin."

Parmağını nabzımın üzerinde gezdirdi, sonra çenemden yukarı, alnımda durana kadar yüzümde gezdirdi. "Bunu nereden aldın?" diye sordu, kafa derime doğru ilerleyen eski yaranın üzerinde nazik bir dokunuş izledi.

Hassas biri değildim ama bu dokunuş sırtımda ürperti yarattı. "Gençken antrenman sahalarından birinde. O zamanlar kafamı yaralamaktan daha iyisini bilemezdim."

Ellerini tekrar yüzüme doğru kaydırды, parmaklarını çenemde ve boynumda gezdirdi ve gözlerim hafiflikten kapandı. Kahretsin, cennetteydim.

Dokunuşu başka bir yara izinin üzerinden yakama indi. "Peki ya bu?"

"Hançer."

"Boynuna yakın."

"Orayı hedef aldı."

"Kim tarafından?"

"Bana çok kötü şeyler yapmak isteyen bazı insanlar vardı. Tiz ve değirmen ile kafiyeli."

"Bunu sana kim yaptı Gece Kralı?"

"Benim gibi birinin ne olabileceğinden korkan biri. Bir Crafter, babam öldükten hemen sonra. Gizlice odama girdiler ama ben uyanık bir şekilde onun cenazesini düzenliyordum. Beni yorgun buldular ama aptal değildim. Ondan sonra kimse beni öldürecek kadar yaklaşmadı. Sen hariç."

Altın rengi bakışları bana yöneldi ve dayanılmaz bir acının tadına varmış bir adam gibi ben de ona baktım, bir zamanlar benim için nasıl parladığını hatırlayarak kendime işkence ettim. "Seni hayati bir yerinden yaralamadım."

Elini tutarak kalbimin üzerine koydum. "Bana oldukça hayati geldi."

Parmakları bir an için göğsümde kıvrıldı ve kalbim onun dokunuşuyla her çarptığında nefesi hızlandı.

Elini çekti ve bir havluyu ıslatarak tıraş kremi yıkadı. "Sanırım hepsi bitti." Yüzümün her santimini son bir kez daha inceledi. Bana baktıkça bu bakış daha da koyulaştı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldığı anda neredeyse kendimi kaybediyordum. "Bana öyle bakmayı kes."

"Öyle bakmayı kes."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne gibi?"

Bir iniltiyle beni geri itti ve öfkeyle tezgâhın üzerinden atlayarak elini bana uzattı. "Visha, şimdi."

Delcour varisi odasının kapısını açıp da huzurunu kaçırdığımızı gördüğünde pek memnun olmadı. İsteksizce geçmemize izin vermeden önce uzun bir dakika boyunca ikimizin arasında dikilip durdu. "Ona dokunmayın Majesteleri," diye azarladı, bir grup şişeyle oynamaya giden Snow'u.

Karanlık kafam bir şişe aldı ve sonra onu yere düşürdü. Şişe çatladı ve parçalara ayrıldı. "Hay aksi. Sana yenilerini alırım."

Daha fazla zarar vermemesi için onu kendime çektim. "Bu hiç hoş değildi, aşkım."

Küçük yaramaz elini tüm gücüyle göğsüne götürdü.

"O sadece benim tepki vermemi sağlamaya çalışıyor. Kızarsam ateşten bir gazaba dönüşeceğimi düşünüyor," dedi Visha sakince ve oturmam için bir sandalyeyi işaret etti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Snow koşarak yanıma geldi, önümde diz çöktü ve ben bir şey söyleyemeden gömleğimin düğmelerini çözdü. "Sana Hanai'den bahsettiğim şey onu pençeledi ve iyileşmiyor. Medi şifacılar tarafından bile. Bir baksana," dedi bandajlarımdan birini sıyrarak.

Visha eğildi ve gözlerini kırpmadan sadece yaralarımın baktı. Uzun bir süre boyunca. Zanaatkâr ayağa kalktı ve duvarın bir tarafını kaplayan bitki ve iksir istasyonuna ulaştı. "Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor," dedi ve elinde

üzerinde bir havan tokmağını iterek bir dizi bitkiyi öğüttüğü bir havan. "Yara izlerine ve yaraların etrafındaki damarlara bakarak tahrişin herhangi bir zehirden kaynaklanmadığını söyleyebilirim." Yaralardan birinin üzerine bir tür kuru bitki karışımı sürdü, ayetlerinden birini okudu ve derimin kaynadığına yemin edebilirdim. "Şüphelendiğim gibi kara büyü. Şanslıymışsınız Majesteleri."

Snow doğruldu. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Visha cevap verirken boş boş bakıyordu, "Eğer bir Obscur olmasaydı, hem de güçlü bir Obscur, çoktan ölmüş olurdu. Ona saldıran şey kara büyüye sahip. Bu canavarı bana nasıl tarif ettiğinizi düşünürsek, bu tür bir yaratığın bu tür bir büyüye sahip olabilmesi için tek olasılık karanlık bir diyarın parçası olması."

"Ater savaşlarından sonra hiçbir dış diyardan kimse Numen'e adım atamaz," dedi Snow ve bana döndü. "Öyle değil mi?"

"Numen'de dış âlem yaratıkları var Pamuk," dedim ve ağzı açık kaldı.

Visha başını salladı. "Karanlık Deniz. Golgotha'nın yaratıkları üzerinde deneyler yaptığı hep bilinir."

"Ama iblis tanrı yüzyıllardır uyuyor. Ve yaratıkları onun suları dışında uzun süre hayatta kalamazlar."

"Bu sadece bir öneriydi," dedi Visha, kalın kahverengi bir macun karışımını yaralarımın üzerine sürerken ve Borsich dilinde uzun bir ayet daha okurken. Büyüsü yaralarımın üzerinde soğuk bir şekilde gezindiğinde acım hafiflemeye başlamıştı bile. "Şimdilik yapabileceğim en iyi tahmin bu."

Snow'a yeni bir bandaj rulosu uzattı ve bana döndü. "Yarın da gel, canavarın etinde bıraktığı sihirli özü çıkarmam gerekiyor ve sonra bir Medi şifacısının basit bir alçı uygulaması yardımcı olacaktır."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Visha."

Snow önümde diz çöktü ve uzun bandajı çözdü. Daha önce hiç kimse yaralarımı sarmamıştı. Bunu yapmasını beklediğim son kişi oydu.

Parmakları gazlı bezi ustalıkla vücuduma sarmaya başladığında, "Bandaj sarmayı bilmenden nefret ediyorum," dedim.

"Bu kullanışlı bir bilgidir."

"Bunu kullanışlı bir bilgi olarak görmenden nefret ediyorum." Küçük bir gülümseme. "Eminim şimdi nefret etmiyorsundur."

Parmağımı çenesinin altından geçirerek yüzünü kendime doğru kaldırdım. O gülümsemeyi daha iyi görmem gerekiyordu. "İyi ki kaybetme ihtimali olan bahislere girmiyorum."

Dudakları biraz aralandı. "Bu benim çizgim."

"Ve sen benimsin, bu da onu benim çizgim yapar."

Snow kaşlarını çattı, öfkeli bir açıklama yapmaya hazırlanıyordu ki Visha onun sözünü kesti, "İkiniz de dışarı çıkın. Bunları daha fazla duymak istemiyorum."

Odanın kapıları aniden açıldı ve en fazla beş yaşında olan küçük, vahşi saçlı sarışın bir kız çığlık atarak Snow'a doğru fırladı ve onu yere düşürdükten sonra yüzüne öpücükler kondurdu. "Pamuk Teyze," diye çığlık attı heyecanla.

"Leanna," diye bağırdı Snow, "canavarını üzerimden çek!"

Kıvrıcık saçlı, kıvrak bir sarışın hızla odaya koştu, yüzü Snow'un konseyinde görmüştüm ve çocuğu dramatik karımın üzerinden kaldırdım. Küçük kız annesinin kollarında kıvranıyor ve kıkırdıyordu. "Pamuk Teyze beni görmeye gelmedi."

"Pamuk Teyze?" Pamuk'un ayağa kalkmasına yardım ederek ve üzerine çarşaf gibi oturan gömleğimi düzelterek sordum.

Öfkelendi. "Başlamayın bile." Hoşnutsuzluğun da ötesinde onlara döndü ve "Burada olduğumu size kim söyledi?" diye sordu.

Odaya başka bir kadın girdi. Uzun boylu, neredeyse benim kadar uzun, kısa beyaz saçlı ve arkasında büyük bir çift beyaz kanadı vardı. "Alaric'le yemek yerken bir muhafız bize sizi güneydeki odalarda gördüklerini haber verdi. Lila seni görmek istedi." Kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gecelerinizi Adriata'da geçireceğinizi sanıyordum?"

Visha içini çekti ve aramıza girdi. "Dışarı. Herkes dışarı. Çocuğu dışarı çıkarın."

Leanna kıkırdayarak odadan çıkmadan önce derin bir nezaketle, "Seni görmek her zamanki gibi bir zevk Visha," dedi.

Koridorlara çıkar çıkmaz Visha kapıları tokatlayarak kapattı ve sonra da güm diye sürgüledi.

"Majesteleri," dedi kanatlı kadın, başını bana doğru eğerek. "Henüz tanıştırılmadık. Benim adım Tristin, Skye savaşçıların lideriyim ve bu da eşim Leanna, Llyn'in lideri ve kızımız Lila."

"Lila!" diye bağırdı küçük kız, ellerini havaya kaldırarak. "Sen Lila'nın amcası mısın?" diye sordu utangaç bir tavırla, başını annesinin saçlarının arasına eğerek. "Annem Pamuk Teyze'yle evlendiğinizi söyledi."

Başımı sallayarak, "Öyleyiz" dedim.

Canlandı ve annesinin kollarından atlayarak önümde durdu. "Kalk. Amca Lila'yı tutmalı."

Pamuk benden önce davrandı ve kızı kendisi kaldırdı. "Amcan yaralandı, seni kaldıramaz, seni kaba saba yaygara topu."

Kıkırdadı ve kolunu Pamuk'un boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Lila çok üzgün."

"Yaralandın mı?" Leanna bir elini karısının koluna koyarak sessizce sordu.

"Hanai'deki canavar," diye açıkladı Snow, küçük kızı sıkıca kucağına alırken ve ben birden daha da aşık oldum -Sanki beni yeterince hecelelememiş gibi.

Kabile liderinin gözleri parladı ve heyecanla sıçrayarak Pamuk'un irkilmesine neden oldu. "Llyn'de kıtadaki en iyi ağlayan bane var. Ağrı için en iyi çaydır. Nia da öyle diyor. Kayalarımızda yetiştiriyoruz. Hadi hep beraber sıcak bir fincan içmeye gidelim."

"Geç oldu," dedi Tristin, "belki de yorgundurlar."

"Öyleyiz," dedi Snow benimle aynı anda, "Kulağa harika geliyor."

Leanna sıçradı, ellerini birbirine vurdu ve şimdi kızının şen şakrak kişiliğini nereden aldığını görebiliyordum. Karısına döndü. "Bizi de götür, tatlım."

Cai gibi Tristin'in de ellerinde zanaat mürekkebi vardı ve bizi ertesi sabahki satışa hazırlanan her türden satıcıyla dolu kalabalık bir sokağın tam ortasındaki iki katlı bir evin önüne verimli bir şekilde götürdü.

Evleri tam da insanın evinin nasıl olabileceğini düşündüğü gibiydi. Leanna'nın kişiliğ , renkli tablolardan g l rengi duvarlara, menekşe rengi kürklerden kırmızı yastıklara ve incelikle boyanmış inci çay bardaklarına kadar her yerdeydi. M kemm l bir aileye benzeyen k    k, m kemm l bir ev.

Eve girdikten hemen sonra Lila, Snow'u üst kattaki odasına sürüklerken, çift bana çay servisi yaptı ve ben içerken sessizce baktı. Tristin meraklı ve biraz da g vensizdi ama karısı renkli heyecan bulutları yayıyordu.

Sessizliğ  bozmak için, "Kızınız Pamuk'u çok seviyor," dedim. Bu benim için her anlamda tuhaftı. Daha önce hiç  aya davet edilmemiştim. Böyle bir durumda ne söylenebilirdi ki?

Leanna başıyla onayladı. "Kar ben hamileyken, Lila doğduğunda ve o zamandan beri her gün oradaydı." Kaşlarım kalktı ve o da kıkırdadı. "Aldanmayın, çocukları seviyor." Gözleri kocaman oldu ve oturduğ  yerden biraz sıçradı. "Yemek için değil tabii ki. Korkunç bir s ylentiydi."

"Anladığım kadarıyla siz ikiniz yakınsınız?"

Omuz silkti. "Tam olarak değil ama Lila'nın babasını, sonra da benim annemle babamı ve iki erkek kardeşimi öldürdü sayılır. Onun da

Vadiye bir tane daha bağladı. Zaman zaman onu ziyaret ediyoruz."

Bir yudum çay aniden yanlış yolu buldu ve ksrdm. Leanna ayağa fırladı ve gömleğime bir mendil tutuşturdu. "zr dilerim, Majesteleri. Normalde artık kimseyi şaşırtmıyor."

"Bana Kilian de lütfen," dedim mendili ondan alarak. "Kesinlikle büyük bir kin besliyorsun."

Tristin hafifçe güldü. "Hepimize bir iyilik yaptı."

"Kesinlikle yle," dedi Leanna karısının yanına otururken. "Annem ve babam ben daha kk bir kızken beni kabilenin kâhyasıyla evlenmeye zorladılar. O beni dvdğnde, kocamın dayaklarına ve kurallarına karşı çıkmaya cesaret ettiğim için beni daha çok dven erkek kardeşlerime gittim." ayından bir yudum aldı ve bana gülümsedi. "Snow, kardeşlerimin beni terk ettiği dağlardaki Sisli devriyelerinden birinde beni bulan Tristin aracılığıyla öğrendi. Snow tüm Olympia'nın önünde hepsinin kafasını kesti, bir uyarı yayınladı ve benzer bir şey başlarına gelirse gizlice rapor verebilecek kadınlardan oluşan güvenli bir hat oluşturdu. Hemen ardından kabilemizin lideri oldum." Hızlıca bir el salladı. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Söyle bize, Kar'ımıza nasıl aşık oldun?"

Çayını yudumlarken boğulma sırası Tristin'deydi. "Lea."

Leanna kaşlarını çattı. "Ne? Sen de merak etmiyor musun?" Bana döndü ve sanki bana bir sır verecekmiş gibi etrafına bakınarak eğildi. "Bir keresinde zavallının biri ona itiraf etmiş ve

Gölmekten gözyaşlarına boğulduktan sonra kız kardeşini yatağa götürdü. Ondan hemen önce."

Bu beni her şeyden çok güldürdü ve Leanna'nın gözleri kocaman oldu, hızla kırıştırmaya başladı.

Snow, Tristin'in kucağına koşup top gibi kıvrılan Lila'yla birlikte aşağı inmek için o anı buldu. "Lila yorgun." Lila esnedi ve Tristin vahşi saçlarını geriye doğru tararken gözleri yavaşça sarktı.

Snow yanıma çöktü ve bariz bir sıkıntıyla iç çekti. Üzerinde bir ağırlık vardı. "Llyn hatırladığımdan daha soğuk."

Tristin, "Bazı yüksekliklerimizde ayaz başlıyor," dedi. "Şehrin kendisi yaklaşık üç haftadır güneş görmedi. Şehrimiz çok yukarıda, sis birkaç dakika içinde üzerimize yağıyor."

"Yarın," dedim. "Ben Llyn'e geleceğim ve sen de Nimbus'una bulutları geri çekmesini emredebilirsin. Benim varlığım onların dağılmasını engelleyerek toprağın biraz güneş ışığı almasını sağlayacaktır. Eğer bir tane yakalayabilirsek, bilginlerimin bakması için onu Adriata'ya geri götürmek isterim."

"Hayır," diye atladı

Pamuk. "Aşkım, yardım edebilirim."

"Elek gibi kanamadan olmaz." "Ben iyiyim."

"Hayır, Henrik, değilsin."

"Oh," diye küçük bir nefes bizi böldü ve Leanna'ya döndük. "Bu bir çeşit ön sevişme mi yoksa?"

Tristin kıkırdarken Snow kabile liderine ölümcül bakışlar fırlattı.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Kibar ol, aşkım." Ofladı.

"Ben iyiyim. Hâlâ nefes alıyor, değil mi?"

Leanna parmağıyla bizi işaret ederek bisküvilerini yedi. "Siz ikiniz sanki on yıldır evliymişsiniz gibi tartışıyorsunuz."

"Olabildiğince uzun görünmesini sağlamaya çalışıyorum," dedim çayımı bitirirken.

Leanna genişçe sırttı ve dirseklerini dizlerine dayayarak ikimize de hızla göz kırptı. "Daha fazla."

Bir kolumu beline dolayıp onu kucağıma çekmeseydim Snow ayağa fırlayacak ve neredeyse ona saldıracaktı.

Lila kıkırdadı ve Tristin bile gülümsedi.

"Kokuşmuş tipler," diye mırıldandı Snow, sırtını bana yaslayarak. Göğsümde rahat ettiğini fark etmesi bir anını aldı - yaslandığı kişinin ben olduğumu. Fark ettiğinde de hemen ayağa fırladı. "Gitme zamanı." Her zamanki gibi kimseye iyi geceler dilemeden kasıla kasıla dışarı çıktı.

Başımı öne eğdim. "Çay için teşekkür ederim. Ve eğlence için."

Lila minik bir el salladı. "Güle güle, amca." "Güle güle, küçüğüm."

Kar, loş bahçelerinde oflayıp pufladı ve soğuk esintiden korunmak için kendini sıkıca topladı.

Ona bir el uzattım. "Hadi gidelim."

Kollarını kavuşturdu. "Henüz değil. Yolun birkaç metre aşağısında bir fırın var. Cinayet düşünceleri canımı tatlı bir şeyler çektiriyor."

Dükkân küçüktü, duvarları mercan rengine boyanmıştı ve tavandan sarkan birkaç hışırtılı rüzgâr çanı, kuzey rüzgârı aralıklı pencere camlarına her vurduğunda huzur veren bir melodi çıkarıyordu.

Snow'un şaşkınlıkla baktığı cam gibi raflarda ve tezgâhlarda rengârenk tatlılar sıralanmıştı. Küçük şekerli bir ikram olmak. Başka bir şeye hiç bu kadar sevgiyle bakmış mıydı?

Tezgâhın üzerinden biraz eğilerek fırının mutfağına açılan kapıdan içeri baktı. "Samira?"

Önlüğü un ve renkli bir çeşit krema ile lekelenmiş genç bir kız mutfaktan fırladı. "Kar, nihayet. Her zamanki kestaneli keklerinden yaptım. Gerçi Nia beni ikna etmeye çalıştı ve artık yapamayacağımı, onun yerine sana havuçlu kek satacağım yalanını söyledi." Gözleri önce bana, sonra tekrar Pamuk'a, sonra tekrar bana ve sonra tekrar Pamuk'un giydiği şeye kaydı. "Sevgiliniz çok yakışıklı. Kocan olsaydım, beni onunla aldatmana aldırılmazdım."

"Ben onun kocasıyım."

Samira'nın gözleri iki katına çıktı ve belinden eğilerek kendini doksan derece büktü. "Kralım."

Pamuk gözlerini devirdi. "Baban nerede? Neden seni bu saatte tek başına bıraktı? Sabah okulun yok mu senin?"

Samira, Snow'un pastasından bir dilim kesmek için uzandı. "Şu anda dükkânı ben işletiyorum. Öğretmenlerim ben dönene kadar dersleri evime gönderiyor. Babam askerlere katıldı. Son Fogling saldırısında yaklaşık bir düzine asker kaybettiler. Kendisi bir Aura olduğu için savaşmasının daha iyi olacağını düşündü."

Pamuk bir elini gözlerine götürdü ve derin bir nefes aldı. "Peki ya kardeşlerin?"

"Myrdur muhafızlarına katıldılar." Dikkati arkamıza yöneldi ve altın sarısı teni kızardı. "Ve Myrdur muhafızlarından bahsetmişken. Merhaba, Cai."

General ölümün ta kendisi gibi görünerek kasıla kasıla içeri girdi ve kolunu Snow'un boynuna doladı. "Ona şeker zehirlenmesi yaşatmaya mı geldin? Akıllıca. Merhaba Samira."

Kız ona gülümsedi. "Kardeşlerimle tanıştınız mı?" "Evet, ne yazık ki," diye iç geçirdi general, kalçasını Tezgâhta. "Onları geri gönderiyorum."

Samira'nın gözleri büyüdü. "Neden? O kadar kötüler mi? Yemin ederim her gün antrenman yapıyorlar."

"Mira, on dört ve on altı yaşındakileri gömmekten bıktım." Kız biraz irkildi ve Cai saçlarını kabartmak için tezgâhın karşısına uzandı. "Yeterince yardımcım var. Onların yardımına benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Git bize her zamankinden getir."

Kız gittiğinde Snow ve arkadaşı ciddiyetin on tonuna büründü. "Kaç kişi?"

"On iki."

Snow derin bir nefes aldı. "Onlardan kaç kişi var?" "Yüz elli."

"Silas ısrarcı olmaya başladı," dedim. "Geçen hafta Highwall'a ulaşmaktan vazgeçtiler. Görünüşe göre sırada Olympian parçası var."

Cai başını salladı. "Sisin içinde nasıl nefes alacaklarını bulmaları ne kadar sürer?"

Artık mesele sadece Silas'ın asayı bulması değildi. Isjord sisi geçerse Olympia'yı bulacaklardı.

Dükkânın köşesindeki küçük masada karşılıklı otururken Snow dördüncü kekini yedi, rengârenk tatlılara bayılmıştı.

Caiden'ın gözleri gömleğimden dışarı fırlayan bandaja kaydı ve sonra tekrar bana dik dik bakmaya başladı.

Bir parmağımı omzuma dokundurdum. "Orada bir tüy var."

"Lanet olsun, Lazarus," diye homurdandı, tüyleri kabartarak. "Tüy dökme mevsimi gibi."

Snow bir kaşık dolusu keki ağzına götürdü. "Dikkatli ol, seninle çiftleşmek isteyebilir ve senden yumurtalarını bırakmanı isteyebilir."

Kızın alnına bir fiske vurdu. "Kapa çeneni."

Derisinde küçük bir şişlik kızarmaya başladığında şakağımda bir sinir zıpladı. Bir gün, o parmakları yuvarlayacaktım-

"Kek mi?" Snow bir kaşık dolusunu ağzıma götürerek sordu.

Beni şaşırttı ama yedim ve o da kıkırdadı. "Ne?"

Kaşığı Caiden ve benim aramda tuttu. "İkinizi öpüştürdüm."

Arkadaşı gözlerini kapadı ve iç çekti. "Şeker kafasına alkolden daha kötü bir telaş veriyor. Onu geri götür, yeterince yedi," diyerek tabağı ondan aldı ve kalan tüm keki ağzına attı.

Snow arkadaşına saldırmak için gök gürültüsü gibi fırladı ama ben kolumu beline doladım ve bizi Adriata'ya doğru soldurdum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BESTIA

SNOWLIN

A Maris çiçeklerle kaplı sıcak ve nemli bir cehennemdi. vızıldayan böcekler. Bir arı geçerken yerimde döndüm. En sevdiğim gri elbisemin uzun kuyruğuna neredeyse takılıyordum. Sarı küçük şeyler beni ürpertti. Arılardan nefret ederdim.

"Kraliçem," dedi Atlas, kendisine üç beden büyük gelen cübbesine yarı takılıp düşerek bana doğru koşarak. "Geldiğinizi duymadım."

"Nia beni getirdi ve Driada'yı görmeye gitti. Mal nerede?"

"Eğitim sahalarında."

"Peki ya kralınız?" Ne de olsa onun çürümüş iznine ihtiyacım vardı. "Bugün onun gönüllü görevi," diye açıkladı.

"Amaris yetimhanesindeki çocuklar dört günlerini kraliyet sarayının gözetiminde geçiriyor. Mal, Driada, Kilian ve benim birer günümüz var."

"Onlara ne öğretiyor, soykırım kurallarını mı?"

Atlas homurdandı ve sonra bunu bir öksürükle örtbas etti. "Sadece birkaç koridor aşağıda."

Denize bakan kare şeklindeki papatya çayırının önüne gelene kadar Atlas'ın peşinden hızla gittim. Çocukların kahkahaları havada köpürüyordu, neredeyse yukarıdaki güneş ışığı kadar canlı. Çocuklar onu küçük papatyalarla örterken o, gözleri kapalı ve dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşmiş bir şekilde ardıc toprağına uzanmıştı. Gölgelelerin hayalet dalları havada bir oraya bir buraya kıvrılıyor, çocukları kovalıyor ve onlarla oynuyordu ve çocuklar bir tanesini yakaladıklarında her ciyakladıklarında o da sırtıyordu.

Neden göğsümün acıyla dolmasına neden oldu?

"Majesteleri-" Elimi Atlas'ın ağzına kapattım ve genç rahibin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Ona burada olduğumu söyleme." Geri çekilerek onu bıraktım. "Mal'ı kendim bulacağım."

Eğitim sahalarını kale arazisinde bulmak tam bir kabustu. Atlas'ın tavsiyesini dinlemeli ve onu yanımda tutmalıydım.

Bu sabah zindanlara yaptığım kısa bir ziyaretin ardından aklıma geldi. İksirin anısı ve neden özellikle o iksiri gördüğüm. Aryan'ın kardeşlerimi kimsenin haberi olmadan tutabileceğı bir yer. Büyülerini etkisiz hale getirebilecek bir yer ve uzakta ama göz kulak olabileceğı kadar yakın bir yer. Yanıldığım için uzun uzun dua ettiğim bir yer.

Ağır homurtular, gümbürtüler ve metal şakırtıları duyduğumda ayaklarım hızlandı. Çalıların oluşturduğu uzun duvarların arasında, kilometrelerce uzunluğunda, birbirini koruyan Adriatian askerleri vardı. Mal'ı fark etmek zor olmadı, üzerindeki dövmlerden vücudu diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Geride durmuş, gençlere benzeyen bir grubu farklı dövüş duruşlarına yönlendirirken bir avlu çitine yaslanmıştı.

Eldritch Komutanı. İlk defa onu görebiliyordum. Konsantrasyonu ölümcül, tavrı karanlıktı. Bir an için sadece bunu gizlemek için gerçek kişiliğini küçümseyebileceğini hissettim. Konuşmalar, kahkahalar, şakalar. Belki onlar da sadece bir maskeydi.

Saydı ve Darsan sözcüklerinin ağır homurtularıyla onun emriyle yer değıştirdiler.

Platformlu avluların koridorlarında ilerlerken pek çok kişi durdu, bazıları baktı, bazıları da ağzını açıp dualar mırıldandı. İç çektim. Hiç pes etmediler, değil mi?

Küçük kardeş beni fark ettiğinde, önceki tüm tavırları kayboldu; yerini muzip bir sırıtış aldı. "Kayınbiraderim," dedi, çitten atlayıp bana doğru yürürken. Beni uzun uzun süzdü. "Bir maç için biraz şık giyinmişsin."

"Böyle giyinmiş bir adamı dövmenin ne kadar haz verici olduğunu söylesem bana inanmazsınız. İpekleri kirletmek bana acı vermeseydi, size ne demek istediğimi gösterirdim."

Güldü. "Sana inanıyorum."

Birkaç adam platformda bize yakın bir yerde toplanmış, trabzanlara yaslanmıştı. "Kraliçem," dedi biri başını eğerek. "Sonunda sizi görebiliyoruz. Mal'ın sizi resmettiğinden çok daha güzelsiniz."

Bir diğeri durması için omzunu dürttü. "Kilian seni asacak."

Garip. "Onurlu bir ölümle öl ve bir kadına daha iyi iltifat etmeyi öğren."

Hepsi benim şaşkınlığıma güldü ve birkaç kişi daha etrafımızda toplandı, siyah derileri ve çeliği gördüğümde paniğim boğazıma kadar geldi.

"Askerlerim," diye tanıttı Mal. "Eldritch filosunun bir parçası."

Yolumun kesiştiği son Empat'ı hatırlayınca içime bir huzursuzluk çöktü. "Empatlar," dedim elimde olmayan bir alaycılıkla. "Ne kadar neşeli."

Mal hariç tüm adamlar kıkırdadı. Tepkimin nedenini biliyordu.

Terli ve çıplak bir kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "Bu koca kafalıları aşağıya doğru tıraş olmayı öğrendikleri ve küçük hazinelerini çaldıkları zamandan beri tanıyorum. Biz kardeşiz - değer verdiğim insanlara saygı duymayı ve onları korumayı bilen kardeşler. Emrim altında seçtiklerime karşı kolay davranmam."

Bir şekilde ona inandım. Başparmağım ve parmağımla Mal'ın kolunu tutup üzerimden savurdum. "Berbat kokuyorsun."

Salak, terli koltukaltını bana sürmeyi ihmal etmeden tekrar sarıldı. "Sen benim çiçek kokulu kardeşime alışkınsın. Bu ter değil, vücudumun çok çalışmaktan döktüğü gözyaşları."

Karnına öyle sert bir yumruk indirdim ki birkaç adım geriye sendeledi ve askerleri gülme krizine girdi. "En sevdiğim elbisemi mahvettin," dedim bir elimi kolumun üzerinde düzelterek.

Mal kıkırdadı ve bileğimden tutarak beni antrenman sahasına çekti. "Bu durumu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Isjord'da bana bazı numaralar öğretmiştin ama ben sana hiç gösterme fırsatı bulamadım."

"Mal, kışını tekmelediğimde, adamlarının sana ağlayan bir omuz vereceğinden şüpheliyim."

Askerleri avlunun çitlerini çevreledi. "Tekmeleyin, ben de ona benimkini sunayım," dedi sarışın olanı.

"Benim tipim değil Neo," dedi Mal, dövüş pozisyonu almadan önce ona göz kırparak. "El ele, baldız."

Gözlerimi devirdim. "Bahse girerim bu senin küçük beynin için bir tekerlemedir."

Acı dolu bir ses çıkardı ve elini göğsüne götürdü. "Zavallı kalbimi incitme. Anlaşma benim sevimli kalçalarımı incitmekti."

Neo, "Çok sevimliler," dedi ve adamların hepsi güldü. Mal parmağıyla onu işaret etti. "Teşekkür ederim, yine de benim tipim değil.

Ancak kız kardeşiniz."

Adamların hepsi yuhalama sesi çıkardı ve Neo başını salladı.

Boynumu kırdım ve Mal gibi pozisyonumu aldım.

Bana göz kırptı ve ona yaklaşmam için parmağıyla işaret etti. Ben de öyle yaptım, yumruk atıyormuş gibi yaptım ama o daha büyük eliyle yakaladı. Beni kendisine sabitlediği anda bileğini kavradım ve kolunu arkasına doğru döndürdüm. Sırt sırta olduğumuz anda topuğumu dizine vurdum ve yere düştü. Adamlar alkışladı ve uludu. Ancak Mal hızlı davrandı, boştaki elini kullanarak düşüşünü hafifletti ve benim hareketimi taklit etmek için yerinde döndü, topuğunu dizime vurup beni yere düşürürken kolum arkamda kilitliydi. "Ben bir centilmenim," dedi beni sıkıca tutarak. "Sadece kış tekmeleyen kadınlara değil."

"Ben de değilim," dedim ve boştaki elimle kalçamdaki hançeri kınından çıkarıp geriye doğru çevirerek sırtına bastırdım. Yavaşça derisini dürttüm.

"Ouch."

"Ah," diye dudak büktüm, kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "O kaba, kış tekmeleyen kadın canını mı yaktı?"

Alay etti. "Hileci."

Parlak, sakarin bir gülümsemeyle, "Gururlu biri" diye itiraf ettim. Bacağına tekme attım. "Ayağı kalk. Benim için bir şey yapmanı istiyorum?"

"Cinayet mi?" diye sordu sinsice.

"Bugün olmaz. Bu iyiliği başka bir zamana saklıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalktı. "Cide ile biten başka bir şey mi?"

"Neden? Kardeşinden izin mi alman gerekiyor canım?"

Omuz silkti. "Muhtemelen. O benim kralım." "Ben senin kraliçen değil miyim?"

"Kullanışlı, değil mi?" dedi, yanımdan geçip atılmış gömleğini alırken saçlarımı karıştırdı. Az önce... saçımı mı karıştırdı?

Adamlarına bir el salladı. "Yarın o kendini beğenmiş gülümsemelerinizden kurtulduğunuzu görsem iyi olur."

"Evet Komutan," dediler hep bir ağızdan, hâlâ kıkırdıyorlardı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu, içkisinden uzun bir yudum alarak.

bir su şişesi.

"Aryan'ın kardeşlerimi saklıyor olabileceğini düşündüğüm bir yer var."

"Kar, seni bu diyarın dört bir köşesine götüreceğim," dedi. "Ama diyarın bu dört köşesinin ne kadar uzak ve geniş olduğunu asla bilemeyeceksin. Bırak Visha senin üzerinde sanatını icra etsin."

"Hayır. Onları bulmak için her şeyi kendim yapacağım. Kardeşlerimi bulmak için annemi kaybedemem."

Gözlerini ovuşturdu, son zamanlarda bana bakmaya başladığı o hüzünlü gözlerle bana bakarken hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Onlardan nefret ediyordum. Söylemek istiyordu, biliyordum. Bana en çok söylemek istediği şeyi söylemek istiyordu. "Hayatta olan akrabalarından bir hayat için ödün vermeye hazır mısın?"

Ölü olan mı?" Her zamanki gibi Mal benden korkmuyordu ve bunun gördüğü en güzel kadın olduğumu düşünmesiyle bir ilgisi olmadığından şüpheleniyordum.

Neden o anda samimi olmam gerektiğini hissettiğimi bilmiyordum, ona "Onu hatırlamıyorum Mal. Annemin yüzünün tek bir çizgisini bile hatırlayamıyorum. Bazen kafamın içinde sesini duyuyorum ama bir yüzle eşleştiremiyorum. Birkaç kez yansımamı gördüğümde, onu anılarıma yapıştırıyorum, bazen rastgele bir yüz görüyorum ve bazen de zihnimin gördüğü gibi bırakıyorum - boş, çökmüş ve kanlı. O gecedan önce onu altı aydır görmemiştim. Bana söylediğı sözler belki de yıllardır benimle konuştuğı en uzun sözlerdi. Ona dair sahip olduğum tek şey kabuslar. Bu benim tek anım. Yani, evet, ölmüş annem için çok şey feda etmeye hazırım."

Bakışları durakladı ve yere düştü. "Ben... Ben özür dilerim, Pamuk. Bunu söylememeliydim."

"Özür dilemenize ihtiyacım yok Prensım, ama hizmetlerinize ihtiyacım var."

"Anneme o kolyeyi bu yüzden mi hediye ettin?" diye sordu saçlarını geriye doğru bağlarken. "Ya da Taren'e her gittiğinde onu neden şifa vadisine götürüyorsun?"

Elbisemden bir parça toz savurdum. "Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok, Mal tatlım."

Mal'ın dikkati arkamda bir yere yöneldi ve ben de döndüm.

Kilian, yanında Nia olduğu halde avlunun parmaklıklarına yaslanmıştı. Aptalın başında hâlâ küçük çiçekler vardı ve uykulu uykulu

gözleri onu çok sevimli gösteriyordu.

"Kayboldun mu?" Nia kort platformuna atlayarak sordu.
"Bu yanlış kardeş."

Mal ona bir sırtıfış fırlattı. "Belki de doğru olanı."

Arkadaşım başını geriye atarak inledi. "Sen hiç yorulmaz mısın?"

"Büyük olmanın mı?" diye sordu Gece Prensi. "Bazen katlanılması gereken büyük bir yüküdür."

"Aslında." Nia parmağıyla Mal ve beni işaret etti: "Siz de birbirinize çok yakışıyorsunuz. Bir büyük egonun yanında daha büyük bir ego."

"Daha büyük olan ego umarım benimdir," dedim. "Daha iyi, daha büyük versiyonu olmadıkça hiçbir şey yapmam."

Nia başını salladı ama Mal güldü.

Dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, tenimde hâlâ yanan bir damga gibi. Yüzümü ona döndüm. "Mal'ı yanımda götüreceğim."

Başını arkaya eğdi ve kardeşiyle benim aramda bir bakış attı. "Önce Mal'ın yemesi gerekecek, sabahtan beri bu sahalarda."

Başımı salladım. "Önce o yiyebilir."

"Anlaştık o zaman," dedi Kilian. "Hepimiz öğle yemeği yiyeceğiz. Nia, sen de açsın, değil mi?"

"Çok," dedi arkadaşım mahkeme platformundan atlayarak. "Karnının gurultularını Taren'e kadar duyabiliyorum, Snow, hadi."

Beni tuzaklarına düşürdüler.

Ona ulaştığımda parmak uçlarımda yükseldim ve bir elimi saçlarına uzattım. Çok uzun boyluydu, bu yüzden benim için biraz eğilmesi gerekti ve kalın siyah buklelerinin arasına sıkışmış küçük papatyayı yakaladım. "Çiçek tacınızı mı kaybettiniz, Prenses?"

Kıkırdadı ve sanki böyle davranmamız normalmiş gibi parmak eklemiyle çeneme vurdu.

Sonra panikledim. Sizi tamamen saran, nerede olduğunuzu ya da kimin kim olduğunu tanıyamadığınız, sanki dünya aniden çok hızlı dönüyormuş gibi bir panik türü. Çabucak tepkisi düştü ve hissettiğim kadar şaşkın göründüğümü biliyordum.

Eli yüzümde gezindi ama bana dokunmadı - o anda bana dokunmaması gerektiğini biliyordu. "Ben istemedim-"

"Unuttum," dedim papatyayı bırakıp Nia ve Cai'nin peşinden giderken. Onun kim olduğunu ve ne yaptığını unutmuştım. Zihnim beni kandırmıştı. O da beni kandırmıştı, beni onun yanında o kadar rahat ettirmişti ki ne yaptığını unutmuştım. Beni nasıl mahvettiğini.

Öğle yemeğini bahçelere bakan teraslardan birinde yedik, büyük bir şemsiye bizi öğleden sonranın güçlü güneşinden korumak için tepemizde dalgalanıyordu. Bahar esintisinin sakinliğı, gül kokularının sükûneti ve doğa yaşamının hafif vızıltısı o anın rüya gibi görünmesini sağladı. Bu benim için garip bir şeydi, daha önce hiç böyle dışarıda yemek yememiştim. Masada öldürdüğüm üçüncü arıdan sonra nedenini anlamıştım.

"Kar," diye soludu Nia, nişan aldığım bir başka küçük yaratığı uzaklaştırırken. "Onları neden öldürdün?"

"Bundan daha büyük iğneleri öldürdüğümü gördün." Omzuma bir tokat attı. "Acımasız olma."

"Bir arıyı öldürmek beni acımasız yapıyor." Kilian'a döndüm ve bir ısırık alması için ağzına bir parça zeytin dolgulu ekmek uzattım. "Duydun mu? Öldürdüklerimin hepsi benim değildi."

Bir ısırık aldı ve sandalyesine yaslandı. "Bu liste şimdi ne kadar büyüdü? Yanlış hatırlamıyorsam en son yüzlerle ifade ediliyordu."

İfadem düştü ve Kilian'a ağzı açık bakan Nia'ya döndüm. Benim küçük kirli sırrımı ona söyleyen o değildi. Babam beni silahı olmam için eğitirken Alaric'in bana öğrettiği yöntemle öldürmeye başlamıştım.

Gözlerini ovuşturarak iç çekti. "Isjord'dayken kendi başıma çözebildiğim tek şeyin Nia olmadığını üzülerek itiraf etmek zorundayım."

"İki yüz beş," dedim, soğuk salatalık çorbasına bir kaşık daldırıp tekrar ona uzattım.

Kaşlarını kaldırdı. "O gün savaşta bu sayının elli katından fazlasını öldürdün."

Kaşığı onun ardından yaladım. "Listeyi yanlış hesaplamışsın. Saydığım tüm ölümler değildi. Sadece öldürmemem gerekenleri." Ona sıkı bir gülümseme vererek, "O diğer liste sayabileceğim bir liste değil. Diğer günahlarım için bana dua zamanı kazandırıyor."

Sadece asla öldürmek istemediklerinizi, asla sizin hedefinizde olmayıp başkasının hedefinde olanları ve başkası tarafından kullanılanları sayın. Bu düşüşü engellemez ama yumuşatır, Alaric bana bunu öğretmişti. Bir cinayetten sonra suçluluk duygusu beni hiç yememiş olsa da, onun söylediği gibi saymak garip bir şekilde kendimi biraz daha insan gibi hissetmemi sağladı.

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Peki ya vadidekiler, onları da sayıyor musun?"

"Yaşıyorlar, değil mi? Bunlar benim merhamet listemde sayılır."

Elindeki bardak yarı yolda durdu.

Adriyatikliler ve ahlakları sonsuza dek hiçbir âlimin çözemeyeceği bir paradoks olarak kalacak. Masaya yaslandım, çenemi yumruklarıma dayadım ve kirpiklerimi ona doğru savurdum. "Sadece söyle. Birinin merhametini bir başkası veremez, sadece tanrılar hediye edebilir."

Bana bakarken içkisinden bir yudum aldı. "Astrum özgürlüğüne her zamanki gibi hakimim, aşkım. O zaman neden merhamet hediye ediyorsun?"

"Çünkü sevgilim," dedim arkama yaslanarak. "Bu alemde ben bir tanrıyım."

Kilian bu açıklamadan pek memnun görünmüyordu. Kutsal kitaplarda ilahi bir kompleks olanlar hakkında söylenenler yüzünden. Normalde sonu iyi bitmezdi. Ama ben uzun bir süre için değil, sadece eğlenceli bir süre için buradaydım. O yüzden bu beni onun kadar rahatsız etmedi.

"İki dakikalığına ayrılıyorum ve tansiyon yükseliyor," dedi Mal, taze siyah derisi ve uzamış gibi görünen ıslak, bağlanmamış saçlarıyla koltuğuna yerleşirken. "Ne kaçırdım?"

Nia bir şey söyleyecek oldu, ama dikkati şatonun bahçe girişine kayınca sözleri kesildi. Ve arkadaşımın korkularının onu her zaman benzettiği o küçük insana dönüştüğünü gördüm. Nia kudretliydi ve bunu biliyordu. O bilgi, güç ve iyilikti ve bunu biliyordu. Bu dünyanın ondan koparmak için savaştığı her şeydi. Ve ben de ona kendisiyle ilgili bildiği her şeyi unutturan o korkuyu söküp atmaya bir adım uzaktaydım.

Nesrin masamıza ulaştı, kıskanç bakışları Nia ile benim aramda gidip gelirken küçümsemesi her halinden belliydi.

"Nes," dedi Mal, sandalyesinde arkasına yaslanıp huzurumuzu bozan bu davetsiz misafire ve benim otokontrolüme gözlerini kısarak baktı. "Bu tatsız kesintiyi neye borçluyuz? Daha doğrusu, kralın özel odasına girmenize izin verdiği için hangi askeri görevden alayım?"

Boğazını temizledi ve doğruldu. "Kız kardeşimin burada olduğunu duydum, konuşmak istedim."

Gökyüzünde bir şimşek çaktı ve kadın irkilerek geri sıçradı. "Az önce ona ne dedin?" Gözüne ve kafatasına kazınması gereken bir tereyağı bıçağını parmaklarımın arasından fırlatarak sordum.

Nia bir eliyle önündeki sandalyeyi işaret etti. "Otur. Söz veriyorum."

Arkadaşımla ses tonuyla ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. İşte benim Nia'm.

Nesrin söyleneni yaptı ama konuşmaya isteksiz görünüyordu, bakışları Kilian'a tercih ettiğimden daha sık gidiyordu. Boğazını temizledi. "Hel-"

"Nia," dedi arkadaşım soğuk bir sesle.

Nesrin nefis bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Küçükken bu lakattan hiç hoşlanmazdın."

Nia arkasına yaslandı. "Gençken benden pek hoşlanmazdın, neyi sevip neyi sevmediğimi nereden biliyorsun, aklım almıyor."

Nesrin tekrar Kilian'a baktı. "Gençtik... Nia. Çok gençtik ve durumumuz çok zordu."

"Senin için. Senin için zor."

"İkimiz için de." Masanın öbür ucundaki Nia'nın eline uzandı, ben de tereyağı bıçağını parmağına çeyrek santim kala masaya saplayıp onu durdurdum.

Korkmuş yüzüne bir gülümseme verdim. "Bunu tekrar yap lütfen. Acı çekerken çıkardığın sesleri duymayı çok istiyorum. Her bir kemiğini derinden çekip çıkardığımda ve tüm ortak sıkıntılarımızı büyük bir çığlık senfonisiyle sona erdirdiğimde yüzünün nasıl kıvrılacağını. Mükemmel parçayı nasıl orkestralayacağımı biliyorum."

Elini çekti ve neredeyse yalvarırcasına, dikkati tamamen arkadaşına odaklanmış olan Kilian'a baktı. "Mecbur kalacaksın." Nesrin zorlukla yutkundu. "Beni affetmek ve ilerlememize yardım etmek zorunda kalacaksın."

Nia başını yana eğdi, cevap vermek için acele etmedi. Bir süre sonra başını salladı ve Nesrin oturduğu yerde dikleşti. "Hayır, sanmıyorum."

Nesrin'in yüzü düşerken ben gülümsedim. "Çocukça davranıyorsun," dedi dudak bükerek.

"Nes, Nes," diye mırıldandım, bıçağımı havada sallayarak.

Alay etti ve tehditkâr bir bakışla arkadaşşıma döndü. O kadar tepeden bakıyordu ki neredeyse her bir kasını elimle oymak isteyecektim. "Ne yani, babamıza yaptığı gibi beni de mi öldürteceksin?"

Kendimi tutmak için kullandığım enerji miktarı başımı ağrıttı. Ama Nia'nın hatırı için katlandım.

Nia masanın üzerinde öne doğru eğildi. "Hayır, bunu kendim yapabilecek durumdayım. Ama kardeşim," dedi sakince, "dikkatli ol. Ben öldürmem. Ben zehirlerim. Sanırım küçük çiçeklerin bir dikenle solduğunu görmek hoşuma gidiyor."

Nesrin biraz irkildi -Nia'yı benim kadar tanısaydı çok daha fazla irkilirdi- arkadaşşımanın neler yapabileceğini bilseydi. "Bu bir tehdit mi?"

Nia başını salladı. "Evet, öyle. Bir dahaki sefere bana yaklaştığında neler olacağını bilmeni tercih ederim. Seni geçmişte bıraktım, bir daha şimdiki zamanıma geçme. Özellikle de beni arayacak kadar ileri gidersen."

Nesrin koltuğundan kalkıp gitmeye hazırlanırken Kilian, "Meclis Üyesi," diye seslendi.

Kadın sanki önceki konuşmanın bir parçası değilmiş gibi yüzünde parlak bir gülümsemeye döndü. "Evet,

Kilian."

Kilian mı? Sarayının tüm üyeleri ona böyle mi hitap ediyordu?

Bakışları ciddiydi, başkalarının yanında her zaman takındığı soğukkanlı bir maskeydi. "Beni ve ailemi öğle veya akşam yemeği yerken ya da kahvaltı ederken bölmeyin. Bu çok değerli bir zaman. Özellikle de böldüğünüz şeylerin hiçbirisi acil bir durum ya da krallığımızın gidişatıyla ilgili değilse."

Aile. Bu kelime çiğnemeyi bırakıp ona bakmama neden oldu. Kulaklarının ucuna kadar kızarmış bir şekilde ona baktı.

"Özür dilerim, niyetim bu değildi."

Kilian, "Sarayımdaki geleceğinizin iyiliği için niyetinizin bu olmamasını dilerim, Sayın Konsey Üyesi," diyerek onu kovdu.

Nesrin gözlerinde akmayan yaşlarla geri çekildiğinde ağzımın kenarına küçük bir gülümseme yerleşti.

Nia, Kilian'ın duyma ve görme mesafesinden çıkar çıkmaz başıyla küçük bir selam vererek ona döndü. "Teşekkür ederim."

Bir kolumu boynuna doladım ve yanağını defalarca öptüm, ta ki bana karşı koyana kadar. "Nia Drava," dedim, "gerçekten de zehirlemeyi seviyor."

Alay etti ve elleriyle yüzünü kapattı. "Tamamen berbat bir insan gibi davrandığım gerçeğini kutlamayalım."

"Benim yapacağım gibi mi davrandın?" Lezzetli zeytinli ekmeği çiğneyerek sordum. Alınmadım. Nasıl davrandığımı seviyordum. Özgürleştiriciydi. Bu ekmek, Tanrım, çok

güzeldi.

"Daha az bıçak yarası ve genel olarak kanlı bir şekilde," diye mırıldandı Mal bir lokma yemeğin etrafında.

Başını iki yana salladı. "Öyle demek istemedim. Belki de haklıydı, biz sadece çocuktuk."

Çenesini kendime doğru çevirdim. "Hatalı olduğunu düşünerek kendini kandırmana izin vermeyeceğim. Bir şeyden ya da birinden kolayca nefret edebilirim, Nia, eğer bu sadece nefes alış verişleri içinse. Senin bir şeyden ya da birinden nefret etmen için kesinlikle ciğerlerinin kapasitesinden daha fazlası gerekir."

"Çocuk ya da değil," dedi Kilian. "Bundan zarar gördün." Nia ona kaşlarını çatı. "O gruba katılma."

"Danışmanımı öldürmeniz gerektiğini söylemiyorum," dedi bana ve kardeşine uyarı gibi görünen bir bakış atarak. "Kimseye af borcunuz olmadığını söylüyorum. Hele ki özür dilemeyenlere karşı hiç değil."

Nia'nın böyle davranmasının nedeni buydu. Nesrin'in gölgelerini görmüştü. Ve bu beni daha da öfkeliendirdi.

"Yenge," dedi Mal, bir elma alıp tutmam için elini uzatarak. "İlgilenmemiz gereken bir iş var. Bizi götürmemi istediğin yeri yüksek sesle düşün."

Elbisemin kapüşonunu yukarı çektiikten ve yüzümdeki tül perdeyi kaldırdıktan sonra, masanın karşısında elimi onun eliyle birleştirdim ve bir anda çevremiz değişti. Amaris'in yeşili ve sıcaklığı yerini bembeyaz kara ve donuk gri gökyüzüne bıraktı. Bir çarpma sesi ve arka planda aniden bulanıklaşan dalgaların girdabı vardı. Tuz ve balık kokusu, solmakta olan balıkların kalıntılarıyla birlikte

Gören Deniz'in bulanık sularında yediklerimi kismama neden oldu.

Mal saçlarımı topladı ve ben küçük uçuruma doğru eğilirken bir eliyle sırtımı ovuşturdu. "O kadar kötü, ha?"

Uzattığı mendili aldım ve ağzımı sildim. "Ne oldu?"

Bana özür diler gibi bir bakış attı. "Cai'ye sorabilirdim ve o da bana söyleyebilirdi. Deniz hattı şehirlerine gittiğimizde bir çok kez çamur köpüğü aldın."

"Üzülme, sır olarak saklamıyordum."

Etrafına bakındı ve sonra kaşlarını çatı. "Neden bizi bu ıssız yere getirdin?"

Tam olarak ıssız bir yer sayılmazdı. Buraya daha önce birçok kez gelmiştim. "Ulv Adası. Casmere kıyılarında küçük bir ada." Sadece birkaç mil büyüklüğündeki bu küçük kayalık arazi, çöllerden bile daha çoraktı. Hiç bitki örtüsü yoktu ve ara sıra avlarını yemek için mola veren martılar dışında başka bir yaşam da yoktu. Adacık babamın mükemmel bir gizli mücevheriydi. Kimsenin de dikkat etmediği bir yerdi.

Boş kuzeye doğru bir duvar kalesini işaret ettim. Küçük kayanın ortasında mantar gibi yükselen bir dev. "Burası eskiden bir hapisaneydi. Aryan buraya bayılırdı."

Mal gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Bir hapisane mi? Tapınmak için garip bir şey."

"Açıklanmamış bir yer. Eğer şeytan hayvanlarını bir yerde tutabilseydi, kesinlikle burada tutardı."

dedi. "Aryan burada hapsedilen kadın ve erkeklere kimsenin haberi olmadan ya da umursamadan istediği her türlü sapkınlığı yapabilir."

Mal gerildi, kızıl gözlerinin önünden geçen gölgeler onları siyaha çevirdi. "Burada ne yaptığını nereden biliyorsun?"

Ayağa kalktım. "Çünkü bana göstermek için defalarca buraya getirdi. Beni hazırlamak için. Benim ölümlerim de buralarda bir yerde çürüyor."

Gözleri hafifçe büyüdü, öfkesinin parladığını görmeye yetecek kadar. Gece Prensi kardeşinden birden fazla anlamda farklıydı. Ama bana karşı tepkileri bir şekilde aynıydı, neredeyse korumacıydı. Eğer iyi düşünürseniz komikti. Beni öldürmek için gönderilen adam ve kardeşi bana karşı koruyucu hissediyordu. Bu alemdeki tüm soytarılıklar arasında en çok kazanan bu olmalıydı.

Sert rüzgârdan bir deniz havası daha geldi ve midemde ne kaldıysa bastırmaya çalışarak yüzümü buruşturdum. "Burası Visha'nın iksirini içtiğim zaman hafızamda belirmişti. Sanırım şimdi nedenini biliyorum. Hapishane binasının temellerinde bir Karanlık Zanaatkâr gömülüydü. Burayı büyü ile besliyordu. Diğer pek çok sihirli özü gizleyen bir sihir. Muhtemelen kardeşlerimin sahip oldukları."

Mal ve ben karla kaplı kayalık patikalardan geçerek taş kaleye ulaştık ve ölülerin ürpertici hissiyle dolup taştık. Kötülüğün kendisini ürküten türden bir ölü. Burada ikamet eden mahkûmlar, kesimin mahsulüydü. Bu

tüm suçluların korkusu. Ve bu onları öldürmeyi bir şekilde tatmin edici kılıyordu. Keşke onlara yaptığım tek şey öldürmek olsaydı.

Mal aniden beni geri çekti ve neredeyse bastığım yere doğru baktı. "Bu yerin nesi var böyle?"

Kör edici karın üzerinden katran gibi siyah, yapışkan bir sıvı fışkırıyor, bir kayanın üzerinden denize dökülen uzun bir yolda süzülüyordu. Uzun, yosunlarla kaplı karanlık kuleye ulaştığımızda Mal tısladı ve irkildi. "Lanet olsun."

Cehennemler. Aynı kreozot sıvısı taştan duvar oluklarına damlayarak dereyi takip ediyordu - kuleden geliyordu. Kule taşından sızıyordu.

Tam dokunmak için uzandığımda Mal elini bileğime doladı. "Kötü bir fikir. Bunlar ruh kalıntıları. Söylemem gerekirse çok kötü ruhlar. Buranın ateşe verilmesi ve iyi bir Crafter tarafından şeytan çıkarılması gerekiyor. Sonra tekrar ateşe verilmeli."

Ana kapıyı tekmeleyerek açtı, nemli ahşap parçalara ayrıldı ve ürpertici bir çatırtı ıssız alanda yankılandı.

"Burada kanlı cehennemde ne öldü?" diye sordu, elini önündeki koridora doğru kaldırarak. Misk kokusunun yerini keskin ve tatlı bir gül kokusu aldı ve Mal'ın dokunuşundan beyaz bir bulut patladı. Büyüsünün yaptığı şey için tuhaf bir kokuydu.

Serbest bıraktığı sihir her neyse onun uğursuz etkisi havaya testere tozu, is ve örümcek ağları savurduğunda yüzümü örtmek için bir kolumu kaldırdım.

"Gölgeleriniz bembeyaz," dedim ciddiyetle, iki farklı gölgeli figürümüze bakarak.

"Ölülerle bağ kurduğumda, büyüm gölgelerim de dahil olmak üzere her türlü karanlığı benden uzaklaştırarak etrafımda bir koruma alanı oluşturur - ölülerin tutunabileceği her şeyi. Kilian gibi ölümle bir yakınlığım yok, onu sadece ölülerin üzerinde ve ruhani mananın içinde kalan duygu çekimleriyle kontrol ediyorum. Ve eğer korunmasız olursam, benimle bir yakınlık kurmaya çalışabilir. Beni öldürerek," dedi sanki çok mantıklıymış gibi.

"Kardeşin bunu nasıl yapıyor? Onu son gördüğümde gayet canlıydı."

"Hayır, ama büyüğü öyle değil," diye tekrar açıkladı, sanki bana çok mantıklı gelmesi gerekiyormuş gibi. Bana baktığında yüzümdeki şaşkınlığı gördü. "Adriata'ya hiçbir şekilde dikkat etmedin, değil mi?"

"Böyle bir şeyi nasıl tahmin edebilirsin ki?" Çocukken hiçbir şey umurumda olmazdı. Taç giydikten sonra da Adriata'yı öğrenmekle uğraşmak için zaten çok fazla endişem vardı. Onları nasıl öldüreceğimi biliyordum ve bu da yeterliydi.

Devrilmiş bir sütunun üzerinden atlarken bana yardım eli uzattı. Bunun için elbise giymemeliydim ama kilo verdikten sonra derilerim çok sarkmıştı. "Bir Obscur'a neden genellikle Orcus dendiğini, neden onlara ölümün kendisi dendiğini hiç merak etmedin mi? Ruh katilleri mi?"

Koridordan geçerken boş hapishane odalarına baktım.
"Yapmalı mıydım?"

"Muhtemelen, şu anda biriyle evli olduğunuzu düşünürsek." "Ondan korkmuyorum. Eğer ima ettiğiniz buysa."

"Hayır, Kilian'dan korkmuyorsun ama onun büyüünden korkuyorsun. Yine de kastettiğim bu değildi."

Ben durdum, o da durdu. "Peki ne demek istedin?"

"Kilian büyüüne bir Empat gibi duyguları okumayı öğretti, hatta karanlığını karanlığın kendisi yerine gölgeleri kullanması için manipüle edecek kadar ileri gitti. Kilian'ın tanrılar zamanından bu yana belki de en yetenekli Obscur olduğunu söylemeye çalışmıyorum, çünkü öyle, söylediğim şey, tanrı vergisi büyüünü kullanmaktansa uykusuz kalmayı ve yıllarını başka bir şey öğrenmeye harcamayı tercih ettiği. Nedenini bilmek ister misiniz?"

"Neden, Mal?"

"Çünkü bir Obscur aynı zamanda lanetli bir Aura olarak da adlandırılır - lanetli bir tanrı kutsanmıştır." Yolumuzdaki bir taşı tekmeleyerek bizi koridorda daha da ileriye götürdü. "Henah zamanında Adriata'daki başlıca Obscur'lardan biri Öteki Dünya'ya giden bir yolu aşmaya çalıştığında, bizzat ölümün koruyucusu tarafından yakalandılar. Merak kediği öldürmüş olabilir ama Obscur'a daha kötü bir şey yaptı. Öteki Dünya muhafızları oldukça şakacıdır, bilirsiniz. 'Eğer ölümü görmek istiyorsan, ölüm ol' bu lanetin ifadesiydi."

Oh.

"Ve işte böyle," diye devam etti Mal. "Tüm Obscur'ların kanı mutasyona uğradı ve lanet aracılığıyla Kilian'ın şu anda olduğu şeye dönüştü. Ölümün özü. Ona bağlı olmak. Babam bir Obscur'du, bu yüzden benim büyüm de diğer Empatlarinkinden daha mutasyona uğramış durumda - bu yüzden ölüleri kontrol edebiliyorum. Kilian'ın kalan tek Obscur olmasının nedeni de bu. Pek çok kişi karanlık Aura'nın başına gelenlerin adil olduğunu düşünüyor, çoğunlukla da bir Obscur'un neler yapabileceğini görmüş olanlar. Bu insan alemindeki tanrılar."

"Ve korkulan kişinin ben olduğumu düşünmek."

Mal alay etti. "İnan bana, ondan korkuyorlar. Ama Kilian başkalarının ondan korktuğundan çok yapabileceklerinden korkuyor. Bir can aldığımızda, bu ruhumuzun bir parçasını alıp götürür. Parçalar, gerçekten, ama bizim gibi savaşların ve muharebelerin yüzü olduğumuz bir konumda olduğunuzda, tüm ruhunuzun ne kadar çabuk paramparça olabileceğini gerçekten hafife alırsınız."

Bunu bilmiyordum.

"Bu yüzden mi kirli işlerini yapmaları için başkalarını gönderdi? Mükemmel küçük ruhunu lekelemekten korktuğu için mi?"

Mal yine durdu. Uzun bir süre bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi.

Işık, en üst katın yarı yarıya parçalanmış çatısından süzülüyordu; kızgın kış göğü, sfagnum yosunu istilasına uğramış zemine hafif bir kar tabakası döküyordu.

"Belki de yanılmışımdır," dedim Aryan'ın normalde faaliyetleri için kullandığı odalara girip çıkarken. Herhangi

bir yaşam belirtisi ya da sihir kırıntısı yoktu. Ben olsam

Varlıklarını hissettim, daha önce hep hissetmiştim, saklanırken bile.

Mal kırık kuzey duvarının önünde çömelmiş, kayalara çarpan Boş Deniz manzarasına bakıyordu. "Pamuk, bu sana pençe izi gibi mi görünüyor?"

Omzunun üzerinden duvarın kırıldığı kenara yakın bir çukura baktım. "Öyle görünüyor. Ama-"

"Bu adada hiç hayvan yok ve kesinlikle hiçbir balık bunu yapmak için Hollow'dan sürünerek çıkmadı." Başıyla yukarıyı işaret etti. "Ya da bunu."

Üç kesik gri kayayı deldi.

"Burada hiç hayvan tutmazlardı, sadece Aura ve din-Aura, bazen de bir ya da iki kutsanmamış. Asla bir hayvan değil." Parmağımı çukurun üzerinde gezdirdim ve elimin büyüklüğüyle karşılaştırdım. "Özellikle de bu büyüklükte bir tane." İçimde bir şeyler kıpırdadı ve dizlerimin üzerine çöküp kayaları kürekle itmeye başladım. "Mal, bak bakalım kürk ya da pul kalıntısı, yeşil bir şey bulabilecek misin?"

İkimiz deli gibi kazdık, taş, yosun ve toz taşıdık.

Mal kazmayı bıraktı ve bir taşı yüzüme doğru kaldırdı. Üzerinde tek bir lif teli vardı. Yanardöner yeşil, neredeyse ışıldayan. "Bu iş her geçen dakika daha da ürkütücü bir hal alıyor."

Hanai'den gelen şey burada tutulmuş olmalı. Nasıl ve neden?

Yere düştüm. "Babam böyle bir canavarı nasıl ele geçirdi?"

"Asıl soru, eğer onun kontrolü altındaysa neden kaçmak istesin ki?" Mal kırık duvarı inceleyerek sordu. "Eminim buranın bir ana girişı olduğunu biliyordur."

"Önceki tüm canavarlarının istediğı gibi." Yüzümü ona döndüm. "Neden babama isteyerek hizmet ettiğini düşünüyorsun?" Neden biri babama hizmet etmek istesin ki? Neden ben de onun için üzıldüm?

Ayağa kalktım ve odaları birbiri ardına aradım. Son kapıya ulaştığımda dilimi kalın bir toz tabakası kaplamıştı ama kapıyı kilitli buldum.

Tekmelerim Mal'ınkiler gibi değildi ama neredeyse tüm gücümü onlara harcadım. Ancak kapı yerinden bile kımıldamadı.

İç çekerek Mal'a döndüm. "Bir bayanı mücadele etmesi için mi bırakıyorsun?"

"Ve eğlenceyi özlüyor musun?" Kapıyı tekmeledi ve tahta titremedi bile.

"Çekil," dedim ve onu geri çektim. Elimi kapıya dayadım ve bir elektrik tekmesi kapının üzerinden geçti. Kömürleşmiş odun kokusu vardı ama hiçbir şey yanmıyordu.

Tahtanın üzerindeki tozun bir kısmı dökülmüştü ve kapının ortasında birkaç tuhaf çizgi vardı. Bazıları tanıdık, bazıları değildi. Parmağımı üzerlerinde gezdirerek şekillerini ezberlemeye çalıştım. Amcamın o zamanlar burada kimi ya da neyi sakladığını düşünmeye çalıştığımda hiçbir şey çıkmayınca yamalı hafızama lanet ettim.

"Kar." Tahtanın üzerine bir şey sürünerek gelirken Mal beni geri çekti. Birkaç tespih böceğı, hamam böceğı ve kara sinek

kapının her yanından sürünmeye başladı ve onu örttü.

"Karanlık zanaat," diye mırıldandım. Nane kokusu ve koyu renkli ahşap havayı doldurdu. "Melanthe."

Diğer taraftan gelen bir gümbürtü kapıyı sallayınca ikimiz de geri sıçradık. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ahşap menteşeleri üzerinde titreyene ve böcekler bize doğru uçana kadar.

Mal beni sıkıca yanına çekerek, "Bir sorun var," dedi.

Kayaların kayalar üzerinde kayarken çıkardığı ses, dikkatimizi artık yıkık olmayan duvara çekti. Son kaya parçası da yerine oturduğunda koridor karanlığa gömüldü.

Karanlığa gömüldüğümüzde nabzım hızlandı. "Bir tuzak."

Mal elimi sıkıca kavradı. "Siktir," diye tısladı. "Bizi solduramam."

İssız alanda korkunç bir kükreme duyuldu ve Mal beni koşturmaya zorladı.

"Ben... Ben göremiyorum," dedim, başımı döndürerek küçük bir ışık parçası aradım.

"Seni yakaladım," dedi Mal, canavardan hızla uzaklaşırken beni kendine doğru çekerek. "Merdivenler, Pamuk. Adımlarımın sesini takip et."

Zemin kata ulaştığımızda bir çatırtı sesi yankılandı ve ardından aynı kükreme

Odaya.

Arkamızdan ağır ayak sesleri geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Rüzgârın arkamdan süzüldüğünü ve yön değiştirdiğini hissettim ve körlemesine hançerime uzandım; onu amaçsızca bizi kovalayan şeyin olduğu yöne doğru fırlattım. Bıçak yere ya da duvara çarpmadığı için ete saplanmıştı.

"Dayan," diye bağırdı Mal, kollarını göğsüne kavuşturarak etrafımda dolanırken. Aniden savrularak durdu ve vücudunun tahtaya çarptığı yerde bir gümbürtüyle döndü. Kapı parçalandı ve aydınlık içeri süzüldüğünde irkildim. Çarpmanın etkisiyle Mal ve ben karlı zemine uçtuk.

Çarpmanın şiddetiyle acı içinde inledi ama yine de bana sıkıca tutundu. "İyi misin?"

Başımı salladım, üstünden kalktım ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Hapishane kulesinin dibinden bir çift yanardöner hale parıldıyor, beyaz nefesi siyah havada buğulanıyordu. Vücudumdaki her duyunun dehşetle titreşmesi daha önce hiç hissetmediğim ama aynı zamanda çok iyi bildiğim bir şeydi. Bir tür tanıma, eski bir korku ya da alışık olduğum bir şey gibi.

Mal korunmaya ihtiyacım varmış gibi beni arkasına çekti ve havada yoğun bir büyü tadı yayıldı. İskeletler karla kaplı yüzeyi yararak etrafımızı sardı ve havada bir koruma kalkanı gibi gölgeler oluşmaya başladı.

Kimse kımıldamadı.

Biz değiliz. Bizi koruyan ölülerin iskelet formları değil.
Canavar da değil.

Sadece orada duruyordu. Beyaz havayı üfleyip
p fl yordu. Kapana mı kısılmıştı? Neden bize
saldırmıyordu?

Mal beni kendine çekti, bizi soldurmaya hazırđı. "Hayır,"
dedim, onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Bekle."
Tuhaf, bakışları neden bizimkine bu kadar yakındı?

Canavar bize doğru ilerlemek yerine, karanlığın içinde
kaybolana kadar geri adım attı. İnişinin adımları hafif ve
yumuşaktı, neredeyse çok sessizdi.

Son hatırladığımda ayaklarında büyük pençeler vardı ve
yere büyük ayak izleri bırakacak kadar çok basıyordu.
Hapishanenin ilk katı taş, tahta ve çamurla doluydu. Yine de
geçerken hiç ses yoktu.

"Neye benziyordu, Mal? O şey neye benziyordu?" Karanlık
perdenin arkasını görebiliyordu.

"Hiçbir şey gibi. Sisti, belki de kulenin etrafındaki zanaat
perdesinden geliyordu. Onu korumak için orada olabilir."

"O günkü canavar olduğunu sanmıyorum."

Kulenin girişine yaklaştı, önüne baktıkça kaşları
 atılıyordu. "Emin misin?"

"Aynı tür bir uyarı verdi ama aynı canavar olamaz. Fiziksel
olarak çok farklı. Babam onlardan daha fazla yaratmış
olabilir. Birden fazla olmalı. Hanai'dekini daha fazlasını
yapmak için kullanıyor olabilir. Hanai'deki asker

Hanai, Melanthe'nin onun kanıyla beslendiğini gördüğünü söyledi. Belki başkaları da öyledir."

Babam canavar yetiştiriyordu. Bu da savaşa hazırlandığı anlamına geliyordu. Eğer zincire vurmaya ve evcilleştirmeye gerek kalmadan itaatkâr hayvanlar yaratmayı başardıysa, bu savaşın düşündüğümüzden daha yakın olduğu anlamına geliyordu. Seraphim kralının Aurora'yı yetiştirirken yaptığı tüm hataları düzeltiyordu. Eğer hepimiz topraklarımızı onun Aura, insan ve hayvanlardan oluşan ordusundan korumakla meşgul olsaydık, koruyucuya meydan okuyacak kimse olmazdı. Babam kazandığını biliyordu. Küstahça, hatta umursamazca davranıyordu; bu sadece zaferinden emin olduğu anlamına geliyordu.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Mal, bu anının kardeşlerim için olduğunu sanmıyorum. Bence canavar içindi."

"Daha önce karşılaşmış olabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hatırlardım. Onu şimdi hissettiğim gibi hissederdim. Ama hafıza iksirini almadan önce onun varlığından bile haberim yoktu." Anıları derinliklerinden çıkarmak için ne kadar uğraştığımı düşündükçe başım ağrıyordu.

Bir elini omzuma koyarak dikkatimi dağıttı. "Crafter büyüsü tuhaf şekillerde çalışır. Görüler, kehanetler ve önseziler - bu anlamda. Ben olsam bu konuda çok fazla düşünmezdim Pamuk."

Ben de ona katıldım. "Henrik o Oryn rahibine ulaşmanın bir yolunu bulmuş olsa iyi olur." Şu anda bize bir cevap

verebilecek tek kişi oydu.

Kaşlarını kaldırdı. "Henrik mi? Neden ona bu iğrenç ismi takıyorsun?"

"Bu onun adı."

Yüz ifadesi karardı. "Babamızın adıydı."

"Kardeşin," dedim dikkatle, "bana ondan bahsetti. Ve sen."

Bana aptalca ama tuhaf bir şekilde hüzünlü bir sırıtış fırlattı. "Eminim sevgiyle ve derin bir nostaljiyle hatırlıyordur."

"Neden kardeşini babanın müttefiki olarak görüyorsun?"

Eğlencesi azaldı. "Hadi eve gidelim," dedi ve bana bir el uzattı.

"Taren benim evim Mal, Adriata değil. Ve kraliçeniz olarak soruma cevap vermenizi talep ediyorum."

Rus bakışları gibi eli de düştü. "Çünkü Kil'e ne yaparsa yapsın, ona hangi cehennemi yaşatırsa yaşatsın, bana ya da anneme ne yaparsa yapsın, nasıl biri olursa olsun, kardeşim ondan asla nefret etmedi." Sanki yüksek sesle ne söylediğini yeni fark etmiş gibi bir kahkaha attı. "Tek istediğim babamın bana yaptıklarını hayal etmemiş gibi hissetmektir. Ve onun da. Bir noktada bunu uydurduğumu, hissettiklerimin hiçbir haklı gerekçesi olmadığını ve yanıldığımı düşündüm. Kil hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Her şey haklıymış gibi davrandı. İnan bana Snow, bana ve ona yaptıkları asla haklı gösterilemez."

"Babandan nefret ediyorum Mal ve onunla hiç tanışmadım bile." Ona bir el uzattım. "Artık iki kişilik bir ekibiz."

"Üç," dedi, sadece nasıl sırtılacağını bildiği gibi sırtarak.
"Cai de öyle. Gerçi o şerefsiz şu anda bana kızgın ve
suratsızmış gibi davranıyor."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SUPPLICUM

KILIAN

W Snow ve Mal dün gece döndüklerinde rahatsız olmanın ötesindeydi. İkisi de kıpırdandıktan sonra Bütün gece odamda türlü delilikler düşünürken, bu sabah Snow düşüncelerini şiddetle, kardeşim de kadınlar ve içkiyle bastırmaya çalışıyordu. Görevlerim tüm dikkatimi vermemi gerektirdiğinden ikisini de durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Albius ve Sebastian'la bir toplantı, eudemonların görülüp görülmediğine dair Sidra denizaltılarını kontrol, Danikler'e yapacağım yolculuğu görüşmek üzere genç Sidran rahibesiyle buluşma, Driada'nın şifacısıyla haftalık toplantısı ve imzalamam gereken on belgeden sonra nihayet Visha'yla buluşmak üzere Olympia'ya doğru yola çıkacak zamanım olmuştu. Taren her zamankinden daha sessizdi, koridorlar neredeyse bomboştu ve askerler bile artık görev yerlerinde değil, pencerelerden dışarı bakıyorlardı.

"Dışarıda ilginç bir şey mi var?" Ben sordum.

Hepsi birden hazırola geçerek yerlerine döndüler ve hep bir ağızdan eğildiler. "Majesteleri."

Uzaklarda bir yerde, kaleye köprülerden biriyle bağlı bir dağ kayalığındaki düz bir kayanın üzerinde, havada büyük bir toz bulutu yükselmiş ve eğitim alanlarını bej bir örtüyle kaplamıştı.

"Bu kraliçe," dedi adamlardan biri. "Bu sabah bir Fogling saldırısının ardından Kilerth'ten döndüler." Arkadaşına dikkatli bir bakış attı. "Askerler kabilenin yakınlarında çok fazla hasara yol açtığını söylüyor. Kontrolünü kaybetmiş. Alaric onun... cezasını veriyor."

"Ceza mı?"

Başını salladı. "Genellikle bu kadar aşırı değildir."

Hemen kaleyi eğitim alanına bağlayan köprüye koştum ve olan bitenin etrafında kümelenmiş büyük bir kalabalığın arkasında kayboldum. Geçmeyi başardığımda, Snow devasa eğitim alanının kayalık zemininde diz çökmüş, zor ve yorgun bir şekilde nefes alırken, Alaric önünde durmuş, "Kalk!" diye bağırmadan önce ağzı hızla hareket ediyordu.

Sallantılı bacakları üzerinde ayağa kalkan Pamuk'un omuzları bükülmüş, yan tarafını tutuyordu. Yüzünde hiçbir acı belirtisi yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Bakışları soğuk ve boştu. Boştu.

Her ne oluyorsa araya girmek istediğimde iki el bileklerimi sardı. Caiden ve Nia beni geri çektiler.

"İyi bir fikir değil gölge çocuk," dedi Caiden sertçe.

Nia hızla başını salladı. "Hiç de iyi bir fikir değil."

O anda Kar yönünde bir patlama oldu ve yayılan rüzgarın şiddetiyle havada toz yükseldi. Hava soğudu ve buz ayaklarımızın altında süründü. Alaric'in saldırısını uzun bir buz duvarıyla engellemiştir. Tanıdığım Snow bir saldırıyla böyle başa çıkmazdı. Kaçmak ve karşı saldırıya geçmek, bu onun her zamanki stratejisiydi.

"Hadi evlat," diye seslendi Alaric yüksek sesle. "Bu sabah Kilerth'e götürdüğün tüm o tavrı göster bana. Dövüşe kızgın mı gitmek istiyorsun? Bana kızgınlığını göster."

Yine de, onu vadinin duvarına çarptırmaya yetecek bir rüzgâr dalgası daha estirdiğinde parmağını bile kıpırdatmadı. Sanki acı onun için bilinmezmiş gibi, bedenini kayadan sıyırdı ve tekrar ayağa kalkarak ona doğru yürüdü.

Oğlumu iyi ve kötü arasında bir sınır olarak kullanıyor.

Bu muydu?

"Bahse girerim gözlerini devirecek ve bu sabah olduğundan daha öfkeli olacak," diye mırıldandı Nia arkadaşının yanında.

Alay etti. "Bahse girerim onu kızdıracak tek bir hareket bile yapmayacak ve yaşlı adam onu örgü kurslarından birine götürecektir."

Nia başını salladı, cebinden bir demet sarılmış havuç dilimi çıkardı ve birini Caiden'a uzattı. "Sınıf başkanı hamile kızını görmek için tatile çıktı.

Snow, hamile kadınların kolayca kabız olduğunu duyduktan sonra bir hizmetçisinin ona kocaman bir torba kuru erik hediye etmesini sağladı."

"Siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Karım hiçbir şey yapmadan darbe üstüne darbe yerken bu ikisine hayretle bakarak sordum.

Nia bana bir havuç dilimi uzattı. "Hayır, Snow yaptı. Bu sabah bir Fogling'in kendisine tuhaf tuhaf baktığını düşündüğü için neredeyse Kilerth'in yarısını yok ediyordu."

Snow kanlar içinde ve topallayarak yanımıza geldi. "Yemin ederim o şey kara ruhumun içine baktı." Havuçları görünce sertçe yutkundu ama burnu kırış kırış oldu. "Başka bir şey var mı?"

Caiden başını salladı. "Sen kıcını tekmelerken kestaneleri yemişsin."

Omuz silkti. "Örgü ören kadın olabilir. Nubil'e şükürler olsun ki onu tatile bir hafta erken gönderdim."

Zephyr generali içini çekti ve Nia'ya birkaç gümüş para uzattı.

Bu ikisi çıldırmış olmalı.

Alaric kaşlarını çatarak kasıla kasıla yanımıza geldi. "Gelinini götür evlat. Başka bir şehri daha kökünden kaldırmaya çalışmadan önce."

Pamuk ona kaşlarını çattı. "Beni yemek vermeden kovmak mı?"

"Adriata'da seni besleyecek bir sürü yeni doğmuş bebek var, evlat."

"Bırak yesin, Ric," dedi Caiden. "Eğer açsa, bir sonraki hedefi Amaris olabilir ve o da kanlı bir yemin etti."

Naip bana döndü. "Bu akşam bizimle yemek yer misin?" Kızına yan gözle baktı ve "Size ikram edecek yılan etimiz ve zehrimiz yok ama onun iğrenç ağzı iştahınızı fazlasıyla doyuracaktır" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, "ama Visha ile buluşmaya gidiyordum. Kar bu arada yemek yiyebilir."

Alaric elini sallayarak, "Cadı ile daha sonra görüşebilirsiniz," dedi. "Bir aile olarak yemeğe oturalım. Eminim bunu defalarca talep ettiğimi sana iletmiştir. Ve eminim ki beni reddettiği her seferinde haklı çıkmıştır. Tamam mı?"

Snow alay etti ve sinirli bir şekilde kasıla kasıla uzaklaşmadan önce bir tutam saçını omzunun arkasına attı.

Nia kolunu Alaric'in koluna doladı ve yanağına bir öpücük kondurmak için havaya kaldırdı. "Ona kızma."

"Kızgın değilim, küçük tavuk. Hayal kırıklığına uğradım."

Nia, "Bütün bu olanlardan dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığını düşünsene," dedi, bakışları Snow köprüden geçip şatoya doğru gözden kaybolana kadar onu takip etti. "En azından zindanlara ineli birkaç gün oldu. Tristin bütün meclis üyelerinin gittiğini söyledi."

Snow yanımda oturmuş, sıcak yahnisini neşeyle höpürdetiyor, dilini yakıyor ve hızlı yediği için her iki kaşıқта bir boğuluyordu.

Bir elimi kaşığının üzerine koydum ve bırakmadan önce ağzındaki çiğnemesini bekledim. "Daha yavaş, aşkım, biraz daha yavaş."

Diğer eli sanki topraklanmaya ihtiyacı varmış gibi masanın üzerinde kıvrıldı ve lokmalarını yavaşlatmaya çalıştı.

Alaric içini çekti ve başını iki yana salladı. Snow'a attığı bakış, onun neden öyle yediğini bildiğini gösteriyordu. Gölgelerinde pişmanlık vardı. "Bugün çizgiyi aştın evlat."

"Çizgi yoktu. Sadece kaya vardı. Çok sallantılı ve kavisli bir kaya."

Kaşığı yere vurdu. "Caelum'un hatırı için."

O da aynısını yaptı, gümüş çatal bıçak neredeyse ahşap masada bir delik açacaktı. Baba ve kızı aynı öfkeyi paylaşıyordu. "Sana canavarda bir sorun olduğunu söylemiştim."

Alaric iç çekti. "Canavarın hiçbir sorunu yoktu. Canavarda neden bir sorun olsun ki?" "Belki de olabilirdi."

Alastair topallayarak

Yemek salonunda vincini duvara dayayıp oturdu. Beni selamladı ve Snow'a "Gördüğünü düşündüğün şey nedir?" diye sordu.

"Gözler," dedi tamamen dolmuş bir ağızla. "Çok... çok... insan görünümlydüler. Son zamanlarda kimse onların tuhaf olduğunu düşünmüyor mu? Kümelenme şekilleri - Soganlar daha önce hiç kümelenmemişlerdi. Öldürdükleri şeylerle de beslenmezlerdi ama şimdi insan ve hayvanları parçalıyorlar.

Aynı şekilde. Bulutları geri çektiğimizde, eskiden sadece şehirlerimizin üzerinde gezinirlerdi, şimdi ise binaları yıkıyorlar, evlerin içinden geçiyorlar. Sanki bunu yapmayı amaçlıyorlarmış gibi."

"Evrim geçiriyor olabilirler," dedi Nia, elinde bir kase güveçle masaya dönerken. "Yeni koşullara uyum sağlıyorlar. Merhaba baba."

Alastair gülümsedi. "Erken çıktın. Ve kahvaltı yapmadan. Sevdiğin gibi yumurta ve kızarmış ekmek yaptım. Cai hepsini bitirdi."

Cai alay etti. "İsraf olmasın diye hepsini yemem için beni resmen tehdit ettin."

Nia özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Eldmoor'a gitmek için erken ayrılmak zorunda kaldım."

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum. "Fogling'deki bu değişiklikleri ne zamandır fark ediyorsunuz?"

Bütün masa dönüp bana baktı. Cevap veren Alastair oldu, "Yaklaşık bir yıl kadar, ama sadece geçen yaz daha da kötüleşti. Şehirlere inmezler, tepemizde dolaşırlar, ışıktan ve aşağıdaki hareketli yaşamdan beslenirler ama asla saldırmazlardı. Neredeyse yirmi yedi yıl boyunca onlarla birlikte yaşadık ve daha önce hiç sorun olmamışlardı."

Hells. "Ne zamandan beri Isjordanlar Myrdur'un üzerinde oyalanıyor ve ölüyorlar?"

Snow'un ki de dahil olmak üzere masadaki herkesin gözleri iki katına çıktı. "Ama," dedi Nia, nefes alış veriş kesilmiş olan Cai'ye bakarak.

"Onları yakıyoruz ve küllerini Seer Denizi'nin üzerine serpiyoruz."

Başımı salladım. "Fark etmez. Myrdur'da hâlâ ölüyorlar. Büyü Myrdur üzerinde çok etkili. Isjordan askerleri Fogling'e dönüşüyor."

"Haklı olabilir," dedi Visha masamıza ulaşp otururken. "Bu mümkün. Bu aynı zamanda Foglinglerin neden farklı ve daha saldırgan olduklarını da açıklayabilir. Ve neden harabelerde kalan herhangi bir Isjordan ruhu hissedemediğimi de. Eğer ruhlar kendilerini çoktan bu canavarlar olarak göstermişlerse, bu durumu açıklayabilir."

Alaric üzüntüyle dudaklarını büzdü. "Ve korkarım şu anda iki tarafla da savaşmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok." Büyük kızına bakarak yüksek sesle içini çekti. "Bana başka bir manevra planlamadığını söyle evlat."

"Her zaman olduğu gibi size söylemeyeceğim," dedi Snow. "Ders öncesi moralimi bozuyor." Kalçamı kendi kalçasıyla dürttü. "Üzerimde solup ölmeden önce Visha'nın seni görmesini sağlayalım."

"Aşk itiraflarınız her zaman kalbimi ısıtıyor, hanımım."

"Dikkatli olmalıyım, tüm bu sıcaklık onu ateşe verebilir." "Yanması umurumda değil, aşkım."

Güzel gözlerini devirdi. "Kapa çenenı." "Ne?

Benim için küstah bir söz yok mu?"

Yumrukları elektrikle doldu ve konuşmamıza tanıklık ederken durup sessizleşen diğer yüzlere baktı.

Yatağa yan yatmış, vücudunun yarısı kenardan sarkmış, karaladığı bir şeyi okuyordu. Uzun süre öyle durduğu için yüzü kıpkırmızı olmuştu. Teslimat belgelerini yere bıraktım ve ona döndüm.

"Aşkim, ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

Bardağın dörtte birini doldurmak için ayağa kalktım. "Peki seni daha az tehlikeli bir meşgale ile meşgul edebilir miyim?"

Ayağa kalktı, önce bana sonra da elimdeki içkiye baktı. "Bana da biraz koy."

Önünde diz çökerek bardağı dudaklarına götürdüm. Bir an gözlerini bana dikti ama benim hızımla içti. "Lezzetli mi?" Başparmağımı ıslak dudaklarında gezdirerek sordum.

İçkinin yakıcılığı karşısında ürperdi. "Bana bunu sadece kral gibi ve ölümcül görünmek için içtiğini söyle."

"Babam beni yeni partileri test etmeye götürürdü. Sanırım bunun için bir tat geliştirdim. Şimdi," dedim, kalanını bir yudumda içerek. "Bana ne gibi sorularınız var? Kaşlarım bana birkaç tane olduğunu söylüyor."

Yüz ifadesini düzeltti ve yatağa uzandı. "Esmeray neden Cynth'e doğru seyahat edebiliyor?"

"Bu diyardaki ilk Aura'lardan biriydi. Henah gücünü aktarırken çok titiz davranırdı ve Esmeray'ı Numen'de karşılaştığı en iyi insanlardan biri olarak görürdü." Raflarımdan birinden siyah deri ciltli bir kitap aldım ve yanına koydum. "Esmeray aynı zamanda insan duygularının renklerini çözen beş asaldan biri."

anlamamızı sağladı. Ayrıca, duygular hakkında daha fazla bilgi edinmek amacıyla Cynth'i ziyaret eden beş kişiden biri de o oldu. Cynth'te bir şelale olduğunu ve suyun altında yıkandığınızda her bir duyguyu sonuna kadar yükselttiğini söylediler. Her birini bir insan zihninin kavrayabileceği en ince ayrıntısına kadar kavrayana kadar günlerce orada kaldılar. Bu beş kişiden biri benim atamdı, var olan ilk Obscur'du - bu yüzden duyguları bir Empat gibi görebiliyorum."

Anima Kitabı'nın sayfalarını çevirdi, parmağını her farklı renkteki bölümün üzerinde gezdirdi. "Duyguları nasıl okuyacağını böyle mi biliyorsun?"

"Çoğunlukla. Mal ve Nia gibi bazı Empatlar aynı zamanda duyguları hissedebilir, tadabilir ve koklayabilir, böylece nasıl hissettiklerine ve ne olduğuna inandıklarına göre yorumlayabilirler."

"Ama bu yanlış olabilir."

Başımı salladım. "Olabilir, bazen yanlış olabilir. Ama genel hatlar öyle değil. Empatları çoğunlukla casus olarak kullanırız, sadece duyguların çok ince çizgilerini öğrenmeleri gerekir çünkü bu bir insanı deşifre etmeye yardımcı olur. Diğerleri ise sadece mutluluk, üzüntü, öfke, aşağılama, acı, korku, sıkıntı ve endişe arasındaki genel çizgileri okumayı öğrenir."

"Peki ya sen? Sen hangisini öğrendin?"

Ağzım fazla çaba harcamadan eğildi. "Çok ince çizgiler." Alay etti ve yatağa geri döndü. "Ama tabii ki."

Mal sanki buranın sahibiymiş gibi odama daldı ve Snow biraz sıçradı. Kardeşim bana eğlenen bir bakış attı. "Yapma!

Yarın sabah Danics'e mi gidiyorsunuz?"

"Sarhoş musun sen?" Ses tonum sert ve soğuktu ama o sırttı.

"Yaklaşamadım bile. Her zamanki gibi tuhaflıklarına alışkın olan Selia müsait değildi ve han doluydu, bu yüzden beni dışarı attılar. Görünüşe göre içkime ve kaledeki tüm içkilere el koymuşsunuz ve şimdi uyuyamıyorum." Snow yatağın kenarına doğru sürünerek bana arka tarafını tamamen göstermiş oldu. "Danics mi dedin?" Bana döndü omzunun üzerinden. "Bir yolunu buldun mu?"

Kardeşıme bir daha gözlerimin içine bakmaması için bir sebep vermeden önce minik geceliğinin kenarını lezzetli sırtından aşağı çektim. "Ona bakıyorsun."

Etrafına bakındı, odada bir şey arıyordu. "Aşkım," dedim geniş bir sırıtışla. "Ben, ben yolum." "Oh. Sen nasıl çözüm oluyorsun?"

"Aynı şekilde ben de topraklarımda pek çok şeyi yapabiliyorum - ben bir Obscur'um. Atlas, bir Obscur'un bilim için, siste yetişen şeylerin bitki örtüsü üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını görmek için dağ sıralarını gezmesiyle ilgili eski bir makale buldu-"

"Henrik," dedi sözümü keserek. "Gevezelik ediyorsun ve uykuya dalmama ramak kaldı."

Mal kıkırdadı, kapısının çerçevesine yaslandı ve ikimizi eğlenerek izledi. "Adriata'daki herkesin ona Henrik demesini sağlamasını izlemek hoşuma gidecek. O lanet ismi kullanmaktan her zaman nefret etmiştir."

Snow önce kardeşıme sonra da bana kaşlarını çattı.

"Nokta oldu." I dedi, kırılma ne olursa olsun
düşündüm aklından geçiyordu. "Danics
büyüsünün içine girebilirim."

"Biz de içine girebiliriz," dedi ikimizi işaret ederek.

I güldü. "Hayır." Değil alarak onu her yerde
yakın tehlike.

"Evet."

"Hayır."

"Evet. Bunu mahvetmeyeceğin konusunda sana
güvendiğimi düşündüren nedir?" "Neden bunu mahvetmek
isteyeyim ki?"

Yüzü tüm kötülüğüyle değişti, gözleri keskinleşti. "Belki
asayı kendine alırsın ve babamın yapmak istediği şeyi
yaparsın."

Bu beni güldürdü. "Aşkı, eğer krallığı mahvetmek
isteseydim. Bunu yapmak için asaya ihtiyacım olmazdı."
Sadece bir düşünce ve tanrıların toprakları bir daha asla
güneş, ışık ve yaşam görmeyecekti.

Mal yanımdaki yatağa uzandı. "Bu konuda onu
destekleyebilirim."

Snow ona ters ters baktı. "Ölümün kardeşi olduğun için ne
kadar gurur duyuyor olmalısın."

Mal derin bir nefes aldı ve "Çok gurur duyuyorum" diye
mırıldandı. Ceketinden bir şey çıkardı. "Adriata tamamen
temiz ve Sayuri adası da dahil olmak üzere Hanai de öyle.
Visha Isjord'a yapacağım bir sonraki yolculuk için hazırlık
yapıyor. Bugün erken saatlerde Highwall'da Albius'la
buluştum ve benim için her şeyin haritasını çıkaracak. Eski
Krigborn hatlarının ötesinde, Islines'de olabileceklerine dair

bazı şüpheleri var. Görünüşe göre Aryan'ın Isjord'un içinde çok sayıda casusu varmış.

barbar kralın sarayında Silas'a göz kulak oluyorlardı. Orada olmaları imkânsız değil."

Kâğıdı ondan aldı. "Adalar'a bensiz gitmeyeceksin. Eren bir keresinde babamla birlikte eski Krigborn topraklarına gitmiş ve yarı şaşkın dönmüştü. Eğer aklını kaybedersen, bütün pis işlerimi kim yapacak?"

"Ah, tüm bu aşk içimi büyük bir sevinçle dolduruyor." Ayağa kalktı ve dirseğinin üzerine yaslanarak bize baktı. "Kardeşim, bunu nasıl yapıyorsun? Çok bunaltıcı olmalı."

Buruşuk şeyi daralmış bir konsantrasyonla okudu. "İşte bu yüzden onu ara sıra bıçaklıyorum, böylece içindeki bunaltıyı dışarı akıtabiliyorum."

"Öyle mi?" İkisinin arasındaki küçük boşluğa uzanarak sordum. "Çık dışarı, Mal."

Gerindi, esnedi ve bana sırtını dönmek için döndü. "İyi uykular."

İç çektim. "Malik." Kardeşim göz kapaklarının tıkırtısıyla uykuya dalmıştı.

Snow biraz ayağa kalktı ve horlamaya başlayan Mal'a göz kırptı. "Ben ortada olmak istiyorum."

Toplantı odamda bir esinti vardı. Gri deri giysili, ölümcül yeşil gözlü, kıvrıkcık koyu kahverengi saçlı ve çatık kaşlı bir esinti. Zephyr kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun ve acımasız bir şekilde duruyordu. "Ben de seninle geliyorum."

Snow gri derisiyle oynamayı bıraktı ve ona ters ters baktı. "Neden?"

"Seni bu... sisin içinde onunla yalnız bırakmam mümkün değil," dedi beni göstererek. "Nia'nın bana anlattıklarından sonra olmaz."

Mal parmağını kaldırarak, "Sis değil," diye düzeltti. "Peki," dedi Snow. "Gerekliyorsa gel."

Kardeşim ayağa kalktı. "O geliyorsa, ben de geliyorum."

"Ne?" Snow ve ben aynı anda sorduk.

Mal kocaman sırttı. "O gidecek, ben gideceğim. Kekim ve ben bir paket olarak geliyoruz."

"Sinirlerimle oynama Prensım," diye hırladı Caiden.

Kardeşim kaşlarını çattı. "Neden bu kadar ekşi, kumkuatım? Seninle oynadığım zamanları severdin."

Snow ikisinin arasında göz kırptı, ağzı kalktı ve Caiden onun alnına bir fiske vurdu. "Öyle değil."

Alnında oluşan küçük kırmızı lekeye dokundum. "Caiden, bunu bir daha yaparsan ayak parmaklarınla çatal tutmayı öğrenmek zorunda kalırsın."

İki kısa soluk yolculuktan sonra dördümüz Danic dağının eteklerinde durduk. Snow, gökyüzüne yükselen siyah bir girdabın arasında kaybolan eski kaya kümesinin yüksekliğini izlerken huşu dolu bir ses çıkardı. Havada yoğun bir büyü tadı vardı. Neredeyse boğulacak kadar yoğundu, ta ki bir elimi içine sokup

Ölüm ve karanlığın kendisi için bir yol açmak için karanlık ve ölüm olan her ne varsa. Eski büyü dar bir koridora ayrıldı ve ateşin suyla buluşması gibi tıslayarak benden uzaklaşmaya başladı.

İçeri bir adım attığında vücudu ürperdi. "Bu beni karıncalandırıyor."

"Çünkü senin sihrin yaşam üretiyor, bu ise ondan besleniyor. Siz zıt kutuplarsınız."

Memphis, Snow'un bedeninden sürüngen formunu çözdü ve havada süzülerek büyük bir kuzguna dönüştü.

"Benimle geliyorsun," dedim ve o ya da Caiden itiraz etmeye fırsat bulamadan atımın sırtına binmesine yardım ettim.

Kendimi onun arkasına çektim, bu fırsattan yararlanarak onu kendime doğru çektim, ta ki vücudu neredeyse benimkinin üzerinde eriyene kadar.

"Beni bu kadar sıkı tutmanın bir nedeni var mı?"

"Evet," diye mırıldandım kulağına ve biraz titredi. "Sis canavarlarının seni benden almasını istemiyorum."

Vücudu panikle gerildi ve önümüzdeki devasa kara bulutu aradı. "Sis mon-" Sonra dirseği yanıma gitti. Küçük bedenine göre çok güçlüydü. Tanrım, nefesim kesildi.

"Elimi tutmak istemediğine emin misin, çöreğim?" Atlarımız dehşet battaniyesinin içinde endişeyle tırıs kalkarken Mal sırtarak Caiden'a sordu.

General sinirlendi. "Bana şirinlik yapma."

"Eğer flört etmeyi bitirdiyseniz, gidebilir miyiz?" Snow aniden titreyerek, "Gidebilir miyiz?" dedi. Nefes nefese kaldı ve sonra fısıldadı, "Hiçbir şey göremiyorum."

Bir elimi karnına koydum ve dokunuşumun altında nabzının deli gibi attığını hissettim. "Ben ikimizi de görüyorum. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Vücudu biraz gevşedi. "Neden bize dokunmuyor?" "Çünkü buna izin vermiyorum."

"Nasıl?"

"Ben karanlıkla birim. Bir Obscur mahkumları sisin içinden geçirdi ve onları sisin içinde terk etti."

"Süslü."

"Aziz elleri kansız tutmak için sapkın bir ceza."

"Düzeltilme," dedi. "Çok süslü. Kan bir tehdittir."

Şakağını öpmek için öne doğru eğildim. "Mecazi anlamda söyledim, dahaara'm." Artık irkilmiyordu ama vücudu, irkilmiş olabileceğini düşünmeme neden olan o titreme hareketini yaptı. Benden korkması, benden nefret etmesinden daha kötüydü.

Boğazını temizledi. "Peki ya gerçekten öldüyse?"

"Ölüme değil, yalnızlığa mahkûm edilmişti," diye açıkladım. "Atalarımın hangisi onu buraya getirdiyse, burada hayatta kalmasını mümkün kılmış olmalı. Daha iyi bilmeseydim, muhtemelen hayatta kalmaktan ziyade geliştiğini söylerdim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Yalnızlığın, en başından beri yalnız olmanın daha iyi olduğunu kanıtlama isteği uyandıran bir yolu vardır. Terk edilmişlik hissini reddetmenin kötü bir yolu."

Omzunun üzerinden biraz döndü. "Veliaht prens ve şimdi de kral olarak, hayatınız boyunca cazibe merkezi olduğunuzu düşünürdüm, en azından Eren öyleydi. Sizin için durum böyle değil miydi?"

"Ne?"

"Sanki bu bir deneyim meselesiymiş gibi konuşuyorsun." Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar sordu: "Peki, en başından beri yalnız olmanın daha iyi olduğunu kanıtlamayı başardın mı?"

Gülümsedim. "Hayır."

Yaklaşık üç saattir yoldaydık ki etrafımızdan garip sesler gelmeye başladı. Sihirli çalılıkların arasından hiçbir şey görünmemesine rağmen bir çığlık başımızı sağa sola çevirmemize neden oldu.

Caiden bir elini ileri doğru savurdu ve bir rüzgâr patlaması devasa, tüy gibi, yarasa benzeri bir yaratığı sisin içine geri gönderdi. Rüzgâr aynı zamanda küllü sisi de bozuyor, zayıf ışık izleri süzülüyordu. Çok geçmeden kaynağa ulaşmıştık. Doğal bir kaynak değildi. Dehşetin büyüünden korunmak için bir kubbe oluşturan sisi uzaklaştıran uzun ahşap bir asaya bir ateş feneri monte edilmişti. Birkaç metre ötede, etrafında ahşap bir çit bulunan bir bungalov ve her türlü sebze ve meyvenin ekili olduğu birkaç şerit arazi duruyordu.

Düşündüğüm gibi.

Kısa süre içinde sürüngen formuna bürünen ve Snow'un boynuna sarılan Memphis'i attan indirdik ve onun etrafında koruyucu bir şekilde tısladı.

"Büyü," dedi Pamuk, avucunu ateşe doğru kaldırarak.

"Seraphim ateşi," diye açıkladım, kendini yakmadan önce elini aşağı çektim. Yanmayan ateş. "Onu bu şekilde hayatta tuttular." Adan'ın ateşi ruhani ateşten besleniyordu ve bu karanlık delik karanlığın manasıyla doluydu. Sonsuza kadar yanacak ve ışığının ulaştığı her şeyi canlı tutacaktı.

Bir ok asaya isabet etti ve hepimiz atıcıya doğru döndük.

Cai elini öne doğru uzattı ve üzerimizde ince bir hava kalkanı oluşturarak bizi korumaya aldı.

İlerideki figür insanla hayvan arasında bir şeydi. Biberli gri saçları sırtına kadar uzanıyor, sakalları da ona uyuyordu. Uzun boylu adam yayına bir ok daha yerleştirirken sert ve öfkeli bir şekilde nefes alıyordu; yakut gözleri Snow'u hedef almıştı. "İzinsiz giriyorsun," diye mırıldandı çakıllı bir sesle, sanki bir süredir konuşmamış gibiydi.

"Ziyaretçiler nasıl izinsiz girebilir?" Snow hedefine doğru çekilen ipin titreşimine rağmen yaklaşıp bizi koruyan kalkanın içinden geçerek sordu. Büyüsünün havayı kıran keskin ıslığı düşünüldüğünde, o yay Snow'un endişelenmesi gereken son şeydi.

Homurdandı. "İki yüz yıldır tek bir ruh bile görmedim."

Ona gülümseyerek yaklaşmaya başladı. Bu kadın. Bu çılgın ve çıldırtıcı kadın. "O zaman şanslı günündesin, Oryn."

Oryn'in alnı şaşkınlıktan kırış kırış oldu. Yayını bir santim indirdi ve "Kimsin sen?" diye sordu.

"Snowlin Edlyenne Skygard, Kral Jonah Ren Skygard'ın torunu, göklerin ve şimşeklerin varisi ve Olympia'nın ilk Elding Kraliçesi. Ah," diye durakladı ve sonra bir eliyle bana doğru işaret etti. "Ve bunlar da Cai, Mal ve Henrik."

Gülümsemenin sırası değildi ama elimde değildi.

Yayını indirdi ve geniş gözlerle karıma baktı. "Sarı gözler, senin büyü kokun çam ve kırağı kokuyor - Verglaser büyü," dedi ve sonra yavaş yavaş kaşlarını çattı. "Metal ve serin yağmur da var. Elding." Farkına vardığında gözleri iki kat büyüdü. "Sen bir Ybris'sin."

Snow içini çekti. "Bu çağda 'nasılsın' ve 'tanıştığımıza memnun oldum' sözleri nereye gitti?"

Birden silahını bıraktı ve Kar'a uzanıp elini tuttu ve kollarını yukarı itti. "Nasıl? Bu imkânsız."

Mal, Caiden ve ben hepimiz öne atılıp onu güvenli bir yere çekerken, ben de adamı yakalayıp üzerinden ittim. "Dikkatli ol."

Dördümüzün arasına baktı. "Nasıl... kontrol ediyorsun?"

"Sanırım senin gibi," dedi Snow, kollarını düzelterek ve siyah örümceklerle kaplı yaralı ellerini işaret ederek

Damarlar. "Seni bu yüzden mi sürgün ettiler? Sen ve ben aynı olduğumuz için mi?"

Mal bana inanmayan bir bakış attı. Ne? Oryn Oryn bir Ybris miydi? Hayır, onun hakkında hiçbir yerde yazılı bir belge ya da kanıt yoktu. Hayır, nedeni bu olamaz.

Garip adam başını salladı. "Hayır, beni sürgüne gönderdiler çünkü bir arada yaşamamız için bir yol buldum. Görünüşe göre diyar bizimle uzlaşmaya varmış, buna sevindim."

Caiden homurdandı. "O kadar sevinme."

"Hayır," dedi Snow ona. "Mühür, sihrimi kontrol etmeme yardımcı olmaktan çok saklanmama yardımcı oldu."

Oryn kaşlarını çattı ve sonra bana baktı. "Peki siz neden buradasınız Majesteleri?"

"Kim olduğumu biliyor musun?"

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Bir Castemont Obscur'un kokusunu ölü bile olsa alabilirim. Şimdi, her ikinize de soruyorum Majesteleri. Neden buradasınız?"

Snow ona doğru yaklaştı. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

Onaylamayarak homurdandı. "Tabii ki biliyorsun. İçeri gel," diyerek evine doğru yürüdü. "Bunun için bir fincan çaya ihtiyacım olabilir gibi bir his var içimde."

"Sorabilir miyim, kökeniniz nedir?" Snow hızla onu içeri kadar takip ederek sordu.

"Annem bir Lyran Empatı, babam ise Heca'dan bir Karanlık Zanaatkârdı," diye açıkladı, yayını ve oklarını kapıya doğru indirdi, bunu yaparken bir eli hâlâ kılıç kabzalarında olan kardeşime ve Cai'ye baktı.

Ev bu kadar iri bir adam için küçüktü. Kapıların ve tavan direklerinin alçak kemerleri altında eğilmek zorunda kaldı. İçerisi iyi aydınlatılmış ve sıcaktı, duvarlardan sarkan her türlü kurutulmuş garni, mekâna yumuşak bir ev kokusu vermişti. Her tarafa serpiştirilmiş hayvan derisinden kilimler ve fokurdayan küçük bir şömine vardı. Tencere ve tavalardan masalara, yatak ve sandalyelere kadar her şey el yapımı görünüyordu.

"Büyüleyici," dedi Snow, Oryn şöminenin sönmekte olan kömürlerinin üzerine koymak için bir tencereye su doldurmaya giderken tahta bir banka oturarak.

Öfkeyle homurdandı ve biraz da eğlenerek ona baktı. "Ruhani bir Ybris olmak başka bir şey, elemental olmak başka bir şey. Ben manamın çoğunu ruhani olanın sürekli akışına yönlendirebilirim ama sen," durup başını salladı, "bir mühürle bile olsa bunun tüm fizikselliğini taşımanın bir bedeli olmalı." Ateş çubuğuyla kömürleri karıştırdı, odanın soğuk havasına bitki kokusu dolmaya başlamıştı. "Mühürleri yaratmak için çalışırken, hiçbir zaman bir elementale yerleştirmeyi başaramadım."

"Bu mühürleri sen mi yarattın?" Snow'un arkasında pozisyon alarak sordum.

Başını salladı. "Şimdi asırlar önceymiş gibi geliyor ama denedim. Adriatyalıların bu krallıktan kovduğu başka bir rahiple birlikte. Normal bir şekilde yaşayabilmemiz için bir fırsat vardı. Ama sizin türünüz hiç yaşamamamızın daha iyi olacağını düşündü. Peri masalları, kutsal kitaplar ve her şey bize asla

olur." Masaya iki metal bardak getirdi, acı kokulu çayı döktü ve diğer ikisini kardeşime ve Caiden'a vermeden önce bize uzattı. "Oturun kralım. Ona zarar vermeyeceğim."

Snow'un yanındaki koltuğa kaydım ve Memphis bağlarından kurtularak soğuk bedenini kucağıma bıraktı.

Oryn, Kar'a dönüp "Mührünü kim yaptı?" diye sormadan önce kısa bir süre morfin hareketine baktı.

"Lysander Delcour."

Hâlâ şaşkındı. "Bir Delcour mu? Bu her şeyi açıklıyor. Mührü sağlam tutmak için tanrıların işaretlerini kullanmış olmalı. Ama bu aynı zamanda bugün duyduğum en tuhaf şey olabilir. Bir Elding Kraliçesi ve bir Gece Kralı'nın ziyaretinden daha garip. Bir Delcour asla böyle bir şeyi kabul etmez. Gelenekleri ve tanrılarına olan inançları fanatizm ile körlük arasında bir sınırdadır."

Snow çayını yudumladı, tadı burnunu biraz kırıştırdı ama elinden bırakmadı. "Lysander doğuştan piçti ama en iyi Zanaatkârlarının hepsinden daha yetenekliydi. Onun inancı çoğundan daha moderndi. Büyükbabam için çalışmaya başladığında-"

"Jonah, onu hatırlıyorum," dedi Oryn başını sallayarak. "Her zaman yeni yetenekleri keşfetmeye meraklı biriydi."

"Öyle yaptı," diye onayladı Snow. "Lysander'a bu büyüü deneme şansı verdi."

"Hm," diye mırıldandı Oryn, yerine otururken. Bakışları elimin morfin başı üzerindeki hareketini izledi. "Onun bağlı olduğu

sana güveniyor."

Snow hemen, "Benim bağım yapışkan küçük bir şey," diye cevap verdi.

Oryn gür bir kaş kaldırdı. "Peki ona dokunursam, o da bana yapışır mı?"

Snow başını salladı. "Evet, dişleriyle. Sen onun için hâlâ bir yabancısın."

Kahkahalarla gürlledi. "Onun senin sevgilin olduğunu itiraf etmek çok mu kötü olurdu?"

Snow çayını yudumlarken öksürdü ve arkamızdaki diğer ikisi de öksürdü. "O bir aşık değil."

"Bana öyle geliyor."

Karım kolunu ağzına götürdü. "Annemi öldürdü, neredeyse beni ve kardeşlerimi de öldürüyordu."

Oryn'in gözleri neredeyse dışarı fırlayacaktı. Sonra Pamuk hikâyesinin geri kalanını bitirdi ve Oryn onu hayranlıkla dinledi. Ta ki hayranlık dehşete dönüşene kadar.

"Krigborn kralı olan baban Octa Virga'yı mı topluyor?" diye sordu, kaşları şaşkınlıktan çok endişeyle çatılmıştı.

Başını salladı. "Öyle."

"Ve onu durdurmak için bu parçaları kendiniz mi bulmak istiyorsunuz?"

Snow konsantrasyonla masanın üzerine eğildi. "Hepsi değil. Biri, asla bulamayacağı ya da içine giremeyeceğı bir yere, tespit edilemeyecek bir aracın altına koymak için. O tek parça olmadan, o gemiyi asla inşa edemeyecek.

tüm asa. Şu anda, krallıklarımızı ihlal edilmekten korumak için yaptıklarımız dışında, onlara ulaşmasını engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Ve sizce ben yardım edebilir miyim?"

Snow tekrar başını salladı. "Onları takip etmenin bir yolunu bulmak istiyoruz. Türümüzle ve asa parçalarını korumak için nasıl hapsedildikleriyle ilgili bir çalışmanız vardı. Onları saklamakla görevlendirilen yaşlı Zanaatkârların üç tuzak yarattığından bahsetmiştiniz: Arx Üçlüsü. Zanaat, hayvan, Ybris. Onları nasıl bulabileceğimizi bilebileceğinizi umuyoruz."

Çayını yudumladı. "Bu bana önerilmişti, ama fazla araştırma fırsatım olmadı."

"Görevlendirilmiş mi? Kim tarafından?" Ben sordum. Bu, düşündüğümüzden çok daha fazla insanın Octa Virga'yı bildiği anlamına mı geliyordu?

"Bir gezgin. Yolculukları sırasında tam da bunu anlatan yaşlı bir Crafter parşömenine rastlamış. O zamanlar bunu son derece etkileyici bulmuştum. O zamanlar barış zamanıydı çünkü. Daha fazlasını öğrenebilirdim ama kısa bir süre sonra kral beni buraya sürgün etti. Sanırım bir denizci ya da bir tüccar olabilir, emin değilim ama çok daha fazla bilgiye ulaşmıştı. Seraphim'in yakılmasının üzerinden sadece birkaç yüzyıl geçtiği için bu merak o zamanlar için alışılmadık bir şey değildi. Cezalandırılabilir bir bilgi, evet, ama hazine avcıları arasında çılgınca popüler." Bir eliyle uzamış sakalını ovuşturdu ve düşünceli düşünceli başını salladı. "Yardım edebilmemin tek yolu zaten bir parçaya sahip olman olurdu. Tek bir parçayı

başka bir iz. Aksi takdirde, korkarım bu yolculuğu boşa yapmış olursunuz, Majesteleri."

Belki de Silas'ın diğer yerleri bu kadar kolay bulmasının nedeni buydu. Ama beni rahatsız eden başka bir şey vardı. "Isjordan kralı taşını ilk bulan kişi değil, Solaryan kralı oldu. Elimizdeki bilgilerle birini aramaya nasıl başlayabiliriz ki?"

"Size söyledim kralım, onu arayanlar arasında büyük bir bilgi vardı. Belki de tesadüfen bulmuştur. Belki de bilgiyi nesilden nesile aktaran ve sır olarak saklayan biri ona sattı. Düşünürseniz bu bir tür hazine. Parayla satın alabileceğiniz bir hazine." Yine de mırıldandı. "Solaryan parçasının onda olduğunu ve güneş hükümdarlarının Isjordan kralının neyin peşinde olduğunu farkında olduğunu söyledin."

İkimiz de başımızı salladık.

"Theros kütüphanesi Numen'in zihnidir," dedi Oryn ve ayağa kalkıp dağınık bir günlüğü eline alarak, bizim çağımızda nesli tükenmiş olan her türlü karalama ve tuhaf dille dolu bir sayfaya baktı. Eğri büğrü bir parmağıyla yüksek bir kule binasının resmini işaret etti. "Cyra ve Krig iyi arkadaşlardı. Numen'de geçirdikleri süre boyunca Cyra'ya güneş hükümdarlarının fanatikçe korudukları her türlü makale, kitap ve büyü kitabını hediye etti. Eğer orada bilgi varsa hiç şaşırmam. Büyük olasılıkla Kış Kralı'nın nasıl öğrendiğini de."

Snow oturduğu yerde biraz sıçradı ve masaya doğru eğildi. "Kitaplardan bahsediyoruz. Babam Esmeray'ın günlüklerinden birini almaları için casuslarını gönderdi." Parmaklarını şıklattı. "Hayatım, adı neydi?"

Yine gülümsememe engel olamadım. "Ahmes Lore."

Oryn'in gözleri üçüncü kez büyüdü. "Peki o aldı mı?"

"Hayır, ondan önce ben aldım." Masaya daha da yaslandı.

"Bu babam için neden merak uyandırıcı bir şey olsun ki?"

Oryn bu düşünceden rahatsız olmuş gibiydi. "Eskilerin anlattığı pek çok hikâyede asa parçalarından birinin Numen ile göklerden biri arasındaki kapılarda korunduğu söylenir. Ahmes İlmi kapıların şifresini çözebilir."

Gizem sonunda çözüldü. Ve beklediğimden çok daha az tehlikeli bir nedenden dolayı. Tanrılara şükür Snow onu Silas'tan önce almayı başarmıştı.

Snow ve ben birbirimize baktık. "Hangisi?" diye ikimiz de aynı anda sorduk.

"Bu sadece geçerken duyduğum bir söylentiydi, ama eğer bir tahminde bulunacak olsaydım, bunun Seraphim olduğunu düşünürdüm. Asaların bulunduğu yerlerin hepsi Karanlık Zanaatkârlar tarafından gizlendi ve Seraphim Eldmoor'dan en uzakta, zanaatın çekildiği yer. Böylesine değerli bir eseri gizlemek için yeterince güçlü bir perde uygulamak imkansız olurdu. Biri asa parçalarını en etkili şekilde nasıl saklayacağını uzun uzun düşünürdü ve birini korumak için tuhaf bir peçe bırakmak yaşlı bir Zanaatkârın doğasına uygun değildir."

Snow düşünceli bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Anlamıyorum. Babama bunu nasıl okutmuş olabilir?"

Yaşlı adam onun ne sorguladığından ziyade sorduğu soruya şaşırılmış görünüyordu ve sonra ellerini çırpıp başka bir soru sorduğunda tekrar irkildi: "Neden okuyabiliyorum?"

Oryn yine bu ifşaat karşısında telaşlanmış görünmüyordu ama kaşlarını çattı ve sanki bu cevabı zaten bilmemiz gerekiyormuş gibi Snow'la benim aramda gidip geldi. "Emin değilim. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Yalan söylemişti. Ve bana attığı ciddi bakışa bakılırsa, bunu iyi bir sebep için yapmıştı.

"Buraya gelmemizin başka bir nedeni daha var," dedim. "Cezanızı iptal etmek istiyorum. Adriata'ya dönün. Eğer hâlâ pratik yapmak istiyorsan, benim kanatlarım altındaki rahiplere katılabilirsin. Eğer istemiyorsanız, dilediğiniz yerde özgürlüğünüzün tadını çıkarın."

Oryn şaşırılmış görünüyordu ve kelimeler aklına geldiğinde yavaşça başını salladı. "İki yüz yıldır tek bir insan görmedim ve artık onların arasına ait değilim. Aslında hiç ait olmadım. Ve geçen bu iki yüz yılda bizim için hiçbir şeyin değişmediğini bilmek, cezamın geri kalanını burada tamamlamayı tercih ederim."

Ne de olsa yalnızlığın, tek başınıza daha iyi olduğunuzu kanıtlamak için bir yolu vardı.

"O zaman Olympia'ya gel," dedi Snow. "Benim korumam ve yönetimim altında."

Oryn garip bir merakla Pamuk'a baktı. "Peki bunu neden yaptın?"

"Sen üç yüz küsur yaşında bir Ybris'sin. Bilgi sahibi birisin ve bunu paylaşmanı istiyorum. Ayrıca kontrol edemediği bir şey -insan korkusu- yüzünden cezalandırılmaması gereken nefes alan başka bir varlıksın. Daha iyi, daha büyük olduğum için özür dilemeyeceğim. Ve senin de bunu yapmana izin vermeyi reddediyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ayrıca, Adriata'daki spot ışığımı paylaşmak istiyorum. Tek başıma korkunç olmak hiç eğlenceli değil."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama gölgelerinde hayranlık okunuyordu. "Tuhaf birisiniz kraliçem."

"Tuhaf mı?" Snow kaşlarını çatarak biraz kırılgan bir ifadeyle sordu.

Ayağa kalktım. "Sizin için önem taşıyan her şeyi toplayın, biz de gidelim."

Oryn yavaşça yerinden kalktı, hâlâ kararsızdı ve endişeyle avuçlarını iki yanına sürtüyordu. "Sanırım bu," dedi, hırpalanmış günlüğü eline alarak. "Başka bir şey yok."

Beşimiz, uzun Danic'in yüksekliğinden inmeden önce Seraphim ateşinde bir meşale yaktık. Oryn yaşlılıktan ve Daniklerin büyü yorgunluğundan bitkin düşmüştü, bu yüzden ona atımı teklif etmiştim. Memphis bir kısrağa dönüşmüştü, ben dizginleri tutarak onun yanında yürürken Snow'u taşıyordu.

İniş tırmanıştan çok daha kolaydı, özellikle de sürekli yanan ateş sayesinde, ama Snow içine gizlendiğimiz kara bulutun etrafına temkinli bakışlar atmaya devam etti.

"Bunun bize bir zararı olmaz. Dağlardan mücevher çıkarmak için gelmediysen tabii. Büyü böyle işliyor," dedi Oryn ona. Meşaleyi mürekkepli sisin içinde salladı ve feryat edip solmasını izledi.

"Madem yolunuzu biliyordunuz, neden hiç ayrılmayı denemediniz?"

Yaşlı adam cevabını düşünmek için bir dakika bekledi. "Ait olma hissini, yalnızlığın içinde buldum."

Snow bana biraz baktı ve sonra gözlerini kırpıştırarak ileriye baktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

MARMORIS

SNOWLIN

T Güneş hükümdarları talebimize en kısa sürede yanıt verdiler.

temas günü. Kilian'ı şaşırtan bir şey vardı. çoğu. Adriata ve Solarya kinlerini kutsamalarının farklılığından daha fazlasına dayandırıyorlardı. Bu, tanrıların zamanından beri inşa edilmiş bir temeldi. Kaderlerinde birbirlerinden nefret etmek olan iki aşık. Cyra ve Henah. Gece ve gündüz.

Pen ve ben Kilian'ın yatağının kenarında otururken, bir hizmetçi iki güneş kralını küçük yalanımıza ikna etmek için Solarya'ya giymem gereken kıyafetleri getirdi. Gördüğüm Adriatyalı kadınların çoğu asker, rahibe ya da meclis üyesiydi ve neredeyse erkeklere benzer kıyafetler giyiyorlardı. Önümüzde duran ise daha önce kimsenin giydiğini görmediğim bir şeydi.

Pen siyah mekanizmayı sanki ateşte yanıyormuş ve çürük yumurta kokuyormuş gibi eline aldı. "Ciddi olamazlar."

"Çok ciddi," dedi Kilian, her zamankinden daha yakışıklı bir şekilde içeri girerken, üzerinde detaylı gümüş işlemler olan siyah bir elbise vardı. Bir kral gibi değil, bir tanrı gibi görünüyordu. "Hanımım nerede?" diye sorarak odaya baktı ve ben biraz doğruldum. "İşte orada. Bana kaşlarını çatıyor." Sırıttı. "Mükemmel."

Ofladım ve aptaldan uzaklaştım.

Küçük havuç, kalçalarımı zar zor yukarı çekmeyi başaran dar şeyin içine girmeme yardım etti. Odadaki tüm ışığı emiyormuş gibi görünen koyu renkli bir kumaştan yapılmış olan elbise, kollar boyunca ve arkamda neredeyse bir ayak uzanan uzun tren boyunca uzanan el dikişli altın işlemlerin güzelliği idi. Geçtiğimiz haftalarda biraz kilo vermiştim ama bu şey üzerime ikinci bir deri gibi yapışmış, göğüs dekolterimi neredeyse çeneme ulaşacak kadar yukarı itmişti.

Kilian Atlas'la konuşmasını kesti. Gözleri beni tepeden tırnağa taradı ve dudakları sırtarak, "Sen benim ölümümsün," dedi.

Yüzümün onun bakışları ve sözleri yüzünden kıpkırmızı olduğuna emindim. Kendimi her zaman güzel hissetmişimdir ama o bunu söylediğinde farklı bir güzellik hissettim.

"Kutsanmış Krig," diye mırıldandı Pen, Atlas'ın elini tuttu ve tabanları yanıyormuş gibi odadan kaçarak onunla kendi başıma ilgilenmeme izin verdi.

"Sanırım sen de güzel görünüyorsun," dedim, ona doğru yürüdüm ve tereddütlü bir avucumu göğsünde yumuşattım. Isınmak

Yardım et. Davranışlarım konusunda ne kadar iyi olsam da, söz konusu o olduğunda zorlanıyordum. Onun dokunuşlarına ve sözlerine karşı tepkim geri tepmek oluyordu.

Kara kaşlarını yukarı kaldırdı. "Güzel mi?"

Başımı salladım ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Sen gördüğüm en güzel adamsın." Belki de haftalardır ağızımdan çıkan en doğru söz buydu.

Gülümsedi, hüzünlü gözleri de gülümsedi. Kesinlikle tanıdığım en güzel adamdı. "Bana daha önce hiç güzel dememişlerdi."

"İnsanın içini ısıtıyor, değil mi?"

Güldü ve göğsümün daraldığından emindim çünkü nefes almak aniden zorlaştı. Gülümsemesi düştü. Bir şey görmüş ya da hissetmiş olmalıydı, bunu nasıl yaptığını bilmiyordum çünkü düşüncelerimin değiştiğini nasıl anladığını bana hiç anlatmamıştı. Hafif bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Gözlerin. Hâlâ o şeyi yapıyorlar."

Gülüştün hala beni mahvediyor. Bir zamanlar sadece benimdi ve yine sadece benim olmasını istedim. Utanç beni bir anda yıkadı ve vücudumun soğuduğunu hissettim. Hepsi o yalan yüzündendi - özlediğim o değildi, onun yalanıydı. En sevdiğim yalan içindi. O benim en sevdiğim yalandı. "Moriko'yu yaz güneşinin altında bekletmeyelim. Kadim şey solup gidebilir."

Kolumdan tutup beni tekrar kendisine çevirdi. Ona bakabilmem için parmağıyla çenemi tuttu. "Bugün sana söylemedim." Eğilip burnumun ucunu öptü ve sonra

"Seni seviyorum." diye fısıldamadan önce iki gözümün içine baktı.

Göğsüm sıkıştı. O üç lanetli kelime. Sadece ondan duyduğum o üç lanetli kelime. Beni damgaladılar ve uzun zamandır donmuş olan bir şeyimi çözdüler - sevilme arzusu. Sevimyi arzuluyordum. Tabii onun gibi biri benim gibi birini sevebilirse. Hepsi onun oyunuydu. Hâlâ bu oyunu oynamayı bu kadar kolay bulmasından korkuyordum. "Rol yapmaya başlamak için çok erken."

Burnumu kendi burnuyla dürttü, alt dudağımı ısırarak ve dişlerinin arasında sürüklemek için eğildiğinde sıcak nefesi tenimde dalgalanıyordu. "Sana bir sözlük hediye etmeliyim," diye fısıldadıktan sonra dudaklarımın iki köşesini öptü ve nabzım hızlandı. Ona bakabilmem için bir parmağıyla çenemi hafifçe kaldırdı. "Yoksa sana kendim mi öğreteyim? Ben çok sabırlı bir adamım. Senin için yavaştan alacağım. Çok yavaş, aşkım." Gözleri tekrar dudaklarıma kaydı ve derin bir nefes aldı. "Sana her şeyi öğreteceğim. Her kelimemin tanımını ve sana olan sevgimi dilinde tadacaksın. Ve sonra onu arzulayacaksın. Tıpkı benim seni arzuladığım gibi. Sana bu açlığı öğretmek istiyorum. Ama asla açlıktan ölmene izin vermeyeceğim.

-Asla."

İnsan bunu nasıl açıklayabilir, nasıl anlamlandırabilirdi? Neden bunu tekrar yapmasını istedim? Neden o kelimeleri tekrar tenime fısıldamasını istiyordum? Belki... belki ona bir kez sahip olmak beni doyururdu - ona duyduğum bu saplantıyı ortadan kaldırırdı.

Çok mu zor nefes alıyordum yoksa hiç mi nefes almıyordum emin değildim.

Parmakları yüzümden kaydı ve önümde diz çökerek saten siyah terliği ayağıma geçirdi. Erkeklerle diz çöktürmek hiçbir zaman zevk veren bir şey olmamıştı, onları tabutlarına itmeyi daha çok tercih ederdim. Ama bir kralı dize getirmek? Yeniden düşünmek zorundaydım.

"Gidelim mi?" diye sordu, tutmam için elini uzatarak. "Yoksa bana bir kez daha bakmak mı istersin?"

"Hayır, işim bitmişti."

Kıkırdadı ve güneş hükümdarlarının gönderdiği zarfı çevirerek açtı ve bizi buluşma yerine götürmeden önce eski dildeki rünleri okudu. Solarya'nın iki yöneticisi bizimle Solarya'nın güneyinde, tanrılar zamanından beri siyasi toplantılar için kullanılan ıssız bir vaha olan Noor Adası'nda buluşmaya karar vermişti.

Güneş tüm yüzeyleri kabartmış, gökyüzünü masmavi, taşlar parlak bej ve etrafımızı saran denizi parıltıyan bir akuamarine boyamıştı. Suyun mu yoksa gökyüzünün mü daha berrak olduğunu anlayamıyordum. Küçük ada, bulunduğumuz yerden çok uzak olmayan bir tepenin yüksekliğinde duran altın boyalı bir alcazar dışında ıssızdı. Hava nemli ve sıcaktı, ciğerlerim bu hava için yaratılmamıştı.

Diğerleriyle buluşacağımız binaya çıkan yüksek merdivenleri tırmanırken Kilian eldivenli elimi sıkıca kavradı.

Üçüncü tökezlememde elbisemin kuyruğunu ellerimde toplamaya karar verdim. "Adriatyalı kadınlar bunu her gün nasıl giyiyor?" Sinirlenerek ofladım.

Omuz silkti. "Yapmazlar."

Bu da kaşlarımı çatarak ona dönmeme neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu giyen başka bir saray kadını gördün mü?" dedi çenemi aşağıya doğru işaret ederek ve vücudumu tekrar uzun uzun inceleme fırsatını yakalayarak.

"O zaman neden bunu giyiyorum?"

"Böylece kıcını daha iyi görebiliyorum," dedi ve sonra popoma bir tokat attı. Ben karşılık vermeye başlayınca kaşlarını kaldırdı. "Tamamen aşıksın, unuttun mu?"

"Bunun tadını çıkarabildiğin kadar çıkar çünkü seni pişman etmeyi planlıyorum."

"Umarım sözünüzde durursunuz. Beni şu anda olduğundan daha fazla nasıl cezalandırabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Bana bakarken burun deliklerinin genişlemesi karnımın alt kısmında bir çarpıntı yarattı.

Yol boyunca Calgnan dilinde küfürler mırıldandım ama tek yaptığım onu gülme krizine sokmak oldu.

Saray bir labirent gibi inşa edilmişti. Yüksek ve tavansız binanın labirenti andıran koridorlarında Solarya'nın tarihine dair rengârenk cerulean, kömür ve altın rengi tablolar sıralanıyordu. İnci gibi mermer zeminler gün ışığını bej duvarlara yansıtıyor ve onları yaldızlı gösteriyordu.

Durdum, gözüme bir şey takılmıştı. Birbirine bakan iki kadının resmi. Siyah saçlı, uzun boylu bir kadın, uçuşan siyah ipekler giymiş, tepesinde hilal olan kısa bir asa tutuyordu. Karşısında, ince örgülü uzun saçları beline kadar dökülen, koyu kahverengi teni altın beneklerle kaplanmış gibi parlayan ve buna tezat olarak kısa beyaz bir elbise giymiş, vücudunu birkaç altın zincirle süsleyen başka bir kadın vardı.

"Henah ve Cyra," dedim bir elimle aralarındaki Tahuma yazıtının üzerinde gezinerek. "Nefretle birbirine bağlı iki aşık."

"Nefret değil. Kader," dedi Kilian. "Karanlığında parladı ve siyah geceyi zayıflattı. Işığında mavi günü kararttı. Kaderlerinde birbirlerini köreltmek vardı. Onları yok etmese bile, birlikte olmak kim olduklarını ellerinden aldı. Gündüz ve gece."

"Herhangi biri," diye mırıldandım. "Başka birini de isteyebilirlerdi. Yine de birbirlerine acı çektirdiler, birbirlerini yok ettiler ve sonra sadece sonuçlarıyla yaşamak için parçalandılar. Sanırım tanrılar da insanlar kadar aptal. Belki daha da kötüler."

"İstediğin kişiyi değiştiremezsin."

"İşte buradasın," diye seslendi Moriko, koridorun aşağısından geliyordu, geleneksel Hanaian kıyafetleri içinde savaşçı bir tanrıça gibi görünüyordu. Yanında, Hanaian muhafızlarının giydiği yeşil ve pirinç zırhlı bir kıyafet giyen Nia duruyordu. "Kayıp mı oldunuz?"

Alay ettim ve sonra arkadaşşıma döndüm. "Berbat görünüyorsun."

Nia beni incelerken sırtıttı. "Nasıl görüldüğüm hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Sonbahar Kraliçesi bir kolunu onun beline doladı. "Evet, Gece Kraliçesi, nasıl görüldüğü hakkında konuşmak ister misin?"

Kilian, Moriko'nun kafasını ısırp koparmamı engellemek için beni koridorun ilerisine doğru yönlendirerek esprili bir şekilde, "Şimdi, şimdi hanımlar," dedi.

"Ona çok sert davranıyorsun," diye mırıldandı kulağıma. "Birinin onu tetikte tutması gerekiyor."

"Nia'yı önemsiyor."

Ben de bundan korkuyordum. "Önemsemek abartılıyor. Bir zamanlar küçükken bu küçük kaktüs bitkisini önemserdim - belki de önemsemekten daha fazlasını. Ona tapardım ve onu arkadaşlarımdan en iyisi yapardım, yine de tek yapmam gereken onu uzun zaman sonra bir kez sulamakken açlıktan ölmesine izin verdim. Ve bunun bana nasıl bir ders verdiğini bilmek ister misiniz?"

"Bir kaktüs arkadaş olunabilecek en kötü bitki midir?"

"Aslında o da var ama hayır. Gelişmek için sürekli bakımına ihtiyaç duyan bir şeyin yorucu olduğunu öğrendim. Moriko aralarındaki bu ilişkinin var olabilmesi için onu sürekli sulaması gerektiğini anladığında ne olacak? Nia bunu hissetmek istiyor, o böyle biri. Bunun tadını çıkarmak istiyor. Çünkü bunu arzuluyor. Moriko artık Nia'ya istediği şeyi ve istediği şekilde veremediğinde ne olacak?" Annemden öğrendiğim zor bir ders. Ancak ben her zaman kaktüs olmuştum ve sulanmayı hiç istemediğim halde beni sulamaktan bıkmıştı. Onun bakımı ve bakım şekli bir

uyuşturucu gibiydi.

vermekten yoruldu. Hiçbir zaman su istemedim, tek istediğim onun güneş ışığından bir parça almaktı. En azından o zaman onun ışınları altında solabilirdim. Ama sonra her terk ediliş gibi, bir ot olmayı ve kendi başıma beslenmeyi öğrendim. Ve bir kez öğrendiğimde, bir başkasının ilgisinin benim için hiçbir önemi kalmadı - en azından onu arzulamamak için.

Aniden durdu ve herkes de durdu. Moriko ve Nia'ya dönerek, "Bize biraz izin verir misiniz?" dedi.

"Lütfen birbirinizi hançerlemeyin. Bu işi kansız halledelim, olur mu?" Nia, Moriko'nun peşinden giderek uyardı.

"Bu bir kaktüsle ilgili değildi, değil mi?" diye sordu ve bir an duraksadım.

"Öyleydi," dedim kollarımı kayıtsızca kavuşturarak.

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. Bu hareket o kadar rahatlatıcıydı ki, gözlerim kapandı ve bu rahatlığı kabul ettim - aşık bir kadın böyle davranırdı. "Bu kaktüsü kim aç bırakır ki? Ben seni aşırı sulardım. Seni arkadaşlarımin en iyisi yapardım."

Alay ettim. "Sen ve ben hiçbir koşulda arkadaş olamazdık."

"Nasıl yani?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri becermek istiyorum. Ve benim bu tür arkadaşlıklarım yok."

Şakağının seğirme şekli, adamın zincirlenmiş ve hapsedilmiş olduğunu düşünmeme neden oldu - zaten işkencelerim altında acı çekiyordu. "Numara mı yapıyoruz?"

"Ne zaman durduk ki?" Yalancı. Yalancı. Yalancı. Hastaydım. Çok hastaydım.

Ağız gülümsemeye başladığında topuklarımın üzerinde döndüm ve koridorun geri kalan kısmını yürüdüm. Son dönemeçte, sandalyelerin sıralandığı pırıl pırıl bir açık alan göründü. Sütunlar açık tavana kadar yükseliyordu ve aralarında, yaz esintisinin dokunuşuyla salınan ince ipek tabakaları duvar görevi görüyordu. Sütun çemberi şeklindeki zeminin ortasında güneşin altın bir resmi duruyordu ve açık tavanın hemen üzerinde ona paralel olarak Hemera'nın cenneti yükseliyordu. Cennet Solarya'nın yöneticilerini takip ediyordu, nerede olurlarsa olsunlar başlarının üzerinde duruyordu. Gökyüzünde bir taç.

Kral Magnus Vayr, tam olarak bir oda sayılamayacak açık alanı çevreleyen sandalyelerden oluşan bir halkada oturuyordu. Uzun boylu ve zayıf, güneşin altında parıltı havuzuna dönüşen koyu kahverengi teniyle Cora, kocasının yanında yer aldı. Güneş kraliçesi, sadece perilerin ve su perilerinin masallarında okuduğum, farklı bir güzelliğe sahip bir şeydi. Magnus ise iri yarı bir adamdı, Kilian'dan bir santim kadar daha uzundu, ince örgülü uzun saçları altın bantlar ve incilerle süslüydü, şeffaf beyaz bir bluz ve bol beyaz bir etekten oluşan Solaryan kıyafeti dizlerinin üzerinde bitiyor ve sıkı çalışmayla yontulmuş kasları ortaya çıkıyordu. Koyu teniyle tezat oluşturan pembe yara izleri, kral olmadan önce babasının ordusunda bir savaşçı olarak geçirdiği yılların altını çiziyordu. İkisi de haklarında söylenen övgülerde ve panagirlerde kudretliydi, ama onlar

Bizden önce de kudretli. Işık ve şifacı. Tüm diyarın övgüyle bahsettiği çift.

Çift, büyüleyici bir yaratıkmışım gibi bana odaklanmadan önce tuhaf bir bakış attı ve ben de sesime yansıyan kızgınlığa engel olamadım, "Bana bakmanın kabalık olduğu söylendi."

Magnus biraz da espriyle, "Tahuma dili konuşuyorsunuz," dedi ve bize oturmamızı işaret etti.

Ancak, bizim tarafımızda sadece bir koltuk vardı. Kilian için. Magnus kesinlikle özür dilemeden, "Özür dilerim," dedi. "Biz

Doğruyu söylüyor olabileceğinizi düşünmeden bu buluşma fikrini ortaya attık. Bunun sadece zaman kaybettiren bir aldatmaca olduğunu düşündüğümüz için bizi affetmelisiniz." Bir kahkaha attı. "Avcı ve av evlenmiş ve birbirlerine aşık olmuşlar. Böylesine özenle örülmüş bir masalı kim düşünebilir ki?"

Kilian bana oturmam için yol gösterirken kendisi koltuğun kollarına yaslandı ve bir kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarıma doladı. "Endişelenme," dedi sözlerini ısırarak. "Biz senin tuhaflıklarına alışkınız. Altmış yıldır bu krallığı yönetiyorsunuz. Bize yetişmesi gerekiyor."

Gözlerim Kilian'a ve onun alışılmadık ses tonuna kayd.

Magnus'un yapay gülümsemesi birazcık seğirdi. "Henrik her zaman çok yumuşak konuşurdu."

"Babam öldü. Sizin de iyi bildiğiniz bir gerçek."

Yanımdaki adamı garipsemekten kendimi alamadım. Konuşma tarzı daha önce tanık olduğum bir tarz değildi, toplantılarında bile.

Güneş Kralı biraz bocaladı. "Gönderdiğimiz mektupta da ifade ettiğim gibi, babanız bu kıta için büyük bir kayıptı. Genç yaşında hastalığa yakalanması çok talihsiz bir olaydı. Kaybınız için çok üzgünüz."

"Öyle miydin?" Kilian biraz şaşkınlıkla sordu. "Bir hafta sonra Lyra'ya saldırmak için sekiz gemi gönderdiğinizde bunu düşünemezdim. Adamlar Empatlarımızdan biraz ilgi gördükten sonra hemen konuşmaya başladılar. Zihin kırılabilir, narin bir şeydir." Bir bacağını diğerinin üzerinde çaprazladı. "O küçük jestle ne elde etmek istediğinden tam olarak emin değilim."

Ağzım biraz açıldı. Ne oldu? Düşmanlıklarının boyutu bu muydu?

Magnus güldü - bu bir tedirginlik kahkahasıydı. "Yeni kral için bir test."

Kilian her zamanki gibi sert görünüyordu. "İnsan bunun yeni bir kralı olan bir krallık için bir sınav olduğunu düşünür. Senin bu sınavını geçtim mi, geçemedim mi Magnus?"

O ne yapıyordu? İttifak yapmak için burada değil miydik?

Güneş Kralı boğazını temizledi ve koltuğuna geri yaslandı. "Demek Kış Prensesi'yle evlendin."

"Güneş ne kadar süre yukarıda kalıyor?" diye sordum, bundan çoktan sıkılmıştım. Sıcak beni sinirli yapıyordu.

Cora şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Neden sordunuz?"

İkisine de sakarca bir gülümseme verdim. "Bariz konulara harcayacak zaman bulduğunuza göre, düşündüğümünden daha uzun süre açık kalabilir."

Moriko'nun ağız hafifçe seğırdi ve Nia, "Heyecanımızı bağışlayın ama korkarım farkında bile olmadığımız bir zamana karşı yarışıyoruz," demeden önce ayağını hafifçe dürttü.

Güneş hükümdarı hepimize kuşkuyla baktı, kehribar rengi bakışları biraz tedirginlikle üzerime dikildi. "Tanrıların Numen'e adım attığı zamandan beri krallıklarımız ihtilaflıyken, kocanızın bizimle temas kuran ilk Gece Kralı olduğunu göz önünde bulundurarak doğrudan konuşmaya girmeyi zor buluyorum." Sonra Moriko'yu işaret etti. "O, bir ittifaka katılmak isteyen ilk Sonbahar hükümdarı." Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ve sen de krallığın kül olmasını isteyen adamın kızıydın. Kısa bir süre önce bu diyarı küle çevirmek için seni yaratan adamın. Ve şimdi de Gece Kraliçesi. Silas için çok uygun değil mi?"

"Değerli bir endişe," dedim sıkıntıyla. "Ama babam bu diyarı yağmalamaya çalışmaktan daha fazlasını yaparken iki kez sessiz kaldınız. Ve şimdi mi endişelerinizi dile getiriyorsunuz? Babamı yargılamak için uzun bir yol izlediğiniz halde bizi yargılamakta acele ediyorsunuz. Sizden çaldığına göre artık bir çift olursunuz diye düşünmüştüm."

Yüzü kızardı. Sert sözlerimden değil, hırsızlıktan bahsettiğimden. "Peki sen ne biliyorsun kızım?" diye kıpkırmızı ve kötü niyetli bir şekilde hırladı, güneşin sıcaklığı tenimi kavurmaya yetti. Yaz güneşinin böyle yakması mı gerekiyordu?

Ses tonu sinirlerimi bozuyordu ve uzaklarda bir yerde alçak bir gök gürültüsü yuvarlanarak herkesin dikkatini açık gökyüzüne çekti.

"Dikkatli ol Magnus," diye uyardı Kilian.

"Genç karın için şövalyecilik mi oynuyorsun?" Güneş Kralı neredeyse alay edercesine başını yana eğerek ikimize uzun uzun şüpheyile baktı.

Tüm bedenim çoktan savaşa hazırlanıyordu ve büyüm kapıları zorluyordu, yüklüydü ve havada kalan yakıcı tehdit kokusuyla serbest kalmaya hazırdı. Bu bir hataydı. Müzakereler hiçbir zaman en iyi özelliğim olmamıştı. Müzakere ettiğim kişiyi zincire vurmadığım sürece.

Kilian sanki aklımdan neler geçtiğini biliyormuş gibi omzumu sıktı. "Endişelendiğim o değil."

Hava çok nemli hale geldi ve ışığın değdiği her yer yandı. Magnus'un çenesi titredi. "Bu bir tehdit miydi? Benim topraklarımda ve benim güneşimin altında?"

Kilian'dan sızan büyü'nün sızıntısı tüylerimi diken diken etti ve hafızam kaçıp saklanmamı istedi. Birdenbire gün donuklaştı ve oniks mavinin üzerine sürünerek gündüz gökyüzünü geceye dönüştürdü. Etrafımız da karardı ve tamamen karanlığa gömüldük.

"Bu bir tehdit mi olmalı?" Kilian yankılanarak cevap verdi. Bunu parmağını bile kıpırdatmadan yapmıştı. Her şeyi parmağını bile kıpırdatmadan, sadece düşünerek yapmıştı. Bu beni hâlâ ilk günkü gibi dehşete düşürüyordu.

"Güneş geri dönsün," dedi Magnus'un sesi alçak ve ölümcüldü.

"Güneş ben söylediğim zaman geri döner," dedi Kilian son derece sakın bir sesle. "Şimdi Magnus, bu bir tehdit mi olmalı?"

"Hayır, Obscur Asteri, olmamalı," diye homurdandı.

Gecenin örtüsü, Cyra'nın cenneti tekrar tepemi aydınlatana kadar yavaş yavaş geri çekildi. Işık geri geldiğinde, uzuvlarımla titrediğini ve ellerimden birinin onun omzuma dayadığı eli sıkıca kavradığını fark ettim. Bir sarsıntıyla bıraktım. Onu ne kadar sert tuttuğumdan derisi kırmızı ve yara izliydi.

Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Beni affet, lütfen.

Affet beni. Bunu yapmamalıydım. Affet beni."

"Elin," diye fısıldadım, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum; kâbuslar güpegündüz gözlerimin önünden geçiyordu.

Şakağıma uzun bir öpücük kondurdu. "Sorun değil, aşkım. Sen olduğun sürece." Çenemi kendisine doğru kaldırdı. "Bana öyle olduğunu söyle."

"Öyleyim."

Bu şekilde, iki kelimeyle omuzları kalktı, nefes alış veriş ve nabızı dengelendi ve gümüş gözleri yerleşti.

Magnus ofladı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak ikimizi dikkatle inceledi. "Tuhaf, çok tuhaf." Bana döndü. "Bizimki gibi bir dünyada sözler hızlı yayılır. Ününüzü duydum."

"Umarım tüm iyi şeyler."

"İlginç...şeyler."

"Ben de son zamanlarda senin hakkında ilginç şeyler duydum. Ülkenin kuzeyinde kurduğunuz küçük

Örneğin Isjord," dedim ve Magnus'un yüzünün rahatsızlığa dönüştüğünü görmek için bekledim. "Sevimli bir girişim, ama babam kesinlikle bir grup suçlunun asa parçasını ondan önce ele geçirmesine izin vermeyecektir."

İki yönetici oturdukları yerde doğrulup hepimize dehşetle baktılar. "Peki asa hakkında ne biliyorsunuz?"

"Amcamın beni öldürmeye çalışmadan önce Adriata'ya girebilmek ve krallığı asasıyla birlikte ele geçirebilmek için ortaya çıkardığı pek çok şey."

"Aryan Krigborn seni öldürmeye mi çalıştı?"

Elimi göğsüme koydum. "Gerçekten bir trajedi, ailemiz her zaman çok sevgi dolu ve birbirine bağlıydı. Her şey beklenmedik bir şekilde gelişti."

Kral biraz gülümsedi. "Yine de babanın seni kurban etmesi-"

"Onun için amacım, sihre sahip olmadığım gün sona erdi."

Kaşları çatıldı. "Birkaç yıl önce Kış sarayında seni varis yapmak istediğine dair söylentiler vardı."

"Söylediğiniz gibi bir söylenti."

"Kaybın için üzgünüz, Snowlin," dedi Cora. "Kardeşin harika bir kral olurdu."

"Ben de öyle."

"Demek asadan haberdarsın?" Magnus iç çekti. "Ve Silas'ın Solaryan parçasına sahip olduğunun farkında mısınız?"

"Hanaian parçası da onda," dedi Moriko. "Ve bunun sonuncusu olduğundan emin olmak istiyoruz."

Cora zaten dehşete düşmüş olan kocasına dönerek, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Zaten iki tane var."

"Üç," dedim. "Isjordan olanı da hesaba katarsak."

Magnus şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Emin misiniz? Son bildiğimize göre askerleri hâlâ Isline tapınağında dolaşıyordu."

"Yalan söylemediği sürece, öyle olduğunu varsayıyorum."

"Bu... ittifak, sence nasıl yardımcı olabiliriz?" Magnus hâlâ şüpheyile sordu.

Moriko, "Silas'ın onları dörde çıkarmasını engellemek umuduyla buradayız," dedi. "Onun Krigborn açgözlülüğü, kendi dönemlerinde pek çok kişinin düşünebileceğinin ötesinde. Hepsini toplaması uzun sürmeyecek."

"Tek bir parçanın izini sürüp bulmak ve onu geminin altına yerleştirmek istiyoruz," dedim. "Babam ölümsüz hayatının geri kalanını onu arayarak geçirebilir, umurumda değil. İçimizde en fazla bilgiye sahip olan sensin; Octa Virga'nın bir parçasını bulmamıza yardım edebilirsin."

Cora, "Nasıl yardımcı olabileceğimizden pek emin değilim," dedi. "Isjordan parçasının nerede olduğunu nasıl öğrendiniz?

gizli mi?" Kilian sordu.

Magnus teslim olmuş bir iç çekişle, "Yapmadık," dedi. "Babanın o cadısının güçlü bir büyü lekesi var. Bizim parçamızı çalmaya geldiğinde, Magi Şifacılarımızdan biri onun büyüyle temas kurdu ve içindeki özün bir kısmını kontrol altına almayı başardı. O andan itibaren sihirli deseninin izini sürmek için bir Kara Zanaatkarımızı kullandık. Seraphim parçasının onların dokunuşundan uzak kalmasını

sağlamak için kısa bir süre önce tekrar denedik, ancak
görünen o ki

numaralarımızın kokusunu aldı. Artık sihrinin bir damlası bile hiçbir yerde hissedilmiyor."

"Ama asadan haberin vardı?" Moriko sordu. "Silas onu çalmadan önce mi?"

Cora başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey yok. Asanın bulunduğu mahzende eski Tahuma dilinde yazılar vardı, çoğunlukla gevezelikler ve bilmeceler, ama asanın saklandığı yerin altında tanrıların eski dilinde gravürler vardı. Çoğunlukla oraya buraya dağılmış rünler, normal gözle kolayca okunabilecek hiçbir şey yok."

Biraz daha dik oturdum. "O zaman onları nasıl okudun?"

Güneş Kraliçesi, "Solarya dünyanın bilgisini özünde barındırıyor," diye açıkladı. "Cyra zamanından kalma kütüphanelerimiz hâlâ sağlam. Haftalarımızı aldı ama oraya ulaştık. Tüm yazıtları tercüme ettik ve ardından söylentilerin yayılmasını ve krallığımızı alarma geçirmesini önlemek için özel bir grup bilginle daha fazla bilgi aradık. Fazla bir şey yoktu, sadece Silas'ın ne planladığını anlamaya yetecek kadar bilgi vardı."

"Geri kalanını nerede bulabileceğimize dair bir şey var mı?" Moriko, soğuk gözlerinden umut süzülerek sordu.

Cora tekrar başını salladı. "Hayır. Onları saklamakla görevlendirilen sekiz Kara Zanaatkâr sessizliklerine sihirli bir yemin ettiler ve sonra... kendilerini feda ettiler. Bildikleri her şey onlarla birlikte öldü. Muhafızın bir daha asla diriltilmemesi gerekiyordu, bundan eminim. Yok edilemez bir sorunun tek çözümü buydu."

"Solaryan parçası nerede saklıydı?" Kilian sordu. "Hanai'deki kutsal bir topraktaydı, Isjord'daki ise bir tapınakta. Desen kafa karıştırıcı. Belki bu bize biraz ipucu verebilir."

Magnus'un irkilme vakti gelmişti. "Theros, melez bir Aura'nın mezarı. Çocuk atalarımın birinin prensi ve Kızıl olduğu ortaya çıkan bir fahişeydi. Yeteneklerini geliştirmeden önce ancak yedi yaşına gelebilmişti. Kuzeyde bütün bir şehri yok etti, oradaki toprak hala onun büyüyle zehirlidir, hava cildinizi yakar ve toprak, siz kaynayıp ölene kadar vücudunuza sıcaklık bulaştıran küldür. Kalıntıları tehlikeliydi, bu yüzden yerin derinliklerine gömüldü, kat kat koruma katmanları onu korudu ve sekiz Zanaatkârdan biri asa parçasını sakladıktan sonra dikilen Zanaatkâr perdesinden bahsetmiyorum bile."

Nasıl olur? "Ama babamın askerleri bunu atlattı?"

Magnus pişmanlıkla dudaklarını büzdü ve Cora onun yerine cevap verirken elini tutmak için uzandı. "Bir canavar vardı. İki yüz adamımızı öldürdü, mahzeni koruyan Aitan sfenksi ve mahzenin etrafındaki güneş büyüğü duvarları olan perdeyi aşmayı başardı. Ancak dışarı çıkıp üç düzine muhafızı daha öldürdükten sonra denizde kayboldu."

"Bu... canavar, neye benzediğini gören oldu mu?" Elimi Kilian'ın kalçasına götürerek sordum. Ne yaptığımı anlamadan önce vücudunun dokunuşuyla kasıldığını hissettim.

Elimi çekmek üzereydim ama Cora niyetli gözlerle hareketi takip etti ve şimdi olduğum yerde kilitlenmiştim. "Yılan gibi yeşil pulları olan tuhaf bir yaratık, onun... salyası hâlâ mahzenin duvarlarını yeşil kaplıyor."

Kilian'a bakmak için döndüm, gözlerim üç yarığın olduğu göğsüne gitti. "Hanai'dekiyle aynı." Sonra tekrar Moriko'ya döndüm. "Ater savaşlarındakilere benzemediğinden emin misin? Babam Melanthe Delcour'a bunları yaratması ya da bir yerlerden bulup çıkarması için kolayca görev vermiş olabilir."

"Kesinlikle," dedi Moriko.

"Hayır," diye araya girdi Magnus, Moriko'ya destek vererek. "Ater savaşlarındakilere hiç benzemiyordu. O canavarların hiçbirisi bunun verdiği kadar hasar vermeye yaklaşılamazdı."

Kilian elini benimkinin üzerine koydu ve çifte sordu, "Kütüphanenize kendimiz bir göz atabilir miyiz, bulabileceğimiz daha fazla şey var mı, gözden kaçırmış olabileceğiniz bir şey var mı?"

Magnus başını salladı. "Kesinlikle. Yarın sizi Theros kütüphanesine götüreceğiz. Bu gece yemek yiyeceğiz."

Beni desteklemeleri için Moriko ve Kilian'a bakarak, "Kalmayacağız," dedim.

"Saçmalık," dedi Cora. "Daha önce hiç yapılmamış bir ittifaktan bahsediyoruz. Bu gece bizim misafirimizsiniz. Bunca yıldır hiçbir misafirimi önce karnını doyurmadan geri göndermedim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

APRICUS

KILIAN

Wodalarımız gösterilmişti. Snow ve ben
Bir tane tabii ki.

Theros kalesi yüksek bir kayanın üzerinde, suya bakıyordu. Balkonumuzdan, gün batımının tadını çıkaran ve avlarını bekleyen tekneler ve denizcilerle dolu, alabildiğine uzanan Boş Deniz'in manzarasını görebiliyordunuz. Batan günün dinginliğine rağmen Theros'ta o kadar çok hayat vardı ki, dokunduğu her şeyi yaldız ve ışıltılarla işaretliyordu.

Kar bir saatten fazla bir süredir banyo odalarında kaybolmuştu ama ne suyun aktığını ne de onun tek bir hareket yaptığını duymuştum.

Kızarmış ve nefes nefese, fildişi kapıların arkasından baktı.
"Bu. Kanlı. Elbise."

"Bana sormalıydın aşkım," dedim koltuktan kalkarken.

Arkasını döndü ve ben de küçük düğmeleri hızlıca ilmeklerden çıkarıp sırtının alt kısmına kadar kaydırdım. O bir tane aldı

Sanki o şey onu kısıtlıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve ben de eğilip omurgasına bir öpücük kondurmadan edemedim. Benden ürkmeyince de sırtına bıraktığım birkaç öpücüğün tüylerini diken diken etmesine engel olamadım.

Onu çevirip elbiseyi vücudundan sıyırdığımda nefes alış veriş sıklaşmıştı, üzerinde en kısa, en küçük, ipek siyah bir slip vardı.

O mükemmeldi. Snowlin Edlynne Castemont baştan sona ilahi bir tabloydu. Yumuşak kıvrımlar, keskin kenarlar, en çekici renk paletinden ve en sarhoş edici çiçek kokularından yapılmıştı.

Parmak uçlarımı yanağından boynuna doğru gezdirdim ve ipek elbisesinin arasından çıkan çakıllı meme ucunun üzerinde durdum. Memeyi parmaklarımın arasında yuvarlamaya karar verdiğimde arzu her kararımı görmezden geldi. Onlar gerçekten de benim zayıflığımdı. O benim hem zayıflığım hem de gücümdü.

Küçük, boğuk bir inilti onu terk etti ve aniden titredi.

Birinin duygularını okumayı hiç bu kadar istememiştim ve onunkini okumama izin vermeyen şeye lanet ettim çünkü geri çekilmek zorunda kaldım. Aklıma, dokunuşumdan gerçekten iğrendiği fikri gelmeye başladı. Elimi tuttu ve göğsüne yasladı, nefes alıp vermesi zorlaştı ve gözleri kısa süreliğine kapandı

Sanki ona bir zemin hissi vermek için.

Göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştım ve elimi saçlarının arasından geçirerek başını bana doğru çekiştirdim. "Ben

bu kelimeleri kullanman gerekecek. Unutma, seni okuyamıyorum ve kalbin bana karşı nefretle çarpıyor. Benim için ve senin için ne ifade ettiğine rağmen sana zevk verebileceğimi biliyorum, bu yüzden eğer istiyorsan bana söylemelisin."

Pembe dudaklarını ıslattı. "Yani beni becerecek misin?"

Tanrım, eğer sikim hemen dikkat kesilmediyse. "Zevk, sikimin içinde olması anlamına gelmez." Zevkimin bir kısmı olabilir.

Bir elini yavaşça yüzüme yaklaştırdı ve sonra beni tersledi. "Tam burada bir elim var." Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve diğer eliyle dolgun göğüslerinden birini avuçlayarak benden bir inilti çıkardı. "Bir tane daha var."

Bunu söyledikten sonra alaycı bir gülümsemeye banyoya doğru çekilmeye başladı.

Bir sütuna yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "İyi bak aşkım. Eminim yalnız kalma senaryolarında beni iyi hatırlamak istersin."

Durdu ve yanaklarının kızardığına yemin edebilirim. "Aklımda zaten biri vardı. Büyük ve tüylü."

Gülümsemem düştü ve ben ona ulaşamadan kapıyı yüzüme kapatıp kilitledi. "Kapıyı aç, aşkım."

Su aktı ve sonra aşırı abartılı bir 'Oh, Lazarus' iniltisi çıkardı, bu da beni kıkırdattı. Orada kaybolabilir ve onu buna pişman edebilirdim - onu yutarken sözlerini geri yemesini sağlayabilirdim. Bu düşünce bile beni hayal kırıklığıyla inletti. Tek istediğim onun tadına bakmaktı. İçeri girebilirdim

ve onu doyurmak istedim, ama yapamadım. O bana bu izni yüksek sesle, açık ve tercihen yazılı olarak verene kadar olmazdı. Pişmanlıktan nefret ederdim. Ve tatmin edilmiş anlık arzular pişmanlığın tarifiydi.

Bunun yerine, sertleşmiş ereksiyonumu yana kaydırdım, böylece pantolonumun dikişlerini zorlamadı ve kapıya bakan sütuna yaslanarak banyosunu bitirene kadar bekledim.

Şaşırtıcı ama o kadar da şaşırtıcı olmayan bir şekilde geri dönmesi uzun sürmedi. Koyu renk ıslak saçları yüzüne, boynuna ve omuzlarına dökülmüştü. Sert ve sinirli bir şekilde nefes alıyor, havlusunun üst kısmını sıkıca kavriyordu.

Dudaklarım sırtmaya başladı. "Bitirmedin, değil mi?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, şu anda çoktan ölmüş olurum. Yavaşça ona yaklaştım ve duvar daha fazla ilerlemesini engelleyene kadar geri adım attı. "Sor."

Reddettiğinin bir işareti olarak dudaklarını sıkı ve ince bir çizgi halinde büzdü ama vücudu benimkine yaklaştı, dokunuşumu arıyordu.

"Sor, Snow. Söyle Kilian, beni boşaltmanı istiyorum." Parmağımı güzel burnunun üzerinde gezdirdim. "Söyle, Kilian, dilinin üzerine boşalmak istiyorum. Söyle Kilian, dokun bana. Ağlayana kadar dokun güzel amcığma." Kahretsin, sadece sor. Senden bir ısırık almak için aklımı kaçıyorum.

Bir elimi yumuşak boynuna götürdüğümde aynı anda hem inledi hem de sızlandı; bir insanın çıkarabileceği en tatlı ses. "Sor bana."

Başını sallayarak onayladı.

"Kelimeler. Duymama izin ver."

Ceketimi yumrukladı ve alnını göğsüme yasladı. "Lanet olsun, bunu bana sen yaptın."

Ömrümün sonuna kadar bunun suçunu üstleneceğim. "Bunu bana da yaptın. İki kez, üç kez, on kez daha kötüsünü. Aşık olan bendim, unuttun mu?"

Yumruğu göğsüme defalarca hafifçe vurdu. Bakışlarından, nefes alışlarından, çıkardığı o küçük hayal kırıklığı seslerinden sızan şehveti hissedebilmeme rağmen vazgeçmiyordu.

Onu tamamen duvara yasladım, kalçam bacaklarının arasına girdi ve güzel dudaklarından bir soluk çıktı. "Kelimeleri söyle."

Gömleğimi kavradı ve bacağıma sürtünerek kıvranmaya başladı. Tek yapmak istediğim onu şımartmak, parçalanmasını izlemektir. Ve bu gece, her şeye lanet edip onu izleyecektim.

"Ben-" diye nefes nefese kaldı ve havlunun arasından büzülmüş meme uçlarından birini sıkıştırıp yumuşak göğsünü avuçladığımda bir inilti koptu.

Bir kolumu onun üstündeki duvara dayayarak onu kafese kapattım. "Ne istiyorsan al. Kendini bana bırak. Kullan beni."

Bakışlarında belirsizlik vardı, ama aynı zamanda alev alev yanan bir şehvet de vardı. Eli gömleğimin altından kayarak gövdemde aşağı yukarı gezindi ve tüm bedenim canlandı. Her santimim onun dokunuşuyla yanıyordu. "Daha fazla," dedi, daha hızlı hareket ederek kendini bacağıma sürttü.

"Daha fazlasını istiyorum."

Onu biraz daha sert ittim ve nefesi kesildi. "Benim açgözlü kızım boşalmak mı istiyor?"

Bir iniltiyle karşılık verdi, dolgun dudakları aralandı ve başını geriye atarak boynunu bana doğru açtı. "Evet," diye inledi, bu tatlı sesleri yumuşatmak için dudağını ısırdı.

Boynunu emmek için ağzımı indirdim, yumuşak teni dudaklarımın arasında kayıyordu ve inledim. Onun tatlı kokusu, onu hissetmek. Tanrılara yemin edebilirim ki onu benim için yapmışlardı. "İşte böyle, bacağıma bin aşkım." Kalçasını kavrayarak, hareketini daha hızlı bir tempoya yönlendirdim.

"Ah...oh, tanrılar." Nefesleri kısaldı ve hızlandı, beni tutuşu sıkılaştı ve yakın olduğunu anladım.

"Bir gün seni sikime bindireceğim." Çenesi boyunca küçük öpücükler bıraktım ve başı geriye düştü, daha fazlasını istiyordu. "İstediğin bu, değil mi?"

Başını salladı.

Bana cevap vermeyince poposunu avuçladım ve sert bir şaplak attım. "Sözlerim, neredeler?"

Kollarımda titriyor, parmakları göğsümde esneyip sıkılaşıyor, kalçaları bacağıma daha hızlı çarpıyordu. "Evet. Evet, istediğim bu. İstediğimin bu olduğunu biliyorsun."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor," dedim, bacağıma ona doğru iterek ve ağzının bir başka solukta ayrılmasını izleyerek. Dişlerimi ona batırmaya yardım edebilirdim. Çenesinin köşesini yumuşakça ısırdım.

Gözlerini benimkilere dikti ve doruk noktasının çılgınlığını bastırmak için alt dudağını ısırdı. Yutkundu, sert ve düzensiz nefes alıyordu, vücudu hâlâ titriyordu. Çok güzeldi.

Yumuşak vücudu gevşediğinde, başı arkaya doğru yatarak duvara yaslandı ve yanakları kızarmış, yemyeşil ağzı pembe bir renge bürünmüş bir şekilde bana baktı. Daha önce hiç bu kadar büyüleyici ve kalp sızlatacak kadar güzel bir şeye bakmamıştım. Bu kadına. Sevdığım bu kadın.

"Bunlar en sevdiğin pantolonlar mıydı?" diye sordu kalçalarını hafifçe oynatarak.

"Artık öyleler," dedim pembe yanaklarının ikisini de öperek.

Acı verici bir şekilde sertleşmişim ve birbirimize ne kadar yakın olduğumuzdan muhtemelen o da bunu hissedebiliyordu.

Snow'un gözleri aşağıya kaydı ve dudağını dişlerinin arasında gezdirdi. Nazik parmakları pantolonumun dikişiyle oynadı, çok az içeri soktu ama yedi cennete ve yedi cehenneme lanet etmemi sağlayacak kadar. Başını kaldırdığında gözleri cam gibi ve utangaçtı. "Sana dokunmama izin verir misin?"

Siktir. Siktir. Siktir.

Kapı çalındı ve küçük bir ses "Akşam yemeği servis ediliyor, Majesteleri" diye seslendi.

Alnına yapışmış ıslak saçlarından bir tutam kopardım. "Aç mısın?"

Gözleri ağızıma kaydı. "Evet."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Küçük bir tebessüm ettiğinde kalbim üç kat büyüdü. Artık benim için hiç gülümsemedi. Herkese veriyordu ama bana vermiyordu, artık vermiyordu. Ve bu, kim olduğumu öğrendiğinden beri bana yaptığı en kötü şeydi. "Yemek için."

Eli hâlâ gövdem üzerindeydi ve tenime nazik dokunuşlar yapıyordu. "O da var," dedi, hâlâ nefessizdi.

Alnından öptüm ve vücudumdaki her kasın geri çekilmesini diledim. "Sadece bir dakika sürecektir. Giyin hadi."

Bir kedi gibi koluma yapıştı. "Ama-"

Başımı salladım ve burnunun ucunu öptüm. "Her seferinde bir açlık."

Çabucak yıkandım. Neyse ki soğuk su tüm bedenimi uyuşturmuştu. Ona dokunma dürtüsüne direnmek bir şeydi, onu düşünürken kendime dokunma dürtüsüne direnmek ise oldukça zordu.

Snow, Cora'nın bize gönderdiği Solaryan giysilerini giymeye başlamıştı bile. Uzun saçları ince kumaşı ıslatmış ve neredeyse transparan bir hal almıştı. Eğer bu kanın yeniden güneye fırlamasına neden olmasaydı.

Ayağa kalktı ve elindeki bir şeyi çözdü. "Otur. Seni iyileştireceğim."

"Ben yaparım."

"Daha hızlıyım," dedi, beni bir tabureye itti ve arkamdan gelip ince bir bandajı gövdem etrafına ve omzuma sardı. Buna alışabilirdim, bana bakılmasına. Dilinin ağzının kenarını hafifçe dürttüğü o konsantre yüz ifadesini takındı, bandajı tam olarak sarmak için konsantre olurken kaşları çatıldı. "Çok kötü iyileşiyorsun," dedi ve nazik bir parmakla kaslarımın arasındaki çukurda gezinirken, kendimi kaybetmeden önce onu durdurmak için bileğini tutmak zorunda kaldım. Onu yuvarladığında

Gözlerini bana dikti ve yüz ifademi not etti, dudakları yukarı kalktı. "Belki Cora'dan sana bir bakmasını isteyebilirim. Onun şifacıların annesi ve bu diyardaki en iyi şifacı olması gerekiyor."

"İyileşecek, aşkım. Buna gerek yok."

"Tamamdır," dedi ve küçük bir fiyonk bağladı.

Akşam yemeği mavi çatılı şehre bakan açık bir verandada servis ediliyordu. Güneş ufukta hafif ve yanık bir turuncu renkte de olsa hâlâ parlıyordu. Magnus'un omuzlarının arkasında durarak ona bir hale veriyor, bu da muhtemelen kendine olan güvenini olması gerekenden daha fazla artırıyordu çünkü gözümü kısımadan adama bakamıyordum. Gözlerimi her kısışımda Snow homurdanıyordu.

"Majesteleri," diye seslendi Snow, Cora'nın dikkatini çekerek. "Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Güneş Kraliçesi başını salladı. "Lütfen bana Cora deyin."

Snow bir elini koluma koydu; Cora'nın tepkisini fark ettiğinde her hareketi kasıtlı hale gelmişti. Bize ne kadar çok güvenmeye başlamıştı. Snow'un rol yapma oyunu onların güvenini kazanıyordu. "Babam asa parçasını aldığı anda Hanai'ye yardıma gittik ve burada gördüğünüz canavar Henr'i yaraladı-...kocamı. Yaralı, kocam."

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Bunu dişlerini sıkarak söylemesi beni neredeyse güldürecekti.

Güneş Kraliçesi ona gülümsedi. "Onu iyileştirmemi ister misiniz?"

Snow başını salladı.

"Yarın mesaim için revire gitmeden önce erkenden bir göz atacağım."

Kulağına eğildim ve fısıldadım, "Sana gerek olmadığını söylemiştim."

Derin bir kaş çatmayla bana döndü. "Elek gibisin. Elekleri gerçekten sevmiyorum."

"Bana çok romantik şeyler söylüyorsun, karıcığım." Burnunun ucunu öptüm ve o da dudak büktü.

Masa sessizleşmişti ve ikimiz de yemeğimize ve düşüncelerimize o kadar dalmıştık ki fark etmemiştik. Kafamı kaldırdığımda Moriko bana eğlenen bir bakış attı.

Ne? Ağzımı açtım.

Çatalını hafifçe Snow'un boynuna doğrultarak dikkatimi orada bıraktığım küçük mor bir ize çekti.

Karımın saçlarından bir tutamı dikkatlice ön tarafına doğru toplayarak gizledim. Snow önündeki rengârenk ve leziz yemeklerin büyüüne kapıldığı için pek aldırmadı ama Güneş Kralı aldırıldı.

Magnus eğlenmiş görünüyordu. "Demek ikiniz gerçekten aşıksınız, ha?"

"İnanması bu kadar zor mu?" Bir kolumu Snow'un koltuğunun arkasına koyarak, sırf çıkardığı o tatlı sesi duyabilmek için onu kucağıma çekme ve tekrar boşalmasını sağlama dürtüsüne direnerek sordum.

Magnus'un kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Yanılmıyorsam on iki yıl önce onu öldürmek için göndermişsiniz."

Snow dondu kaldı, çatalı ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Sen ve karın benzer bir geçmişe sahip değil miydiniz?" diye sordum ve Snow şaşkınlıkla bana döndü. "Aşık olup onunla evlenmeden önce ailesini öldürdün ve sonra onu hapsettin. İstemeyerek, hatırlatırım. Duygularınıza karşılık vermesi uzun zaman önceydi, değil mi?" Cora'nın babası, insanlara inançları doğrultusunda rehberlik etmekten daha büyük bir arzusu olan bir rahipti. Tüm krallığı kendi yönetimine yönlendirmek istiyordu. Magnus'a meydan okumuş, hatta Solarya'daki Vayr yönetimine karşı, inançlarının zayıfladığı ve modern uygulamaların kutsamalarını bozduğu gerekçesiyle bir direniş başlatmıştı. Magnus sadece direnişi bastırmakla, yüzlerce tapınak açmakla ve kendisine karşı söylenenlerle alay etmek için her gün dua etmeyi alışkanlık haline getirmekle kalmamış, aynı zamanda rahibe işkence etmiş ve ailesini yıllarca zindanlarında tutmuştu. Rahibin kızı Cora'yı da. Magnus onun güzelliğinden daha fazlasına aşık olmuş ve onun için yumuşak bir kalp büyütmüştü, bu tüm krallıkta biliniyordu, ancak Cora'nın ona ısınması yıllar almıştı. En azından öyle söyleniyordu.

Magnus, artık sessiz olan karısına bir bakış atıp elini onun elinin üzerine koyarak, "Görüyorum ki iyi bilgilendirilmişsin," dedi.

Parmaklarım Snow'un omzunda kıvrıldı. "Hakkım olmayan yargılarda bulunmayacak kadar bilgili."

Magnus alay ederek sandalyesine yaslandı ve Snow'a bir bakış attı. "Genç yaşına rağmen keskin bir zekâsı var. Cazibesini görebiliyorum."

"Bu iltifatı Cora'ya iade ederdim ama yalan söylemiş olurum," dedi Snow bir lokma yemeğin içinden.

Cora irkilerek bir ses çıkardı ama Magnus kahkahalarla kükredi. Eğlencesi geçince başını tekrar karıma doğru eğdi. "Üvey kardeşlerini zehirlediğini duydum."

"Doğru duymuşsunuz."

"Babanızın sarayında bir Yüzbaşı olduğunuzu duydum, bu pozisyon için kendiniz savaşmışsınız."

Ağzını yemekle o kadar doldurmuştu ki yanakları şişmişti. "Kulaklarınız hâlâ sağlam Majesteleri."

Magnus yine güldü. "Beni şaşırtıyor, hepsi bu."

Snow çatalını bırakıp koltuğunda geriye yaslandı ve Magnus'u kendisini yakaladığı gibi yakaladı. "Sakin bana bunun kadın olduğum için olduğunu söyleme?"

Başını iki yana salladı. "Çünkü sen babanın kızıydın. Hilekârlık senin kanında var. Haksız bir dövüş fırsatını kaçıracağını asla düşünmezdim. Siz Krigborn'ları eğlendiriyor."

Snow ona sıkılmış bir bakış fırlattı. "Babanın anneni dövdüğünü duydum. Sen de mi babanın kızıydın?"

Magnus yine güldü ve parmağıyla bizi işaret etti. "Hazırlıklı gelin."

Snow sadece omuz silkti. "Dediğın gibi bu benim Krigborn kanımda var."

"Bana biraz Yunus'u hatırlatıyorsun," dedi Magnus iç çekerek. "O zeki bir adamdı. Senin gibi affetmezdi. Ama krallığım süresince tanıdığım en nazik ve en kibar hükümdardı. Adamızın başına bela olan Misae kuraklığı sırasında, halkım açlıktan ölmek üzereyken yardım teklif etti. Elbette reddettik. Merhameti kabul etmek bizim için duyulmamış bir şeydi, bu yüzden çürüyüp gidecek olan tüm avlarımızı ve ardından tüm baharatlarımızı satın aldı. O bozulmuş partiye benim ödeyeceğimden daha fazla para ödedi ve bahse girerim halkına asla yedirmede. Ama bizi kurtardı. O harika bir adamdı."

"Öyleydi," dedi Snow sessizce. "Ve ben onun gibi değilim, Majesteleri. Seni açlıktan ölüme terk ederdim."

Magnus'un kaşları kalktı ve bana döndü. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim. "Seninle kavga eder, kanlar içinde kalana kadar seni oraya buraya fırlatır ve birkaç eşyanı mahvederdi, sonra da verdiği zararı telafi etmek için bahane olarak önüne bir yığın bozuk para atardı."

Güneş hükümdarı yavaşça gülümsedi ve başını salladı. "Onu iyi tanıyorsun."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Snow kendi kendine. "Yani," dedi Magnus, "Bir ittifak."

Solarya sabah güneşı kör ediciydi ama bu Snow'u rahatsız etmiyor gibiydi. Yatağın üzerinde usulca horluyor, devasa şeyin ortasında kozalanıyor ve adaçayı rengi pamuklar ve yastıklarla boğuluyordu. Uykusunun büyük bir kısmı mışıl mışıl geçmişti ve sıkıntısını hissettiğimde sakinleşene kadar onu kollarımın arasına almıştım.

"İkiniz birbirinize çok iyi uyuyorsunuz," dedi Cora, avucunu yaralarımda gezdirirken, parmaklarından bir ışık huzmesi yayıldı. Güneş Kraliçesi, yaralarımı iyileştirmek için şafak vakti gelerek dakik olmaktan fazlasını yapmıştı.

Bakışlarım onun uyuyan halinden hiç ayrılmadı. "O aksini söylerdi."

"Nasıl oldu da her şeye rağmen gittin?"

İç çekerek koltuğuma yaslandım. "Çoğu insan yağmur için dua eder, ben gök gürültüsü için dua ettim."

Cora bana gülümsemekle yetindi. "Onunla daha önce bir kez karşılaşmıştım, biliyorsun, teyzesinin oğlumla düğününde. Beni hatırladığından şüpheliydim ve o da beni hatırlamadı. Tanıdığım en kaba küçük kızdı."

Snow derin bir horlama sesi çıkardığında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Onunla daha önce de tanışmıştım. Her şeyden ve babasıyla yaptığı anlaşmadan önce." Bunu Cora'ya neden itiraf ettiğimi bilmiyordum.

"Saldırıdan önce mi demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Urinthia Delcour'un taç giyme töreninde, biz çocukken. Ve sonrasında birkaç kez."

Cora'nın eli havada asılı kalmayı bıraktı ve uyuyan karıma baktı. "İçimden bir ses onun da bunu hatırlamadığını söylüyor."

"Hayır, yok."

Dışarıda, uzaklarda bir yerde, sabah saatlerini haber veren bir zil çaldı ve Snow'u sarsarak uyandırdı.

Gözlerini kocaman açmış, yanakları kıpkırmızı olmuş ve saçları saçlarına yapışmış bir halde önüne bakıyordu. Nefes nefese kalmıştı. "Ne... saat kaç?"

Bir hizmetkârın bu sabah bana Theros'taki Abendrot mezarı hakkında getirdiği kitabın sayfalarını karıştırdım. Kraliyet Ybris'in mezarı ve asa parçasının yeri. "Gün doğumu."

Önce odaya, sonra da yattığı yatağa baktı. "Dün gece nerede uyudun?"

Yana doğru uzanan bir tünel haritasına göz attım.

"Ben yapmadım." "Yatak büyük. Diğer tarafa geçebilirdim."

"Tamamen karanlık olmadığı sürece uyuyamıyorum. Geceleri dışarıdaki meşaleleri de yanık tutuyorlar. Çok aydınlıktı." Kitabı kapattım ve yanına gidip yatağın kenarına oturdum. "Senin yüzünden değildi." Alnına bir öpücük bırakıp ayağa kalktım. "Bir hizmetçi sana giyecek bir şeyler getirdi. Seni dışarıda bekleyeceğim."

Bana kitabı getirmesini istediğim hizmetçi kız yatak odamızın önünde duruyordu. Kitabı açıp haritanın olduğu sayfayı gösterdim ve girişini işaret ederek ona doğru çevirdim. "Burada belirtilen giriş Theros'un tam ortasında ama kralınız birilerinin buradan değil denizden ayrıldığından bahsetmişti."

Başını salladı ve sonra Theros denizaltısında bir noktayı işaret etti. "İç mağaraların burada birkaç çıkışı var. Çocuklar tüm yıl boyunca orada oynar, orada renkli balıklar da yakalayabilirsiniz."

"Peki diğer haritalarda bu çıkışlar not edilmiş midir?"

Bir süre düşündü ve sonra başını salladı. "Ben öyle düşünmezdim. Büyük başlarlar ama çok küçük devam ederler." Elini dizlerine kadar indirdi. "Sadece buraya kadar geliyorlar ve çaprazlamasına sürünerek geçmen gerekiyor. Bazıları daha da küçük."

"Bunları başka kim bilebilir ki?"

"Theros'taki diğer tüm çocuklar. Herkes en az bir kez oraya gitmiştir. Bazıları Abendrot'un mezarını görmek için gizlice gelir, ama aslında gelmemeleri gerekir."

Magnus'un elinde bir fare vardı. İçeriden biri ona bir Isjordan'ın kesinlikle bilmemesi gereken bilgileri vermişti. Kendi oğlu muydu? Ama Snow'un öldürdüğü Brogmere lordunun asa hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer Silas ile Güneş Prensi Otis arasındaki tek iletişim aracı oysa, bu teori yanlıştı. Başka biri olmalıydı.

Snow kaşlarını çatmış bir halde odadan çıktı. Bir elini göğsüne götürmüş, diğer eliyle de elbisesini tutuyordu. "Bunu bana kim aldı?"

Hizmetçi kız ona gülümsedi. "Kraliçe Cora bunu kendisi seçti. Size çok yakışıyor."

"Ona teşekkürlerimizi iletin," dedim ve kız vedalaştı.

"Hiçbir yere gidemem."

Ona döndüm. Bana gayet iyi göründü. "Ellerini kaldır."

Başını iki yana salladı.

Göğsünü örten elini aşağı doğru çektim ve kumaş göbek deliğine kadar inen derin bir V şeklinde ayrılırken Snow irkildi. Hay sikeyim. Sonra diğer elini aşağı indirdim ve beyaz kumaş kalçasına kadar tüm uyluğunu ortaya çıkaracak şekilde ayrıldı.

"Mührümü de kapatmıyor," dedi ve arkasını dönerek kalçasının hemen üzerinde biten derin sırt kısmını gösterdi.

Siktir. "Siktir."

"Biliyorum. Bunu nasıl saklayabilirim

ki?" "Ölümcül görünüyorsun,

Pamuk."

"Bir an için erkek gibi davranmamana ihtiyacım var."

"Bence şu anda kadın olmak da zor olurdu." Ceketimi çıkardım ve omuzlarına attım. Hemen kollarını içeri itti ve ceketin düğmelerini ancak yarısına kadar ilikledim.

Parmağımı çenesinin altından geçirerek yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Ne?"

"Hm?"

"Bana bakma. Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"İyi deneme." Çenesini sıktım ve yüzünü tekrar bana doğru kaldırdım. Gözleri sağa sola kaydı, gözlerindeki her zamanki alınganlık pişmanlıkla bulanıklaştı. Duygunun rengini göremesem de dilimde acının tadını aldım. "Dün gece. Dün geceyle ilgili."

Çenesi sıkıştı ve aramıza biraz mesafe koydu. "Bugünlerde bir şenlik ateşinde uyusam iyi olacak. Cehennemde beni nelerin beklediğini anlamak için."

"Dondurulmuş olanlardan birine konulabilirsin. Ölüm Tanrısı muhtemelen cilt sorunlarınızı biliyordur ve sizi cezalandırmak isteyecektir."

Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve bana cinayet gibi baktı.

Ona elimi uzattım, o da isteksizce uzattı. "Eldiven yok mu?"

"Dün gece onları bıraktığım yeri bulamadım. Belki de bir hizmetçi almıştır. Onları kapalı tuttuğum sürece," dedi ve bana taze yara izleri olan yaralı avucunu gösterdi.

Snow'un hâlâ kendine zarar vererek sakinleştğini görmenin beni ne kadar incittiğini göstermeye yetecek kadar renk tonu yoktu.

Theros kütüphanesi şehir binalarının arasında devasa bir şekilde duruyordu, bej renkli kaya altın ve kobalt rengine boyanmıştı, duvarlarını tanrıların ve koruyucuların figürleri süslüyordu. Muhafızlar şehrin her köşesinde dolaşüyor, çoğunlukla kütüphanenin çevresini kuşatıyordu.

Girişe giden merdivenleri tırmanırken Magnus, "Tedbir," dedi. "Silas burada değerli bilgilere sahip olduğumuzu biliyor. Tanrıçamızın güpegündüz mezarını soyacak kadar cesursa, burayı da soymaktan geri durmazdı."

Magnus haklıydı. Kütüphane muazzam bir bilgi deviydi. Raflar birkaç kat yüksekliğindeydi ve üzerlerine metrelerce uzunlukta merdivenler eklenmişti, her taraf kitaplarla ve her türden yazıyla doluydu.

Nia hapşırdı ve elini yüzünün önünde salladı. Havada ağır bir toz ve nemli misk kokusu vardı. "Kütüphane güvenli. Silas'ın askerleri içeri ikinci bir adım atmadan alerjiden bayılacaklar."

Snow bir kaide üzerine tünemiş Astrum liber'in yaldızlı bir kopyasını işaret etti. "Bak, en sevdiğin kitap. Belki bu baskıda kendini şımartabileceğin bonus bir bölüm vardır. Bilirsin, tüm o tanrısal iyilikler."

Magnus gülerek başını salladı ve bizi kütüphane koridorlarında ilerleterek iki nöbetçi tarafından korunan altın metal bir kapıya ulaşmamızı sağladı. Üzerinde Tahuma dilinde sadece kralın görebileceği bir yazı vardı.

"Kişisel koleksiyonum ve bazı çok değerli parçalar," diyerek bizi içeri buyur etti.

Odanın kapı dışında ne penceresi ne de başka bir çıkışı vardı. Tavandaki yüzlerce küçük delik, çok daha küçük olan alanı aydınlatıyor ve her renkten geometrik motiflerle boyanmış zemine sıvı altın ışınları gibi dökülüyordu.

Snow bir avucunu kaldırıp tavana baktı, kirişler onu ilahi bir ışıltıyla yıkıyordu. Eğer biri cennetin resmini yapabilseydi, şu anda gördüğüm şeye benzerdi.

Göz ucuyla Moriko'nun kaşlarını çatarak Pamuk'un ellerine baktığını gördüm. Düzinelerce küçük yarım ay yara izi Sonbahar Kraliçesi'nin yüzünde merak ve endişe gölgeleri oluşturmuştu.

Muhtemelen istemediği ilgiyi örtmek için elimi karımınkinin üzerine kaydırdım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Snow bir an şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama itiraz etmedi, sadece yanımdaki yerini aldı.

Magnus siyah deriyle ciltlenmiş bir yığın kitap aldı ve onları odanın ortasındaki yuvarlak masanın üzerine koydu. "Çok fazla gibi görünebilir ama çoğu belirsiz hikâyeler ve baş tanrıların övgüleri, birkaç koruyucu ve beyaz alev koruyucusu hakkında çok az şey var. Tanrıların eski dilini bilen birine ihtiyacınız olacak." Kitapları okşadı ve iç çekti. "Gözünüze çarpan başka bir şey olursa bana haber verin."

Dördümüz aldı bir kütüphane masasının etrafında
bir koltuk
Magnus geri ile toz kaplı büyük bir baskısı
döndü

Numen Tarihi ve Ithicea Tarihi, birbirleriyle kronolojik bir konjonktür içinde iç içe geçmiştir.

Moriko ve Nia Aurora'dan bahseden herhangi bir şey bulmak için kalın sayfaları karıştırırken Snow ve ben Ithicea'nın tüm muhafızlarının kayıtlarını inceledik.

"Bu zor olmamalı, değil mi?" Snow parmağını kelimelerin üzerinde gezdirerek sordu. "Eğer Fader'in sevgilisi olsaydı, adı bunların her yerine yazılırdı."

"Ama öyle değil," dedi Magnus. "Görünüşe göre onun tarihten silinmesini gerçekten istemişler."

Geçmiş. Tüm tarihten silindi.

"Yanlış ciltleri arıyor olabiliriz," dedim raflara ulaşmak için ayağa kalkarak. Adan ve Seraphim görünür görünmez durdum ve masallar ve halk fısıltılarıyla birlikte kutsal liberlerini çıkardım. "Biri bir şeyi silmeyi unutacak olsa orada olurdu," dedim, yemyeşil peri masalları ve irfan dolu kitapları masanın üzerine dökerek. "Tarih kitaplarında Seraphim'i bir ateş koruyucusunun mahvettiği söylenir ve tarihin yalan söylemediğine ya da kimliğini gizlemeye çalışmadığına inanıyorum. Aurora beyaz alevin koruyucusuydu ve eğer doğru hatırlıyorsam," dedim parmağımı Seraphim'in kutsal özgürlüğü Phlegethos'a vurarak. "Ateşin hem ruhani hem de elemental bir yönü vardır, bu yüzden Adan Ithicea için muhafızlar yapmaktan sorumluydu. Yarattığı tüm muhafızları farklı ateşlerden şekillendirdi."

Kitabı çevirip tanrılara övgüleri ve kutsal ilahileri geçtikten sonra Adan'ın koruyucularından bahsederken durdum. "Abiz, düzenin gümüş alevli koruyucusu, Ithicea'nın hizmetkârı, Empyrea'nın çocuğu. Agni, zenginliğin altın alevli koruyucusu, Ithicea'nın hizmetkârı, Empyrea'nın çocuğu." Sayfaları ve sayısız koruyucuyu çevirirken durdum. "Aurora, barışın beyaz alevli koruyucusu, diyarların dengesini koruyan, Ithicea'nın hizmetkârı, Empyrea'nın çocuğu."

Magnus yanımdaydı ve gözlerini kitap sayfalarına dikmiş bakıyordu. Paragraf kısaydı. Onun tarafından nasıl şekillendirildiğini ve sahip olduğu muazzam büyüü anlatıyordu. Onun gücü ateşin en saf haliydi ve belki de türünün en iyisiydi. Beyaz ateşinin dokunuşu havayı yakabilir ve sözleri tüm gerçek dışı şeyleri kavurabilirdi.

Kral bir elini sayfanın üzerinde gezdirdi. "Fader'in tanrılar tarafından yaratılmış bir aşığı asla kabul etmeyeceğini düşündük. Onun Ithicean doğumlu ya da aşağı tanrılarının çocuğu olduğunu varsaydık."

Snow bir Seraphim halk fısıltıları kitabını kaldırdı ve başka bir bedenin -bir erkek bedeninin- üzerinde yatan, iki kırık beyaz kanatlı, beyaz saçlı bir kadının solmuş resmini işaret etti. Aurora'nın sevgilisi. "İnsan adama aşık olan beyaz alevli muhafız-" Gözleri irileşti. "İnsan Vrammetheni'ydi. Bu hiç mantıklı değil. Bana batı kıtasının ilkel kalmasının gerçek sebebinin Fader'in sevgililerinden birini kaybetmesi olduğunu söyleyemezsin."

"Fader önemsiz biri değildir," dedi Magnus. "O kudretin ta kendisidir ama doğası gereği iyilikseverdir. Yanlış bulmak ve düzeltmek her zaman onun amacı olmuştur. Bu yüzden koca bir medeniyeti asla terk etmezdi. Kutsal kitaplarda tanrıların Numen'in o tarafını kutsamak için neden yer almadıklarını anlatan çok daha büyük nedenler vardı."

"Hayır, aşkım," dedim Magnus'a hak vererek. "Koruyucular Numen'den ancak kutsamadan sonra, kutsamayanların kalpleri çürümüş sayılana kadar inmediler. Eğer o adama aşık olduysa, bu daha sonra olmuş olmalı."

"Kutsanmamış adama ne oldu?" Nia halk fısıltılarının sayfalarını çevirerek sordu.

Moriko omuz silkerek, "Muhtemelen tanrıların eliyle değilse bile insanların eliyle ya da insanlığın kendisi tarafından öldürülmüştür," dedi. "Kutsanmamışlar zaten kırklı yaşlarından fazla yaşamazlar. Hastalık ve kıtlık onlara da bulaşıyor. Tanrılar muhtemelen onun da halkının geri kalanıyla birlikte çürümesine izin verirdi. Sevgilisinin sonsuza dek yaşamaya devam edeceği düşünülürse bu çok ironik bir son."

"Cehennemler," diye mırıldandı Kar, ince renkli halk fısıltıları kitabının bir sayfasına kaşlarını çatarak. "İsimle ilgili hiçbir şey olmayacağını sanıyordum. Zoltan'ın oğlu Vas. Norodoh'tan doğan insan, kutsanmış bir askerin yeteneklerinden daha üstündü. Yolcularının çoğuna musallat olan Moor canavarı Vilewrath'ın katili. Kutsanmamış insan, insandan daha fazlası oldu. Halkının gözünde, kutsanmamışların onun bir tanrı katili olduğuna inandıkları şey haline geldi." Geniş bakışları

bana kaldırdı. "Bu isim neden Ahmes Lore'da bir halk fısıltısı olarak geçiyor? Aurora'nın sevgilisinin adı neden Ahmes Lore'da?"

Magnus'a döndüm. "Bu canavarı, Vilewrath'ı hiç duydun mu?" Solaryalılar denizciydi, deniz tarafından eğitilir, beslenir ve dövülürlerdi. Yolculuklarının hikâyelerini ve masallarını anlatmak için yaşarlardı.

Başını salladı. "Çocukken, yıllar önce. Bu eski bir denizci hikâyesidir. Moor'un batısına seyahat eden pek çok kişi hâlâ bu hikâyeyi anlatır ama onu kimin öldürdüğü asla söylenmez."

"Belki gizlenmiş olabilir," dedim.

Moriko kitabı eline aldı ve sonra kaşlarını çattı. "Bu bize herhangi bir şekilde yardımcı oluyor mu?"

"Bu isim, Silas'ın Adriata'dan çalmaya çalıştığı günlüğün şifrelerinde de var. Bir şekilde mantıklı olmalı," dedim ve çocuk masalları, halk fısıltıları ve anlatıları raflarını tekrar gözden geçirmeye başladım.

Snow yanımda durdu. "Vilewrath'ı mı arıyoruz?" "Evet, benim akıllı kızım," dedim saçlarını kabartarak. "Her şeyi bulabilirsin."

Raflar Numen'de konuşulan çoğu dilde -hatta zaman içinde kaybolmuş olanlarda bile- her türden bilgiyle doluydu.

"Bundan bahsetmeyecek miyiz?" Snow kitaplara göz gezdirirken sessizce sordu.

"O mu?"

"Ona bir isim vermemi mi tercih edersin?"

Bu beni kıkırdattı. "Peki, bu konuda söylenecek ne var?"

"Bu bir daha olmayacak-"

"Her şey sana bağlı, aşkım. Beni isteyip istememen, bana ihtiyacın olup olmaması."

Bir kitabı öylesine şiddetle kapattı ki, toz bulutu tepesine çöktü ve öksürmesine neden oldu. "Bırak da bitireyim."

"Bitirmene izin verdim. Değil mi?"

Bana vurdu. Ayak parmaklarının ucuna gitti ve kafama bir kitapla tüm gücüyle vurdu. Bunu hak etmiştim. "Sen bunun bir parçası olmazsan bir daha olmayacak. Bu bir değiş tokuştu, başka bir şey değil. Sana hiçbir şey borçlu olmayacağım."

"Borçlu mu?" Bu beni duraklattı ve ona döndüm. "Belki de senden çok ben bunun bir parçasıydım." Onu rafa yaslayıp kafesledim. Bana bakışı, bundan ne kadar keyif aldığımı bir kez daha hatırlattı. Kulağına eğilerek fısıldadım: "Boşalırken çıkardığın sesten daha tatlı bir ses duymadım. Bir gün, aşkım, sana tekrar dokunma onurunu bana verdiğinde, sen de benim adımları haykıracaksın. Bu her şeyi çok daha tatlı kılacak."

"Ben çığlık atmam."

"Aynı fikirde değilim. Ama yine de yalvarmamdan hoşlanıyorsun," dedim, öpücüklerimi boynunda gezdirirken elleri göğsüme gitti ve ceketimi sıkıca kavradı. Akli karmakarışık çünkü bir an beni itti ve bir an sonra beni kendisine yeterince yaklaştıramadı. "Sor. Sadece sor ve

Ayaklarına kapanacağım. Yoksa seni tatmak için yalvardığımı mı duymak istiyorsun? Dilime boşalman için yalvarmamı mı istiyorsun? Tadının cennetler kadar tatlı olduğuna bahse girerim, benim tatlı kötü adamım."

Dişlerimi boynuna gömdüğümde inledi ve sonra acıyı öpüp uzaklaştırdım. Çok baş döndürücüydü. Kokusu, şekli, aklı. Hepsi benim için yaratılmıştı ve zihnimi şiddetli bir arzuyla döndürüyordu. "İste ve yapacağım." Alnımı alnına yaslariken yüzünü kendime doğru tuttum. "İste çünkü aklımı kaybediyorum."

Tam konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki, yan tarafımızda bir gırtlak sesi duyuldu. Moriko kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert bir yüz ifadesiyle bizi yakaladığı pozisyonu değerlendiriyordu. "Senden nefret ediyorum. Ben de senden nefret ediyorum," diye alay etti sıkılmış bir ses tonuyla. "Seni öldüreceğim. Oh, seni de öldüreceğim."

Snow benden uzaklaştı ve omuzlarındaki tozu fırçaladı. "Birincisi, ben bundan daha fazlasını söyledim. İkincisi, hiç iyi, öfkeli, nefret dolu bir sevişme yaşadın mı?" diye sordu, omzuna dokunup uzaklaşarak.

Hanaian kraliçesi bana değerlendirci bir bakış attı. "Sanırım ağzın üzerindeyken onu daha çok sevdim. Onu yeterince sessiz tuttu."

Ceketimi düzelterek, "Onun gevşek dilini oldukça seviyorum, Majesteleri. Bazen benim ağzımda olduğundan daha çok."

Ağır bir iç çekişle gözlerini kapadı ve gitmek için döndü.

Snow ve diğlerleri çoktan kitapları karıştırmaya başlamış, Vas'ın öldürdüğü deniz canavarıyla ilgili herhangi bir şey arıyorlardı.

Numen mitosları ve anlatıları boyunca Vilewrath'tan bahsediliyordu, ancak ortadan kayboluşu hakkında çok az şey vardı. Bununla birlikte, çocuk kitapları bilgi doluydu.

Vas, bir tüccar ile soylu bir Norodoh kadınının oğlu olarak denizde doğmuştu. Deniz canavarlarının ortadan kaldırılmasından korsanlara ve Moor'da yapılan yasadışı ticarete kadar birçok paragraf onun başarılarını anlatır. Kutsanmamış batıda bir kahramandı ama kutsanmışlar için de bir kahramandı.

Nia oturduğu yerden fırladı. "Buldum," dedi ve önümüzde bir kitap salladı. "Aurora onunla Adriata'da tanıştı. Bak. 'Henah'ın yıldızlı gökyüzünün altında ilk bakış, Henah'ın topraklarında ilk kez paylaşılan bir nefes. Değer ve değersizlik bir araya geldi, yine de ikisi o gece altında oldukları yıldızlar gibi parladılar. Onun güzelliğine ve türüne aşık olan kutsanmamış adam, ilk kez ilahi bir varlığın olduğuna inandı. Onun kiracılığına, kristal gözlerine ve şefkatli gülümsemesine hayran kalan beyaz alev muhafızı, tanrıların Vrammethen'de yardım etmemekle haksızlık ettiğine ilk kez inandı. Gecenin güzelliğini ve karanlığın avantajlarını birbirlerinin tadını çıkarmak için tattılar - birbirlerine aşık olmak için. Ama ertesi sabah güneş parladığında, Aurora'nın ihaneti gökyüzüne kadar açıktı. Fader'a ihanet etmişti. Onun güvenine, ilgisine ve sevgisine. En önemlisi, onun gücüne, sözüne ve hükümlerine karşı gelmişti. İnsanların arasına karışmak akıllıca değildi.

İnsanların arasına karışmak

Golgotha'nın cennetindeki katran çukurlarından daha karanlık kalplere sahip olmak yasaktı. Bir ihlal. İki kadersiz aşık ilahi bir cezaya arptırılmadı. Çünkü ilahi olan, işledikleri alaklıa tenezzül etmeyi reddetmişti." Nia sayfalara gözlerini kırıştırdı, parmağını kitabın iç sırtında gezdirdi. "Yırtılmıştı. Bir sonraki sayfa yırtılmıştı."

Moriko iç çekerek, "Vas insani yıllarını yaşamak zorunda bırakıldı, o ise diyara zincirlendi," dedi ve Nia'yı kucağına çekip omzuna bir öpücük bıraktı. "Tahmin edilebilir, ahana'm."

Nia parmağını bir sonraki sayfanın altında gezdirdi. "Sonraki bölüm Aurora'nın kapana kısılmasıyla başlıyor. 'Gümüş yaldızlı muhafız, gümüş yaldızlı asanın içine hapsolmuştu. Bir hediye, bir lanet. Diyar artık Fader'ın merhametini her ikisine de dönüştürebilecek güce sahipti. Büyü kararsız kaldıkça Numen halkı da kararsız kaldı. Ne büyüden ne de ölümden korkanlara özenle teslim edilen Kızıl Meclis, ilahi nesneyi kimsenin adım atamayacağı bir yerde tuttu-Nephthys Adası. Sadece tüm Eldmoor cadılarının sihirli bağıyla değil, kudretli Golgotha'nın ve onun Karanlıklar Denizi'ne sığınmış yaratıklarının eliyle de korunuyordu."

"Visha bundan bahsetmişti," dedi Snow ve kitabın başlığını okumak için Nia'dan kitabı aldı. "İlahi olana hakaretler. Tarafından yazılmış düzyazı bir şiir mitosu-" Kapak sayfasına kaşlarını çattı. "E.V"

"Esmeray Vassenas," dedim. "Henah'ın sırdaşı olmadan önce önce bir akademisyen sonra bir yazar. Tüm bunları varsaymak güvenli

yaşadığı süre boyunca meydana geldi."

Nia ayağa kalktı ve tekrar raflara koştu. Her şey daralmıştı. Artık her şeyi eşleştirmek ve sıraya koymak için bir zaman dilimimiz vardı.

Snow koltuğunda geriye doğru çöktü. "Ayrıca o döneme ait tüm tarih kitaplarından da bunu sildiklerini varsayabiliriz. Şimdi başladığımız yere geri döndük."

Arkadaşı masanın üzerine bir düzine kadar kitap daha bıraktı. "Hepsi o zaman diliminde yazılmış. Çoğunlukla Eldmoorian. Biri asadan bahsetmeli."

Moriko ince, renkli baskılardan birini eline aldı. "Çocuklara asa parçalarını nereye sakladıklarını öğrettiklerinden şüpheliyim, ahana."

Kar parmağıyla Sonbahar Kraliçesi'ni işaret etti. "Ona ilk kez çiçeğim dediğinde tozdan duyularım körelmiş gibi davrandım. Üçüncü kez söylediğinde ben-"

"Şimdi uslu dur, aşkım," dedim tehditkâr parmağını aşağı çekerek.

Nia kıs kıs gülerek Snow'a yemesi için bir paket badem getirdi. "Evet, şimdi kibar ol."

Küçük vahşi bir kedi gibi dudak bükerek ödülleri aldı ve kitap sayfalarının içine daldı. "Çocukken bu hikâyelerden nefret etmemin nedeni buydu," diye alay etti, küçümseyerek sayfaları çevirirken. "Dayandıkları korkunç gerçekler için çok fazla renk ve güzel kelimeler. Sam bana Alaric'in Ater savaşlarından sonra gördükleri dehşet yüzünden bir yıl boyunca konuşmadığını söylemişti. Yine de 'Numen'in Yedi Kızıl Hikâyesi'

askerleri yüzlerinde bir gülümseme ve cılız bir kılıçla boyar."

"Onlar çocuklar için, Pamuk," dedi Nia sessizce.

Sanki farkına varmış gibi karımın eli sayfanın üzerinde durdu. "Çocuklar için, evet."

Her birimiz bir köşeye çekilerek kütüphaneye baktık. Bunu yapmak için saatler harcadık ve biz farkına bile varmadan, gün batımının o titanik parıltısı tavandaki pencerelerden süzüldü.

Snow arkamdaydı, dikkatini kitap yığınları üzerinde gezdiriyordu ki bir nefes aldı. Elinde bir kitap vardı, şaşkınlıkla sallıyordu. "Marianne Hawthorne," diye fısıldayarak bana bağırdı. "Kan Bağı'nın yayınlanmamış kopyası, masalların hatırası: Saratuza'nın iki aşığı." Görülmesi çok nadir olan, katıksız bir hayretle dolu sayfaları çırparak açtı. "Sence almama izin verir mi?"

Ona ve heyecanına kaşlarımı kaldırdım.

Kitabı elinden kaptığı Moriko'nun bakışları kitabın başlığını okuyunca vahşileşti. "Bu tür saçmalıkları okumuyorsun, değil mi?"

Öfkelenen Snow onu geri aldı. "Okumayı sevdikleri için okuyucuları utandırmayalım, olur mu?"

Nia kargaşayı duymuş olmalıydı çünkü bir rafın arkasından başını çıkarıp yanımıza geldi. "Marianne Hawthorne. Oh, bu yayınlanmamış-" Bana ve Moriko'ya baktığında coşkusu azaldı. "Ne? O rafine bir edebiyat kadını."

"Ne edebiyatı?" Moriko kollarını kavuşturup Nia'ya eğlenen bir bakış atarak sordu.

"Uhm." Nia'nın bakışları yardım için Snow'a kaydı, ama Snow garip kitabın sayfalarında okuduğu şeye kendini kaptırmıştı. "Kadın edebiyatı mı?"

Bu kargaşadan etkilenen Magnus grubumuza katıldı. Pamuk'un taşıdığı unvana kaşlarını çattı. "İlgini çekecek bir şey mi?"

"Evet," dedi Snow ve Nia aynı anda.

"Alabilirsiniz," diye teklif etti ve ikisi de gülümsedi. "Başka bir şey var mı?"

Bir kenara koyduğum birkaç sözlüğü işaret ettim. "Bunların dışında pek yardımcı olabilecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum."

Başını salladı. "İstediğin zaman inceleyebilirsin evlat."

"Aslında," dedim, "Abendrot bölgesini görmek için bir ara geri dönmem mümkün mü? Canavarın Arx Üçlüsü'nü nasıl geçebildiğini görmek isterim."

"Tabii ki."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PRAETERITUS

SNOWLIN

| 'eğitim platformunun etrafında bir
| ragdoll. Yırtık pırtık düşünceleri olan bir bez bebek. Bir
| bez bebek
Birkaç gün önce Solarya'dan döndükten sonra verdiğim bir
kararla birkaç kişiyi daha çok kızdıracaktım.
Dengemi kaybettiğimde, Cai bir elini dirseğıme attı ve beni
ayağı kaldırdı. "Konsantre ol ya da git."
"Kemiklerim biraz paslı, çirkinleşmeye gerek yok."
"Evet, rutubetli zindanlarda geçirdiğın onca zaman seni
iyice paslandırmış."
"İki haftadır oraya gitmedim."
"Biliyorum."
Bir süre diyecektim. Ama saymış gibi görünüyordu.
Gerçekten iki hafta olmuş muydu?
Çenemi sıkıca kavradı ve başımı hançerinin sıyırdığı tarafa
doğru eğdi. "Kocana bunu nasıl yaptığını açıklamayacağım."
"Ondan korkuyor musun?" Elini iterek alay ettim.

Alay etti. "Sana karşı sesinin desibelini yükselten herkese nasıl baktığını gördün mü? Nia bana Solarya'da ne yaptığını anlattı. Magnus Vayr'dan hemen önce hiç düşünmeden gündüz ülkesine gece dediyse, korkmamak için aptal olmak gerekir."

Hançerlerimi havaya kaldırdım ve duruşumu aldım. "Bu bir oyun, Cai. Kara yüreğimin onu bağışlayacağını sanıyor."

Parmağıyla bıçağımı aşağı itti. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanacak ne var? O adamın benimle ilgilenebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Silahını dürterek sordum. "Buna ihtiyacım var. Ya benimle dövüş ya da buraya başka birini getir."

Başını iki yana salladı. "Kızgın değilsin, kafan karışık. İkimizin de elinde silah varken kafanın karışması iyi bir şey değil."

İki hançeri de düşürdüm. "Kafam karışmadı. El ele o zaman."

Ve böylece, Cai iki hızlı hamlede beni yere serdi, bir dizi omurgama baskı yapıyordu. "Kar!"

"Peki," diye iç geçirdim, teslim oldum.

İçimde bir şimşek çakıyordu ama yağmur yağdıramıyordum, bu yüzden rahatlamaya en yakın şeyi aradım. Cinayet.

Murdoc önümde bir sandalyeye bağlanmış oturuyordu, yapışkan kahverengi gözleri sanki hâlâ beni parçalayacak güce sahipmiş gibi içimi deliyordu. Karşısında oturduğum yere boş gözlerle bakıyordu.

Zindanların soğuk karanlığında yüz hatlarını her zamanki kızgın kaşlarını çatmış bir şekilde seçebiliyordum.

"Her zaman çok öfkeliydin. Hâlâ öylesin." Sesim, arkasındaki zeminde huzursuzca biriken su damlacıklarının yankısını bozdu.

Murdoc cevap vermedi, sadece baktı. Asla söyleyecek bir şey bulamazdı ve eğer kelimeleri elinden alınırsa, her zaman fiziksel olarak acı verme yeteneğine güvenirdi.

"Bir noktada beni öldüreceğini düşündüm. Bir noktada beni öldürmeni istedim. Kendim yapmak zorunda kalmaktan daha kolay olurdu," diye itiraf ettim, göğsüm bu itirafla bir şekilde hafifledi. "Annem için de daha kolay olurdu - kendini suçlamazdı. Eren ve Thora da bu kadar üzülmezdi. Benim gibi onlar da sana bir çapa gibi tutunurlardı. Senin ölümün onlara bir amaç verirdi ve sonra da rahatlarlardı." Bu anıyı hatırlayınca acı bir kahkaha attım ve başımı yorgun bir şekilde dinlenmeye bıraktım. "Çok güzel küçük bir plandı. Geceler boyunca düşündüm. Şansıma daha kötü bir şey oldu. Sen sadece kötü niyetli bir korkak olduğunu kanıtladın ve ben de bağımlısı oldum."

Ellerim bilinçaltımda kıvrılıp yumruk oldu. "Acı benim bağımlılığım oldu ve sen de satıcım. Eren onu korumak için Thora'nın yerini aldığımı düşünüyordu." Birden gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, anıyı hatırladığımda bazen hissettiğim acının hayalet dokunuşundan değil, Murdoc'un cezalarına nasıl gönüllü olduğumu hatırladığımdan

kendi sapkın nedenlerim için kız kardeşimin yerine. Onun yerine beni alması için yalvarırdım ve o da alırdı. Acıya ihtiyacım vardı ve onun da sunacak çok şeyi vardı. "Geldim çünkü canımı yakmak istiyordum ve o bunu biliyordu. Thora biliyordu." Bildiğinden emindim. Küçük yüzündeki ifade hâlâ bedenimi ürpertiyordu. Küçük kardeşim her şeyi biliyordu. Her şeyi hissediyordu.

Ayağa kalkmak için iterek Murdoc'a ulaştım. "Bu kadar kalp kalbe yeter sanırım." Saçlarından bir tutam kopararak cansız bedenini yere yatırdım ve üzerine oturduğu tahta sandalyeyi topuğumla ezdim; tahta bedeninin üzerine çıra gibi yayıldı. Çok ileri ve çok sert itmiştim, vadi taşı onu dövdüğüm noktada hayatta tutmaya yardımcı olamazdı. Birkaç uygulamamdan sonra ölmüştü. Belki de en iyisi buydu. Buraya gelmek öfkemi yatıştırmak yerine daha da arttırmıştı.

"Tristin," diye bağırdım.

Skye savaşçısının gölgeli formu kapıda dimdik duruyordu. "Evet, kraliçem."

"Bana bir meşale getir."

Mavi alev karanlık odayı aydınlattı ve Murdoc'a yaptığım her şeyi görünür kıldı. Biraz ileri gittiğim söylenebilir. Onun zayıf iradeli kalbi her şeyi mahvetmeden önce bunu daha ne kadar ileri götürebileceğimi kimse bilemezdi. Meşaleyi üzerine attıktan hemen sonra vücudu yandı. Pişmiş fare kokusu berbattı ama onun küle dönüşmesini izlemek istiyordum.

Tristin düzgünce sarılmış sigaralarla kaplı küçük gümüş bir kutuyu açtı ve bana uzattı.

"Bıraktığını sanıyordum," dedim bir tane alarak.

"Sadece Lila'nın önünde. Leanna ve ben arada bir sinsice takılırız."

Homurdandım ve karanfil kokulu tütünden bir nefes çekmeden önce sigaranın başını ateşe doğru tuttum. İkimiz de rahibin iliklerine kadar yanmasını izledik. Yanmasını. Çünkü onun hafızamdan bu şekilde silinmesini istiyordum - toz gibi yok olmasını. "Onu diri diri yakmayı düşündüm ama tüm o çığlıklar bazen beni mahvediyor. Bilirsiniz, yemeğin size servis edilmeden önce gerçekten piştiğini gördüğünüzde olduğu gibi. Yemek yeme deneyimini mahvediyor. Bu seni de rahatsız etmiyor mu?"

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Seni yıllardır tanıyorum ama yine de her gün akıl sağlığından şüphe ediyorum."

Akıl sağlığı neydi, gerçekten? Hiç aklım başımda oldu mu? "Deli olduğumu kabul etmek çok daha kolay. Sorgulamak kadar rahatsız etmiyor beni," dedim ayaklarımı giydiğim ıslak botlardan çıkarıp ateşin üzerinde ısıtırken. Islak erik derisi hissi sinirime dokunuyordu ve kimse kullanmazsa ateşi boşa harcamış olacaktım.

"Kar," diye seslendi Sebastian zindan odasına doğru koşarak. Keskin koku ve kanlı görüntüm karşısında irkildi ama hemen toparlandı.

"Şenlik ateşi," diye bağırarak onu içeri aldım. "Yanında atıştırmalık bir şeyler var mı?"

"Hayır, ne yazık ki hazırlıksız geldim." Tristin'den bir karanfil sigarası alarak ateşin üzerinde yaktı "Kimi yakıyoruz?"

"Murdoc."

Başını salladı. "Pis kokuyu açıklıyor."

"Ama oldukça güzel yanıyor." Ona döndüm. "Benim için bir haber var mı?"

Uzun bir nefes çektikten sonra sigaranın geri kalanını ateşe attı. "Doğrulandı, babanın adamları amcanı almak umuduyla Kirkwall üzerinden Adriata'ya başarıyla sızdılar. Benden istediğin gibi geçmelerine izin verdim. Şimdi ne yapmamızı istiyorsun?"

"Kesinlikle birini geri getirecekler," dedim. "Bir askerimiz onları Moor Denizi'ndeki Adriatian adalarına yönlendirsin ve bana Mal'ı getirsin."

Tristin bir kolunu uzatarak gitmemi engelledi. "Alaric'e bu konuda bir şeyler yapmayı düşündüğünüzü bildirmek zorundayım."

Az önce bana 'babana söylerim' tehdidinde mi bulundu? "Titriyorum, Tristin. Gerçekten," dedim, izmariti ateşe attım ve üzerimdeki pis kokuyu yıkamaya gitmeden önce ona göz kırptım.

Odama doğru giderken Alaric beni yakaladı. Üzerimdeki şeyin kokusunu alınca yüz hatları buruştu. "Gülümsüyorsun. Nerelerdeydin?"

"Zindanlar. Yılın bu zamanı çok güzel oluyorlar. Ziyaret etmelisiniz."

Bana yaklaştığında yüzü biraz buruştu. "Anladığım kadarıyla birini yakmışsın?"

"Genç yaşında her geçen yıl daha da keskinleşiyorsun."

Kırmızı gözlerimi fark ettiği anda ifadesi düştü. Kimi yaktığımı hemen anlamıştı. "Evlat, bana bak." Bir elini koluma koydu, en iyi bildiği teselli buydu ve yüzümdeki gülümseme soldu. "Şimdi her şeyin düzelmesini bekleme. Onun sana yaptığı her şeyi sen taşıyorsun, o değil. Artık gitmiş olması, tüm bunların da onunla birlikte gideceği anlamına gelmeyecek. Seni iyileştirecek olan şey bu değil."

"İyi hissettirdi, Alaric. Bu gerçeğimi yıllardır biliyorsun. Bunu yapmak zorunda olduğum ya da beni daha iyi hissettireceğini düşündüğüm için yapmadığımı biliyorsun. Can yakmak iyi hissettiriyor. Özgürleştirici. Ne kadar çığlık atarsa, bir sonraki çığlığı o kadar sert atmasını istedim."

"Sen zalim değilsin, evlat. Sen zalim değilsin. Ne o seni zalim yaptı."

"Ben sadece nasıl zalim olunacağını biliyorum. Artık başka hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor." İnsanca davrandığımda, bana öğretmek için çok uğraştığı gibi, gerçekte bir yırtık gibi hissettim - sanki ait değilmişim gibi. Sanki amacım yanlışmış gibi.

Elleri iki yanına düştü. "Kazanmalarına izin veremezsin. Seni bu şekilde mahvetmelerine izin veremezsin evlat."

"Zaten mahvoldum," dedim ve onu geçip odama yöneldim.

Pen zaten oradaydı, sanki son iki aydır her geceyi Adriata'da geçirmemiş gibi çarşafı topluyordu.

Beni görür görmez banyo odalarına koştı ve akan suyun gürültüsü sesin boşluğunu doldurdu. Çok sevdiğim odamın grisi, gümüş saten çarşaf, gümüş karyola, mobilyalar, tavanı süsleyen ve gözlerimi kısıtıldığında gece gökyüzündeki yıldızlarmış gibi görünen ışıltılı gri taşlar, hepsi birden çok donuk göründü gözümde. Balkonumun çerçevelediği sessiz, fırtınalı gökyüzü de öyle. Dünya hissizleşmişti. Ya da belki de sadece bendim.

Pen hiçbir şey söylemedi. Kanlı kıyafetlerimi çıkarırken de. Ellerimdeki kurumuş kanı temizlerken de. Süngeri yaralarımın üzerinde gezdirdiğinde irkilmedim. Kurulamama yardım ettiğinde ve ıslak saçlarımı taramak için beni oturttuğunda değil. O karanlık yansımanın bir dehşet devine dönüşmesine baktığımda değil. Gözlerimden yaşlar süzüldüğünde değil.

Hiçbir şey söylemedi ama tek kelime etmeden benimle birlikte ağladı.

O benden daha çok ağladı.

Gerçekten anlamadım. Hiçbir şey anlamadım. Neden böyle hissettiğimi. Neden hiçbir şey hayal ettiğim gibi gelmiyordu? Neden her derin nefes aldığımda sırtımdaki yaralar hâlâ taze hissediliyordu? Neden kendimi yine bu kadar küçük hissediyordum? Ölüyken bile Murdoc'un üzerimde neden bu kadar gücü vardı?

O zaman hiç ağlamamıştım. Şimdi neden ağlıyordum?

Son sözümü söylemişim, son yumruğumu. Ona kendi zalimliğimden bir parça vermişim ama bu beni düşündüğüm gibi tatmin etmemişti.

Pen yüzünden akan ağır gözyaşlarını sildi. Hıçkırarak, "Sana şeftali alayım mı?" diye sordu, hâlâ ağlıyordu. "Sana şeftali getireyim mi? Onları yemek beni mutlu ediyor."

Bu beni gülümsetti. "Bu hoşuma giderdi."

Koşarak dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra nefes nefese, elinde bir salkım bulanık meyve ile geri döndü.

Tatlıydılar, eminim öyleydiler ama ben külden başka bir şey tatmadım. "Saat kaç Pen?"

"Gün batımı," diye mırıldandı hıçkırıklar arasında.

Ayağa kalktım, balkonuma çıktım ve Adriata'ya doğru koştum.

Amaris'te gün batımı neredeyse sırtınızda bir sevgilinin eli kadar sıcaktı. Birkaç dakika boyunca balkonunda durup alacakaranlığı boyamaya başlayan renk cümbüşünü hayranlıkla izledim. Gökyüzünün değiştiğini gördüğümde içimi bir huzur dalgası kapladı. Ya da belki de bu lanetli krallığın serin yaz rüzgârıydı. Her neyse, onu tekrar istedim. Bana bir şeyler hissettirdi, sıcak bir şeyler.

Arkamdaki cam kapılar çarparak açıldı. "Snow, sorun nedir aşkım?" Kilian'ın sesi derin ve endişeli bir hal almıştı. Beni döndürüp yüzüne baktığında bakışları genişledi ve kırıldı. "Lütfen bana yaralı olmadığını söyle." Elleri aceleyle vücudumun her santimetresine dokunuyor, yara arıyordu. Onları asla bulamayacaktı. Tüm yaralar iyileşmiş yara izlerinin altına saklanmıştı. Beni kandırmayı bile başarmışlardı.

Neden yeterince hissettirmiyor? Seni öldürdüğümde de aynı hissi verecek mi? Bunu ona sormak istedim. Ama çok korkuyordum.

Cevap. Ona ne yapacağımı düşünmekten bile çok korkuyordum. "Kafamın içine girmeni, kardeşlerimi bulmanı istiyorum."

Durdu, bakışlarımda bir şey aradı ve sonra "Tamam" dedi. Başparmağı gözümün altını okşadı. "Pekâlâ."

Elimdeki şeftaliyi kaldırdım. "Bir ısırık ister misin?"

Eğildi ve şeftaliyi hedef almak yerine ağzını boynuma indirdi ve dişlerini tenime geçirdi. Sertti ama acıtacak kadar değil. Sadece tüm duyuların bedenime geri dönmesini sağlayacak ve her şeyi sıcaklıkla canlandıracak kadar. Acıyı öpücükle dindirdi ve ben hafifçe inlediğimde, ağzının tenimin üzerinde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Tatlıdan da tatlı," diye fısıldadı kulağıma. Yanağıma son bir öpücük kondurduktan sonra çekildi ve ben neredeyse böğürecektim. "Bu gece Taren'da kalabilirdin. Bir süreliğine Lyra'ya gitmem gerekecek. Akademisyenlerimden biri Foglingler hakkında bir şeyler denemek istiyor ve yardımımıza ihtiyacı var." Parmağını çenemin üzerinde gezdirdi. "Eğer burada kalmak istersen Mal odasında. İstersen ondan kanepede uyumasını isteyebilirim."

"Taren'e gitmek istemiyorum. Benim parlak zırhlı şövalyem odasında kalabilir. Bir domuzdan daha kötü horluyor."

Başparmakları hâlâ yaşlarla ıslanmış olan gözlerimi okşadı. "Ne oldu?"

Şeftaliden bir ısırık aldım. "Şeftali sevdiğimi sanmıyorum." "Kar."

"Sanırım tüylerden dolayı. Beynime bir saç yumağını çiğnediğimi düşündürüyor." Bununla birlikte, şeftaliyi ona

uzattım ve

yanından geçti ve kabarık yatağa atlayıp yorganın içine dalmadan önce küçük bir koşu yaptı.

Yatak eğildi ve kalbim beklentiyle titredi.

Sorma. Sorma.

"Sorabilir
miyim?" İ
ek.

"Hayır."

Bir elini battaniyenin altına kaydırđı ve benimkini tuttu. Ben onu tutmadım ama o beni ikimize yetecek kadar sıkıca tuttu. "Sorun öldürülebilir mi?"

Bu beni gülümsetti. "Bunun için çok geç."

"Onları iyi mi ldrdn?"

"Ben asla kötüleri
ldrmem." "Murdoc
muydu?"

Nereden biliyordu? Her zaman nasıl biliyordu?
"Sormayacağını söylemiştin."

"Ne olduğunu belirtmedim."

Parmağım bileğinin yan tarafındaki küçük kabarık bir ete dokundu ve teni tüylerle doldu. "Nasıl oldu bu?"

"Elim bir insan kemiğine sıkıştı."

"Nasıl?"

"Eldmoor'da bir adada mahsur kalmıştık. Celesteel'in kutsanmış topraklarının çoğu, büyüye çok fazla güvenenler için bir ölüm tuzağıdır. Ellerimden başka silahım yoktu. Gençliğimde şimdiki kadar taktiksel nişan almazdım, o zamanlar sadece beni öldürmek isteyeniyi öldürmeyi hedeflerdim."

Elim kolunda ilerlediğinde acı dolu bir iç çekti ve başka bir yara izi hissettiğimde durdu. "Peki ya bu?"

"Zırhım kırıldı ve metal derime battı. Biri bana bir topuzla vurdu ve benim ilk aklıma gelen şey kırılabilir kolumla onu engellemek oldu."

Parmaklarım bir diğerine dokunduğunda, ben sormadan cevap verdi. "Mal ile antrenman yapıyorduk. İkimiz de zil zurna sarhoştuk ve yağmur yağıyordu. İlk yumruğu atamadan kaydım. Sırtımda da aynı günden kalma bir tane daha var."

Gözlerim uykudan kapanıncaya kadar bana kolundaki her bir yarayı anlattı.

Oda aşırı kalabalıktı. Cai, Nia, Alaric ve Mal, Visha'nın odasının en arka tarafındaki duvara yaslanmışlardı. Hepsi Visha'nın son bir saatini yere çizerek geçirdiği zanaat halesine odaklanmıştı.

"Ya onu çıkarmayı başaramazsa?" Cai sordu. Kilian sakince, "Çıkarmayacağım," diye cevap verdi.

"Ama ya başarısız olursan?"

Mal durduğu yerden kalktı ve halenin önünde çömeliip desenleri inceledi. "O zaman ben de atlarım."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Kilian, artık sabrı tükenmeye başlamıştı.

"Peki ya başarısız olursan?" Cai Mal'a sordu.

Gece Prensi arkadaşına kaşlarını kaldırdı. "Neyin var senin?"

Cai'nin bakışları karardı. "Sadece ikinizin onu geri getirmeyi nasıl umursayabileceğinizi anlamakta zorlanıyorum."

Kilian'ın başı Cai'ye doğru döndü ve ayağa kalkarak arkadaşıyla yüz yüze geldi. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Cai de doğruldu ve Kilian'a yaklaştı. "Yaptığın onca şeyden sonra ona nasıl bakabildiğini anlayamıyorum."

"Bunu benden isteyecek kadar güvende hissetti, Caiden. Eğer bana inanmakta zorlanıyorsan, o zaman arkadaşına inan."

"Tartışmak istiyorsanız lütfen bunu odamın dışında yapın, ölüleri rahatsız ediyorsunuz," dedi Visha odanın etrafındaki mumları yakarken sessizce. Fitillerden kızıl alevler fışkırıyor, kıpkırmızı ışıklar saçıyor ve gölgeleri karartıyordu. Bana üstünde küçük beyaz bir rün oyması olan bir obsidyen parçası uzattı ve dairenin içine oturmamı işaret etti. "Özlerini hapsetmek için."

Kilian da benim gibi oturdu, yüzü bana dönüktü.

"El ele tutuşun," dedi Visha, çemberin hemen dışına yerleşerek. "Gidip gelirken sakın bırakma, o senin bu âlemdeki topraklaman."

Eldivenlerimi çıkarıp çemberin dışına fırlattım ve Kilian'ın ellerini tuttum. Sıcacıktılar, her zaman çok sıcaktılar.

Başparmaklarını yara izlerimin üzerinde gezdirdi ve çenesi gerginlikle gerildi, o küçük çene gamzesi parladı.

İşkence gibiydi. Dilim dudaklarımı ıslatmaya çalışırken başını kaldırıp bana baktı. Elimde olmadan tekrar çenesine baktığımda ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Böbürlenme," diye alay ettim.

"Elimde değil, bana bakıyorsun. Bana bakman hoşuma gidiyor. Bakmaya devam et."

Visha Borsich dilinde ilahiler söylemeye başladı, odadaki mumlar deli gibi çırpındı ve garip bir rüzgâr eserek zanaat çemberinin etrafında döndü.

Göz kapaklarım uykunun ağırlığıyla sarktı ve aniden aşağı doğru bir uçuşuma düştüm. Ayaklarımın altındaki zemin sertleşene kadar döndüm, döndüm.

Sarsılarak doğruldum, nefesim kesildi, gerçeklik tekrar etrafıma yerleşti ve ayaklarımın üzerinde sallandım.

Kilian yanımda durmuş, çevremizi inceliyor, sağlam koluyla beni dik tutmak için belime sarılıyordu.

Oda tanıdıktı ama çocukluğumun eski bej rengine bürünmüştü. Isjord, ama tam olarak hatırladığım Isjord değildi. Bir şeyler garipti, zamanın eski ve sarı lekeli bir anı gibi hissettirmesi ama tam olarak değil.

Kapı açıldı ve bir asker yanımdan geçerek içeri girdi. Uzun, kızıl saçları yarıya kadar kuyruk şeklinde toplanmıştı, uzun boylu ve güçlü yüz hatları vardı ve Isjordan askerlerinin gündönümünde giydiği beyaz üniformayı giymişti. O geceye dair anılarımın içindeydik. On üç yıl önceki Gündönümü.

"Lin," diye seslendi, odayı arıyordu. "Dışarı çık. Baban seni soruyor."

"Lysander," diye fısıldadım, biraz şaşkınlıktan biraz da eskiden nasıl görüldüğünü unuttuğum için duyduğum suçluluktan.

Sinirli bir şekilde geri dönmeden önce odanın her tarafını, yatağın ve masaların altını, banyo odalarını aradı. Ne aradığını biliyordum. O anda neyi bulamadığını biliyordum.

"Perdeler," derken sesim titriyordu. "Perdeleri kontrol etmedin."

O gittikten birkaç dakika sonra, büyük zümrüt perdelerin arkasından küçük bir şekil geldi. Çok aşağıya düşen ve bir beden büyük gelen beyaz elbisem hala minyon bedenime çok büyük ve uzun geliyordu. O zamanlar kimse beni gerçekten umursamıyordu. Giyinip giyinmediğim, bir prenses gibi görünüp görünmediğim. Kimsenin umurunda değildi. Umursamalarını hiç istemediğimden değil.

O küçük kıızı nerede görsem tanırdım. Ortak siyah saçlarından ve ikimizin de nefret ettiği sarı bakışlarından değil, kanlı avuçlarını perdenin köşesine silmesinden ve sanki acısız doğmuş gibi yeni bir çift eldiven giymesinden.

Birden bu anıyı bir başkasıyla paylaşmam gerektiğini hatırladım ve Kilian'a baktım. Kendi dünyasında kaybolmuş bir halde duruyordu. Tuhaf bir trans halinde benim genç halime bakıyordu. Sanki o da eski bir anıyı ziyaret ediyordu.

Daha küçük bir Memphis, küçük Snow'un omuzlarından kayarak küçük bir yavruya dönüştü. Onun yanında diz çöktü ve fısıldadı, "Kardeşimi bul."

Git onu kendin bul. Memphis küçük bacaklarının üzerinde gevezelik ederken bu sözleri haykırmak istedim. O gece yaptığım ilk hataydı. Saklanmıştım.

Etraf aniden bulanık bir sisin içinde değişti ve artık yatak odamda değildik. Genç halim koridorlar boyunca koşuyordu ve biz de onu askerlerin ve dehşete düşmüş Isjordialıların ağır bedenleri arasında hızla takip ediyorduk. Çığlıklar, yardım çığlıkları ve dumanın tadı artık havadaydı. Adriatyalılar Tenebrose'a karşı saldırıya geçtikleri an.

Kardeşimin yaklaştığını görünce titredim, kılıcını Adriyatik adamlarının üzerinde gezdirirken beyaz kıyafeti kan ve is içindeydi. Nasıl unutmuştum? Kardeşimin nasıl görüldüğünü nasıl unutmuştum?

"Eren," diye seslendim kardeşimin adını bir savaş çığlığı gibi, küçük bir hançer çekip bedenlerin arasından ona doğru ilerledim.

Ağabeyim küçük bedenimi titreyen kollarının arasına aldı. "Annemi bul," diye nefes nefese kaldı. "Annemi bul, seni aramak için bahçelere gitti. Üçümüzü arıyorlar. Adriyatiklilerin sizi görmesine izin vermeyin. Bizi istiyorlar. Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin. Beni duyuyor musunuz?"

Küçük ben başını salladı. "Hayır, annemi birlikte bulacağız."

Kanlı elini saçlarımda gezdirdi. "Önce Thora'ya ulaşmalıyım. Küçük kız kardeşimizi yangından kurtarmalıyım. Seninle orada buluşuruz."

"Eren," diye haykırdı küçük Pamuk. "Lütfen."

Yutan ateşe doğru gitmek için ayağa kalktı. "Hemen arkanda olacağım, söz veriyorum. Sana söz veriyorum Lin. Tam arkandayım."

"Yalancı," diye fısıldadım ve sonra küllerin arasında kaybolan figüre doğru bağırdım, "Yalancı!"

Zaman tekrar büküldü, uçan görüntüler yanımızdan geçip gitti. Cerelia'ya yalvaran çığlıklarım etrafımızda girdap oluşturdu. Alev. Daha fazla ölüm. Kan. Bizi kovalayan ve koklayan tazılar. Moreen'i saklanırken Adriatic askerlerine kış bahçelerine doğru rehberlik ederken yakaladığım anı. Ta ki aniden hava temizlenene ve çevremiz netleşene kadar.

Siyah saçlı bir kadın kış labirentini çılgınca aradı, beyaz elbisesi bahçelerin zeminini halı gibi kaplayan kar yüzünden lekeli ve ıslaktı. Annem. O benim annemdi. "Kar!" Ellerini ağzına götürürken titriyordu. "Dışarı çık, kar tanem. Lütfen!"

"Anne!" Küçük Kar görüş alanıma girdi ve annem rahatlatarak hıçkırdı.

"Ona benziyorsun," dedi Kilian sessizce.

"Onu hatırlayamadım," diye fısıldadım. Neye benzediğini unutmuştum. Rüyalarımda benim yüzüm vardı, bazen de kan revan içindeydi. Benim güzel annem.

Kalbim ağladı, çok şiddetli bir şekilde ağladı, ama gözlerim onu tekrar olduğu gibi görmek için sahip olduğum tek şansı bulanıklaştırmayı reddetti.

Adriatic askerleri bahçelere akın edip sayılarını ikiye katlayınca bu bile kısa sürdü

Moreen ise bahçe duvarlarının arkasına saklanmış, gözyaşları içinde sırtıyordu.

Annem korumacı bir tavrıyla beni arkasına itti. Ellerini göğre doğru kaldırarak, onları koruyan iki taraf arasında bir rüzgâr duvarı yükseltti. Krallığı yok edildiğinden beri kullanmadığı büyü. Ona acısını hatırlattığı için kullanmayı reddettiğı büyü. Ama o zaman benim için, beni korumak için kullanmıştı.

"Kaç," dedi bana, vücudu yirmi yedi yıldır lanetlenmemiş büyüünün etkisiyle titriyordu. "Koş, Pamuk. Şimşek kadar hızlı, Nubil kadar hızlı, dönme, durma ve korkma. Duyduğun tek şey bir hiç olana, gördüğün tek şey bir hiç olana, düşüncelerin kulaklarında yankılanacak kadar yalnız kalana kadar koş. Söz ver bana Pamuk, koşacaksın ve yaşayacaksın, söz ver bana."

"Hayır," diye bağırdı küçük benliğim inançla, küçük bileklerinin etrafında şimşekler çakıyordu. "Benimle koşacağına söz verene kadar olmaz."

Annem bana ışı l ışı l gülümsedi. Belki de uzun zamandır ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Belki de bu yüzden bir sonraki sözlerine inandım: "Hemen arkanda olacağım, söz veriyorum."

Benden acı bir kahkaha koptu. Güldüm ve nefes alamayana kadar histerik bir şekilde güldüm. Vaatler ve vaatler. "İzle," dedim yanımdaki adama. "En iyi kısmı kaçırmak istemezsin."

Ben çıkar çıkmaz, annem pes etti, gölgeler her köşeden süründü, dokunaçlar gibi uzuvlarına yapıştılar. Bir şimşek çakmasından daha hızlı bir şekilde, siyah çelik göğsünden dışarı fırladı, birkaç dakika içinde gözlerinden hayat kayboldu.

Küçük Pamuk'un yanında durana kadar yerimiz değişti. Yere çömelmişti, annesinin soğuk zeminde kanlar içinde yattığını uzaktan gördüğünde yüzünü bir korku ifadesi kaplamıştı.

Kilian yanımda, "Kalk," diye mırıldandı ve dikkatim ona yöneldi.

Küçük Pamuk o anda ne ağladı, ne çığlık attı, ne de yas tuttu. Gözlerini dikmiş, annesinin cansız bedeninin yattığı yer ile yanan kale arasına bakıyordu.

O geceye dair hatırladığım çok az şey vardı ama o anda aklımdan geçen düşünceleri hatırlıyordum - onların peşinden gitmek, onlarla birlikte ölmek istiyordum.

Gökyüzünden bir çığlık geldi ve Memphis küçük benliğimin yanına indi. Bir saniye sonra, Lysander yanımda portal açtı. Beni bulmak için morf kullanmıştı.

"Git!" diye bağırdı bana. Kırmızı büyü girdapları yumruklarının etrafında dönüyordu. "Şehrin kapıları açık, Sabble Abyss'e doğru koş ve saklan."

Kıpırdayacağı zaman Memphis dişlerini elbiseme geçirdi ve ikisini de çekmeye başladı. Lysander her taraftan saldıran adamlarla boğulmadan önce fazla uzaklaşmaya fırsat bulamadılar. Memphis çok hızlı bir şekilde

Birkaç Adriyatiklinin etrafında dönüp kapılara doğru koşarken bir adam uzanıp uzun saçlarını avucunun içine aldı.

Bu anının hayalet gibi dokunuşuyla irkildim, elim saçlarıma gitti ve Kilian sanki olanları durdurabilecekmiş gibi öne doğru sarsıldı.

Adam küçük bedenimi altına sıkıştırmıştı ama ırpınmayı bırakmıştım. Bu kısmı hatırlamıyordum. Pes ettiğim kısmı.

Binlerce kesik ölümünü duydunuz mu? Kelimeler fısıltıyla kulaklarımdan geçti.

Bir hançer çıkardı ve yanağıma sapladı. "Binlerce kesik ölümünü duydun mu?"

Adriatian'ın gençliğimde yara izimi oymasını izlerken parmaklarım yara izime gitti. Acıdığını hatırlamıyorum.

Ilık bir r zg r yanağımı gıdıkladı. R zg r değil. Bir büyü esintisi. Kilian aynı anda hem nefes almıyor hem de çok hızlı nefes alıyormuş gibi görünüyordu.

İleride olanları izlerken yanağından bir damla yaş süzüldüğünde biraz irkildim. Ve ağzı hafifçe titrediğinde gözlerimi ondan ayırdım.

Siyah eliğin ucunu yanağımdan boynuma ve omzuma doğru s r klediğinde Küçük Pamuk ığlık atmadı. Küçük Pamuk ağlamadı. Korkmadı. İşte o an yaşamak için tek nedenimi, almak istediğim şeyin parıltısını fark etmiştim.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadı küçük ben, avuçlarını adamın üzerine koymadan önce. Keskin bir ışık zıplaması oldu ve ardından adamın olması gereken yerde siyah tozlar uçuştı.

Kanlar içinde ve başı dönmüş bir halde ayağa fırladı ve onlara yaklaşmadan önce Lysander'ın etrafını saran adamlara baktı. Parmakları yanlarında yavaşça hareket etti ve gökyüzü onun davranışıyla kör edici bir ışıkla çatladı. Korkunç bir şey gibi görünüyordum, tenimi ve beyaz elbisemi boyayan kızılık yüzünden değil, o zamanlar korkulacak bir şey olduğum için. Parmağımı bile kıpırdatmadan, karlı zeminin üzerinde beyaz elektrik şimşekleri gezinmeye başladı. Adamlara dokunduğu anda, geride sadece cesetlerinden kalan siyah tozlar kaldı. Bu, sözlere ve yeminlere olan inancımı kaybettiğim andı. Lanetli büyümü kullanmış olsaydım annemi kurtarabilirdim. Eren ve Thora'yı da kurtarabilirdim. Ama yemin ettim. Bir yemin ve söz verdim. Bu söz onları kaybetmeme neden oldu.

Lysander genç benim önümde diz çöktüğünde nefes nefese kalmıştı. "Büyü yok Lin. Üçünüzün ve annenizin ne için bu kadar çok çalıştığınızı ve fedakârlık yaptığınızı hatırlayın. Yemin ettiniz, hepiniz yemin ettiniz, babanızın kazanmasına asla izin vermeyeceğinize. Şimdi gidin!"

"Ne pahasına, Lysander?" Mırıldandım ve gözleri küçük Snow'un omzunun üzerinden benimkilerle buluştuğunda bir adım geri çekildim. Beni görebiliyor muydu?

"Sana yaşatacaklarını asla yaşamama pahasına." Gülümsedi. "Kızıma benden selam söyle."

Etraf tekrar arpıtıldı. Daha karanlık ve daha soğuk oldu. Gözlerim kapalıyken etrafımızdaki ağaçları tanıyordum. Uykuya dalmamak için kaç kez şekillerinin izini sürmüş ve dallarından şekiller yapmıştım.

Beyaz zeminde kısmen unuttuğum şeyi aradım. Yarı ölü genç bir ben ve yarı ölü genç bir Memphis kucağımdaydı, beni sıcak tutuyorlardı. Üç gün boyunca bu şekilde kaldık. Üç gün boyunca hiç kıpırdamadık, orman ve kar katmanlarının altında saklandık. Ölmekte olan bir kalp, ölmekte olan başka bir kalbin yanındaydı. O zamanlar henüz bağ kurmamıştık ama hayvan bana sanki herhangi bir bağın ya da kanın bizi yapabileceğinden daha yakınmışız gibi yapışmıştı. Memphis'in kalbi neredeyse benimkiyle birlikte yavaşlamıştı, benimle birlikte ölmeye hazırды.

Kilian onlara yaklaştı ve hayaletimsi bir eli küçük formumun yüzünde gezdirdi. Aynı anda küçük Snow kıpırdandı ve gözlerini aralayarak gri gökyüzünün orman zeminine yumuşak taneler dökmesine baktı. Memphis de canlandı ve asla reddetmeyeceğim bir okşama için onu dürttü. "Hatırladın mı, M?" diye sordu küçük benliğim, kanla kabuk bağlamış küçük bir eli morfin keçeleşmiş ve ıslak kürkünde gezdirirken. "Annem, eğer bizi göklere bırakırsa, karlı fırtınalarla dolu bir kış gökyüzüne dönüşeceğini söylemişti." Morfin boynuna sokuldu. "Biz de güzel kış gökyüzleri olacak mıyız?"

Kilian yere düştü ve yüzünü kapattı. Omuzları öfkeyle kalktı ve aniden vücudu bir sarsıntıyla sarsıldı

Hıçkırma hıçkırma. "Affet beni," diye mırıldandı titrek nefesler ve ağlamalar arasında. "Affet beni. Affet beni."

Bir kütüğe doğru geri çekildim ve yanan gözlerimden yaşlar süzülürken yere yığıldım.

Bu şekilde Kilian'ın yasını tutmasını izledim. Keşke yapmasaydım.

-Böyle değil. Bıçağım onu parça parça keserken yasını tutmalıydı. Benim gibi acı çekerek. Hayatını kaybetmeden önce her şeyini kaybederek. Neden aynı acıyı, belki de daha kötüsünü çekiyormuş gibi görünüyordu? Neden acı çekiyordu?

Neden?

"Çok itaatsiz bir çocuktun ama o gün söz dinledin." Kelimeler bir an için o kadar havalıydı ki, onları hayal ettiğimi sandım.

Ayağa kalktım ve o sesin gerçekliği karşısında döndüm. Benim daha yaşlı bir yansımam gibi, beyazlar içinde duruyordu, uzun siyah saçları rüzgârın dokunuşuyla dalgalanıyordu. Gözlerinin yeşilini unutmuştum. Yağmur sonrası bir ormanın canlılığına nasıl da benziyorlardı.

Parmakları yüzümü hafifçe sıyırdı, soğuktu, çok soğuktu. "Benim güzel kızım." Bakışlarını Kilian'a çevirerek başını hafifçe eğdi. "Kaliantha'nın oğlu, çok yakışıklı bir adam olmuşsun." Katiline verdiği gülümseme hastalıklı bir tatlılıktaydı.

Bir adım öne çıktım ve sonra bir adım daha atarak ona bir el kadar yaklaştım. Bu olamazdı. Sorunlu zihnimin bir yaratısına dokunmak için uzandım ama yumuşak bir etle karşılaştım. "Anne?"

"Kaşlarını çatma, kar tanem," dedi, ellerini bana doğru uzatarak ve beni kucağına çekerek. "Beni azarlamak üzere olan ağabeyime fazlasıyla benziyorsun."

"Nasıl?" Beni tekrar terk edeceğinden korkarak ona daha sıkı sarıldım. "Nasıl?" Titredim. O kadar çok titredim ki bir düşünce oluşturamadım. Beni tutuyordu. Annem beni tutuyordu. "Nasıl?"

"Fazla zamanımız yok Pamuk'um, bu diyarda uzun süre kalamazsın. Burada zaten çok fazla zaman geçirdin." Geri çekildi ve elimi tutmak için uzandı. "Eren ve Thora'yı bul." Ellerimizin arasında sıcak bir şey belirdi. Visha'nın bana verdiği obsidyen bir anlığına bembeyaz parladı. "Onların özü. Onlara dair sahip olduğum tüm anılar. Sana ve onlara olan tüm sevgim, kar tanem. Orada duruyor, artık senin. Onları bulmak için kullan."

"Ne?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Son fedakârlığım. Bir kez daha onlara katılman için seve seve yapacağım bir fedakârlık."

Fedakârlık mı? "Sen neden bahsediyorsun?"

Bakışları karla kaplı soğuk zemindeki küçük forma gitti. "Seni kaybedeceğimi sandım. Üç gün boyunca çocuğumun ölüme bir nefes daha yaklaştığını gördüm, o zamandan beri kendimi sana bağladım. Seni bırakacak gücü kendimde bulamadım." Bana döndü, sıcak eli yanağımı okşadı. "Sen her zaman çok güçlüydün. Güçlü olmana ihtiyacım var."

tekrar." Bakışlarını Kilian'a çevirdi ve omurgama bir ürperti yayıldı. "Benim için Visha'ya teşekkür etmeni istiyorum."

Başımı sallayarak dokunuşundan kurtuldum.

Gülümsemesi titredi. "Bir süre önce onu ziyaret ettim, seni ve Kilian'ı bana getirmesini istedim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Mutlu olmana ihtiyacım var, kar tanem. Bunun gerçekleşmesi için beni bırakmalısın." Tekrar Kilian'a döndü. "O da seni mutlu etmeme yardım edebilir."

"Hayır. O sana yardım edemez. Sana yardım etmeyecek." Başımı salladım. "Seni benden bir kez aldı, bunu bir daha yapmayacak." Ona döndüm. "Hiçbir şey yapmayacaksın. Beni duyuyor musun? Hiçbir şey yapmayacaksın!"

Annem yalvarırcasına, "Bana yardım edeceksin, değil mi oğlum?" diye sordu. "Lütfen. Bu alemde bundan başka dileyebileceğim bir şey kalmadı. Bırakın göklerdeki aileme katılayım. Kızımın eski anılardan kurtulmasına izin ver."

"Emin misin?" diye sordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Gözlerinden ağır yaşlar süzüldü. "Her zamankinden daha fazla."

Büyüm patladı, mührün sınırlarını aştı ama hiçbir şey olmadı. Büyünün içimden sızdığını biliyordum ama hiçbir şey olmuyordu. "Yapamayacaksın. Yapmayacaksın. Lütfen, lütfen," diye yalvardım Kilian'a. Sesimdeki zayıflıktan, kelimelerimin yumuşamasından nefret ediyordum. "Lütfen."

Gümüş rengi bakışları anneminkilerle buluşmadan önce yere, benimkilerden uzağa düştü ve içimden bir hıçkırık koptu

boğaz. Beni yine mahvedecekti. Onu benden tekrar alacaktı.
"Lütfen."

Birden ayaklarımın altında bir zanaatkâr halesi oluştu, rünler onu tek tek çevrelemeye başladı. Mühür. Tuzak. Tut. Yasakla. Visha. Onu öldürecektim. "Visha!" Parmak eklemlerim kalkanla birleştiği yerden kanadı, ince hava tabakası kanla lekелendi. "Visha!"

Annem ağladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.
"Yapılacak en doğru şey bu, kar tanem."

Hayır. Hayır. Hayır.

Araç beni olduğum yerde dondurmuştu, tüm bedenim bir kaya parçası ağırlığındaydı. "Bunu yaparsan sana yemin ederim, sevdiğin her şeyin canını yakar ve kanını akıtırım!" Nefes nefese beni tutan görünmez kalkana vurarak bağırdım.

Ama beni duymadı. Kimse beni duymadı.

Son bir kez bana döndü, güzel yüzü sevgi ve mutlulukla doluydu. Benden ayrıldığı için bu kadar mutlu muydu? Benden kurtulduğu için bu kadar mutlu muydu? "Mutlu ol."

Kilian'ın eline dokunduğunda, siyah bir rüzgâr girdabı etrafında döndü ve aniden ondan geriye kalan tek şey gökyüzüne doğru süzölen altın toz zerrecikleriydi.

Çığlık attım. Öyle bir çığlık attım ki dünya karardı. O kadar çok çığlık attım ki mührümün muhafızlarının açıldığını hissettim ve sonra... sonra düştüm ve hiçlik çukuruna benzeyen bir yere düştüm.

Çok karanlıktı ve içinde kör olmuşum ama bedenim artık düşmüyordu ve sert zemin dizlerimin üzerine çökmüştü. Hıçkırıklar ciğerlerimi yırtıyordu ama onları duyamıyordum.

Biliyordum ki

Boğazımda bir yanma hissettiğimde ve yanaklarımdan aşağı ıslaklık süzüldüğünde ağlıyordum. Titrediğimi biliyordum çünkü altımdaki toprak sürekli avuçlarımdan kayıyor ve tutuşum zayıflıyordu.

Bana geri dön. Bana geri dön. Kelimeler kafamın içinde yankılanana kadar tekrar tekrar yinelendi. Gözlerimin önünde parlak bir ışık belirene ve parmaklarım nihayet taşla sapsızanana kadar tekrarlardı. Bulanık figürler teker teker şekillendi, endişe yüz hatlarını, özellikle de erkeğinkini gölgeledi. Karşımda oturan erkeğin solgun yüzüne ölüm resmedilmişti, sanki onu görmüş ve ondan korkmuş gibiydi. Avuç içleri benimkilerin yanında yere dayanmıştı, parmakları benimkilerle iç içe geçmişti ama bana dokunmuyordu.

"Snow?" Bana dokunmaya çalıştı ama ben geri çekildim.

"Senden nefret ediyorum." Sesler ne kadar sert çıkarsa çıksın, boğazımdan çok göğsümü yakıyordu. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum!" Çığlık bir yankıyla geri döndü.

Yine de tereddüt etmedi. Hayır, o katı bir taş ve buzdu.

Benden daha fazla gözyaşı döküldü. Daha önce kabul etmeyi reddettiğim bir şeyi fark ettim. Sonunda yas tutuyordum. Bu ağlamalar acıyordu. Annemin yasını tutmamıştım. Gözyaşlarımı üzüntüden değil, öfke ve intikam ateşinden akıtmıştım. İçimdeki bencillik beni daha çok ağlattı. Kendi annesinin yasını tutmayan içimdeki insanlık dışı. Durmak bilmiyordu; kaybetmenin acısı içimden bir dere gibi akıyordu. Ve hıçkırıkları

hışırtılı çığlıklar. Artık onu sonsuza dek kaybetmiştim. Onu benden sonsuza dek almıştı.

"Kar," diye seslendi yine endişeyle, bana doğru uzanarak.

"Yapma!" diye bağırdım ve sonra görüşüm bulanıklaştı. Mecazi anlamda değil. Daha yoğun bir sıvının yanaklarıma döküldüğünü, avularımı ve yeri kıpkırmızı ıslattığını hissettim. Ciğerlerim nefes almakta zorlandı ve nefes nefese kaldım. Zihnim daha önce hiç hissetmediğim duygularla dolup taştı.

Bir diğeri yanımda diz çöktü, ellerini omuzlarıma koydu. Arkadaşımın rahatlığını fark ederek dokunuşuna yaslandım. Birden nefes alabildim ama bu ben değildim, oydu. Sonra daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı, beni kollarıyla sardı ve kimseye vermediği küçük bir parçasını -yakınlığını- bana verdi. "Bana ilk geldiğin zamanı hatırla," dedi Cai sakince, sadece nasıl sakın olunacağını bildiği bir şekilde. "Alaric seni odandan ıkarabilirsem bana yüklü miktarda altın vereceğine söz vermişti." Bu anıyı hatırlayınca güldü. "Haftalarca denedim. Dışarıda beni takip etmek şöyle dursun, benimle konuşmadın bile. Ve bir gün, sana gelmeden önce fırıncıya uzun bir yolculuk yaptım çünkü bunun sadece başka bir işe yaramaz girişim olacağını ve geç kalmanın sorun olmayacağını biliyordum. Gece de olsa gündüz de olsa konuşmayı ya da dışarı çıkmayı reddettin. Beni ilk kez o gün kabul ettin. Hayır, aslında pastayı kabul ettin."

"Bu ikolatalı kek mi?" Cai'nin ağzı açık kaldı, tatlı parçaları döküldü ve ben burnumu kırıştırdım. "Bu iğrençti."

"Kek bu," dedi yavaşça, sanki camın üzerine basıyormuş gibi. "İstersen gidip biraz alabiliriz. Her türlü var."

"B u n a dedi," diye fısıldadım göğsüne. "Bugüne kadarki en iyi çikolatalı pastaydı."

"İlk kez dışarı çıktığında tuzağımı fark ettim. "Seni her lanet gün fırıncıya götürüyorum."

"O yaz yediğimiz onca tatlıdan sonra hâlâ dişlerimin yerinde olduğuna inanamıyorum."

"Yine fırıncıya gidelim, Cakes."

Yorgun bir şekilde ona doğru kaydım. "Aç değilim."

"Lütfen," diye fısıldadı, beni kendisine doğru sıkıca tutarak.

"Tamam." Göz kapaklarımın düştüğünü ve dünyanın boşaldığını hissettim.

Taze esinti ve duvarlara çarpan yağmurun sesi beni hafifçe uyandırdı, tıpkı Leanna'nın Lila'yı uyandırdığı gibi, ebeveynlerin küçük çocuklarını uyandırdıkları fısıltı gibi. Başım ağrıyordu ama bedenim sanki tüyden yapılmış gibi rahatlamıştı. Yağmur ve elektrik kokan sert rüzgârı hissettiğimde, gerinmenin ortasında durdum ve gözlerimi açtım. Uyudum. Uyudum.

Rüya görmeden.

Onu görmeden.

Yavaşça bedenimi yukarı kaldırdım, odanın grileri odaklanmaya başladı. Olympia'daki odamdaydım. Ve işte oradaydı, yatağımın ayak ucunda oturuyordu, başı öne eğik, dikkati elindeki pazarlık rünlerindeydi.

Ona doğru fırlamadan önce, "Seni öldüreceğim," dedim.

Benden daha hızlıydı, beni havada yakaladı ve sırtüstü çevirdi. Daha önce yaptığı gibi kollarımı göğsümün üzerine sıkıştırdı. Öfkeden nefes nefese kalmıştı. Onun bu yönünü pek sık görmemiştim, daha önce bile suçlayıcı ve meraklı olmuştu - bu öfkeliydi. "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim çünkü yine olsa yine yaparım. Burada uzun süre kalamayabilirim, bu yüzden tüm zamanımı ve tüm gücümü seni olabildiğince bütün bırakmak için kullanacağım. Seni geride tutan şeylerle ilgileneceğim. Değer verdiğin her zehirli şeyi senden alacağım ve benden o kadar nefret edeceksin ki Snow, umurumda bile olmayacak. Bu dünyadan ayrılana kadar seni o kadar kızdıracağım ki keşke benimle anlaşma yapmasaydım diyeceksin!"

Altında kıpırdandım ve çırpındım. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

"Benden nefret et o zaman. Benden nefret et!" Çenesi gerginleşmişti. "Benden, Snow. Benden nefret et. Neden... neden kendinden nefret ediyorsun?"

Sustum. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun! Nedenini biliyorsun," diye tekrarladı usulca, sesi öyle bir ıstırapla doluydu ki içim ürperdi. "Bir an bile rol yapmadığımı bildiğini söyle bana. Bunu bildiğini söyle bana. Bu kadar çok mu seviyorum? Nasıl sevileceğini bilmiyor muyum? Bunu hiç hissetmedin mi?" Gözlerinde gerçek bir şüphe vardı. Gerçek korku.

Yaptım. Sevdim ve bundan nefret ediyorum. Beni nasıl sevebilirsin? Herkesten çok seni.

"Haklısın," dedim, bedenim gevşemişti. "Babam annemi bir zamanlar sevmişti. Kırılmıştı, incinmişti, depresyondaydı. Dünyadan ve kendinden nefret ediyordu, zaman zaman bizden de nefret ediyordu. Haklısın, sanırım beni seviyorsun çünkü aynen öyle hissediyorum. Sanki kendini mutlu etmek için benden her şeyi alıyormuşsun gibi."

Yüzüme doğru eğildi ve ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Bu dünyanın sahip olduğu en değerli şeyi bırakmam için beni suçlayacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Seni kırdım, Pamuk." Tekrarlarken sesi titriyordu, "Seni kırdım. Ve söz veriyorum, seni tekrar parçalayacağım. Parçaladığım her kırık parçayı bulacağım ve seni tekrar elimden geldiğince bütün yapacağım."

Başımı salladım. "Hayır, bu aşk değil. Bu bir saplantı. Benim fikrime takıntılısın. Neredeyse öldürdüğün kızın fikrine. Bu senin kefaretin mi, Cynth'teki yerini garantiye almak için benim beğenimi kazanmak mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Seni temin ederim, bu sadece Caligo'da yakacağın ateşin külünü tekmelemek olur."

Dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaştı, bu dokunuşun verdiği elektrik hissi her santimimi ısıttığında nefesim kesildi. "Sana iyilik yapmış olurum, unutma. Seni orada yapayalnız bırakmamak için."

Ve işte bu kadar, şiddetle çırpındım. "Sakın buna cüret etme!

Sakın ona söylediğim sözleri kullanmaya kalkma."

Dondu kaldı. "O mu?" Yüzünde biraz incinmişlik vardı. "Onları bana sen söyledin Pamuk. Bana!"

Başımı salladım. "Tek bildiğim, o gece öldüğü. Ve sen de on üç yıl önce beni öldürmeye çalışan adamsın."

"Beni inkar etme," dedi, taş gibi soğuk sesindeki ıstırapla. "Sahip olduğum küçük parçanı benden esirgeme. O benim hazinem. Onu ben buldum. O bana ait."

"Yalandı."

"Yine de benimdi. Benim, Pamuk."

Bu delilikti. Bu tam bir çılgınlıktı. "Çekil üstümden." "İt beni," diye hırladı. "Yapabileceğini biliyorum. İt beni. uzakta."

"Pazarlık-"

"Pazarlığı boş ver, ikimiz de beni öldürmeden canımı yakabileceğini biliyoruz. İstedikğin kadar canımı yakabilirsin. Zaten çok canımı yaktın, o yüzden beni it. Hadi," diye kışkırttı, zor nefes alıyordu. "Hadi, Pamuk."

Yapamadım.

O da bunu
biliyordu. İkimiz
de biliyorduk.

Alnını benimkine dayadı ve fısıldadı, "Hadi aşkım. Beni it ki sana karşı kendimi tutmam gerektiğini bileyim. İt ki senden uzak durmam gerektiğini bileyim. Belki... belki bu sefer gerçekten deneyebilirim."

"İstiyorum," diye nefes aldım, başımı sallayarak. "Yemin ederim istiyorum. Yemin ederim sana zarar vermek, seni itmek, seni öldürmek istiyorum. Yemin ederim. Ve yemin ederim bir gün yapacağım. Bundan kaçış yok. I

seni öldüreceğim." Beni bıraktığında onu itmedim ya da yere yatırmadım. Bunun yerine gömleğini yumrukladım ve kelimeler ağzımı yakarak şöyle dedim: "Ama... sana ihtiyacım var. Ve bundan nefret ediyorum... çok nefret ediyorum. Senden çok nefret ediyorum. Seni istediğim için nefret ediyorum. Bunu bana sen yaptın. Ve bundan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum." Hayal kırıklığı, o kadar çoktu ki, beni ikinci bir deri gibi sarmıştı ve onu koparamıyordum. Her yerimi karıştırmıştı. En çok da kafamı. Onun kafamdan çıkmasına ihtiyacım vardı.

"Benden nefret ediyorsun," diye nefes aldı ve beni tekrar altına hapsetti.

"İstiyorum."

Gümüş gözleri parlıyordu. "Ve sen beni istiyorsun." "Ben seni istiyorum."

"Beni tekrar istediğini söyle."

Gömleğinin dikişi parmak uçlarıma değene kadar ellerimi göğsünden aşağı kaydurdım ve sonra başının üzerinden geçene kadar yukarı ittim. Öne doğru eğilerek pazularına bir öpücük bıraktım ve gözleri kapandı. "Seni istiyorum." Nefes alışındaki işkenceye bakılırsa pes etmeyecekti. "Benimle bir anlaşma yapar mısın?"

"Şimdi de benim repliklerimi mi çalışyorsun?" "Onlar da benim değil mi?"

Gülümsemesini engellemek için yumuşak alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Anlaşmanız nedir kraliçem?"

"Numara yapıyoruz. Yalanımıza devam ediyoruz." "Sizin yalanınız."

"Bu konuda benimle yine tartışacak mısın?"

"Evet."

"Güzel. Benim yalanım."

"Bazı şartlar var. Ben hatırladığın Kilian'mışım gibi davranabilirsin ama o zamanki Snow'muşum gibi davranma. İlgileniyormuş gibi yapma. Bana gülümsemek istemiyorsan gülümseme. İstemediğin sürece bana dokunma. Benden istediğini al. Beni istediğin gibi kullan. Hiç rol yapmana gerek yok."

"Adil hissetmek istemiyor musun?"

"Bu konuda hiçbir şey adil değil," dedi yüzümün her yerine öpücükler bırakarak. "Seni nefes almam gerekenden daha çok severken değil."

Göğsüm daraldı, kan kalbimin daha sert atması için acele ediyordu. "Eğer istediğin buysa."

"Nereyi imzalayacağım? Şurayı mı?" Alnımı, gözlerimi, burnumu ve yanaklarımı öptü. "Yoksa şurayı mı?" diye sordu, çenemi yukarı kaldırdı, dili alt dudağımı ısırmadan önce dudaklarımın kenarını yalamak için fırladı. Bunu nasıl da sevmiştim. "Söyle bana," diye mırıldandı tenimin üzerinde, boynumdan aşağı ıslak öpücükler bırakarak. "Sana ne yapmam gerektiğini söyle. Nelerden hoşlandığını söyle."

Sen. Senden herhangi bir şey.

Elleri, geceliğimin ucuyla buluşana kadar vücudumun yanlarında gezindi. "Bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını söyle." Elini altıma soktu ve kumaşı vücudumda ve başımın üzerinde yuvarlamaya başladı. Olympia'nın açık soğuğu tenimi ürpertti ama o aç, karanlık bakışların incelemesi içimi yaktı. "Yalamak," diye devam etti, eliyle bir iz kovalıyordu.

Dilini göğüslerimin arasına soktu, tekrar boynumda durdu ve etimi emdi. "Emdi." Kulağıma fısıldamak için hareket ederken dudaklarıyla çenemi sıyırdı, "Sikildi."

Eli bacaklarımın arasına girip beni kavradığında içimden bir nefes çekildi. Parmakları içeri dalmadan önce iç çamaşırlarımın dikişini çekti, parmaklarının pedi o hassas sinir demetini sıyırdı ve elimde olmadan tepki olarak inledim. Bunun o olduğunu bilmek, onun dokunuşu daha da heyecan vericiydi.

"Böyle mi?" diye sordu boynuma işkenceli öpücükler bırakarak.

"Evet." Parmakları kalçalarımın tepesinde daireler çizmeye başladığında bileğini kavradım. Ağzının tenimdeki ve parmaklarının üzerimdeki hissi neredeyse kör ediciydi.

Parmakları ıslak merkezimin üzerinde kayarak daha da aşağı indiğinde, kulağıma tısladı. "Siktir, çok ıslak." Bir parmağını yavaşça içime sokup çıkarırken gözleri gözlerimi tuttu, içime çok yavaş bir şekilde girip çıkıyordu ve nefes alış verişlerim ilahi puflara dönüştü. "Küçük güzel amın benim için sırlı mı?"

"Lütfen," diye nefes aldım, gömleğini sıkıca yumrukladım. Daha fazla. Daha fazla.

"Cevap ver bana," diye emretti, çekip bacaklarımın arasına bir tokat attı.

Acıdan biraz sarsıldım ve vücudum ısınırken tekrar dokunuşunu aramak için kıpırdandım. "Cevabı biliyorsun," diye fısıldadım, bu heceleri yüksek sesle söylemenin bana neler yapabileceğinden korkarak.

"Güzel." Ağzını bir meme ucunun üzerine indirdi ve parmağı işkence edercesine göbeğimin etrafında dolanırken dudakları, dili ve dişleriyle bana işkence ederken onu orada tutmak için parmaklarımı kalın saçlarının arasına soktum.

"Seni tatmak istiyorum. Tadının zihnimdeki kadar güzel olup olmadığını görmek istiyorum," diye fısıldadı ve çeneme doğru öpücükler kondurdu. Bir parmağını ağızıma götürerek dudaklarımın arasına soktu. "Tadına bakar mısınız?" diye sordu, dili benim tadımla kaplanmış dudaklarımı yalamak için fırladı. "Benimkinin tadı da böyle."

Ne güzel.

Vücudumda aşağı doğru öpüşürken dudakları sıcak bir iz bıraktı. Sıcak nefesinin tenimde gezindiği yerde tüylerim diken diken oldu.

Ağız göbeğime indiğinde, vücudumun her santiminin sıcaklıkla çarpmasına neden olduğunda, yumruklarımın çarşafı tutarak haykırdım. Dili bir kez üzerimde gezindi ve kalçalarım bu hisle, bacaklarımın arasındaki görüntüsüyle, kalçalarımın bıraktığı yumuşak dokunuşlarla, içimde kaybolan parmağıyla titredi. Hepsi çok fazlaydı, çok fazla.

Vücudum yataktan kalktı ve elim saçlarına gitti, yarı onu itmek istiyordum yarı da kalçalarımı onun hareketini karşılamak için yuvarlarken onu orada tutuyordum.

Gözleri bana dikildi ve yüzümde gördüğü bir şey ağızını aptalca bir gülümsemeye itti. Etimein üzerinde inledi, ben bir ihtiyaç ve ter birikintisi haline gelene kadar emdi ve ısırıldı, serbest bırakma vücudumda uğuldayana ve zonklayana kadar. A

İkinci parmağım da içime girdi ve hızını artırarak girip çıkmaya başladı.

Nefes alış verişlerim, içimde yükselmekte olan şeyle eşleşecek şekilde hızlandı.

Daha fazlasını istedim.

Dili giriş kapımın üzerinde gezindi. "Senin tadın," diye nefes alarak beni büyüledi. "Tadına asla doyamayacağım." Dili içime girdiğinde, tüm zihnim ve bedenim bir yay gibi gerildi ve serbest bırakma bir gelgit dalgası gibi dalgalanırken görüşüm bir an için sersemledi. Durmadı, başım dönene ve sayıklamaya başlayana kadar kalçalarımı ayrı tutarak serbest kalmamı yaladı ve öptü.

Dişlerim inlemelerimi bastırmak için alt dudağımı kan çekecek kadar sert bir şekilde sıyırdı.

Tam titremeyi bırakmıştım ki... tekrar yaptı.

Ve bana işkence etmeyi bırakmaya karar verdiğinde, kalçalarının üzerine oturdu, ağzı hala serbest bırakılmamın kalıntılarıyla parlıyordu ve önünde yayılan her parçamı yakıcı bir zevkle inceledi. Sanki hepsini hatırlamaya çalışıyormuş gibi her kıvrımı ve köşeyi, her küçük yara izini ve çukuru inceledi. Gözlerimiz bir an için kilitlendi ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Sanırım kötü bir hayal gücüm var." Eğilip karnıma öpücükler kondurdu ve vücudum titredi. "Çok lezzetlisin." Yanağıma son bir masum öpücük kondurduktan sonra yanıma çöktü ve çıplak bedenimi kollarının arasına aldı.

Sonrasında bana yaptığı her küçük masum dokunuştan ürperdim. Vücudumdaki her sinir ucu, aldığım zevkin doymuş kalıntıları yüzünden hâlâ seğiriyordu.

Kalçam sertleşmiş çıkıntısına değdi ve ona baktım, elimi göğsünde gezdirdim ve gömleğinin düğme aralığından geçirerek tenine dokundum. Onu hissetme ihtiyacı her şeyi bastırıyordu. "Sana dokunmama izin ver." Parmaklarımı sert kaslarının çukurunda gezdirdim ve dokunuşumun altında seğirdiğini hissettim.

"Hayır, aşkım."

"Neden? Ben de senin boşalmanı duymak istiyorum. Ben de benim olanı tatmak istiyorum."

Gözlerini sımsıkı kapadı ve acı çekiyormuş gibi inledi. "Benim istediğim gibi değil."

Gerçekten bana izin vermeyecek miydi?

Yanağımı çekiştirdi. "Bana öyle bakma. Kalbim kırılıyor."

İç çekerek yatağın kendi tarafına yuvarlandım ve yorganı üzerime attım. "Hizmetlerin için teşekkür ederim," dedim esneyerek ve onun kıkırdadığını duydum.

Bir kolunu bana doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Yemek için de teşekkür ederim."

Onun kucağında kıvrandım. "Tutulmaktan hoşlanmıyorum." Yalancı. Kızgındım. Ben de onun tadına bakmak istiyordum. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını bilmek istiyordum. Onun beni gördüğü gibi ben de onu görmek istiyordum. Onun da benim merhametime kalmasını istiyordum. Sadece bu düşünce bile içime saf bir öfke akıtiyordu.

Ağır kaslı bir bacağını benimkinin üzerine atarak beni tamamen hapsetti. "Benim tarafımdan tutulmak hoşuna gidecek. Şimdi kıvranmayı bırak. Eğer kığın sikime bir kez daha dokunursa, seni direğe bağlar, yüzüme sürter ve boşalmana izin vermem. Yalvarsan bile."

İç geçirdim. Bu uzun ve çileli bir gece olacaktı. Parmaklarımı üzerinde gezdirmeye karar vermeden önce elimin tersiyle kolundaki bir girintiye dokundum. Her zamanki gibi teni tüylerle doldu ve göğsü düzensiz nefeslerle çöktü. Ve bu beni zaferle gülümsetti; Gece Kralı'nı tek bir dokunuşla nefessiz bırakabilirdim. "Bunu nasıl yaptın?"

Bana anlattı. Sorduğum diğer düzinelerce şey hakkında her şeyi anlattı. Ayrıntı üstüne ayrıntı, çevremde dikkat etmeyi asla düşünmeyeceğim küçük önemli parçalar. Tüm yara izleri bana onun hakkında çok şey öğretti. Hafızasının ne kadar iyi olduğunu, kaç tane olduğunu, herkese ve her şeye ne kadar dikkat ettiğini, onlar için kendisinden başka kimseyi suçlamadığını. Kucağında uyuyakalana kadar bana onlardan bahsetti. Sıcaklık, rahatlık ve huzurla doyana kadar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BIMARIS

KILIAN

Uyandım. Yanımdaki yatak boştu ve takırtı sesi başımı döndürüyordu.

Pen aceleyle odalar arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Birden durdu ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Uyanmışsın." Hemen içinden endişe ve korku gölgeleri fişkırdı.

"O korkunç gürültüyle niyetin bu değil miydi?" "Ah," dedi, görebilmem için toz bezini havaya kaldırarak.

"Bu kadar gürültücü olduğumu fark etmemiştim." Belinden eğildi. "Özür dilerim, Majesteleri."

Yataktan iterek, yatağın ucundaki tabureden atılmış gömleğimi aldım. "O burada değil Penelope. Bana Kilian demeye devam edersen kafan güvende kalır. Bu arada, nerede o?"

Gözleri yere düştü ve odadan çıkmak için hamle yaptı.

Onun önünde soluklaştım. "Penelope, karım nerede?"

Elleriyle yüzünü kapattı ve beni her saniye daha da endişelendiren anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Penelope," diye homurdandım.

Bakışlarını bana doğru kaldırdı ve "Isjord. Isjord'a geri döndü."

Küçük bir kahkaha attım. Dün gece başım çok dönmüş olmalıydı. "Bunu benim için tekrarla."

Birkaç küçük adım geri attı. "Mal da ona yardım etti. Sadece ben ve Visha değildik."

İşte buydu, bugün kardeşimi öldürecektim.

Taren'in toplantı odasında Visha, uykulu bir Mal ve oldukça suçlu görünen Penelope'nin önünde dört şaşkın kişi duruyordu.

"Biriniz konuşsun," diye homurdandı Cai, yumruğunu masaya vurarak. "Şimdi."

Visha sıkıntıyla gözlerini kırıştırdı. "Bu sabah Sebastian'ı senin esirinmiş gibi davranarak Isjord'a geri götürmeye ikna etti," dedi beni göstererek.

Başımı kardeşime doğru eğerek, "Sen bu işe nasıl dahil oldun?" diye sordum.

Esnedi. "Onu Moor Adaları'ndaki hapishanelerimize götürmemi ve Isjordan askerlerinin ona kolayca geçmesine izin vermemi istedi."

Bu toplantının sonunda ölmüş olacaktı.

"Silas bunların hiçbirini yutmaz," dedi Alaric, endişe ve kaygı gölgeleri üzerine çökerken başını sallayarak.

Visha masanın üzerine içinde berrak bir sıvı bulunan küçük bir şişe koydu. "Sıvı kesikler. Onu aldı. Ve bana oldukça inandırıcı göründü."

Sıvı kesikler. Sıvı kesikler mi? Sabrımın sonu olacaktı.

"Visha," dedim sakince, şişeyi alıp avucumun içinde ezerek. "Karıma işkence iksiri verdiğini mi söylüyorsun, böylece -ne demiştin sen- inanılır görünebilir mi?"

Nia bir elini omzuma koydu. "Kilian, sakın ol," dedi çenesiyle etrafımızı işaret ederek. Her yer karanlık patlamalarla çatırdıyor, sürünüyor ve içimden dışarı uzanıyordu.

Memphis açık balkondan içeri uçu ve büyük bir kediye dönüştü, bana doğru yürüdü ve yüzünü kucağıma yasladı, oflayıp pufladı ve boğuk boğuk miyavladı.

Evet, biliyorum Memphis. İkimizi de aptal yerine koydu.

Zephyr generali kardeşime ters ters baktı. "Bunu senden beklerdim. Ama senden," dedi Visha'yı göstererek. "Bunu bana tekrar açıkla, cadı. Pamuk'un çılgın planına izin vermekle kalmadın, yardım da mı ettin?"

Kardeşim elini göğsüne koydu. "Ah, tatlım, duygularıma karşı nazik ol."

Caiden dişlerini sıktı ve uyarı için başını eğdi.

Crafter cevap verirken gözünü bile kırpmadı, "İkna edici bir dava oluşturdu. Eğer bu işi ilerletmek istiyorsak, bu şekilde yapmalıyız."

"Lütfen," dedi Nia ayağa kalkarak. "Herhangi birimiz onu durdurabilecekmişiz gibi davranmasak olmaz mı?"

"Silas'ın parçaları nereye sakladığını asla bulamayacak," dedi Alaric, gölgeleri korkuyla kararırken.

"Korktuğum şey onun bunu yapacak olması," diye ekledim.

"O cevaplar istiyor. Parçaları bulmak için değil," dedi Visha. Masanın zerine beş zarf koydu. "Bu arada beşiniz için de görevler bıraktı."

Her birimiz mektuplarımızı atıkt ve onun çok az kullandığı kelimeler karşısında hep birlikte i geçirdik.

Bul onları. Bu lanet kadını.

"Eldmoor'a dönmemi ve Urinthia ile temas kurana kadar geri gelmememi istiyor," dedi Nia.

Mal kafası karışmış bir halde mektubu ileri geri çevirdi. "'Davranmak' derken ne demek istedi?"

Cai kâğıdı buruşturup yere fırlattıktan sonra ayağa kalktı ve odadan dışarı ıktı.

Arkadaşı mektubu almak için eğildi ve mektubu dzelitti. "Evimizi koruyun."

Alaric iki elini uzun saçlarının üzerinde gezdirdi. "Eğer Silas onu yakalarsa."

"Yakalanmayacak," dedim, kendime yarı yalan söyleyerek. "Kendini iyi sakladı. Sihirli olduğundan hiç şüphe etmedim." Crafter'a döndüm. "Bir şey olması durumunda nasıl iletişim kuracağız?"

"zerine zanaat yazdım. Pazarlığınız aracılığıyla sizi arayabilecek." İkinci bir zarfı

Ben. "Dönene kadar onu pazarlıktan kurtarmanı istiyor. Geçici bir kan yemini imzaladı, senin de onun yanında imzalaman gerekiyor."

Sıkı tutuşumdan kâğıdın yarısı buruştu. Beni bir yol ayırımına getirdi. İmzalamazsam sadece planını mahvetmekle kalmayacak, aynı zamanda onu Silas'a da ifşa edecektim.

Sandalyeye geri yaslandım ve bir elimi hayal kırıklığına uğramış yüzümde gezdirdim. Benim hatam mıydı? Dün gece için mi?

"'Davranmak' ile ne yapmam gerekiyor?" Mal hâlâ kafası karışmış bir halde sordu.

Visha iç çekti. "Senin için başka bir şey bıraktı. Beni takip edin." İkisi de koridorlar boyunca didişerek ayrıldılar.

Kısa süre sonra Alaric ve Nia da aynısını yaptı. Ama ben uzun bir süre orada kaldım, Snow'un mükemmel bir şekilde yaptığı şeyi yaptım - aşırı düşündüm.

Gerçekten dün gece yüzünden miydi? Pişman mıydı?

Terasa ulaştığımda Caiden orada duruyordu. Görünüşe göre bekliyordu, çünkü bana ters ters bakmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Nasıl hissettiğini gizleme konusunda çok kötü bir iş çıkarıyorsun ve ben gölgelerden bahsetmiyorum," dedim.

"Amaç da buydu zaten."

"Sanırım seni rahatsız eden şeye bir cevabım var?" "Morf neden sana güveniyor? Canavar bile Alaric'in onun yanında nefes almasına izin ver."

"Sana söylersem ona yalan söyleyebilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Neden ona yalan söylemem gereksin ki?" "Çünkü bunu bilmesini istemezsin."

Bir an durdu. "Anlat bana."

Ve ona söyledim. Her şeyin başından beri. Memphis'in bana nasıl ve neden güvendiğini. Snow'a bağlanmadan çok önce bana nasıl güvendiğini. Emrime nasıl itaat ettiğini ve Pamuk'un yanında kalıp onu nasıl koruduğunu.

Ve orada durdu. Her şeyi sessizce kabul ediyordu. Adam taş gibi bir ifadeye sahip olsa da, gölgeleri her yerdeydi.

Üzerimizdeki bulutlu havada bir kargaşa duyuldu ve çok geçmeden bir grup kanatlı adam terasın zeminine indi. General Lazarus da onların arasındaydı. Beni gördüğünde yüz ifadesi ekşidi ve ağzı bir hırıltıya dönüştü. "Görünüşe göre babasının inine geri dönmeyi, mübarek günün ve lanetli gecenin her saniyesinde yüzünü görmek zorunda olduğu burada olmaya tercih etmiş."

Caiden sinirlenerek, "Kapa çeneni, Lazarus," dedi.

Adam hırladı. "Senin için konuşmak kolay. O senin kadını Tanrı bilir ne yapmaya zorlamıyor."

Bu beni kızdırdı. Ve hissettiğim kıskançlık değildi. Öfkeli bir kıskançlıktı. "O nasıl senin kadının?"

"Onunla bir geçmişimiz var."

"Ve bu size ona hak mı kazandırdı? Tarih mi?"

"Dinle," diye homurdandı, benimle göğüs göğüse geldi.

"Dinliyorum," dedim sakince, ona yaklaşarak. "Ancak bu yeteneğini kaybetmiş gibi görünüyorsun. Sen daha çok

kuş olduğunuzdan daha fazla insan, yine de meslektaşınızla aynı beyinleri paylaşıyor gibi görünüyorsunuz. Kiminle konuştuğunun farkında mısın? Parmağımı bile kıpırdatmadan sana neler yapabileceğimi? Eğer kralına saygı duymak senin anlayabileceğin bir şey değilse, bana borçlu olduğun tek bir şey var; bana korku borçlusun. Gereksiz cesaretle beni kışkırtma. Bunu sadece beyhude bir çaba değil, aynı zamanda çok pahalıya mal olacak bir çaba olarak göreceksiniz."

"Bu seninle yapmam gereken bir tartışma değil." Benden uzaklaştı ve gitmek üzereyken uzattığım elimle durdu.

"O benim soyadımı taşıyor, benimle aynı yemini etti. Hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok yönden benim. Şimdi, herhangi bir erkek eşleri üzerinde hak iddia etmeni sorun etmeyebilir ama ben bundan büyük rahatsızlık duyuyorum. Ve inan bana, Lazarus, bu büyük endişeyi duymamı istemezsin."

Adamlarının geri kalanı önce ayrıldı ve o da beni takip etti, omzunun arkasından bana bir iki bakış attı.

Caiden eğlenerek başını yana eğdi. "Snow tüm bu alfa göt deliği enerjisiyle çok gülerdi."

Biraz gerginlikten kurtulmak için boynumu öne arkaya kırdım. "Merak etme, döndüğünde ona kesinlikle gülecek bir şeyler vereceğim."

"Sanırım şimdi anlıyorum," dedi, beni tamamen incelemek için başını arkaya eğerek. "Neden herkesi büyülüyor gibi görünüyorsun. Sanırım ben de büyülendim."

"Gururum okşandı. Umarım bu yeni fikri paylaştığımız öpücük yüzünden oluşturmamışsındır."

Güldü, başını arkaya attı ve tamamen kahkaha attı. "O kadar da çekici değilsin Gece Kralı."

"Sorun değil General," dedim Lazarus'un üniformama bıraktığı beyaz tüyleri fırçalayarak, "hepimiz zevk sahibi değiliz."

Nia koşarak yanımıza geldi ve Cai ile benim aramda pozisyon aldı, önce paniklemiş sonra da afallamış görünüyordu. "Ah."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh ne?"

"Birbirinizi boğazlayacağınızı sanıyordum."

Cai bana bakmadan önce arkadaşına göz kırptı. "Sanırım her şeyi biliyor."

"Öyle."

Zephyr generali başını salladı, Nia'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve bir portalın içinde kayboldu.

Nia'nın gözleri ela, yuvarlak ve mutluydu. "Ona söylemişsin."

Başımı salladım. "İkimizi de Moriko'ya götür."

Aynı mutlu gözler neredeyse dehşetle irileşti. "Neden?" Boğazını temizledi ve usulca "Neden?" diye tekrarladı.

Sonbahar Kraliçesi Nia'yı görünce oturduğu yerden doğruldu ve maiyetindekileri hızla odadan kovdu. "Ahana'm," diye selamladıktan sonra bir kolunu Nia'nın beline doladı ve onu bir öpücük için kendine çekti. "Bunun için kime teşekkür etmeliyim?"

Nia parmağını bana doğru uzattı.

Moriko bana sıkılmış bir bakış attı. "Kilian, bir sorun mu var?"

"Kar Isjord'a gitti."

Yüz ifadesi değişmedi. "Öyle mi?" İç çekti.

"Ona bu konuda yardım ettin, değil mi?"

Başını salladı. "Silas'ın kurtarma ekibi için gönderdiği askerlerden birkaçı Brisk'tendi. Haberi Albius ve Sebastian'a iletmeden önce Ibe bana haber verdi."

"Bana söylemedin," dedi Nia, Moriko'dan biraz uzaklaşarak.

Kraliçe hızla aradaki mesafeyi kapattı ve Nia'nın çenesini sıktı. "Ahana, kadının bir-"

Nia hızla elini salladı. "Boş ver. Yapmaması gereken bir şey yaptığından eminim. Sadece Snow'un kimsenin haberi olmadan bunu bir süredir planladığını bilmiyordum."

Moriko başını salladı. "Snow'un omuzlarının üzerinde akıllı bir kafa var, pervasız bir kafa ama son derece akıllı. Bu yüzden beni tehdit etmesine izin verdim. Bundan bir şeyler çıkaracağını biliyorum. Yapmak zorunda, yoksa Silas bu savaşı çoktan kazandı." Nia'ya gülümsedi. "Kalıyor musun?"

Boğazımı temizledim ve kraliçenin gülümsemesi yerini sahip olduğu o kapüşonlu sertliğe bıraktı. "Evet, Kilian."

"Ryuu. Asanın saklandığı yeraltını ziyaret etmek istiyorum."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve başını salladı. "Elbette. Ve sonra Nia kalıyor."

"Aslında," dedi Nia. "Nia gidiyor. Eldmoor'a gidiyor. Kar'ın Isjord'da olduğu gibi önemli görevleri tamamlamak için."

Bütün bunlar benim suçummuş gibi Moriko bana sert bir bakış fırlattı. "Bu senin karının suçu."

"Ona yardım ettin."

"A yanlış karar üzerinde benim adına o
görünüyor." Kıyafetini düzelitti ve "Ryuu o zaman"
dedi.

Hiçbir şey ve her şey vardı. Yığın yığın kemik, yılan kemiğı. Ryuu kök tünellerinden yayılan canlı büyü havası da başka bir şeyle lekelenmişti. Tam olarak çürüme değil ama ölümün sınırında.

"Üç başlı hidralar," diye açıkladı Moriko kök tünellerinden inerken. "Dyurin'in Cerberus'u taklit ederek yarattığı bir yaratık, çürüme cehennemlerinin üç başlı koruyucusu. Hayvanların tanrısı sık sık orayı bizim diyarımıza benzetirdi." Meşaleyi uzun ince kemikler ve kurumuş pullu deriden oluşan bir yığının üzerinde parlattı. "Bunu üç kez öldürmeniz gerekiyor ama çoğunda sadece bir yara bulduk."

Grileşmiş leşlerden birine dokunmak için eğildim ve göğsümdeki acı keskinleşti, başıma doğru fırladı ve sersemlikten sallanmama neden oldu. Büyüm havada çığlık attı, kavurucu karanlığın rüzgarları patladı, nemli havayı ölüm ve sisle tıslattı.

"Görünüşe göre haklıymışım," diyerek doğruldum ve yaralarımaya daha fazla acı veren derin bir nefes aldım.

sanki taze gibi yırtılıyordu. "Bu şey bir anima accissor."

Kraliçe kaşlarını çattı. "Ruh katili mi? İmkânsız."

Bir parmağımı göğsüme vurdum. "Hâlâ büyüünün kalıntıları aracılığıyla ruhumun peşinden gidiyor. Hidraların üç canı ama bir ruhu vardır. Bu şey onları çok az çabayla nasıl öldürdü."

"Yalnızca ölüm tanrısı böyle bir büyü armağan edebilir. Obscur Aura ve sekiz tanrının tüm elementleriyle dövdüğümüz silahlar dışında, hiçbir şey ya da hiç kimse anima accissor olamaz."

"Bildiğimiz kadarıyla." Bazı kara büyüler hakkında bildiğimiz çok az şey vardı. Çoğunlukla öğrenecek çok şey olmadığı için. Ve sonra da kullanılmasına gerek olmadığı için.

Moriko yılan yığınınca kaşlarını çatarak, "Durum düşündüğümüzden de kötü," dedi. "Canavar hâlâ Ryuu'nun perdesi içinde büyüye sahipti, yılanları öldürdü ve-"

"Ybris, Arx Üçlüsü'nün sonuncusu."

İç çekti. "Bunu görmek istediğine emin misin?" "Senin önünde bayılmış olsam da, Hanai'li Moriko, ben kalbi zayıf."

Başını salladı ve beni yeraltında ilerleterek şatom büyüklüğünde büyük bir mağaraya ulaşmamızı sağladı. Tavan köklerle kaplıydı ve yıldızlı bir gece gibi parlayan kireç rengi bir taşla aydınlanmıştı. Odanın ortasında havada dağılmış, yanan bir beden duruyordu.

mavi bir ateşin içinde yanmamıştı. Çocuk gençti. Çok gençti. Vücudunun her tarafı kesilmiş ve öyle bir şekilde parçalanmıştı ki yüz hatları tamamen kaybolmuştu.

"Büyüsünün sürekli akışı bedenini sonsuza dek genç tutacak. Numen'in sonuna kadar böyle yanacak. Onu gömemeyiz bile. Ama Ryuu onun büyüünü emerek dışarıyı ondan koruyacak."

"Kimin oğlu olabileceğine dair bir şey var mı? Bizi yaşlı Crafter'lara yönlendirebilir."

"Onu burada bulduktan sonra arşivlere baktık. Bizim zamanımızda doğan çok fazla Ybrise olmadığı için uzun sürmedi. Annesi onu kutsamadan hemen önce bir Karanlık Zanaatkâr'a satmış, ismi not edilmemiş."

Satılmış. Bir anne onu satmıştı. Mağaranın uzak köşesindeki küçük derme çatma yatağı ve oraya buraya saçılmış birçok tahta oyuncağı fark ettiğimde gözlerim kapandı. Beş yüz yıl. Bu küçük çocuk beş yüz yıldır buradaydı. Yalnızdı. Korkmuş. Karanlıkta.

Moriko bir elini omzuma koydu. "Sakin ol, Kilian."

Karanlığın benden çözülmesine ve çocuğun bedenini sarmasına izin verdim, ölüm yaşamın ocağının içinde ve bitmeyen bir büyü kuyusunun etrafında uçuyordu. Ateş sönmeye başladı ve bedeni güçsüz, tamamen cansız bir şekilde yüksekten düştü. Büyümün armağanı. Her şeyden ve herkesten can alabilirdi.

Moriko onu yakalamak için solmadan hemen önce "Yapma," diye uyardı. Çok hafifti. Çok hafifti. Sadece kemikleri vardı ve hiç eti yoktu.

Diz çöküp hançerimle yumuşak toprağı kazarken onu yere yatırdım. Cesedi için yeterince yer açana kadar kazdım da kazdım. Ceketimle sararak onu istirahat edeceği yere koydum ve toprağı bedeninin üzerine serptim. İçinde gökyüzüne gönderebileceğim bir ruh kalıntısı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Göklerde de mutlu olamazdı.

Moriko yanımda diz çöktü, avucunu dağılmış toprağın üzerine koydu. Bembeyaz çiçek açan bir gypsophila yatağı.

Dünya onu yüzüstü bırakmıştı. Annesi onu yüzüstü bırakmıştı.

Herkes onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

BÖLÜM
Jf1J
TWILIGHT

YİRMİNCİ BÖLÜM

ANGUIS

SNOWLIN

D Adriyatik paçavralarına bürünmüş, saçları darmadağın ıktı,

Tüm vücudumda taze yara izleri vardı. Sebastian beni kollarında Tenebrose kalesinin koridorlarında taşıırken mükemmel bir kurbandım.

Sebastian beni toplantı odasına getirdiğinde kapılar açıldı. Odadakiler arasında soluklar ve yüksek sesli mırıltılar dolaşıyordu.

Tuhaf, iri ve sert bir el yüzüme dayandı. İrkilmemek ve sinmemek için kendimi zor tutarken, düşmanımın sert yüz hatlarını seçebilmek için bir gözümü hafifçe araladım. Babam orada durmuş, yüzünde hem şüphe hem de garip bir kaş çatmayla beni izliyordu.

"Nasıl bulundu, nerede?" diye sordu ona öğrettiğim gibi başını eğip perişan bir halde gözlerini kapatan Sebastian'a.

"Ekselanslarını ararken Adriatia kralının hapisanesinde işkence görüp hapsedilen prens

Aryan. Onu dışarı çıkarmaya çalışırken yirmi adamımızı kaybettik ama o yaşıyor. Adriyatik esirlerimiz onun düğününden önceki gece ortadan kaybolduğunu söylediler," diye cevap verdi, tıpkı ona söylediğim gibi.

Bir yalanın başka bir yalanla çarpıtılarak yalancının kendisini kandırması.

Babam buna pek kanmazdı ama cevaplarımı alana kadar beni burada tutacak kadar kendinden şüphe etmesine ihtiyacım vardı.

Hiçbir şey söylemedi ve aniden beni kollarına alarak odasına götürdü, muhafızlarına bir şifacı çağırmaları ve kimsenin beni rahatsız etmesine veya incitmesine izin vermemeleri için bağırarak emir verdi.

Öncekinden farklı olarak, kalın bir ışık bariyeri ve etrafını saran metalik bir karanlık zanaat vardı. Koruma mı? Babam bu kadar korkuyor muydu? Aman Tanrım.

O gittikten hemen sonra, kendimi getirdiğim gerçek hapishaneye, bir zamanlar gerçekten kafesim olan odalara gözlerimi açtım.

Şifacılar babamın onları çağırmasından kısa bir süre sonra geldiler ve sıvı kesik iksirinin oymakta harika bir iş çıkardığı yaralarımı ilgilendiler. Şansıma, son birkaç aydır yanaklarımı çukurlaştıracak kadar kilo vermiştim, bu yüzden işkence görmüş ve hapsedilmiş gibi görünüyordum. Hizmetçiler bana bakmaya gelmişti ama hepsini kovmuştum, deli bir kadın gibi yarı bağırarak, neredeyse odadan kaçacak kadar korkmalarını sağlamıştım. Sakince yıkandım

Annemin, isteğim üzerine hizmetçiler tarafından getirilen gri elbisesini giymiştim. Zavallı halimi en güvensiz olan babama göstermek istedim.

Yatağın yanında sessizce oturmuş, dışarıda şiddetlenen kutsanmış don fırtınasına bakıyordum. Şubat ayının sonuydu ve baharın bir ayağı dışarıdaydı, ancak kış Isjord'da hiç bayılmamış gibi görünüyordu.

Odanın kapıları açıldı, yavaşça onunla yüzleşmek için döndüğümde kalbim ölüm davullarının sesiyle çarpıyordu.

"Seni yeniden görmek güzel çocuğum," dedi babası sessizce ama zehir gibi bir sesle.

Yarı plansız bir şekilde yataktan fırladım, ona doğru hücum ettim, ciğerlerim soluksuz kalana kadar ona şiddetle vurdum ve tekmeledim. Hiç kıpırdamadan öylece durdu. "İyi misin?" Ona kaşlarımı çattım. "İtirazlarıma rağmen beni onlara sattığın için, onların elinde ölmek üzere olduğum için, aptal yerine konduğun için iyi mi?" En incinmiş sesimle sordum. Nia benimle gurur duyardı; beni izlemeye sürüklediği onca tiyatro sonunda bir amaca hizmet etmişti.

Kapıları arkasından kapattı ve bir kez daha bana döndü. "Niyetlerini bilmiyorduk." Elbette bilmiyordu ama kendi niyetini biliyordu: Adriata'yı ve bu süreçte beni öldürmek ve onlara saldırmak. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Kandırılmıştı, ama öyle olduğunu öğrendiği şekilde değil.

"Ama sen onları tanıyordun baba, beni istediklerini kendin söyledin. Bu seni onlardan en ufak bir şüpheyeye düşürmedi mi?" Kendi oyununu oynamaya başladım. "Ve o saldırı muhtemelen onlar tarafından yapılmıştı, böylece sefil muhafızlarını Isjord'u gözetlemek için beni koruma bahanesiyle getirebilirlerdi, ama senin muhakemen korkunç kinin yüzünden gölgelendi. Beni neredeyse öldürtecek ve arkadaşlarımı öldürecek bir kin," diye bağırdım.

Odanın içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanırken gözleri irileşti. Saldırı ona aitti ama ben onu cehaletim konusunda ikna etmek istiyordum - sevgili ölmüş amcam tarafından aydınlatılmış bir cehalet.

"Düğünden sonra neden ortadan kayboldun?"

Yüz hatlarımı sıkıntıyla boyayarak titreyen elimi saçlarımda gezdirdim. "Biri... bir şey beni bekliyordu. Pek bir şey hatırlamıyorum. Bir kule ve maskeli adamlar vardı. Kısa bir süre sonra Adriatian askerleri kuleyi patlattı ve Adriatian zindanlarına atıldım."

"Bu adamlar," diye dikkatle sordu, "kimdi onlar?"

Seninki, seni kurnaz piç. Başımı salladım. "İsyancılar ya da askerler, bana karşı Ybris kini olan herhangi biri olduğunu tahmin ettim. Hiçbir şeyi sorgulayacak zaman yoktu. Her şey çok hızlı oldu ve çoğu zaman kendimden geçtim."

Sessizleşti, sarı gözleri cevaplarımın ötesini görmek için yuvarlaklaştı ve keskinleşti.

"Onu tutsak etme zahmetine bile girmediler, biliyorsun," diye zaten tuzlanmış bir yaraya parmak bastım - mükemmel

dikkat dağıtıcı. "Diğerlerine yaptıkları gibi onu da gözümün önünde öldürdüler. Onu parça parça ettiler, ta ki bir insan olduğunu düşünene kadar." Bununla birlikte bekledim ve izledim.

Nefes alış verişı zorlaştı ve sıkığı ellerinde hafif bir titreme oldu. Enfes. Acının portresi. Zavallı babam.

Yüzümü ellerimle kapatarak ondan uzaklaştım, onun incinmiş tepkisi karşısında kahkahalarımı daha fazla tutamadım. Ne kadar zor bastırđım için gözyaşlarım yüzüme doldu.

Bana arkamdan yaklaştı, elini omzuma koydu ve beni kucakladı.

Yedi cehennem mi?

Dondum kaldım, bedenim öfkeyle sarsılıyordu. Ellerimi boynuna dolamamak için yumruk yaptım, avuç içlerime gömüldüm ve nefesim normale dönene ve o beni bırakana kadar tekrar tekrar topraklanmamı düşündüm. Beni rahatlatmasına izin vermeliydim. Sadece zayıfların teselliye ihtiyacı vardı. Zayıflık belirtileri küçümsenmeye yol açardı. Bu yüzden kurtlar bile çobanı tuzağa düşürmek için sık sık koyun kılığına girerdi. Babamın beni hafife alması gerekiyordu.

"Seni neden hayatta tuttular?"

En çok bilmek istediği şey bu muydu? "Büyü saklayıp saklamadığımı anlamaya çalıştılar, beni senin istediğin silah sandılar. Onların hayal kırıklığı seninkinden daha büyüktü," diye cevap verdim, gözyaşlarımdan yüzümü silerek. "Muhtemelen beni Isjord'a karşı kullanmak için de."

Başını yana eğdi. "Sen kaybolduktan sonra oraya bir ordu gönderdim, hem de küçük bir ordu değil, onları nasıl savuşturdular?"

Sözlerindeki şüphe tadı beni biraz endişelendirdi, oyunumu hızlandırması için çok erkendi. "Bilmiyorum baba, önceki gece beni aldılar ama gördüğüm kadarıyla Isjord kadar güçlüler, hatta daha da güçlüler. Yalan söylediler, sana ne söyledilerse yalan söylediler baba. Herkesi kandırdılar. Herkesi." Adriata'dan korkmasını ve başka komik şeyler düşünmemesini istiyordum. Yakında benim de krallığım olacak olan yerden uzakta, Kilian'ın topraklarından uzakta, ona zarar vermekten uzakta olmasını istiyordum.

Bir an için sözlerime inanmış gibi göründü, sonra geri çekildi ve yine biraz şüpheli göründü. "Alaric'i de çağırdım, Fernfoss'taki evinizi boş bulduk. O çocuk neden oradaydı?"

Gözlerimi kırptım, kafam tamamen karışmıştı. "Alaric mi? Neden onu çağırdın?" Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeden önce neler olduğunu yavaş yavaş fark ediyormuş gibi yaparak sordum. "Sana panzehirin tanıdığın biri olmadığını söylemiştim. Muhtemelen olanları öğrendikten sonra beni aramaya gitmiştir. Her şeyin dönüp dolaşıp senin yaptıklarına gelmesi ne kadar komik, değil mi?"

Sözlerim karşısında alnını ovuşturdu. "Haklısın, sözlerinden şüphe etmekle hata ettim. Affet beni, Snowlin," dedi.

teklif etti ve ondan daha önce hiç duymadığım bir özür dileyince gözlerim büyüdü.

Pencere kenarına oturduğumda Isjord'un bulutlu gökyüzünde gün batımı solgundu. "Fernfoss köyündeki Bay ve Bayan Graben, komşularımız. Alaric kereste işinde çalışırken birkaç yaz bana baktılar, panzehir gibiler." Yalan, yalan ve sonra bir yalan daha. Bay ve Bayan Graben diye biri yoktu, ikisi de Fernfoss'ta Isjordialıların yaklaşmasına göz yuman Olympian muhafızlarıydı ve kesinlikle Yeni Olympia'da geçirdiğim hiçbir yaz bana bakmamışlardı ve kesinlikle panzehir değillerdi. İsteyeceğini bildiğim babama dönmeye karar vermeden önce Visha onlara Alaric'in kanından iki şişe bırakmıştı. Alaric'i çağıran Aryan Amca'dan tanıyordum. Mükemmel bir aldatıcı için mükemmel bir yalana sahip olmalısın. Önce diğerini atmadan bir topla hokkabazlık yapamazsınız - bir yalan için bir gerçek. Yıkanmış cüceleri uyandırmak beni ne kadar üzse de, panzehiri onun aşılmaz güvenini kazanmak için söylediğim gerçeklerdi.

"Teşekkür ederim gülüm," diyerek başını salladı.

"Odamı geri istiyorum. Beni pazarlık edecek başka bir tüccar bulana kadar kalmak için. Kimse işe yaramaz bir prensesi boş yere etrafta istemez, değil mi?" İnatla sordum.

Ellerini yumruk yaptı ve çenesi gerildi ama ben onun yanından geçip yarı topallayarak eski yatak odamın koridorlarına doğru yürürken onaylarcasına başını sallamaktan başka bir şey söylemedi.

Hizmetçiler odamı hemen hazırlamışlardı. Babam üç gün boyunca beni rahatsız etmemiştir ama kahvaltıma yazılı mesajlar bırakmıştı. Boş sözler ve çabuk iyileşmem için dilekler.

Ve ayaklarımı keşfetmek için kaşınırken üç korkunç gün boyunca yatalak kalmak zorunda kaldım.

Bugün kahvaltı için haber göndermişti, ben de kadife safir uzun kollu bir elbise giydim ve saçlarımı arkadan bağlayarak topladım. Hizmetkârların odama girmesine ya da bana yardım etmesine izin vermemiştim. Garip bir nedenden ötürü, kalede devriye gezen muhafızlar da dahil olmak üzere hepsi yeni yüzlerdi.

Durdum. Uzaktan bir çan sesi geliyordu, son birkaç gündür olduğu gibi. Günde üç kez, tam üç dakika boyunca çalıyordu. Sokağa çıkma yasağı mı? Adriyatik korkusu yüzünden miydi?

Karşımdaki koridordan bir hizmetçi geldi, beni görünce hızı arttı ve başı öne eğildi. Kolundan tutarak onu durdurdum ve irkilerek kendine geldi, nabızı o kadar yüksek atıyordu ki başım ağrıyordu. "Günde üç kez çalan bu zil de neyin nesi?"

Sertçe yutkundu. "BEN... BEN-"

"Yanlış cevap," dedim, onu karnına dayadığım hançeri hissedebileceği kadar yaklaştırarak. "Tekrar dene."

"Kale duvarlarının dışına çıkmamıza izin verilmedi," dedi titreyerek. "Majesteleri tüm yeni personeli

Siz geldikten kısa bir süre sonra kaleye girdim. Babam kraliyet hazinesine borçluydu ve ödeme olarak beni verdi. İdarecim olmadan hiçbir yere gitmeme izin yok. Yemin ederim Prenses, duvarların ötesinde hiçbir şey bilmiyorum. Sadece sizin kadarını. Buraya getirildiğimden beri çanlar her gün üç kez çalıyor."

"Kim o senin Baba?" I sordu, izin vermek onu git ve hançerimi kınına soktum.

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırdı. "Benim... babam mı? Brogmere'in güneyinde bir istiridye tüccarı, Majesteleri. Neden sordunuz?"

"Başka kardeşin var mı?"

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyordu. "Bir erkek kardeş." "Daha genç mi?"

"Bir yaş daha büyük."

"Peki o ne yapıyor?"

"Fazla değil. Babam işi ona devredecek, sanırım bu yüzden."

"Peki sen ne yapmak istiyordun?"

"Anlamıyorum," dedi kendine sıkıca sarılarak. "Babama bir koyun gibi verilmeden önce, ne ne yapmak istedin?"

Bir an için bunu düşündü. "Okulda iyiydim. Annem bana iyi okuma yazma öğretmişti ve bir çift ele ihtiyaç duyduklarında birkaç kez matbaada çalışmışım. Bunu yapmak istiyordum."

Başımı salladım. "Bunu ve çok daha fazlasını alacaksın. Seninle takas edeceğim. Özgürlük, seçim ve seni uzaklara götürecek iyi para.

burada."

"Ne?"

"Karşılığında benim için bir şey yapmanı istiyorum. Bu gece odama gel ve bugün kahvaltıda bir şekilde kaybettiğim küpelerimi getir." Kulağımdaki pırlantaya parmağımla dokunarak ona göz kırptım ve kahvaltıya yöneldim.

Bir test. Isjord'un bu zor zamanlarında sadakatin değişip değişmediğini görmek için. Ve babamın beni cahil bırakmak ve casusluk yapmak için yeniden yardım alıp almadığının teyidi.

Babam masanın başında tek başına oturuyordu, beni gördüğünde gözleri hafifçe canlandı ve neredeyse zalim için bir acıma hissettim. Yaşlı ve yalnız.

Selam vererek her zamanki yerime, onun yanına oturdum. Oturduğum anda karnım guruladı ama aç değildim. Duyu organlarıma bir şey çarptı ve ayağa fırladım, midemi dışarı atmadan önce kırmızı camlı pencereyi tıklatarak açtım.

Dizlerime güçsüzlük çökene ve burnumun ucu kızarana kadar, babamın ellerini sırtımda ve ceketini omuzlarımda hissedene kadar bir süre orada durdum. Pencereyi kapatıp ceketini çıkardım ve tekrar oturdum. Onun karanlık ve ölüm kokusuna dayanamıyordum; mandalinalarımı ve limon çiçeklerimi özlemiştim.

Midemi bulandıran fail gözlerimin içine bakıyordu, masanın ortasındaki büyük bir uskumru. Balıktan etten nefret ettiğimden daha fazla nefret ederdim, sadece kokusu bile başımı döndürürdü. Onu yemek ise başka bir hikâyeydi.

Meyve sepetinden bir mandalina alarak burnuma götürdüm ve balıktan gelen kokuyu unutana kadar kokusunu içime çektim.

"Panzehiri getirttim, kardeşlerin yakında bize katılacak," dedi ve beyaz etli yaratığı afiyetle mideye indirdi.

Asla hak etmedikleri, Fren ve Reuben için kullandığında neredeyse kirli hissettiren bu kelimeleri kullandığında kahkahalar beni ele geçirdi. Babam verdiğim tepki karşısında hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana bakmakla yetindi. "Peki ya kocakarı? Sevgili annem nasıl?" Şakacı bir şekilde alay ettim ve yüz hatlarının çökmesini bekledim. Babam katran damlayan kalbini koluna mı takmıştı? Aman Tanrım.

Bana cevap vermeden "O belgeleri nasıl aldınız?" diye sordu.

Arkama yaslandım, kadehimi yudumlarken Moreen'den bahsedildiğinde yüzünde ve vücudunda oluşan gerginliği fark ettim. Yaşlı tilki sarayında en güvendiği casuslardan biriydi. Ah, nasıl bir ihanet hissetmiş olmalıydı. "Son birkaç aydır her şey olduğu gibi bu da burnunun dibinde oldu. Annemden nefret etmesi ve ona işkence etmesi onun suçu değil, biliyorsun." Sanki bilmiyormuş gibi sözlerimi duyunca gözlerini kocaman açtı. "Evet, işkence etti, beni iyi duydun. Ama asıl mesele, başlangıçta senin olduğunu düşünürsek, onun hatasının olmamasıydı. Şimdi söyle bana, ona ne yaptın? Onu iyi bir şekilde cezalandıracağınızı umarak elinize bıraktım ama tepkinize bakılırsa meseleyi kendi başıma halledebilirim."

Arkasına yaslandı, benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu, sanki aynı türden iki kişiymişiz gibi. Belki de öyleydik. Biri açgözlülükle, diğeri nefretle besleniyordu. "Kendinden şüphe etme çocuğum, beni iyi tanıyorsun. Bunun için hak ettiği cezayı aldı."

Sözünden şüphe etmedim, ihanet gibi bir şey söz konusu olduğunda çok az affediciydi, özellikle de en güvendiği kişinin kanatları altındaki biri söz konusu olduğunda. Bükülmüştüm, ama babam kendi yöntemleriyle bükülmüştü, bu yüzden cevabından çok memnun kaldım.

Yüzümde kulaktan kulağa yayılan hınzır bir gülümseme belirdi ve kadehimi kaldırarak kadeh kaldırdım. "Baba, senden hoşlanmamı sağlama. Bu senden nefret etmemden daha tehlikeli."

Bir kahkaha attı ve kadehini benimkine yaklaştırdı.

Dünya sessizliği içinde çok gürültülüydü. Tüylü bir kilimin üzerine oturarak, kolum ağrıyana ve soba demiri aniden çok ağır gelene kadar şöminenin çıtırdayan korlarını tekrar tekrar karıştırdım.

Kapımın çalınması beni yerimden sıçrattı. Yanımda çalışacağına söz veren genç hizmetçi Nissa başını uzatarak içeri girdi. "Majesteleri kendisiyle akşam yemeğine katılmanızı istiyor." Eğildi ve çıkmadan önce katlanmış bir kâğıt parçasını içeri bıraktı.

İki gün sonra, öğle yemeğinden sonra vardiya değiştiğinde, kuzey tarafını koruyan muhafızlar olmayacak.

Tenebrose'a çıkın.

Mükemmel.

Saçlarım gevşek dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu, pembe ipekli kısa kollu elbisem tüm vücudumu sımsıkı sarıyor, yere kadar sarkıyordu - artık siyah bir gül değildim. Bugün sade pembe bir karahindibaydım. Bana yakışıyordu, beni son derece masum gösteriyordu. Tamamen yalan, ama yine de kandırmak için buradaydım.

Yemek odasının kapısı açılır açılmaz, karşımda duran iki sarı turp filizini görünce heyecandan gözlerim büyüdü ve gülümsedim. Fren ve Rueben babamın sağında oturuyorlardı, soluk bej yüzleri mavi gözlerini açana kadar neredeyse bomboştu. Gerçekten şaşırtıcıydı, eğer sizi gafil avlasalardı şoktan yumurtlayabilirdiniz. İkisinin de gözleri çukurlaşmış ve korkunç bir şekilde incelmışti.

Karşılarına oturdum ama bakışları yemeklerinde kaldı - korkmuşlardı ama öfkelerini de okuyabiliyordum, sanki kaşıklar ve kadehler minik bacaklar çıkarıp koşarak uzaklaşabilirmiş gibi elleri sıkılaştı.

"Vay, vay. Küçük kız kardeşini özlemedin mi?" Dilimi şaklatarak sordum ve babam ne olacağını bilerek bir iç çekti. "Zehirli davranışlar gerçekten, saygısızlık bu."

Reuben suyunu öksürerek yutunca masanın öbür ucundan ona bir mendil attım. "Endişelenme, ruhumu gerçekten zehirlemiyor."

En yaşlı melez sonunda cesaretini toplamayı başardı ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Görüyorum ki

Adriyatik kralı senin kuduz karakterini kıramadı, gerçekten hiç umut olmamalı," diye alay etti.

Onun yorumuyla gülümsemem daha da arttı, nihayet can sıkıntısı bedenimi terk ediyordu. "Ve bir parça zehir, o küçük cesaret solucanını ortaya çıkarmak için kıcını yağlamayı başardı, gerçekten biraz umut olmalı."

Öfkeyle parlayarak kadehini bana doğru fırlattı ve ben ondan kaçmak için uzaklaşmadan, babam avucunu kaldırdı ve bana çarpmasını engelleyen bir buz duvarı bıraktı.

Reuben ve Fren şok içinde, soğuk bir öfkeyle nefes alıp veren babalarına baktılar, ama bu öfke şaşırtıcı bir şekilde bana yönelmiş gibi görünmüyordu.

Reuben'e döndü. "Annen seni böyle mi yetiştirdi? Eğer bir tartışmayı kazanamazsan, üstelik bir kadınla, onlara vur?" Vay, vay, ne zamandan beri babamda haklılığa dair bir omurga oluştu? Babam kollarını kavuştururken kaşları çatıldı. "Konseyle, anlaşmalarla, ticaretle ve daha pek çok şeyle uğraşmak başlı başına bir savaş, bir söz ve şaka savaşı. Onları geçemezseniz kadehinizle de vurmayı mı planlıyorsunuz? Kız kardeşin nasıl oluyor da onlarla yüzleşmek için senden daha bilgili ve hazırlıklı olabiliyor?" diye eleştirdi.

Nasıl olduğunu biliyordum. Ben bir kraliçeydim, o da içi doldurulmuş bir gündönümü hindisiydi.

Reuben ve kız kardeşi onun sözleri karşısında donup kaldılar ve gözleri hafifçe büyümeye başladı, muhtemelen babamın sözlerini piçin pozisyonuna bir engel olarak algıladılar.

Babam ağızını sildi ve gitmek için ayağı kalktı.

"Sizinle biraz sonra görüşebilir miyiz?" Ben sordum, o da başını sallayarak kabul etti ve beni eğlencemle baş başa bıraktı.

Fren hiç tereddüt etmeden elindeki çatal bıçağı gürültüyle masaya bıraktı. "Anneme ne yaptın, seni alçak orospu?" Yeni ateşi sevmiştim ama bir atın çaldığı keman gibi çıkan tiz sesine yakışmıyordu.

"Bunu bana değil babama sorman gerek canım. Bu sefer gerçekten hiçbir şey yapmadım, hepsi tatlı, yaşlı, solmuş kocakarıydı."

Kış bahçelerinin yanında bekledim, karla kaplı korkunç çalılara ve kozalaklı ağaçlara boş boş baktım. Ne kadar saçmaydı. Adım Kar'dı ama yine de ondan hiç hoşlanmıyordum.

Babam iki kişiyle birlikte koridordan aşağı indi ve bahçe kapısından ayrılarak bana doğru yöneldi.

"Burayı resmi buluşma noktamız yapmalıyız, her zaman buraya gelmemi istiyorsun," dedim sinirlenerek. Saray mensubu bana nerede buluşmak istediğini söylediğinde gözlerim baş ağrısına dönmüştü.

Yaklaşıp elini omzuma koydu ve ben de son zamanlarda aramızda giderek yaygınlaşan bu alışılmadık sevgiye baktım - iğrençti. "Burası annenin bahçesi. Neredeyse her zaman burada otururduk. Karın bu kadar şiddetli olmadığı yaz aylarında burada yemek yememiz için ısrar ederdi. Hatta bir gün

Bir gece burada otururken senin adını söyledim. Bunu hatırladığını ve burayı sevdiğini düşünmüştüm, yanılıyor muyum?"

Sanki onu gerçekten önemsiyormuş gibi, ondan bu kadar hafifçe bahsetmesine öfke duymaya başladım. "Evet, kardan nefret ederim," diye cevap verdim, bir çalının üstündeki beyaz buzlu dağınıklığı savurarak.

Babam güldü, ipekte sürüklenen dikenler gibi ve sinirlerimi bozdu. "Serene de nefret ederdi, ilk geldiğinde aylarca bunu tekrarlayıp durdu. Senin ismine karar verdiğinde seçimini sorguladım ama sana onun ismini vermek istediğini, böylece belki seni sevdiği gibi onu da sevmeyi öğrenebileceğini söyledi."

Onun anısına duyduğum kederden gözlerim sınıksı kapandı, onu çok özlemiştim. "Bana hiç söylemedi," dedim, sözlerinden etkilenmiş gibi görünmek istemeyerek doğruldum. Onun yüzünden hiç söyleme şansı olmamıştı. Bütün sorunlarımın nedeni oydu. "Mahkemenize dönmek istiyorum, beni tekrar Kaptan yapın. Odamda ve bu bahçede bir dakika bile geçirirsem, sırf eğlence olsun diye herkesi bıçaklamaya başlayacağım." Bunu yapmak zorundaydı, aksi takdirde buraya dönmem bir hiç uğruna olacaktı. Asa parçasını temin etmenin başka bir yolunu bulmak için harcayabileceğim değerli zamanı boşa harcamış olacaktım. Kendi asa parçalarını aramak için kalesine bir baskın bile planlayabilirdim, bitmek bilmeyen duvarlara bakarak geçirdiğim onca gün başka milyonlarca şekilde harcanabilirdi.

Kararlı ifadem karşısında gözlerini kıstı ama sonunda başını salladı. "Pekâlâ, ama hoşunuza gitmeyebilecek birkaç koşul öne süreceğim."

"Beni kaleden çıkarırsanız, beni bir gözetmene bağlamanıza bile izin verebilirim," dedim hevesle. Bu benim için bir fırsattı. Planları artık konseyine açıktı, ona yardım eden her kimse ya da her neyse orada olacaktı ve hangi koşulları koyduğunun bir önemi olmayacaktı.

Koyu, alçak kahkahası boş kış bahçesinde gürledi. "Buna gerek kalmayacak. Bu akşamki toplantıda görüşürüz," dedi ve ayrılmadan önce omzumu okşadı.

Ve odama dönerken bahçede neşeli bir jig dansı yapmış ya da yapmamış olabilirim.

Zaman, akşamdan önceki anlardan daha yavaş ilerlememişti. Hızla toplantı odalarına doğru ilerledim. Koridorlar soğuk ve boştu. Her zamankinden daha fazla. Tanıdığım tek bir hizmetkâr yoktu, tek bir asker de. Babam şatoyu daha öncekilerden temizlemişti.

Bir şey koridorun tam ortasında durmama neden oldu. Tanıdık bir ürperti rüzgârı yanımdan geçti; bu rüzgâr tüylerimi diken diken etti ve elbisemin altındaki hançere uzanmama neden oldu.

Loş alanı aradım ama tamamen boştu. Arkamda uzaktaki bir pencere gıcırdadı, camı patlayarak açılmıştı ve

içeriye yoğun kar getirdi.

Belki de paranoyaklaşıyordum.

Ben geldiğimde toplantı toplanmıştı, masadaki tüm yerler lordlar, generaller, kaptanlar ve her türden insanla doluydu. Birkaç rahip de vardı. Nubil'in gökyüzünün altında ne var?

Arynth Lordu'nu, Sebastian'ı ve Brogmere'den sorumlu bıraktığım Celdric'i, tüm müttefiklerimi ve yeni bir yüzü gördüm. Gençti. Güzel ve sarışın. Hazırlıklı ve düzgün, hazırlık okulunun ilk dersine hazırlanır gibi düğmeli ve ütülüydü. Gara. Grasmere'in yeni hanımı. Ve benim gevşek küreğim.

Odanın geri kalanı başlarını eğerek bana döndü - o hariç. "Görüyorum ki Malena sürtüğünü iyi yetiştirmiş," diye kulağına tısladım yanından geçerken ve biraz sarsıldı.

Aralarında eğitilmiş evcil hayvan Reuben, bir asker üniforması içinde doldurulmuş ve şımartılmış bir şekilde yeniden oturuyor ve göze batıyordu. Onu ilk kez bir toplantıda görüyordum. Eline aldığı tek bıçağın bir tereyağı bıçağı olduğunu düşünürsek bu garipti.

"Vay, vay, Reuben, sonunda bir çift mi sıktın yoksa babam mı taktı?" Bir koltuğa doğru ilerlerken söyledim.

Grubun arasında yeni bir yüz daha vardı. General üniforması giymişti, göğüs cebinin üzerinde üç çember vardı, zeytin rengi teni, koyu renk kaşının ve donuk yeşil gözünün üzerinde bir yara izi vardı, saçları tepeden hafifçe kıvrılmış, yanlardan kısalmıştı. Önceki standartlarıma göre son derece yakışıklıydı.

Gümüş gözlü yılan. Muhtemelen Reuben'in yaşındaydı - Isjord'un genellikle buruşuk kum torbalarından oluşan sarayında general olarak görev yapmak için çok gençti ve varlığı onların cinsinden farklı bir yılan türünü güçlü bir şekilde yansıtıyordu. Ve içimden bir ses babamın onu bu yüzden işe aldığını söylüyordu.

Sırtarak tüm hareketlerimi inceledi. Babamın yanındaki sandalyeye oturduğumda da gözleri hâlâ beni takip ediyordu. "Sen onun kızı olmalısın," dedi ürpertici ve derin bir sesle.

Onu incelemek için döndüm. "Ve sen de onun sevgilisi olmalısın."

Gülmekten başını geriye attı ve tüm oda sırayla ikimize bakmaya başladı. Eğlencesi kahkahadan geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Varsayımlarım yanlış mı?" Gözleri beni biraz daha incelerken kaşları kalktı - utanmazca.

"Hayır, sadece çok varsayımsal. Ben onun kızı olmadan önce kendimim. Snowlin, Prenses, Majesteleri. Yine de 'gördüğüm en güzel kadın siz olmalısınız' gibi bir cümleyi tercih ederdim," diye takıldım kirpiklerimi kırıştırarak.

Yüz hatlarımı inceledi, "Sen de onlardan birisin" demeden önce gözleri dudaklarıma kaydı.

Kaşlarımı kaldırdım. Dürüst olmak gerekirse biraz alındım. "Neden, başka var mı?"

Babam cevap vermek üzereyken içeri girdi, ayağa kalktık ve selam verdik ve arkamıza yaslandığımızda yakın bir şekilde mırıldandı

kulağıma,

"Evet." "Annen
mi?"

Bir kez daha kahkahalarla uludu ve babam kaşlarını çatarak bize döndü, ikimize bakarken yüzünde değerlendirici bir ifade vardı.

Yüz hatlarımı lütfun kefaretime alıştırarak bir kez daha önünde eğildim.

Boğazını temizledi ve genç generale döndü. "Görüyorum ki kızım Demir'le tanışmışsınız."

Demir öne doğru eğildi. "Evet Majesteleri, hayatımda gördüğüm en güzel kadın," diye cevap verdi ve babamdan korkmamasına ya da eleştirmemesine şaşırarak ona döndüm. Babam alışılmadık derecede sessiz ve pasif kalırken o bana göz kırptı ve sandalyesinde rahatladı.

Kış mahkemesi her zamanki uyku getiren rakamlarını ve sorunlarını tartışmaya ve rapor etmeye başladı, Celdric ve Sebastian da aynı şeyi yaptı - alışılmadık derecede iyi. Ben de onlarla birlikte doğru olanı seçmiştim. Saatler geçti ve Isjord'a döndüğümde benim yaptığımdan daha fazla kez beni neredeyse uyutmayı başardılar. Belki de içlerinden biri bunu geceleri odamda yapmalı.

Babam bana "General Demir'in gözetimi altında olacaksın," dedi ve ben titreyerek uyandım. "Senin pozisyonunu o belirleyecek. Ekibinde böyle yetenekli bir askerin olması eminim hepimiz için değerli olacaktır."

"Buna neden izin veriyorsun baba? Daha iyi eğitilmiş binlerce askerin varken ordunda buna izin veriyorsun. Yine mi?" dedi Rueben inatla ve herkesin dikkatini üzerine çekti. Yeşil ona çok yakışan bir renkti.

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturarak masaya doğru eğildim. "Bu çok zehirli bir söz canım. Neden böyle zehirli bir tavır takınıyorsun? Ben hiçbir zaman babamın yoluna çıkan bir engel olmadım," diye takıldım ve odadakiler bıyık altından güldüler. Biri hariç. Gara göz ucuyla bana baktı ve ona karşı olan bakış açımı mükemmel bir şekilde doğruladı.

Çok garip bir şekilde babam sessiz kaldı, kâğıtlarını karıştırdı, Reuben'e cevap vermedi, ne sustu ne de her zaman yaptığı gibi davranışlarımdan dolayı beni azarlamaya çalıştı. Bir şeyler tam olarak doğru değildi, bunu hissedebiliyordum. Bana gösterdiği alışılmadık şefkat ve özgürlük gösterisi zorlama ve yanlış geliyordu. Bir şeylerin peşindeydi ya da bana en ufak bir güven duymuyordu. Demir onun yeni itaatkâr kuklası mıydı, beni kontrol altında tutmak için emrine vermesinin nedeni bu muydu? Ne de olsa beni gerçekten bir gözetmene zincirlemişti.

Demir kulağıma doğru eğildi. "Bence gayet iyi anlaşacağız."

Saçlarımı yana savurarak, "Eminim öyle olacak," dedim.

"Şu anda kafamın ne kadar karışık olduğunu tahmin bile edemezsin Snowlin," dedi Elias, hizmetkârın diğer ucundan gelerek.

yemek odaları. "Tek dizimin üzerine mi çökmeliyim, yoksa gizli görevdeyken formaliteler beklemiyor musun?" diye sordu sessizce, karşıma oturarak.

"Benim tebaam eğilmez, ayak parmaklarımı öper."

Başını salladı ve güldü. "Silas'ın dönüşünden bu kadar kısa bir süre sonra seni saraya almasını beklemiyordum."

"Cazibem hâlâ harikalar yaratıyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla. Sen ve Demir bir tartışma konusu haline gelmişsiniz."

Tabii ki vardı. Ama niyetim bu değildi. Adam iki kez kilitlenmiş sırlarla dolu bir odaydı. "Neden kimse bana ondan bahsetmedi?"

Elias omuz silkti. "Daha önce mahkemede pek bir pozisyonu yoktu. Baban onu paspas gibi kullanırdı. Kirli işlerinin çoğunu yapması için onu oraya buraya gönderdi."

"Babam ona güveniyor gibi görünüyor. O kimseye güvenmez. Güven demişken. Yaz başında Fren'le olan evliliğinizi iptal ettirdiğini duydum."

"O ve babam son zamanlarda birbirlerinin kısa çubuklarını topluyorlar," diye homurdandı ve kurabiyelerimden birini alıp sütüme batırdı. "Onun yerini alabilmem için babamı öldürtmeyi planlıyorsa hiç şaşırmam. Böylece tüm Sealine onun olacak."

Bu beni biraz güldürdü. "Benimkini mi kastediyorsun?"

Günün bu saatinde kimsenin uğramadığını bildiğim boş odalara baktı. "Grasmere'i unutuyorsun. Venzor, Casmere ve Brogmere balıkçı limanlarıdır, Pamuk.

Bir süre önce, Fren'le bana söz verdikten bir süre sonra beni oturttu ve Grasmere'i bir deniz üssü olarak kullanma konusunda ne düşündüğümü sordu. Çok geçmeden Isline Kaptanlarından, oradaki iki ormanı yerle bir ettiğini ve yeni gemiler yapmak için Hanai'den yüzlerce Senchi Aura kiraladığını duydum. Bu giderek endişe verici bir hal alıyor, Pamuk. Sanki asanın başarısız olma ihtimaline karşı tedbir alıyormuş gibi."

İster ilahi olanın sebep olduğu, ister ilahi gibi davrananın sebep olduğu bir savaş olsun, önümüzde savaş tamtamları çalıyordu. "Bana yeni Grasmere Leydisi hakkında her şeyi anlatmanı istiyorum. Her şeyi Elias."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ANIMUS

KILIAN

E Adriata ve Olympia beni çok tutmuş olsalar da Snow'un dönüşünden bu yana geçen her gün meşguldü.

Isjord bir öncekinden daha uzundu. Onu sadece şiddetle özlemiyordum, aynı zamanda korkuyordum da. Gerçekten, bana korkuyu o öğretmişti.

Onun dönüş haberini Solaryalı müttefiklerimize ilettikten sonra Magnus beni Theros şehrinin derinliklerinde bulunan asa parçasını incelemeye davet etmişti.

İki askeriyle birlikte bize Abendrot mağaralarında rehberlik ederek asanın taşıyıcısı olan Ybris'in mezarına ulaşmamızı sağladı.

"Ya cesur," dedi, dar tünellerde manevra yaparken parlayan bir avucunu havaya kaldırarak, "ya da Silas'ın pençelerinin arasına girerek onu kandırmaya çalışacak kadar deli."

"Babasından korkmadığı kadar onun niyetleri hakkında endişeleniyor."

"Birileri buna asil diyebilir."

"Snow'un dünyası küçük, ama eğer biri onu tehdit etmeye cüret ederse, savaş açacaktır."

Tuzlu kayalardan oluşan tüneller ve tünellerden sonra, ileride bir deniz mağarası belirdi. Kilometrelerce uzanan loş dev bir boşluk.

Magnus altımızdaki berrak mavi suyun üzerinden sarkıtlarla kaplı tavana doğru süzülen birkaç ışık küresi gönderdi. Mağara gittikçe genişledi, ışık küreleri ilerledikçe oyuk mağaranın ortasında duran küçük kayalık bir adayı seçebiliyordum.

Bir sandal bizi geçirmek için yan tarafımızdaki kıyıda bekliyordu.

"Su asidiktir," diye uyardı Magnus. "Kendinizi tazelemeyi düşünürseniz diye."

Suyun ortasındaki kara küçüktü ama kırık bir mahzeni barındıracak kadar büyüktü. Tekne durdu ve Magnus elini ileri uzatarak parıldayan bir bariyeri kaldırdı. "Mezarı koruyan tek şey benim büyü kalkanlarım, peçe Silas'ın cadısı tarafından kırıldı," diye açıkladı Magnus küçük kara parçasına adım attığımızda. İçini çekti ve ileriye işaret etti. "Bana nasıl olduğunu sorma çünkü sana söyleyemem. Onun gibi genç bir cadının yaşlıların zanaatını nasıl kırabildiğini kimse size söyleyemez."

"Bir Isjordan askeri onu canavarın kanıyla beslenirken görmüş. Crafter'ımız bunun Golgotha'nın sürüsüne ait olduğunu düşünüyor. Muhtemelen Melanthe Delcour'un yeteneklerinin nasıl birdenbire teyzesininkilerle aynı seviyeye geldiğini açıklıyor."

Başını iki yana salladı. "Bir Delcour cadısının, kanını bir canavarınkiyle kirletmek şöyle dursun, Silas'a hizmet edecek kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim."

İki asker mezarın kırık taşlarını iterek aşağıya doğru inen bir dizi dik merdiveni ortaya çıkardı. Çürümüş et ve tuz kokuyordu. İçimden bir ses bunun aşağıda gömülü olan Ybris'e ait olmadığını söylüyordu. Mezarın içindeki koridorlar düşündüğümde daha genişti ve duvarlar boyunca çizilmiş hikâyelerle doluydu. Solaryalılar hikâye anlatıcıları ve görsel insanlardı. Bu konuda son derece yetenekliydi. Anladığım kadarıyla, burada gömülü olan Ybris'in hikâyesi anlatılıyordu. Ve pek de güzel bir hikâye değildi.

Çizimlerden birinin üzerine sıçrayan yeşil parlak bir leke dikkatimi çekti ve durdum. Altındaki duvar taşında pençe izi gibi bir çukur vardı.

"Yerinde olsam ona dokunmazdım," diye uyardı Magnus. "O canavarın sıvısı aşındırıcıdır. Etinizi yer bitirir."

Baldric'imden bir hançer çıkardım ve ucunu içine batırdım. "Bunun o canavardan geldiğini mi söylüyorsun?" Sıvıyı hançerde topladığımda koyu renkli metal kıpırdamadı. Adriyatik çeliği bir anlamda bir hediyeydi.

"Evet." Bir eliyle koridorun ilerisini işaret etti. "Görmeniz gereken daha çok şey var."

Sıvıyı korumak için hançeri kınına sokarak onu takip ettim. Önümde uzanan şeyi fark ettiğimde ayaklarım durdu. Koridorlar boyunca üst üste yığılmış kemikler, hepsi de yapışkan yeşil bir su birikintisinin üzerindeydi. İnsan kemikleri.

Bir koridorun sonuna vardık ve Magnus avucunu duvara koydu; labirent benzeri bir desenle koridor duvarlarının her tarafına yayılan altın çizgilerle aydınlandı. Tüm alan aydınlandığında, duvar yana kayarak gerçek Abendrot mezarını ortaya çıkardı. Altı sütun yüksek kayalık tavana doğru yükseliyor, ortalarında havada dağılmış küçük bir bedeni taşıyan parlak bir toz bulutu yüzüyordu.

Biçim neredeyse canlıymış gibiydi, hâlâ mükemmel bir şekilde korunuyordu.

"Magi şifacıları onun etrafında dış çevreyi koruyacak bir bariyer oluşturmak için kendi sihrini kanalize ettiler. Tüm melez Aura büyüğü sürekli aktığı için, etrafındaki kalkan ondan besleniyor ve sonsuza dek onun arz ettiği tüm tehlikeleri koruyacak," diye açıkladı Magnus. Sütunların arkasındaki büyük kemik ve diş yığınının işaret etti. "Aitan Sphynx, mezarın koruyucusu."

Etraflarında konuşulanlar sizi görkemli, kadim bir güç yarattığı beklentisine sokuyordu ama ondan geriye kalanlar dehşet vericiydi.

Bir Aitan sfenksi yanmadan yanıyordu. Ateş Tanrısı Aidan'ın uzun zamandır dostu olan Hayvanlar Tanrısı Dyrin'e verdiği bir hediye idi bu; Dyrin de bu yarattığı kendi diyarının toprağından şekillendirmişti. Bu hayvanlar nadirdi. Dyrin'in cennetinin özünü taşıyorlardı. Tüm hayvanların hükümdarı olarak adlandırılırlardı. Sadece güçlü oldukları için değil, aynı zamanda dokuz can ve dokuz ruh taşıdıkları için. Onların ve yüceliklerinin onuruna her ana cennetten bir tane hediye edilirdi.

Kalıntı yığınının yanına diz çöktüm ve dişe benzeyen ağır bir parçayı aldım. "Bunu nasıl geçti?" Ölmesi için birbiri ardına dokuz kez öldürülmüş olması gerekiyordu.

"Dokuz kez," dedi Magnus, düşüncelerimi yankılayarak. "Onu bulduğumuzda dokuz yarası vardı. Hepsi de ölümcüldü."

"Peki ya kalbi? Kalbi nerede?" Bir Aitan Sfenksi'nin kalbinin fiyatı yoktur. Krallığının tüm altını bir tane satın alamazdı. Özellikleri sonsuzdu. Bazılarına göre, kutsanmamış birine bile ölümsüzlük verebilirmiş. Sfenksin taşıdığı dokuz cennetin büyüğü onun kalbinden kaynaklanıyordu. Ölü bile olsa, ham büyüünün kalıntıları güçlüydü.

"Gitti," dedi Magnus. "Bu bekleniyordu. Silas böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı."

Lanet olsun. Kış Kralı'nın elinde ölümcül bir silaha dönüşebilecek başka bir şey.

Snow paniklemekte haklıydı.

Bu doğru değildi. Doğru olmayan bir şey vardı. Hayır, korkunç derecede yanlış hissettiriyordu. O kadar yanıştı ki mana akışı havada titriyordu.

Ayağa kalktım, neredeyse başım dönüyordu. Göğsüme keskin bir acı saplandı ve avucum yaralarımına gitti.

Magnus yanıma gelip dengemi sağlamak için kolumu omzuna atarak, "Kanaman var oğlum," dedi.

Ciğerlerim hava almak için yalvardı. "Bana çıkışı göster. O şeyin nereden çıktığını göster bana."

Magnus başını salladı. "Çok rahatsızsın. Cora'm sana bir göz attıktan sonra aşağı inebiliriz."

"Karım Isjord'da bu uğurda kendini büyük riske atıyor. Bunu ne kadar çabuk çözersem, onu o kadar çabuk kollarıma geri alırım." Başımın dönmesini engellemek için başımı salladım. "Ne tarafa?"

Magnus tereddütle ikimizi mağaranın daha içlerine doğru yönlendirdi. Mağara duvarlarındaki bozuk para büyüklüğündeki deliklerden ışık çizgileri süzülüyordu. Biz ilerledikçe, bir insan bedeninin sığabileceği kadar büyüyene kadar yoğunlaştılar.

Magnus'u bıraktım ve yerdeki yeşil yapışkan mukus damlacıklarını inceledim, bu damlalar açık denize giden girişlerin hemen önünde durmuş gibiydi.

"Hafızamdan," diye sordum. "Bu şeyin ne kadar uzun olduğunu hatırlıyorsun?"

Magnus bir elini kırlaştan sakalının üzerinde gezdirdi. "Yaklaşık yedi ila sekiz fit diyebilirim."

Ayağa kalktım ve çıkış deliklerine ulaşarak kendimi içeri sığdırmaya çalıştım. Delikler içeri girdikçe daraldığı ve vücudumu zar zor alacak kadar büyük olduğu için başarısız oldum. "Şimdi söyle bana Magnus, benim boyutumdaki biri zar zor sığarken o şey oraya nasıl sığdı?"

Güneş Kralı bir an için ağzı açık kaldı ve önce bir çıkıştan, sonra da diğerinden geçmeye çalıştı ama her seferinde başarısız oldu. Yüz hatlarında bir farkındalık belirdi. "Dönüşüyor. O bir insandı."

Başımı salladım. "Bizden daha kısa ve küçük boylu biri."

"Silas'ın cadısının işi gibi görünüyor."

"Zanaatkârımızın söylediklerine bakılırsa Silas'ın cadısının böyle bir canavar yapabileceği oldukça şüpheli. Ama sonunda bunun tam olarak ne olduğunu öğrenebiliriz," dedim ve yeşil sümüşe batırdığım hançeri gösterdim. "Zanaatkârımıza buna bir göz atmasını söyleyeceğim."

Başını salladı ve sinirli bir elini sakalına sürttü. "Ölülerimizle ve kayıplarımızla o kadar meşguldük ki pek çok şeye dikkat edemedik."

Omzunu sıktım, bu hareket kaburgalarımda yarattığı acıdan dolayı irkilmeme neden oldu. "Kimse buna hazırlıklı olamazdı Magnus. Silas'tan başka suçlanacak kimse yok."

İsteksizce başını salladı, ancak gölgelerinden rahatsız edici bir endişe okunuyordu. "Birinin aşağıya inmesini sağlayacağım, bakalım aşağıda bir şey bulabilecekler mi?"

Neredeyse herkes Visha'nın odasında toplanmıştı ve bu durum genç cadının canını fazlasıyla sıkıyordu. Ama zaten Visha kolay sinirlenen biriydi. Çocukken bile sessizliği sevmesinin tek nedeni büyüsunü odaklaması ve kaosu bozmaması değil, aynı zamanda daha doğmadan ilgi odağı olmasıydı. Bir sonraki Büyük Bakire olduğu için değil, ölüm prensinin müstakbel gelini olduğu için.

Visha yeşil mukusla kaplı hançerin üzerine fokurdayan kırmızı bir sıvı dökerken Caiden sabırsızca ayağını yere vurdu. General dişlerini sıkarak, "Haydi, cadı kız," dedi.

Alaric onun omzunu sıktı. "Sabırlı ol evlat."

Zephyr sinirli bir iniltiyle başını geriye attı. "Döndüğünde onu zincirleyeceğim. Zincirle onu Ric. Bu şeyin kim bilir nerede gizlendiğini bile bile oraya gitti." Solarya'da öğrendiklerim karşısında en kötü tepkiyi o vermişti. Isjord'da gözlemlediklerim aklıma geldi. Caiden Snow için korkmuyordu. Onun ne kadar yetenekli olduğunu en iyi o biliyordu. Onun ulaşamayacağı ve koruyamayacağı bir yerde olması, etrafında büyük bir sorun bulutu yaratmıştı.

Nia oturduğu yerden kalktı ve rahatsız olan arkadaşıyla yüzleşti. "Ona gidebilirim."

Caiden parmağıyla bir uyarı işareti yaptı. "Eğer senin için de endişelenmek zorunda kalırsam aklımı kaybederim. Yemin ederim Nia, bu kadar tuzak bulduktan sonra Silas'ın topraklarına adım attığını düşün, seni bizzat zincire vururum. Bir kitap aç ya da kendine çay yap, hiçbir yere gitmiyorsun."

Nia ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Tamam, tamam."

"Odamın dışında tartışabilir misiniz?" Visha sessizce konuştu, hâlâ hazırladığı şeye konsantre olmuştu. "Ruhani olanı üzüyorsun."

Caiden yanımdaki sandalyesine yerleşerek, "Ruhumu üzüyorsun, cadı," dedi. Bana döndüğünü hissettim.

"Nasıl bu kadar sakınsın?" "Değilim."

"Ağır yaralı," dedi Visha sakince, hâlâ baloncuğunun içinde, bize bile bakmadan. "Ruhani acıdan çılgılık atıyor."

"Eğer seni rahatsız ediyorsa," dedim ayağa kalkarak. Bunu hiç düşünmemiştim.

Başını kaldırdı ve sonunda bana baktı. "Bu onu üzecek. Ne de olsa seni iyileştirmek için yemin ettim." Gözleri göğsüme kaydı ve sakince -neredeyse sıkılarak- ekledi, "Kanamam var."

Nia bana baktığında nefesi kesildi. "Kilian, bir şifacıya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim."

Caiden ayağa kalktı, gömleğimi kaplayan kana bakarken kaşları çatılmıştı. "Gidip bir şifacı getireceğim. Eğer gölge çocuk onu öldürmeden önce ölürse Snow'la uğraşmaya hiç niyetim yok."

Tam o ayrılırken kapı hafifçe vuruldu ve Elias Venzor'un kendisi Zanaatkârın odasına girdiğinde hepimiz şaşkınlıkla ayağa kalktık. Visha'nın alanını incelerken alçak sesle bir hayranlık fısıltısı çıkardı. "Snow bana bir odayı diğeriyle değiştirdiğini söylemişti."

Zanaatkâr gözlerini yavaşça kapadı ve bir iç çekti. "Neden buradasın Elias?"

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Nia sordu.

Elias Visha'ya doğru yürüdü ve kolunu omzuna attı. "İki yaşından beri en iyi arkadaşız. Büyükanmem, nurlar içinde yatsın, Eldmoor'luydu ve Urinthia'nın arkadaşıydı. Visha ve ben aynı leğende yıkanırdık."

Bu dünya küçük değil miydi?

Crafter onu itti ve yavaşça kendini düzeltti. "İsteyerek değil. Neden burada olduğunu açıkla yoksa seni küçük sarışın bir fareye çeviririm."

Alaric bir sandalyeyi göstererek, "Onu ben çağırdım," dedi. "Gel otur. Çabuk ol, koridorlarımda tekrar bir kemirgeni kovalamak istemiyorum."

Oturdu ve Visha'nın mermer masasının üzerinde duran kemik koleksiyonuna bir bakış attı. "Bu senin sevgilin mi, V?"

Cadı ona bir bakış bile atmadı. "Evet."

Kendi kendine başını salladı. "Belli oluyor. Zavallı adamın ruhunu emmişsin."

Alaric, Elias'ın şakasından çok Visha'nın şaşkın ifadesine kıkırdadı. "Sanırım ikiniz birbirinizi yeterince iyi tanıyorsunuz."

"Evet," dedi Elias. "Oldukça iyi diyebilirim. Ta ki yeryüzünden kaybolmaya ve nedenini kimsenin bilmesine izin vermemeye karar verene kadar. Arkadaşına bile. Tabii kendime öyle demeye cesaret edebilirsem."

Visha ona kızgın bakışlarını kaldırdı. "Beni özledin, değil mi?"

Ona gülümsedi. "Muhtemelen beni daha çok özlemişsindir, V." Sakin ve toparlanmış bir şekilde sordu: "Pamuk nasıl? Sanırım onca yolu boşuna gelmedin."

benim zamanım."

Venzor varisi başını salladı. "Altında kaldığı General'i düşünürsek iyi."

"Hangi General?" Ben sordum.

"Demir. Siz Adriata'ya gittikten kısa bir süre sonra geri döndü. Silas onu bir yıl kadar önce Seraphim'de görevlendirdiğinden beri onu görmemiştik. Onun da dönmesini beklemiyorduk çünkü Isjordan birlikleri hâlâ Heyes'te, muhtemelen asa parçasını geri çekmek için."

Nia ayağa kalktı, aniden endişelenmişti, ama herkes de endişeliydi. "Onun komutası altında neden başarılı olmasın ki?"

"Demir hasta bir piç kurusu. Avını çiğner, sonra onunla oynar, sonra tekrar çiğner." İki elini de kalçalarına götürdü. "Ancak Snow onunla çok iyi anlaşıyor gibi görünüyor."

"Oyun oynamayı bırak, zengin çocuk," dedi Caiden, bir şifacıyla içeri girerken omzuyla onu sertçe dürterek. "Bu da ne demek oluyor?"

Elias "İkisi... yakın görünüyor," demeden önce bana küçük bir bakış attı.

Yaklaştın mı?

Bu nedense Caiden'ın kıkırdamasına neden oldu. "Snow muhtemelen zavallı adamı konuşturmak için etrafında dönüp duruyor. Muhtemelen onda bir tür bilgi olduğunu düşünüyor. Onun dikkatini çeken kişiye acıyorum."

Elias başını salladı. "Demir'e bulaşılmamalı. O değil-" Hepimize baktı. "O ben değilim. Ben..."

Snow'a aşık, takıntılı. Sanki oynayacak yeni bir oyuncacı varmış gibi."

Mermer zeminde bir bardak kırıldı ve hepimiz Visha'ya döndük. Zanaatkâr donup kalmıştı, gözleri kıpkırmızı olmuş ve vücudu sarsılıyordu.

Elias onun yanına koştu. "V?"

"Ona dokunma," diye emrettim ve tam önünde durdu.

Ayaklarımızın altındaki zemin sarsıldı, mobilyalar birbirine çarparak takırdadı ve şişeler havada patlayarak paramparça oldu.

Cai havadan bir kalkan kaldırarak bizi kaostan uzaklaştırdı. "Taren'i toza dönüştürmeden önce biri cadıyı sarsıp uyandırırın."

Sarsıntılar aniden durdu. Visha soluk soluğa uyandı, zor nefes alıyordu ve başı dönüyordu. "Tahmin ettiğim gibi," dedi az önce yaşadıklarına göre fazla sakin bir sesle. "Canavar teyzem tarafından yaratılmadı. Ne de şeytanların tanrısı tarafından. Canavar Caligo'dan. Ölümünden yapılmış. Ruhu çürümüş gibi kokuyor, sanki uzun zamandır ölüymüş gibi - gerçekten uzun zamandır." Mermer masanın arkasına geçti ve kırmızı bir büyü kitabı çıkardı. "Ama Caligo'nun çürük kokusu taşıyan hiçbir canavarı yoktur, hepsi saf ölümünden yapılmıştır ve ölemezler." Gözleri kıpkırmızı parladı ve büyü kitabı açıldı, sayfalar bir çırpıda durana kadar hızla dalgalandı ve bir tür canavarın resmedildiği sayfalara ayrıldı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Eğer Magnus ve Kilian'ın tahmin ettiği gibi insana dönüşürse," dedi Caiden, "canavar Ater savaş canavarları gibi Caligo kanından yapılmış olabilir."

Visha gerildi, büyü kitabını tutuşu parmak eklemlerini beyazlattı. Savaşlardan bahsedilince yüzü kızaran Alaric'e kısa bir süre baktı ve sonra başını salladı. "Bu imkânsız. Hiçbir yaratık göksel kapıların eşiğinden geçemez."

Ve o haklıydı. Bu imkansızdı. Obitus yasası - alemler yasası. Bir âlemde doğan ve var olan herkes ölene kadar sadece bir âlemde kalabilir ve var olabilir. Bunu engelleyen herhangi bir yasa değildi. Bu tanrısal bir yasaydı - varoluşun kendisinin yasası. Ne Silas ne de tanrıların kendileri, Fader'ın kendisi emretmediği sürece bunu değiştiremezlerdi.

Nia eldiveninin ucunu çiğnedi. "Melanthe oradan bir şeyler çıkarmış olabilir."

"Yine de," dedi Visha, gölgelerinin ilk kez görünür hale gelmesine izin vererek - panik. "İmkânsız. Yetenekleri ne olursa olsun, bu doğanın kendisine meydan okuyan bir şey."

"O zaman bütün bunlardan nasıl bir anlam çıkaracağız?" Caiden ayağa kalkıp bir elini saçlarında gezdirerek sordu. "Isjord'daki tapınağa girdiğim dokuz seferde de perdenin yarısını zar zor geçtiğimi hatırlıyorum. Ryuu. Abendrot mezarı. Bu şey hepsinin içinden geçebiliyor. Bu şey onun asalarını toplayan şey."

Oda kasvetli bir hal aldı.

Bir adım ileri gittiğimizde, Silas bizi on adım geriye itmenin bir yolunu bulmuştu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SUPERUS

SNOWLIN

S Toplantıdan beri bir şahin gibi izleniyorum.

Nöbetçilerin hepsinin gözü üzerimdeydi, nereye gitsem ve kiminle karşılaştığımı. Rahipler garip bir şekilde kale koridorlarında dolaşmaya başlamıştı ve her geçişimde gözlerini dikmiş beni izliyorlardı. Canavar hiçbir yerde görünmüyordu, cadı da öyle. İkisini de arıyor olmalıydım ama şu anda beni rahatsız eden başka bir şey vardı.

Günde üç kez, her gün sırayla kalenin duvarının dışında bir çan çalıyordu. Tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için Tenebrose'a girmeye karar vermeden önce merak beni günlerce yiyip bitirmişti. Nissa'nın söz verdiği gibi, geçerken kuzey kapıları boştu.

Bana eşlik eden iki muhafız birbirlerine mırıldanıyor, yoluma nasıl çıkacaklarından emin olamıyorlardı. Arkamda yakın adımlarla ilerliyorlardı ama göz ucuyla hemen arkamızda kılık değiştirmiş birkaç kişinin daha olduğunu fark ettim.

Günün ikinci zili her gün olduğu gibi tam zamanında çaldı ve ben de bir fırının vitrininde oturup limonlu kek yiyerek beklentiye girdim.

Yanımdaki iki buz kütlesine öfkeyle "Oturun," dedim. "Görüşümü engelliyorsunuz."

"Kral bu saatte Tenebrose'da olmanızı ya da hiç olmanızı istemiyor," dedi buzdan sert adamlardan biri. "Tehlikeli bir zamandayız ve siz de fazlasıyla tanınır durumdasınız."

Askere ters bir bakış fırlattım. "Peki sen ve fırının arkasında benimle birlikte olan diğer grup ne için varsınız, dedikodumu yapmak ve rujumu kontrol etmek için mi? Bana kendimi tekrar ettirme. Otur. Otur."

İkisi birbirlerine sinir bozucu bir bakış daha attıktan sonra arkamızdaki adamlara geri çekilmelerini işaret ettiler.

Üç çörek ve birkaç çan sesinden sonra, Isjordialılardan ve ölü atalarının pantolonlarından oluşan bir kalabalık Tenebrose şehir meydanında toplandı. Bu kadar kalabalık ve ne için?

Meydanın genellikle idamlar için kullanılan platformunda genç bir rahip sahneye çıktı. Yoğun kalabalığı selamladıktan sonra cübbesinin arasından bir şey çıkardı -Eirlys kitabı. "Ner Krig't khôlda, zel Hodr khôlin." Krig'in kutsamasıyla, Hodr göklerine, kutsal işareti tutarak eski Ysolt'ta yüksek sesle selam verdi.

"Ner Krig't khôlda, druval ât wâlkyâ da," Krig'in kutsamasıyla, bizi karşılasınlar, kalabalık yankılandı ve çiğnemeyi bıraktım.

Ne-

Hepsi platformun önünde diz çöktü ve rahip Krig ve Hodr'a ilkeleri ve yüceltmeleri okumaya başlarken başlarını eğdi.

Vay anasını.

İki muhafızım yine kendi aralarında mırıldandı ve ben de onlara döndüm. "Gece Kralı kafama sertçe mi vurdu yoksa bunlar dua mı ediyor?"

İkili gerildi ve birbirlerine daha dikkatli bakışlar fırlattı. "Dua ediyorlar, Majesteleri."

"Huh." Son çöreğimden büyük bir ısırik alarak ayağa kalktım ve güzel elbisemin üzerindeki kırıntıların tozunu aldım. "Yani bütün ziller namaz vakti için mi çalışıyor?"

Diğeri başını salladı. "Evet."

"Ve Tenebrose her zaman böyle mi toplanır?"

Bir baş sallama daha.

"İsteyerek mi?" Tekrar sordum.

Bu kez yanıt gecikti ve yoldaşına bir kez daha bakmasıyla kesildi.

Göğsünü okşadım. "Anladım." Babam bu dua seanslarını zorluyordu. Soru şuydu: Neden? Adam hiçbir şeyi amaçsız yapmazdı.

Rahip kitabı kapattı ve bir asker ona broşüre benzeyen kalın bir demet uzattı. Onun emriyle Isjordialılar ayağa kalktı ve o da kağıtları yakalamaları için havada salladı. "Bugünün dersleri," dedi ve eğilerek Tenebrose'un koridorlarına doğru inmeye başladı.

Bir broşür yakaladığımda bir el bileğime dolandı. Muhafızlarımdan biri kağıdı elimden alırken beni sıkıca tuttu. "Kaleye dönme vakti geldi Prenses."

Sakinleşti, tüm vücudu titreyerek sarsıldı. "Kâğıdım," dedim, bir elimi ona doğru kaldırırken diğer elimle hançeri karnına bir santim kadar sapladım. Buruşturulmuş broşürü göğüslerimin arasına güzelce sıkıştırdıktan sonra bıçağı geri çektim ve koluna sildim. "Bana bir daha dokun. Yıllardır bir buz kütesinin içini boşaltmamıştım. Kalbinin ellerimde eridiğini görmek için ölüyorum."

Elbette, babam maceralarımın ve bulduklarımın her ayrıntısından haberdar olacaktı, ama benim umursadığım çok az şey vardı ve onun yapabileceği çok az şey vardı.

Odamın mahremiyetinde, buruşuk kâğıdı düzelttim ve şöminenin yanında oturup mürekkeple yazılmış deliliğin her kelimesini içime çektim.

Okuduğum şeyi gerçekten okuduğumu anlamam biraz zaman aldı. Mezar, inanmamaktan ve inancını kaybetmekten bahsediyor. Ceza ve inançsız olmanın tuhaf saçma ayrıntıları. Isjord'u tapınaklarla zenginleştirmek için krallık fonlarının kullanılması. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Baba neden halkını zorla inananlar haline getirmeye çalışıyordu?

Pelerinimi giyip kalenin muhtemelen toz altında mayalanmış bir tarafına gitmeye karar vermeden önce tırnaklarımın yarısını çiğnemiştım. Onaylamam gereken bir şey vardı.

Odamın dışında beni bekleyen bir başka muhafız grubu ve aklıma gelen ilk şey babamın beni ne kadar aptal bulduğuydu. İkisinin Isjordian'la uzaktan yakından alakası yoktu.

"Umbra mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum ve ikisi de gerildi. "Hayır, dur tahmin edeyim. Empatlar." Ellerimi birbirine vurduğumda biri irkildi. Adriyatikliler ve bu kesindi.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim, Majesteleri."

"Eminim bilmiyorsundur," dedim, koridorlarda kasıla kasıla ilerleyerek ve kış gecesinin delici soğuşuna.

İki muhafız nereye gittiğimi fark ettiklerinde birbirleriyle tartışırken fısıltılar kulaklarımı tırmalamaya başladı.

"Bu saatte kalenin ana bölümünden ayrılmamanız gerekiyor," dedi biri.

"Gördüğünüz gibi, öyleyim. Peki sen ne yapacaksın?" Bu noktada, umursadığımı sanmıyorum.

Hedefime ulaştığımda kimse beni durdurmak için harekete geçmedi. Tam da beklediğim gibi, kale tapınağının unutulmuş eski kapılarında örümcek ağları ve ölü dualar yerine yanan meşaleler ve karsız yollar vardı. Sunak yolu tertemizdi, tüm muhafız heykelleri örümcek ağı atkılarından ve yosun tutmuş paltolarından kurtulmuştu. Artık aldatmacayı sadece kötülerin dualarıyla dolu kirli havada hissetmekle kalmıyor, canlı bir şekilde görebiliyordunuz.

Kukuletalı bir figür, Krig'in uzun bir figürünün oturduğu yaldızlı taş kürsünün önünde diz çökmüş bir şekilde duruyordu. Gençken buraya gelir ve ona kara kalemle bıyık çizerdim ve üst dudağının üzerinde soluk gri bir çizgi hala

görülebiliyordu. Olmalıydı

Onun yerine burnuna saç verdiler, sakalıyla da yakışıklı görünüyordu.

Kara büyünün yoğun tadından önce nane ve hile kokusu çarptı yüzüme. "İnancını bu kadar çabuk mu değiştirdin, Mel canım?" Yanında diz çökerek sordum. İki parmağımı alnıma ve iki parmağımı kalbime götürerek Krig'e kutsal bir selam mırıldandım. Sonuna kaba bir kelime eklemiş olabilirdim çünkü Alaric bana dualarımı kişiselleştirerek inancımıza daha yakın hissetmemi öğretmişti. Eğer en çok kin beslediğim bir tanrı varsa, bu o olmalıydı. Her şeyi gördüğünü iddia eden ama babamın tüm zalimlikleri kendi adına yaşatmasına izin veren kişi.

Başlığını geri itti. "Seni tekrar inanca getiren nedir?"

El ilanını korsemden çıkarıp ona verdim. "Baba. İlham verici değil mi?"

Şakağı hafifçe seğirdi. "Öyle. Unutulmuş bir ülkede inancı yeniden tesis etmek onun için büyük bir eylem. Ödüllendirilebilir bir hareket."

Burası tam bir palyaço kasabasıydı. "Öyle. Büyük bir yer aslında. Ama kimin aklına gelirdi ki? Babam, bir inançlı?"

"Ne söylemek istiyorsan söyle, Snowlin."

El ilanını ondan geri aldım. "Saçların berbat ve bu renk kıyafetler seni tamamen yıkıyor. Sabahları beş yaşındaki bir çocuğun seni giydirmesine ve bahçıvanının saçlarını kırpmasına izin vermeyi bırakmalısın, tatlı kuzum." Krig'e tekrar kutsal selamı işaret ederek ayağa kalktım. "Eğer babam dikkat çekmek istiyorsa

tanrıçılık oynamaktan vazgeçmelidir. İnsanların rekabetiyle pek iyi geçinemezler." Fader, kolayca yerine koyabileceği bir sevgiliden mahrum bırakılmıştı ve bir çocuk gibi etrafta tepiniyor, krallığa milyonlara mal olan öfke nöbetleri geçiriyordu. Bir de saygılarının çalındığını düşünün.

"Onların ilgisini istemiyor. İlahi ilgiye ihtiyacı yok. Onlar gibi emrettiğinde değil."

Bu beni durdurdu. Gözlerim ilana kaydı. Nasıl fark etmemiştim? Rahip. Vaaz veren. Aurora. Numengarth'ı mahvediyor. Krig'den bahsedilmiyordu, Hodr'dan bahsedilmiyordu. Onlar açgözlülüğün parçaları değildi, tanrılar arasındaki konumuna giden merdivendi. Numengarth'ı kendi krallığı olarak sahiplenmek. Tanrı olmak istiyordu. Vekaleten. Krig'i kendi vekili yapıyordu.

Aklını kaçırmıştı.

Ona döndüm. "Sen ve teyzen birbirinizden ayrılamazdınız. Annen öldükten sonra Büyük Bakire'nin ikinci eşi olabilecekken neden Isjord'da kalmayı tercih ettin?"

"Ben zaten bir seçim yapmıştım. Kalmak ve babana hizmet etmek."

Dikkatim canlandı. "Ama çok geçmeden ona ihanet ettin ve o da seni astı. İhanet ettiğin için. Çünkü ona ihanet ettin. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

Bakışları soğuklaştı, eski tilki maskesi düştü. Ya da belki de çıktı. Bunu asla bilemezsiniz. "Benim adıma bir hata. Aldığım cezayı hak ediyorum."

Bu beni önce homurdandırdı sonra da kahkahalara boğdu.
"Ah, tavuk, sen delisin. Gerçekten."

"Asla anlamayacaksın."

"Hayır, asla anlayamayacağım. İkimiz de onun evcil hayvanı olmak için yetiştirildik, canım. Sen tasmanı gururla takıyorsun, ben de benimkini utançla takıyorum."

Odama varır varmaz en yakın aynaya koştum, kolumu sıyırdım ve bir elimi yansıtıcı yüzeye koydum. "Glaough kail." Kocama göster.

Yüzey neredeyse anında büküldü ve önümde üç figür şekillendi.

"Siktir," dedi Kilian aynaya yaklaşarak. "Siktir, Snow."

Onu görünce kan hücum etti ve ısındı. Yüzünde kirli sakal bırakmıştı. Saçları da biraz uzamıştı ve bunu sevdiğime karar verdim. "Seni görmek de güzel, kocacığım."

Gerildi, başını uyarırcasına eğdi. "Bana karşı bu kadar tatlı olma. Öylece gitmişken olmaz."

Nia onun omzunun arkasından atlayarak bir göz atmaya çalıştı. "Solgun görünüyorsun."

Bir elim yanağıma gitti. "Lanet olası hava yüzünden. Gözeneklerim cehennem krateri büyüklüğünde. Senin yaptığın şu yeşil, otlu maskelerden birine ihtiyacım var."

"Aşkım," dedi Kilian, elini hayal kırıklığıyla gözlerine sürterek. "Gözeneklerin iyi durumda. Bir yıldan fazla oldu

Senden haber almayalı bir hafta oldu. Sebastian ve Albius seni sadece birkaç gün önce görmüşlerdi, Elias'ın nerede olduğunu tanrılar biliyor ve sen de bizimle daha yeni iletişime geçtin. Bir şeyler olduğunu düşündüm."

"Babam kaleyi izole etti, hizmetçiler, muhafızlar ve diğer tüm personel tamamen yeni. Ayrıca geçen hafta hiç toplantı yapmadı. Birkaç gün önce kendisi kuzeye gitti. Sanırım savaş kamplarını kontrol etmek için."

Visha Kilian'ın yanından baktı. "Bir sorun var, değil mi?"

Başımı salladım ve Kilian zıplamaya hazır bir aslan gibi baktı. "Babam tamamen tuhaf biri. Kegan, Seraphim kralı, inançlı biri miydi?"

"Değildi. Neden sordunuz?" Kilian kollarını göğsünde kavuşturdu, bunu yaparken biraz yüzünü buruşturdu ve tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

Sözlerine konsantre olmam bir anımı aldı. "O... şey, baba, duayı zorunlu kıldı, tapınakları yeniden açtı ve hatta yenilerini inşa etti." Korsemden broşürü çıkararak aynanın yüzeyine bastırdım. "Bu normal olamaz. Asayla ilgili bir şey olmalı, bundan eminim."

Nia, "Lordlardan hiçbiri bu tür bir şeyden bahsetmedi," diye ekledi.

"Akıllarını verdiklerini sanmıyorum. Bunları gerçekten okumadıkları ya da vaaz seanslarından birine katılmadıkları sürece. Bash ya da Celdric'i toplantıya çağırın ve bunun ne kadar zamandır devam ettiğini sorgulayın. Isjordians babamın

inancı geri getirmeye çalışıyor çünkü toprak tamamen dona döndü. Bugünlerde kar fırtınasına yakalanmadan dışarı çıkmanız çok zor." Visha'ya dönerek, "Bunun asayla bir ilgisi var mı?" diye sordum.

Bir an durdu. "Sanırım öyle."

"Aryan, Kegan'ın Aurora'nın kontrolünü kaybettiğini ve gardiyanın Seraphim'i yok ettiğini söyledi. İnancı yüzünden kontrolü kaybetmiş olabilir mi? Hepimiz tanrıların ve koruyucuların dualarımızı, dileklerimizi ve inanma ihtiyacımızı beslediğini biliyoruz. Tarihin tekerrür etmemesi için babamın halkını dönüştürmeye çalışmasının nedeni bu olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi Visha sessizce. "Saf olmayan ve inançtan uzak olanların asaya dokunamayacağı, hatta onu kendi istekleri doğrultusunda yönetemeyeceği söylenirdi. Kegan'ın hatası buydu - tanrıların kanunlarını hafife aldı, bir yandan da onların kutsallığını kendi çıkarları için kullanmak istedi."

Başımı salladım. Eğer babamın hınzır elleri asanın kontrolünü kaybederse, bu onun asayı kullanmasından daha kötü olurdu. "Bu bir felaket olur. Eğer babam o lanet asaya şekil verirse-"

"Yapamayacak," dedi Kilian kendinden emin bir şekilde ve benim kendime olan güvenim bir anda onunkini yansıttı. "Hepimiz ve o yalnızken olmaz. Aurora'yı en başta neyin alaşağı ettiğini hatırla. Tıpkı o zamanlar diyarın yaptığı gibi biz de babanı alaşağı edeceğiz."

"Eldmoor'dan ne haber, Nia?" Ben sordum.

Arkadaşım dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi.

"Urinthia'nın bir şekilde bu işin içinde olduğundan eminim.
Visha beni bir

Crafter muhafızlarının sık sık gittiği Red Coven yakınlarındaki genelev. Oradaki kadınlar sadece geçen hafta bir ya da iki Isjordan askerinin orada dinlendiğini söylüyor. Ama Kızıl Meclis alarmda, peçeleri her zamankinden daha güçlü. Görünüşe göre Urinthia babandan saklanıyor, ona yardım etmiyor. Ama o hepimizden daha çok şey biliyor. Bu da beni onun niyetinden her şeyden çok şüpheyeye düşürüyor."

"Cadı," dedim. "Babam Melanthe'yi neden astı? O ve annen ne yapıyordu?"

Cadı biraz soldu. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Visha, gerekirse o dili koparıp kendim konuştururum." Elimi aynaya vurarak titremesini sağladım. "Babamın bir Büyük Bakire'nin kızını asmasını gerektirecek kadar vahim olan neydi?"

Kızıl cadı arkadaşşıma ve Kilian'a uzun uzun baktı. "O sırada bir Lord'la arkadaşlık ediyordu. Onun korumasını istemek için anneme geldi."

"Neyden korunmak?"

"Babandan."

"Neden babam-" Gözlerim kapandı ve öfkeli bir kahkaha bedenimi sarstı. "Melanthe babamın sevgilisi miydi?" Babamın sevgilisi olduğu için mi Kızıl Meclis'e ettiği yemine ihanet etmişti?

"O babanın malıydı."

Nia, "Babanızın mülkü hakkında konuşuyoruz," dedi. "Canavarla ilgili haberlerimiz var. Kilian canavarın bazı parçalarını ele geçirdi."

Solaryan mağaralarından gelen tükürük ve Visha onu test etti. Bu şey Caligo'nun bir ürünü."

Kafam bir anda karıştı ve başım döndü. "Ne?" Ama Kilian bana güven vermişti. Ve nadiren yanılırdı.

"Şimdi bana dönmen için bir neden daha," dedi Kilian.

"Daha uzun süre kalmam için bir neden daha," dedim.

Ayna neredeyse başımı çarpacağım kadar yakındı. "Seraphim - Empyrea'nın kapıları, babam oraya böyle ulaşırdı. Bu şey cennetin büyüünden yapılmış." Kilian'a döndüm. "Dedin ki-"

"Ve hala bunun arkasındayım, aşkım. Baban bu şeyi nasıl ortaya çıkardı bilmiyorum ama bu göklerden değil ve bundan eminim. Ayrıca dönüştüğüne de inanıyorum. Bir insana dönüşüyor. Solarya'da asa parçasını aldıktan sonra kaçtığı yerden denize açılan Abendrot çıkışları onun boyutlarına sığmayacak kadar küçüktü. Tabii dönüşmediyse."

İnsan mı? İnsan mıydı?

"Gözlerini açık tut, Pamuk," dedi Nia. "Etrafındaki herhangi biri olabilir. Belki bir hizmetçi bile olabilir."

"En başta onları kapattığımı bile ima etmiş olursun." Bunu söyledikten sonra Kilian'ın kaşlarının birbirine yaklaşması beni söylediğime pişman etti.

Ben içeri girdiğimde Bruma salonları tamamen sessizleşti. Ben içeri girerken askerler dövüşmeyi bırakıp selam verdiler.

yol boyunca.

Renick kortların arasında durmuş, gözlemliyor ve Aura'sına emirler yağdırıyordu.

"Sevgili Nick," dedim arkasından yaklaşarak ve biraz irkildiğine yemin edebilirim. "Kırbacın nerede? Onu kullanmayı sesinden daha çok seviyordun."

Başını eğdi. "Ekselansları."

Verglaser Aura, Isjord'a son gelişimden bu yana iki katına çıkmıştı, ilerideki her köşeden büyülerini püskürtüyorlardı ama hiçbiri beklediğim kadar güçlü değildi. Hiçbiri geçen yıl harabelerde savaştıklarım kadar güçlü değildi. "Eleman alımınız genişledi. Babam standartlarını mı düşürüyor?"

"Kabul yaşını düşürdük."

Çocuklar. Babam savaşlarında çocukları kullanıyordu ve akıllıca bir şekilde insanları dua etmeye zorlamanın iyi kalpliliğinin tanrısal onayını almasına yardımcı olacağını düşünüyordu. Bahse girerim Krig bundan her şeyden çok zevk alıyordu. "Askerlerine mirk kökü vermeyi bıraktın mı?"

"Evet, birkaç hafta önce."

Dilimi tıkırdattım. "Onlara tekrar vermeye başlaman gerek." Gördüğünüz gibi, hiçbir zaman daha asil bir canavar olduğumu iddia etmedim - eğer daha iyi bir tür için bir rekabet varsa.

"Ne?" diye kekeledi. "Bunu yapamam. Belirtiler artık daha hızlı ortaya çıkıyor. Bruma komutanlığı sadece geçen hafta yüz Aura kaybetti. Silas'ın bunu fark etmesi uzun sürmez."

"Renick canım, umurumda değil. Onlara mirk kökü ver. Bu bir emirdir," dedim, pazarlık bandımızın saklı olduğu bileğini işaret ederek. "Ayrıca, ruhunun pazarlık tarafından tüketilmesine izin vermeden önce Fiona'nın boğazını gözlerinin önünde kesmek ve kurtların organlarını parçalamasına izin vermek utanç verici olur." Eğer bir savaşla karşı karşıya kalırsak, Myrdur'daki birliklerimizi iki katına çıkararak zgahna'yı aşma girişimleriyle başa çıkmamız gerekse bile babamın mümkün olduğunca çok Aura'sını kaybetmesini istiyordum.

Öfkeli ve sıkıntılı bir şekilde nefes alıyor, ellerini ağarmış saçlarında tekrar tekrar gezdiriyordu.

"Fazla seçeneğiniz yok. Bu bir mücadeleymiş gibi davranma çünkü öyle değil. Ölmekten korkuyorsun, Nick'ciğim. Onu bağışlamam için bana ne kadar yalvardığını düşünürsek kızın da öyle," dedim yüzümde hınzır bir gülümsemeyle. Bu ne kadar da eğlenceliydi. Yaklaşarak elimin tersiyle omzunu okşadım. "Renick. Hayatın benim çektiğim küçük bir ipliğe bağlı. Ah, o ipliğin üzerinde kocaman bir makas tuttuğumu da biliyor muydun?"

Başını salladı. "Onlara mirk kökü vereceğim."

"İşte böyle, iyi hayvan," dedim göğsünü okşayarak. "Aynen böyle parçala."

Biraz titredi, çenesi öfkeyle gerildi. "Sen de baban gibisin, hatta daha kötüsün."

Sırıtişım iğrençti. "Çok çalıştın, Nick canım. Ektiğini biçme zamanı geldi." Aynı his havada eserek büyülerimi harekete geçirdi ve ben de dönüp etrafıma baktım. Bu

Canavar kalenin etrafında saklanıyordu, bundan emindim. "Söyle bana," diye sordum, hâlâ etrafa bakarken. "Babam küçük yeşil hayvanını nerede tutuyor?"

Renick'in bakışları avluda bir o yana bir bu yana savruldu. "Sen... biliyor musun?"

"Benim cevabım değil," diye mırıldandım.

Yutkundu. "Kimse bilmiyor. Cadı ve Silas dışında kimse bilmiyor. Moregan'ın kamplarında bir kez görmüştüm. Gerisini Aura'mdan duydum."

"Neden birkaç hafta önce Ulv Islet'te gördüm?"

Önce bana sonra da çevremize kısa bir bakış attı. "Highwall Bastonları," diye açıkladı. "Ta ki cadı bir süre önce onların etrafından dolaşana kadar. Hapishanenin üzerindeki perde canavarın kokusunu gizledi."

Tabii ki.

"Snowlin," diye seslendi Demir, koşarak yanıma geldi.

"İşte buradasın." Lanet olsun.

Renick'e bir bakış attım ve o da Demir'i selamladıktan sonra avluya doğru geri çekildi.

Tuhaf general bana meraklı bir bakış attı. "Sen ve Renick yakın mısınız?"

Çenemle antrenman sahalarını göstererek, "Beni o zeminlerde kanatırdı," dedim.

Yüzü buruştu. "Kin o zaman?"

"Ben kendimi kinle üzmem Demir." Onu ağlatmış, kanını akıtmış ve hayatını bana adadığına yemin ettirmişsem, bunlar kin miydi?

Onu takip etmem için elini salladı. "Gel ekiple tanış."

Bir grup kaslı adam ayrı bir salonda durmuş birbirleriyle şakalaşıyor ve gülüşüyorlardı. Onlarda bir tuhaflık vardı ve bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Kalp atışları bir insaninkine göre çok sessizdi.

Demir ve ben yaklaştığımızda hep birlikte döndüler, burunları kırıştı ve yüz ifadeleri bozuldu. Bu Melanthe'nin deneysel grubu muydu? Hepsi canavarın kanıyla mı beslenmişti?

Yaklaştıkça duyularım daha da uyandı. Soğuk havayı çürümüş bir ceset kokusuyla boyayan büyülerinin kokusuyla tenim karıncalandı. Tüm şüphelerimi doğrulamak için yeterliydi.

"Snowlin daha önce Kaptan'dı, ekibimize katılacak ve bu unvanını koruyacak." Başparmaklarıyla daireler çizerek omzumu sıktı. "Sonunda seninle çalışabileceğim, Prenses."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GALANTHUS

SNOWLIN

D Emir çok yorucu bir adamdı. Üç gün boyunca beni Tenebrose boyunca sürüklemişti.

Bırakın surlardan çıkmayı, kapılara yaklaşmaya bile yeltenmedi. Bunun onun normal rotası olmadığını biliyordum çünkü çoğu zaman Tenebrose'un neresinde olduğumuz hakkında hiçbir fikri yoktu ve hatta şehir muhafızlığı görevimiz sırasında birkaç kez kaybolmuştu ki bu normalde bir yüzbaşının ve en az bir generalin sahip olduğu bir şeydi. Babam beni sınamak için yapıyordu, ben de Demir'in her çürük isteğini yerine getirdim. Bir kediye ağaçtan indirmek, ki bunu yaptım. Kartopu oynayarak gözlerini oyan bir grup ağlayan çocuğu ayırın, bunu yine yaptım ama büyük bir isteksizlikle çünkü ağlayan çığlık atan çocuklar beni eğlendiriyordu. Yüzlerinin buruşması ve acının hafif sızısından feryat figan etmeleri eğlenceliydi. Ama Demir öyle düşünmüyordu.

Bugün, kaptanlarını toplantıya çağırdığı ilk gündü ve kendime yarı heyecanlanma izni verdim. Kaptanlar

Toplantı salonu düzinelerce tanıdık ve tanımadık yüzle doluydu. Kaptanlar, Renick, kuzey lordları ve daha önce hiç görmediğim ama adını duyduğum, özellikle yabancı biri toplantıdaydı.

Kadın üç halkayı göğüs cebine takmıştı, zümrüt rengi dikkati soğuk bir şekilde okuduğu bir belgeye odaklanmıştı. Tıraşlı başının ortasından başlayıp alınına kadar inen derin, eski, pembe bir yara izi vardı; daha önce de gördüğüm bir yara izi. Ulv Islet. Babamın küçük sadık oyuncacı, onun kişisel zindanlarındandı. Asanın tüm işleriyle tek başına ilgilenen kişi, babamın daha önce işkence ettiği bir suçlu muydu?

Sanki ona olan ilgimi fark etmiş gibi başını yana eğdi ve selamlamak için başını eğmeden önce bana temkinli bir bakış attı.

Moregan. Ulv Islet. Savaş kampları. Canavar. Bu çok kolay gelmeye başlamıştı. Canavar Morgan mıydı? Bunu öğrenmenin bir yolu vardı. Ona sormak. Ve bunu babamın sarayından daha iyi nerede yapabilirdim.

Masaya doğru eğildim ve masumca kirpiklerimi kırptım. "Daha önce tanıştık mı?"

Garip general, bakışlarımla tekrar buluşmadan önce ilginin farkında olarak odaya bir göz attı. "Hayır, öyle düşünmüyorum Ekselansları." Sesi çakıl ve buz gibiydi. Muhtemelen Ulv Adası'nda çığlık attığını hatırladığım zamanlardan kalmaydı.

Gözlerimi kısarak, "Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyorsun," dedim.

Kaşları biraz yukarı kalktı. "Çok tanınabilirim Prens, biri beni geçerken tarif etmiş olmalı."

"Hayır, seni daha önce gördüğüme eminim. Denizden uzakta, çok pis ve karanlık bir zindana benzeyen bir yerde."

Nefes alış veriş biraz hızlandı ve bana, katılımcıların önünde ortaya çıkan herhangi bir bilgidен rahatsız olduğu sinyalini verdi.

Yükselen göğsüne odaklanarak odadaki tüm kalp atışlarını saydım. Oran eksi birdi. Ondan hiç kalp atışı gelmedi.

Diğer kaptanlar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi ve Moregan'ın rahatsızlığı gibi konuşmalar da artmaya başladı. Vay, vay. O gerçekten de babasının küçük, kirli yeşil sırrı mıydı? Bu yeşil şeye dönüşmeyi nasıl başarmıştı? Verglaser kokusu güçlüydü ama canavarın kokusunu taklit edecek kadar güçlü değildi.

-Hiçbir şekilde duyularımı da tetiklemiyor.

Demir tüm enerjisiyle toplantı odasına girdi ve masanın üstüne oturarak benim küçük anımı mahvetti. Kısa süre sonra varlığımı fark etti ve bana göz kırptı. O öyle yapınca ben de o gözü çıkarana kadar bir günü daha işaretledim.

"Kuzeye götürmek istediğim bir ekip seçtim. Vandal saldırıları," diye başladı. "Boyutları iki katına çıktı ve bazı insanlarımızın ikamet ettiği Islines'in yüzüne kadar ulaştı."

Kuzey mi? Hangi vandallar? Magnus'a babamın asasını aldığını söylemiştim, o zaman neden-

Hells. Babam asa parçasını hala almamış mıydı?

Adımı söylediğinde neredeyse yerimde doğrulacaktım, "Snowlin, sen de geleceksin. Babandan izin aldım bile."

"Elbette," diye kibarca teklif ettim ama içim heyecanla çalkalanıyordu.

"Yarın şafak vakti yola çıkıyoruz. Hepinize dinlenmenizi öneririm." Bana döndü. "Siz de Prenses."

Ve sana kendi omurganı sökmeni öneririm. "Yapacağım."

"Ah, Snowlin," diye seslendi Demir tam çıkmak üzereyken. "Baban seni akşam yemeğine bekliyor."

Bu evlatlık davranışı beni öldürecekti. Hayatımda bir gün bile itaatkâr davranmamıştım ve şimdi nedenini biliyordum.

Akşam yemeği için turplara ve babama kimin katıldığını gördüğümde keyfim yerine geldi. Melanthe tüm kızılılığıyla orada duruyordu ve tam da benim kanlı koltuğuma oturmuştu.

"Prenses," diye mırıldandı ve oturduğu yerden biraz kalkarak beni selamladı.

"Mel'ciğim, benim koltuğumdasın," dedim ve yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Ama kal, bahse girerim tasman buraya kadar uzanmıyordur."

Yüzü düştü ve bana ters ters baktı. Şuna bak, yine gücenmiş gibi hissediyor.

"Gülüm," diye içini çekti babam ve burnunun kenarını sıktı, yorgundu. "Günün nasıl geçti?"

Meyve tabağından bir üzüm kopardım. "Şimdi her şey daha iyi. İnsan ölüleri, kar ruhlarını ve bir kralı aynı masada sadece bir kez görebilir. Bitmeden önce iyice bakmaya çalışıyorum."

Melanthe çatalını sertçe yemeğine saplayarak, metalin porselene çarparak gıcırdamasına neden olurken, "Eğlendiğinize sevindim," dedi.

Öne doğru eğilerek başımı ona doğru eğdim. "Ee canım, son zamanlarda nereye kaçıyordun?"

Çiğnemenin ortasında durdu ve hafifçe bana döndü. "Endişelisin, değil mi?"

"Dikkatli olmalısın, Mel tatlım. Gölgelede neyin gizlendiğini kimse bilemez. Seni neyin arzuladığını."

Ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Korkmuyorum, Snowlin. Unutuyorsun, ben zaten bir kez öldüm."

"Ne güzel bir anı." Kadeh kaldırmak için fincanı kaldırdım. "İkinci şanslara."

Gözleri biraz büyüdü ve bir elini karnına götürdü. Parmaklarının koruyucu bir şekilde kıyafetinin üzerine kıvrılmasıyla içimde kötü bir şeyler kıpırdandı. Sonra onu duydum. Yavaş bir uğultu. Tam olarak güçlü bir kalp atışı değildi ama içimde panik ağları oluşturacak kadar güçlüydü. Melanthe hamileydi.

Babası bir elini onun omzuna koydu. "Kendini zorlamamalısın."

Yaralı elini babamın elinin üzerine koyup, "Her şey yoluna girecek," dediğinde neredeyse kendimi yere atacaktım. O iyi."

Kız mı? Aman Tanrım. Asla anlayamayacaksın, demişti bana. Haklı değil miydi? Delilikle açıklanabilecek kölelik bu yüzden değil miydi? Neredeyse kendi havamda boğulana kadar uluyan kahkahalar patladı içimden. "Siz ikiniz

biliyor musun?" İki sessiz turpa sordum. Acı bir sessizlikle masanın üzerindeki deliklere bakmaya devam ettiklerinde yine güldüm.

"Baba," diye seslendim, hâlâ kahkahalarla hıçkırıyor ve iki yarım ırkı işaret ediyordum. "İki yanlış bir doğru etmez ama gerçekten tebrik ederim. Hepimize. Bir sirkten bir karnavala." Ona dönerek kadehimi bir kez daha kaldırdım. "Umarım bundan istediğiniz sonucu alırsınız. Benim ve kardeşlerimin sana veremediği sonucu." İhanetin midemi bu kadar ekşi doldurmasından nefret ediyordum. Annem onu bu kadar severken o annemi sevmiş miydi? Aşık insanların yaptığı şey bu değil miydi, sadece anıları yaşasa bile birbirlerine tutunmak?

"Başarısızlıkta her zaman bir ders vardır, gülüm." "Şimdiye kadar ne kadar bilge olmuş olmalısın."

Sırıttı, yüzü eğlenceyle aydınlanmıştı. Hakaretlerime karşı her zamanki tepkisi değildi. Tek söylediği "Akıllıca," oldu. Bu adamın şeytanın ta kendisi olduğuna ikna olmuşum. Kucağındaki çocuğa, o bebeğin sahip olacak kadar uzun yaşasa bile sahip olacağı geleceğe acıdım.

"Eğer çözmem gereken başka sürpriz çocuk yoksa gitmek için izin istiyorum. Bildiğiniz gibi Demir'in ekibi şafak vakti erkenden yola çıkıyor," dedim ayağa kalkarak.

Babam başıyla onayladı. "İyi dinlenmeler."

Ayrılmadan önce Melanthe'nin karnına doğru eğildim ve "Dikkatli ol küçük kardeşim. Tüm şansa ihtiyacın var çünkü annen kötü kalpli bir cadı ve biraz da iğrenç bir sürtük."

Melanthe hırıltısını saklamak için elinden geleni yaptı ama başaramadı ve kabız bir piliç gibi görünmeye başladı.

Odama vardığımda yaptığım ilk şey aynanın karşısına geçmek oldu. Eldivenlerimi çıkarıp bir elimi yansıtıcı yüzeye koydum. "Glaough kail." Kocama göster.

Visha büyüünün biraz zaman alabileceği konusunda beni uyarmıştı ama bu çok uzun sürüyordu. Geçen her saniye, kalbim kaburga kemiğime karşı yüksek sesle çarpıyordu. Neden ona söylemek zorundaydım ki? Bunu kendime saklayabilirdim, önemli bir şey değildi, gerçekten. "Haydi. Hadi."

Aynanın yüzeyi sonunda döndü ve işte oradaydı. Yarı çıplaktı, yara izleri görünüyordu ve saçları sanki uyuyakalmış gibi dağınıktı. Burada akşamsa, Adriata'da gün batımından önce olmalıydı. Kilian uyuyor muydu? Günün bu saatinde mi?

Yorgun bir eliyle gözlerini ovuşturdu ve yaklaştı. "Aşkım?"

Panik tüyleri diken diken oldu. "Neden uyuyordun?"

"Önceki gece uyuyamadım," dedi, ellerini iki yana sallayarak.

başını. "Sorun nedir? Bir sorun mu var? Sana mı geleyim?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Az önce bana

yalan mı söyledi? Yüzü sertleşti. "Beni

endişelendiriyorsun."

Ben de kendimi endişelendiriyordum. Aslında o beni daha çok endişelendiriyordu. "O... babam ve Melanthe, onların... bir çocukları olacak. Cadı hamile... babamın çocuğuna.

Neden?

iyi hissetmiyor muydun?" Aynaya yaklaşarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Endişelenecek bir şey yok." Parmakları sanki bana dokunuyormuş gibi yüzeyde aşığı doğru hareket etti. "Melanthe'yi ve şimdi de bunu öğrenmek seni üzdü mü?"

"Ne yaptığını bilmiyorum ama üzgün değilim. Bu üzücü değil."

"Endişeleniyorsun."

"Neden endişeleneyim ki?"

"Çünkü Silas'ın Ybris'i olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun." "Ama umurumda değil."

Ağzının kenarında küçük, absürt bir gülümseme belirdi. "Düşündüğünden daha fazla önemsiyorsun. Bunu bir düşün, aşkım. Geleceği mi düşünüyorsun yoksa geçmişi mi?"

"İkisi de."

"O zaman endişelisin."

"Belki de öyleyim. Ama bebek için değil. Onun bir şekilde babamın planına dahil olmasından endişeleniyorum. Bu babam gibi hissettirmiyor. Daha fazla varisi olma şansı vardı ve şükürler olsun ki hiç olmadı ama yine de şansı vardı."

"Yine fazla düşünüyorsun."

"Hayır. Sadece aynı anda çok fazla düşünme var. Fazla düşünmek değil." Bunu yazıp kendime bir sözlük oluşturmalıydım. Neden bunu haklı çıkarmaya çalışıyordum ki?

"Senden bu kadar uzakta daha fazla kalamam. Geri gel."

"Henüz değil. Yarın babamla birlikte Islines'a gidiyorum. General."

Çenesi titredi. "Demir."

"Nereden biliyorsun?"

"Elias," dedi sesinde aynı küçümsemeyle. "Veda bile etmedin. O gece o kadar korkunç muydu?"

Yutkundum. "Korkunç değildi ve sen de huzur içinde uyuyordun." Hiçbir erkeği sevimli bulmamıştım, hele uyurken, horlarken ve salyaları akarken. Ama kendimi iki kez onun uyuyan küçük yüzüne gülümserken yakalamıştım - midem takla atmış ve ayak parmaklarım karasevdalı bir aptal gibi kıvrılmıştı.

Dilini yanağına bastırarak o delice sinir bozucu şeyi yaptı ve ben de kendimi hem hüsrana uğramış hem de sersemlemiş hissetmekten alıkoyamadım. "Fena değil, ha?"

"Mhm." Boğazımı temizledim. "Sanırım iyi geceler dilemeliyiz."

"Yorgun musun?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman konuş benimle." "Ama yorgunsun."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Artık değil."

Gözlerim çenesindeki o küçük gamzeye gitti. "Aşk mı?"

"Evet?"

Bu bir şekilde onun tekrar gülümsemesine neden oldu ve bu da beni bayılttı çünkü kalbim bu manzara karşısında dört nala koşuyordu. "Cevap verdin."

Başımı salladım. "Ne?"

"Sevmek için."

"Oh, benim hatam."

Bu onun kahkahalarla başını geriye atmasına neden oldu. "Başımı döndürüyorsun," dedim.

"Endişe verici," dedi başını mizahla yana eğerek. "Ama hoşuma gitti."

"Bilmiyorum."

İçini çekti ve elini tekrar aynanın üzerine koydu. Yüzünde coşku ile hüznün arasında bir ifade vardı. "Aşkım, aşkım," diye fısıldadı.

"Henrik." Bir esneme beni birden ağlamaklı yaptı. Üzerimde böyle bir etkisi vardı. Birinin yanında uyurken kendimi hiç güvende hissetmemiştim. Hiç kimse beni yanında uyuyacak kadar güvende hissettirmemişti.

"Şimdi git dinlen."

Başımı salladım. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi aynadan uzaklaşarak. "Seni seviyorum Pamuk."

Görüntü soldu, görüşümü geri yansıttı ve irkilmeme neden oldu.

Bir keresinde bana en güzel karanlık demişti. Gördüğüm şey ne güzeldi ne de en güzeli. Ne de sevebileceğin biri. Biri benim olduğum şeyi nasıl sevebilirdi ki? Babası yeni kızını sever miydi?

Eren bir keresinde, diğer çocukların neden kucaklandığını, tatlı sözler, renkli oyuncaklar, güzel pembe fiyonklar ve şekerlemeler aldığını sorduğumda bana şöyle demişti

Karşılığında hiçbir şey. Neden bizim gibi dövölmediklerini ve sevildiklerini hep merak etmişimdir. Ben sadece tahammül edilmek için doğmuşum. Eren'in bana söylediği bir başka yalan.

Nefret edilmek için doğduk.

Başımı yana eğdim, aynadaki karanlık figür hareketimi taklit etti. "Bu yalanı sevdiğimi sanmıyorum... Kilian. Ondan nefret ediyorum."

Şafaktan önce hazırlandım ve ahırın yanında Demir'in gelmesini bekledim. Adam Melanthe ile yan yana yürüyordu, ikisi ahıra vardıklarında derin bir sohbeta dalmışlardı. İkili arasındaki rahatlık beni son derece meraklandırdı ve bir o kadar da şaşırttı. Birbirlerinin yanında eski dostlar gibi davranıyorlardı.

Cadı beni görünce suratı asıldı ve neredeyse koruyucu bir tavırla elini karnına götürdü.

"Sakin ol Mel'ciğim, bu kadar küçükken tatlarını pek sevmiyorum," dedim çenemle karnını göstererek. "Tamamen yumuşak kemikler ve et yok."

Demir kıkırdadı ve cadı ona ölümcül bir bakış fırlattı.

Bir şeye bastı ve durdu, karda ezdiği küçük çiçeği incelemek için ayağını kaldırdı. Çiçeği koparmak için uzandığında bakışlarında bir şey değişti ve sanki masum küçük bir çiçek değil de zehre batırılmış bir bıçakmış gibi önünde tuttu. "Galanthus," dedi sessizce.

Gözleri önce bana, sonra da bazılarını ezdiğim ayaklarımın altına kayd. "Kar çiçeğı."

Göz kırpmalarım yavaş ve şaşkınd. "Doğru tahmin ettiğın için alkış ya da başka bir şey ister misin?" Atımı eyerleyip uzaklaşan diğerlerine katılarak sordum. Hamilelik seni aptal mı yaptı?

Tenebrose surlarından çıkarken Demir yanımda at sürüyordu. "Baharın işaretidir onlar," diye açıkladı sessizce. "Sen hiç bahar görüyor musun?"

"O sadece bir çiçek Demir." Koca bir krallığı sadece bir çiçekle kandırmıştım. Bir masalla hepsini aptal yerine koydum.

"Sanki sen sadece bir prensessin?"

Sinirlenmekten çok sıkılmış bir şekilde ona döndüm. Elbette bir şeylerden şüphe ediyordu, herkes ediyordu. "Hayır. Çünkü ben sadece bir Prenses değilim, tıpkı senin sadece bir General olmadığın gibi. Bu tartışmayı açmak ister misin?"

Başını arkaya attı ve kıkırdadı. "Senden hoşlanıyorum, biliyorsun. Isjord'un geri kalanına hiç benzemiyorsun. Sende bir hava var."

Benimle ilgili bir hava mı? "Neden tanrıların yükselişinden önce doğmuş gibi iltifat ediyorsun?"

"Bana modası geçmiş mi diyorsun?"

"Modası geçmişliğinin ciddi biçimde farkında değil," dedim. "Neredeyse modası geçmiş gibi."

Islines'in eteklerine vardığımızda köyler görünmeye başladı. Ses tonu ciddileşmişti. Geçen seferki gibi değildi.

Şimdi burası harabe ve ölüm kokuyordu. Ve garip bir şekilde hoş bir maydanoz kokusu midemi bulandırıyordu.

Hâlâ ayakta olan birkaç ev, Isjordan nöbetçileri tarafından korunuyordu ve girişlerinde parmaklıklar ve birkaç sürgü plakası vardı. Burası bir mezarlığa dönüşmüştü.

Bir meyhaneye vardık, en son buraya geldiğimde kaldığım meyhanenin aynısıydı. Demir bize odalarımızı verdikten sonra bana döndü. "Siz burada kalacaksınız. Ekibimin geri kalanı kuzeye, eski Krigborn hatlarının en uzağındaki köye gitmeye devam edecek."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Buraya kadar onca yolu beni köyü korumam için bırakarak gelmiş olamazdı. Ya da belki de başlangıçtaki planı buydu. O gidip lanet asa parçasını alırken benim dikkatimi dağıtmak. "Neden ben de gelmiyorum?"

"Daha önce Kaptan'dınız, bu da benden sonra ekipteki en yüksek rütbenin sizinki olduğu anlamına geliyor. Burada nöbet tutacaksın."

Önüne geçip gitmesini engelledim. "Gece kalabilirsin, neden acele ediyorsun?"

Bana eğlenen bir bakış attı. Eğer yakışıklı olmasaydı bu bakış çok iğrenç görünebilirdi. "Hevesin hoşuma gitti ama bunlar babanın emirleriydi. Benimle olman senin için çok tehlikeli." Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Döndüğümde belki sana daha iyi iltifat etmeme yardımcı olabilirsin."

Gülümsemem tedirgin ediciydi, ama belli ki o bunu anlamamıştı, çünkü yanımdan geçip gitmeden önce bana yine sırtıttı.

Tavernadan ayrılırken.

Odama varmadan hemen önce koridorun sonundan boğuk sesler geldi ve kulağımı konuşulan kapıya dayadım. "Neden burada kalmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum," dedi biri öfkeyle. "Tapınağın dağ girişleri çok fazla. Hepsine bir günde girmesi mümkün değil."

Hells.

"Moregan'ın ekibi Solaryalıların oraya giriş bulduğuna dair bilgileri olduğunu söyledi," dedi bir diğeri. "Demir'i bilirsin, kolay girişi bulmuşlarsa bir saat içinde işi biter. Canavar bizimle birlikte. Moregan'la birlikte seyahat ettiğini duydum."

"Prensesin Tenebrose'a dönmesine izin vermeliydi." "Ona kral tarafından bir emir verildi. "Kraldan bir emir almıştı. Ekibimizde katılmayan tek asker olmaması şüpheli. Yüzbaşı olduğu dönemde babası ona bir şey vermediğinde ne kadar öfkelendiğini biliyorsunuz." Dilini tıkırdattı. "Şımarık soylular."

Adımlar kapıya yaklaştı ve hızla diğer tarafa koştum, kapımı açtım ve yatağa düştüm.

Canavar Moregan'ın yanındaydı. Ya da Moregan'la. Ve sonunda asa parçasını nasıl alacaklarını bulmuşlardı.

Her şey ayarlanmıştı. Yarın tapınağa tekrar girecektim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

SERTA

KILIAN

bir ter birikintisi ve kolumda donuk bir yanıkla uyandım. Snow ve benim aramdaki pazarlık mührü neredeyse solmuştu. Bir şeyler ters gidiyordu. Çabucak giyindim ve mührün beni yönlendirdiği yere gittim. Önce soğuk çarptı yüzüme, sonra kar saçlarımı ve giysilerimi kaplamaya başladı. Nerede olduğumu gördüğümde inledim. Bu lanet kadın.

Benden birkaç metre ötede Islines'daki tapınak duruyordu.

Daha fazla düşünmeden, örtülü tapınağın içine adım attım. Mekân tamamen karanlıkla örtülüydü ama duyularım bu karanlıkta daha parlaktı. Yoksa daha da iyi görüyordum.

Tapınağın ikinci girişini kaplayan heykellerin arasında, tanrıların tanrısı Fader'in altındaki büyük yuvarlak kemerin arasında gezinen figürünü seçtim.

"Peril ile aranızdaki bu ilişki artık sona eriyor," dedim ona yaklaşılarak.

"Tanrılar!" İrkildi ve elindeki feneri yere düşürdü.

"Yaklaştın ama bana Kilian demeye devam edebilirsin."

Bir eli göğsünde, diğeri kılıcının kabzasını kavrayarak sertçe nefes aldı. "Bu o değil," diye fısıldadı kendi kendine.

"Benim Pamuk." Elini tutarak onu göğsüne çekti ve haftalarca ona dokunamadıktan sonra benim onu hissettiğim gibi onun da beni hissetmesine izin verdim. Onu içime çekti ve yüzünün her köşesini öptüm. Tatlı tanrılar ve kutsanmış cennetler, onu özlemiştim. "Henüz Crafter'ın büyüğü perdesine girmedik."

Kadın yutkundu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"O gün içinde seni kaybettiğimde yaklaşık yüz kez girdim. Etrafındaki yolu ezbere biliyorum."

Benden bir adım uzaklaştı. "Burada olmamalısın."

Elimi kaldırdım ve ona büyüünün yabancı örtüsü altında solmaya başlayan mürekkepli pazarlığı gösterdim. "Bana bağlısın."

"Asayı alıyorum."

"Perdeyi nasıl geçeceğimizi bulana kadar olmaz."

Başını iki yana salladı. "Babam bu sefer onu almaya kararlı, bunu biliyorum. Eski Krigborn topraklarına girmeleri ve başka girişler bulmaları için Adalar'a bir ekip gönderdi. Bunu da kaybetmemiz an meselesi."

"O zaman asayı alıyoruz." Çenesi gerildi. "Hayır."

"Evet."

"Sen yaşıyan bir süzgeçsin, seni aptal."

"Ama yine de yaşıyoruz. Ya birlikte gideriz ya da hiç kimse gitmez." Onunla göğüs göğüse geldim. "Hadi, hayır de."

Başını geriye attı ve topuklarının üzerinde dönüp şakaktan aşağı inmeye devam etmeden önce inledi.

Oda tıpkı hatırladığım gibiydi, küçük bir ışık titremesi odanın etrafında dönerek duvarlardaki ve tavandaki çizimleri ve sayısız heykeli aydınlatıyordu. Kırmızı sıvı ayak bileklerimize kadar içimizi doldururken ikimiz de aşağıya baktık.

Snow elimi sıkıca kavradı, gözleri odanın içinde zıplıyordu. O altın rengi gözbebeklerinin incelmesinden, perdeye girdiğimizi ve akli başında bir insanı delirtebilecek şeyler görüp duyduğunu anladım.

Ampul şeklinde bir ışık tavanda zıplayarak koyu renkli karakalem çizimleri aydınlatıyordu. Ortada, elleri birbirine bağlı, gözleri soluk bir yıldız ışığına boyanmış ve saçları kör edici bir fildişi renginde olan beyaz kanatlı bir kadın duruyordu.

Yanında uzun, ince bir asa vardı ve üzerinde eski tanrıların dilinde oymalar vardı.

Aurora ve asa.

Kan Snow'un omuzlarına ulaştığında onu yukarı kaldırdım ve bacaklarını belime dolayarak bana sıkıca tutundu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, neredeyse nefessiz kalmış gibiydi.

İşaret ettiği yere doğru baktım. Aurora'nın yanında başka bir çizim duruyordu; ayın evrelerinden oluşan bir dairenin ortasında diz çökmüş, ağır bir şekilde zincirlenmiş bir adam figürü.

Sevgilisi mi?

Snow kollarımda inliyor, başını boynuma gömüyor ve vücudumu pençeliyordu. İkimizi odanın diğer tarafına doğru yönlendirirken kıpkırmızı sıvı belime kadar ulaşmıştı.

"Dur, lütfen," diye neredeyse ağlayarak seslendi ve onu sıkıca kendime çektim. Ruhunu parçalayan bir hıçkırık çıkardı ve elimde kıvrandı. "Kilian."

Adımın fısıltısıyla sustum. "Buradayım," dedim, dudaklarımı usulca alına bastırdım ve bedenini daha yukarı kaldırdım. "Yanımdayım."

Peçe sadece onu etkilemişti. Buna korku perdesi diyorlardı, Karanlık Zanaatkârların ellerinin altındaki pek çok numaradan biriydi. Vücuttaki her duyuyu kandırarak en çok korktuğunuz şeyi hayata geçirirdi. Bazen neredeyse çok canlı bir şekilde. En büyük korkularım uzun zaman önce yok olmuştu ve zaten çoğuyla barışmıştım. Korku da benden öğretilmişti, içimi ve dışımı işaretleyen çelik ve ateşle

-Beni bu işin ustası yapmıştı. Ta ki onunla tanışana kadar.

Sonra her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kaldım. Onunla savaşmayı yeniden öğrenmeliydim. "Ne görüyorsun aşkım?"

Hareket etmek zorlaşırken sordum. "Söyle bana, onunla savaşmak zorundayız yoksa bu bizi boğ."

Benden uzaklaştı, gözleri tamamen kararmıştı. "Bırak gideyim, onlara ulaşmalıyım."

"Bu gerçek değil Pamuk," dedim, onun boyunda ve cüssesinde bir kadının sahip olamayacağı bir güçle çırpınmaya başladığı sırada ben de onu sıkıca kavradım. "Onlar gerçek değil. Buranın içinde değiller."

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Hayır! Onları öldürüyor! Tanrılar, lütfen. Lütfen!" Çığlıkları beni paramparça etti - tamamen paramparça etti. "Lütfen!"

"Neredeyse geldik, aşkım. Neredeyse vardık."

Ben odanın sonuna ulaşmak için iterken, vücudunun tüm gücüyle beni tekmeledi, yumrukladı ve tırmaladı. "Bırakın beni! Bırakın beni!"

Hıçkırıklar onun ve benim vücudumu sarstı. Onları duymak acı vericiydi.

Onu sıkıca tutarak ahşap kapıyı ayağımla defalarca tekmeledim, kanın yoğunluğu her hareketimi zorluyordu ve Snow benimle boğuşurken kapıyı iterek açmam birkaç uzun dakika sürdü. Tahta çatırdadı ve kan boynuma ulaştığında kapının yarılıp açılmasına neden oldu.

Diğer tarafa adım attığımızda, üzerimize bulaşan kanın tüm izleri kaybolmuştu. Ancak peçenin kalıntıları hâlâ kollarımda hıçkıran ve titreyen Snow'un içindeydi. Ona sımsıkı sarıldım ama sanki onu yeterince yakınlaştıramıyormuşum gibi hissediyordum. "Her şey bitti. Her şey bitti."

"Bir... an. Bana utanç verici bir an için izin ver," diye mırıldandı, hâlâ bana tutunuyordu.

"Bu bizim sırrımız olacak."

"Sırrımız," diye nefes aldı ve yüzünü boynumun kıvrımına yasladı. Kendini toparladıktan sonra bana baktı. "Bu seni neden etkilemedi?"

Gözlerinin altındaki yaşları sildim. "Şimdiye kadar sadece bir korkum oldu. Ve o da gerçek oldu."

"Artık beni bırakabilirsin."

"İstemiyorum."

Bir çığlık ikimizin de dikkat kesilmesini sağladı.

Bir rüzgâr aniden bize doğru esti, neredeyse bizi devirecekti ve biz daha nedenini anlamadan büyük, kanatlı bir hayvan pençelerini bize doğrultmuştu.

Snow kollarımdan atladı ve canavar tam yaklaşmışken ikimiz de kılıçlarımızı açtık. Snow ve benim birkaç manevramla canavar parçalara ayrıldı ve ikimiz de sanki daha önce bir düzine canavarla güreşmişiz gibi kemik yorgunu olduk.

"Bu da ne böyle?" Snow etrafımızı incelemek için döndü.

Bir lanet gibi, çığlık üstüne çığlık boş alanı doldurdu.

Onu arkama çektim. "Görünüşe göre bu sırrı hepsiyle paylaşmak zorundayız."

Devasa bir taşlık mağaraya benzeyen bir yerin içindeydik. Tavanından keskin tuz ve toprak sarkıtları sarkıyordu ve

Duvarları, daha fazla canavarın yuvalandığı yüzlerce kovan benzeri oyuktan oluşuyordu.

Mağara aydınlıktı, yani bir yerlerden gelen bir ışık kaynağı vardı. "Orada," dedim, boşluğun ortasına dikilmiş büyük bir kaya buldozerinin arkasını göstererek. Arkasından küçük ışık huzmeleri görünüyordu. "Çıkışımız."

Elimi onunkiyle birleştirdim ve yavaşça kaçışımıza doğru yürümeye başladım. Her beyaz çift göz yoğun bir dikkatle hareketlerimizi izliyordu.

"Gel beasty, beasty," dedi Snow endişeyle. "Tadımız berbat."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Birinin cennetin tadının nasıl olduğunu düşündüğünü tattı.

Biraz tökezledi ve bana ters ters bakmaya başladı.

Tam çıkışa ulaşmak üzereyken, önümüze büyük tüylü bir beden düştü. Çok geçmeden, yaratıklar birer birer mağaralarından inip dört bir yanımızı sardılar.

Bir kol büyüklüğünde pençeler ve dişler ve kül grisi tüylerle kaplı, tanıyabileceğim hiçbir şey yok. Arx Üçlüsü'nün ikinci koruması.

"Hâlâ perdenin içindeyiz, değil mi?"

Kılıcımı kaldırarak başımı salladım. "Hiç büyü hissetmiyorum."

Snow kılıcını savurdu, etrafında elektrik şimşekleri dönüyordu. "Neden yapabilirim?" İki siyah çizgi giysisinin altından boynuna ve oradan da alnına doğru ilerledi.

Mührünün hızla açıldığını görünce panikleyerek, "Kar," diye uyardım.

"Eğer elimi çabuk tutarsam, çatlamadan önce buradan zamanında çıkabiliriz."

İtiraz etmeye başladım ama aniden beni bıraktı, kılıcını kınına soktu ve avuçlarını çıkışımıza doğru kaldırdı. Kalın ışık şeritleri ondan patladı, oda kör edici ışık ve acı gibi görünen çığlıklarla doldu. Tüylü bedenler birbiri ardına kavrulmuş bir şekilde yere düştü. Yaratıkların geri kalanı Snow'un şimşeklerinden kaçınmak için havaya yükseldi ve önümüzdeki yol aydınlık çıkışa doğru koşmamıza yetecek kadar açıldı.

Eşiği geçtik ve kör edici bir ışıkla karşılaştık. Solarya'daki kadar parlaktı, belki daha da fazla. Polen ve odun kokusu etrafımızda dönerken önümüzde kalın bir söğüt ormanının büyüdüğünü gördük. Bu bir Crafter'ın peçesi değildi. Yapraklara ve toprağa dokundum, her şey olabildiğince gerçek görünüyordu. Ağaçlar hafif ılık esintiyle uğulduyor, hava ağaçkakanların ve ötücü kuşların sesleriyle doluyordu. Etrafımızı sorgulayamayacak kadar yorgun olduğumuz için dinlenmek üzere yere çöktük. Önce peçe ve canavarlar, tüm vücudum ağrıyordu. Onun için nasıl olduğunu hayal bile edemezdim.

"Oldukça harikayım, değil mi? Bir canavar için yani," diye alay etti, nefes nefese, siyah dövmeler cildinde ikiye üçe katlanıyordu. "Neden... neden büyü kullanabiliyorum?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." "Peki senin tahminin ne?"

"Peçe muhtemelen tüm sihrinizi bastıramadı ve bu yüzden mührünüz daha hızlı açılıyordu."

"Ah."

"Ah?"

Omuz silkti. "Daha mistik bir şeyler olmasını umuyordum."

Bir elimi havaya kaldırdım ve avucumdan hayalet bir gölge filizi fırladı. Artık ben de büyü kullanabiliyordum. "Manamdan besleniyor." Ve işte bedeli.

Yarattığım şeye baktı. "Neden?"

"Mağarayı geçtiğimizden beri ruhani akışı hissedemiyorum ama burada büyümü hissedebiliyorum."

"Sizler benim ilk ziyaretçilerimsiniz," diye seslendi arkadan hafif bir ses, hem Snow hem de ben silahlarımız hazır bir şekilde ayağa fırlarken.

"Tanrı aşkına," diye inledi Snow. "O da ne?"

Küçük bir kız, bir kayanın tepesinde oturduğu yerden kıkırdıyor, açık gül rengi tül elbisesinin altından çıplak ayaklarını şakacı bir şekilde sallarken, esinti bej rengi düz uzun saçlarını etrafa savuruyordu. Burası normalin bittiği yerdi. Alnından boynuz gibi çıkan bir dalı vardı. Kırılgan görünümüne rağmen duyularım bir şekilde alarma geçti.

İçgüdüsel olarak Snow'u korumak için hareket ettim ve kız hafif bir **kahkaha** attı. "Gördüğüm kadarıyla senin yardımına ihtiyacı yok."

Koruma," dedi ve bir zamanlar içinden geçtiğimiz mağara çıkışı havaya karışıp kaybolurken arkamızı işaret etti. "Bizim türümüzdeki canavarların zaten buna ihtiyacı olmaz. Korunmaya ihtiyaç duyabilecek olan sizsiniz."

Ybris. Sadece bir kız, bir çocuk.

Snow yanıma geldi. "Burası neresi?"

Kız kayadan atladı. "Bir çeşit araf, kısmen Caligo'da kısmen de Numengarth'tasın. İkisinden de geçiyorsun ama ikisine de adım atmıyorsun. İki ülke arasında bir yer." Attığı her adımda ağaçlar inliyor, neredeyse ona doğru çekiliyordu. "Tahmin edebileceğiniz gibi asayı ben koruyorum. Burası oldukça yalnız oluyor ama artık kurtuldum." Snow'dan birkaç adım ötede durdu ve karıma hoşlanmadığım bir merakla baktı. "Nasıl bu kadar büyüdün? Seni buraya benimle birlikte tuzağa düşürmek için mi getirdi?"

Snow kaşlarını çattı. "Tuzak mı?"

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama başını salladı. "Sizi buraya Efendi Blackwell mi getirdi?"

"Blackwell kim?" Ben sordum.

"Beni buraya zincirleyen Karanlık Zanaatkâr."

Blackwell ölmüştü ve o artık her neredeyse sonsuza dek tutsaktı.

"Bizden önce kimse var mıydı?" Snow sordu. "Buraya gelip asayı aramak için."

Kız iç çekti. "Birkaç tane, ama başlangıçta perdeyi geçmeyi başarabilen pek yok." Sanki hatırlamış gibi canlandı. "Oyuna gelmeye çalışan çok kişi oldu

Son birkaç aydır benimle birlikte, mağaradaki tüylü canavarları bile geçmeyi başaran çok az kişi oldu. Ama hepsi çok çabuk ölüyor. Ve daha da çabuk çürüyorlar," dedi, sesi neredeyse üzgün geliyordu.

Snow'un yüzü onun sözleri karşısında gerildi ve kıza bir el uzattı. "Asa parçasına ihtiyacımız var genç bayan, nerede o?"

Kız hızla gözlerini kırptırdı ve sanki Kar'dan korkmuş gibi geri çekildi. "Usta, onu iyi korursam beni serbest bırakacağına söz verdi ve ben de seni öldürmeden önce oynamak istiyorum."

Kar tekrar, "Asa parçasını verirsen seni Öteki Dünya'da oynamaya gönderirim," dedi.

Masum görünümlü çocuğun gözlerinin dehşet içinde açıldığını ve yaşadığını düşünerek onun sert sözleri karşısında biraz irkildim. "Bu hiç hoş değildi, aşkım."

Pamuk bir bakış attı. "Bizi öldürmesine izin vermemi mi tercih edersin, yoksa daha da kötüsü o neşeli kuşu diyarımıza salmamı mı?"

İyi noktaya değindin. Kötü öncelikler.

Küçük kızın yüzü vahşi bir kaş çatmayla değişti, kısa süre sonra elleri yumruk şeklinde sıkıldı ve saçları sanki bir rüzgar girdabının altındaymış gibi öfkeyle dalgalandı ve vücudu yavaş yavaş tamamen mavi buza dönüştü. Bu değişim bizi şaşırttı ve onun dönüştüğü yaratığa aval aval baktık. Etrafını saran buz, bize doğru yönelirken ormanı dondurdu. Onun erişiminden uzaklaşırken, sırtımız daha ileri gitmemizi engelleyen büyük bir ağaç gövdesiyle karşılaştı. Aniden, dallar etrafımızda kıvrıldı

Bizi altlarına hapseden bedenler. Verglaser ve Senchi. Buz ve Bitki Örtüsü.

Adriyatik çeliğimi yukarı doğru savurdum, dalları kesip kendimi ve Snow'u kurtardım.

Snow bir şimşek çaktırdı, yüzlerce kalın dalla engellediği için büyü kızın yakınına bile ulaşamadı. Snow'un darbe üstüne darbelerini kız engelledi ve iki kat daha sert saldırdı. Kar'ın çağırdığı her buz patlaması için kız bunu ikiye katladı. Mühürden çağırdığı büyü miktarı nedeniyle Snow'un yüzündeki siyah dövme izleri iki katına çıkmıştı. Elleri titremeye başladığında, sınırlarını zorladığını anladım.

"Yeter," dedim ellerini aşağı çekerek. "Eğer bu bir dünyalar arası geçişse, büyü'nün mühürden Caligo'ya akışı kesilir."

Zor nefes aldı. "Ölmemizi mi öneriyorsun?"

"Ölmemenizi öneriyorum."

Melez kız sadece güçlü değildi, aynı zamanda son derece zekiydi ve son darbeyi indirmeden bizi yormaya çalışıyordu. "Söylediği gibi bizimle oynuyor," dedim Snow'a, bir yandan da bize doğru gelen dal parçalarını öfkeyle kesiyordum.

"Benimle oyna!" Kız çılgılık attı ve yeryüzü sanki emir almış gibi sarsıldı. Ağaçlar gövdelerini büktüler ve sonra sanki canlıymış gibi yerden kalkıp kökleri üzerinde bize doğru yürüyene kadar öfkeyle sallandılar.

"On yaşında bir çocuktan dayak yiyoruz," diye soludu Snow, hançerlerini titreyen elleriyle kavrarken.

Onu kollarımın arasına aldım. "Gözlerini kapat."

"Neden?"

"Çünkü ne yapacağımı görmene izin veremem."

Kara kaşları çatıldı. "Büyün mananı tüketirse ne olur? Sen bir elemental değilsin."

"Benden çok fazla şüphe ediyorsun, aşkım. Kapa o güzel gözlerini." Pamuk yavaşça gözlerini kapattı ve benden sihir yayılmadan önce yüzünü göğsüme çektim. Karanlık parçalandı ve ışıktan beslendi, soldu ve tüm dehşetini yaydı.

Çok geçmeden gökyüzü karardı, hava iyice soğudu ve büyümün dalları ormanın her köşesini doldururken delici bir çılgılık yükseldi. Tam da ormandaki son yaşam kırıntısının da gittiğini hissettiğimde, tüm sihrimi geri çektim. Gece döndü Güne. Ama bir zamanlar karanlık olan şey artık ışığı taşıyamazdı.

Büyü yüzünden görüşüm bozulmuştu, uzuvlarım sanki aylarca aç ve susuz kalmışım gibi titriyordu. Alnına bir öpücük kondurdum ve onu kendime daha sıkı sardım. "Onları açmanı istemiyorum."

"Korkmuyorum." Snow'un işaretleri azalmıştı, titremeleri de. Döndü ve büyümün kalıntılarıyla karşılaştığında açık dudaklarından hafif bir nefes geçti.

"Yalancı," diye mırıldandım, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, görüşüm çoktan siyah lekelerle tozlanmıştı.

Bunu inkâr etmedi, sadece ölümün karmaşasına doğru adım attı.

Yer ve ağaçlar kömür rengine d nm  t  ve etrafımızda gri küller u u uyor, zemini gümüş rengine boyuyordu. Mavi gökyüzü bile griye d n    t . Artık hiçbir tür yaşam yoktu. Hava da cansızlı ın hayalet dokunu uyla kirlenmi ti.

 kimiz de kızın cansız bedenine baktık, yavaşça toza karı ırken arkasında gümüş sarma ıklar ve çiçeklerle oyulmu  kısa bir metal çubuk bıraktı - asa parçası.

Snow  ne doğru uzandı ama onu yakalamadan hemen önce geri çekildi. "Sen al. Visha tanrılara layık olmayan hiç kimsenin onun üzerinde iz bırakmaması gerektiğini söyledi. G r n   e göre asa, onu tutanların etrafındaki enerjide tezahür ediyor."

Hafif bir eğlence ve aynı zamanda  a kınılıkla ona döndüm. "Ve ben buna layık mıyım? Bunu senden duymak ilginç bir yargı."

Gözlerini devirdi. "Sadece  u lanet şeyi tut-" G m    ubuk u uldamaya ba ladı ında sözleri yarıda kesildi. Tanrıların eski dilinde yazılmış    r n metalin içinde titre erek canlandı ve beyaz renkte parladı.

"Hur ma'hazur kahaz," diye trans halinde tanrıların dilini okudu Pamuk, gözleri bembeyaz parlıyordu. Asa parçası parladı ve elimi yakana kadar ısındı.

Diz   k güce, diye fısıldadı r zg r, etrafımızda   keyle dönerek, kayaları ve külleri havaya kaldırarak. Hur ma'hazur kahaz.

Elektrik havada sıçramaya ba ladı, Snow'un etrafında toplandı, vücudunu bir girdap gibi sardı ve yüzü büküldü

Acıyla. Yere düştü, acıdan kıvranıyor ve yüzünü buruşturuyordu. "Geri çekilin! Neler olduğunu bilmiyorum." Bir elini omzunun üzerinden uzatıp tırnaklarını sırtına geçirdi ve bir çift kanada benzeyen bir şey oluşturarak tepesinde toplanan elektrik ışıklarıyla ruhunu parçalayan bir çığlık daha attı.

Önünde diz çöktüm, kalbim korkudan göğsümde kekeleyordu. "Aç gözlerini aşkım. Bana bak."

Yavaşça gözlerini açtı ve bana baktı. "Neler olduğunu bilmiyorum."

"Konsantre ol, Pamuk. Nereye aktığını hisset. Bana göster."

Titreyen elini kaldırdı ve göğsüne koydu. "Al."

"Güzel." Ona biraz daha yaklaştım ve panikleyerek geriye doğru süründü. "Bana zarar vermeyeceksin."

Başını iki yana salladı.

"Hisset kalbim, sadece aktığı yere konsantre ol." Tekrar yaklaştım ve bu sefer geri çekilmedi. "Konsantre ol."

Gözlerini kapattı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı.

"Gözlerini aç. Konsantre olamıyorsun hiçlik, çok büyük. Etrafınızdaki bir şeye odaklanın."

Gözlerini açtı ve bana dikti. Nefes alıp verirken bana odaklandı. Bakışları mesafeli olsa da hâlâ bana bakıyordu. Yavaşça, korkarak

Onu tekrar paniğe sevk edeceğimden korkarak, gölgelerden bir tendon çözdüm ve teninin üzerinde gezinmesine izin verdim. Nefes nefese kaldı, büyümün dokunuşları etrafını sardıkça nefes alış veriş i daha da düzleşti. Büyüsünün fırtınalı öfkesini dindirmesi birkaç dakikasını aldı ama başardı. Vücudu gevşedi ve yere düşmeden önce onun yorgun halini kollarımda topladım.

Elimde olmadan ona sıkıca sarılıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve onu içime çekiyorum.

"Bunu nasıl... nasıl yaptın?" diye mırıldandı.

Atıyordu. Hâlâ atıyordu.

"Daha önce hiç olmamıştı. Böyle değil," dedi derin bir nefes alarak. "Beni sıkıyorsun." Nazik eli sırtıma dokundu. "Kilian?"

Kilian. Derin bir iç çektim, hâlâ gitmesine izin vermiyordum.

Eli sırtıma yerleşti ve o da bana sarıldı. Isjord'daki o son geceden beri bana ilk kez sarılmıştı. Her şeyi mahvetmeden önce. "Böyle mi öleceğim, ha? Dev bir Adriatian eti parçası tarafından sıkılarak. Ve o benim ezeli düşmanım. Ölmek için fena bir yol değil, cennet gibi kokuyorsun."

"Canın çok acıdı mı?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek, ellerimi ondan uzak tutamayarak sordum. "Canın çok acıdı mı aşkım?"

Ağız açıldı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Başını sallamadan önce sadece bana baktı. "Çok değil."

Ayağa kalkarak ona yardım ettim ve asa parçasını aldım. Gümüş çubuk parçası alışılmadık bir his vermiyordu, uğursuz görünen oymalara rağmen, sadece bir metal parçası gibi hissettiriyordu. Tuhaf titreşimli ışıkla birlikte rünler de kaybolmuştu. Belki de Snow'un büyüü onu tetiklemiş, gardiyanın büyüü de Snow'unkini tetiklemişti.

Önümüzde bir kıvılcım parladı ve bir geçit açılarak kalın bir kar kütlesiyle kaplı iğne yapraklı bir ormanı gösterdi. Isjord.

Geçidin diğer tarafına geçip Isjordan toprağına ayak bastığımız anda geçit kapandı ve orada olanlara dair tüm anıları taşıdı.

"Kanaman var," dedi, önce avuçlarına sonra da göğsüme bakarak. Gözleri kanımla kaplı kendi göğsüne kaydı ve titredi. "Sanırım kanaman var, Kilian."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

URO

SNOWLIN

D Tapınakta geçirdiğimiz onca zamana rağmen
daha dah anlar var geçti üz ve Dışarıda
fazla a dı eri .
nd
e

Neyse ki Demir'in ekibinden önce dönmüştük. Isjord'da hâlâ bitmemiş bir işim vardı. Canavar, günlük. Babamın asa parçalarını nasıl bulduğunu ve geri aldığını hâlâ çözmem gerekiyordu. Elimi çabuk tutarsam, Solaryan ve Hanaian parçalarını nereye sakladığını bulmaya bile zaman ayırabilirdim.

Hanın altındaki meyhane Demir'in küçük seferinden dönen askerlerle doluydu. Hepsinin yüzünde asık bir ifade vardı, aralarında tek kelime etmeden yemeklerini yiyorlardı.

Alacak çok şey vardı. Fısıltılarını duymak için. Yine de konsantre olamadım.

Çok canın yandı mı? Hiç kimseye ne kadar acı çektiğimi ondan daha fazla söylemek istememiştim. Neden hep soruyordu?

"Şimdiden yoruldu mu?" Demir masama yaklaşarak sordu. Her zamanki cilveli tavırlarıyla beni inceledi ve benim bilinçsizce ona sürünmeyi öğrendi. Ama bunu yapan sadece davranışları değildi, tüm varlığı yakıcı bir tuhafılık yayıyordu. Cansız ve uğursuz bir şey.

"Sadece sıkıldım canım, sırada ne var? Yarın hanımlarla örgü örmemi ister misin?" İçkimden bir yudum alarak sordum.

Güldü. "Hayır, sana bunu yaptırmam. Bir kılıçla örgü iğnesinden daha iyisin. Her halükarda yarın Tenebrose'a döneceğiz."

"Dağlardaki kar canavarları da mı hoşuna gitmedi?" Surat asmış gibi yaparak alay ettim.

"En azından sen öylesin," dedi ve kadehimi bırakmadan önce yarı yolda durdurdum.

"Öyle miyim?" Kaşlarımı kaldırdım, kollarımı kavuşturdum ve arkama yaslandım. "Öyle misin?"

Yüz hatları bir an için düştü ve her zamankinden farklı olarak beni yavaşça inceledi. "Eğer yeterince sabırlı olursan bu cevabı duyabilirsin."

Ugh. Hayır, teşekkür ederim ama neden şimdi olmasın? Bazı gizli yaraları deşmek umuduyla yüzümü alaycı bir sırıtışla çektim. "Hasta mısınız? Evli misiniz? Karın hasta mı? Ölmesini mi bekliyorsun? Bu kadar iyi bir adam, kimin aklına gelirdi ki?" Üst katta bekleyen iri yarı Adriatian kas gücüne yetecek kadar yemekle dolu tepsimi alarak ayağa kalktım.

Yüzü, sanki sözlerim gerçekten hedefin tam ortasına saplanmış gibi durgunlaştı ve kolumu tutmak için uzandı,

beni durdurdu. "Yarın erkenden yola çıkıyoruz. Şafakta ahırda ol."

Ona doğru eğildim. "Yanıyorsun Demir." Elini bir sarsıntıyla benden çekti. "Tuhaf. Sen az önce dışarıdan gelmedin mi?" Omzundaki karları silkeleyerek sordum. "Tanrım, cızır cızır yanıyorsun." Beslendiğin o lezzetli kandan olmalı.

"İyi geceler, Snowlin," dedi tek söylediği, hanın lokantasından küçümsenmiş bir hayvan gibi çıkmadan önce.

Kapıyı kalçamla iterek, kendimi sıcak çorbayla haşlamadan odaya girmeyi başardım. Kilian orada değildi, yatak hâlâ yapılıydı ve odada birkaç mum titreyerek büyük gölgeler oluşturunuyordu. Yıkanma odalarının zemini gıcırdadı ve yarı çıplak bir Adriatyalı et parçası bana doğru ilerledi. Önümdeki manzara karşısında neredeyse kısık bir ısılk çalacaktım. Omuzları genişti ve sert kaslarla gerilmişti, zayıf karnının üzerinde altı tepe yükseliyordu ve şimdi üç kesikle gölgelenmişti ve kalçalarından aşağıya doğru iki derin çizgi çok hassas bir bölgeyi işaret ediyordu, yemeği masaya koymak için bakışlarımı kaçırmadan önce neredeyse izliyordum. Adam üzerimde bayılmıştı ve ben onun Adriata'ya geri dönmesine izin vermeyi reddettim. Bu haliyle bayılıp bir ağaç gövdesinin arasına sıkışsa hiç şaşırırmazdım.

Boğazımı temizledim ve ona döndüm. "Sana yemek getirdim."

Tepsiye baktı ve yatağın kenarına oturup yaralarına merhem sürmeye çalışmadan önce başıyla teşekkür etti.

"Soğumadan ye." Bununla birlikte, banyo yapmak için ayrıldım.

Döndüğümde yemeğini yemişti ve yaralarına sargı bezi sarıyordu. Özensiz, erkeklere özgü bir çabayla.

Merhemi kaptığım gibi önünde diz çöktüm ve yarasına nazikçe sürdüm. "Yeterince merhem sürmemişsin, bandaj yarana yapışacak, seni aptal. Bolca sür. Bak, şişenin üzerinde yazıyor." Bunun için altın bir yüzük bozdurmuştum, bu prensesin bozuk parası yoktu. Düşündüğünüzde bu prenses aslında fakirdi.

"Ayağa kalk, önümde diz çökmenden hoşlanmıyorum," diye sessizce emretti.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Başka bir şey yapıyor olsaydım bunun tartışmaya açık olduğundan eminim." Öne doğru eğilerek merhemlin kurumasına yardımcı olmak için yarasına üfledim. Bu ondan acı dolu bir inilti duymama neden oldu. Kaslarının seğirme şekli neredeyse zaferle kına yakmama neden olacaktı.

Eli boynuma doğru kayarak saçlarımın arasından geçti ve ona bakabilmem için başımı geriye doğru çekti. Ve düşüncelerimin pisliğin tüm tonlarına dönüşmesi için tek gereken buydu.

"Bana öyle gülümseme." "Sana nasıl gülümsemeliyim?"

"Beni emmek istediğin gibi değil."

Kirpiklerimi kırpıştırarak ve masum bir gülümseme takınarak "Daha iyi misin?" diye sordum.

Elimdeki işe çok odaklanmıştım ve ellerini omuzlarımın altından geçirip beni bir tüymüşüm gibi kucağına kaldırdığında irkildim. "Pes ediyorum," diye mırıldandı, bir tutamı yüzümden uzaklaştırdı ve yanağımlı öptü. Gümüş rengi bakışlarının benimkilere açlıkla bakması kalbimin kaburgalarımaya doğru çılgınca çarpmasına neden oldu.

"Ne?"

Alnını benimkine dayadı ve uzun bir i  geçirdi. "Vazgeçiyorum. Sadece öyle olacağım. Sadece bir sikiş olacağım. Senin kirli sırrın olacağım."

Kafamı o kadar sert mi vurmuştu ? "Yapacak mısınız? Neden fikrini değiştirdin?"

Elleri belime kaydı, başparmakları tenimin üzerinde daireler çizerken nefesim kesildi. " ünkü senin için  aresizim. Senden herhangi bir parça." Omurgama elektrik ısısı yayan şeyin okşama mı yoksa kelimeler mi olduğundan emin değildim. Her neyse, vücudumu ürpertilerle yaladı. "Ve sana sahip olmadan ölmek istediğimi sanmıyorum. İçine boşalırken adımlı söylediğini duymadan ölmek istemiyorum."

Kafamda çizdiği görüntüden dolayı ayak parmaklarım biraz kıvrılmış olabilir. Avuç i lerimi omuzlarına koydum, parmaklarım kaslarında geziniyordu. "Bunu anlaştırmamıza ekliyor muyuz?"

Kıkırdadı ve dudaklarıyla çenemi sıyırdı. "Karım titiz bir iş kadınıdır."

"Nereyi imzalayacağım?" Öne doğru eğilip çenesinin köşesine bir öpücük kondurduktan sonra boynuna birkaç öpücük daha kondurdum.

Beni daha yakına çekti, bu hareket beni sertleşmiş ereksiyonunun üzerine doğru kaydırды ve vücudum lezzetli sıcaklık dalgalarıyla dalgalandı. "Bana yaptığın şeyler, Pamuk."

Sertçe yutkundum ve onun üzerinde kıvranmamaya çalıştım. İçim alev almıştı ve onun dokunuşunu özlemiştim.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve vücudunun benimkine sürtünme isteğiyle savaşımasına rağmen bir anlığına bana sarıldı. "Bana ihtiyacın var mı?"

Açık olduğunu düşünmüştüm. Ama o güvence istedi. "Sana ihtiyacım var."

Elleri vücudumda daha aşağılara, kollarıma, belime ve kalçalarımın doğru ilerledi ve ben kısa ve keskin nefesler almaya başlayana kadar hafif dokunuşlarla bana işkence etti. Tekrar yukarı çıkarken parmakları geceliğime takıldı ve onu başımın üzerinden yere düşene kadar vücudumdan yukarı çekti. Öne doğru eğilip meme ucumu ağzına aldığında ve etrafında inlediğinde gözleri benim üzerimdeydi. Titreşim tüm göbeğime ve ıslaklığın kaymaya başladığı bacaklarımın arasına doğru ilerledi.

Güçlü elleri göğüslerimi yoğurup avuçlarken, parmakları göğüslerimle oynarken yüzüme doğru öpücükler kondurdu.

şışmış merkezler. Bir an durdu, dudakları benimkilerden kıl kadar uzakta değildi. Sessiz bir soru.

"Ağzımdan başka her yeri öpebilirsin," dedim.

"İlk öpüşmemiz o kadar korkunç muydu?"

Nefesinin dudaklarıma dokunuşu, içimde herhangi bir öpücüğün yaratabileceğinden daha fazla istek uyandırdı.

"Kimse bunun tekrarlanmasını istemez."

Kocaman sırttı ve burnumun kenarını öpmek için yüzümü kavradı. "Burası zaten benim yerim."

Vücudumdaki her his kararsızdı. Hiç kimse... hiç kimse ve hiçbir şey bana sadece bir dokunuşla, bana bakışlarıyla, benimle konuşmalarıyla, yanımda nefes alışlarıyla bu kadar çok şey hissettirmemişti.

"Beni gerçekten becerecek misin?" Bu gerçek dışı hissettirdi.

Meme ucumu başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı, boynumu emmek için eğilmeden önce şışmış memeyi çekiştirdi ve yuvarladı. "Hayır, en azından bu gece değil. Bu gece seninle tatlı bir aşk yaşayacağım." Omzuna sert bir şaplak attım ve kıkırdadı, parmakları göğsümün etrafında dolaştı, şeklini izledi ve ürperdim, dokunuşa doğru eğildim ve daha fazlasını aradım.

"Aman Tanrım," diye inledim ısırdığında. Alt karnımda ısı birikti ve kalçalarımı yuvarladım, aşağıdaki ağrı için biraz rahatlama aradım. Kalçalarının etrafındaki havlu aramızdaki tek engeldi ve bu işkence gibiydi. "Kilian, lütfen, seni içimde istiyorum. Lütfen, lütfen." Onun için çok hazırdım.

Boynuma doğru kıkırdadı. "Çok kibarsın," dedi ve parmakları sırtımdan aşağıya, popomun üzerinden usulca inerek bacaklarımın arasına, orada biriken ıslaklığa değdi. "Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun, aşkım." Parmaklarını ağzına götürdü, hepsini teker teker yalayarak temizledi ve bana kocaman bir sırıtış attı. "Dilimin üzerindeki tadını özledim." Çenemi sıktı ve dilini ağzıma sokmadan önce başparmağıyla dudaklarımı araladı.

Ne güzel.

Dudaklarımı dilinin etrafına kapattım ve kendimin ve onun tadına baktım. "Lütfen," diye nefes aldım. Aklımı kaçıırıyordum.

Bir kolunu belime doladı ve bizi yatağa ters çevirdi, böylece sırtüstü uzandım. Bacaklarımın arasına diz çöktü, dizlerimi ayırdı, böylece önünde yayıldım ve gözleri parladı, çıplak vücudumun üzerinde yavaşça ilerledi. Nefes alış verişinden tüm kısıtlamaların kırıldığını anlayabiliyordum.

"Sikini görmek istiyorum."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir," dedi, ağzını kalçalarımın tepesine indirdi, o sinir yumağını öptü ve emdi, ta ki ben bir ter ve inilti birikintisi olana, solup sızlayana ve sıvı demir gibi çarşafların üzerinde eriyene kadar. Dili yarığımın üzerinde bir iz yaladı ve içime sokmadan önce mırıldandı. Beni yuttu, yalamaları ve öpücükleri o zamanki gibi zevk vermiyordu, adam açtı, açlıktan delirmişti.

İki parmağını içime sokup işkence edercesine yavaşça içeri ve dışarı pompaladığında kalçalarım sarsıldı, öne doğru itildi.

Neredeyse gözyaşlarının eşiğine gelmiştim. "Seni aptal."

İç uyluğuma ıslak öpücükler bıraktı. "Seni benim için hazırlamalıyım, aşkım, seni incitmek istemiyorum. Çok sıkısın."

Dişleri yaklaşan salıverilmeyle zonklayan şişmiş yumruyu sıyırdığında sırtımı yatağa yasladım. Parmakları içimde kıvrıldı ve hızlandı, gözümde kör edici bir ışık parladı ve doruk noktası dalgalanırken ve vücudumu çırpan zevk sarsıntılarıyla ele geçirirken çılgılığı bastırmak için bir elimi ağzıma koydum.

Parmaklarını çekti ve vücudumun üzerine tırmanırken boşalmamı seksime bulaştırdı.

Aralarına oturabilmesi için bacaklarımı açtım ve ellerim göğsüne dokunmak için uzandı, dokunuşumla kasları seğirdi ve bakışlarım aramızda, onu giyinik tutan tek şeyin üzerine düştü. Ona dokunmama asla izin vermezdi. Modr'da yakın yattığımız için büyük olduğunu biliyordum ama dokunuşumla onu hiç hissetmemiştim. İçimde nasıl hissedecekti?

Bakışlarım onunkilere kaydı, gümüş halkalar gölgeler içinde boğulmuştu, siyah görünüyorlardı. Avucumu, havlu dikişini sıyrana kadar kaslı karnının çıkıntılarından aşağı doğru kaydurdım. Başını bir iniltiyle aşağı indirene kadar kenarıyla ödeme yaptım. "Kar," göğsü kekeleyerek aldığı nefeslerle çöktü. Elimi tuttu ve avuç içim onun sert uzunluğunun üzerinde kayana kadar daha da aşağı itti.

Sikinin dibini avuçlamaya çalışırken biraz nefesim kesilmiş olabilirdi, parmaklarım onu zar zor sarıyordu. İpeksiydi

Elimde pürüzsüz ve çok sert. Ve uzun. Ve kalın. İçime sığacak mıydı?

Keskin bir nefes aldı, onu ovuşturmamı ve beni durdurmak için bir elini bileğime dolamadan önce ucuna sızan bir damla boşalmayı izlemek için gözleri aramıza düştü.

"Sadece seni hissetmek istiyorum."

Göğsü hızla hareket etti. "İçine girdiğimde beni bol bol hissedeceksin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Kalçalarını benimkilerin üzerine indirdiğinde tüm vücudum tutuldu, siki seksime baskı yapıyordu ve biraz sürtünme için kalçalarımı yuvarladım. Nefes nefese kaldığımda, vücudum yataktan sarkıp onunkini ararken neredeyse tamamen büyülenmiş bir halde beni izledi.

Parmaklarını köprücük kemiğimin kıvrımlarında, göğsümün kabarıklığında, karnımın düzlüğünde ve sanki yıldızları inceliyormuşçasına yukarıya doğru o kadar dikkatle gezdirdi ki, adeta kendinden geçti. "Tekrar söyle. Adımı tekrar söyle," dedi, elini kalçamda ve uyluğumda gezdirerek bacağımı sırtına doğru yönlendirdi.

"Kilian."

Adam acı çekiyormuş gibi inledi. "Bunun için ne kadar beklediğimi biliyor musun, bana tekrar böyle seslenmeni duymak için? Beni nasıl mahvettiğini biliyor musun?" diye sordu aramıza uzanarak. Aleti açıklığımı dürttüğünde keskin bir nefes aldım. "Cevap ver bana."

"Evet." Biliyordum.

Ucunu yarığım boyunca ovuşturdu, ıslaklığımla kapladı ve ağzım bir iniltiyle ayrıldı. "Bak hala beni mahvediyorsun."

"Lütfen."

"Yavaş gideceğim."

"Hayır. Sert."

Burnumu öptü. "Sana sikimi gösterdiğimde çığlık atıp benden kaçacağını sanmıştım. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim ve daha önce benim kadar büyük birini almadığını söyleyeceğim." Kızarmam için zaman yoktu çünkü küçük bir inç içeri kaydırıldı, eli uyluğumda sıkı duruyordu, sanki geri tutmak için gerçekten çok uğraşıyordu. "Yani." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Çok." Alnıma bir öpücük daha. "Yavaş." Burnumun ucunu öptü ve ağzıma fısıldadı, "Rahatla aşkım. Daha yeni girdim." Yavaşça, siki içime birkaç santim daha gömüldü. Dolgunluk beni lezzetli bir acıyla gerdi, zevk ezici olmanın ötesindeydi. Çünkü oydu. O'ydu. İçimde onun olduğunu bilmek bile tüm bedenimi titretiyordu.

"Siktir," diye tısladı, kaslarım onun etrafında seğirirken yanağıma bir öpücük kondurmak için alçaldı. "Çok iyi hissediyorsun, aşkım."

Biraz hareket etti ve dudağımı ısırarak ince duvarlardan üç kat aşağıdan duyulabilecek bir iniltiyi bastırmaya çalıştım. Vücudum hiç olmadığı kadar ısındı, içime yavaşça girip her seferinde biraz daha derine gömülürken içim bir kibrit gibi yandı. "Öyleyse yap

Sen. Ah, bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandım. Avuç içleri kalçamın üzerinde, uyluğumun kıvrımında kayıyor, hızını artırırken sıkıca tutuyor, acı o kıvrılma hissine dönüşene kadar içime dolambaçlı bir şekilde yavaşça girip çıkıyordu. "Tanrım, Kilian," diye inledim, içimde kaybolduğu yere bakarak.

"İzlemek ister
misin?" Başımı
salladım.

Dizlerinin üzerine oturdu, önünde uzanan bana baktı, siki içime girip çıktıkça parlıyordu. Ve sonra beni becerdi. Elleri kalçalarımı sıkıca tutarken, içime durmaksızın sertçe vuruyordu.

Başım geriye düştü ve çarşafı öyle sıkı kavradım ki tırnaklarım onları yırtıyordu. Kalçaları benimkilere karşı gümbürdüyor, bedenlerimizin birbiriyle buluşma sesleri daha yüksek ve daha sert çıkıyor, birleştiğimiz yerde tenim ısınıyor ve kızarıyordu.

Kilian Castemont nazik değildi. Kilian Castemont nazik değildi. Hayır. Adam sikişirdi.

İçime öyle bir güçle girip çıkıyordu ki, kalçalarımı kavrayışı yatağın menteşelerini sallıyordu. İnlemelerim için endişelenmek için çok geçti.

Bana doğru eğildi, bir elini kalçamdan göğüslerime götürürken biraz yavaşladı, sertleşmiş merkezleriyle oynadı, elini boynuma dolamadan önce yoğurdu ve sıktı. Baskı, zevk ve

Karnımdaki sıcaklık gözlerimin geri dönmesine neden oldu ve inledim. "Kilian, kahretsin."

"Beni alabileceğini biliyordum," diye fısıldadı ağızımdan. "Beni çok iyi alacağını biliyordum." Boştaki eli karnımdan aşağıya, göbeğime doğru kayd ve parmağının ucunu hassas etime sürttüğünde biraz sarsıldım. Zevk göz kamaştırıcıydı. Vücudumun her parçası çırpınma hissiyle kıvrıldı. Nefes mi alıyordum, inliyor muydum, yoksa sızlanıyor muydum bilmiyordum çünkü ağızımdan çıkan sesler onun vücudunun benimkiyle buluşma sesleri, menteşelerin sallanması ve karyolanın ahşap zemine sürtünmesiyle boğuluyordu. "Benim için gel, aşkım. Sikimi ıslat. Sikimin her yerine boşal."

Sırtına tutundum, tutunmak için her şeyi yaptım, tırnaklarım kaslı omurgasını tırmıkladı, itişleri cezalandırıcı, daha hızlı, daha sert büyüdü. Ve düşünemiyor, göremiyor ya da nefes alamıyordum, doruk noktam kızgın bir denizin kayaya çarpması gibi sertçe çarparken neredeyse sayıklıyordum.

"Kahretsin, bu sese bayılıyorum." Durmadı. Üstümdeki baş tahtasını kavrayarak, sikini içime sokarken sıkıca tuttu, salıverilmemi uzattı ve bir başkasını kovaladı.

Kaşları biraz kalktı, aralarındaki küçük boşluk kırıştı ve ağız hafifçe aralandı. Gözlerini gözlerime dikti ve içime boşaldığını hissetmeden önce küçük, acı dolu bir inilti çıkardı.

Yüzümün her tarafına yumuşak gagalar bırakırken itişi nazik ve telaşsız bir hal aldı. "İşte benim kızım," diye mırıldandı, iki yanağını da öptü, dişlerini nazikçe tenime batırdı ve şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Güzel ve kızarıyor."

Nefesimi toparlamam için beni kendisine doğru tuttuğunda görüşümün birkaç saniyeliğine bulanıklaştığına yemin edebilirim.

Biz ne yaptık?

Bağımlılığın belirtilerini biliyordum. Daha fazlasına sahip olma telaşı. Her zaman daha fazlasını isteme hissi. Günün her anında onu arzulamak.

Kilian Henrik Castemont benim yeni bağımlılığım oldu.

O da ben de zor nefes aldık. Uzun bir süre alnımız alnımıza değecek şekilde öylece durduk.

İçimden çıktı ve kalçalarına doğru yükselip bana baktı, kaslı göğsü hâlâ hızla inip kalkıyordu. Ve işte oradaydı. Utangaç bir kız öğrenci gibi gözlerimi kaçırmama neden olan o küçük gülümseme. "Seni her gün böyle istiyorum. Yatağымda." Parmakları şişmiş seksimin etrafında dolaştı ve irkildim. "Kıpkırmızı ve çiğ sikilmiş ve benim döllerimle doldurulmuş."

Tüylerim diken diken oldu.

Bana son bir kez baktıktan sonra ayağa kalkıp banyoya yöneldi ve ben de arkasını tamamen görebildim.

Görkemli bir şekilde çıplak ve bir tanrı gibi yontulmuş halde, elinde nemli bir bezle geri geldi. Yanıma oturarak bacaklarımı ayırdı. Bezin tenime sürtünmesiyle biraz irkildim ve o da sustu. "Ağrın var mı?"

"Birazcık."

Kalçamı okşadı ve dizime bir öpücük bıraktı. "Özür dilerim aşkım."

"Ben değilim."

Gülümsemesini engellemek istercesine dişlerini alt dudağına geçirdi ve yaptığı pisliği silmeye devam etti.

Dağınıklık. Aman Tanrım. "İksiri alıyor musun?"

Eğildi ve karnımı öptü. "Evet. Çocuklarım olmadan önce annelerinin benden nefret etmemesini istiyorum. Ayrıca, acele etmemizi istemiyorsan, seni bir süreliğine kendime saklamak istiyorum."

Ayağımla omzuna tekme attım. "Hiç komik değil."

Kıkırdadı, ayağımı tutup bileğimi öptü, dili etimin üzerinde gezindi ve içim yeniden ısındı. "Birazcıktı."

Beni giydirip battaniyeyle sardıktan sonra sessizce yatağa uzandık, yanağım onun sıcak omzuna yaslanmıştı ve hızlı nefes alıp vermelerle bir yükselip bir alçalıyordu. Az önce bunu yaptık mı? Eğer onun üzerinde yatıyor olmasaydım küçük bir zafer dansı yapabilirdim.

"Benimle tatlı tatlı sevişeceğini söylemiştin," diye mırıldandım kulak tırmalayan sessizlikte.

Eli saçlarımda gezinerek yüzümden uzaklaştırdı. "Öyle yaptım."

Başımı kaldırdım. Kafası karışmış görünüyordu, kaşları yavaşça soru sorarcasına kalkıyordu. "Ne?"

Eğer bu tatlı bir aşksa, onun sevişme tanımını hayal ederek sertçe yutkundum. "Hiçbir şey." Parmaklarım kaburgalarındaki bir yarığa dokundu. "Bunu nasıl aldın?"

Yine nefret edeceğim başka bir şeyle uyandığım bir sabahtı. Son zamanlarda çok fazla nefret ettiğim şey vardı ama onun sıcak bedenine sarılmış bir şekilde uyanmanın verdiği mutluluktan nefret etmek için bu kadar uğraşmama gerek yoktu. Çünkü zaten nefret etmeliydim.

Bacaklarımın arasındaki donuk zonklamanın, her yerimdeki mor izlerin ve kalçalarımıdaki acının dün gecedен kalan tek şey olmasını diledim ama onu her yerde hissediyordum. En çok da kafamın içinde olmasına ihtiyaç duymadığım yerde.

Vücudumun üst kısmını yukarı iterek kollarımın üzerine yaslandım ve uyuyan yüzüne baktım. O kalıcı karanlık bu haliyle bile kazınmıştı. Her şeyin içindeki güzeli bulmak her zaman zorlandığım bir şeydi, ama onu en güzeli buldum.

Gözlerini araladı ve altımda hafifçe kaydı. "Günaydın aşkım."

"Dün gece sana zarar vermedim." Bütün gece onun üzerinde yatmış, kâbus görmeden, bir kez bile uyanmadan ve onu incitmeden uyumuştum.

Çıplak omurgamda tembel bir el gezdirdi. "Yapmadın. Yaptım mı?"

"Bu sevdiğim bir acı."

Panikle sakinleşti. "Aşk."

"Öyle değil, Kilian. Hâlâ içimdeymişsin gibi hissediyorum." Çenemi göğsüne yaslayarak ona baktım. Sadece baktım. O da bana baktı. Ben onu bu yeni mutluluk ve sükûnet hali içinde incelerken, o bana sadece inanmaz bir ifadeyle baktı.

Yavaşça, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Her santimimi öpmüş olan dudakları. "Bana böyle bakmaya devam edersen, görevine lanet etmek ve seni yanımda götürmek zorunda kalacağım," dedi, sesi uykuyla çakıllı. Titreşimleri tenime bir ürperti gönderdi.

Öfkelendim. "Kendini çok büyük görüyorsun, Adriatian."

Beni altına aldığı anda ağızımdan bir yelpaze çıktı. Boynumu öpmek için alçalarak tenime doğru fısıldadı: "Benden sıkılmadın mı daha?" Parmak eklemlerini vücudumun yan taraflarında gezdirdi ve tenimi lezzetli bir şekilde kavuran hafif bir ateş izi bıraktı. Parmakları kalçamın üzerinde ve sonra bacaklarımın arasında dolaştığında nefesim kesildi. Dudakları gülümseyerek kulağıma doğru çekilirken, tek bir parmağını cinsel organımda gezdirdi ve beni beklediği gibi ıslak ve tekrar dokunulmayı ister halde buldu. "Sanırım değil."

Bacaklarımın arasına vurduğunda biraz sıçradım ve sonra benden uzaklaştığında bir sızlanmaya boğuldum. Yarı hayal kırıklığı yarı da kızgınlıktan nefes nefese kalarak çarşafı üzerime sardım ve peşinden gittim. "Nereye gidiyorsun?"

Giyinmeye başlarken bana tekrar baktı. "Şafak vakti, şimdiye ahırda olmalılar. Üzerini değiştirmediyse"

ve benimle geliyorsun."

Onu nasıl boğabileceğimi hayal ettim. Ellerimi boynuna dolamak benim için çok tahrik edici olurdu, bu yüzden onun güzel yüzünü bir yastığın arkasına saklamam gerektiğine karar verdim.

Birden güldü ve yüzünü tamamen bana döndüğünde, ölümcül yakışıklı yüzüne kocaman bir sırıtış yayıldı. Yüzümü kavrayarak alnıma bir öpücük kondurdu. "Zamanımız tükenmediği sürece bolca zamanımız var."

"Bunu bilerek yaptın."

Çok masumca kaşlarını çattı. "Tam olarak ne?"

"Seninle gelmek isteyeyim diye beni becerdi."

Burnumun ucunu öptü. "Seninle seviştim. İşe yaradı mı peki?"

Tiksintiyle giyinmeye başladım. "Adil bir deneme."

Haksızlık gerçekten. "Adil bir deneme, ha?" Bununla birlikte, banyoya doğru yürüdü ve beni kendi sinirlerimle baş başa bıraktı.

Yüzlerimizi sessizce yan yana yıkıyorduk ki bana döndü ve "Ah, o generalin sana bir daha dokunmasına izin verersen bileklerini keserim ve tüm lanet planını mahvederim" dedi.

"Böyle taleplerde bulunacak durumda değilsin Kilian."

Çenemi kavradı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bundan emin misin?"

Yutkundum. "Evet."

Başını salladı. "Tekrar yalan söyleyecek kadar iyi hissettiğine sevindim."

Dışarıdan gelen ağır ayak sesleri ve konuşmalar bölüğümün ayrılmaya hazır olduğunu işaret ediyordu. Kilian

bana yardım etti.

Ceketimi giydim, düğmelerini ilikledim, kollarımı topladım, yanlarını düzelttim. Ve son olarak, dik durmam için kalan halkamı ayarladı. "Neden kıpkırmızı oldun?" diye sordu, diz çöküp bacaklarımı pantolonumun içinden geçirmeme yardım etti, sonra da ayaklarımı çoraplarımdan ve botlarımdan geçirdi.

"Neden beni giydiriyorsun?"

Botlarımı düzgünce bağladıktan sonra, boyuna göre ayağa kalktı ve üzerimde yükseldi. "Çünkü henüz gitmek istemedim."

"Git, Kilian."

"Başka bir şey var mı? Saçınızı bağlamamı istediğiniz toka ya da saç tokası?"

Gözlerimi devirdim. "Git."

Başımın yan tarafını kavradı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Çok uzun bir öpücük. "Hoşça kal aşkım," diye mırıldandı kulağıma, sonra gözden kayboldu.

"Güle güle."

Demir kızgın, yanardöner bakışlarını üzerime dikti, burun delikleri havayı koklar gibi açıldı. "Üzerinde başka bir koku var."

Alay ettim. "Size de günaydın General."

"Neden üzerinizde bir erkeğin kokusu var?"

Sorunun içimde yarattığı paniği gizlemeye çalışarak sııttım. "Nesin sen, köpek mi? Ve üzerimde başka bir erkeğin kokusu var. Yatağıma kimi getirdiğim seni ilgilendirmez."

Her zaman memnun olan yüzünde küçümseyen bir ifadeyle kahverengi ve siyah benekli atına bindi. Yavaş yavaş düşüşe geçiyordu. "Bu bir endişe kaynağı. Sen benim Prensesimsin ve ben de babana hizmet ediyorum."

"Kızının yatağına kimi getirdiğini bilmesi onun için kesinlikle hayati önem taşıyor, acele etmelisin Demir, kuzeydeki tüm küçük seferlerin gibi nasıl becerildiğimi anlat ona," diye karşılık verdim, atıma bindim ve bölüğün önünde tırıs kalktım.

Tenebrose'a giden yolun yarısında, Demir'in ekibi ve benimki mola verdiği bir asker bize doğru at sürdü.

"Haberci," diye bağırdı.

Filodaki herkes durakta dönüp merakla birbirlerine baktı. Neden bize bir haberci gönderilmişti? Babam Demir'in dağlara geri dönmesini mi istiyordu? Kilian ve ben asayı aldıktan sonra bir şey mi fark etmişlerdi?

Asker çantasından bir kâğıt parçası çıkardı ve bana gösterdi. "Ekselansları için Yüzbaşı Elias Venzor'dan bir mektup," dedi ve bana uzattı.

Ne düşünüyordu bu aptal, alışverişimizi bu kadar aleni yaparak? Neyi bekleyememişti de bir haberci göndermişti, hem de Demir'in önünde?

Genç general kibirli bir sırıtışla bana bakıyordu. "Daha fazla teselli mi arıyorsun yoksa yakında kayınbiraderin olacak kişiyle sadece iş mi yapıyorsun?" diye sordu öfkeyle. Tepkisi beni biraz memnun etti, eski flört becerilerim o kadar da paslanmamıştı.

benden hoşlanıyordu. Ancak babam, yakında mükemmel çenesine çok sert bir yumruk yiyecek olan Elias'la olan iletişimimden haberdar olacaktı.

Mektubu açtım. Karşısında kısa bir cümle yazıyordu ve Elias Venzor tarafından imzalanmıştı.

Benimle hemen Tenebrose şehrinin kuzeyindeki Ayı tavernasında buluş.

Sanki aniden daha fazla yazı ortaya çıkacakmış gibi kâğıt parçasını ileri geri inceledim. İnci kâğıt. Düzgün yazı. Elias. Bir kerede mi?

Saçma sapan kâğıt parçasını Demir'e uzattım, gözlerini bana dikmeden önce okudu. "İzin verilmemiştir."

"Ben sizden üstünüm, General. Bu güzel yüzün bir Prenses olduğunu unutmayın." Başımı eğerek vedalaştım ve mektubu gönderen hevesli aptalı karşılamak için ileri atıldım.

Şehir alışılmadık derecede sessizdi ve her zaman gürültü ve müzikle dolup taştan meyhane de öyle.

"Alo?" Tamamen sessiz, boş ve karanlık bir tavernaya girerken seslendim. İçeride tek bir ruh bile yoktu. İç çektim. Az önce çok kötü düşünölmüş bir tuzağa düşmüştüm. Bir amatör beni avucunun içine almıştı, zavallı ruh için yakında başsağlığı dileyecektim. Arkamdaki bir varlık hislerimi gıdıkladı ve bir bez ağzımı kapatıp başıma bir çuval geçirince sustum.

Bir prenses kaç kere kaçırılabilir ki?

Başım yana düşmüştü, ağrıyan boynumdaki acıyla kıvrandım. Bir sandalyeye o kadar sıkı bağlanmıştım ki bileklerimden kan damlacıkları damlıyordu, her hareket ve sürtünme kollarımda şiddetli bir ağrıya yol açıyordu. Arpa, buğday ve eski çam odunu kokan tozlu oda solunum yollarımı kaplamıştı, bir depo odası gibi kokuyordu. Hayal gücümü serbest bırakamadan çuval başımdan çekildi ve ağrıyan gözlerimi aydınlık odaya açtı. Tahmin ettiğim gibi bir depo odasıydı ve güneş ışıkları geniş, boş odaya vururken bomboştu. Ahşap zemin çatırdadı ve uzun boylu, sırık gibi bir figür arkamdan adım atarak görüş alanıma girdi.

Reuben önümdeki sandalyeye oturdu, başarısından memnun bir şekilde kollarını ve bacaklarını kavuşturdu. Kulaktan kulağa sırtan mavi gözleri mide bulandırıcı bir iğrençlik aleviyle yanıyor, benden istediğini almak için can atıyordu. İntikam.

Bu salak planımı mahvedecekti.

Kısa bir kahkaha attım ve sonunda gülümsemesi düştü. "Birinci adım: Kaçırılanın talebi. Bu işte yeni olduğunuzu söyleyebilirim ama hareketlerinize sahip çıkın. Sizin tarafınızdan bakılmak ne kadar acı verici olsa da, tamamen ölümcül değil."

Sarsılarak ayağa kalktı ve yüzüme şiddetli bir tokat attı, yüzüğü dudağımı sıyırdı ve kan akıttı. Kanın metalik tadı elektrik gibi geldi, bu turpu çok kısa sürede kızartabilirdim.

bir saniye. Ancak, az önce bana parlak bir fikir vermişti. Daha iyi bir plan.

Arkasına yaslandı, kanım parmaklarını kapladı. "Sonuna kadar vahşi bir kısrak, tıpkı annen gibi."

Çenem kilitlendi. "Reuben, şu anda çok keskin bir boka basıyorsun."

"Sana geri kalan ölü ırkını hatırlatmayayım. Merak etme, seninle olan eğlencemin geri kalanını tamamladığımda sen de onlara katılacaksın." Kırmızı bir iksir içeren şeffaf bir şişeyi almak için ayağa kalktı. "Annemi nereye gönderdi?" diye sordu.

"Fare deliğine mi?" Bana yine vurdu. Bunu ona vermek zorundaydım, gerçekten acıttı. Ayaklarına kan tükürdüm. Ama daha çok acıması gerekiyordu. "Annen seni emecek bir memen olmadan mı bıraktı? Kıçını kim pudralıyor şimdi?"

"Bana cevap vereceksin," diye tehdit etti ve bana tekrar vurdu. "Yoksa ne olur?" Sırıtarak ittim. Hadi, daha sert vur. "Sevgili babacığın mı koşacaksın yoksa bana tekrar vuracak mısın?" Boğazımdan korkunç ve tatmin edici bir kahkaha çıktı; o kadar ölüydü ki.

Şişenin kapağını çevirerek açıp sıvının yarısını koluma dökerken burnu alevlendi, korkunç sarı yüzünde öfkeli kırmızı bir sızı seğirdi ve yamalandı. Kırmızı iksir kolumun derisine değdiği anda boğazımdan acı dolu çığlıklar yükseldi. Sıvı derime yapıştı, her tarafıma ve giysilerimin altına sürünerek etimi dağlayıcı bir yanıkla kavurdu.

Titredim, boncuk boncuk ter vücudumu kapladı ve neredeyse kemiklerime kadar işleyen acıdan derim ürperdi. Kekeleyerek aldığım nefeslerimi sakinleştirdim, tenimin üzerinde ince bir soğukluk tabakası bıraktım ama bu acıyı en ufak bir şekilde bile dindirmedi. İksir sihirliydi. Crafter büyüü.

Reuben tekrar yerine otururken güldü. "Sıvı ateş. Karanlık Zanaatkârlar kötülüklerini gerçekten biliyorlar," diye övünerek kırmızı sıvının geri kalanıyla birlikte şişeyi salladı. "Böyle yanıyorlar, değil mi? Kardeşler her şeyi paylaşmalı, acıyı bile. Çürümüş ırkının nasıl yandığını hisset, çeliğimin ısırığını tatmadan önce onun hissini tat, seni fahişe."

"Reuben, Reuben," diye mırıldandım nefes nefese, başımı sallayarak, "Seni bir ziyafet bekliyor canım. O tacı sıkı tutsan iyi olur, kim bilir Eren'i sırf onun hatırına geri getirebilirim ve ölümden konuşmuyorum."

Yüzü biraz düştü ama bu korkuyu tanımasına yetecek kadar. Bilgi korkusu. Melez biliyordu. "Kardeşin öldü. Acı kafana kadar ulaştı mı?"

"Öyle mi?"

Bocaladı. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"En sevdiğim alay ya da gerçek oyunu. Görünüşe göre bir şeyler saklıyorsun."

Ayağa kalkıp sıvı ateşin kapağını açarken içinde bir öfke dalgası daha alevlendi.

Gözlerimi ona diktim, hınzırca bir gülümseme yayılırken odada elektrikler uçtu ve o irkilerek bir adım geri çekildi.

Depo odasının kapısı pat diye açıldı. Demir ve Elias gözleri faltaşı gibi açılmış ve nefes nefese kalmış bir halde odaya dalarken büyüümü hızla kapattım. Odayı, yüzümdeki kanı, elimdeki ve kolumdaki yanık izlerini incelediler, yüzlerindeki ifade giderek öfkeleni ve kılıçlarını Reuben'e doğru açtılar, Reuben de insanüstü çeviklikteki Demir tarafından yere serilmeden önce koşmaya başladı.

Elias hemen yardımına koşarak beni çözdü. "Sana ne yaptı Pamuk, bunun olmasına neden izin verdin?" diye mırıldandı, yanıkları incelerken.

Genç general önümde diz çöküp kanlı pisliği silerken, terden keçeleşmiş saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, askerler odaya dalıp Rueben'i yakaladılar.

Reuben ayağa kalktı, titriyor ve kendisini tutan iki askerin arasında öfkeyle çekiştiriyordu. Kudurmuş bir hayvan gibi titrerken yüzü kızarmış, damarları yüzeye çıkmıştı. "Bir gün senin kanını akıtacağım, Snowlin!"

Yüksek sesle kötü bir kahkaha attım ve ona doğru yürüdüm. Alnımı tam suratına çarptım ve yüzüne sıçrayan kanın tadını çıkardım. "Bir daha söylesene Reuben, kulağa çok derin geliyor."

Öfkesi onu serbest bıraktı ve tekrar bana doğru saldırdı ama Demir hızla hareket ederek muhtemelen daha önce bir tokadın acısını bile hissetmemiş olan kırılğan yüzüne bir yumruk indirdi. Reuben ahşap zemine bir gümbürtüyle düştü.

Ouch.

"Kötüler arasında onur olmaz, değil mi?" Genç general sinirli bir ifadeyle bana doğru döndüğünde alay ettim.

"Hayır, o senin güzel yüzünü böyle boyamışken olmaz."

Elias'ın kaşları bu ifade karşısında saç çizgisine kadar kalktı. Delici bakışlarını üzerime çiviledi ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, "Buna kanmayacak kadar zeki olduğumu sanıyordum, yanılmış mıyım?"

Hayır, yanılmıyordum ama aynı zamanda çok da haklıydı. Büyük fikirler çok uzlaşmacı durumların ortasında doğar ve ben bunun çözülmesinden bolca keyif alacaktım. "Öyle mi yaptım?" Sandalyede arkama yaslanarak sordum. "Bunun için düştün mü?"

Başını sallayarak alay etti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Beni düşündüğümünden daha çabuk buldun, bunu nasıl yaptın?"

Depoya geri dönen Demir cevap verdi: "İlyas'la kapıda karşılaştım, seni çağırmamıştı. Bana bıraktığın kâğıttaki yazıyı bile tanımadı. Kokun meyhanenin her yerindeydi ve buraya kadar geldi."

"Vay, vay. Sen bir köpeksin."

Koluma su dökerken, "Buna bir hediye, bir lütuf diyebilirsin," dedi.

Tüm sahneyi yorum yapmadan sessizce izleyen Elias'la birlikte at sürdüm. Çizgimi kırarak

Son yirmi dört saati düşünürken arkamdan sessizce konuştu: "İyisin Pamuk."

"Tam olarak hangi kısmı? Eğer egomu okşayacaksanız, bunu düzgün bir şekilde yapın."

"Hepsi. Anlaşılan o da senin cazibene karşı bağışık değil," dedi başıyla Demir'i işaret ederek. "Gerçi Kilian başka bir erkeğin sana bu kadar açık bir şekilde güzel demesinden pek memnun olmayacaktır. Hele ona gözlerini devirmediğini ğrendiğinde."

Alaycı meleze dirseğimi geri attım. "Kilian? Siz ikiniz ne zamandan beri ilk isim bazındasınız?" Adriyatik pii ne zamandan beri benim tarafımda bir başkasını etkilemeyi başarmıştı?

"Ona saygı duyuyorum."

Saygı mı?

Kaleye vardığımızda babam bizi bekliyordu. Kıp kırmızı olmuştu, soğuktan değil ama etrafında dalga dalga yayılan fkeden. Reuben'in ayakları yere değdiği anda babası ona sertçe vurdu ve Reuben'in geriye sıçrayarak yere düşmesine neden oldu.

Başımı eğerek kık ırdamalarımı gizledim. Bu harika hissettirdi. Bana ve kardeşlerime yaptığı her şey için onun cezalandırılmasını nasıl da arzulamıştım. Ve bunları ona sevgili babasından daha iyi kim verebilirdi?

"Yaralandın mı çocuğum?" diye sordu bana dönerek, daha önce hiç duymadığım endişe dolu bir ses tonuyla. Bu küçük samimiyet notasını görmezden gelmek istedim ama nedense yapamadım.

İçimdeki derin bir parça -çok derin bir parça- bunu kabul etmek istedi.

Yanıkları incelemek için ellerimi kaldırdı ve derin bir iç çekti.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü, sonra iki damla. Hayatımın tüm gücüyle bundan nefret ediyordum. Hayatımın yirmi iki yılı boyunca özlediğim ilgiyi, ancak sonunda artık bir önemi kalmadığında görebiliyordum. Onun güvenini kazanmışken, ona herkesin ve kendimin kim olduğunu kanıtlamam gerekirken, onun dolaylı dokunuşuyla incinmek için bunu almak. Ama buna katlanmak zorundaydım. Yapmak üzere olduğum şey uğruna.

"Seni incitti," dedi ve beni kucaklamadan önce gözyaşlarımı silmek için uzandı. Bir anlığına, daha önce hiç yapmadığım gibi, onun sıcaklığını -babamın teninin ürpertici sıcaklığını- içime çekmememe izin verdim. Babam için hissetmem gerekenleri, onun yüzünden çektiğim onca yıllık eziyeti hissetmememe izin verdim. Derin bir nefes aldım, vücudum onun kalbini dondurup binlerce parçaya ayırmak istememe neden olan alevli bir öfkeyle gerildi. İki katmanlı bariyer düşüncelerimi gerçekleştirmemi engelliyordu ama bariyerler yıkıldığında ona merhamet etmeyecektim. Kalbini dondurmayacaktım, oyup çıkaracak ve ona yedirecektim. En büyük kötülük tepemde duruyordu, pisliği ve kokusu tüm kıtaya yayılmıştı.

Beni bıraktı. "Yaptıklarının cezasını çekecek, merak etme," dedi, Reuben'in askerlerin arasında kıvranmasını ve dövüşmesini izlerken.

Melezin gözleri vahşi bir nefret ve öfkeyle irileşmişti. Bir şekilde askerlerden kurtulmayı başardı ve bize doğru geldi. "Hayır, ona güvenemezsin baba. Bunu bizim için yaptım. Döndüğünden beri yaptıklarına bak. O gelene kadar ailemiz iyiydi. Ta ki onun çürümüş türü, tıpkı annesi gibi, Olimposlu kanı taşıyan fahişeler gibi buraya tekrar gelene kadar!" diye tükürdü.

Oooh, iyi bir tane, Reub.

Babamın yüz hatları korkunç bir sakinliğe büründü ve Reuben boğulmaya ve öksürmeye başladı. Bu sefer ben yapmamıştım, babam onu yere düşene kadar kavramıştı, nefes almak için çırpınırken elleri boğazında geziniyordu.

Elimi babamın koluna koyarak dikkatini kendime çektim. "Bırak gitsin baba, o zararsız ve sözleri değersiz değilse bile acınası. Annesi için yalvarıyordu, belki de onu annesinin yanına göndermelisin," dedim ve fikrimi değiştirip babamın turpu boğarak öldürmesini keyifle izlemeden önce odama doğru döndüm. Şimdilik ona canlı ihtiyacım vardı.

Ayaklarım karla ıslanmış zeminde acı içinde sürükleniyordu, tenim alev almıştı ve etrafımdaki soğuk onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Demir yanıma geldi. "Seni odana kadar taşıyayım," diye teklif etti. Beni kış bahçelerinden taşıdığı günden beri bunu yapmasına izin verilen tek kişi Kilian olurdu - o da ne yapacağını bilirdi

Karmakarışık düşüncelerimden beni sakinleştirmek için her zaman doğru kelimeleri söylerdi.

"Yürümek istiyorum."

"O mektubu bana bilerek bıraktın, bunun bir tuzak olduğunu biliyordun," diye devam etti uzun bir sessizlikten sonra.

"Evet," diye itiraf ettim. "Elias bana asla yazmazdı, hele ki sadece babamın kullandığı en kaliteli kâğıtlardan biriyle. O dikişli yazının çocukluğundan beri asker olarak yetiştirilmiş bir adama ait olduğunu mu sanıyordunuz? Sadece bir aptal beni hafife alır ve böyle bir plana başlar. Planın uygulanması da bir o kadar kısa sürdü. Ya Reuben'di ya da o pısırıktan daha gevşek taşaklı biri."

Durdu ve bana döndü. "Ama seni incitmek zorunda."

Yorgun bir kıkırdama çıkardım. "Bana verdiği tatmin için ödenecek küçük bir bedel."

Demir elini kaldırdı, dudağımdaki kesiği incelemek için yüzümü çevirdi. "Dikkatli ol prenses, bu kadar karı eleyince arkada tümsekler oluşuyor. Geri dönmek istediğinizde ve onlar yolunuza çıktığında ne yapacaksınız?"

Başımı onun tuhaf dokunuşundan çektim. Her zaman benimle ilgili her şeyi biliyormuş gibi davranırdı, sanki beni okuyabiliyormuş gibi. Gümüş gözlü yılandan başka bu yeteneğe sahip kimse yoktu. "Tırman, erit, del, ikiye ayır, üzerinden uç. Her kararım la beni çukurlar kazmaya ve kayalar yığmaya zorlayan bir hayat yaşadım. Acı çekmeye alıştığında, acının efendisi olursun Demir."

"Madem bu konuda bu kadar bilgilisiniz, neden hala kendinizi zorluyorsunuz?"

Koridorda ilerledim ve o da arkamdan beni takip etti. "Alışkanlık işte, sanırım."

Güldü. "İntikam bir alışkanlık değildir. Ve bu süreçte kendine zarar verersen gerçekten intikam almış olur musun?"

Bu kez durdum ve yüzümü ona döndüm. "Sonunda başardıysanız gerçekten incindiniz mi? Yaptığın her şey, nefes almak bile çaba gerektiriyor."

Ağzı garip bir sırtışa dönüştü. "Düşündüğünden daha çok birbirimize benziyoruz, Snowlin."

Sözleri üzerine kaşlarım kalktı. "Peki sen kimin intikamını alacaksın?"

Bana doğru eğildi, yeşil gözleri aniden doğal olmayan bir şekilde parladı. "Tanrılar," dedi, üstümüzü işaret ederek.

Alaycı bir kahkaha attım. "Sana nasıl oldu da hepimize yaptıklarından daha fazla haksızlık ettiler?"

"Bildiğiniz daha birçok yönden. Sırlarımı öyle kolay kolay vermem, güzel Majesteleri." Gitmek için arkasını dönmeden önce bana bir göz kırptı. Tam olarak anlayamadığım biriydi. Garip bir şekilde yetenekli ama bir Aura değil, babamın generali ve onun güvenilir köpeği - ona ne saygı duyan ne de ondan korkan bir köpek, bu da kafamı daha da karıştırıyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

LUX

KILIAN

| Snow'u kucağıma alalı dört gün olmuştu. Dört.

| Aklımdan çıkaramadığım o geceden beri günler geçti. Ve Tüm bunları hayal ettiğimi düşünmeye başlamam için dört gün çok uzun bir süreydi. Visha, Cora Vayr'ın yardımıyla artık neredeyse tamamen iyileşmiş olan yaralarımın ilgilenmek için beni neredeyse kamarasına sürükleyecekti. Theros'a günlük bir ziyaret için ısrar etmişti çünkü Kar ayrılmadan önce ona özel olarak haber göndermiş ve kibar bir tehdit de eklemişti. Neyse ki Güneş Kraliçesi Snow'un mekanizmalarını anlamış ve onun şiddetinde mizah bulmuştu.

"Buna hiç gerek yok, kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye ısrar ederek gömleğimin düğmelerini açtım.

Visha bana sessizce bir mektup uzattı, hiçbir şey söyleme zahmetine bile girmedi. Küçüklüğünden beri hep böyle olmuştu. Her davranışıyla annesine ne kadar benzediğinin farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Seni her gün gördüğünden emin ol, casuslarım tüm hareketlerimizi not ediyor. Beni hayal kırıklığına uğrattırsan, o kırmızı buklelerinle kendime bir atkı  rerim. - Saygılarımla, sevgili krali eniz.

"Zehir kadar hoş biri, değil mi?" Visha mektubu katlayıp büyü kitabının arasına geri koyarken şöyle dedi.

"Zehir benim en sevdiğim tattır."

"İkiniz de beni hasta ediyorsunuz ve ben saçımı korumaya niyetliyim," dedi, tamamen sert bir şekilde ve beni kıkırdattı. "G lmeyin Majesteleri, onu sizden daha iyi tanıyorum. Başkalarına daha kötülerini yaptı. En azından birkaç yıl önceki o zavallı talihsiz ruh gibi derimi deri tabureye çevirmekle tehdit etmedi. şimdi arkana yaslan."

Oryn küçük bir köşede oturduğu yerden kahkahalarla gürledi, önüne serilen her türlü şişeyi inceliyor ve inceliyordu. Olympia'ya iyi uyum sağlamıştı. Biraz kilo aldıktan, sakalını ve aşırı uzamış saçlarını kestikten ve düzgün giyindikten sonra, hak ettiği gibi bir adam gibi görünüyordu.

Tavana doğru uzanırken soğuk mermer tenimi ısırdı. "Bu izler de ne?" Yukarı doğru işaret ederek sordum. Yanık çizgiler, yer yer kırılmış olan obsidyen taş tavanı işaret ediyordu.

Visha başını kaldırıp baktı. "Kar mühürden kurtulmaya  alışıyor. Azıcık bile a ılsa kapatmak zorunda k a l ı y o r u m ama direniyor. Onun büyüsü kendi formu gibi. Kendi yaratığı."

"Ne sıklıkla kırıldı?"

Oryn'in dikkati tekrar bize yöneldi ve dikkatle dinledi.

"Son sefer Isjordan savařından sonraydı. Ama herhangi bir zarar verecek kadar deęil. Eęer dūřundūęünüz buysa, onun geręek kontrolünü kaybettięi herhangi bir durum olmadı."

Dūřundūęüm gibi deęildi. Kırıldıęında canı yandı mı? Ybris'le savařtıęımız gūnkū gibi canını yaktı mı?

"Onun canını yakıyor," dedi Oryn, muhtemelen beni okumuştu. "Acı olmadan hiçbir şey olmaz. Bedeli olmayan hiçbir şey yoktur. Ve sanırım siz bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz, kralım."

Usta Zanaatkâr, yaramın üzerinde çürümüş ekři kokan bir demet yanan tūtsū dōndürdü. "Büyün canavarın özünün bir kısmını hapsedmiş. Çoęunu çıkardım," dedi ve küçük bir řiře getirip beyaz dumanın bir kısmını şişeledi. "Bu şeyin üzerine bir iz bırakma aracı koyabilir ve onu kovalayabilirim."

"Bu aramızda kalabilir mi?" Kıyafetlerimi giymek için ayaęa kalkarak sordum. "Eęer Pamuk onu avlayabileceęini dūřünüyorsa, avlayacaktır."

Crafter ne demek istediğimi anlamamış gibiydi çünkü gözlerini boş boş kırpıştırdı. "İz zanaatının amacı da buydu."

"Visha, karımın en tehlikeli durumlara dūřmesine yardım ederek ona karşı bir şeyler yaptığını dūřünmeye başlıyorum." "Onu hafife alma. Onun yetenekleri her şeyin ötesinde. anlayışımızla."

"Anneni bu yüzden mi terk ettin? Snow'un bu yeteneklerini bulmasına ve zorlamasına yardım etmek için mi?"

Oryn başını küçük çalışma masasından kaldırdı ve kısa bir süre sonra tekrar aşağı eğdi. Bir şeyler biliyordu. Ama bilmemiz gerekip gerekmediğinden emin değildim. Celesteel kutsanmışları üzerinde çalıştığım yıllar boyunca onların sessizliğini asla sorgulamamayı ve asla dürtmemeyi öğrenmiştim; bu, uyandırılmaması daha iyi olan bir canavardı.

Visha dolapların yanına giderek beyaz duman şişesini diğerlerinin yanına koydu. "Eldmoor'u neden terk ettiğimi çok iyi biliyorsun."

Ben yaptım. Kaderinden kaçmak için. Atalarının başlangıcından beri mühürlenmiş ve onu takip eden kaderi. Cehennemlerin 7. Prensi, Celesteel ve Plantae'nin Oğlu'na vaat edilen 103. Büyük Bakire'nin kaderi. Üçüncü Büyük Bakire'nin kendi kızını geri getirebilmek için cehennemlerle yaptığı pazarlık. Cehennemin her bir kapısına verdiği yedi kurban arasında bu sonuncusuydu. Bir gelin.

Yine de bu, arkasına saklanmak için seçtiği kişinin neden Snow olduğunu haklı çıkarmıyordu. Herhangi bir kral ya da kraliçe onu bir nefeste Crafter'ı olarak kabul ederdi. "Kendini Pamuk'un yanında bulman ne tuhaf. Herhangi bir yere gidebilecekken Pamuk'un yanında olmak için bütün bir ölümcül sisi geçmen ne tuhaf."

"Benim geçişimde hiçbir zanaat yoktu, zgahna izin ver."

"Zgahna neden geçmenize izin versin ki?"

"Görülerimden birinde beni çağırdı. Aynı imgelemde, büyük altın çizgili kanatları olan beyaz alevli bir kadın gördüm.

ve Snow onunla yüzleşiyor. Benden Elding Kraliçesi'ne kaderinde rehberlik etmemi istedi."

Kol düğmeleriyle oynamayı bıraktım ve ona baktım. "Senin gibi güçlü bir Crafter için belirsiz bir neden. İmgelemlerinin mantıksız olduğunu ve çoğu zaman kendi büyüünün bir oyunu olduğunu biliyorsun. Bir test."

Başını hafifçe salladı. "Geleceğin Büyük Bakiresi için değil. Öngörülerim beni hiç yanıltmadı. Hanai'de yaralandığını gördüm, ayrıca amcamın mühürleri örnek aldığı Oryn Duncan'a yaptığın yolculuğu da gördüm. Öngördüklerimi söylemem çünkü söylersem kaderin akışını değiştirmekle lanetlenirim. Kaderi kurcalamak, tanrıları ve planladıkları şeyleri kurcalamak demektir. Pek çok kişi sonuçlarına hazırlıklı olsa da, itiraf etmeliyim ki ben yeterince cesur değilim."

"Bunu doğrulayabilirim," diye mırıldandı Oryn.

"Visha, gardiyanın uyandırılacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, bundan emin değilim, geleceğin o kısmı hâlâ yazılıyor olmalı. Tek bildiğim Snow'un öyle ya da böyle onunla yüzleşmek zorunda kalacağı." Bir rafa uzandı ve renkli taşlarla dolu bir tepsi çıkardı. "Skygard kardeşler için iz bırakma büyüü tamamlandı." Demetten yakut bir tane seçip bana uzattı. "Bu öğleden sonra Eldmoor'a gideceği için bunu Nia'ya ver, sen döndüğünde Adriata'da kullanmak üzere bir tane daha hazır edeceğim."

Solarya'da gökyüzünün olağan parlaklığını körelten tuhaf bir bulut kümesi vardı. Mal ve ben, Visha Abendrot mezarından topladığımız malzemenin doğasını inceledikten sonra öğleden sonra özel bir toplantı için Magnus ve Cora'ya katılmak istemiştik. Güneş hükümdarları sıkı birer müttefik ve yardımsever olmuşlardı. Her şeyden haberdar edilmeyi hak ediyorlardı.

"Bu mutluluğunuzun sebebi nedir? Bana alerji yapıyor," dedi Mal ve gölgelerimi bir kenara itmek istercesine elini havaya kaldırdı.

"Mutluluğumun sebebi nedir?"

"Ben, en sevdiğiniz kardeşiniz demek isterdim ama sonra aklıma karanlık bir kafa geliyor."

Ağzım bir gülümsemeye doğru çekildi. "Var."

"Ürkütücü olma."

"Nasıl ürkütücü olabilirim?"

"Kendi kendinize gülümseyin."

"Mutlu görüdüğümü söylediğini sanıyordum." "Şimdi ürkütücü olmaya başladın."

Küçük ayak sesleri sohbetimizi böldü ve sese doğru döndük. Sarı kahverengi gözleri ve güneşin kızıla boyadığı soluk teniyle ufak tefek sarışın bir kadın belirdi. Solarya'nın kıyafetlerini değil, Isjord'da görmeye alıştığım kıyafetleri giyiyordu. Parlak renkler, sıkı danteller ve kabarık etekler.

"Magnus'un yabancı dostluklar kurduğunu duydum," dedi sıkılarak. Gölgelerinde farklı bir merak vardı

yüzündeki boşluğu fark etti. "Gece Kralı olduğunu düşünmek kimsenin aklına gelmezdi. Yeğenim nasıl?"

Eleonor Krigborn. Krigborn kraliyet ailesinin en küçüğü. "Emin değilim. Sen daha iyi bilirsin. Kardeşin topraklarımın yolunu oldukça iyi biliyor."

Gülüşünü gizlemek için bir elini kaldırdı. "Darılmaca gücenmece yok sanırım. Ve dürüst olmak gerekirse sana bir iyilik yapıldı. O senin ruhunu kuruturdu."

"Ben de öyle düşünmeyi seviyorum," diye kolayca yalan söyledim.

Dikkati biraz canlandı ve sonra üzerimde dolaştı. "Bir akşam yemekte kocamla bana katılmalısın."

"Bence bu mükemmel bir fikir olurdu."

Sanki az önce kendisi teklif etmemiş gibi kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet, peki, ne zaman olacağını bize bildirin."

"Bu gece," dedim ve Mal dönüp bana baktı. "Zamanım kısıtlı olduğu ve bugün zaten burada olduğum için."

Eleonor gözlerini çılgınca kırıştırdı. "Bu gece mi? Oh, bu gece. Tabii ki bu gece. Sizi Beyaz Köprü'deki evimize götürmesi için buraya bir hizmetçi göndereceğim."

"Mükemmel."

Geldiğinden daha şaşkın bir şekilde ayrıldı.

"Kızgın kömürler üzerinde ne düşünüyordun?" Mal sordu.

Çılgınlığımın kaynağına ulaşmak için cebime uzandım ve Eleonor Krigborn'un varlığında vızıldamayı kesmeyen sıcak taşı çıkardım.

Kırmızı yakut ışı ışı parlıyordu ve elimde titremeye devam ediyordu, ancak durana kadar giderek azalıyordu. "Bu Visha'nın Pamuk'un kardeşlerine yerleştirdiği iz bırakma aracı. Biz gelmeden önce Nia'ya verecektim ama o çoktan Eldmoor'a gitmişti."

Mal yakutu eline aldı ve havaya kaldırarak birkaç kez salladı. "Bana bu şeyin bir şey tespit ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, Eleonor geldiğinde."

"Beyaz Köprü," dedi Mal farkına vararak. "Onlar Beyaz Köprü'deler. Aryan Krigborn'un onları oraya getirmesi çok mantıklı. Adayı o yönetiyor ve kocası muhtemelen sayısız kez Silas'ın casusu olarak hizmet etmiştir. Her şey mantıklı."

"Muhtemelen. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bu gece."

Prens Arun ve Eleonor garip adadaki beyaz köşklerinin önünde bekliyorlardı. Toprak, Solarya anakarasının yeşili gibi olmasa da yeşildi, daha az canlıydı ve çok daha az sıcak ve nemliydi. Yemyeşil, yosun renginde ağaçlardan oluşan bir çatı, gözün ufkun su olmayan her tarafında en çok yakaladığı şeydi. Vayr malikânesinin beyaz konağı manzaradaki tek tutarsızlıktı.

Bizi karşılayan ve içeri buyur eden iki ev sahibi arasında gerginlik ve rahatsızlık vardı.

Taş cebimde vızıldadı ve ondan yayılan ısı neredeyse giysilerimde bir delik açacaktı. Çok yaklaşmıştık. Ama ne kadar yakındık?

Hollow Denizi'ne bakan bir verandaya oturduğumuzda Mal, "Beyaz Köprü, Solarya anakarasına kıyasla çok daha serin," diye yorum yaptı. Akşam yemeği bizim için her türlü lezzetle hazırlanmıştı. Eleanor, yaldızlı olmayan tek şeyin gerçek yemek olduğunu düşünerek bulabildiği en iyi yemeği hazırlamıştı.

"Kış Krallığı'na daha yakınız," dedi Arun karısına bakarak. "Ayrıca Solarya'nın bu kısmı Cyra ve onun sıcaklığı tarafından tamamen kutsanmadı. Buranın sakinlerinin çoğu da pagan. Kutsal yazıya değil, Cyra'nın kendi inançlarından bazılarına dua ediyorlar." Havada bir çatal salladı. "Tanrılar ve gökler arasında bunun nasıl olduğunu bilirsin."

Koltuğa yaslandım. "Peki tam olarak kimin önünde eğiliyorlar?"

Arun'un çatalı ağzına doğru giderken yarı yolda durdu. "Baba, tabii ki."

Dönüp mülkünü çevreleyen nöbetçilere bakıyorum. "Yine de Solaryalı muhafızlar yok." Verglaser büyüsünün kokusu çok barizdi. Garip bir muhafız seçimi. Ama gerçekten öyle miydi?

Arun'un yüz hatları keskinleşti ve yemeğini gereğinden biraz daha sert kesti. "Evimin etrafında kişisel bir koruma bulundurmaya severim."

"Elbette," dedim.

Mal, Eleonor'a geniş ve çekici bir sırıtış atarak, "Bahçeniz çok güzel," diye garip bir yorumda bulundu. "Sanırım evin hanımı dekor için tebrik edecek."

Eleonor kardeşime gülümsedi. "Bahçeyle ilgilenmek hoşuma gidiyor, bana yapacak bir şeyler veriyor."

"Çocuk yok mu?" Ben sordum.

İkisi de duygularını açıkça ortaya koydular, gölgelerini okumama en ufak bir ihtiyaç bile duymadılar.

"Hayır," dedi Arun. "Çocuk yok. Çocuk sahibi olmamız mümkün değil." Anlayamadığım tek şey tepkilerinin şiddetiydi. "Eminim dışarıda bir aileye, sevgiye ve ilgiye ihtiyacı olan pek çok çocuk vardır - eğer siz de çocuk sahibi olmak istiyorsanız," dedim.

dedi.

Eleonor'un ağzı hoşnutsuzlukla biraz yukarı kıvrıldı. "Benim olmayan bir şeyi büyütmeyeceğim. Çocuklar barındırılacak, yıkanacak ve...sevilecek sokak köpekleri değildir."

Güzel. Hiçbir çocuğun böyle bir anneye sahip olmasını istemezdim. "Gerçekten de," dedi Mal, ayağıma sertçe basarak. "Onlar değil."

Görünüşe göre kadına ters ters bakıyordum.

"Babamla iş yapmaya nasıl geldin?" Arun sordu ve güldü. "Neredeyse aklımdan çıkıyordu, bilmek istediğim ilk şey buydu."

"Ortak çıkarlar," dedim çatal bıçak takımımı tabağın üzerine katlayarak. "İsjordian saldırısından sonra Silas'ın anlaşmaya boyun eğmeye niyeti olmadığı açıktı, bu yüzden başka bir anlaşma yapmam gerekti."

Arun şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Solarya'ya kadar tüm yol boyunca mı?"

"Aynı toprakları paylaştığımız için bunun yerine eudemonlarla ipek ve baharat ticareti yapmamı mı öneriyorsunuz?"

Vayr çifti rahatsız edici bir şekilde güldü. İkilinin bu duvarlar arasında pek fazla sosyal etkileşime girmediği belliydi çünkü duygularını yeni kesilmiş bir saç gibi güzel ve düzgün bir şekilde taşıyorlardı. "Elbette hayır," dedi Arun elini sallayarak. "Solarya bu zorlu zamanlarda güçlü bir müttefik kazandı, minnettarız."

Mal tekrar, "Gün batımı göletin üzerine çok güzel düşüyor," diye yorum yaptı.

"Öyle," diye onayladı Eleonor. "Binamızın arkasındaki gölün üzerine düştüğünde daha da büyüleyici görünüyor."

"Böyle bir manzarayı görmeyi çok isterdim," dedi Mal sırtarak ve eşimin teyzesine göz kırptı.

Lanet bir göz kırpma. Tanrım. Ve kadın önümüzde duran somondan on ton daha parlak bir şekilde kızardı.

Bu tuhaf etkileşimi kaçırdığını umarak Arun'a baktım ama o yeşil fasulyelerine dalmıştı.

Eleonor boğazını temizledi ve dikkatsiz kocasına döndü. "Tatlım, misafirlerimize binayı gezdirelim mi? Kısa bir süre önce gölün yanına inşa ettiğiniz kemerli geçidi görmeden ayrılırlarsa yazık olur."

Güneş Prensi başını salladı. "Ne zaman isterseniz."

Mal ayağa kalkarak, "Yemek için teşekkürler," dedi. "Güneş kaybolmadan önce hazır olun."

Arun başını kaldırdığında hâlâ çiğniyordu, kardeşimin hevesi karşısında kafası karışmıştı. Yutkundu ve o da ayağa kalktı.

ellerini bir masa havlusunun üzerine koydu. "Bırakın o zaman."

Altın rengi güneş, Hollow Denizi'ne doğru batarken ortasından mükemmel bir şekilde kesilmişti. Hafif serin bir esinti vardı ve hafif bej renkli çimenlerin arasındaki yürüyüş yolunu takip ederken uzaktan hala cıvı cıvı çekirge sesleri geliyordu. Verandadan ayrıldığımızdan beri cebimdeki obsidyen neredeyse yünlerimde bir delik açacaktı.

Şimdi, Arun ve Eleonor'un bir dakikalığına dikkatlerini vermemelerini sağlayabilirsem, Beyaz Köprü'nün zeminini heceleyerek bizi onlara yönlendirebilirim.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, Mal bir kolunu Arun'un boynuna geçirerek onu irkiltti. "Mimarlık, ha? Kendimi biraz mimarlık fanatığı olarak hayal ediyorum." Ağabeyim bana döndü ve Arun'u da aynısını yapmaya zorladı, çünkü onu hâlâ sıkı bir kafa kilidiyle tutuyordu. "Öte yandan Kilian'ın çiçeklere karşı bir ilgisi var." Arun'un omzunu okşadı. "Sizin de muhteşem bahçeleriniz var, Majesteleri. Git bir bak kardeşim, korkarım onunla konuşacak çok şeyimiz var. Tüm bu mimari hakkında."

Eleonor konuşmak için adım attı ama ağabeyim boştaki diğer elini Eleonor'un omzuna atarak çifti sıkıca kendine çekti ve onları güneş yanığı çalılıkların arasında ilerletti. Onlar gözden kaybolana kadar yol boyunca kemerler ve açılar hakkında gevezelik etmeye devam etti.

Kendimi bir gölet köprüsünün hemen karşısındaki orman kütesine doğru geri çekerek, ısı ile titreşen ve titreşen obsidyeni çıkardım.

Hareketler hâlâ yakınımdan geliyordu ve büyü'nün bir parçasını açarak ormanda ilerleyen karanlığın zayıf dallarını bir hedefin üzerine gönderdim ve zihnini boşlukla istila ettim.

Obsidyeni yere bıraktığımda toprak şarkı söyledi. "Moonus." Göster. Taş büyü'nün çağrısıyla parlamaya başladığında, ayağımın topuğuyla üzerine vurarak parçalara ayrılmasını sağladım. O noktanın etrafında kırmızı bir girdap oluştu ve altındaki çimen kavrularak bir rün şeklini aldı. Ok başlı haç sembolü burada anlam kazanıyor. Büyü toprak tarafından emilmişti ve Visha'nın diğer bazı numaralarıyla onları bulmamız için bizi yönlendirecek bir pusula görevi görecekti.

Thora ve Eren Skygard hayattaydı. Hayattaydılar ve Whitebridge Adası'ndaydılar.

Snow... Snow'a söylemek zorundaydım.

"Kardeşim," diye bağırdı Mal iki Solaryan asilzadesiyle şakalaşıp gülerken. "Yolunu mu kaybettin?"

Baldric'imden bir hançer çıkarıp yere sapladım ve rün işaretini mahvettim.

"İşte," dedim yavaşça onlara yaklaşılarak. Arun şaşkın ve sinirli görünüyordu ama Eleonor'un yüzünde kuşkunun tonları vardı. "Güllerinizin arasında rahatlayarak sizi gücendirmek istemedim. Eğer mimarlık merakını giderdiysen, kardeşim, dönüş yoluna geçelim mi?"

Mal sahte bir hayal kırıklığıyla içini çekti. "Korkarım öyle. Ama bu uzun zamandır geçirdiğim en güzel zamandı."

Eleonor'la birlikte bizi evin karşısındaki özel koya yanaşan tekneye götürürken Arun, "Tekrar ziyaret edin," dedi. "Eğer bu ittifak devam ederse, birbirimizi daha sık göreceğiz. Belki de mimari zevklerimizden daha fazlasını paylaşacağız. Bir ya da iki ticaret?"

"Kesinlikle," dedi Mal, tekrar omzuna dokunarak ve tekneye doğru yola çıkmadan kısa bir süre önce Eleonor'u selamlayarak.

Başımı ikisinin önünde eğdim. "Davetiniz ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Kardeşim güvertede bir ileri bir geri volta attı, beni görünce olduğu yerde durdu. "Bana her şeyi anlat."

"Gidip karımı alalım."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OPACUS

SNOWLIN

E Islines'dan ayrıldığımızdan beri hava değışmişti. Sıkıştırıcı bir elektrik zaplaması havada yoğun bir şekilde asılı kaldı sürekli tüylerimi diken diken ediyordu. Demir'in bana bakışında, hareketlerinin daha hesaplı ve temkinli oluşunda, zaman zaman bana attığı sahte gülümsemelerde ve beni uğurlarken attığı son hesaplı bakışta bir terslik vardı. Neredeyse olanları ve asa parçasının bende olduğunu bildiğine ikna olacaktım. Cai burada olsaydı, bana fazla düşündüğümü söylerdi, ama burada değildi ve paranoyanın sınırında olmama ihtimalim çok yüksekti.

Babamın Reuben'i Tanrı bilir nereye göndermesinin üzerinden birkaç gün geçmişti. Ama şato arazisinden en son ayrılmamın üzerinden de aynı sayıda gün geçmişti. Canavarın varlığını bir kez bile hissetmemiştim, baktığım hiçbir yerde. Nissa bana Moregan'ın birliklerinin kuzeye geri döndüğünü söylemişti ve generalin yakın akraba olabileceğine inanmaya başlamıştım.

Belki de canavarın ta kendisiydi. Melanthe ile orada burada karşılaşmıştım, hiç konuşmamıştık ama şimdi bana merakla bakıyordu.

Bir saat önce Nissa, babamın bu akşam gerçekleşecek sekseninci yıldönümü balosu için elbisemi bırakmıştı. Belalı bir diyarın seksen yılı.

"Lütfedilmemişler dün gece geldi, Majesteleri. Üç ada prensi ve Comnhall'dan bir elçi," diye mırıldandı Nissa korsemini bağlarken. "Hizmetkârlar babanızın Prenslere yerleştikten hemen sonra onlarla özel olarak görüştüğünü söylüyor. Tek başına. Yanında başka hiçbir saray üyesi yokmuş."

"Garip, kutsanmamışlar daha önce hiç böyle toplantılara davet edilmemişti. Babam ayağını çiğnemeyi tercih ederdi."

"Birçokları da şaşırdı," dedi sessizce, on dört yaşındaki bir çocuğun vücuduna göre dikilmiş ve ten rengimi yıkayan bulanık safir elbiseyi giymeme yardım ederken. Bu artık benim rolümdü, sadık kız ve Kış Prensesi. Çok iyi oynadığımı söyleyemem ama idare ediyordum.

Nissa saçlarımı taradı, kumaşın rengine uyması için oraya buraya birkaç göz kamaştırıcı elmas tutturdu. Korse her seferinde kaburgalarımın batmasıyla omuzlarımı dikleştirdim ve bir iç çektim. Demir, bu geceki öncelikli hedefimdi. Onu konuşturmak zorundaydım.

"Yarı ırkı nereye götürdüklerine dair bir haber var mı?"

Biraz eğildi. "Mutfak personeli, balıkçıların onu Kutsanmamış Adalar'a doğru giden bir gemiye yüklenirken gördüklerini söylüyordu. Kralın eşini eski kocasının ailesine geri gönderdiği düşünülüyor. Belki üvey kardeşini de oraya göndermiştir."

Bu beni gülümsetti. "Belki de. Belki de talihsiz hava onun yolunu bulacak ve gemisi oraya hiç varamayacak." Ayağa kalktım, Nissa'ya döndüm. "Belki de bu bir trajedi olur."

Gözlerini kırptırdı, görünüşe göre kafası karışmıştı.

Çabucak bir not karaladım ve bir zarfın içine koyarak ona verdim. "Bunu Kirkwall Lordu'na veya Brogmere Lordu'na verdiğinden emin ol. Onlar ne yapacaklarını bilirler. Ayrıca Isjord'dan ayrılmanıza da yardımcı olacaklardır."

Hizmetçi başını salladı, korkmuş görünüyordu. "Her şey için teşekkür ederim, Majesteleri. İyi olmanızı dilerim."

"Hoşça kal Nissa," dedim. "Umarım peşinde koştuğun gelecekte şansın yaver gider."

Balo salonuna doğru ilerlerken her zamanki gibi iki muhafız arkamdan geliyordu. Koridorlardan süzülen yaylı müzik şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı. Belki de onunla birlikte dönmeliydim.

"Bugün alışılmadık şekilde gerginiz, değil mi?" Demir'in zarif sesi tam omzumun üzerinden geldi ve donakaldım. Bana bu kadar yaklaştığını nasıl hissetmemiştim?

Sakin bir yüz ifadesiyle ona döndüm. "Kıyafetlerimizi değiştirelim, bu beni biraz gevşetir," dedim parmağımı ceketinin nakışında gezdirerek. Her nasılsa Isjordan

Giysiler hiçbir zaman ona uygun görünmedi, daha ziyade kostüm olarak ona uydular. "Ayrıca, İsjordian kıyafetleri sana hiç uymadı. Gerçekten geldiğiniz yerde daha az buyurgan kıyafetler giyiyor olmalılar."

Gözleri hafifçe seğirdi ama yine de yeterli bir tepkiydi.

Parmaklarım göğsünün üzerinde durdu. Tam bir sessizlik. Yankı yok.

Gürültü yok. Hareket yok. Ritim yok.

Bileğimi önce sertçe kavradı, sonra kendini bir an geç yakalamış gibi gevşedi. "Yiyecek çok, giyecek az şeyi olmayan bir köy çocuğu bu yünleri asla rahat bulmaz."

"Köy çocuğu mu dedin?" Kaşlarımı kaldırdım ve ona yaklaştım, bulanık yeşil gözleri bana dikilmişti. "Söylesene Demir, kalbi atmayan çocuklar hangi köyden geliyor? Ben sadece bir tane tanıyorum ve Celesteel, Öteki Dünya'yı bir köy olarak görürsem oldukça gücenir."

Yüz hatlarında meydan okuma belirdi, çenesi titredi ve o da bir adım daha yaklaştı, göğüslerimiz birbirine değiyor ve yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. "Söyle bana Snowlin, hangi kız Gece Kralı'ndan kaçabilir?"

"Sana söyleyemem," diye fısıldadım. "Ben bir kadınıam." Gözle görülür öfkesi karşısında sırtışıam büyüdü - bana ilk kez böyle bir yönünü göstermişti. "Sakin ol, köylü çocuk, yaya yalanların beni rahatsız etmiyor. Bir cadının hayat çizginizle oynamasına izin vermeniz sadece sizi ilgilendirir, beni değil."

Domino maskesini yüzüme çekerek, Isjord'un dört bir yanından gelen konuşmacılarla dolup taşan uğultulu odaya doğru topuklarımın üzerinde döndüm. Birkaç selam ve tebriğin ardından kalabalıktan ayrılıp babamın yanına oturmayı başardım.

"Çok güzel görünüyorsun, Snowlin," dedi babam, bakışlarını üzerimde gezdirerek. Kendinden çok memnun görünüyordu, sanki bir zafer kazanmış gibiydi. "Kürsümü her zaman altından daha parlak hale getirdin."

İltifat karşısında donakaldım ve bana sıcak bir baba gülümsemesine benzeyen bir şey verdiğinde ürperdim. Çıngırak ve yılan. Hepsi çok yanlış gelmişti. "Elbise için teşekkür ederim." Ona muhtemelen en iyi ihtimalle yaltaklanmaya benzeyen bir gülümseme sunarak yerime oturdum. "Görüyorum ki Melanthe'yi kaçırıyoruz."

Balo salonunu ağzına kadar dolduran konukları gözden geçirdi. "Kutlamanın bir parçası olması onun için iyi olmaz. Zor bir hamilelik geçiriyor."

Bu komikti, değil mi? Annem için de böyle endişelenmiş miydi? "Baba?"

Bana döndü. "Ne oldu gülüm?"

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedim onun tiksindirici bakışlarını üzerimde tutarak. "Melanthe ile ilişkiniz ne zaman başladı?"

Yüzünde bir gerginlik vardı. "Önemli değil."

"Sanırım artık öyle değil." Annem için göğsümde donuk bir sızı vardı. Bir zamanlar baba dediğim bu yaratığı sevmişti. En kötüsü de onu sevmiş olmasıydı.

son anlarına kadar. Ve bu beni öfkелendirdi. "Ama baba." Tekrar bana döndü. "Sonunu merak ediyorum."

Bir an için bana sanki uyarımı ihtiyatla karşılıyormuş gibi baktı - her zaman yaptığından farklı olarak. Tuhaf.

Lordlar, âlimler ve her türden dalkavuk babamın kıcını öpmek için önümüzde sıralanmıştı. Çok geçmeden yarı uyukluyor ve yumruğuma salyalar akıtıyordum.

"Snowlin," diye gürledi babamın sesi kulak zarlarıma çok yakındı. "Snowlin, Breshall Prensi dans etmek istiyor."

Düşüncelerimi kafamdan silkeledim, genç kutsalsız prensin elini bana uzatmış, ürkütücü derecede solgun yüzünde şaşkın bir ifadeyle durduğunu fark ettim. Fernfoss'ta kutsanmamışlar zenginleşir, hatta gelişir ve daha uzun yaşarlardı. Ancak karşımdaki, mezarlardan getirilmiş, dantellerle süslenmiş, beyaz pudra ve allığa batırılmış, iplerle dik tutulmuş gibi görünüyordu.

"Elbette." Ürkek kahverengi gözleri uzun bir süre yaramın üzerinde gezindiğinde ağzım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

Bizi ayrılan bedenlerin arasına çekti ve bir elini sırtıma koydu. "Bana o maskenin altında büyük bir güzellik olduğu söylendi," dedi fazla hazır bir halk dili aksanıyla, gözleri tekrar yara izime kayd ve ince bıyığı gözlemlerinden hoşnut değilmiş gibi biraz büküldü.

"Ve bana sizin hakkınızda doğru bilgi verildi."

"Neymiş o?"

"Yukarıda büyük bir beyin eksikliği var," dedim çenemi kafasına doğrultarak.

Hırıltısını ürpertici bir gülümsemeye gizlemeye çalıştı. "Senin gibiler gibi terbiyesiz."

"Üstünlük insana bunu yapar. Aşağılık sana iyi davranmadı ama babamın balosuna bir bilet almanı sağladı. Ayağının altında ne kadar işe yaramazlık varsa, kendini o kadar büyük hisseder."

"Bizimle ittifak yapmak istiyor," diye kulağımın dibinde homurdandı. "Söyle bana, bunun neresi aşağılık?"

Gurur değişken bir şeydi ve ben onu bir keman gibi çalmayı biliyordum. "Merhamet görmek övünülecek bir şey değildir. Onun sahip olmak istediği neye sahip olabilirsin ki? Hastalık ve kıtlık mı?"

Küstahlaştı. "Erişim ve bilgi, Prenses. Çok daha değerli."

"Ve siz de bana babamın erişim ve bilgi için size ihtiyacı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"İlkel bilgi. Sizin türünüzün hatalarının altına gömdüğü bilginin aynısı."

Sakarca bir gülümsemeye, "Bu prensesi etkilemek için çok uğraşıyorsun. Lütfen söyleyin, bu yalanı nasıl uydurabildiniz?"

"Bu bir yalan
değil." "Sen
öyle diyorsan."

Son sinirine dokunmuşum gibi görünüyordu çünkü biraz fazla gergin bir şekilde "Anima accissor - bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Ruh katili mi? Neyin peşindeydi? "Yalanlarını bilmeli miyim?"

"Sizin türünüzün silah, nesne ya da kişi dediği şeydir. Ruh kırıbaçlayan bir tür büyü üreten bir şey. Küçük tanrılarınız size her türlü nimeti bahşetti ama siz yine de bu tür bir şey yaratmak için bizim mallarımıza güveniyorsunuz. Anima accissor büyü ile lekelenmemiş metalden yapılmıştır."

"Ve ona sahip misiniz?"

Ürkütücü mavi bakışları parladı. "Kesinlikle. Dağlarımız bununla zengindir. Ve doğru fiyata babanın olacak."

Babamın anima accissor yapmak için kutsanmamış metale ne ihtiyacı vardı ki? Eski silahlar cennetin kapılarının açık olduğu ve her türlü yaratığın gizlice diyarımıza girdiği zamanlarda kullanılırdı. İlahi olan her şey insan silahı ya da gücüyle öldürülemezdi, bu yüzden anima accissor dövülürdü. Ve bu konudaki dersim tam olarak burada sona erdi çünkü günümüzde hiçbir önem taşımıyorlar.

Müzik durdu ve geri çekilerek başımı hafifçe ona doğru eğdim. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

Kalabalığın içine dalmamı izlerken yüzü düştü. Neler oluyordu? Gerçekten, gerçekten ne oluyordu?

Babamın Seraphim'i almak için Esmeray günlüklerine ihtiyacı vardı.

asa parçası. Ama anima aksesuara neden ihtiyacı vardı? Aynı bulmacanın başka bir parçası mıydı?

Kalabalık bir grubun arasında durdum ve kendi düşüncelerime daldım. Babamın asayı koruyan ilahi muhafızla savaşmak için silaha ihtiyacı var mıydı? Tek açıklaması bu olmalıydı. Göklerin koruyucusunu öldürmeyi mi planlıyordu?

Bir el koluma dolandı. Hem de çok sıcak bir eldi ve düşüncelerimin davetsiz misafiriyle yüzleşmek için arkamı döndüm. "Benimle dans etmeden gitmezsin, değil mi?" Demir bana kendini beğenmiş bir bakış atarak sordu. Elimi tuttu ve diğer elini sırtımın alt kısmına koydu.

Bir an için dikkati Breshall prensine kaydı ve bu onu biraz gerdi.

Ona baktıkça her şey daha iyi anlaşılıyordu. "Demir. Bu bir Seraphim ismi, değil mi?"

Ağzı biraz seğirdi. "Öyle."

"Seraphim'in hangi köyündensiniz?"

Parmakları benimkilerin etrafında biraz sıkılaştı. "Sen bilemezsin."

"Eğlendir beni. Ben sıkıldım, sen sıkıldın. Hepimiz sıkıldık." "Maskan. Ben Maskan'ın kuzeyindenim."

Kaşlarım kalktı. "Maskan?" Kıkırdamama izin verdim. "Coğrafyada çok kötüydüm. Nerede olduğunu hayatım boyunca bilemem. Tanrı aşkına, bu konuşmayı devam ettir ve bana tam olarak nerede olduğunu söyle. Yoksa oturalım mı

rahatsız edici Sessizlik ise sen var senin küçük
zenginler arasında salınıyor?"

Sırtışı genişti ve gözleri tekrar Breshall prensine kaydı.
"Heyes'in hemen dışında."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorsun. Babam tarafından işe
alındığınız için ne kadar şanslısınız. Bu nasıl oldu?"

Kıpırdamadan durdu ve ikimizin de bedenlerimiz
çarpışmaya başlayana kadar sallanmasını engelledi.

"Şanslısın, dediğin gibi."

"Harika bir çift yeteneğe sahip olmalısınız."

"Öyleyim."

"Sen bir Scarlet misin?"

"Aura değilim."

"Ama bir tür kutsamaya sahipsiniz?" "Evet."

"Melanthe'nin kutsaması mı?"

Dikkati kutsanmamış prensten bana döndü. "Bir çeşit."

"Bu sizin için nasıl çalışıyor? Yani, asa parçalarını bulma
konusunda. Yeşil ve çirkin olmak, onları bulmak için size
kesinlikle bazı iyilikler yapıyor olmalı." Onun maskesini
düşürmek için kendi yalanlarımın bir katmanından
vazgeçmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Ayakları tekrar durdu ve onunla birlikte ben de durdum.
İşte oradaydı. Sıkı bir ağız, parlayan gözler ve keskin
nefesler. Tuzağa yakalanmış bir tilki gibi.

Bir elimi ağızma götürdüm ve ona masum bir gülümseme
verdim. "Ah, asadan hiç bahsetmedin, değil mi?"

Başını eğdi. "Dans için teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz," dedim, eğilerek. "Ah, Maskan yılın bu zamanı çok güzel, değil mi? Azar yanmamış adaları Mart ayında güzelleşir. Yaklaşık on dört yıl önce bu zamanlarda Maskan tapınağının terasında mango yemiştım. Mutlaka ziyaret etmelisin Demir. Gerçi bir rehber almanı tavsiye ederim. Maskan kesinlikle Heyes'in hemen dışında değil." Bu salak Seraphim'den değildi.

Donuk yeşil gözleri seğirdi ve çenesini o kadar sıktı ki dişlerinin birbirine çarpışını neredeyse duyabiliyordum. Başını yana eğdi, donuk gözleri aniden tehditle parladı. "Bu hiç akıllıca değildi, Prenses."

"Neden?" Kirpiklerimi kırpıştırarak sordum. "Babama söyleyecek misin? Oh, söyle ona, sana yalvarıyorum. Islines'da geçirdiğimiz tutkulu gecede bana açıkladığın sırla ilgili birkaç yakıcı soruma cevap vermesini istiyorum. O gece handa herkes beni duymuş olmalı. Sen ve ben yani. Sonuçta hepiniz bana bu kadar aşıkmiş gibi davranıyorsunuz, böyle bir sırrı nasıl saklayabildiniz?" Bir elimi göğsüme koydum ve yüz hatlarımı perişan halimi taklit edecek şekilde çizdim. "Ah baba, bunu benden nasıl saklarsın? Demir bana her şeyi anlattı. Bana her şeyi anlattı. Nasıl yapabildin?" Yüzünde panik ifadesi belirince elimi bıraktım ve ona gülümsedim. "Hem bu o kadar da gizli bir mesele olamaz. Belki herkes biliyordur bile." Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim olmayan dans eden bir kişiyi durdurmak için elimi kaldırdım. "Özür dilerim efendim. Aurora'nın scep-"

"Yeter," dedi Demir, bileğimi tutup etrafta duyabilecek birileri var mı diye bakarken.

Ona döndüğümde gülümsemem kibardı. "Gördün mü Demir'ciğim, bir ağızdan çıkan sırlar bir kalabalığın dedikodu broşürleri olabiliyor. Ve ne kadar neşeli, bu diyarın her köşesinden herkes günlerce sürecektir bir kutlama için burada, bu kalabalıkta toplanmış."

"Bu da akıllıca değildi."

"Zeka yarışması değil canım. Ama yine de seni geride bırakıyorum. Bir sır için bir sır mı?"

"Bu bir çocuk oyunu değil."

"Hayır, ama o benim. Söyle bana, bir canavarın kanı bir cadıyı nasıl daha güçlü yapabilir?"

Öfkeli bir iç geçirdi ve etrafımıza bir kez daha dikkatle baktı. "Ben nereden bileyim?"

Ona el salladım. "Boş ver onu. Asa parçalarının nerede olduğunu nasıl bulabiliriz?"

Yüzündeki ifade vahşiydi. "Yine yanlış kişiye soruyorsun."

"Sanmıyorum. Ama bana anlatmaya istekli olabilecek birini işaret edin."

Ağzını sıkıca büzdü ve kolumu daha sıkı çekerek beni kendisine yaklaştırdı. "Prenses."

"Moregan'dı değil mi?"

Biraz bocaladı. "Ne sorduğunuzdan emin değilim."

"Huh." O tanıdık rüzgârdan bir parça enseme okşadı ve göz ucuyla etrafıma bakındım. Aynı

Hanai'de hissettiğim duygular etrafımda yoğunlaşmaya başladı ve nabzım hızlandı. Morgan kuzeydeydi. Neden burada hissediyordum? "Bırak beni Demir. Bu değerli prensesi yaralıyorsun."

Bıraktı, sanki farkında olmadan kontrolünü kaybetmiş gibi şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

Hells.

Alevli cehennemler.

Her iki avucunda da kesikler vardı. Biri parmaklarının alt kısmında, diğeri de başparmağının üzerinde. Her iki elinde de aynı.

Sonra aklıma geldi.

Hanai'de canavar kılıcımı yakalamıştı.

Kıvrak, kemikli bir el omzuna dayandı ve ikimiz de sözünü kesen kişiye doğru döndük. "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Melanthe, normalden daha dağınık görünüyordu. "Özel olarak."

Tıpkı hissin geldiği gibi, o da durakladı. Ve bu benim farkındalığımı doğruladı.

Hanai'deki canavar Moregan değildi. Demir'di.

Ulv Islet, insan halindeki oydu. Moregan değil. Başka bir canavar değil. O'ydu.

Başını bana doğru eğdi. "İzninizle, Prenses."

"İzinlisiniz. Demir."

Durdu ve omzunun üzerinden biraz döndü, donuk yeşil gözleri her zamankinden biraz daha canlı bir şekilde parlıyordu.

Belki de ona sırtımı dönmek akıllıca bir fikir değildi, hele de onun babamın canavarı olduğunu yeni öğrenmişken. Ama başım dönüyordu, düşüncelerime her yönden saldıran her türlü bilgiden başım dönüyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Eğer o şey beni kokladıysa...eğer Demir beni Hanai-'de kokladıysa

Yanlış giden bir şeyler vardı. Döndüğüm andan beri bunu biliyordum. Bunca zamandır biliyor muydu? Babam da biliyor muydu? Bana, sözlerime ve davranışlarıma verdiği tepki.

Babam kürsüsünden kalkarak bana doğru ilerledi ve ben ona yaklaşırken donakaldım. Bana bir el uzattı. "Babanla dans etmek ister misin?"

Dört duvar beni içine hapsediyordu, yaklaştıkça yaklaşıyordu. Bir oyun. Döndüğümde babamın oyununa girmiştim. Bunca zaman benimle oynamıştı.

Cevap veremedi bir eli sırtımın alt kısmına kaydı. Belimin üzerinde kıvrılan sahiplenici dokunuş ve başparmağının tenimi kaplayan kumaşın üzerinde daireler çizmesi karşısında ağızımdan bir nefes çıktı. "Majesteleri," kısa bir süre önce tenime tatlı sözler ve vaatler fısıldayan soğuk ses babamı selamladı. "Bu sırayı çalabilir miyim? Korkarım partim yakında geri çekilecek. Bu fırsatı kaçırmak istemem."

Babam bir süre şaşırmış gibi göründükten sonra başıyla onayladı.

Şakaklarımdan ter damlıyordu ve üzerime çöken gerilim yüzünden vücudumu hareket ettiremiyordum. Bu aptalın burada ne işi vardı?

Dans pistine doğru çekilmeye başladığımızda babam "Bir dakika," diye seslendi. Isjord'daki tüm çalışmalarımı riske atacak bu aptalca ifşaat karşısında yumruklarım yarı endişe yarı öfkeyle sıkılmıştı. Babamın neyin peşinde olduğunu çözmeye bu kadar yaklaşımsken olmazdı. "Sen Comnhall temsilcisisin, değil mi?"

Kilian döndü ve ona başıyla selam verdi. "Evet, kralımız en iyi dileklerini ilettiler."

Ne elçisi?

"Biraz daha kal," dedi babam geri çekilirken. "Dün gece senin tarafın geldiğinde seni karşılayamadım."

"Denizde mahsur kaldık, gemilerimiz ancak bu sabah karaya ulaştı. Sizinle daha sonra görüşürüz Majesteleri," diye yanıtladı kibarca. Ve bu babam için yeterince iyi görünüyordu çünkü kanlı kürsüsünde fazlasıyla memnun bir şekilde oturuyordu.

Kilian'ın eli sırtımda kaldı ve bizi bir köşeye çekip bedenlerimizi birbirine bastırarak yavaş bir vals eşliğinde sallanmaya başladı. Beyazlar giymiş ve güzel yüzünü gizleyen gümüş barok maskesiyle kalabalığın arasında bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Ya da belki de benim için göze çarpıyordu.

Bedenlerimizi yakınlaştırdığında, avuç içleri nazikçe üzerimde durduğunda içimi bir ürperti kapladı. O ellerin anısı

üzerimdeki etkisi hâlâ çok tazeydi ve onları düşündükçe bedenim komuta tepki veriyordu.

"Seni aptal," diye tısladım.

"Seni de özledim, dahaara'm. Benim için güzelce gülümse, baban bizi izliyor."

Bunca yıldır ustalaştığım sahte gülümsemeyle dudaklarımı kıvrarak ona baktım. Denizdeki bir çapa gibi, bedenim onun kollarındaki gerginlikten gevşemişti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni geri götürüyorum."

Bir kahkaha attım. Bu seferki oldukça gerçek ve öfkeliydi. "Hayır. Peki gerçek elçiye ne yaptın?"

"Hâlâ gemide uyuyor. Nia onu bir hafta boyunca dinlendirmek için mavi argain karışımı yaptı."

"Seni aptal."

"Bunu zaten
söyledim." "Geri
dön."

Eğilip kulağıma fısıldadı: "Kocanızı böyle karşılamayın hanımefendi." Sırtıma dayadığı eli kalçalarımı sıyrana kadar aşağıya kaydı. "Beni hiç özlemedin mi?"

"Yalanımızı sürdürmemi mi yoksa size gerçeği söylememi mi tercih edersiniz?" "İkisi de olur, gerçek bir yalanı diğerinden ayırt etmekte asla başarısız olmam.

Ağzını. Aslında," diye mırıldandı, "bana yalan söyle. Evliliğimiz için biraz çaba göstermen hoşuma gidiyor."

"Gitmelisin," dedim boğazımı temizleyerek ve tüylerimin diken diken olmasına aldırmadan. "Daha işim bitmedi.

Isjord ile."

"Hemen bitti diyelim çünkü onları buldum."

Ayaklarım durdu ve ona baktım. Bana yalan söylemiyordu.
"Emin misin?"

Başını salladı. "Buradan hemen çıkmamız gerek. Visha kuzey duvarının yanında Melanthe'nin peçesini yırtmak için bekliyor, böylece ikimizi de dışarı çıkarabilirim. Hâlâ izliyor. Söylediğim bir şeye katılıyormuş gibi yap ve koluma gir."

Kilian bizi muhtemelen ezbere bildiği koridorlara doğru götürürken babama dönüp bakmadan söyleneni yaptım. Ana koridorları geçip duvarın yanındaki arka bahçelere açılan kuzey köşesine ulaştığımızda Kilian beni kollarından tutup duvara doğru çekti ve bana iyice bastırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Visha'nın bize işaret vermesini bekliyorum." Maskemi çıkardı ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ve karımın görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Doyumsuz olduğumu kim bilebilirdi?"

Maskesine uzandım ve onu da görebilmek için çektim. Gül pembesi ağzı kıvrılıp sırttığında ağzım kurudu. Onun aksine, ben onun için her zaman doyumsuz olmuştum. "Babam seni tanıyabilirdi, seni aptal."

Maskesini alıp yüzüme yerleştirdi. "Yapamadı."
Kelimelerim boğuk çıktı. "Ben yaptım." Sadece dokunarak.

Düşüncelerimi duyduğuna yemin edebilirim çünkü bana hiç de ona benzemeyen bir sırıtış fırlattı. "Ben de seni tanırdım aşkım." Alnını benimkinin üzerine koydu, ince maske bizi ayırıyordu.

Bazen görünmez bazen de görünmeyen bu katman hep oradaydı. Birbirimizle her birlikte olduğumuzda onu giyerdik. Gerçeği saklamak için bir ateşkes. Rol yapıyorduk, hepsi bu. Başka bir yalan.

"Ne düşünüyorsun?" Kilian beni düşüncelerimden çekip çıkararak konuştu. Eli boynumda geziniyor, başparmağı nabzımı yumuşatıyordu. "Bu kadar sessiz olmana rağmen çok gürültülü."

"Bu düşünceleri duymaktan hoşlanmazsınız."

"Pişmanım deme çünkü her şeye inanırım Pamuk, ama buna değil."

"Keşke hissettiğim pişmanlık olsaydı. Belki de yaptığımız şeyden bu kadar nefret etmek istemezdim."

"Neden nefret etmiyorsun?"

"Çünkü ben böyle çarpık biriyim. Ve bu iş bittiğinde, yüzündeki acı ifadesinin ölümünden daha çok hoşuma gideceğini biliyorum."

Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı ve vücudunun her santimetresinin benimkine dokunduğunu hissederek ona yaslandım. "Tanrım, benimle cinayet hakkında konuşmana bayılıyorum."

Bir çığlık havayı yırttı ve ikimizin de dikkati koridorun sonuna yöneldi.

"İşaret bu." "Oh."

Nasıl hissettiğimi giyiyor olmalıyım çünkü bir kez daha beni tamamen okudu ve sırtarak böbürlendi. Çenemden kulağıma doğru bir öpücük izi bırakmak için eğildi ve şöyle fısıldadı

Seni yatak odamızın duvarına karşı becermeyi tercih ederim, aşkım. Güzel ve yavaş, seninle zaman geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun."

Bir an kale koridorlarındaydık, bir an sonra ise gecenin kavurucu soğuşunda dışarıdaydık ve etrafımız donmuş çamlarla çevriliydi. Kışın bu yıl olduğu kadar sert geçtiğini hiç hatırlamıyorum. Mevsim yıl boyu sürmesine ve bitmek bilmemesine rağmen, sıcak aylarda yumuşuyordu. Yılın bu zamanlarında toprak günde en az bir saat güneş görürdü - her zaman böyle olduğunu hatırlardım. Yine de Hemera döndüğümünden beri toprağı bir kez bile öpmemişti.

Karanlıkta bile bize yaklaşan Visha'nın ışıldayan yeşil gözlerini seçebiliyordum, kapüşonu asık suratına gölge düşürüyordu. "Bu peçe neredeyse mükemmel bir **ş e k i l d e** işlenmiş." Bugün birçok ilkin yaşandığı bir gündü. Visha'nın endişeli görüldüğünü ilk kez görüyordum. "Anlamıyorum. Onun yetenekleri her zaman benimkilerin altında kaldı. Melanthe daha da güçlendi." "Ya da senin yeteneklerin onunkilerden daha az mükemmel olarak yaşanıyor."

dedim, dişlerim takırdayarak.

Kilian ceketini çıkarıp omuzlarıma attı. "Unutma, o canavarın kanını alıyor."

"Canavar," dedim ellerimi ceketinin içinden geçirerek. "Kim olduğunu biliyorum. Demir, genç general."

"Lanet olsun Snow," diye tısladı Kilian, elini gözlerine götürerek. "Bunca zamandır o şeyin yakınında mıydın?"

"Acele edelim," diye ısrar etti Visha. "Bu gece havada bir şey var. Ve ben bundan hoşlanmıyorum."

"Nereye gidiyoruz?" Ormanın çalılıkları arasında onları takip ederek sordum.

Kilian, "Malik bizi Brogmere'de bekliyor," dedi. "Neden orası?"

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve bizi ormanın kenarına doğru yürüttü. "nk Solaryan yöneticilerinin kalkanlarının içinde kaybolmak için izin isteyeceklerine güvenmiyorum." Kafam daha fazla karışmadan açıkladı: "Onlar Beyaz Köprü'de, teyzenin ve kocasının hüküm sürdüğü topraklarda."

Gerçekte ne hissettiğimi anlamlandırmak için içimden bir heyecan ve şok dalgası geçti. "Eleonor her zaman Aryan'ı tercih ederdi, birlikte çalışmaları şaşırtıcı değil."

"Hepsi bu kadar değil, Pamuk. Magnus ve Cora'nın bundan habersiz olduklarından şüpheliyim. Bu kadar yıl boyunca burunlarının dibinde olmaları bana aptalca geliyor," dedi üzüntüyle. Magnus'a yakınlaştığını ve onunla iyi anlaştığını biliyordum- Kilian hayal kırıklığına uğramıştı.

Başımı salladım. "İkisinde de mühür var. Kolaylıkla insan kılığına girebilirler. Ama doğru, onları riske atmak istemem."

"Ve bu süreçte onları, sizi ve kaçınılmaz olarak Olympia'yı Solaryalıları maruz bırakacağız," dedi Visha dalgınca, çantasını bizi bekleyen atlara bağlarken. "Brogmere'deki analitiği zeceğiz. Sen daha az Crafter olmadan önce gidebilir miyiz? Kemiklerim hiç böyle bir soğuk görmemişti."

Kilian'la yüzleştim. "Neden bizi orada silikleştirmiyorsun?"

Arkamdan gelmeden önce beni atına bindirdi. "Görünüşe göre Melanthe tüm topraklarda büyüünün izini sürmüş. Elias, konuklar kutlamaya gelirken Canes'lerin limanı, şehri ve kale alanlarını kirlettiği konusunda bizi uyardı. Büyüm çok güçlüdür; muhtemelen şimdiye kadar Isjord'daki varlığımın farkına varmıştır. Bir sonraki durağımın neresi olduğunu anlarsa, hayvanların bizim kokumuzu almasını sağlayacaktır."

Sable Abyss Ormanı'nda, yolu bire indirecek ana yollardan uzakta üç saatlik bir yolculuktan sonra Brogmere'e ulaştık. Kilian'ın bedeninden ve ceketinden gelen sıcaklığa rağmen uzuvlarım buz tutmuştu.

Burada sorumlu bıraktığım Olimposlu Celdric bizi kapıda bekliyordu. Babamın olası casuslarından bizi gizlemek için birkaç karanlık sokaktan döndükten sonra, şehrin güney duvarına yakın küçük, yalnız bir eve ulaştık.

Daha attan yeni inmiştım ki kapı çarparak açıldı ve herkes irkildi. Işıl ışıl bir kız bize doğru koştu, ta ki ben onun küçük kucağına düşene kadar. "Gelmişsin!" Lara bana sıkıca sarılarak fısıldadı.

"Boyun bir karış uzamış," dedim sarı saçlarını kabartarak. "Sen de mi bir kafa daha akıllı oldun? En son Celdric'ten duyduğuma göre sınıfta uyurken yakalanmışsın."

Bu onu geri çekip somurtmasına neden oldu. "Askerlerin tüy tutmayı değil, kılıç sallamayı öğrenmeleri gerekir."

Kilian onun önünde diz çökerek, "Hemen okula dönmen gerekiyor," dedi. "Bir kılıç sallanmaz, teslim edilir."

İkimiz de onun sözleri karşısında gözlerimizi devirmıştık ama kız kısa süre içinde onun kucağına uçtu. İsteksizce çekildi ve ikimize de sözsüz ama sorularla dolu bir bakış attı.

"Ondan hoşlanmaya hakkın var Lara. O benim düşmanım, senin değil. Yine de ben olsam ona bağlanmazdım. Düşmanlarım uzun süre düşman olarak kalmazlar."

Sanki onu elinden alacakmışım gibi Kilian'a sıkıca sarıldı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü onu öldüreceğim."

"Hâlâ bir şansım olduğunu duyduğuma sevindim," dedi Mal. Kapının çerçevesine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünde kardeşiyle benim aramda gidip gelen bilmiş bir alaycı ifade vardı. "Hadi ama baldız, ikimiz de biliyoruz ki asıl istediğin benim."

"Karımla flört etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" Kilian kardeşine ağır bir çanta fırlatarak sordu.

Mal o şeyi sanki ağırlık tüyleriymiş gibi yakaladı ve bana bir göz kırptı. "Yarın için hazır mısın?"

Başımı salladım. "Sen mi?"

Kilian'ın atları ahıra yönlendirdiği yerin arkasına bir bakış fırlattı. "Bizimle gelmesini istemediğine emin misin?"

"Onları serbest bıraktıktan sonra kardeşlerimin göreceği ilk şey annelerinin katili olmayacak."

Mal'ın yüz hatları gerildi, güçlü çenesinde bir tik oluştu. Söylemek istediği her neyse, Kilian'ın eli sırtımdan geçip enseme dolanınca yarıda kesildi.

Oh, Tanrım.

Yüzümün kızardığından, kulaklarımın bile yandığından emindim. Bu şimdi çok daha samimi hissettiriyordu. Tutuşu ve dokunuşu bir hak iddia etmek gibiydi. Neden buna sahip olmasına izin vermiştim?

Düşüncelerin eziyetine rağmen ona yaslandım.

İki kardeş arasında geçen sessiz konuşma Mal'ın boğazını temizlemesine ve her zamanki kendini beğenmiş ifadesini takınmasına neden oldu. "Lara'nın büyükannesi çılgın bir akşam yemeği hazırlamış. Eminim ikiniz de açsınızdır."

Akşam yemeği çoğunlukla sessiz geçti. Lara'nın dövüş gevezeliği ve kılıcın nasıl kullanılacağına dair el jimnastiği dışında geri kalanlar sessiz ve odaklanmıştı. Mal sanki bu âlemin tüm sırlarını barındırıyormuş gibi duvardaki boş bir noktaya odaklanmıştı. Visha büyü kitabına, Kilian ise beni deliliğin eşiğine getirmeye odaklanmıştı. Lara'ya ve büyükannesine dikkat etse de kalçamdaki eli onun odak noktasıydı. Eteklerimin altına soktuğu eliyle ileri geri gidip gelerek etime masaj yaptı ve okşadı. Beni kızdıracak ve ihtiyaçtan nefes nefese bırakacak kadar ileri gitti.

Oturduğum yerde yeterince kıvrandıktan sonra elini tuttum ve kulağına "Ne yapıyorsun?" diye seslendim.

Elmasından bir ısırık aldı ve bana döndü. "Ne demek istiyorsun, aşkım?"

"Seni aptal."

Şakağıma bir öpücük kondurdu ve eğilerek mırıldandı:
"Senin."

Sadece senin."

Çorbama geri döndüğümde herkes sessizleşmiş, Kilian ve bana bakıyordu.

Mal koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini eğlenerek ikimize dikti. "Ee, Henrik."

"Bana öyle deme."

Mal çenesini bana doğrulttu. "Neden sana böyle hitap edebiliyor?" "Çünkü bir gün bana Henrik III'ü verecek ve bana vereceğin tek şey baş ağrısıdır."

Ağzım açık kaldı. Visha'nın çatalı elinden kaydı. Mal bir kurt gibi sıırttı. Lara'nın gözleri kocaman açılmıştı, büyükannesi ise ikimizin arasında şaşkın şaşkın göz kırptıyordu.

Diğer yandan Kilian? Gevşemiş. Elmasını yiyor.

"Kendi sözlerinde boğulmayacaksan," dedim ayağa kalkarak. "Umarım o elmada boğulursun."

Kahkahası dışarıya kadar taşıtı. Karlı verandaya henüz adım atmıştım ki güçlü kollar ve sıcaklık beni sardı. Gözlerim kapandı ve dinledim. Hissettim.

"Benim olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatarak yavaşça ona döndüm. "Hayır." Eğer bir şey varsa... o her zaman oydu.

"Neden hep gözlerini kapatıyorsun?"

Her şeyi hissetmek istiyorum. Dikkatim dağılmadan. Tamamen. "Bilmiyorum."

Başparmağı nabzıma dokundu. "Ne oldu?"

Bazı nedenlerden dolayı ona söylemeye karar verdim. "Ya benimle gelmek istemezlerse?"

"Neden seninle gelmek istemesinler ki?" "Ya benden nefret ederlerse?"

"Neden senden nefret etsinler ki?" "Ya onlar-"

"Sadece seni susturmak için bile olsa o ağzı öpmek istiyorum."

Lara'nın büyükannesi üçümüzün geceyi geçireceği odayı işaret ederken, "Sıkışık düzenlemeler için özür dilerim," dedi. "Ev küçük ve alt kattaki oda geceleri buz gibi oluyor."

Kilian, "Sorun değil," diye karşılık verdi.

Mal alay ederek başını salladı ve odanın içine doğru ilerledi. "Senin için söylemesi kolay."

O, Kilian ve ben odayı paylaşacaktık, Visha ise Lara ve büyükannesiyle. Mantıklı olan tek düzenleme buydu.

Mal onun dinlenmesi için yerde yumuşak bir nokta oluşturmaya çalışırken, ben de Kilian'ın yaralarını kontrol etmek istedim.

"Bak," dedi elini yaraların hâlâ kızgın, pembe etinde gezdirerek. "Bir süre daha yaşayacak."

"Bir keresinde neredeyse bacağını kaybediyordu," dedi Mal, derme çatma şiltesinin üzerine uzanırken. "Piç kurusu iyi olacak."

Önünde diz çökerek Moriko'nun genellikle onun için hazırladığı merhemi açtım ve yaralarına sürdüm. "Aşkım," dedi, bir kolunu belime doladı ve beni yukarı kaldırdı. "Yer soğuk."

Ayağa kalkmadan önce beynimin saçma bir parçası öne eğilmemi ve karnına bir öpücük kondurmamı sağladı. "Tamamdır."

Biraz geriye yaslandı, gözleri parıltılarla dalgalanıyordu. "Acımı öpmek mi?"

"Hilal cenneti aşkına," diye homurdandı Mal. "Lütfen birbirinizi hançerlemeye geri dönün."

"Hançerlerden bahsetmişken," dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını kendime doğru çekerek. "Breshall Prensi bana anima accissor hakkında bir şeyler anlattı. Babam onlardan metal satın alıyormuş. Ama babam canavar yetiştirip Aurora'yı bir araya getirirken neden silah üretmeye ihtiyaç duysun ki?"

Kilian bu haber karşısında telaşlanmış görünmüyordu. "Metalin silah yapımında kullanıldığını özellikle söyledi mi?"

"Hayır. Ama başka neden babamın buna ihtiyacı olsun ki?"

"Anima accissor genellikle Highwall'da yaptığımız gibi duvarları güçlendirmek için bir simge olarak kullanılır ve bu da perdeyi daha güçlü hale getirir - kutsallaştırılmamış metal güçlüdür ve onu yaratmanın ana bileşenidir. Bu onun savaşa hazırlandığının, her türlü tepkiye hazırlandığının işareti olabilir. Silas Solarya'nın Octa Virga'dan haberdar olduğunu biliyor. Muhtemelen saldırmaya başladığında diğer krallıklardan direniş bekliyor. Bu direnişle uğraşacak zamanı olmayacak.

Aurora diyardı küle çevirmeye çalışıyor." Bir elini kalçama koyarak beni nazikçe kendisine yaklaştırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Eğer söylersem, Kilian'dan ders alırım."

"Yani kötü sonuçlar ve kötü neticeler doğuracak kötü şeyler."

"Ha ha."

Biraz gülümsedi ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Eğer gülecekse, bunu tam olarak yap ki duyabileyim."

Mal derme çatma yatağından doğrulup oturdu. "Kutsal Cynth, o hep böyle midir? Çiçekçi kız gibi konuşarak seni nasıl yatağa attı?"

"O kocaman c-"

Kilian hemen bir elini ağızma doladı ve Mal kahkahalarla uludu. "Aferin kardeşim."

Adam gözlerini bana dikti. "Boyutun sizi tatmin etmesine sevindim."

"Ben de memnunum," dedim, yatağa atlayıp yorganın içine girdim. Çok sevindim.

O da aynı şeyi yaptı ve beni kendine doğru çekti.

Göğsüne sarıldım, sarılmanın verdiği his uykumu getirmeye yetti.

Genç Castemont hâlâ dönüp duruyor ve döşeme tahtasını gıcırdatıyordu. Beni uyanık tutan tek şey.

"Mal için üzülüyorum," diye fısıldadım. "Ona buraya gelmesini söyleyeyim mi, bir sürü yer var."

"Kardeşimi gerçekten öldürmek istemiyorum," diye mırıldandı yüzünü saçlarıma gömdüğü yerden.

Yavaşça **o n a** doğru döndüm ve kollarımı vücuduna dolayarak yüzümü göğsüne sakladım.

"Daha iyi misin?" diye sordu, başımın tepesini öperek. "Mhm."

"Çünkü ve Aşk. hepsi Tanrılar, Yapma. yap herhangi bir şey içinde Varlığım," diye iç geçirdi Mal.

"Ah, Kilian, tam orada, ah," diye yüksek sesle inledim ve beni tutan adam kahkahalarla sarsıldı.

Mal bize arkasını dönerek, "Çok komik," dedi.

"Kilian?" Ellerimi gömleğinin altına sokarak sordum. Bizi daha yakına çekti. "Hm?"

"İyi geceler."

"İyi geceler, aşkım."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SUDUS

SNOWLIN

W Bu sabah erken saatlerde Whitebridge'e giden yasadışı bir gemiye bindiler.

sabah kuzeydeki Brogmere iskelesinde Visha Kilian da daha batıya gitmek için bir tane daha aldı. Melanthe'nin perdesinin dışına çıktıklarında, izlerini kaybettirmeden Olympia'ya doğru yol alabileceklerdi.

Neredeyse karaya varmak üzere olmamıza rağmen, kardeşlerimi yakında göreceğim düşüncesi içime yerleşmemiştir. Hâlâ hayatta oldukları gerçeği en başından beri içime yerleşmişti. Sanki bunca zamandır kederimi yatıştırmak için ruhları kovalamıştım ve bunun faydası olmuştu ama şimdi gerçek oluyordu. Neye benziyorlardı? Beni hatırlayacaklar mıydı? Kaçtığım için benden nefret ederler miydi? Benimle gelmek isterler miydi?

Malik yanımda vakur ve sessiz bir şekilde durdu, sessizce etrafımızı gözlemledi, tehlike sesinde atlamaya hazırdı.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar güvertenin altına sığınmış, daha sıcak topraklara doğru gizlice seyahat ediyorlardı. Bu beni şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. Isjord'un Numengarth'ın başkenti olduğu söylenirdi ama pek çok kişi için olması gerektiği kadar nazik değildi. İş zordu ve hayat dondan, kısa günlerden, uzun gecelerden ve evinizin dört duvarından ibaretti. Sizi kendi yaşam tarzınıza mahkum etmek için iyi para ödüyordu.

Yüzüm kapüşon ve eşarbın altında gizliydi, ama çok azı bana şöyle bir bakmıyordu, tamamen bana bakıyorlardı.

"Altın gözler," diye konuştu küçük bir kız annesinin kucağından. "Annem altın gözlü pek kimse olmadığını söylüyor."

Dehşete kapılan anne eliyle kızının ağzını kapattı. "O yorgun, hanımefendi, onu affedin."

Kız annesinin elini ısırdı ve biraz fazla yüksek sesle konuştu, "Ama sadece Verglaserlerin gözlerinin sarı olduğunu söylemiştin anne. En soğuk hissettiklerinde bile gözlerinde güneşi görmek. Hatırlatılmak için-"

Anne kızını iki eliyle susturdu.

"Sıcak içimizde yaşar, soğuk ise dışımızda. Kalplerimizin soğumasına izin vermemek için," diye bitirdim. Benim kan soyum kabarcıklı buzun kalbiydi. Çağlar önce, Krig'in Aura'sı o kadar güçlenmişti ki, korkulacak bir şey haline gelmişti. Büyünün insanlıklarının önüne geçeceğinden korkan Krig, en güçlü Aura'sına son bir şey daha hediye etmişti: tiksindiğim gözler. "Güzel bir hikâye," dedim, elimi cebime attım ve Lara'nın bana verdiği bir parça çikolatayı uzatarak

küçük kıza yolculuk. "Krig'in kutsadığı korkunç gerçek için insanca davranması için hatırlatıcılara ihtiyacı vardı." Eşarbi yüzümü gösterecek şekilde aşağı çekerek bir parmağımı dudaklarımın üzerine koydum.

Hem anne hem de kız nefes nefese kaldı ve sessizlik içinde kıvrılmadan önce hızla başlarını salladılar.

Gemi başarılı bir şekilde kıyıya ulaştı ve kısa süre içinde büyük limana doğru ilerleyen kalabalığın arasına karıştık. Balıkçı kentinde ağır bir balık, bağırsak ve tuz kokusu vardı ama gemiye bindiğimizde aldığım çamur köpüğü midemin tepki vermesini engellemiştir.

"Neden onlara yüzünü gösterdin?" Alıcı ve satıcıların oluşturduğu yoğun kuyruktan ayrılırken Mal sordu.

Bir elimi güneşten boncuk boncuk terleyen alnımda gezdirdim. "Korkmamaları için bir nedene ihtiyaçları vardı ve ben de onlara bunu verdim."

Kapüşonumun tavanına bir fiske vurdu. "Korkulmaktan hoşlandığını sanıyordum."

"İstiyorum ama korkuyu kontrol etmeyi daha çok seviyorum."

Deniz kıyısındaki kasaba, bir taraftan diğerine koşuşturan bedenlerden oluşan tek bir kümeye dönüşmüştü. Mal beni iki kez neredeyse kalabalığın içinde kaybettikten sonra kolumdan tutmuştu. Şehrin ön cephesinde uzanan bir çarşı, tezgahlarının önünden geçen herkesle ticaretlerini pazarlık eden her türden satıcıyla doluydu.

"Bir pusulaya ihtiyacımız var," dedi Mal, beni bir dizi tezgâhın üzerinden sürükleyerek.

O pusulayı ararken bakışlarım bir şeye takıldı. Yeşim kadife bir sehpanın üzerinde her şekil ve boyutta onlarca beyaz güneş taşı duruyordu.

"İyi bir seçim," dedi tezgahın arkasında oturan yaşlı bir kadın, masmavi büyük bir şemsiyeyi yüzüne doğru tutarken. "Güneş taşı yeni başlangıçları simgeler. Önümüzdeki yeni bir günü ve parlak bir geleceği. Eğer güneş doğarken takarsanız-"

"Parlıyor," dedim göğsümde eski bir yaranın yeniden açılması gibi donuk bir ağrı zonklarken. Buraya gelmiş miydi? Sam buraya adım atmış mıydı? Onun varlığını en azından bir kez daha hissetmek umuduyla gözlerimi kapadım. Ama o gitmişti. Tıpkı annemin gittiği gibi.

Kadın ayağa kalktı ve güneş rengi bir taşı işaret etti. "Bunu önerebilir miyim? Kehribar rengi gözlerinizle uyumlu olur."

"Buraya satın almaya gelmedim."

"İki tane," dedi Mal arkamdan, kadına iki gümüş Dar uzattı ve masadan iki kehribar kolye aldı.

Kolyeyi bana takmadan önce itiraz bile edemedim.

"Diğeri," dedi ikinci kolyeyi kaldırarak. "Küçük Skygard için. Onu bulduğumuzda."

"Bunu giyemem, Mal."

"Elbette alacaksın. Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün." Bir kolunu omzuma attı ve bizi tekrar kalabalığın içine doğru yönlendirdi. "Bunu yeğenime ver."

Bir iniltiyle karnına dirsek attım ve acıdan çok gülmekten kıpkırmızı oldu.

Şehrin kenarına vardığımızda ağır giysilerimi çıkardım ve Mal'ın Ak Köprü'nün doğu limanından satın aldığı ince pelerini giydim, böylece Solaryalı askerlerin merak konusu olmamayı umuyordum.

Bir orman çalılığına ulaştığımızda attan indik. Son iki saattir dinlenmeden yol aldığımız düşünülürse, ortası yeterince derindi. Mal çantasından bir harita ve satın aldığı pusulayı çıkardı. Görünüşe göre harita Visha'nın eseriymiş. Beyaz parşömen kağıdının üzerine hafifçe parıldayan ince siyah benekler serpiştirilmişti ve bize yol göstermesi için hazırlanmıştı.

"Elin," dedi Mal, yanından bir hançer çıkararak. Ucunu parmağıma sapladı ve selin beyaz haritaya damlamasına izin verdi. "Bu bizi senin kanından olanlara götürecekt."

Birkaç eziyet dolu uzun an boyunca hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Kırmızı izler harita boyunca ilerlemeye başladığında rahatlayarak iç çektim ve sarktım. Kısa bir yoldu, yani yaklaşmıştık.

İçime yeni bir tür panik yerleşti ve nefes almak zorlaştı. Nefes alamıyordum.

"Kar mı?"

Yüzü endişeyle şekillenmiş olan Mal'a döndüm. "Bu bir rüya değil, değil mi? Aslında kabuslarımın çoğunun başlangıcına çok benziyor." Kardeşlerimin peşinden koşmam. Onları bulmak ama onlara ulaşip kurtaramamak.

Yaklaştı ve yüzümü avuçladı. "Bu bir rüya değil. Bak, sana dokunuyorum ve Kilian zihninin gücüyle beni sihirli bir şekilde yakıp kül etmedi."

Bu ona bir sırtış kazandırdı.

Ellerini kaldırdı, havaya kaldırdı ve dalgınca etrafına bakındı. "Yine de bunu ona yakıştıramazdım." Başlığımı tekrar başımın üzerine çekerek, "Hadi gidip onları bulalım" dedi.

Bizi atlarımızı bıraktığımız küçük bir köye getirene kadar haritayı takip ettik. Yolun sonuna yaklaştıkça, nabzım daha da artıyor ve başka bir şey duymamı zorlaştırıyordu. Sadece Mal'ın güven verici konsantrasyonu beni ara sıra kendime getiriyordu.

Aniden durdu. "Ayrıldı."

Elindeki haritaya baktım ve patikanın ikiye ayrıldığını gördüm. "Ayrılmış olmalılar."

"Bu onların serbestçe dolaştıkları anlamına gelmez mi?"

"Bilmiyorum, Mal." O acı yanlışlık hissi, acı veren bir kan hücumu gibi başımın arkasında geziniyordu. Belki de benden uzakta, her şeyden uzakta yaşamayı seğmişlerdi? Belki de mutluydular. Belki de yalnız kalmak istiyorlardı.

Patikalardan birini birlikte takip etmeye karar verdik. Eğer bu bir tuzaksa, ayrı ayrı kaşmaktansa birlikte kaçmak daha kolay olacaktı. Güneşten yanmış ormanın çalılıkları biz ilerledikçe daha da sıklaştı.

Birden Mal dirseğimden tutup beni geri çekti ve ikimizin de yere yuvarlanmamıza neden oldu.

Zorla.

"Bir kalkan," dedi keskin bir dalın kalçasına battığı yeri ovuşturarak. "Yukarı bak."

Yeşil orman tavanının seyrek olduğu küçük bir alanda, ışık önümüzdeki havaya vurdu ve ince havadan bir yansıma geri döndü. Elime bir taş alarak kalkana doğru fırlattım. İnce büyü tabakası gökkuşağı benzeri bir dalga halinde sekti ama taş diğer tarafa güvenli bir şekilde indi.

Mal onun önünde çömeldi. "İyi düşünülmüş bir tuzağa benziyor." "Ya da bir hapisane."

Kalkanın üzerinde bulunduğu çevreyi araştırırken acı dolu bir süre geçti. Sadece bir toprak parçasının üzerinde değildi, kilometrelerce devam ediyordu. Kalkanın analizleri birbirini tutmuyordu ve bu noktada bir tuzak gibi hissettiriyordu. Dışarıda mı tutmak içindi yoksa içeride mi?

Yarı yolda buluştuğumuzda Mal, "Köye çok yakın," dedi. "Bir avcı ya da çocuklar bile buradan geçerken bunu fark edebilir. Bu bir Glare'in işi değil. Onların büyüleri bir Verglaser'inki gibi katı ve fiziksel, tıpkı bir elementalin her büyüleri gibi."

Başımı salladım. "Karanlık zanaatın kokusunu tanıyabilirdim."

"Belki de," dedi bir elini kalkanın içinden geçirerek, "karanlık zanaat değil. Bir Magi şifacısının işi olabilir. O beyaz cadılar da pek iyi değil. Eğer Kilian burada olsaydı

bunu biraz anlamlandırabilirdi." Bana döndü. "İçeri girelim derim."

Bileğinden tutup kalkanın dışına çektim. "Gececeğim, ihtiyacım olan son şey-"

Ben karşı çıkmaya başlamadan önce elimi tuttu ve ikimizi ince kalkanın karşısına çekti. "Ne diyordun?" diye sordu bana kendini beğenmiş bir sırıtışla.

"Malik Castemont, seni lanet olası aptal."

"Bir şey değil. Şimdi gidelim. Güneş batmak üzere ve ikimiz de karanlıkta neredeyse kör olduğumu biliyoruz."

Bu salak.

"Kahretsin," diye tısladı, haritayı ve pusulayı sallayarak. "Kahretsin."

Haritayı aldım ve artık kurumuş olan kan lekesini not ettim. Büyümün bir parçasını açarak elektrik çağırdım. Büyünün parıltısı parmaklarımın arasından süzüldüğü anda içimi bir rahatlama kapladı. "Büyü kullanabilirim."

"Sadece kara büyü değil. Kesinlikle bir Magi şifacısının işi."

"Çok yaklaşmıştık, buradan uzakta olamaz."

Mola vermeye karar vermeden önce ormanda daha da ileriye daldık. Isjord'da donarak geçirdiğim haftalardan sonra sıcaklık çok fazlaydı ve çok erken gelmişti. Ciğerlerim yanıyordu ve cildim kemiklerimin üzerinde zımpara kağıdı gibi hissediyordu.

"Nedir o?" Mal, yakınlardaki bir ağaç dalının üzerinde duran dokuma bir sepete ve bir yaya uzanarak sordu.

Daha ona yaklaşmadan, yukarıdaki ağacın tepesinden kukuletalı bir figür atladı, elindeki hançeri ona doğrultmuştu.

Mal, onu sıyırıp geçemedi gözden kayboldu.

Kukuletalı figür hızla topuklarının üzerinde döndü ve hançeri parmaklarının arasında döndürerek tekrar Mal'a doğru yöneltti.

Kılıcımın üzerindeki elim dondu. Kafam o hançer hareketini defalarca tekrarlardı. Bu hareketin tanıdıklığı beni anılarımla vurdu.

Önce altından sonra üstünden geçer. İşin püf noktası bilekte, çok fazla çevirirsen daha hızlı hareket eder ve sonra dengeni kaybedersin, Eren'in sesi kulaklarımda o günkü tazeliğiyle çınladı.

Mal tam önlerinde kayboldu, bileklerinden yakaladı ve kapüşonunu aşağı çekmeden önce bir kolunu boynuna sarmak için döndürdü.

Önce kızgın zümrüt gözler gözüme çarptı, sonra da hafızamın geri kalanı nabzımda ağırlı bir zonklamayla aktı. Aynı yumuşak yüz hatları, aynı yuvarlak bakışlar, aynı sarkık ağız ve paylaştığımız aynı uzun siyah saçlar. Onu hatırladığım o küçük, sessiz kıza hiç benzemiyordu. Saçlarını düzgünce örmeyi seven, Ken'in bize kurtardığı çürük kirazlarla pembeye boyanmış elbise parçalarından fiyonk yapan kıza. Önümde duran kız -kadın- bir zamanlar onu hatırladığım hiçbir şeye benzemiyordu. Çok güzeldi. Büyümüştü.

Mal'ın pençesinde çırpınıyor, vahşi saç telleri yüzüne dökülüyordu. "Bırak beni!"

Kadın omzunun üzerinden ona ters ters bakınca, adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Merhaba küçük kuş."

Gerçektir. O gerçektir.

"Thora?" Küçük bir adım atarak sordum. Çok ani hareket edersem, her şey kaybolur muydu - o yine kaybolur muydu?

Kıvrınmayı bıraktı, bakışları bana kaydı. Dinginlik. Sanki tüm dünya dönüşünü durdurmuş gibiydi. Kız kardeşimin bakışları benimkileri bulduğunda sanki başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Kapüşonu indirdim ve yüz ifadesi paramparça oldu, acı ve kafa karışıklığı parçalarına ayrıldı.

"Thora?" Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım, gözyaşlarım yüzümden akarak önümdeki kız kardeşimi bulanıklaştırdı. "Rora?" Bu bir rüya değildi. Değildi. Nefes alamıyordum. Ona tekrar seslendiğimde görüşüm bulanıklaşmıştı, "Rora?" Çağırma kulak verecek miydi yoksa bir duman gibi yok mu olacaktı?

Beni uzun bir süre süzdü. Yara izimden saçıma ve gözlerime kadar yüzümün her ayrıntısını not etti. "S-Kar?" Başını salladı ve gözlerini sıkıca yumdu. "Olamaz. Olamaz." Gözyaşları yanaklarını boyadı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek hıçkırır hıçkırır ağladı. "O öldü. Öldü," diye tekrarladı kulaklarını kapatarak ve sonra daha yüksek sesle hıçkırarak gözlerini açtığında beni tekrar karşısında buldu. "Snow."

"Rora," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

Koştı ve kendini kollarıma attı, yüzünü saçlarıma bastırdı, sanki yok olacaktım gibi bana sıkıca sarıldı. O

Titriyordu, elleri sanki kayıp gidecekmişim gibi sıkıca bana yapışmıştı. Çığlıkları kalbimi parçaladı ve aynı zamanda tamamen onardı. "Nerelerdeydin? Neredeydin Pamuk?"

Ona sarıldım. Yine kız kardeşime sarılıyordum. "Artık buradayım. Buradayım."

Çığlıkları daha da yükseldi, daha da boğuklaştı. "Sen ölmüştün." Geri çekildi, parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi, hâlâ hayal gücünün bir kurgusuymuşum gibi beni aradı. "Senin öldüğünü söyledi, Pamuk. Adriatyalıların seni ve annemi öldürdüğünü söyledi. O da hayatta mı?"

Bakışlarında umut vardı ve ben onu kıracaktım. Boğazım tıkanmıştı ve kelimelerim boğuk boğuk çıkıyordu: "Hayır. O gece öldü. Senin öldüğünü sandığım gece."

Bu açıklama karşısında bocalamasını bekliyordum ama o sadece ölümüyle barışmış gibi başını salladı. Benimkiyle de. "Aryan sana nerede olduğumuzu söyledi mi?"

Gerildim, kızgın kanımda öfke fırtınaları koptu. "Hayır, o yapamadan ben onu öldürdüm."

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Sen... Aryan'ı mı öldürdün?"

"Koca kafasını gülünç derecede küçük omuzlarından kurtardım." Biraz yüzünü buruşturdu ve sonra güldü. Hâlâ aynıydı.

Aynı şen kahkahalar. Ve bu kalbimi acıttı - korkunç ve çok şiddetli bir şekilde. "Eskiden ona söylediğin gibi onunla top mu oynadın?"

"Tanrım," diye mırıldandı Mal kendi kendine, kestane sepetinin yanına yerleşirken.

"Yaptım," dedim ve ikimiz de kıkırdadık. "Bir turna balığına da astım ama tırtıl değil sinek doldu."

Kolunu sulu orman gözlerinin üzerinden geçirdi. "Eren sana kelebeklerin böyle büyümediğini söylemişti."

"Yaptı," dedim, parmaklarımı yüzünde gezdirmek için uzandım. O gerçektir. Her şey gerçektir. "O yaptı."

Çevremizdeki yapraklar hışırdadı. "Thora, ne-" Ayağa kalkıp yüzümü ona döndüğümde derin ve keskin ses kesildi. Uzun boylu, onu hatırladığımdan çok daha uzun boylu olan ağabeyim orada, benden sadece birkaç adım ötede durmuş, bize bakıyordu. Ela gözleri, her zamanki gibi siyah kısa saçları, burnunun üstündeki o küçük yara izi ve mutfakta onu düşürdüğümde üst dudağında oluşan diğer yara izi, hepsi hâlâ oradaydı. Kardeşim gerçekten buradaydı. Bakışları benden Thora'ya sıçradı. "Tanrıların benimle zalimce oynamadığını söyle bana."

Sesini tekrar duyunca boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. "Tanrılar başka türlüünü bilemezdi," dedim sesim titreyerek.

Ağlamaklı, boğuk bir kahkaha attı ve ben koşarak kollarına atladım. Kendimi yeniden on yaşında hissediyordum, beni çekip döndürdüğü ve gözümde yıldızlar parlayana kadar döndürdüğü zamanları. Hâlâ aynı kokuyordu. Çam ve kar gibi. Kardeşim hala kardeşim gibi kokuyordu.

"Nasıl?" diye sordu, nefesi kesilmiş bir halde. "Nasıl mı?"

"Kaçtım," diye fısıldadım, gözlerim dolmuş ve sıcak yaşlar akıyordu. "Kaçtım."

Eliyle başımın arkasını kavradı. "İyi iş çıkardın. Çok iyiydin."

Bu beni kırdı. Beni tamamen kırdı. Kalbim yine ağladı. "Söz vermiştin," diye suçladım onu sıkıca kavrayarak. "Bana söz vermiştin."

Bana daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ne zaman bu kadar uzadın?" Onu bırakmayı reddederek sordum.

"Neden hiç büyümedin?"

Omzuna bir şaplak attım ve beni yere bıraktı. Parmağını yanağımdaki yara izinin üzerinde gezdirirken yüz ifadesinin köşelerinden hüznün damlıyordu. "Çok üzgünüm Lin." Yüzümü avuçladı, hâlâ hayretle bakıyordu. "Benim küçük kız kardeşim."

"Neden kestanelerimi yiyorsun?"

Kız kardeşimin öfkeli sesiyle arkamı döndüm. Mal ormanın zeminine bağdaş kurmuş kestane kabuklarını ayıklıyordu. "Neden, hepsini kendin mi yiyecektin?" diye sordu Thora'ya uzun, yavaş bir bakış atarak.

"Kim o?" Eren korumacı bir tavırla yanımda durarak sordu.

Mal ayağa fırladı ve ona bir el uzattı. "Malik Castemont, hizmetinizdeyim."

Eren kafası tamamen karışmış bir halde onun elini sıktı. "Castemont? Sen Kilian'ın kardeşi misin? Küçük Mal?"

Hem Mal hem de ben gözlerimizi kocaman açarak kardeşime baktık. "Onu tanıyor musun?" Mal özür dilercesine bana bakarak sordu.

Eren cevap vermek yerine şaşkın bir ifadeyle "Neden kız kardeşimle birliktesin?" diye sordu.

"En hafif tabiriyle karmaşık, ama uzun lafın kıtası, o benim kardeşimle evli," dedi Mal, ben onu durduramadan.

Hem kız kardeşim hem de erkek kardeşim bana şaşkın şaşkın baktılar ve ben de yüzümü buruşturmuş olabilirim.

Kardeşim şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Kilian'la mı evlendin?"

"Ona ismiyle hitap etmeyi kes," dedim biraz fazla kızgın bir şekilde.

Eren kaşlarını kaldırdı. "Kocanıza ismiyle hitap etmiyor musunuz?"

Yine irkildim.

Eren'in gözleri sertleşti. "Babamın bununla bir ilgisi var mı?"

"Bunun için oturmak isteyeceksiniz," dedim yere çökerek.

İkisine de tüm hikayeyi anlattıktan sonra, Mal ve ben biraz kestane yerken, ikisi de anlattıklarımı düşünürken sessizce oturdular.

"Korkutucu," diye mırıldandı Mal yanımda ve ben ona döndüm. "Birbirinize ne kadar benzediğiniz ve aslında ne kadar benzemediğiniz."

Kız kardeşimde son bulan görüş alanını takip ettim. "Gençken neredeyse birbirimize benziyorduk." Amcamın onu incitmeyi sevmesinin nedeni buydu. Sert bir acı yumağını yuttum.

Benim yüzümden yaşadığı onca şeyi hatırlayarak.

Bana soyulmuş bir kestane uzattı. "Sence bunu yeterince düşündüler mi yoksa başka bir gün mü dönelim?"

Bacağına tekme attım ve o da güldü.

"Octa Virga," diye s e s l e n d i Eren dalgınca, yere bakarak. "Bizden... daha mı güçlü?"

Başımı salladım. "O bir cennet koruyucusu, tam olarak söylemek gerekirse beyaz alevin koruyucusu. Babamın şansı yaver gitti."

"Ama sende bir parça var."

"Evet."

"Ve Kilian tüm bunlar için sana yardım mı ediyor?"

Bu kez kaşlarımı çattım. "Babam yoluma çıkmadan önce Adriata'yı kutsal topraklarda yakmayı planlıyordum" cümlesinin neresini anlamadın? Aramızda bir anlaşma var ve bu anlaşma yakında onu yaptıklarından dolayı öldürdüğümde sona erecek." Öldürmek kelimesi dudaklarımda titredi ve paramparça oldu.

Ağabeyimin kara kaşları birbirine çatıldı. "Onu suçlayamazsın."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bana aksini söyleyemezsin. Ben onun kırdığı parçaları toplarken olmaz."

"Lin, Kilian kral bile sayılmazdı. Eğer bir şey-"

Göğsümün içinde dönen öfke yüzünden gökyüzü gürledi. "Yeter. Senin ve Thora'nın büyüyüp tanımadığım insanlar haline gelmenizin sebebi o değilmiş gibi onun adını anmaktan bıktım."

Eren, "Tüm bunları Aryan'ın yaptığını biliyorsun," demeden önce gökyüzüne baktı.

"Amcamız sadece ateşi yaktı ama geri kalanını Kilian üfledi." "Lin."

"Bunu benimle tartışmaya kalkma. Yarisını bile bilmezken olmaz."

Bir elini yüzüme koydu. "Önemli olan hayatta kalmış olmamız."

İnançsızlık. "Nasıl olduğunu öğrenene kadar bekle."

Eli düştü ve sanki beni tanıımıyormuş gibi bana baktı.
-Sanki bir yabancıymışım gibi. Belki de öyleydim.

"Artık savaşmasak olmaz mı?" Thora kendini toparlayarak sordu. "Artık büyüdüğünüz için daha korkutucu görünüyor."

Kargaşa hepimizin dikkatini çekti. Ağır ayak sesleri her yönden bize doğru yaklaşıyor gibiydi, alçalan güneş gölgeleri uzatarak onları gözden gizliyordu.

"Askerler mi?" Mal, gizli saldırganları ortaya çıkarmak için gölgeleri gözden uzaklaştırarak sordu.

Eren hançerini kınından çıkardı ve Thora da öyle yaptı. "Hayır, bunlar sıradan askerler değil Lin. Onlar Magi şifacıları. Sen içine girdiğinde kalkan onları uyarmış olmalı. İkinizin de gitmesi gerek. Hemen."

Şaşırmış bir halde dikkatim ona yöneldi. "Siz ikiniz olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Başını salladı ve kollarını çekerek bileklerinin etrafındaki iki beyaz mürekkep şeridini ortaya çıkardı. "İkimiz de büyüyle bu topraklara bağlıyız. Beyaz cadılardan oluşan bir meclis bizi mühürledi.

Solstice saldırısından sonra. Eski büyü, Lin, portallar aracılığıyla tanrıçalarının diyarına bağlanmış. Kalkana zincirlendik. Şimdi ikiniz de gidin. Bunu daha sonra düşünürüz." Yüzümü kavradı ve başımın tepesini öptü. "Önemli olan tek şey sana kavuşmuş olmamız."

Hayır. Hayır. Hayır. Onları bırakmazdım, bir daha olmaz.

Yüzlerce beden etrafımızı sararken Mal, "Kalkan," diye seslendi. "Snow, tüm büyüler fizikseldir." Hepimizin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirince inledi ve kardeşimin bileklerinden tutarak önce beyaz bir rune'u, sonra da kalkanı işaret etti. "Fiziksel, Pamuk. Ve sende de buna uygun bir sürü var."

"Hayır," diye sertçe emretti Eren, aniden babamıza fazlasıyla benzedi. "Bu eski bir büyü. Biz denedik. Yıllarca denedik. Bu senin mührünü açacaktır."

Thora başını salladı, gözyaşları yine yüzünden aşağı dökülüyordu. "Git."

Mal'a döndüm. "O kalkan kırıldığı anda onları buradan çıkarmanı istiyorum." İtiraz etmek istedi ama ben başımı salladım. "Ben söylediğimde onları alacağına söz ver."

Kolumu tuttu. "O zaman senin için geri geleceğim."

"Hayır, sana doğru kaçacağım. Herhangi bir nedenle, geri dönme. Bana söz ver, Mal." Kimıldamayınca bağırdım, "Kardeşine zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlu olmayacağım. Hayatını değil, yapmayacağım. Söz ver bana!"

Başını salladığı anda, sihrimi tutan her şeyi yolumdan çektim. Saf coşku göğsüme yerleşti. Dolu ama bir o kadar da boş olma hissi nabzımı

Normal. Doldurulamayacak kadar az su birikintisi olan kükreyen bir baraj kapısı. Parazitin beni havaya kaldırdığını hissettim. Kalkana nişan alarak tüm büyüünün içimden akmasına izin verdim. Kalın bir yıldırım güneş büyüünün saf yüzeyine çarptı, orman ondan gürültülü ve parlaktı. Kadim büyü, Hemera'ya bağlı mana ipinden beslenerek saldırıya direndi. Ama uzun sürmedi. Elektrikle dolu nemli hava titredi ve güneş büyüü havada titreyerek parçalanıp dağıldı.

Tavandaki çatlağı gördüğümde Mal'a baktım ve başımı salladım.

Kız kardeşim çığlık atarak bana doğru fırladı ama Mal daha hızlı davranarak onu kollarına aldı ve Eren'i yakalayarak gözden kaybolmasını sağladı. Bir an oradaydılar ve bir an sonra yok oldular.

Yere iner inmez askerler etrafımı sardı. Bazıları korkmuş, çoğu da yaptığım şey karşısında şaşkına dönmüştü.

Buz ormanın zeminini kabarttı ve ardından her yöne doğru hızla ilerleyerek adamları bulundukları yere hapsetti. Havada düzinelerce kalp atışının uğuldadığını hissettim, duyularım her birini akımlarının akışına göre ayırıyordu. Otuz dokuz. Elli dört. Yetmiş sekiz. Doksan bir. Yüz on. İki yüz. Üç yüz iki kalp atışı.

Uzuvlarım titriyor, ellerimin her hareketi artık kendi kontrolüm dışında büyü yapıyordu. Giderek daha az, iki yanımla çığlık attı, siyah damarlar ellerimi gölgeledi ve tüm kontrolü kaybetmeme ne kadar kaldığını gösterdi.

öyleydi. Kırmızı ve beyaz, ormanın soluk kumralını lekeledi. Bugün istemediğim halde üç yüz iki can daha alındı.

Son kalp atışı havada uğuldadığında gözlerimi sıkıca kapattım. Görmemek yaptığım şeyi daha iyi yapmıyordu, ama içimdeki canavar şiddetten besleniyordu ve olmayan canavar her öfke eyleminde içindeki insanlığı kaybediyordu.

Üç yüz iki kalp atışının hepsi sessizdi ve daha önce çöp olduğunu hissettiğim birçok hayvan da öyle, ama kapılar ne kadar kapatmaya çalışsam da kapanmıyordu.

Aktiğı yerde hisset, konsantre ol ve kapanmasını iste. Bana öğrettiklerini yapmaya çalıştım. Tekrar tekrar. Ama büyüm çok fazla açılmıştı. Parmaklarımın uçları parlayan bir gümüşe dönüşmeye başlamıştı ve yakında... tüm uzuvlarım da.

BÖLÜM 20-ASMA

NIX

KILIAN

O ryn ve ben Őhrin en yüksek kulesinde yan yana durduk.

Taren kalesi, beklenti içinde. Güneş batmak üzereydi ve

Snow ve Mal'dan hl haber yoktu.

"Kralieniz iyi olacak," dedi yaşlı rahip. Yine de bu benim sıkıntımı hafifletmedi.

Güneş Olympia'nın gri gökyüzünün arkasındaki tüm ıŐıŐı sıyırmıŐtı ki, terasın yanında kaybolan  figür gördük.

Kara kafalı bir kız kardeşimin kollarında kanlı bir ölüm ıŐlıŐı attı - benim kara kafalı kızım deŐil. Snow'dan daha kısaydı, mürekkep siyahı saçları daha uzundu, neredeyse sırtına kadar dökülüyordu ve bakışları bir yaŐmur ormanı zmrtyd. "Bizi geri götür!" Kalenin zemini buzla kabarmıŐ, büyümüş ve her tarafa ve aŐaŐıya doŐru yayılmıştı.

"Rora, sakin ol," dedi kardeşimin yanındaki uzun boylu siyah saçlı erkek ama kızın paniŐi çoktan geçip gitmişti.

Hava buz tutmuştı ve Olimpos'un gökyüzünden aniden yumuşak kar taneleri döküldü.

Bir kolunu beline dolayan ağabeyim onu göğsüne çekti ve bir elini yüzüne koydu. "Sakin ol!" diye bağırdı ve sonra usulca ekledi, "Geri dönecek, döneceğini biliyorum. Her zaman döner. Ölülerden, yaşayanlardan. Her zaman geri dönecektir."

Tanrılara dua et, benim Pamuk'umdan bahsetmiyordun. Tanrılara dua et, eğer benim Pamuk'umdan bahsediyorsa söylediği her şey doğrudur.

Büyülerinden hiçbirini kullanmamıştı, ama sanki kullanmış gibi, koyu saçlı kız aniden avucunun içinde gevşedi ve buzun yayılması durdu. Etrafına bakındı, ne yaptığını fark ettiğinde nefes nefese kalmıştı. "Neden... neden bu kadar yüksekteyiz?"

Cevap vermesine fırsat vermedim çünkü kardeşimin gömleğini yumrukladım, neredeyse korkudan titriyordum. "Nerede o?"

Başını salladı ve titreyen elini gözlerinde gezdirdi. "O gelecek."

Hayır. Hayır. Onu gözünün önünden ayırmayacağına, güvende tutacağına dair bana söz vermişti. Onu daha sıkı kavradım. "Mal, karım nerede?"

Gökyüzü şimşeklerle gürledi. Bu oydu. O olmalıydı.

Uzaklara bir yıldırım düştü ve ruhumun bir parçası çatlamaya başladı. İkincisinde gerçekliğin kontrolünü kaybediyordum ve dünya daha önce sadece bir kez yaptığı gibi sallanmaya başladı.

"Onu tekrar kaybedemem, lütfen beni geri al," diye ağlayan kız kardeşimin yanına yapıştı. "Lütfen."

Tek söylediği, "Ona söz verdim," oldu.

Çenesi gerildi ve hava buz kesti. "Sözler onun için hiçbir şey ifade etmiyor!"

Üzerimizdeki gökyüzü bir girdaba dönüştü ve terasa şimşekler çaktı. Bir beden yanan ve donan sislerin arasında sallanıyordu. Onun bana dönmesine karar veren tüm gökler kutlu olsun.

Ama o bana dönmemişti, başka bir şey dönmüştü. Parlak bir çift elektrikli kanadı arkasında genişçe yayılan bir şey. Beyaz sis dağıldığında, ışıltılı figürü daha da netleşti. Uzun siyah saçları etrafında uçuşuyordu ve vücudunun her santimi parlak beyaz parlayan damarlarla ışıldıyordu - gözleri de artık altın değil, parlayan bir beyazdı.

Bir elimi ileri uzattım. "Kar mı?"

Avını inceleyen bir avcı gibi başını yana eğdi. Arkasındaki gökyüzü, etrafımızdaki sıradağların üzerinde şiddetli bir şekilde çatırdayan korkunç bir gök gürültüsünü çerçeveliyordu.

Durmadım. Ondan birkaç santim uzaklaşana kadar durmadım. Bana zarar vermedi. Şimşek gibi parlıyor olsa da, etrafındaki hava kışın kendisinden daha soğuktu.

Yavaşça, gecenin benden çözülmesine izin verdim, onu kuşatana kadar havada ve yerde kaymasına izin verdim. Onun büyüğü benim karanlığımla temas ettiğinde, söndü ve yok oldu-

Buzun ateşle buluşması gibi tıslıyordu. Diğer her şeyin yaptığı gibi. Ama içinde benim ölümümle savaştık kadar hayat vardı.

Büyüsünün özü için için yanıyordu ve gözleri doğal olmayan parıltıdan güneşlerimi ortaya çıkarmak için açıldı. Vücudu gevşedi ve gölgelerim onu kollarımda bitkin bir şekilde toplayana kadar tuttu. Siyah çizgiler hala boynuna ve yüzüne yayılıyordu, mühür açılıyordu ya da açılmıştı.

Terastan Visha'nın odasına olan yolculuk bulanıktı. Crafter'ı bulmak için acele ederken kelimeler birbirine karıştı ve dokunuşlar hayalet gibiydi.

Visha, kapısına geldiğim anda odanın ortasındaki devasa taş masayı işaret ederek, "Onu yere bırakın," diye emretti. Herkesi dışarı çıkardı, dışarıdan gelen seslere ve çığlıklara rağmen kapıları sürgüleyerek kapattı. Snow'u yüzüstü yatırdı ve ayak bilekleriyle ellerini masanın direklerine bağladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Elini Snow'dan çekerek sordum.

"Mührünü kapattığımda ne yapacağı belli olmuyor. Senin de gitmeni öneririm. Şimdi bırak gideyim."

Oryn bir elini koluma koydu ve elimi yavaşça Visha'dan uzaklaştırdı. "Her şey yoluna girecek kralım. Gidebilirsiniz."

Birkaç adım geri çekilerek, "Hayır. Hayır, hiçbir yere gitmiyorum." dedim.

"Bunu görmene izin verdiğim için Snow derimi yüzecek," dedi Visha, hançeriyle Snow'un gömleğini yırtarak. Kar'ın nefesi kesildi.

mührü görünce. "Şimdiye kadar açılmasına hiç izin vermedi." Mührün çemberinden siyah mürekkep dokunaçları yayıldı, genişleyip kalınlaşarak cildinin her santimini kaplarken sürünüyor ve nabız gibi atıyordu.

"Bunu yapabilir," dedi Oryn, kollarını geriye katlayıp Pamuk'un başını tutmak için uzanarak. Parlak eflatun bir dumanın dalgalanmaları vücudundan onu tamamen sarana kadar devam etti.

"Geri çekilin," diye emretti Visha. Cadının formu, etrafını saran hale titreyip Oryn'in büyüsünü taklit eden kızıl bir ateş gibi titreyene kadar kırmızı renkte parlamaya başladı. Hava kara büyüden şarkı söylüyordu - ölülerin ilahisi. Ruhani çatlağın açıldığını ve Numen ile Caligo arasındaki boşlukta görünmez bir geçit gibi bir yırtık oluşturduğunu hissederek kendi duyularım ürperdi.

"Tāha ār l dāraiokt ōn āet tāhōs." Büyüsünün tüm kapılarını çağırıyorum, Visha okudu, ardından Oryn okudu ve Snow'un bedeni hayalet alevlerle sarıldı.

Ve bunu yaparken, ruhunu yırtan bir çığlık attı ve elleri şiddetle zincirleri çekti. Visha ondan daha fazla büyü çektikçe, o daha fazla mücadele etti.

Odanın her yerinde şimşekler çaktı ve dışarısı gök gürültüsüyle inledi. Koyu, derin gümbürtüler Taren dağlarının üzerinden yuvarlandı ve kale temelleri üzerinde sarsılana kadar tüm vadide yankılandı. Kar'ın sırtındaki siyah mürekkep titredi ve Visha sanatını zikrettikçe küçülmeye başladı.

Karım kendisini tutan zincirleri çekiştirirken omuzları kamburlaşarak çırpındı. Eldivenlerinin altından kan damlıyor, bluzunun beyaz kollarını ıslatıyordu.

Bunu izleyemezdim. Alemin canı cehenneme. Umrumda olan her şey lanetlensin.

Visha bir elini yana doğru uzatarak beni durdurdu. Bana döndüğünde gözleri parlayan bir kırmızıyla örtülmüştü. "Yapma. Onun istediği de bu."

Snow ne istiyor.

Her zamanki gibi çaresiz, orada durup izledim.

Snow dövüşmeyi bırakıp mühür kapandığında ve büyü bu âlemle Öteki Dünya arasında açtıkları deliğe doğru kaybolduğunda uyuşma başlamıştı. Bağlarını çekiştirerek onu kollarıma aldım ve yüzünü boynuma yasladı. Onu kendime yaklaştırdığımda küçük bir iç çekti.

Dudakları tenimin üzerinde bir kelime oluşturmak için hareket etti. "Ne oldu, aşkım? Nedir bu, kalbim?" "Bahar." Kelimeler havadar ve yumuşaktı.

O n u sıkıca kendime çektim ve dudaklarımı yanaklarına bastırdım. "Hâlâ onun gibi kokuyor muyum?"

Başını salladı.

Alnımı onunkine yasladım ve "Beni korkuttun" diye fısıldadım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ben korkutucu bir insanım."

Oryn ö n ü m ü z d e durdu, katlanmış kollarını indirdi ve Snow ile benim aramda bakiştı.

Mühre çok fazla güvenmeden sihrini kontrol edebilir. Tıpkı senin kendi büyüünü kontrol ettiğin gibi."

"Aynı şey değil," dedim.

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Bir anlamda öyle. Elding Aura elemental ve ruhani büyü arasında bir ölçekte yer alıyor. Ama bu onun sorunu değil." Önümüzde diz çöktü. "Onun sorunu duygularını dizginleyememesi. Kızgın ve gök gürültüsü patlıyor. Hayal kırıklığına uğrar ve buz kabarır. Mutlu oluyor ve gökyüzü parlıyor. Ona duygularını büyüünden ayırmayı öğretin. Siz, kralım, büyüünüz büyük ölçüde duygulara dayandığı için bu kontrolde zaten ustalaştınız." Onu işaret etti. "Ona kendi yöntemlerini öğret."

"Hangi yollarla?" Snow sordu.

Oryn ayağa kalkarak, "Kocanızın bunları size açıklamak için zaman ayırması gerektiğine inanıyorum," dedi. "Savaş, ilahi güç tarafından yönetilmese bile gelecektir. Muharebeler kısa sürer ama savaşın sonu gelmez ve yıllarca sürebilir. Gücünüzü kullanmayı öğrenmelisiniz, onun sizi kullanmayı öğrenmesine izin vermemelisiniz."

Kapı çalındı ve Snow kollarımın arasında gerildi. "Beni böyle görmelerine izin verme."

Visha'ya döndüm ve "Onlara pazarlık gereği onu gece için Amaris'e götürmem gerektiğini ve şafakta geri getireceğimi söyle" dedim.

Visha başıyla onaylar onaylamaz, ikimizi de yatak odama götürdüm.

Güneş, yanık turuncu ve kırmızının güzel tonlarıyla gökyüzünü henüz öpmüştü; Adriata'da gün batımı henüz

başlamıştı. Orada

masamda taze beyaz g ller ve Atlas'tan bir not vardı.

Snowlin için. Ona ailesine kavuştuğu için mutlu olduğumu söyle.

Onu yere bıraktım ve ceketimi tüyleri diken diken olmuş omuzlarının üzerine attım.

"Sevimli bir  ocuk," dedi Snow vazodan bir g l çıkarırken.

"Ona  ocuk ve sevimli dediğinizi duyarsa sonsuza dek kin besleyecektir."

"Sırrımız o zaman."

Burnunun ucunu öptüm. "Bizim sırrımız."

Esnedi ve gerinmeye çalıştığında acı dolu bir ses çıkardı. Hemen paniğe kapıldım ve vücudunda gözden kaçırmış olabileceğim bir yara olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey bulamamış olsam da hiçbir parçam rahatlamadı.

"Beni yıka," dedi ve ben de dediğini yaptım. Onu yanıma çektim ve küveti sıcak suyla ve onun sevdiği tonlarca kokulu tuz ve bitkiyle doldurdum.

Yırtık kıyafetlerinden kurtulduğunda, benimkilerden kurtulmama yardım etti ve onu kollarıma alarak ikimizi de suya daldırdım. Sıcaklık vücudunu sardığında i  çekti ve göğsüme yaslanmak için arkasına yaslandı. "Ne yöntemi, Kilian?"

"Bu, Obscur'lara nimetimiz  i ek açmadan önce öğretilen bir uygulamadır. Duyguları kolaylaştırmak, arzumıza göre kontrol etmek ve hatta belki de tamamen kurtulmak için meditasyon yaparız."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Rid?"

"Evet," dedim kollarını sabunla köpürterek. "Güçlü duygular bazen büyümüzü vurgulayabilir, bu yüzden onları söndürmek veya yükseltmek için eğitim alırız, ancak açgözlülük, kıskançlık, haset gibi duygular bizim için tamamen yararsızdır ve sadece duygusal durumumuzu ve dolayısıyla ruhsal olanla bağlantımızı engeller ve dengesizleştirir. Bu yüzden onlardan kurtulmak için eğitim alırız."

"Ve bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır, bence Oryn öyle demek istemedi. Bence sana kendini yatıştırmayı öğretmek istedi - duygularının bunu senin için yapmasına izin vermek yerine güç çekmeyi."

"Tapınakta Ybris'le tanıştığımız zamanki gibi." "Evet, onun gibi bir şey."

"Peki bu işe yarar mı?"

"Mühürden ne kadar çekeceğinizi kontrol etmenize ve hatta çoğu elementalin yaptığı gibi mühür dışında depolamanıza yardımcı olacağına inanıyorum, böylece içinizden akan büyüü istemek zorunda kalmazsınız."

"Tamam o zaman," dedi ve yanağını göğsüme yaslamadan önce biraz dönerek yan yattı. Her zamanki gibi parmakları omzuma yakın bir yara izine gelene kadar tenimi sıyırmaya başladı. Nasıl olduğunu zaten bildiği bir yara.

"Bugün beni korkuttun," diye mırıldandım, saçlarına bir öpücük bırakarak.

"I düşünmek I her zaman yapmak sen Korkuyorum, Adriatian," yarı uykulu mırıldandı.

"Ondan kurtulduğumu sanmıştım, Snow. Kurtulmayı öğrendiğim ilk şey. Bunu kendim ya da başkası için hiç hissetmedim. Sadece senin için."

Nefes alıp vermesi yavaşlamış, yüz ifadesi uyuşukluktan gevşemişti ama fısıldamayı başardı: "Beni de korkutuyorsun."

Bir süre dinlenmişti. Kucağımda mışıl mışıl uyuyordu. Su soğumaya başladığında, ikimizi de tereddütle sudan çıkardım ve etrafına kocaman bir havlu sardım. Onu kollarımın arasına aldıktan sonra yatak takımını ittim ve onu yere yatırdım. Onu göğsüme yasladığında içini çekti ve "En azından 1.80 boyunda değilsin" dedi.

"Varlığımın başlangıcından sonuna kadar, her şeyim senin için ve her şeyim senin."

içini çekti ve bana daha da sokuldu. "Yine şiir mi yazıyorsun kocacığım?"

Burnunu kendiminkiyle dürttüm. "Dizelerimi beğenmemiş gibi davranma." Bir bacağımı onunkinin üzerine atarak ve onu kendime doğru çekerek, "Uyu," dedim.

Her zamanki gibi ellerini gömleğimin altına soktu, avuçlarını karnıma dayadı ve sarılışımda eridi. Ve uyku onu saniyeler içinde alıp götürdü.

O benden önce uyandı. Bana baktığını hissedebiliyordum ve dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamadım. O şekilde

Bunu her zaman yaptığımda bir yanımda sıcaklıkla parlıyordu. "Uyanmışsın."

"Düşüncelerinin gücü beni uyandırdı," dedim gözlerimi aralayarak. Dışarıda hâlâ oldukça karanlıktı, güneş loş mor bir ışıqla yüzeyi yeni yeni kırıyordu. Dikkatim ona ve yanımda ne kadar muhteşem görüldüğüne, uzun saçlarının üzerimize döküldüğüne odaklanmıştı. Geçen gün masamın üzerinde bir demet buldum. Aslında her yerdeydiler ve bu hoşuma gitti. Bu, onun gerçekten burada olduğu ve benim de hayal kurmayla ilgili bir seviyeye ulaşmadığım anlamına geliyordu.

Parmağımı burnunun köprüsünde gezdirdim ve sanki gıdıklanıyormuş gibi parmağımı oynattı. "Sen bir tablosun."

"Öyle olduğumu biliyorum," dedi dirseğinin üzerinde yükselip bana boğucu bir bakış atarak. "Senin için bir portre yaptırayım mı?"

Kollarımı ona doladım ve onu üzerime çektim. "Neden, gerçeğine sahipken." Bu diyarın ayı gökyüzünde asılı duruyordu, benimki ise gülümseyerek ve ışıldayarak yanımda uzanıyordu. Ve bir anlığına, bir anlığına, tekrar dolunay oldu. Benim ayımın gözlerinde de güneş vardı. Yani mutlu olduğunda sadece parlamakla kalmıyor, aynı zamanda ışıldıyordu da.

Göğsümdeki yara izlerinden birini ve sonra diğerini öptü. Üçünü de öptü ve sonra çenemi. Dokunuşları, dudakları, okşamaları nazikti, her zaman çok nazikti. Kahretsin, ölüp cennete gitmiş olmalıyım.

"Limon gibi kokuyorsun," dedi boynuma sokularak.

Limon mu? "Turunçgil sabunu kullanıyorum."

"Bir sabundan mı?" Kaşlarını çatı, aniden ayağa kalktı ve yataktan çıkarak banyo odalarına doğru yöneldi. Ancak elinde sabunlarımdan bir demetle geri döndü, onları birbiri ardına kokladı ve beğenmediklerini bıraktı. "Hiçbiri. Hiçbiri gibi kokmuyorsun."

"Son düşürdüğünü kullanıyorum."

Tekrar eline aldı ve tekrar bırakmadan önce bir kez daha kokladı. "Hayır, bu acı kokuyor. Sen tatlı kokuyorsun. Limon çiçeği gibi."

"Çiçek gibi mi kokuyorum?"

"Limon çiçekleri, kesin olun." Tekrar üzerime tırmandı ve başını göğsüme yasladı. "Çamaşır deterjanı," dedi kimseye ve başını yukarı kaldırdı. "Beni hizmetkâr odalarına götür, hemen."

Bu beni güldürdü. "Kokusuz deterjan kullanıyorlar çünkü kokular Driada'nın ciğerlerini tahriş ediyor."

"Oh."

"Belki de bahçelerden almışımıdır." "Hayır, Isjord'da da böyle kokuyordun."

"Bir gizem. Gelin," dedim, ikimizi de ayağa kaldırarak. "Onları daha fazla bekletmeyelim. Eminim sizi görmek için sabırsızlanıyorlar."

Onları bulmak uzun sürmedi. Zaten yemek odasındaydılar ve endişeyle Snow'u bekliyorlardı.

Kız kardeşi oturduğu yerden fırladı ve koşarak neredeyse Pamuk'u yere dűřürüyordu. İki si uzaktan iki su damlası gibiydiler ama yakından son derece ayırt edilebilirlerdi. Sevdiklerine kavuşmuş olması bana tamamen gerçek dışı görünüyordu.

-Ona ne kadar gerçek dışı geliyor olmalı. "Dün kalmalıydın."

"Bu tamamen benim hatam," diye açıkladım.

Thora kız kardeşinden ayrıldı ve bana döndü. Zümrüt gözlerinde Snow'unkine benzeyen bir çelik vardı. "Aradan on iki yıl geçmiş olabilir ama beyninin nasıl çalıştığını biliyorum." Başını öne eğdi. "Sen-"

"Kilian," diye seslendi Eren, küçük kız kardeşinin sözünü keserek. Eski dostum beni sıkı bir kucaklamayla karşıladı. Neredeyse on dört yıl geçmişti ve bir nebze bile değişmemişti. Hayattaydı, bunca yıldır hayattaydı.

"Merhaba eski dostum." Eren'in burada olması bana inanılmaz geliyorsa, tüm bunlar Pamuk için ne kadar inanılmazdı?

"Merhaba, çılgın piç." İkimiz de kıkırdadık ve geri çekildiğinde bakışları kız kardeşiyle benim aramda gidip geldi. "Başardın. Onunla evlendin."

Bütün oda sessizliğe gömüldü.

"Sen neden bahsediyorsun?" Snow yavaş yavaş kaşlarını çatarak sordu.

Bu şekilde öğrenmesini planlamamıştım. Eren şaşırmış görünüyordu. "Sana söylemedi mi?"

Snow'un dişlilerinin döndüğünü ve neler olduğunu anlamaya çalışırken öfkeyle çatırdadığını görebiliyordum. "Bana neyi anlatacaksın?"

"Babamdan seni isteyecekti," diye gevşekçe açıkladı Eren benden önce ve Snow'un kaşları daha da aşağı indi. "Urinthia'nın taç giyme töreninde tanıştıktan sonra."

Snow'un bakışları şaşkınlıkla genişledi. "Urinthia'nın taç giyme töreni mi? Ben tanışmadım-" Dondu kaldı. Yüz ifadesi düştü. Ve biraz daha düştü. Çarpışmayı hissetmeden önce gördüm.

-Ona yalan söylediğimi fark ettim.

"Gri gözlü çocuk sen misin?" Thora dudaklarında genişleyen parlak bir gülümsemeyle sordu. "Aylardır senin hakkında konuşmayı hiç bırakmadı."

Beni hatırlamıştı. Bu düşünce beni gülümsetmemeliydi çünkü Snow kafamı koparmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ben de onu düşünmekten hiç vazgeçmedim," dedim ve Snow'un şakağına bir öpücük kondurdum. "Ben artık gideyim. Hepinizin yetişmesi gereken çok şey olmalı."

Eldivenli bir el bileğimi sardığında koridorun yarısına gelmiştim. Düzensiz bir şekilde nefes alıyordu; yaldızlı bakışları sanki hatırlamaya ve anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi beni inceliyordu. "Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Bir fark yaratır mıydı?"

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. "Beni tanıımıyormuş gibi davrandın. Tanıştığımızda benden ölesiye nefret ettiğini hatırlıyorum ve şimdi... şimdi duyuyorum

Bu. Bu çok saçma. Anlamıyorum. Bu çok saçma, Kilian. Anlat bana."

"Rol yap, aşkım. Hepsi numaraydı."

"Çok inandırıcıydı."

"İkna etmem gereken çok kişi vardı, sadece sen değil. Tüm konseyi, tüm Adriata'yı. Kendimi de."

Göğsü öfkeyle kalktı. Onu hiç bu kadar kendisiyle savaşıırken görmemiştim. "Neden?"

Tek bir gerçek, ona bu tek gerçeği söyleyecektim. "Babamı nasıl öldürdüğümü duymak ister misin?"

Kaşlarını çattı ve bana bir adım daha yaklaştı. Her zaman yaptığı gibi benden uzaklaşmayınca göğsüm sıkıştı. "Nasıl?"

Ben de ona kimsenin bilmediği bir şeyi söyledim. Tek başıma taşıdığım sırrı. "Küçük bir çocukken ona birinden hoşlandığımı söyledim. Belki de hoşlanmaktan daha fazlasını. Bir kez konuşmuştuk ve ona sadece kaçamak bakışlar atmıştık, ama ona onunla bir gelecek görebileceğimi, yaşlanabileceğimi ve asla sıkılmayacağımı söyledim. Yaşlı, evet, çünkü kız insandı. En azından o zaman öyle düşünmüştüm. Onun için sonsuzluğumdan vazgeçebilirdim. Ve bundan pişman olmazdım. Babam o gün ağladı. Onu ilk kez ağlarken görmüştüm. Benim için ilk kez mutlu olmuştu. Ertesi gün hastalandı ve bir hafta sonra öldü. Kalp kırıklığı. Ona kendi kalp kırıklığını hatırlattım çünkü o kızla birlikte olmak istiyordum. Eğer bir şey söylemeseydim-" Başımı salladım ve bir adım daha yaklaştı, diğer eliyle sanki kendini sabitlemesi gerekiyormuş gibi ceketimi tutuyordu. "Eğer ben

seni delicesine isteseydim, bu asla olmazdı. O gece asla yaşanmazdı. Sen mutlu olurdun." Alnımı onunkine yasladım ve sonunda sözcükleri ağzımdan çıkardım: "Özür dilerim. Çok üzgünüm Pamuk."

Nefes almakta zorlanıyordu. "Bu gerçek olamaz. Olamaz. Olamaz. Bana sen olmadığını söyle. Bana bunun gerçek olmadığını söyle. Kaderin gerçekten bu kadar çarpık olmadığını söyle."

"Bu konuda yalan söylemek istemiyorum."

Bana baktı. Uzun süre gözlerime baktı. "Nasıl unuttum? Fırtınalı gökyüzünden ve kışın donuk grisinden hep nefret ederdim. Ama sonra bir şekilde en sevdiğim şey oldular. İnsan gri rengi nasıl sevebilir ki? Sevilmesi çok garip bir renk."

Bu delilikti. Tam bir çılgınlık. "Şu anda beni fazlasıyla mutlu ediyorsun."

Sersemlemişti, sersemlemenin de ötesindeydi. O ikiz güneşlerin ardında başka bir şey daha vardı; ciddi bir şey. "Gerçekten benimle evlenecek miydin?"

Başımı salladım. "Babam bunu zaten biliyor ve onaylıyordu. Silas'a haber göndermişti ve birleşme olasılığını görüşmek üzere buluşacaklardı. Kısa bir süre sonra öldü."

"Peki ya babamla yaptığınız anlaşma? Bununla bir ilgisi var mıydı?"

"Hayır, sana senin hızında gelecektim. Seni bir gün bulacaktım çünkü sana yemin etmiştim, ister benimle evlen ister beni öldür, fark etmezdi. Anlaşma sadece bu süreci hızlandırdı."

Başını iki yana salladı. "Bunu neden benden saklıyorsun?"

Parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. "Ben yazmadım. Hepsini sana yazdım. Nia bana mektupları atmayı tercih ettiğini söyledikten sonra bunun anlatılmaması gereken bir gerçek olduğunu düşündüm. Ve sen beni çoktan unutmuştun."

Bir elini yüzüme doğru kaldırdı, narin parmağını gözümün üzerinde gezdirdi ve ifadesi çatladı. Bu kaderlerimizi asla değiştirmeyecekti. Hiçbir şey değiştiremezdi. Onu çok iyi tanıyordum. Aklını kalbinden daha iyi tanıyordum. Ve ben onun için tek bir şey ifade ediyordum, bir misilleme aracı. Buna ihtiyacı vardı. Ve ben de ona bunu verecektim.

"Hâlâ zaman mı çalışıyoruz?"

"Her zaman, aşkım," dedim, iki gözünden öptüm ve o da bir iç çekti. "Ama artık daha iyi bir hırsızım. Eğer çalışıyorsam, bunu iyi yapsam iyi olur." Dikkatim arkamda, Thora'nın kapıda durduğu ve on üç yıldır görmediği kız kardeşini beklediği yere gitti. "Bu gece Taren'de kal. Kız kardeşinle birlikte."

Başını salladı. "Pekala."

OTUZUNCU BÖLÜM

CAELIFER

SNOWLIN

Eren'in yüzünde hala anlaşılmaz bir ifade vardı.

Kilian gitti. Thora da. İkisinin de kafası karışmış görünüyordu.

Ama benim kafam daha çok karışmıştı. Onların burada olması. Kilian'ın bana söyledikleri. Bu, dünyanın yok olmasını istediğimde ve onu kendim yeniden keşfettiğimde beynimin yarattığı karmaşalardan birine çok benziyordu.

Kilian'ın on beş yıl boyunca sakladığı o anıyı hatırlamaya çalışırken başım çok ağrıyordu. Nasıl unutmuştum?

"Biri bir şey söylesin," diye fısıldadı Thora dikkatle, Eren ile benim aramda dolaşarak.

Öne doğru eğilen Eren oldu. "Yani, Kilian-"

Gözlerimi devirdim ve kardeşim kahkahalarla uludu, kahkaha tufanları koptu. Ta ki elini gözlerine götürüp ağzı titreyerek, "Bir daha bana gözlerini devirdiğini görmeyeceğimi sanıyordum," diyene kadar.

Thora ona kaşlarını çattı. "Daha mutlu bir şey."

Alaric o anda nefes nefese toplantı odasına koştu. Thora ve Eren'i gördüğünde kırmızı yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Tanrılar, kutsanmış tanrılar." Kollarını ardına kadar açtı ve Thora onun kucağına uçtu. Tıpkı küçükken yaptığı gibi.

Geri çekilip yüzünü avuçladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Artık büyüdün."

"Artık yaşlı görünüyorsun."

Kıkırdadı. "Evet, ben de seni gördüğüme sevindim Thora."

Onu incelemek için başını yana eğdi. "Bu o korkunç sakal olmalı."

Alaric onun burnunu çimdikleyerek inlemesine neden oldu. "Hiç değişmiyorsun, değil mi? Çok samimisin."

Kız kardeşim omuz silkti. "Bana asla yalan söylemememi söylemiştin."

Güldü. "Öyle yaptım, değil mi?" Alaric'in dikkati yumuşadı ve kardeşime baktığında tekrar eridi. "Oğlum."

Eren ve o uzun bir kucaklaşmayı paylaştılar. İkisi birbirlerine en yakın olanlardı. Eren Alaric'in hep istediği oğlu, Alaric de Eren'in hiç sahip olmadığı babasıydı.

"Beni affet," dedi Alaric hıçkırıklar arasında. "O gece orada olamadığım için beni affet. Annenin ölmesine izin verdiğim için, seni kaybettiğim için, Pamuk'un hiçbir çocuğun asla acı çekmemesi gereken şekilde acı çekmesine neden olduğum için."

"Seni affedecek bir şey yok," dedi kardeşim. "O gece verdiğim tüm yanlış kararların suçluluğunu taşıyorum."

Çiğnediğim yemek acılaşmaya başladı. "Hepimiz birbirimizi suçlamayı ve suçluluk duygusu taşımayı

bıraktıysak

Lütfen oturun. Hazımsızlık yapıyorsun."

Eren bana kaşlarını çattı. "Bazı şeyler asla değişmez."

Alaric güldü ve onun omzunu sıktı, "Güven bana, bir an için bile."

Thora başını bana doğru eğdi. "Bu ailedeki erkekler çok duygusal."

Ben ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Daha önce hiç birbirimize gülümsemiş miydik?

Gözyaşlarıyla buğulanmış gözlerini masaya indiren ve zorlukla yutkunarak başını ilk çeviren o oldu.

Hava garipti. Hepimiz sessizliğe bürünmüştük. Ben asla sessizce yemek yemem. Her şeyi bilmek istiyordum. Nasıl yaşadıklarını ve nasıl büyüdüklerini. Acı çekip çekmediklerini, acı çekip çekmediklerini. Ama bir şekilde yapamadım. Bir şekilde, bu soruları nasıl oluşturacağımı bilmiyordum. Bu yüzden sadece onlara baktım, ağabeyim ve kız kardeşimin arasında gezindim ve gözyaşlarımı tuttum.

Gerçektir.

Ona dokunmak için elimi uzatsam parmaklarımın arasında kaybolmazdı.

Yemek salonu kahvaltı için gelen insanlarla dolmaya başladı. Selamlaşmalar, gözyaşları, kucaklaşmalar ve kutsamalar arttıkça göğsümdeki ağrı da hafifliyordu. Bu gerçektir. Onlar gerçektir.

Sebastian yemek odasına geldi ve hepimizi selamladı. Şaşırmış bir şekilde durdu ve kız kardeşimle bana baktı. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

"Eren," dedi Alaric, "yeğenim Sebastian'ı hatırlarsın."

Kardeşim ona kibar bir gülümseme sundu. "Tabii ki."

Casusum sıkıntılı bir bakışla bana bakmadan önce ona tekrar selam verdi. "Silas Isjord'da seni aramaktan deliye döndü."

Göz ucuyla Thora ve Eren'in gerildiğini gördüm. "Biraz daha çılgınlık ona zarar vermez, Bash."

"Kraliçem," diye seslendi sertçe. "Isjord'daki her taşın altını üstüne getiriyor. Gece Kralı kutsanmamış elçi kılığındaydı ve şimdi Silas kutsanmamışların bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyor ya da düşünmekten hoşlanıyor. Pratikte hepsini Tenebrose'da rehin tutuyor. Az önce ona kutsalsızlara saldırması ve asa ile metal için topraklarını yağmalaması için bir bahane verdiniz. Lütfedilmemiş Adalar Vrammethen anakarasına yardım etmek için hiçbir şey yapmayacaktır. Ortada bir sebep varken olmaz. Comnhall bir sonraki Adriata olacak ve metalini hiç ticaret yapmadan alacak."

"Lütfedilmemişlerin hâlâ Isjord'da olduğunu mu söyledin?" Başını salladı.

"Şimdilik onlara göz kulak ol ve yola çıkacakları zaman bana haber ver. Silas'a gelince, Kilian'ın babama ve tüm Isjord'a haber göndermesini sağlayacağım, bu babamın bu altın fırsatı kullanmasını engellemeli."

"Gemileri Grasmere, Snow'da demirli. Gara tüm güzergahlarını ve onlara denizde eşlik edecek Isjordan filosunu kontrol ediyor. Korkarım orada hâlâ kör durumdayız."

"Hizmetçiden gelen mektubumu aldınız mı?"

Ağız yukarı kalktı. "Evet. Yaptım. Ve paket güvende."

Çatalımı bir havuca saplayarak, sebzenin iğrenç tadının eğlencemi azaltmasını umarak ağızma zorla attım. Ve öyle de oldu. "Aferin, Bash."

Alaric kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Ne paketi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Suyumu yudumlarken sordum. "Kalbine iyi gelmeyecek."

Thora bir parça ekmek yerken, "Bu çok tuhaf," dedi. "Sen gerçekten de kraliçesin."

"Eğilip ayak parmaklarımı öpene kadar bekle." Gözleri kocaman açıldı ve kıkırdadı.

Lazarus her zamanki gibi kaşlarını çatarak geldi. "Kocanı çıkarken gördüm," diye homurdandı, oturdu ve bir elma kopardı.

Kız kardeşim onu tepeden tırnağa inceledi. İlk izlenimler onun için her zaman çok önemli olmuştur. Birine olan tüm ilgisini kaybetmesi için sadece bir bakış yeterliydi. "Senin için gerçekten alçakgönüllü bir deneyim olmuş olmalı." Ve işte yargısı.

Kaşlarını çattı. "Sen
kimsin?" "Thora Isa
Krigborn."

Skygard, düzeltmek istedim. Ama ben son on yılımı bir Skygard olarak kendimi geliştirerek geçirmişken, burası onun için yabancı bir yerdi. Ya buradan nefret ettiyse?

Lazarus oturduğu yerden kalktı ve kardeşlerimle benim aramda bir bakış attı. "Onları bulmuşsunuz."

"Aslında," dedi Thora kibar bir gülümsemeyle. "Kocasını yaptı."

Boğazını temizledi ve bana döndü. "Fogling'i koruyan askerleri bıraktım. Bu gece Myrdur'a gidiyorum. Zanaatkârlarla birlikte Tenebrose'dan geçen filolar görülmüş."

"Harabeleri kimsenin geçmediğinden emin olun ve Volantların etrafına büyü yerleştirmesi için Visha'yı da yanınıza alın."

Kanatlı general başını salladı. "Bence dağlarımızda kaleler kurmalıyız. İçimden bir ses artık saklanamayacağımız zamana yaklaştığımızı söylüyor."

Midemde korkuya benzeyen bir şey kıpırdandı. Ve bundan nefret ettim.

"Harabeleri geçmeyi başarırlarsa ne olur?" Thora sordu. "Eski sis onları geride tutmayacak mı?"

"Zanaatkârlar bir canavarın kanıyla besleniyorlar, güçleri daha da arttı. Snow bunu aşmanın bir yolunu bulabileceklerine inanıyor," diye açıkladı Alaric. "Ve Silas Olympia'yı öğrenecek."

Eren ve ben kaleyi şehre bağlayan obsidyen köprüden geçtik. Onu krallığı görmesi için yanımda getirmiştım - onun krallığını. O sadece Isjord'un değil, Olympia'nın da veliaht prensiydi, bu da onun gerçek kral olduğu anlamına geliyordu ve ben

pozisyonunu korudu. Eren benim koltuğumu bu diyardaki herkesten daha çok hak ediyordu. Burası benim krallığımdı, her zaman da benim olacaktı. Eren iktidara gelse bile hiçbir şey değişmeyecekti, belki de her şey daha iyi olacaktı.

Şehir en yoğun günlerini yaşıyordu; dağın tüm yüzü at arabaları, tüccarlar, çocuklar ve işleriyle meşgul olanlarla dolup taşıyordu. Ne kadar ilerlediğimizi görünce göğsüm gururla genişledi.

"Bunu asla hayal edemezdim," dedi Eren, genişleyen şehri seyrederken. "Annem bana hikâyeler anlattı, ama bu büyüklük onun anlattığı her şeyi aşıyor."

"Bundan çok daha fazlası. Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası. Krallık sayısız mil boyunca genişliyor, hepsi gözlerinizin önünde saklı. Sadece hayatta kalmakla kalmıyor, gelişiyor da."

Bana bir gülümseme verdi ve emin olmadığı bir kolunu omuzlarıma doladı. "Halkından senin hakkında, küçük kız kardeşim hakkında bildiğimi sandığımdan daha çok şey duydum. Bu vahşi çocuğun anlattıkları gibi bir kraliçe olduğuna inanamıyordum. Annem de tıpkı şu anda benim duyduğum gibi gurur duyardı."

Sözlerinin nasıl hissettirdiğini unutmuşum. Ne kadar sıcak ve rahatlatıcıydılar. "Krallığımız için göklerin sunabileceği en iyi şeyi istiyorum ve şimdi bu krallığın sahip olabileceği en iyi şeyin önümde durduğunu düşünüyorum." Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Sen veliaht prenstin, şu anda elimde tuttuğum taht bana

eğer bana ait değilse. Tacı sana devredeceğim. Olympia'nın gerçek kralı sensin."

Kaşlarını çattı. "Gerçek kral ya da kraliçe diye bir şey yoktur, o taht sizindir. Ben kral değilim, nasıl yetiştirildiğime rağmen kral olmak gibi bir arzum da hiç olmadı." Sıcak bir avucunu yanağıma koydu. "Lütfen başka bir şey konuşabilir miyiz?"

Bütün öğleden sonrayı sadece sohbet ederek ve Taren'in arazisinde yürüyerek geçirdik. O çok değişmişti. Ama ben de değişmiştim. Yine de hiçbir şey garip gelmiyordu. Ve daha öğlen olmadan tüm endişelerim omuzlarımdan eriyip gitmişti.

Her ne kadar Eren bu kararı benim vermemi sağlamış olsa da, bu kararı tek başıma veremeyeceğimi bilecek kadar akıllıydım. Bu yüzden kabile liderleriyle bir toplantı yaptım.

Önce Cai geldi. Gri derisi sert ve yıpranmıştı. Benimkinin yanındaki sandalyeye çöktüğünde uzun ve yorgun bir iç çekti. Onu haftalardır görmemiştim.

"Yorgun mu görünüyorsun?"

Yavaşça bana döndü. "İltifatlarınız beni her zaman gururlandırıyor. Özürlerin daha da fazla."

"Cai-"

"Bunu daha kaç kez yapmamız gerekiyor, Cakes? Bunu daha kaç kez yaşamak zorundayım?"

"Uzun sürmez. O zamana kadar bana katlan. O zamana kadar hayatta kalmaya çalışacağım."

Bana kaşlarını çattı. "Ve sonra. Sonrasında hayatta kalmaya çalışacak mısın?"

"Duruma göre değişir. Tuzlu karamelli şekerimi alacak mıyım?"

Elini cebine attı ve bana bir tane fırlattı. Nasıl oluyor da bunları hazırda bulundurabiliyordu? "Bir daha böyle aptalca şeyler söylersen mezarının üzerinde bir biber yatağı yetiştireceğimden emin olabilirsin."

"Bu çok korkunç."

Bana bir şeker daha fırlattı. "Kapa çenenini."

Oh, lanet olsun. Neredeyse unuttuyordum. "Cai," dedim, şekerini mideye indirirken. "Kardeşimle flört etme."

Arkadaşım eğlenen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Neden flört edeyim-" Eren toplantı odasına girip karşısına oturunca sözleri yarıda kesildi.

Cai'nin gülümsemesi yılankavi bir hal aldığı anda gözlerimi devirdim. "Kardeş, sanırım."

"Eren," dedim. "Bu Cai, en iyi arkadaşım, generalim ve son on üç yıldır kardeşim deme şerefine nail olduğum kişi."

Eren başını eğdi. "Memnun oldum, Cai."

Arkadaşımın sırtışı genişti. "Zevk tamamen bana ait." Aman Tanrım.

Sözlerimden sonra toplantı sessizliğe gömüldü. Önerdiğim şeye kızmış görünüyorlardı.

"Size ve Majestelerine tüm saygımla, kraliçem," diye ilk sözü Lanner kabilesinin lideri Gilmor aldı. "Ama biz sizi varis olduğunuz için değil, taşıdığınız kan bağı ya da yönlendirdiğiniz güç nedeniyle değil, çocukluğunuzdan beri bu krallığa yaptığınız fedakârlıklar, döktüğünüz gözyaşları ve kan nedeniyle seçtik. Obsidyen tacı giydin ve sorulmadan, şüphe etmeden, tereddüt etmeden belanın dizginlerini eline aldın. Bir kez bile."

Ardından homurdanmalar ve baş sallamalar geldi. Bu beni biraz hayrete düşürdü.

O zaman düşündükleri gibi miydi? O tacı giydiğimde tek hatırladığım korkuydu. Olimpos tahtında oturan bir Krigborn kraliçesi. Kendisinin bile anlayamadığı güçlere sahip bir Ybris.

"Dağlarda ekibinizi kaybettiğiniz gün bunu sizde gördük. Üzerinde ne keder ne de acı vardı, sadece kaybettiğin askerlerin gururu ve çalışkanlığı vardı. Onları gömdüğümüz gün -ölümün koruyucusuyla yüzleşmiş ve savaşmış on altı yaşındaki bir kız için çok zor bir gündü- bir kraliçe gibi vakur duruyordun," dedi en büyüğümüz ve Alder'in lideri Darron. "Sonra senin acını ve kederini sıkıntılı gökyüzünde duyduk, aylarca her gece kâbuslarında kaybettiğin askerleri isim isim sayarken geceleri attığın çığlıklarda yankılandı. Her yıl mezarlarına gittiğinizde, onları ancak birkaç gündür tanıyor olmanıza rağmen. O zaman önümüzde ne olduğunu biliyorduk. Fırtınayla savaşacak kadar güçlü bir savaşçı."

Rüzgarı yatıştırır, taşları döşeyen bilgiyle ve bir yıldırımın verdiği güvenle. Olimposlu bir hükümdarın tüm nitelikleri. Aynısını amcanızda, dedenizde ve daha önceki tüm atalarınızda gördük. O zaman gördük ve o zamandan beri her gün görmeye devam ediyoruz. Sen kraliçesin. Tahta geçmesi için neden bir çocuğa taç giydirdiğimizi hiç sorguladın mı?"

"Olimpos tahtı boştu."

"Olimpos tahtının bir lidere ihtiyacı vardı," dedi. "Sana ihtiyacı vardı. Krigborn zekân ve Skygard kalbin."

Alaric'e baktım ve gülümsemesinde gurur gördüm. "Biz göklerin insanlarıyız evlat, saklamayı iyi bildiğin şeylere rağmen hepimiz görüyoruz."

Eren onların sözleri üzerine başını salladı ve bana döndü. "Görünüşe göre hepimiz aynı fikirdeyiz. Ne dersin küçük kardeşim, bu konuyu kapatalım mı?"

Başımı salladım.

Bayrd masaya yaslandı ve Cai Volant liderinin söyleyeceklerini beklerken iç çekerek başını geriye attı. "Taht meseleleriyle uğraşırken görüşülmesi gereken başka bir konu daha var."

"Hiç tüy kaybetmiyorsun, değil mi?" Cai söyledi ve generalimin sözleri karşısında kardeşimin gülümsemesini yakaladım.

Bayrd onu görmezden gelerek bana döndü. "Yunus'un üç torunu da burada ve yabancı bir krala ihtiyacımız yok. Senin gerçek bir kral olman an meselesi gibi geliyor.

Onu halkımızın önünde, annenin katili olarak taçlandır. İstedğin bu mu?"

Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum. Ama neden işe yaradığını bilmiyordum. Bu doğruydı. Pazarlık sona eriyordu, çoktan sona ermiş olmalıydı. Kilian'ın bağlı olduğu yaşam çizgisi de onunla birlikte. Bu düşüncenin midemi rahatsızlıkla doldurması beni öfkелendirdi. Yıllardır beklediğim şey neden beni rahatsız ediyordu?

"İstedğim şey, Bayrd, babam kıtaya savaş açtığında destek güvencesine sahip olmak."

"Öyle hissettirmiyor."

"Peki söyle bakalım, nasıl bir his?" Cai sıkılmış dişlerinin arasından itti.

"Yalan gibi," dedi Bayrd korkusuzca. "Ve halkınızın iyiliği için, bu tür söylentileri ortadan kaldırmak için harekete geçmenizi öneririm."

"Kimin söylentileri?" diye sordu ağabeyim, başını eğip Bayrd'ı inceleyerek. "Herhalde senin?"

Adam sinirlendi. "Tüm saygımla-"

"Saygılı olmaya niyetin yokken saygıdan bahsederek cümleye başlama," dedi kardeşim. "Daha dün gelmiş olabilirim ama annemin bu krallığı temellerinden yükseltmesine yardım ettim. Seni Volantların lideri yaptığı günden beri tanıyorum. İnsanlar konuşur. Bu o kadar da zor değil Bayrd. Bilmek."

Parmağımı masaya vurdum. "Kısa keselim, olur mu? Ne istiyorsun Bayrd?"

"Oğlumla nişanlılığınıza devam edin. İki gerçek Olimposlu tahtta, tanrıların zamanımızın başından beri buyurduğu gibi birbirlerini yönetiyorlar. Başka bir türle evlenmenin sonuçlarını herkesten iyi biliyorsunuz kraliçem. Biz Olimposlular ruhani olana taparız, onunla ve onun için yaşarız. Kutsanmamış bir evliliği olan tek bir kral ya da kraliçemiz olmadı. Yine de kutsama bandını takmıyorsun ve onunla evlenirsen tanrılardan bunu asla alamayacaksın. Onunla asla sahip olamayacağınız varisleri düşünmek bile istemiyorum." Bu konuyu tartıştığı ve onlara attığı sert bakışlardan kendisiyle aynı fikirde olmadıkları anlaşılan diğer birkaç kabile liderine baktı. "Bir kâğıt parçası pek çok kişiye yetebilir ama biz Volantianlar kutsal kanunlarımızı arkamızda bırakmayız."

Dikkatimi babasının sözleri boyunca sessiz kalan Lazarus'a çevirdim. "İstediğin bu mu?" Erkekler ve onların bencillikleri beni hayal kırıklığına uğratmaktan asla vazgeçmedi. Bunu kimin zorladığını bilmem gerekiyordu. Kimi öldürmem gerekiyordu, oğlumu mu babamı mı?

Cai nefesinin altından küfretti ve Eren belirsizlikle beni inceledi.

"Tek istediğim sendin," dedi Lazarus. "Ve babamın haklı olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım. "Bu toplantıya başka bir zaman devam edeceğiz." Belki de kafamın kesilmesi zihnimi temizleyebilirdi.

Oda boşalmaya başladığında Bayrd son bir kez bana döndü. "Bunu iyi düşünün, Majesteleri."

İki kafa kesme mi? Öne doğru eğildim. "Çok şaşıracaksın Bayrd, ama ben her şeyi gayet iyi düşündüm. Ya sen?"

"Halkım Olympia'dan uzaklaşmak isterse bu benim hatam olmaz."

Hava soğudu. "Zgahna'yı Volantların üzerine çektiğimde ve geri kalanınızın Isjordians ve Fogling için şişlenmiş et olmasına izin verdiğimde de benim suçum olmayacak. Burası benim toprağım, sen ya da toprak benden korktuğu için değil, ben toprak olduğum ve korku olduğum için. İyi düşün Bayrd. Felaketin yüzü olmaya hazır mısın?"

"Halkım için en iyisi neyse o olacağım."

"Benimkiler," diye ısırdım. "Benim halkım."

Bayrd hiçbir şey söylemedi.

Cai, "Bunu iyi düşünsen iyi olur, Cakes," dediğinde toplantı odasının kapıları henüz kapanmıştı.

"Öyleyim."

"Lazarus hıyarın teki," diye hırladı. "Babası daha beter." "İyi ki Bayrd'ı kral yapmıyorum o zaman."

Hırladı. "Eğer bunu sadece Kilian'a inat olsun diye ve Bayrd'ı susturmak için yapıyorsan, belki de kardeşin fırsatı varken bu teklifi kabul etmeliydi."

Eren, "Beni yem olarak atmayın," dedi.

Cai başını yana eğerek kardeşime uzun uzun baktı. "Yem için fazla yakışıklısın. Belki de... bir adak?"

Kardeşim gülümsedi. "Hala yayla yem atıyor."

"Fiyonkla iyi görünüyorsun."

"Varsayımlar," diye mırıldandı Eren. "Karakter olarak küstah olduğunuzu mu yoksa hayal gücünüzün iyi olduğunu mu varsaymalıyım?"

Kardeşimin sözleri karşısında Cai'nin ağzı seğirdi. "İkisinden de biraz mı?"

Bir elimi masaya vurdum ve sonra ikisinin arasını işaret ettim. "Eğer böyle davranmak zorundaysan, bunu ben yokken yap. Yediğim o limonlu kek dilimini tekrar ağzımda hissediyorum."

Cai beni işaret etti. "Bunu Kilian'a inat olsun diye yapma."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. Kilian'ın küçük hayran grubuna mı alınmıştı? "Siz ikiniz birdenbire arkadaş mı oldunuz?"

Arkadaşım bana nazlı bir bakış attı. "Sen ve Lazarus şafaktan önce kısa bir yolculuktan daha fazlasını mı yaptınız? Kısa vurgusu."

Eren'in gözleri iki kat büyüdü. "Sen ve o general-"

Bir elimi kaldırdım. "Lütfen bitirmeyin. Ve hayır, artık değil."

Kardeşim başını salladı ve arkasına yaslandı. "Kilian biliyor mu?"

Şakaklarım zonkladı. "Az önce bana bunu sormamışsın gibi davranacağım."

"Kilian biliyor," dedi Cai ve dönüp bana geniş bir sırtıyla baktı. "Lazarus'un seni nasıl idare ettiğini ilk elden duyma şanssızlığına erişti. Kilian onu sorguya çekerti. Neredeyse sorguya çekecekti. Ama kuş beyinli önce geri çekilecek kadar akıllıydı."

Aman Tanrım.

Thora, Nia'nın Eldmoor'dan anlattığı hikâyeler karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. İkisi tanışır tanışmaz hemen kaynaşmışlardı. Kız kardeşim meraklıydı ve Nia'nın ansiklopedi büyüklüğünde bir beyni vardı. İkisi uyku getirici bir sohbetin tarifiydi.

"Ee," dedi küçük kız kardeşim, yatağımın üzerinde bağdaş kurarak. "Onların sınırlarına bir zehir mi yerleştirdin? Kızıl Meclis'in etrafındaki perdeyi kaldırmak için mi?"

Onun karşısında oturan arkadaşım başını salladı. "Büyümesi biraz zaman alacak ama evet, esasen. Mavi cayır dikkatli kullanıldığında mirk kökünün tam tersidir." Parmağıyla kitabındaki üç yapraklı küçük mavi bir çiçeği işaret etti. "Gümüşle birlikte ekilmesi gerekiyor, aksi takdirde hiçbir etkisi olmaz. Tohumları atmadan önce toz haline getirilmiş gümüşe batırdım. Eninde sonunda perdeyi geçmeme yetecek kadar zayıflatacak."

Thora yarı şaşkınlık yarı hayretle gözlerini kırptırarak Nia'nın kitabını karıştırdı. "Büyüyü etkisiz hale getirebilen maddi şeyler mi var?"

"Çok fazla."

Kız kardeşim biraz şaşırdı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Bir zamanlar şifacı olmak istiyordum."

"Bir kez mi? Artık bir kez olmak istemiyor musun?"

Nia başını salladı. "Çıraklığım sırasında bir suçluyu iyileştirmem istendi ve ben de yaptıkları yüzünden çürümeyi hak eden birine yardım etmeyi reddettim. Görünüşe göre, bir şifacı

Kimi iyileştirecekleri konusunda seçim yapamazlar, görevleri sadece iyileştirmektir. Seçici olamazsınız ama ben seçici olmaktan kendimi alamadım."

Kız kardeşim şiddetle başını salladı. "Sana katılmak zorundayım."

Tek kelime etmedim. Sadece ikisinin hayatın kendisi kadar basit şeyler hakkında ileri geri konuşmalarını dinledim. Ben de dinledim. Baktım. Ta ki ikisi de ses tellerini her türlü konuşmayla tükettikten sonra uykuya dalana kadar. Şimdi Nia ve Thora'nın arasına sıkışmış, ikisi usulca horlarken uyumak istemeyerek devasa yatağa uzandım.

Gözlerimi kapatsam her şey yok olur muydu? İnsan mutlu olmaktan korkabilir mi?

Tavanımı süsleyen küçük, berrak, parlak taş parıldadı ve onun sözlerini düşünmem için tek gereken buydu. Onu nasıl unutmuştum?

Balkonumda bir gölge titreşti ve hemen yataktan kalkıp ona doğru yöneldim. Nia'yı uyandırmamak için dikkatlice etrafından dolaştım. Parmak uçlarımla dışarı çıkarken vücudumu bir telaş kapladı.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu balkonun çıkıntısına yaslanarak.

Gözlerim yarı çıplak bedenini taradı ve yemin ederim ağzım sulandı. Ona doğru yürüdüm, Hanai'de aldığı ince ve soluk yara izlerini takip ettim ve dokunuşuma tepki olarak kasları seğirdi. "Hayır. Sen?"

"Sen olmadığın zaman değil." Beni belimden kaldırarak balkonun pervazına oturttu, dizlerimi ayırdı, böylece

arasına girdi. Avuç içleri kalçalarını yoğurmaya başlamadan önce yumuşak bir şekilde önce saçlarını sonra da yüzünü okşadı. "Nasıl bu kadar güzelsin?"

Bacaklarını kalçalarına dolayarak ayak bileklerini birleştirdim ve onu kendime doğru çektim. "Tanrılar bunu bana borçluydu. Her şeyden sonra en azından bunu yapabilirlerdi."

Kıkırdadı ve parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Ve onlara bir teşekkür borçluyum. Gözüme hoş görünmene yardımcı oluyor. Kulaklarımın çektiği zorluğun telafisi."

"Ah, sen gerçek bir büyücüsün, kocacığım. Babamla yaptığın pazarlık için tanrılara şükret, yoksa yalnız bir hayat yaşayacaktın."

Bakışları karardı. "Yapardım."

"Kilian?"

"Hm?" Bir parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. Sıkıntımı anladığı anda kara kaşlarının arasında derin bir çatılma oldu.

Yüzük parmağındaki gümüş banda dokunarak, "Bunu bitirmeni istiyorum. Evliliğimizi. Bu sadece bir kağıt parçası. Daha fazla ya da daha az bir şey ifade etmeyecek, biliyorsun."

Olimpos gecesi de onun ifadesi gibi karardı. "Bana nedenini söyle."

"Eren ve Thora burada olduğuna göre, halkım kendini daha güvende hissedecektir. Konsey, Lazarus'la olan anlaşmamı devam ettirmemi isteyebilir. Gerçek bir Olimpos birliği. Kutsanacak bir birliktelik." Asla kimseyle evlenmeyecektim. Bir daha asla. Evlenebileceğimi

sanmıyorum. Ama onun ve benim, bizi birbirimize bağlayan bağları koparmamızın zamanı gelmişti.

Kendimizi gizlediğimiz yalan boyunca daha da karışmadan önce azar azar bir araya geldiler.

Elleri beni bıraktı.

"Hayır." "Ben sormadım."

"Eğer benim olanı ona bir tepside sunacağımı düşünüyorsa, yanılıyor. Hem de çok." Geri çekildi ve sonra gözden kayboldu.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Kahretsin, bu neden bu kadar zordu?

"Geri dön," diye fısıldadım boşluğa.

Bir dua gibi, geri çekildi ve bana doğru yürüdü, beni tekrar kaldırdı ve hemen kollarımı boynuna ve bacaklarımı beline kilitledim.

"Beni affet," diye fısıldadı yüzünü boynuma yaslariken. "Kızgın ayrılmamalıydım. Sinirlendiğim için beni affet."

"Dediğimi yapacak mısın?" "Ben öyle bir şey demedim."

Bu beni güldürdü ve benim gülmem onu da güldürüyor gibiydi.

Neden aramızdaki bu küçük evcimenlik anlarından keyif alıyordum? Basit kucaklaşmalar, yumuşak kahkahalar, küçük dokunuşlar. Onunlayken kendimi aç hissediyordum. Onları daha çok arzuluyordum. Ve o her zaman neye özlem duyduğumu biliyor gibiydi çünkü bunları bana ne olursa olsun veriyordu.

Onu nasıl hatırlamadım?

"Aşk mı?" Eldivenli ellerime baktı. "Neden yatarken onları takıyorsun?"

Hemen parmaklarım kıvrılıp yumruk oldu. "Görmelerini istemiyorum."

"Acılarını ve ağrılarını bilmeyi hak ediyorlar, kalbim, seni önemseyenlerden bu kadar saklandığın yeter."

"Endişelenecekler."

Bir eldiveni çıkardı ve parmak uçlarımı öptü. "Olması gerektiği gibi. Benim gibi onlar da bir gün anlayacaklar. İnanın bana, tahmin etmek, şüphe etmek ve korkmak zorunda kaldığınız kısım, gerçeğin söylenmesinden daha kötüdür."

"Şimdi de felsefe mi saçmalıyorsun, Adriatian?" Ama haklıydı.

"Rahat görünüyor." Sözümün kesilmesiyle irkildim. Nia balkon kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve ciddi bir şekilde eğleniyordu.

"Öyle," dedim kilitli ayaklarımı oynatarak. "Denemek ister misin? İki kişi için yeterince büyük."

Kilian boğulur gibi bir ses çıkardı ve kıkırdamalarını gizlemek için boynuma sokuldu. "Kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkında mısınız?"

"Ne-" dedi uykulu Thora esnemeyle, Nia'nın arkasından gelerek. Kaşları neredeyse saç çizgisiyle buluşuyordu. "Ah." Aman Tanrım.

"Yakalandık," diye fısıldadı Kilian ve beni bırakıp onlarla yüzleşmeden önce boynumu öptü. "Özür dilerim hanımlar."

"Üzgün görünmüyorsun," dedi Thora ve Nia güldü.

Kilian ukala bir sırıtışla, "Aslında değilim," dedi.

Thora her zamanki titizliğiyle her şeyi değerlendirdi. "Alaric yarın dönüşümüzü kutlamak için bizi Drava'ya götürecektir. Sen de bizimle gelmelisin," diye teklif etti.

"Sanmıyorum-"

"Gel," dedim sessizce.

Biraz şaşırmış bir halde bana döndü. "Ben yaparım o zaman."

"Sen," diye başladı kız kardeşim biraz gergin bir şekilde, "oradan aşağı inebilir misin Pamuk?"

Balkonun pervazından atladım ve kız kardeşim irkilerek odaya geri döndü. İçimi anlık bir endişe kapladı ama o içeri girdiği için daha fazla inceleme fırsatı bulamadım.

"Bu da neydi şimdi?"

Nia önce arkasına, sonra da bana baktı. "Pencereye ya da merdivenlere hiç yaklaşmadı. Görünüşe göre kalenin yüksekliği onu korkutuyor. Yürüyüşümüz sırasında köprüden geçemediği için bizi Taren'a bıraktım."

Yükseklik mi? "Daha önce yükseklikten hiç korkmamıştı."

"Ben öğrenirim," diye önerdi Nia. "Ona karşı nasıl nazik olunacağını"

diğer insanların sırlarını onları korkutmadan öğrenebilirsiniz." Parmağıyla beni işaret etti. "Sakın deneme. Diğer insanların duygularına yaklaşımın çok agresif." Bu sözlerle Kilian ve beni tekrar yalnız bıraktı.

"Dişliler dönüyor," dedi kulağıma, sıcak nefesi beni ürpertti.

"Öyleler."

Beni kendisine çevirdi ve alnıma uzun bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, aşkım."

Ne? Pantolonunun paçasını kavradım "Burada olduğunu biliyorlar, neden gidiyorsun?"

Yavaşça kaşları kalktı. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Kal," dedim, balkon çıkıntısı onu durdurana kadar onu geri ittim. "Eğlendir beni Adriatic, sıkıldım." Yorgundum, gerçekten yorgundum ve uyku bir süredir beni rahatsız ediyordu. Ama gözlerimi kapattığımda, Isjord'da her gece gördüğüm şeyi görüyordum. Kabuslar. Ancak bu sefer gecenin canavarlarından değil, kendimden kaçıyordum. Çünkü her durduğumda, o kollarımda kanlar içindeydi, yaşamı sızıyor ve soluyordu. Ve hançeri kalbine doğru tutuyordum.

Parmağının tersini yanağımda gezdirdi. "Sana bir hikaye anlatmama ne dersin?"

"Elbette," dedim, başımı göğsüne yaslamak için eğildim. "Bana bir hikâye anlat." Er ya da geç yapacağım şeyden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OSCEN

THORA

O lenf bezleri benim en büyük kabusumdu. Nereye baksam

ve ne zaman dönsem uzun bir düşüş oluyordu.

Şükürler olsun,

Antrenman sahaları Taren'in en yüksek iki tepesi boyunca uzanan uzun bir vadinin arasındaydı. Bedenler birbirini kovalıyor, dövüşüyor ve düello yapıyordu ama tek görebildiğim bulanık figürlerdi. Buraya geldikten kısa bir süre sonra zihnim çoktan başka bir yere sürüklenmişti. Yalnızca bana ait olan bir dünyaya. Sadece benim sığabileceğim kadar küçük bir dünyaya. Boş bir dünya ama beni incitecek ya da bana zarar verecek kimsenin olmadığı bir dünya.

Biri kolunu omuzlarıma attı ve ben de sarsılarak doğruldum.

"Seni nerede kaybettim?"

Güvenli sığınağımdan gerçekliğe sıçramam bir anımı aldı ve bunu yaptığımda Eren her zamanki gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Sadece düşünüyordum."

"Neyin?"

"Şeyler."

Her zamanki gibi gergindi. "Rora."

"Lütfen, yapmasak olmaz mı? Yemin ederim eskisi gibi değil."

"Eskisi gibi olmayan ne?" Snow önümde diz çökerek sordu. Bir elini dizime koymak için uzandı ama geri çekti.

"Bütün gün onları kendine mi yontacaksın?" Arkadaşı Cai, antrenman sahasını geçip bize doğru seslendi. Gözleri Kar'a odaklanmadan önce küçük bir an için kardeşime kaydı. "Onları kuzeyi, güneyi görmeye götürebilirdin. Ama sen onları buraya getirdin."

Bu benim yüzümden olmuştu. Bugün gördüğümüz her yer düz araziydi.

Snow ayağa kalktı. "Neden kirlisin?"

Bir elini onun boynuna attı. "Birileri Myrdur'da senin pis işlerini yapmak zorunda."

Kız kardeşim gerildi ve gözlerindeki endişe halini hissedebiliyordum. "Bu kadar erken mi?"

"Dün gece Fernfoss'ta kamp kurmuşlardı. Hepsi gençti ve muhtemelen üzerlerine düşeni yapmak için heyecanlıydılar."

"Ne kadar genç?" Eren sordu, o da gergindi ama Snow'dan farklı bir gerginlikti bu. Endişeliydi.

Cai'nin bakışı çökmüştü. "Genç."

"Bu suratsızlık da neyin nesi?" İkilinin arkasından başka bir ses geldi. Malik. Kilian'ın kardeşi. Cai'ye göz kırptı ve poposunu tokatladı. "Çok şirin görünüyorsun, çöreğim. Sertlik gerçekten işime yarıyor."

Ağabeyimin kaşları her zamankinden biraz daha yukarı kalkmıştı. "Siz ikiniz

."

"Hayır," dedi Caiden çabucak. "O sadece bir pislik."

Malik kaşlarını çattı. "Cai, tatlım, dikkatli ol, bazı insanlar arkadaş olduğumuzu düşünebilir." Diğerleri Myrdur hakkında sohbet etmeye başlarken o yanıma oturdu, bankın üzerine yayıldı ve ben biraz daha uzağa kaydım. Hareket küçüktü ama dikkati bana yöneldi, bakışları botlarımın ucundan saçlarıma doğru gitti. "Küçük kuş."

"Thora."

Saçımdaki fiyonga baktı. "Ben de öyle dememiş miydim?" Kaşlarımı çattım. "Bu bir duyma mı yoksa anlama sorunu mu?"

Ağzı yavaş bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Senin için bir şeyim mi var?"

"Benim için mi?"

Küçük sarı taşlı bir kolye çıkardı ve elime taktı. "Renk seçimi için özür dilerim ama gözlerinin kız kardeşininkilerle aynı olduğunu varsaymıştım."

Daha önce kimse bana mücevher vermemişti. Çabucak kopçalarını açtım ve boynuma taktım. "Teşekkür ederim, sarı en sevdiğim renklerden biridir. Pamuk'un gözleri."

Birden aramıza biri oturdu ve bizi ayrılmaya zorladı. "Onu rahatsız etmeyi bırak," dedi Nia ve ben güldüm.

Gözleri tekrar bana kaydı ama sadece bir anlığına. "Moriko'yu o baharatlı mekanizmalarından biriyle mi uyuttun? Öğleden sonra bu saatte nasıl olur da onun yatağında olmazsın?"

İkisi birbirleriyle didişmeye ve hırlamaya başladılar ve ben dikkatimin cam gibi bir beyaza büründüğünü ve kulaklarımın bir arı sürüsüyle dolduğunu hissettim.

Pek çok insan. Bir sürü insan Snow'u sevdi. Snow çok seviliyordu. Yalnız değildi. Bunun için minnettarım.

Zaten bir ailesi vardı. Güzel bir aile. Biz buna sığabilir miydik?

Varlığım çirkin ve kötü hissettiriyordu. İstenmeyen.

Gökyüzünden kanatlı bir kadın düştü ve ben biraz sarsıldım. Tamamen gri, deri bir zırh giymişti ve yüzünde zırhı kadar sert bir ifade vardı. "Kraliçem, bir dakikanızı alabilir miyim? Sebastian Grasmere ile ilgili haberlerle burada."

Kız kardeşim başını salladı ve sonra bana özür dileyen bir bakış fırlattı. "Bu gece. Bu gece görüşürüz."

Snow kraliçeydi. Görevleri ve sorumlulukları vardı ve babamızla savaşıyordu. Tekrar. Ve yine. Sanki o zamanlar üçümüz için onunla dişe diş, kafa kafaya savaşması yetmiyormuş gibi.

"Bu gece," dedim ve geri çekilerek şimşek gibi kayboldu.

"Ee," dedi Malik, Eren ile benim aramda dolaşarak. "Ejderha kim, korkunç kurt kim?"

Lys Amca'nın kızı olduğunu öğrendiğim Penelope bana uzun kollu, al bir elbise bulmuştu.

Annem. Saten tenimi serinletiyordu ve ayak parmaklarımın üzerinde döndüğümde kumaş etrafımda geniş bir şekilde süzülüyordu. Bunu yapmayı hep denemek istemiştim. Annemin elmaslarından birini de bana getirmişti ama elbisenin kare yakasının üzerinde zarifçe duran kehribar taşını sakladım.

Bir
hediye.
Benim
için.

Bizim için güzel bir gece olması gerekiyordu. Bir araya gelip kavuşmamızı kutlamak için. Bunun için çok dua etmiştim. Yine de bundan korkuyordum çünkü nefes alamıyormuşum gibi hissetmeden kalenin pencerelerinden dışarı bir an bile bakamıyordum.

"Hey," dedi Nia, elimi sıkıca tutarak. "Bizi oraya götüreceğim. Tek bir yükseklik bile görmek zorunda kalmayacaksın."

Son derece minnettar olmama rağmen, bu beni utançtan kızarttı. Ama Nia hiç olmadığı kadar sıcak ve nazikti, kötü alışkanlığımı bildiği halde daha fazla burnunu sokmamıştı. Snow ise dün gece balkonda duyduklarımı düşünerek bunu yapmak istemiş, ancak Nia tarafından engellenmişti. Bana sorarsa ona yalan söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim. Her zaman korkunç yalanlar söyledim. Hayatım boyunca sakladığım tek sır sihrimizle ilgili olandı. Ve hatırlamak istemediğim kadar sık... Onu bile tutmakta neredeyse başarısız oluyordum.

"Bana yardımcı olabilecek bir şeyiniz var mı, iksir gibi?"

Yükseklik hastalığı için mi?"

Nia bir an için düşüncelere daldı. "Bir şey var, ama seni rahatsız eden boy mu yoksa başka bir şey mi?"

İyi denemeydi. "Yükseklik," dedim kendimden emin bir şekilde ve bana inanmış gibi göründü. Ona yalan söylemek istemiyordum, yanlış hissediyordum.

Başını salladı. "Sana bir şeyler getireyim."

Snow tepeden tırnağa kırmızılar içinde odaya girdi ve ağzımda küçük bir 'vay be' ifadesi belirdi. Giydiği elbise daha önce hiç kimsenin üzerinde görmediğim bir şeydi; ince ipek ve narin altın zincirlerle süslenmiş, küçük parlak yakutlar. Annemin ipekleri çok güzeldi ama Pamuk'un giydiğine kıyasla çok mütevazıydı. Annemin çerçevesi de mütevazıydı, Snow ondan çok daha uzun ve dolgundu. Kız kardeşim çok güzeldi.

"Büyüdüler," dedim ve Snow'un göğüs dekoltesini işaret etmeden önce iki arkadaş şaşkınlıkla göz kırptı.

Snow onun göğüslerini tuttu ve onlara baktı. "Onlar yaptı. Seninkiler neden olmadı?"

Elimdeki tarak hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru uçtu ve tam kafasına çarptı.

Kıkırdadı. "Onları arayacağız, merak etmeyin."

Onun böyle gülümsediğini ve hafifçe şakalaştığını görmek bile beni ayağa kaldırdı ve bugün yüzüncü kez ona sarılmamı sağladı. Hatırladığım Snow hiç böyle olmamıştı. Bana hiç böyle gülümsememişti.

Bana sıkıca sarıldı. "Buradan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Hiç de nefret etmiyorum. Sadece çok yüksek."

Parmakları saçımdaki gül rengi ipek bandı okşadı. "Fernfoss'ta kalabilirdin, ama orada

etrafta çok fazla Isjordan askeri dolaşıyor."

Her zaman olduğu gibi, on üç yıl sonra bile, o benim battaniyem ve kalkanımdı. Sahip olduğu tek şey kemik ve et olsa bile beni her zaman tüm gücüyle korudu - beni zarar görmekten kurtarmak için kendi bedenini kullandı. Bunun için bana kızdı mı? Kendi şeytanları ve babasıyla savaşırken taşımak istemediği bir yük olduğum için. Kız kardeşim benden nefret mi ediyordu? "İyi olacağım Pamuk. Sanırım hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Kaşları bir an için toparlandı ve Nia'ya bakınca yüz ifadesini düzelterip bana gülümsedi. "Hadi gidelim."

Nia üçümüzü şamatalı kahkahalar, telli çalgı sesleri ve fincan tıkırtılarıyla dolup taşan devasa bir meyhanenin önünde silikleştirdi. Etrafımızda uğuldayan esintiden ne kadar yüksekte olduğumuzu hissedebiliyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Beyaz Köprü'de kısıtlanmamıştık ama bize tanınan azıcık özgürlüğe rağmen pek bir şey görmemiştim. Taverna gibi yerler pek de hanımefendiye yakışır yerler değildi, bu yüzden oralarda bile bulunmaktan kaçınmıştım. Bu benim ilk seferim olacaktı. Bunu bilseler beni çok mu namuslu bulurlardı?

Bedenler balo salonlarındakine benzemeyen garip bir ahenkle havada zıplıyordu. Müzik de yumuşak ve koordineli değil, zıplamalı ve neredeyse neşeliydi. Belli belirsiz bir alkol ve taze ekmek kokusu havada dolaşıyor ve

midem açlıktan gurulduyordu. Olimpiyat yemekleri damak tadıma çok uygundu.

Alaric, d n tanıştığım birkaç saray  yesi ve tanıyamadığım bir kadınla birlikte oturuyordu. Tatlı bir gülümsemesi ve bal rengi gözleri vardı, Alaric'le iyi anlaşıyor gibiydiler. Tüm erkekler ve sert mizaçlı bir kadın meyhanenin köşesindeki uzak masaya oturmuŗ, derin bir sohbete dalmıŗlardı bile.

 lk fark ettiğim Şey Kilian'ın kız kardeŗime verdiği tepkiydi. Normal ifadesi o kadar ciddi ve soğuktu ki, sanki biri çok loŗ bir odada bir mum yakmıŗ gibi en dikkat çekici olanıydı. Kız kardeŗim onun yanına oturduğunda, Kilian'ın eli masanın altından kayarak kız kardeŗimin elini tuttu. Ve kız kardeŗim onu itmedi.

Snow bana ne kadar anlatırsa anlatsın, aralarındaki bu küçük anlaŗmayı anlamamıŗtım.

Nia, artık Hanai kraliçesi ve sevgilisi Moriko olduğunu bildiğim kadınla  p ŗt . Sert kraliçe Nia'nın kulağına bir Şeyler fısıldadı ve Nia birden etrafımızdaki dünyadan habersiz bir Şekilde kahkahalar atmaya baŗladı, yanakları kızarmıŗ, gözleri parlıyordu.  kili ayağa kalktı ve dans eden bedenlerin arasında kayboldu.

Herkes mutlu görünüyordu. Ve bu beni kendi benliğimin farkına vardırđı. Tenim rahatsızdı, altımdaki koltuk çok sertti, dünya çok gürültülüydü.

Masamızın etrafı bir anda içki içmekten ve dans etmekten kıpkırmızı olmuş bir grup kadın tarafından sarıldı. Önce kardeşimi, sonra da Caiden ve Malik'i dans pistine çekmeye çalıştılar. Kilian, kimse onu dansa kaldırmamasın diye can havliyle Snow'a tutunarak onları kibarca birbirini ardına uzaklaştırdı. İkili fısıldaşıyor ve birbirlerine ters ters bakıyorlardı, yüz ifadeleri sıvı sıcaklığından buz gibi soğukluğa ve sonra bulutlar gibi yumuşaklığa dönüşüyordu. Anlaması çok zordu.

Üçümüz yalnız kaldığımızda Snow'u kucağına aldı ve içkimden bir yudum alırken boğulmama neden oldu.

Snow her zaman olduğu gibi hemen anne kurda döndü ve masaya bir mendil uzattı. "İyi misin?"

Ona el salladım. "Yanlış boru."

Başını salladı ve Kilian'ın üzerine eğildi, bu hareket o kadar küçüktü ki kimse bunu pek dikkate almazdı. Ama ben fark ettim. Çünkü kız kardeşimin kimseye yaslanmadığını biliyordum. Kimsenin kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmesine izin vermezdi. Snow bana da bunu öğretmeye çalışmıştı; kimseye, annemize bile güvenemeyeceğimiz bir dünyada nasıl var olabileceğimizi.

Bir el Snow'u yakaladı ve Kilian'ın kucağından aldı - küçük kardeş Malik. Snow'u dans pistinde bir o yana bir bu yana döndürüyor, zıplatıyor ve birbirlerine güldürüyordu. Kilian ona hâlâ aynı şekilde bakıyordu.

"Sanırım bundan hoşlandım," dedim yüksek sesle, daha sesin kendi sesim olduğunu bile fark etmeden.

Kral kara kaşlarını kaldırdı, bu onu fazlasıyla yakışıklı ve biraz daha az korkutucu gösteriyordu. "Nedir bu?"

"Kız kardeşime nasıl bakıyorsun."

Kar'a baktı, gözleri yumuşayıp erimiş gümüşe dönüşen o şeyi yapıyordu. "Ona nasıl bakabilirim?"

Aynen böyle. Sanki dünyanı parlatıyormuş gibi. "Sanki o güneşmiş ve sen sadece geceyi görmüşsün gibi."

Ağzı biraz aralandı. "Bu doğru." "Yine de bazen yağmur gibi olabiliyor."

"Bunu ben de sevdim."

"Büyük, kızgın, gri bulutlar ve gürültülü fırtınalarla."

Kıkırdadı ve ona bir kez daha baktığında Gece Kralı'nın kız kardeşime aşık olduğunu anladım. "En sevdiğim tür."

Gece Kralı kız kardeşime aşıktı. Kilian Snow'a aşıktı.

Koltuğunda arkasına yaslandı, beni inceleyen bir bakış fırlattı ve birden etrafımda çok fazla kümelenmiş, bir kutunun içindeymişim gibi hissettim. Empatların yaptığı gibi gölgelerimi okumaya mı çalışıyordu? "Seni endişelendiren nedir, Thora?"

"Çok," dedim içkimi yudumlarken. Bira burada tatlıydı, bal kokuyordu.

Başını yana eğdi. "Bu konuda iyisin." "Neyde?"

"İnsanlara istedikleri cevabı vermek. Küçülmek. Dikkatlerini üzerinizden çekmek."

"Bu sahip olunması gereken korkunç bir özellik," dedim. "İnsanları okumak."

"Sen de yapıyorsun."

"Ama ben bunu göstermiyorum. Bunu kendi çıkarım için yapıyorum."

Kendi düşüncelerimin mahremiyetinde."

"Çünkü bir başkasının eylemlerini, düşüncelerini ve duygularını anlamakta zorlanıyorsunuz."

"Yine yapıyorsun."

Gülümsedi. "Özür dilerim."

"Hiç üzgün görünmüyorsun."

"Çünkü nadiren öyle oluyorum."

"Git onunla dans et," dedim Snow'u göstererek. O bakışı tekrar görmek istiyordum.

Eren, Cai ve Malik arasında gidip gelen kız kardeşime tekrar baktı. Daha önce güldüğünü hiç görmediğim şekilde gülüyordu. "Sorun yokmuş gibi davranıyor. Ben sadece ona bunu hatırlatırım."

O anda Pamuk bize baktı, bizden ziyade ona. Sırtışı yerini yumuşak bir gülümsemeye bıraktı ve uzaktan ona bir el uzattı. İkisi sessiz bir an geçirdiler, sanki dünya sessiz ve hareketsizdi, sanki odada sadece onlar vardı ve onun nefes alış verişi hızlandı. Şimdiye kadar gördüklerim arasında... Bunu anlamakta zorlandım.

"Haklı olduğunu sanmıyorum Kilian."

Başını bana doğru hafifçe eğdi ve kız kardeşimin yanına gitti. Müzik daha yavaş bir şarkıya dönüştü ve onu vücuduna yaklaştırdı, sanki camdan yapılmış gibi dikkatle tuttu. Elleri nazikçe ve çok yumuşak bir şekilde

Sırtını okşadı ve onu tutarken rahatladı. Ona bakmak için başını geriye doğru eğdiğinde, burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu ve ona daha önce hiç görmediğim bir gülümseme verdi. Ne kadar masum bir jestti ama deli bir kadın gibi gülümsemekten yanaklarım acıyordu.

Sanki bir mucize görmüş ve ona bakmaya devam etmek istiyormuş gibi ona baktı.

Koltuğuma yakın bir yere gümbürtüyle bir ceset indi ve şaşkınlıktan dik durdum.

"Neden ağlıyorsun?" Malik başparmağını gözlerimin altında gezdirdikten sonra çenemi kaldırıp ona bakmamı söyledi. Bana baktıkça kaşlarını çattı.

"Mutluydular."

"Mutluluk gözyaşları diye bir şey yoktur, minik kuş. Eğer seni ağlattıysa önce canını yakmış olmalı."

Kolumun kenarını çekiştirerek gözlerimi sildim. "Bence bu olaya bir Empat gibi çok fazla, bir insan gibi ise çok az bakıyorsun."

Dokunuşu azaldı ve taburede ondan biraz daha geriye itildim.

"Haklısın," diye sessizce itiraf etti, arkasına yaslandı ve içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Belki de değil," dedim kendi içkimden bir yudum alarak. "İnsan olmak hakkında ne bilebilirim ki, değil mi?" Kıkırdamalarım gergindi ve onları yakalamış gibiydi - bu beni panikletti. "Lütfen duygularımı okuma."

"Değilim." Yine de bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Oh. Neden?"

Kolyeme baktı. "İhlal etmekten hoşlandığım tek mahremiyet, kardeşimin ve düşmanlarımındır."

Başımı salladım. "O zaman minnettarım."

"Bazen kendinizin bile anlayamadığı şeyleri bir başkasının anlaması o kadar korkunç olabilir mi?"

"Duygusal olarak çıplak olmaktansa kafam karışık olmayı tercih ederim. Aslında," dedim içkimi uzun uzun yudumladıkdan sonra, "duygusal olarak çıplak olmaktansa bütün bir kalabalığın önünde çırılçıplak olmayı tercih ederim."

"Huh." Kolunu taburenin arkasına attı ve tuhaf bir şey söylemişim gibi bana baktı.

"Ne?"

"Kız kardeşin de muhtemelen aynı şeyi söylerdi."

Güldüm. "O zaman Snow hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Öfkesinin ne kadar yakıcı olduğunu bilmeni tercih ederdi. Ya da nefretinin ne kadar karanlık olduğunu. Bir ya da iki kişiyi dehşete düşürebilir. O zamanlar çoğu kişi için dehşet vericiydi."

"Nefret karanlık değildir." "O zaman nedir?" "Sevgi."

"Tuhaf."

"Karanlık olmasının bir nedeni var," dedi, taburenin üstünü örten uzun bir saç telinin ucundan tutarak. Hayali anılar beni unutmak istediğim anlara götürürken tüm bedenim gerildi. "Aşk asla tek bir duygu değildir. Şehvettir, kıskançlıktır, öfkedir, ilgidir, mutluluktur ve

Bir palette bu kadar çok rengi harmanladığınızda ne elde edersiniz?"

D i k k a t i m tamamen onun saçlarımı döndüren parmağına odaklanmış durumda ve zar zor "Karanlık bir şey" diye mırıldanabiliyorum.

Başını salladı, saçlarımdan gözlerime baktı. "Çok doğru, küçük kuş. Karanlık bir şey."

Dikkatinin dağıldığını fark ederek saçlarımı onun dokunuşundan çektim. "Bana öyle deme."

Bana yandan bir bakış attı. "Sana yakışıyor."

Ben ne küçük ne de kuşum. Ama ne bilebilirim ki, sonsuza dek başka bir insanla doğru dürüst tek bir arkadaşlık ya da ilişki kurmadım - belki de hiç? Yanımda birinin nefes aldığını düşünmek bile nefes almayı zorlaştırıyordu.

"Nereye uçtun?" Malik sordu.

Dikkatim yine kız kardeşim ve Kilian'a takıldı. Bir çemberin içinde yavaşça sallanırlarken Kilian alnını kız kardeşimin alnına dayamıştı.

Malik tek parmağını kaşlarımın arasına koyduğunda beni tekrar irkiltti. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" Görüş alanımı takip etti. "Ah. Bir keşişin de kaşlarını çatmasına neden olurlar."

"Malik." Adı dudaklarımda titredi ve adam yüzüme o kadar yaklaştı ki kirpiklerinin her birini, gözlerindeki sarı ve kırmızı ayrımı, puslu sabahlar ve güller gibi nasıl koktuğunu ayırt edebildim.

Kaşları birbirine çatıldı ve yüzüme merakla baktı. "Bir domatesten daha kırmızısın."

"Çok yakınsın." Ondan uzaklaştım ama neredeyse taburenin kenarından kayacaktım.

Malik bir kolunu belime dolayarak beni koltuğa geri çekti, sonra da kendini koltuğun diğer ucuna itti. "Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu, kız kardeşimi ve erkek kardeşini işaret ederek.

İtiraf etmek rahat hissettirdi çünkü ona gerçeği söyledim, "Kız kardeşimi çok gördüm. Bunu hiç görmedim. Hiç istemediği bir kuyruk gibi hep peşinden gittim. Gülümseme ve kahkaha taklidi yapardı, bazen de umursardı. Ve sevgi. Bizi önemsemediği ya da sevmediği için değil, nasıl seveceğini bilmediği için." Bir damla gözyaşının tekrar yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Aynı anda hem minnettarım hem de pişmanım." Ama ben de öfkeliydim. Beni huzurdan mahrum bıraktığı için dünyaya kızgındım. Babama. Ben onu öldüremeden ölen amcama. Hatırlayamadığım anneme. Kızgındım. Benimki durmuşken yoluna devam eden dünyaya çok kızgındım.

Masayı iterek ayağa kalktım ve etrafı buzla kaplamadan önce aceleyle dışarı çıktım. Taverna uygunsuz bir şekilde kilometrelerce aşağıya düşen büyük bir uçuruma bakıyordu ve içim çalkalanırken başım panikle dönüyordu. Hemen sırtımı yüksekliğe, bulutların arasında kaybolacak kadar yükselen dağın yamacına döndüm. Ve o orada duruyordu. Elleri ceplerinde, yavaşça gözlerini kırptırıyordu.

Kararı okumak için bekledim. Benimle alay ettiğini görmek için bekledim. Yine de hiçbir şey yapmadı, sadece beni izledi.

Onu.

"Yüksekten hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi ve ben geri adım atarken aramızdaki mesafeyi kapattı. Göz açıp kapayınca kadar önümde belirdi ve omuzlarımdan tutarak beni yerime sabitledi. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Lütfen uçurumdan uzaklaşabilir miyiz? Lütfen?"

Bir an meyhanenin önünde durduk, bir an sonra gri taş binalar kümesinin arasında. Drava geceleri melankolikti. Gözlerinizi kapatırsanız uzaktaki dalgaların kayalara çarpma sesini duyabilirdiniz. Mum ışığında satranç oynayan yaşlı adamlar dışında sokaklar boştu. Onların kahkahaları ve neşeleri kalbimi ısıttı ve uzun zamandır unuttuğum dili konuştuklarını duymak kalbimi tamamen kırdı. Bir metre yukarıya doğru dönen, suyu gül şeklinde etrafa fışkıran bir çeşmeye ulaştık. Esinti de mavi bir his taşıyordu. Ve işte tam o anda görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarım soğuk yanaklarımda izler bıraktı.

Malik rahatlamak için elini sırtıma koydu ama saçlarıma dokunduğu anda nefesim kesildi.

Donup kaldım. Panik üzerime kor gibi çökmüştü. "Thora?" Malik dikkatle sordu.

Ondan uzaklaştım ve kolumun kenarıyla gözlerimi sildim. "Geri dönelim mi?"

"Bana söylemeyecek misin?"

"Neyi anlatayım?" "Az

önce ne olduğunu."

"Hiçbir şey olmadı."

Gerildi, güçlü çenesi titriyordu. "Thora."

"Malik," dedim eteklerimi düzelterek. "Bizi geri götür."

Bana doğru adım attı, yaklaştı, çok yaklaştı. Ona bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. Bir kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Hodr. Caelum demek istemiştim. Tüm bedenim çirpınışlar ve sıcaklıkla kıvrıldı. "Eğer sırtına dokunursam," dedi, diğer elini omurgamda gezdirdi ve sonra bir şey olmasını bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Bir şeyler oluyordu ama onun düşündüğü gibi değildi. "Hayır mı? Hm, belki buraya dokunursam." Eli yavaşça omzumdan yukarı kaymadan önce kolumda kaydı.

Sertçe yutkunuyorum. "Malik."

Parmakları saçlarımın arasından geçti ve tüm vücudum tutuldu. "İşte. İşte bu."

Gözlerim kapandı ve hava etrafımda uğuldayarak soğudu, buz parçaları tenimi sıyırdı. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Vay canına, minik kuş," dedi, bir elini yanağıma koydu ve her şey bir şekilde daha hafif hissettirdi, ben de gözlerimi açtım.

Sanki bir anda oldu. Sanki biri durmasını emretmiş gibiydi. "Üzerimde büyü mü kullanıyorsun?"

Bir an gözlerini kırptırdı. "Evet. Evet, yaptım." "Oh, iyi çalışıyor."

Ağız biraz yukarı kıvrıldı. "Ben de öyle duydum." Biraz geri çekildi. "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Şuna ne dersin? Arkadaş olalım, sen ve ben. Arkadaşlar birbirlerine her şeyi anlatır, sırların sessiz yemini. İkimiz de itiraf ederiz ve ikimiz de asla söylemeyiz."

"Daha önce hiç arkadaşım olmadı, bunun böyle olduğunu nereden bileyim?"

"Birlikte öğrenelim."

"Ya bana aptalca bir şey söylersen?"

"Sana iyi bir tane anlatacağımdan emin olabilirsin, Thora." Yutkundum. "Önce sen."

Çeşmenin kenarına oturdu ve ben de onu takip ettim. Bana gerçekten bir sırrı için güvenecek miydi? Kendi gerçeğinden vazgeçecek kadar benimkini bilmek zorunda mıydı? Ya sırrımı saklayamazsam?

"Daha gençken," diye başladı, "kutsamamın çiçek açmasından hemen sonra, babam çoğu Empattan daha yetenekli olduğumu keşfetti. Uykumda ölüleri çağırabiliyordum ve penceremin hemen dışında bekleyen bir orduyla uyanmıştık. Benimle hiç bu kadar gurur duymamıştı. Benimle hiç gurur duymamıştı. Ben sarayının onu sahip olmaya zorladığı ikinci oğluydum, hiç istemediği bir şey. Ama o gün beni istemişti. Ve kısa bir süre sonra Kilian'ın kendisine gösterilen ilgiden neden hiç hoşlanmadığını anladım. Bu yetenekleri kullanabilmek için ölümle arkadaş olmalıydım. Onun hakkında her şeyi bilmeliydim. İyi tanımalıydım. Öncesini ve sonrasını bilmeliydim.

Bu yüzden beni yedi hasta adam, kadın ve çocukla birlikte bir odaya kilitledi. Yedi gün boyunca. Onlara verecek ilacım, kanayan yaralarını saracak bandajım yoktu, sadece bana yetecek kadar su ve yiyecek verdi. Bebekler için sütüm yoktu. Yedi gün boyunca teker teker ölmelerini izledim ve hissettim. O yedi günde çok şey öğrendim. İşte bu şekilde Eldritch Komutanı oldum."

Nefes alamıyordum. Hiç nefes alamıyordum.

"Sıra sende," dedi, sırtışlarından birini fırçalayarak. "O zamanlar." Devam etmeden önce sertçe yutkundum, "Bir rahip

Murdoc'un bizi bir kuleye kilitleyeceğini ve...ve-" Ellerim titredi ve onları kucağımda birbirine kenetledim. Eren bile bilmiyordu bunu. "Bize bir şeyler yapardı, dövmek ya da kırbaçlamak gibi, ve bunlar iyi günlerimizde olurdu. Üzerimizde Crafter büyüü kullanmayı da severdi. Sıvı ateş ve aynısından iksirler. Ben Pamuk ve Eren'den çok daha gençtim. Benim için yaralanmak üç kat daha kolay, iyileşmek üç kat daha zordu. Pamuk benim yerimi alacaktı. Başlangıçta sadece birkaç kez oldu, ama sonra hep birlikte gitmeyi bıraktım - yerimi kalıcı olarak almıştı. Bir gün Murdoc kuleden indikten sonra Pamuk dönmeyince Eren'le birlikte onu aramaya çıktık."

"Kuleye girdiğimizde," diye devam ettim, titreyen ellerimi kalçalarımın altına saklayarak, "Snow balkona tırmanmıştı ve çıkıntıda ileri geri sallanıyordu. Kan, çok fazla kan. Her yerde çok fazla kan vardı. Her yeri kanıyordu. Boynu işaretlenmişti.

Yüzü, kolları. Vücudunda yara olmayan bir yer yoktu. Ne kadar çağırırsak çağıralım oradan inmedi. Sanırım aşağı inmek istemedi. O gün kız kardeşimden geriye hiçbir şey kalmamıştı, o kadar pes etmişti ki. Aşağı inmesi için yalvardım ve bağırdım. Ama sonra döndü. Adımı söylediğinde yüzünde parlak bir sırıtış vardı ve hiçbir şey olmamış gibi bana sarılmak için aşağı indi. Biraz daha geç gelseydik, atlayacağını biliyordum. Herhangi bir yükseklik düşüncesi beni hasta ediyor." Kalın gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı ve onları elimin tersiyle sildim. "Çok aptalca, değil mi?"

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm, tamamen siyahlardı. İçlerinde soğuk bir şey vardı. Buz gibi soğuk, ölüm gibi. Göğsü korkunç bir hızla yükseliyordu, sanki bir avı avlamaya hazırlanıyormuş gibi kontrollüydü.

"Malik?"

"Peki ya saç?"

"Bir sır demiştik."

"Thora?" Snow'un sesi yumuşak bir şekilde yankılandı ve kız kardeşime döndüm. Kilian onun arkasında durmuş, yüzünde soğuk ve hesapçı bir ifadeyle kardeşiyle benim aramda bakışıyordu. Bazen beni korkuturdu, aslında her zaman korkuturdu. "Siz ikiniz neden gittiniz?"

"Biraz havaya ihtiyacım vardı. Etrafta çok fazla uçurum vardı, o da beni buraya getirdi."

"Kaleye geri dönmek ister misin?"

"Neden yüksekliğe alışana kadar Adriata'da kalmasına izin vermiyorsun?" Mal söyledi ve ben donakaldım. "Kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Kilian ve ben her zaman onun yanında olacağız, güvende olacak."

Dördümüzün arasında sessizlik uğuladı.

Snow incinmiş görünüyordu ama başını salladı. "Eğer bunu istiyorsa."

"Sadece kısa bir süre için," dedim ve Snow bana gülümseyip başını salladığında kendimden nefret ettim

BÖLÜM OTUZ İKİ

INTEMPESTUS

KILIAN

S ġimdi önümde duruyordu, bacak bacak üstüne
atmış, gözleri kapalı, dış ise bir kür . şimşek
nefes iç ve
alma in arı e
d
e

onu sarmaladı, vücudu da onunla birlikte havalandı.
Gücünün tadı Adriata'nın serin havasını bastırıyordu.

"Nefes al," dedim ve nefes aldığında küre daha da büyüdü.

"Aferin kızıma. Şimdi dışarı." Ve nefesini verdiğiinde küre
tekrar küçüldü. Bir haftadır saatlerce yaptığımız pratikten
sonra dikkati eskisinden daha odaklıydı. Tüm duygusal
tetikleyicileri ve bunların büyüsunü nasıl etkilediğı üzerinde
yavaş yavaş çalışmıştı ve giderek daha iyi hale geliyordu. Ta
ki-

"Gözlerini aç." Ve açtığında, etrafını saran büyü biraz
titredi ve yer yer yama yapmaya, yer yer de kaçmaya
başladı. Yanımda duran yanan gölge bir kurdu andırıyordu,
bir çocuğun bile korkmasına neden olabilecek bir şey
değildi, ama Snow için bu onun tek korkusuydu. Aynı

Kurt bir kelebek ya da ötücü bir kuş olsaydı bile.

"Aşkım," diye seslenerek dikkatini bana çektim. "Kendini korkmadığına ikna etmeye çalışmayı bırak."

"Mantıklı konuşmuyorsun." Derin bir nefes aldı ama büyüğü gittikçe artmaya başladı, ta ki ben onu bastırmak için etrafına karanlık bir duvar örene kadar.

Snow zorlukla nefes alarak geriye doğru çöktü. "Etrafta bir şeyler patlattığımda çok daha kolay oluyor." Bakışlarını bana çevirdi. "Sen berbat bir öğretmensin."

Onu domaltacaktım ve

"Neden benim için daha kolay?" diye sordu Thora. Kız kardeşinin aksine, kısa sürede alışmayı başarmıştı. Ama Thora için konsantrasyon, kolaylıkla hükmettiği bir şeydi. Sanki yağlanmış gibi bilincine girip çıkıyordu.

"Savaşta bunu nasıl yapıyorsunuz?" Eren sordu. Kortta eğilmiş, küçük kız kardeşlerini gözlemlemiş ve incelemişti ama antrenmanımıza katılmayı reddetmişti. Thora'nın akşam yemekleri ve garip sohbetler sırasında oraya buraya fırlattığı şeylere bakılırsa, Eren'in büyüğüyle gergin bir ilişkisi vardı. Ayrıca kız kardeşlerinin sihir kullanmasını izlemekte de zorlanıyor gibiydi.

Snow omuz silkti. "Ondan alabildiğim kadarını alıyorum. Bir yumruk için büyük bir salıncak almak gibi."

"İşte bu yüzden mührün sürekli açılıyor," dedim.

"Yine." Yüzünü buruşturdu. "Adriatian."

"Aşkı, otur, güzel gözlerini kapat ve bunu benim için tekrar yap."

O da öyle yaptı. Tekrar ve tekrar. Ta ki öğleden sonra sığağı hepimizi ter içinde bırakana kadar. Hâlâ sihime güvenmekte zorlanıyordu ama en büyük sorun bu değildi. Bu sadece Snow'un duygularını kontrol edemediğı anlamına geliyordu. Karımın mücadelesi, Elding tarafının Thora'nın sahip olduğı dengeyi bastırmasıydı. Buz ve rüzgarın ikisi de elementaldir. Elding kısmen ruhani olandan beslenirdi ve duygularını kendi yararına kullanmayı, onları uygun bir şekilde bastırmayı ve uyandırmayı başarana kadar, her zaman başına bela olacaktı.

"İşimiz bitti, aşkı." Cevap vermedi. "Kar, kalbim, gözlerini aç."

"Sanırım uyuyor," diye fısıldadı Thora ve Snow'un yanağını çimdikledi. "Gördün mü? Uyuyor."

Ben bir aptaldım. Lanet bir aptal. Onu o kadar yormuştum ki dik bir şekilde uyuyakalmıştı.

Karımın bedenini kollarımın arasına alarak ayağı kalktım. Güneş batmak üzere değildi ama muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Onu yatağı hazırlamama yardım eder misin?"

Başını salladı ve yanımdan odamıza kadar takip etti. "Şato arazisinde nasıl dolaşıyorsun?"

"Burası çok güzel," dedi Snow'un takılarını üzerinden çekerken. "Sıcak. Yemekler güzel, Eren'in bizim için pişirdiğinden daha iyi. Nia odamda saklamam için bana biraz Olimpiyat atıştırmalığı da getirdi."

"Snow başlangıçta zorlandı," diye açıkladım. "Etrafının kimlerle çevrili olduğunu biliyordu."

Parmakları Snow'un saç tokasında durdu. "Ben... Ben o gece pek bir şey görmedim, onun görebileceği kadar çok şey görmedim. Herhangi bir Adriatian askeri görmeden önce salon ateşe verilmişti. Ve sonra Aryan ortaya çıktı. Sanırım benim kötülüğüm herkesin kötülüğü değil. Senin insanların beni rahatsız etmiyor." Snow'u yatağına yatırdıktan sonra yere oturup kız kardeşinin uyumasını izledi. "Hiç böyle uyumazdı. Çok huzurlu."

"Olympia'da Silas ve Fogling şehirlerin her yerinde ve burada da bu kadar çok şeyle uğraşmak zorunda kaldığı için yorgun." Highwall'da dört gece üst üste çağırılmıştık ve o gecelerin geri kalanını bekleyerek ve Cane'lerin aldığı rahatsız edici kokuların Silas'ın canavarları olmadığından emin olarak geçirmiştik. Silas yakınlarda gizleniyordu ve Snow onun çingirak sesini duyabildiğine yemin ediyordu. Ve ben ondan hiç şüphe etmedim.

"Ve bence," dedi Thora, tamamen yere oturup bir elini kız kardeşinin saçlarında gezdirerek. "Kendini güvende hissediyor. Onu pek çok kez yorgun gördüm, egzoz onu daha da uyanık tuttu."

Güvende. Snow burada geçirdiği gecelerde kendini gerçekten güvende hissetmiş miydi?

Ayağa kalktı ve ben onu durdurmadan önce bir mumu, sonra da diğerini üfledi. "Karanlıktan hoşlanmıyor, Thora."

Küçük kız kardeş gözlerini kırıştırtarak bana baktı, kaşları farkına varmış gibi çatıldı. "Onu hep böyle mi seveceksin?" diye fısıldadı, gözlerini kırıştırtarak. "Senin peşinden gelme

zamanı geldiğinde bile mi?"

"Her zaman."

Snow birkaç saat sonra uyanmış ve Atlas, Thora ve benimle birlikte özel kütüphanemde oturup Eamon'un Rüyalar Kitabı'nı incelemeye başlamıştı. Kitabın son çeyreğine gelmişti ve sınırlarına hakim olmak ve Öteki Dünya'ya geçip adamın peşine düşmemek ve onu tekrar tekrar sıkıştırmamak için mücadele ediyordu.

"Aşkım," dedim elimi okuduğu sayfanın üzerine koyarak. "Bırak onu. Artık Aurora hakkında bir şeyler öğrenmemize gerek yok."

Elimi tutup kalçasına koydu ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi. "Onun kusurunun ne olduğunu bilmek istiyorum. O kulede onunla birlikte ne kaldığını. Olympia'da bulduklarımız işe yaramazdı. Atalarım onunla nasıl savaşacaklarını bilmeden onu, bir koruyucuyu nasıl yenebildiler? Bir şeyler olmalı."

Merakı, endişesinden beslenen bir canavardı. Ne kadar çok şey bilirse, bu onu o kadar huzursuz ediyordu.

Thora başını, eski bir Adriatyalı bilginin Dissiri yaratıkları üzerine yaptığı çalışmalarda gözlemlediği Golgotha canavarlarının tümünün resmedildiği bir Demon Grimoire'in renkli sayfalarından birinden kaldırdı. Silas'ın canavarının Caligo'dan olmadığına ve bunu kanıtlamanın tek yolunun diğer karanlık yaratıkları elemek olduğuna ikna olmuşum. Ve genç Skygard'ın ışık hızında çalışan bir beyni vardı. O da

yarısını Magnus ve Moriko'nun bizim için hazırladığı eskizlerle karşılaştırdı. "Dokunduğunuzda parçanın size tepki verdiğini söylemişsiniz."

"Hayır," dedim ve genç olanın önerdiği şeyi kestim.

"Bitir, Rora," dedi Snow, Eamon'un günlüğünü tokatlayarak kapatırken.

Küçük kız kardeş onunla benim aramda bir bakış attı. "Belki de değildir."

"Akıllı kız," dedim ve 97. Büyük Bakire'nin insanlar ve Caligo canavar kanı kullanarak yarattığı Ater canavarları üzerine yaptığım araştırmaya geri döndüm. Obitus Yasası'nda herhangi bir boşluk bulma girişimi başarısız olmuştu, bu yüzden şimdi Numen'de biraz zanaat manipülasyonu ile canavarları taklit edebilecek herhangi bir mutasyon biçimini incelemeye geri döndüm. 97. Büyük Bakire bir psikopat olmasına rağmen, İksirciler topluluğu içinde bir devrim yaratmıştı. Tehlikeli ve bilinmeyen maddelerle deney yapmaya cesaret edenlerin sayısı artmıştı. Ama Melanthe bir Çağırıcıydı, bu da araştırmamı zorlaştırdı. "Melanthe'nin kız kardeşinin, kız kardeşini bir canavara dönüştürmek için bir iksir yaratmış olma ihtimali nedir?"

"İnce," dedi Visha, Oryn'le birlikte içeri girerken. "Aradia baş ağrın için sana güzel bir iksir hazırlayabilir, ama hepsi bu. Ayrıca Melanthe öldükten sonra yıllardır ona göz kulak oluyorum."

Oryn okuduğum günlüğe göz gezdirdi. "Eğer bu canavarı bir İksirci yapmış olsaydı, özü kara büyü olmazdı."

kara büyüden yapılmış. Hiçbir Crafter o kadar iyi değildir, kralım." "Visha," dedi Snow parmağını masanın üzerinde gezdirerek. "Acaba

Asa ile benim aramda bir bağ kurabilir miyiz?"

"Aşkım," diye uyardım ve kadın döndü, tüm masumiyetiyle kirpiklerini kırıştırdı. "Bu sadece çok tehlikeli değil, aynı zamanda gardiyanı da tetikleyebiliriz."

"Aslında," dedi Visha ve ben de ona sert bir bakış attım. "Boş ver."

Snow'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu işin peşini bırakmayacaktı.

"Bu... şey," dedi Thora dikkatle, parmaklarını çizimin üzerinde gezdirerek. "Bunda garip bir şeyler var."

Snow bir bakış atmak için eğildi. "Gözler, değil mi?" Elbette bir şeyden şüphe etmişti. Onun keskin gözünden hiçbir şey kaçmamıştı. Hiçbir şey. Bir şeyde ne kadar çok ayrıntı varsa, o kadar iyi hatırlardı.

Thora başını salladı ve İblisler Kitabı'nın altından çok daha küçük bir kitap çıkardı ve Ater savaşlarından kalma tarih kitaplarında sık sık gördüğümüz birkaç yaratığı işaret etti. "Ater savaş canavarlarının gözleri, Zanaatkârlardan alınan Caligo canavarları, Eudemonlar ve hatta Dyurin'in yarattıklarından birkaçı, hepsinin sıradışı gözleri vardı. Lys Amca sık sık bizi diğer yaratıklardan ayıran şeyin gözlerimiz olduğunu söylerdi, gözlerimiz insan ruhuna açılan bir kapıydı ve sadece gözlerden bile çok şey okunabilirdi. Tanrılar hiçbir insanın böyle bir kapıyı gizleyemeyeceğinden emindi, bu yüzden büyü yoktu,

dünyevi, ilahi ya da karanlık onları değiştirebilir. Ama Demir'in canavar formundaki gözleri insani, hatta fazla insani."

"Bu onun Caligo ya da Dissiri'den olduğuna dair tüm teorilerimizi çürütür," dedi Oryn. "İyi düşünmüşsünüz Prenses."

"En azından o zaman bir çeşit cevabımız olurdu," dedi Snow, sandalyesinde kamburlaşp gözlerini duvara dikerek. "Sizce de bu canavar ve asa birbirine mükemmel bir şekilde uymuyor mu, tıpkı bir anahtarın kilide uyması gibi. Melanthe onun kanını eserlerde kullanıyor, onun kanını içiyor, Demir de tek başına bu parçaları bildiği gibi topluyor. Hanai'de, Solarya'da olduğu gibi ilk toplama girişimi olduğu açıktı. İçinden geçmek için bir Elding ve bir Obscur olmak üzere ikimiz uğraştık. Perdelerin içinden sihrimi çağırabildiğim ve Kilian'ın havayı küle dönüştürebildiği için şanslıydık."

"Eamon'un günlüğünde aradığın şey bu muydu, canavardan bahsetmesi mi?" Ben sordum.

Thora öne doğru eğildi ve hepimizin arasına baktı. "Ama bu, bu şeyin yüzlerce yıldır aramızda yaşadığı anlamına gelir."

"İmkânsız değil," dedi Visha, günlüğüne bir şeyler karalayarak.

Pamuk dudağını çiğnedi. "Ama Demir bir Aura değil. Öyle olsa bile bu onun beş yüz küsur yaşında bir Aura olduğu anlamına gelir." Başı geriye doğru eğildi. "Belki de Demir değil Moregan'dı. O kadın da çok tuhaf. Demir asıl canavar olmayabilir, ondan beslenmiş olabilir." O

kız kardeşine baktı. "Ulv Islet'teki alnının ortasında yara izi olan kel kadını hatırlıyor musun?"

Thora titredi ve biraz öğürdü. "Evet ama onun adı Moregan değildi. Amcam sürekli yarasını deşerdi ve ona başka bir isim takardı." Küçük kız kardeş parmaklarını şıklattı ve hayal kırıklığıyla inledi. "Skadi. Evet, işte bu. Alışılmadık bir isim. Kim çocuğuna Krig'in annesinin adını verir ki?"

Oryn kaşlarını çattı. "Skadi mi? Skadi Krigborn'u kastetmiyorsun değil mi?" Hepimiz yaşlı Crafter'a doğru döndük.

"Onu tanıyor musun?"

Başını salladı. "Adalar'ın sürgündeki yaşlı Krigborn kraliçesi. Eski tapınaklarda seminer verirken Adalar'da biraz zaman geçirdim. Küçük kız kardeşi onu tahttan indirdi ve ardından topraklarından kovdu. Eğer onun bu canavar olduğunu düşünüyorsanız, korkarım ki yanılıyorsunuz. Skadi yaklaşık olarak aynı zamanlarda doğdu-" Boğazını temizledi. "Benim oğlumla."

"Oğlun mu?" Visha sordu.

Yaşlı rahip hızla gözlerini kırptırdı ve parlayan bakışlarını aşağı indirdi. "Ah, o... o öldü. Mühür onun üzerinde işe yaramadı."

Snow kaşlarını çattı.

"Özür dilerim Oryn," dedi Thora.

Yaşlı adam dudaklarını büzdü ve kitabına yöneldi. "Bu çok uzun zaman önceydi Prenses. Ama hayır, yaşlı Krigborn kraliçesi bizim canavarımız değil. Tabii genç olanın söylediği doğru değilse. Yine de ondan kolayca beslenip

Kendisi de bir tane. O güçlü bir Verglaser'dı. Aslında hiçbiri canavar olmayabilir. İkisi de ondan beslenmiş olabilir."

Pamuk dudağını dişledi. "Hayır, Oryn. Ne hissettiğimi biliyorum. Demir beni muhtemelen canavarın kanıyla beslenmiş birkaç askerle tanıştırdı. Onların özü, büyü varlıklarının benimkine karşı hissettirdikleri tamamen farklıydı. Asıl canavar ya Demir ya da Moregan."

"Çocuklar," dedi Driada, kaşlarını çatarak içeri girerken. "Akşam yemeği için bana katılmadınız."

Yemekten bahsedilince Snow'un midesi guruladı.

Üvey annem gülümsemesini gizlemek için bir elini yüzüne götürdü. "Hizmetçilere hepiniz için buraya bir şeyler getirmelerini söyleyeceğim. Mal'ı gördünüz mü?"

Mal, annesinin endişesiyle uyanmış gibi kütüphanenin içinde kayboldu ve bir kolunu annesinin omuzlarına doladı. Tepeden tırnağa dağınıktı, cildinin her yerinde ruja benzeyen bir şey vardı. "Şimdi hepiniz burada mı toplanıyorsunuz? Seni bu fare deliğinde bulmak için lanet şatodaki her odayı aradım."

Driada, başını saklamaya çalışarak kıkırdayana kadar onu defalarca tokatladı. "En azından o cehennem evinden döndükten sonra banyo yapma nezaketini göster."

Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni çok özledim kadın. Yemekten bahsedildi mi? Açlıktan ölüyorum."

Hizmetçiler masaları ayaklarıyla doldururken Thora'nın yanında oturuyordu ama genç Skygard Thora'ya odaklanmıştı

yemekten ziyade araştırma. Bu da kardeşimi bir şekilde rahatsız ediyor gibiydi.

Mal ona kraker, turta, meyve ve peynirden oluşan bir tabak uzattı. "Ye, küçük kuş. Büyük bir kuş olman gerek."

Kadın cevap vermedi, sadece kağıdını karalamaya devam etti. Adam masaya vurdu ama kadın ona aldırış etmedi.

Uzun bir iç çekişten sonra kızın çenesini kavradı ve yüzünü kendisine çevirdi. "Ye, Thora."

"İştahım kabardı," dedi sakince, adamın elini yüzünden çekerek.

Önündeki İblis Kitabı'na baktı. "Bundan dolayı miden mi bulanıyor?"

"Hayır, burun deliklerime dolan mide bulandırıcı ucuz parfümden."

Kardeşim kaşlarını çattı ve ona biraz şaşkın bir ifadeyle baktı. "Özür dilerim, prenses-"

"Özrün kabul edildi," diyerek dikkatini tekrar kitabına verdi ve bir eliyle yanaklarını sildi.

Kendini beğenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Selia'dan parfüm konusunda daha az cömert olmasını isteyeceğim."

"Fahişeni benim için rahatsız etme Malik," dedi Thora, ona kibarca gülümseyerek ve ayağa kalkarak. "Daha uzağa oturabilirim." Visha'nın oturduğu yere yakın bir yer bulduktan sonra araştırmasına devam etti.

Tuhaf. Bu ikisi, Thora odalarımızdan sadece iki kapı ötede yaşamaya başladığından beri ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

Pamuk yavaşça çiğnedi, önce kardeşine sonra da bana baktı. Biraz bana döndü. "O kadar da kötü kokmuyor, değil mi?"

"Sanırım kavga ediyorlar." Kardeşim yine bir şey mi yapmıştı?

Pamuk gözlerini kırıştırdı. "Neden? Onlar gayet iyi geçiniyorlardı."

"Sadece didişiyorlar, aşkım. Bırak öyle kalsınlar."

"En son böyle didiştığımızı hatırlıyorum," dedi ağzıma bir dilim elma koyarak, "neredeyse beni öpüyordun."

Bu anımsama beni biraz gülümsetti ve elimi onunkinin üzerine kaydurdım. "Bana söyletmeye çalıştığın şey buysa, onlarla öyle değil."

Bir parça peynir çiğnedi. "Manipülasyonum artık işe yaramıyor, ha?"

"Gayet iyi çalışıyor, ama bunu kabul ettiğini görmek için sana bunu söylemek hoşuma gidiyor." Eğilerek önce omzunu sonra da boynunu öptüm. "Sende sevdiğim pek çok şeyden biri."

"Ee," diye başladı, önce kız kardeşine sonra da ayaklarını masaya vurmuş uyuklayan Mal'a baktı. "İki-"

"Onlar arkadaş."

Caiden kütüphaneden içeri girdi, raflara, duvarlara, vitray tavana ve sonra da bize baktı. "Araştırma mı? Hepiniz böyle mi araştırma yapıyorsunuz?" diye sordu, kardeşimin sandalyesinin ayağını tekmeleyerek.

onu geriye, yere doğru uçurdu. "Yemek yediğini gördüğüme sevindim, Cakes."

Kız ona bir elma fırlattı ve o da havada yakaladı. "Nia nerede ve neden buraya kadar gelmek zorunda kaldın?"

Elmadan bir ısırık aldı ve onu işaret etti. "Ağabeyin beni Myrdur kamplarından kovdu ve Taren'de dinlenmemi söyledi, orada da bela hemen beni bulmaya geldi. Kaleye bir adım bile atmamıştım. Kalk, Bash'tan haber var."

Snow oturduğu yerden fırladı, elbisesinin tozunu aldı ve gitmeye yöneldi. Neredeyse gidiyordu,       onu kucağıma çektim ve kollarımı ona doladım. Kulağına "Seni seviyorum," dedim. "Dikkatli ol."

Biraz titredi ve başını salladı. "Yapacağım."

"Veda  p c ğ  yok mu,   reğim?" Mal sandalyesinde doğrulurken şöyle dedi.

Cai ona bir orta parmak attı ve kardeşim güldü.

Sebastian mı? Neden Snow'u çağırıyordu?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MARTIUS

SNOWLIN

Larg beni sürükledi, dar bir yoldan geçerken ve Highwall'un gizli koridorları. Aynı şey Esbern Kirkwall yasadışı ticareti için kullanmıştı.

Yaşlı trol, Kilian'a söylemeden beni duvardan geçirmesini istediğimden beri iç çekip iç çekip duruyordu. Isjord'da solma ya da ısınlanma riski vardı. Melanthe'nin burun delikleri tetikteyken, Olympia'ya ve zgahna'ya kadar kokumuzu alırsa hiç şaşırmazdım. Tek seçeneğimiz buydu.

Cai sessizce arkamdan geldi, karanlık tünellerde ayağımın takılmasını önlemek için bir eli dirseğimdeydi.

Birdenbire yakıcı hale gelen Isjordan soğuşundan derim buruştuğunda çıkışa ulaştığımızı anladım. Sebastian zaten oradaydı, birkaç askerle birlikte bekliyordu. Hepsi de tetikte etrafı inceliyordu.

Larg'a "Sen burada kal," dedim.

Uzun boylu adam kaşlarını çattı. "Cesedimi çiğneyin kraliçem. Bu çürümüş topraklarda nereye gidersen git, seni takip edeceğim. Ve koruyacağım. Yemin ettim. Hayatım üzerine. Ve ne kadar güçlü olursan ol, yeminimi bozmayacağım."

"Çok irisin," diye açıkladım. "Saklanmak istediğinizde iyi bir özellik değil." Adam Adriata'da adım attığım her yere bir midye gibi yapışmıştı. Kibar bir gülümsemeden daha fazlasını yapmaya cüret eden herkese hırlıyordu. Isjord'dan döndüğüm gün benim için gözyaşı bile dökmüştü. Gözyaşı. Yaşından dolayı mıydı? Yaş erkekleri hassaslaştırıyor muydu?

Trolün omuzları sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi biraz düştü ve yüzü kızardı. "O zaman geride kalacağım. Sizi ya da görevinizi asla tehlikeye atmayacağım."

"Söylediklerine bir kova dolusu tuzla yaklaş." Cai onun kolunu okşadı ve şehirle Highwall'u ayıran ince orman şeridinde Sebastian'ın peşinden gitti.

Amaris'te gün batımını ancak geçmişti ama gece kış kentinin üzerini çoktan örtmüştü. Ama oldukça sessizdi. Çok sessizdi. Kurtların uluması bile o kadar zayıftı ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm.

Sebastian sanki şüphelerimi okumuş gibi, "Sokağa çıkma yasağı," dedi. "Bir hafta önce Silas tüm Isjord için sokağa çıkma yasağı koydu. Muhafızlar bu karardan sonra bütün gece şehirde yer kontrolü yapıyor."

Lanet olsun, babam aklını kaçıırıyordu.

Şehir sınırının hemen dışında, orman, kar ve Highwall'un gölgesi tarafından gizlenmiş bir bungalova ulaştık.

"O içeride," dedi Sebastian, Cai ve benim girmemiz için kapıyı açarken.

öminenin ve tek tük mumların aydınlattığı küçük mekânın içindeki hava ağır ve buz gibiydi. Tüm enerji çok sert ve dramatikti.

"Merhaba Gara," diyerek masanın etrafından dolaştım ve onun önüne oturdum.

Saçları hâlâ düzgünce arkaya toplanmıştı, giysileri ütülü ve düzgündü, görünürde tek bir iplik bile yoktu ve bu beni bir şekilde rahatsız ediyordu. "Buna pişman olacaksın, Olimposlu sürtük," diye hırladı.

Vay canına. "Oh, öyle mi?"

Masaya sıkı bir yumruk vurdu. "Beni buraya yalanlar ve tehditlerle çağırarak için başka bir Lord'u kullanmak ilk hatanızdı."

"İkincim neydi?"

Bana düzgün dişlerini gösterdi. "Benimle dalga geçiyorsun."

Onun yanından geçip Cai'ye kaldıracımın devreye girmesi için işaret ettim. Her tarafı kirlenmiş ve dayak yemiş olan Reuben, arkadaşımın yanında başı öne eğik duruyordu.

Grasmere Leydisi oturduğu yerden fırlayıp bağlı sevgilisine ulaşmaya çalışırken Cai boynuna bir kılıç indirdi. "Eğil," diyerek kılıcını koltuğa doğrulttu ve kadın oturdu. "İşte böyle. İyi köpek. Senden özür diletirdim ama o çığlık atarak özür dilemeyi seviyor ve Isjordian sürtükleri biraz fazla yüksek sesle havlıyor."

Gara sinirlendi ve Cai'nin sırtışı iğrenleşti.

Çok geçmeden bana döndü. "Onu bırakacaksın. O Isjord'un varisi. Dua et de baban öğrenmesin."

Tüm bu hayalperestlik beni yıpratmaya başlamıştı. Babamın gerçekten umursadığını mı düşünüyorlardı? "Babam onu Comnhall'a geri göndermişti. Annesine. Onu geri getirmeye hiç niyeti yoktu. Özellikle de babam bir çocuk beklerken ve diyar üzerindeki vebasına devam ettiğinde çok daha fazlasını beklerken. O bir varis değil. Hiç olmadı. Yine de babam, şımarık grubun gerçek bir mutlu aile gibi görünmesini sağlamak için bu fikri düşünmekten hoşlanıyordu. Siz Isjordanlar için imajın ne kadar önemli olduğunu bilirsiniz." Dikkatimi Reuben'e yönelttim. "Ben sadece ıskartaya çıkmış ayaktakımıyla ilgileniyorum. Ama görünen o ki birinin çöprü diğerinin hazinesidir. Haksız mıyım, Gara?"

Grasmere Leydisi sessiz kaldı. "Babana ve Isjord'a her koşulda ihanet edeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Eğer bize zarar verir ya da bizi öldürürsen, başına çok daha kötü şeyler gelir. O veliaht ve ben de onun karısı olacağım! Bizi öldüremezsın, bu yüzden bana zaman ayır."

Bu benim ilk tercihimdi ama sonra bir Lord ya da Leydi seçmenin sonsuz döngüsü çok zaman alıyordu. Grasmere'e şimdi ihtiyacım vardı. Ve şimdi derken, bugünü kastetmiştim.

Ayağa kalktım, Reuben'in sarı saçlarını avuçladım ve küçük solucanı odanın bir ucundan diğerine sürükledim, o ise gözyaşları ve sümükler içinde kıvranıyordu. Tüm bu süre boyunca Gara'nın tepkilerinin su yüzüne çıkmasını ve küçük tatlı yüzünün dehşete dönüşmesini izledim.

Sandalyeme geri oturdum, yarım cins önümde diz çöktü. "Size hiç yıldırım çarptı mı?" diye sordum ve ikisi de nefeslerini tuttu. "Hayır mı?" Öne doğru eğilerek Reuben'in ağzını bir bez parçasıyla doldurdum ve elektriğin parmaklarımın etrafında dolaşmasına izin verdim. "Her zaman bir ilk vardır." Elimini yarım cinsin üzerine koyduğumda Grasmere Leydisi yerinden fırladı ve kulak zarımı patlatırcasına bağırdı.

Küçük fare yanık saç ve et kokmaya başladı ve bir bebek gibi ağladı. Muhtemelen altına da sıçmıştır.

Kadın titredi, gözlerini bana dikti. "Sen... sen-"

Ayağa kalktım ve ona ulaştım. "En kötü kâbusun. Ve kâbuslar en iyi ne yapar biliyor musun? Öldürmezler canım, musallat olurlar."

Korkmuş parlak mavi gözleri Reuben'e kaydı. "Ne istiyorsun?"

Parmağımı yüzünde gezdirdiğimde irkildi. "Ne istediğimi sanıyorsun? Başlıklı bir oyuncak bebekten ne isteyebileceğimi tahmin etmek o kadar da zor değil. Oynamak istiyorum."

Dışarıda çok yakınına yıldırım düştüğünde ruhu neredeyse bedeninden dışarı fırlayacaktı.

"Ona dokunma," diye seslendi melez, doğrulmaya çalışarak. "O hamile. Çocuğa zarar vereceksin."

Ugh. Geri çekildim. Bulaşıcı mıydı? Neden bugünlerde sağda solda herkes hamileydi?

Başımı ikisinin arasına eğerek, "Ne olacak?" diye sordum.

Reuben sevgilisiyle bakıştı ve başını eğdi. "Söz ver... ona söz ver. Ne isterse yap."

Gara başını salladı, alev alev yanan burun deliklerinden buhar çıkararak nefes aldı ve benden uzaklaştı. "Varis olabilirsin," dedi nişanlısına, "ama baban benim kralım. Asla. Sana asla söz vermeyeceğim." Ayaklarıma tükürdü ve saçlarını tutup onu kendime doğru çekmeseydim arkasını dönecekti.

Onu duvara yaslayıp yüzünü soğuk yüzeye bastırırken elimde çırpındı. "Beni yanlış anlıyorsun," diye tısladım kulağına. "Seni buraya getirmek nezaketti. Onun kalbini, taşıdığın yaratığın kalbini ve sonra da kendi kalbini sökme dürtüsüne direnmek gerçekten ama gerçekten baştan çıkarıcı, canım. Asıl planım buydu. Ama zamanım kalmadı. Bu yüzden, önce onun kalbini sökeceğim ve sonra kapıdaki arkadaşım Grasmere'deki kız kardeşinin kapısına dayanacak, bu arada aile eviniz çok güzel ve onun da kalbini sökecek ve çocuklarınınkini de. Ve eğer bu seni ikna etmezse," dedim, saçlarını çekiştirerek ve başını sertçe duvara çarparak. "Babama, babanın yasaktan sonra bile Solarya ile nasıl ticaret yaptığını ve gemilerinin Magnus'un casuslarını kirli paralar için ileri geri gönderip aldığını anlatan bir mektup göndereceğim."

Gözleri dehşetle irileşti. "Bu doğru değil. Bu doğru değil!"

Ne kadar komik, değil mi? Yapabileceklerime rağmen hâlâ babamdan benden daha çok korkuyorlardı. Hala babamdan daha çok korkuyorlardı.

gururları. Bir Isjordan için utancın ölümünden beter olması sanırım işime geliyordu. "Seni kolayca öldürebilirdim Gara, sadece yapmamayı seçtim." Geri çekildim ve onu bırakıp Reuben'e yöneldim. "Kardeşim, Eren'e selamlarını iletirim." Buz parmaklarımın üzerinde gezindi ve elimi onun etine daldırdım.

"Bekle!" Gara, nişanlısının etini kırmadan hemen önce koluma tutunarak çığlık attı. "Bekle...bekle."

İşte ben buna diplomasi diyorum.

Yutkundum. "Krala söyleme. Babana söyleme." "Sanırım bir pazarlığımız var?" Elimi uzatarak sordum.

ona.

Ve böylece, on ikinci bir pazarlık bandı kolumu sardı, beni acıyla işaretledi, kara bir leke, ruhumu yırtma sözü ve başka bir zafer.

Dışarı çıktığımda soğuk hava saldırıyordu. Ama kar yağışı durmuştu ve üzerimizde berrak bir gökyüzü vardı. Çok garip.

"Tuhaf, değil mi?" dedi Sebastian, gökyüzüne bakarak. "Baharın ilk günü ama hava sanki kışın ilk günüymüş gibi soğuk."

"Baharın ilk günü mü?" Ona doğru dönerek sordum. Başıyla onayladı. "Mart'ın yirmi biri."

Amaris'e vardığımda Kilian hâlâ masasında oturuyordu. Başını devasa bir dosyanın üzerine eğmiş, dosyayı çeviriyor ve

her şeyi not aldım. Savaşa hazırlanıyorduk ve saymamız gereken sadece sayılar değil, kayıplar da vardı. İkincinin düşük kalmasını sağlıyordu.

"Merhaba aşkım," dedi dikkatini rakamlardan ve harflerden ayırmadan. "Günün nasıl geçti?"

"Sıkıcı." Bornozumun düğmelerini çözüp kanepenin üzerine koyduktan sonra ona doğru yürüdüm ve kucağına oturdum. Menekşe rengi bir anemonu yüzüne doğru kaldırdım. "Senin için."

Küçük çiçeği aldı, kafası karışmıştı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim ve eğilip yanağından öptüm.

Bana her zamanki gibi gülümsedi ve alnını alnıma yasladı. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

"Çiçek mi?" Ben bile daha iyisini almıştım.

"Sen, çiçek. Çoğunlukla sen. Yine de çiçeği seviyorum."

Eğildim ve boynuna küçük bir öpücük bıraktım ve sonra o küçük nefesli inlemelerini ve sızlanmalarını duyana kadar bir tane daha bıraktım.

Kalçamdaki eli, geceliğimin dantelli kenarlarını sıyrana kadar yukarı doğru hareket etmeye başladı. "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu, gözleri arzuyla kararmış, sanki açlıktan ölüyormuş gibi bana bakıyordu.

Islines'daki o geceden beri kendimize ayıracak tek bir anımız bile olmamıştı. Ona ihtiyacım yoktu, onun için çaresizdim. "Sana ihtiyacım var."

Beni masasının üzerine kaldırdı ve ince kırmızı iç çamaşırını üzerimden çıkarmak için uzandı. Rengi fark ettiğinde

Dudaklarını yukarı kaldırdı. "Onları benim için mi giydin?" "Hayır, kırmızıyı severim." Yalancı.

Küçük bir dolabı açtı, üzerine narin dantelli şeyleri yerleştirdi ve önümde diz çöktü. Bu manzara beni aptal gibi gülümsetti. "Bunun gibi, ha?"

Evet. Evet. Evet. Evet. "Dizinin ağrıdığını sanıyordum."

"Bir dua var," dedi kalçamı öperek. "Bu sunakta bırakmak istediğim."

Ellerini kalçalarımın altından geçirerek beni masanın kenarına sürükledi ve dilini üzerimde gezdirdi. Ağzının verdiği hisle nefes nefese kalmıştım, neredeyse ahşabı kıymıklara ayıracak kuvvette tuttuğum için parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Vücudumla oynadı, her santimini oyun alanı gibi biliyordu. Parmakları içimde kıvrılıyor, ağzı ve dişleri göbeğimi sıyrırken o tek noktaya vuruyordu.

Sıcak bir şeyin uzuvlarımı sardığını hissettim. Hayalet gölge eller etrafımda dönüyor, ona tamamen yayılana kadar bacaklarımı geriye doğru çekiyordu. Meme uçlarımın ve boynumun yanından geçerek her santimime sıcak bir ilgi gösterdiler.

Dili içime kaydı, parmakları beni her türlü duayı ve laneti ettirene kadar etrafımda dönmeye devam etti. "Siktir, Kilian."

Dudakları ve dili ve- Ve bu.

Kalçalarımı öperken parmakları ve gölgeleri içime girdi ve büyüünün karnımdan aşağı kaydığını hissettim ve-

Uyluklarımın tepesini okşayarak parmaklarının yerini alan parmak kıvrılma hissiyle bedenim masanın üzerinde yükseldi. Kilian'ın parmakları içimde hızla ilerlerken, parmaklar o hassas çıkıntıyla oynuyor, fiskeler vuruyor ve daireler çiziyordu. "Evet, tam orası." Zevkin uğultusu giderek artıyordu, ta ki gözümün önüne gelene kadar ve ben onun adını dudaklarıma alıp doruk noktamı haykırana kadar.

Dili üzerimde gezinirken elleri kalçalarımı ayırdı, ta ki serbest bırakılmamın her zerresini yalayıp yutana, tenimdeki her ürperti ve titremeyi yalayana kadar.

Ayağa kalktığında parmaklarım pantolonunun düğmelerini karıştırdı ve onu kurtarmak için acele ettim. Hevesime kıkırdadı ve eğilerek ağzıma nazik bir öpücük bıraktı. Neredeyse içinde eriyecektim ki ne yaptığımızı fark ettim.

Donup kaldım. O da

öyle. Beni öpmüştü.

O günden beri ilk kez.

Bir an orada durduk, alın alına, tamamen sessiz. O öpücüğün kalıntıları hala dudaklarımızda ıslaktı.

Onun kalbi gürültülüydü ama

benimki de öyleydi. Eğer tek

gereken bir öpücük olsaydı.

"Beni affet," d i y e nefes aldı, yüzümü kavradı ve her santimini öptü. "Ben yapmadım-"

"Nerede bırakmıştın?" Her iki avucunu da öperek ve sonra tekrar vücuduma doğru yönlendirerek sordum.

Ellerini göğüslerimden aşağı, karnımdan aşağı ve bacaklarımın arasına doğru iterken izlediği yol, benim

vücut bir kez daha canlanıyor. Tek bir bakış. Tüm gereken buydu.

Bir bak.

Bir kolunu belime doladı ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni çevirdi. Bir eli yavaşça karnımdan aşağı inerek geceliğimi yırtıp çıkarırken, ağzı boynumda işkence dolu öpücükler bıraktı. "Eğer durmamı istiyorsan, duracağım."

Çabucak geceliğin parçalarından sıyrıldım. "Umarım tanrılara benimle dalga geçmeye çalışıyorsundur."

Kulağıma kıkırdadı, sıcak nefesi beni ürpertti. "Ciddiyim, benim küçük hayvanım. Açlığım biraz şiddetli ve artık sabrım kalmadı."

"O zaman nasıl hissettiğimi biliyor olmalısın."

Bir elini çenemden geçirip yüzümü ona çevirirken sırtışı muazzamdı, böylece eğilip dudağımı ısırabilir, biraz kan çekebilir ve ben yirmi ton sinirli ve ıslak olana kadar etimi emebilirdi. "Senin tadın beni delirtiyor."

Aynı sıcak his ayak bileklerimi sararak birbirinden ayırdı ve yavaşça gövdeyi aşağı doğru iterek masanın üzerine düz bir şekilde uzanmamı sağladı, aynı gölgeler bileklerimi de sarıyordu. "Şu haline bak," dedi parmaklarını omurgamın üzerinde gezdirerek. Popoma şaplak attığında boğazıma bir nefes tılandı. "Benim için çok hazırsın." Kendimi toparlamam için bir an bile olmadı çünkü beni taçlandırdı ve tamamen içeri itti, beni doldurdu ve hem havamı hem de sesimi ele geçirdi.

"Siktir." Biraz durdu, içime sert ve hızlı bir şekilde girmeden önce alışmamı bekledi, sonra vücutlarımız tek bir vücut gibi sallanana kadar daha sert ve daha hızlı, kalçaları benimkilere çarpıyordu. "Sen benim için yaratıldın, kadın," diye homurdandı, biraz daha derine soktu ve tırnaklarım kıvrılma hissinden masaya saplandı.

Evet-

"Tanrım, Kilian." Dudaklarımdaki adı bir dua ve yalvarış gibiydi; siki bedenimin derinliklerine her girdiğinde bu duayı kabul etmiştim.

Eli göbeğimin altına indi, üst bedenimi yukarı çekerken içime girip çıkarken görüşümü biraz bozacak kadar sert pompaladı. Parmakları içimde işkence edercesine dolaşmaya başladığında ürperdim ve dizlerimin bağı çözüldü, beni dik tutan tek şey onun gölgesiydi.

"Tanrın mı?" İçime pompalarken beni sabit tuttuğu için kalçamdaki elinin tutuşu morarmaya başladı.

"Benim," dedim, kalçalarımı onun itişlerini karşılamak için geri iterek. "Benim. Seninim." Ağzı boynuma yapıştı ve Ne kadar zor nefes alsa da adımları biraz yavaşladı. "Her zaman senin," diye mırıldandı, dilini kulağımın üzerinde gezdirirken. Diğer eli göğüslerime kaydı, yoğurdu ve sıktı, sertleşmiş merkezlerini çimdikledi ve ovdu, benden bir dizi inilti çıkardı. "Zayıflığım," diye fısıldadı kulağıma, bir tanesini tokatladı ve sonra acısını avuçlayarak uzaklaştırdı. "Üzerlerindeki el izimle çok güzeller.

Üstlerine boşaldığımda daha da güzel olurlar." Sevgi fısıltıları, övgüler, ıslak öpücükler, sıcak gölgeler ve birleşmemizin sesi beni serbest bırakmanın eşiğinde dengeledi.

Bir elini boynuma doladı ve daha sert bir şekilde içime daldı, şiddetli ve açtı, dişleri ve tırnakları vardı. Kalçalarının her hamlesi nefesimi kesiyor ve bir sonrakini daha da zorlaştırıyordu. Beni unutana kadar becerdi, ta ki gözümün önünde yıldızlar parlayana ve adı artık bir çağrı değil bir emir olana kadar -hatırlayabildiğim tek kelime onun adıydı. "Kilian."

Yüzünü saçlarıma gömdü, beni içine çekti ve kendi doruk noktası benimkini kovalarken kontrolü bedenine teslim etti. Onun yumuşak iniltileri benim nefes alışlarımla eşleşirken, içime aktığını hissettim - beni sadece yapabildiği gibi doldurdu.

Gölgeleri kayarak uzaklaştı, sahibine geri çekilirken hassas bedenimi usulca okşadı

Vücudumun her santimi gevşemişti, dizlerim titriyordu ve benden ayrılıp beni yüzüne doğru döndürdüğünde güçsüz düşmüştüm. Göğüslerimiz senkronize oldu, nefes alış verişlerimiz eşleşti. Yaptığı ilk şey bakışlarımı ona çevirmek oldu, orada bir şey arıyordu.

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kapattım ve şaşkınlıktan vazgeçmeden önce son bir kez açtım. Beni nutkum tutulmuş halde becerdi.

Ve aradığını bulmuş gibi görünüyordu çünkü daha önce sadece Kilian Castemont'un yapabileceği gibi sırttı

Beni kollarına aldı ve banyo odalarına doğru ilerledi.

"Peki, hangi duayı yaptın?" Beni banyoya taşıırken ayaklarımı oynatarak sordum. Kendimi hiç bu kadar tok hissetmemiştim. İştahım doymuştu ve daha fazlasını istesem bile sadece bir ısırık almam yeterliydi.

Kıkırdadı ve boynuma sokularak göğsüme daha fazla sıcaklık verdi. "Bu benimle inancım arasında."

Beni lavabonun üstüne oturtttuktan sonra küveti doldurmaya gitti, normalin on katı tuz ve sabun serpti.

"Beni pişirmeye mi çalışıyorsun?" Omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış attı, ben de çenemi banyoya doğru uzattım. "Beni güzelce baharatlandırıyorsun."

"Boktan şeyleri sevdiğini sanıyordum."

"Bir avuç, Kilian, bütün konteynır değil."

"Daha önce hiçbir şey söylememiştin."

"Çok komikti."

Aptal dudağını ısırdı ve bana doğru yürüdü, beni kaldırdı ve ikimizi de bir ayak baloncuklarla dolu ılık suya soktu.

Başımı omzuna yasladım ve bir elimi dizine koyarak üzerindeki kalın yara izini parmaklarımla hissettim. Tırtıklı ve pürüzlüydü ve yeni dokunun altındaki kemiği hissedebiliyordum. Bir şekilde ona bakmak için başımı yukarı eğmemi sağladı. O da zaten bana bakıyordu. "Yara izlerinden senin hakkında neden bu kadar çok şey biliyorum?"

Eli çenemde dolaştı, başparmağını yanağıma sürttü ve alnıma bir öpücük bıraktı. "Ne bilmek istiyorsun, aşkım?"

"Büyün, nasıl bu kadar iyi oldu?" Merak ediyordum. Mal bana babasının onu kim olduğunu kabul etmeye nasıl zorladığını anlattıktan sonra, Kilian için de aynı şeyin olup olmadığını hep merak etmiştim.

"Beni yaralarımın tanımak istemediğini sanıyordum."

Yanıma doğru kayarak ona baktım. Sormaktan korkuyordum. Acısını bilmek. "Hangi yara izi?"

Elimi tuttu ve başının üzerine koydu. "İşte."

"Anlat bana."

Avucumu öptü ve göğsüne, atan kalbinin üzerine koydu - gözlerimi kapatıp uyumaya cesaret ettiğim her seferinde avucumda tuttuğum kalbin aynısı. "O kadar da ilginç değil."

"Bilmek istiyorum."

Alnını benimkine dayadı ve bir iç geçirdi. "Güneşi hep sevmişimdir. En sevdiğim renk sarıydı. Günün sıcaklığını, gökyüzünün mavisini, papatyalı çayırları severdim. Gece gökyüzü bir harikaydı, ama hayranlıkla değil, sadece saygıyla baktığım bir harikaydı. Bir Obscur olarak doğduğum için Henah'ı çok kızdırmıştım, bundan eminim. Ama babamı hayal kırıklığına uğratmıştım. Aynı hayal kırıklığını Driada ve Mal'dan da çıkarmıştı. Bu yüzden kendimi bu işte iyi olmaya zorladım."

Her zaman fedakarlık. Başkalarına öncelik verme şekli ona hem hayranlık duymama hem de ondan nefret etmeme neden oluyordu. "Nasıl?"

"İçinde kaldım. Karanlıkta kaldım. Her türlü karanlıkta. Odalar. Kendi kafam. Zindanlar. Tek başıma. Ölümle, ölmekle, ölümlerle baş başa."

"Ölüm, ölmek, ölümler dediğinizde-" "Tam olarak düşündüğün şey."

"Neden?"

"Kendi kendinize deneyimleyebileceğiniz şeyleri kitaplardan öğrenemezsiniz, ölümün ne kadar çok tonu olduğunu size ölüm yelpazesi öğretebilir. Bunu sığdıracak kadar büyük bir spektrum yoktur."

"Bunu ne kadar süre yaptın?"

"Günlerce. Haftalarca. Bir noktada aylarca. Ve karanlıktan çıktığımda, tek bildiğim karanlıktı. Ona hakim olmuşum. İpleri elime almıştım. Ben de onda huzur buldum, rahatlatıcı oldu. Bir ortakyaşam gibi büyüdü, artık ruhani olandan çekip çıkarabileceğim bir şey değildi - zaten içimdeydi. Ona dönüşmeyi, onu yaratmayı, onu kullanmayı, onu boyun eğmeye zorlamayı öğrendim. Kullanılmasını istediğim şekle sokmayı. Benden öncekileri inceledim ve onların tüm hatalarını düzelttim. Sonunda düzeltilecek hiçbir hata kalmadı. Ve gündüzün ortasında geceyi çağıran adam oldum."

Gözlerim onunkilerden ayrıldığında, parmağını çenemin altına soktu ve dikkatimi tekrar ona vermemi istedi. "Seni sıktım mı?"

"Beni asla sıkamazsın, Adriatian."

Gülümsemesini ısırarak geri çekti. "Seninle oynadığım için mi?"

"Çünkü sen oynamaktan asla vazgeçemeyeceğim bir oyunsun."

Kendi burnuyla burnumu dürttü. "Görünüşe göre bütün iltifatları senden çıkarmışım."

O sırtışı öpüp uzaklaştırmak istedim. Yara izlerini ve acısını da öpüp yok etmek istedim. Onu öpmek istedim.

Bakışlarına karşılık verişinden, onun da aynısını yapmak istediği anlaşılıyordu.

Kucağına oturmak için döndüm, altımda sertleşene kadar kalçalarımı onun uzunluğuna doğru salladım. Çiçek kokulu teninin her santimini tadarak boynuna doğru bir yol öptüm ve o da mırıldanarak omurgamda yakıcı bir zevk yalamasına dönüşen nazik dokunuşlar izledi.

Kalçalarımı kaldırdım ve yavaşça kendimi onun üzerine indirmeden önce uzunluğunu avuçlamak için aramıza uzandım, alabildiğim kadarını aldım. Tatlı cehennemler.

Banyoda arkasına yaslandı, kafasını arkaya eğdi ve yüzünde aptal bir sırtışla ona binmemi izlerken kollarını genişçe açtı. Kalçalarım vücudumdaki her hissin sıcaklıkla çarpmasına neden olan içimdeki o noktaya ulaşmak için ona karşı öğütüldüğünde vücudum titreyerek yavaşça yukarı ve aşağı doğru yükseldim.

"Beni öldürüyorsun, kadın," diye inledi, başı geriye düştü, onu yavaşça, nazikçe alırken gözleri kapandı. Sadece yüzündeki o işkence dolu ifadeyi görebilmek için. Dudaklarını,

Dilim, dişlerim ve parmaklarımla vücudunun her bir santimini okşadım ve işaretledim.

Ve tam adam inlemeye, sızlanmaya ve onu esir tutuyormuşum gibi nefes almak için mücadele etmeye başladığında, avuçlarımı göğsüne dayadım ve daha sert sürdüm, zevk iç çekişlerimin büyük banyoda daha yüksek sesle yankılanan yüksek sesli inlemelere dönüşmesine neden oldu.

Elleri kalçalarımın altına kaydı ve kendi elleri öne doğru itildi. Aleti içime daha derin girdiğinde nefesim kesildi. "Bacaklarını belime bağla."

Söyleneni yaptım.

Bizi banyodan çıkardı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içime girmeye başlarken beni lavaboya indirdi. Kulağıma, "Bana işkence etmeyi arzulatıyorsun," diye fısıldadı, elini saçlarımla arasından geçirdi ve ağzını boynuma indirebilmek için geri çekti. "Tatlı, çiçekli işkence." Dişleri etime saplandı, zevk bir ısırik acıyla birleşti ve zevk içimde yuvarlandı, kalçalarım titredi. "Sikimin üzerine boşalışına bak. Ne kadar da güzelsin."

Ne durdu ne de yavaşladı. Daha sert itti. Ve daha sert. Birbiriyle buluşan bedenlerimizin sesleri düzensizleşti. Benim boşalmam onunkine katılana kadar uzadı.

İkimiz de kasıldık, uzun süre birbirimize sarıldık. Bu delilikti. Mutlak delilik. Çılgınlığı severdim. Ve sanırım ikimiz de biraz deliydik.

Yüzümdeki birkaç ıslak eğilimi itti ve çenemi kavradı, bana gülümsedi ve sertçe nefes aldı.

"İyi miyiz?"

Başım dönüyordu ve nefes nefese kalmıştım, başımı salladım ve hâlâ birleştığımız yere baktım.

Çekildi ve boşalması da dışarı damladı. "Keşke yüzüme bu kadar hayranlıkla bakabilseydin."

Küçümseyici bir cevap vermek için yeterli enerjim yoktu. "Komiksin, değil mi?" Lavabodan aşağı kaymaya çalıştım, bacaklarımdaki sarsıntıyı hafife aldım ve beni kollarına alıp tekrar banyoya sokmasaydı neredeyse yere yığılacaktım.

"İnatçı kadın," dedi, beni göğsüne çekti ve başımın üstünü öptü. "Sevdiğim kadın."

Mal'la birlikte Taren'deki yemek odalarına doğru yol alırken Kilian'ın eli hâlâ benimkine sarılıydı ve ben onu çekmek istemiyordum. Bana elliden fazla kez "benim" dedikten ve benim de ona yaklaşık yüz kez daha "benim" dememi sağladıktan sonra olmazdı. Yatak odasının dışında rol yapmamızın bir önemi var mıydı?

Herkesle öğle yemeğini kaçırmış olmalıyız çünkü orada sadece Lazarus ve Thora'yı hararetli bir bakışmanın içinde bulduk.

"O güvercin neden kız kardeşinle oturuyor?" Mal biraz savunmacı bir tavırla yanımızdan geçip onun yanına oturmadan önce sordu.

Thora davetsiz misafir karşısında biraz sarsıldı, her zaman dikkatle ilgili bir şeyi vardı. Odağında olmayan her şeyi her zaman bulanıklaştırırdı. Bu Eren'i sayısız kez endişelendiren bir şeydi, özellikle de tehlikenin ortasında kendini kaybettiğinde.

"Nia neden seninle değil?" diye sordu kız kardeşime.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok ve o da meşguldü."

Kilian ve ben birbirimizin yanına oturduk ve Lazarus küçümseyerek baktı ve Mal, "Bugün seni ne kızdırdı kuş adam?" diye sormadan önce bunu neredeyse seslendirdi.

Generalim kaşığını masaya fırlattı ve parmağıyla beni işaret etti. "Bu sabahki toplantıyı kaçırdın, sonra da ailenle kahvaltı ettin. Onları da terk etmen için pazarlık mı yaptın?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Kilian sakince, benim için bir dilim ılık ekşi mayayı yağlarken. Adam azizlerin sabrına sahipti.

Lazarus'un göğsü bir hırıltıyla gümbürdedi. "Aynen öyle. Onu seninle aynı yatağı paylaşmaya zorlaman onun üzerinde hak sahibi olmanı sağlamaz."

"Beni de aynı yatakta becermesine izin verdim, Lazarus," dedim, adaçayı kokulu ılık kabuğu çiğneyerek. Ve oda sessizleşti.

Lazarus'un ihanete uğramış köpek yavrusu gözlerini hissetmek için başımı kaldırmama gerek yoktu. O büyük bir çocuktı ve duygularına karşılık vermeye niyetim olmadığını bilen biriydi.

Ayağa kalktı ve sandalyeyi geriye iterek odanın diğer ucuna fırlattı, sonra da üzgün ve kalbi kırık bir şekilde yemek odasından çıktı. Parçalanmış gururları onarmak, kesilmiş cinsel organları onarmaktan daha kolaydı. Eğer benimle ya da Kilian'la bir daha böyle konuşursa, bunu ona yedirirdim.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi Kilian, kasemin yanına bir dilim daha tereyağlı dilim koyup geri kalanını fısıldamak için eğilerek, "aslında seni yatakta becermedim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu geri aramamı ister misin?"

Bir eliyle çenemi kavradı ve dudağımın kenarını yaladı. "O zaman belki de seni yatakta becermeliyim."

"Gerçekten mi?" Mal öfkeyle seslendi. "Genç olanın önünde mi?"

Thora çayından bir yudum alırken öksürdü ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle Mal'e döndü. "Ben çocuk değilim, Malik. Ve sen benden sadece dört yaş büyüksün."

Genç Castemont gözlerini sımsıkı yumdu. "Sadece işbirliği yapacaksın, değil mi?"

"İşbirliği mi? Kardeşimi neyle kirletiyorsun?" Eren yemek odasına girerken sordu. Oturmadan önce önce benim, sonra da Thora'nın başının üstünü öptü.

"Sully?" Cai yanımdaki sandalyeye oturarak sordu. Ne zaman gelmişti? "Bahsettiğimiz kişi Mal. Thora muhtemelen artık kurtulmuştur."

Mal arkadaşına bir tereyağı bıçağı fırlattı, o da bıçağı havada yakaladı ve onunla yemeğini kesmeye başladı. "Teşekkür ederim, prensim."

Pen ve Visha birlikte içeri girdiler, sohbet ediyor ve birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Crafter'ım Cai ve Mal'ı fark eder etmez başını öne eğdi ve odadan çıktı.

Pen'in kaşları çatılmış, bakışları Kilian'a dikilmişti. Oturdu, kollarını kavuşturdu ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen kuduz bir köpek misin?"

Kilian çiğnemeyi bıraktı ve kafası karışmış bir halde Pen'e dönmeden önce yavaşça bana baktı.

Küçük kızıl saçlı parmağıyla beni, özellikle de boynumu işaret etti. "Neden onu ısıırıyorsun?"

Yüzüm ve kulaklarım kıpkırmızı olmuştu.

"Çünkü hoşuna gidiyor," dedi Kilian sakince ve bana bir dilim daha ekmek uzattı.

Sırtına sert bir tokat attım ve bir eliyle yüzümü tutmadan önce kıkırdadı, parmakları yanaklarımı sıkarken burnumu öpmek için eğildi. Bana da bir göz kırptı.

Tereyağlı ekmeği aldım ve masadaki her meraklı ve eğlenen bakışa daraltılmış bir bakışla karşılık vererek yedim.

Alaric'in ısıkları bize doğru yaklaştı ve yüzünde parlak, çarpık bir gülümsemeye kasıla kasıla içeri girerek masanın başına oturdu. "Günaydın çocuklar." Çatalını Thora'ya doğrulttu. "Saçların çok güzel, evlat. Sana çok yakışmış."

Kız kardeşim özensizce örülmüş saçlarına dokundu. "Driada benim için yaptı."

Bana bir şey söylemek istedi ama utanarak geri çekildi, yüzünde kızarık bir ifade belirdi. Bu da ne böyle?

Cai gitmek için ayağa kalkmadan önce yemeği hızlıca boğazından geçirdi. Oturalı neredeyse bir dakika olmuştu.

"Cai," dedim kolunu tutarak. "Düzgün ye."

Başını salladı, hâlâ çiğniyordu. "Myrdur'u her türden Isjordan faresi istila etmiş durumda."

Bir parça ekmek aldım ve onunla birlikte ayağa kalktım. "Gidelim o zaman."

Teker teker tüm masa ayağa kalktı ve Cai bir iniltiyle başını geriye attı. "Hayır, önce siz bitireceksiniz."

Eren, Cai'ye bakarak, "Hep birlikte yemeye ne dersiniz?" dedi. "Ve sonra hepimiz gidiyoruz, hm? Oturun General."

Çiğnemeyi bıraktım. General mi?

Arkadaşımın ağzı hafifçe seğirdi ve sandalyesine geri oturarak yemeğine devam etti. Öğle yemeğinin sonunda, onunla kardeşimin arasına bakarken gözlerimdeki kaslar ağrımaya başlamıştı. Onlar birbirlerine baktıkça ben daha çok ikna oluyordum-

"Neden Vidarr'ı aradın, evlat?" Alaric dikkatimi çekerek sordu. "Son bildiğim kadarıyla onu babanın kampını kontrol etmesi için Seraphim'e göndermiştin."

"Koklamaktan hiç hoşlanmadığın bir işe burnunu sokuyorsun ihtiyar. Benim casusumun işi pis kokulu şeylerdir." Vidarr Numen'in batısındaki ağır kaldırma işini yaptı.

Bana değerlendirci bir bakış attı. Ohhh, bir şeyler biliyordu. "Bunun Grasmere'in, Grasmere'den daha iyi bir yer olmasıyla bir ilgisi var mı?

"Ambarında mı?"

Masadaki bütün çatal bıçaklar sustu.

Parmağıyla omzumu işaret etti. "Dün gece kolunda yeni bir pazarlıkla Adriata'ya gittiğini gördüm. Sebastian'ı sürgündeki üvey kardeşinin peşinden gönderip onu esir tuttuğunu ve hamile nişanlısının Gara Grasmere olduğunu düşünürsek, zincir doğru halkalara oturdu."

İç çek. Bu krallıkta tek bir sır bile saklayamazsın.

Kilian yavaşça bana döndü ve bir parmağıyla elbiseyi omzumdan sıyrarak pazarlık bandını ortaya çıkardı. "Nasıl fark etmedim?"

"Dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu ve her türlü duayı ettiğini hatırlıyor musun?"

Yüzündeki ifade tamamen boştu. Şaşırmış mıydı? "Üvey kardeş derken," dedi Eren yavaşça. "Reuben'i mi kastediyorsun?"

Reuben Krigborn'u esir mi tutuyorsunuz?"

"Hayır."

"Lin," diye uyardı, yaz ormanı gözlerinde endişe titreyordu.

"O benim zindanlarımda bir misafir."

Hayal kırıklığıyla içini çekti ama "Reuben burada mı?" diye sorduğunda kız kardeşimin korkuyla parladığını gördüm.

"Hayır," dedim. "Reuben zindanda."

Myrdur huzursuzdu. Sadece ölmemiş ruhlar ya da Isjord'un sürekli saldırıları yüzünden değil. Zgahna artık fısıldamıyordu, şimdi gök gürültüsü gibi gürliyordu. Ve ben nedenini anlamıyordum. Zaten bir asa parçam vardı ve bu onun Octa Virga'yı oluşturamayacağı anlamına geliyordu. Savaş bu kadar yakınımızda mıydı?

Hepimiz harabe kayanın üzerine oturmuş, ellerimizden ve silahlarımızdan akan, giysilerimizde ve metalde hâlâ sıcak olan kanı siliyorduk. Her saldırı için babam sayıyı ikiye katlamıştı ve eminim ki eninde sonunda merakı galip gelecek ve canavarları gönderecekti.

Eren harabelerin uzağında kaşlarını çattı, ela gözleri sıg bir acıyla buğulandı - annem kederli bir akşamda izin alıp bize Draugr gecesini anlattığında daha önce de görmüştüm. "Daha ergen bile değillerdi. Biz çocukları öldürdük."

"Silas önce alt halkaları ortadan kaldırıyor," dedi Cai, yanıma çöküp içkimi çaldı ve büyük bir yudum aldı. "Ama o alt bağlantılar hâlâ zgahna'ya doğru yürüyebilir. Ve cadının bugünlerde özellikle esprili ve kurnaz olduğunu düşünürsek, içinden nefes alabilmelerini yadırgamazdım."

"Ne zamandır Myrdur'un başında nöbet tutuyorsunuz?" Eren bize dönerek sordu.

Cai öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "İlk on yıl boyunca isterseniz bile Myrdur'a adım atamazdınız. Zemin katrandı, etinizi ve ruhunuzu yakar ve yerdi. Ruhlar tüm güçleriyle toprağa tutunurdu. Ben

On altı yaşlarındaydım, Kilerth'te yaşıyordum ve Alaric'le birlikte eğitim görüyordum, harabelerde altın, elmas ve tarihi eser arayan leş yiyicileri ilk duyduğumuzda. Sonra Zanaatkârlar, zanaatlarını güçlendirmek için mezarları ve kemikleri çalıp kazmaya başladılar." Arkadaşım zorlukla nefes aldı ve gözleri yere dikildi. "Halkımı boyunlarına ve bileklerine mücevher ve kemer gibi taktılar. Lütfedilmemişler meraklandı, onlar da gelip cesaret ettiler, toprağı çiğnediler ve ailemin mezarlarının üzerinden ziyaretlerinin bir anısı olarak bir ya da iki harabeden bir taş aldılar. Solaryalılar harabelerin içinde yeniden hayat parlatıp parlatamayacaklarını görmek istediler; bunu denemeden gittiler. Hanaianlar Soren'i diktiler ve gülleri bu toprakta solunca gittiler. En son Isjordianlar geldi. Yaklaşık iki yıl önce. Başta meraklıydılar. Birinin Olympia'yı yeniden inşa etmediğinden emin olmak istediklerini düşündük ve şimdi asayı öğreniyoruz. Hayatımın neredeyse yarısı boyunca bu toprakları korudum."

Eren onun önünde diz çöktü ve bir elini dizine koydu. "Bundan sonrası için olmayacak, Cai. Öyle ya da böyle babamın icabına bakacağız. Ve sen bu sokaklarda tekrar yürüyeceksin. Onları korumak için değil. Yaşamak için."

Arkadaşım öne doğru eğildi, Eren'in yüzüne birkaç santim yaklaştı. "Kral gibi bir söz, Majesteleri."

Aralarında göz kırptım, Cai'nin bana verdiği kajuları yiyordum. Onlarla oturduğumu gördüler mi acaba?

Kardeşimin gözleri Cai'nin ağzına kaydı. "Ne olursa olsun onlardan hoşlanıyor gibisin."

Ayağa kalkıp kılıcımı kınından çıkardım. "Eminim az önce biri beni çağırmıştır. Ah evet," dedim bir elimi kulağıma götürerek. "İkinci el utanç, geliyorum."

"Hayır," dedi Eren sırtarak. "Utanç verici olan, küçük kız kardeşimin benim öpmek istediğim adamı öpmüş olması."

Nubil. "Ona söyledin mi?"

Cai omuz silkti. "Şeffaflık." Sırttı ve hâlâ önünde diz çökmüş olan kardeşime baktı. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

Ve bu benim işaretimdi.

Adriata'ya doğru yola çıktığımda tüm uzuvlarım ağrıyordu.

Mal, Thora ve Driada ile bahçedeki verandada oturmuş, kendi aralarında sohbet ediyor, gülüyor ve gülümsüyorlardı. Savaş ve bela kokusuyla huzurlarını bozmamaya karar vererek üst kata, Kilian'ın yanına çıktım.

O da savaş ve belanın yılan ateşi arasında oturuyordu ama kokusu bahar çiçeklerinden geliyordu. "Merhaba aşkım."

Çok yorgun olduğum için derilerimi çıkardım ve yatağa girdim. "İyi geceler."

Uyumaya çalıştım. Gerçekten çok denedim. Ama zihnim hâlâ savaşıyor, plan yapıyor ve uğulduyordu. Bu yüzden ayağa kalktım, çarşafı sıkıca üzerime sardım ve Kilian'ın kucağına süründüm. Kollarını etrafıma doladı, o tatlı kokusu diğer tüm sesleri bastıran bir ninni gibi işliyordu.

Güvenli. Çok güvenli. Bir ağ gibi. Ama sudan çıkmış balığa dönmüştüm ve nasıl nefes alacağımı bilmediğim bir yerde nefes almak için mücadele ediyordum. Ve o bana öğretiyordu. Azar azar. Hayatım boyunca bildiğim sulardan çıkmayı ve bu karada yaşamayı öğrenmeyi.

Parmakları ağrıyan kaslarımı yoğurdu, dudakları başımın tepesine öpücükler bıraktı ve o toprak sıcak, ciğerlerim daha güçlü hissettirdi. "Seninle yatağa geleyim mi?"

Başımı salladım. "Sadece konuş benimle, ne olursa." "Sana günümü anlatmamı ister misin?"

"Evet. Anlat bana."

Başımı omzuna yasladığım anda ve sesi en rastgele cümlelerden oluşan uzun dizeler oluşturduğunda, uyku beni ele geçirdi; rüyasız, bahar kokulu bir uyku.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DIUS

SNOWLIN

T Olympia'ya geri döndüğüm an, bir şeyler biliyordum. Yanlıştı. Askerler çılgınca koşuşturuyorlardı.

koridorlarda, birkaç Volantian terastan güneye doğru hızla iniyordu.

"Myrdur saldırı altında," diye bağırdı Cai bana doğru koşarak. "Kvan ve Amur da öyle. Kuzeye Amur'a gidin, Tristin ve Skye Cori'ye yardım etmek için Kvan'a gidiyor."

Babam neden sisi geçmekte bu kadar ısrarcıydı, asayı kaybettiğini fark etmemiş miydi? Başımı salladım. "Kuzeye başka birini gönder, Cori'nin daha fazla yardıma ihtiyacı var."

Omzumu sıktı. "Kuzey, Pamuk. Volantianlar Myrdur'da. Oraya en hızlı sen varabilirsin."

İsteksizce itaat ettim. Şimşeklerim Sislipleri şehre çekmesin diye köyün eteklerine doğru kaçtım. Dağlarda saklanan Nimbus'un ıslığı, Amur semaları yavaş yavaş sislerle dolmaya başlamadan önce bir kez ve sonra iki kez koştu.

karanlık, kızgın bulutlar ve şehir kalın bir sis tabakası altında kayboldu.

Auram hızlıydı ama yeterince hızlı değildi çünkü karanlık yaratıklar bulutların kapanmakta olan perdelerinin arkasından karıncalar gibi dökülüyordu.

Etrafımda elektrik toplandı ve gökyüzüne doğru bir ok gönderdim. Alevi gören pervaneler gibi, karanlık yaratıklar çığlık atıp yön değiştirerek üzerimde bir girdap oluşturdular.

"Lanet olası cehennemler," diye mırıldandım kendi kendime, yukarıda daireler çizen ve sonbahar yağmuru gibi üzerime yağan Sisli sayısını gördüğümde.

Askerlerim bana doğru koşmaya başladı ama bir elimi kaldırarak onları durdurdum. "Şehri bulutların altına alın. Gidin!"

"Ama-"

"Eğer onlardan biri şehre ulaşırsa, hepinizi kendim öldürürüm."

Hepsi isteksizce geri çekildi ve Memphis de gökyüzünde süzülerek tepelerinde dolaşan canavarlardan uzak durmaya çalıştı.

Üzerinde durduğum kaya, etrafımda sürünen ve yukarı doğru bir Sisli bedene saplanan buzla kabardı. Buzu kontrol etmek daha kolaydı, nişan almam daha isabetliydi ama yaratıkların etrafımı sarışına bakılırsa bu hiç de isabetli bir iş değildi. Etrafımda ve üstümde öyle bir kalabalık oluşturmuşlardı ki hiçbir şey göremiyordum. Neredeyse gece kadar karanlık oluyordu.

Sonunda, kontrol edebildiğim her santim elektriği sürüklemeye ve etrafımızda patlatmaya karar verdim. Tekrar ve tekrar. Yine de ne kadar çok öldürürsem, parlak şimşekten etkilenen o kadar çok kişi ortaya çıkıyordu.

Dağ, her taşa ve havanın her zerresine yapışan büyümle kabardı. Yükseklik gürledi ve sıcaklık adım attığım yerde canlı olan her şeyi kavurdu. Aldığım her nefeste, püsküren şimşekler libsimi sararak genişledi. Ve sonra mana kapılarının açıldığını hissettim. Durdum ve kılıcımı çektim. Mührüm açılırsa Amur için Fogling'den daha tehlikeli olurum. Eski güzel yöntemle yapılmalıydı.

Kardeşimin kılıcını ileri geri sallayıp bir Fogling'i diğerine saplarken gökyüzü ağır bir şekilde ağlıyordu. Birini öldürdüğümde, iki tane daha ortaya çıkıyordu. Her an çoğalıyorlardı ve kendimi dik tutmak için enerjim tükeniyordu. Ama mühürümün kırılması için tek gereken kaçmaktı. Ve Visha'ya zamanında varıp varamayacağımdan emin değildim.

Derilerimi ıslatan yağmur ağırdı ve yumruklarımı engelliyordu. Ya da belki de bunu yapan egzozun titremesiydi.

Teker teker yere düştüler, taşı bana doğru tırmaladılar, ağızları aç ve dönen karanlık bakışları çılgına dönmüştü. Bir zamanlar bu yaratıklar birer Olimposluydu - en azından ruhlarının karanlık kısmı onlardan kalmıştı.

Gökyüzüne baktım, ciğerlerimin izin verdiğiinden daha hızlı nefes alıyordum. "Beni gerçekten orada istemiyorsun. Yemin ederim, beni ne cennette ne de cehennemde istiyorsun." Benim

Kılıcımı bedenlerin arasından geçirirken boğazım yanıyor ve nabzım düzensizleşiyordu. "Beni gerçekten orada istemiyorsun."

İçime işleyen sarsıntıdan dolayı tutuşum gevşedi ve kılıç bir takırtıyla sert kayaya düştü. Darmadağınık halime bakarak kaşlarımı çattım. Ruhumla alay edilecek ve diğer ruhlar tarafından parçalara ayrılacaktı.

Sigh.

Ölmek için ne korkunç bir yol.

Etraftaki hava büyüyle ağırlaştı ve aniden yerden karanlık dokunaçlar yükseldi, etrafı sardı ve gökyüzüne yükselerek gündüzü geceye çevirdi. Yaratıklar acı içinde çığlık attılar ve kulaklarımdan bir damla kan damladığını hissettim.

Yere çakılmadan önce güçlü bir çift kol beni kaldırdı. Bu dokunuşu fark edemeyecek kadar yorgun olsaydım, onun o tatlı kokusunu fark edecek kadar asla yorgun olamazdım.

"Seni yakaladım."

Gözlerimi açtığımda, orada durmuş bana bakıyordu. Bana dokunan mürekkep karası hava sıcaktı ama yaratıklar onu sardıkları anda küle dönüştüler.

Çok geçmeden hava o kadar karardı ki hiçbir şey göremez oldum.

O kadar karanlıktı ki, içinde kaymadığımı hissetmek için Kilian'ı sıkıca kavramam gerekiyordu. Belki de görmemi istemiyordu. Ama artık karanlıktan korkmadığımı bilmiyordu.

"Güvendesin, aşkım." Alnını benimkine yasladı ve ben de onu içime çektim.

"Her zaman kurtarılmak istemişimdir," diye mırıldandım, dilim yorgunluktan ya da belki de bunu söylemenin ne kadar güvenli hissettirdiğinden gevşemişti. "En azından bir kez, kurtarılmak için dua ettim. Beni kurtarmaya mı geldin?" Tekrar ona doğru iç çektim, bedenim sanki her zerrem onunkini hissetmek istiyormuş gibi eriyordu. "Karanlıkta bir şeyler söylemek nasıl bu kadar kolay olabiliyor?"

"Çünkü içinde kalıyorlar. Karanlıkta olan her şey karanlıkta kalır."

Başımı kaldırdım, ona baktığımı zannediyordum çünkü hiçbir şey göremiyordum.

"Burnuma bakıyorsun," dedi biraz eğlenerek.

"Ağızına bakmak istedim." Elimi yüzüne uzattım ve parmaklarımı yavaşça dudaklarına götürdüm. "Karanlıkta olan karanlıkta kalır, değil mi?"

Benim kalp atışım onunkine karşı sertti, her ikisi de göğsümüze çarpan güçten hangisinin önce pes edeceği konusunda yarışıyordu.

Cevap vermedi... çünkü ağzı benimkinin üzerindeydi. Çok sıcaktı. Dokunuşu, nefesi, okşaması, dudakları ve dili. Sıcak hissetmeyi arzuluyordum. Yumuşaktı ve tadı her zaman içtiği likör gibiydi ve öpücükleri de bir o kadar güçlüydü. Talepkâr, yiyip bitirici. Sarhoş edici.

"Tadın cennetten çıkma, tatlı günahım," diye fısıldadı dudaklarıma, dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırmadan önce. Kilian'ı Öpmek

Castemont yağmurlu bir günde ateşin içinden geçmek gibiydi. Kilian Castemont'u öpmek ıstıraptı, onu öpmek en tatlı ıstıraptı. Bende acı çekme isteği uyandırdı.

Beni o kadar yakın tuttu ki, ona sıkıca bastırdı ve bu yeterince yakın değildi.

Nefesimizi toplamamız birkaç dakikamızı aldı. Kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey hakkında mantıklı düşünmek. Nasıl... nasıl olur da sadece bir öpücük... bir öpücük... uzun zamandır boş olan bir tuvalde bu kadar çok negatif alanı renklendirebilirdi?

-Hem de şiddetle.

Nasıl?

Karanlık dağılmaya başladığında ben onu bıraktım, o da beni bıraktı. Ağız pembeleşmiş ve şişmişti, yaptığımız şeyin kalıntıları bakışlarına da yansımış, karanlık bir arzuyla sırlanmıştı.

Sisler kül renginde yere serilmiş, ölmeden önce sonlarını görmüşler gibi ağızları ve gözleri ardına kadar açık donup kalmışlardı. Belki de görmüşlerdi. Obscur Asteri karanlıktı ve karanlık da ölümdü.

"Gidip şehri görelim, hiçbirinin sürüden ayrılmadığından emin olalım." Tutmam için elini uzattı ve bir anda Amur'un merkezindeydik.

Taşlı sokaklar boştu, evler kilitli ve karanlıktı. Halkımın korkusunu havada hissedebiliyordum. Yaşadıkları dehşeti hissettim. Ve kalbim kanadı.

Perdelerin arkasından birkaç meraklı bakış belirdi ve ardından insanlar evlerinden çıkıp şehre akın etmeye başladı

Meydan, etrafımızı sarıyor ve seviniyor.

"Teşekkür ederim," dedi yaşlı bir adam, topallamasına ve vincine rağmen bize doğru koşarak. Bizi selamladı ve Kilian'a Valda'ya giden adımları saymak için kullanılan bir dizi ejderha karaçam boncuğu uzattı. "Kraliçem, kralım. Size teşekkür ederiz."

Kralım.

Kilian küçük hediyeı aldđ ve oymalı ahşap kürelere merakla baktı. "Bunu çok iyi saklayacağım. Teşekkür ederim."

"Valda'ya kendi yürüyüşünüz için," dedi adam. "Umarım bir gün karınızı da size eşlik etmeye ikna edersiniz. O da ilk tırmanışını yapabilir."

Kilian'ın bakışları merakla büyüdü ve adam geri çekildikten sonra sordu. "Tırmanışı yapmadın mı?"

Bunu nereden biliyordu ki? "Hayır. Eminim Alaric beni kötü Olimposlu davranışlarımdan dolayı bol bol ispiyonlamıştır."

"Çoğunlukla Alastair'di," dedi ve küçük hediyeı cebine koydu.

Küçük bir çocuk elinde birkaç renkli şekerle bize doğru koştu. "Sizin için. Size teşekkür etmek için."

Kilian genç çocuğun önünde diz çöktü, saçlarını kabarttı ve şekerı ondan aldı. "En sevdiğim şeker olduğunu nereden bildin?"

Çocuğun gözleri de gülümsemesi gibi ikiye katlandı. "Annem onları şehirde satıyor, tüm Olympia'daki en iyi mısır şekerini o yapıyor."

Kilian ağzına biraz attı. "O zaman burayı daha sık ziyaret edeceğimden emin olabilirsiniz." Ayağa kalktı ve bana da

biraz ikram etti.

Mısır şeker mi? En sevdiği tatlılar toplar halinde yuvarlanmış şeker miydi?

Turuncu renkli bir boncuk seçtim ve ağzıma attım. Güçlü yapay tatlandırıcılar beni irkiltti ama çocuğa gülümsedim. "Teşekkür ederim." Küçük çocuk kulak kesildikten sonra Kilian'a döndüm ve öğürür gibi bir ses çıkardım. "Ciddi olamazsın. Bunlar mide bulandırıcı derecede tatlı."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Öyleler. Çünkü onlar mısır tatlıları."

Etrafıma bakındım ve şeker tükürmek için hamle yaptım ama o çenemi tutarak bunu yapmadan önce beni durdurdu. "Sakın buna cüret etme," dedi ve başparmağıyla ağzımı yokladı. Yarıyı yenmiş şeker dilimden alıp kendi dilinin içine koydu ve bunu yaparken parmaklarını yaladı. "Trabzon hurması aroması en sevdiklerimden biridir."

Bir öğürme sesi daha çıkardım. "İçinde şeker dışında bir tat var mıydı?"

Bana küçük, eğlenceli bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Belki o kadar sevdiyse bir tane daha denemek istiyordum. Küçük şeker kucaklayan avucuna baktım. "En sevdiğin hangisi?"

Hiç tereddüt etmeden "Sen" dedi.

Aptal. "Damak tadın tartışılır," dedim, şekerli tadı yok etmek için dilimi ağzımın damağına vurarak. Artık şeker yemesem iyi olacak.

Yanağımdan öptü. "Zevkim mükemmeldir."

Eğer kızarabilseydim, kızarırdım, sadece donuyordum ve bu delice bir ısı gerektirecekti. Ancak içim ay ışığı altında küçük ruhlar gibi dönüyordu. Donmuş cehennemde benim sorunum neydi?

Şekerin geri kalanını ağzına attıktan sonra elini cebine attı ve kestane büyüklüğünde küçük bir stygian küpü çıkardı. "Sonunda çözdüm. Foglingleri şehirlerden nasıl uzak tutacağımı. Âlimlerimden biri canavarı inceledi ve tetikleyicisini buldu. Kalplerine kaynaklanmış bir tümör büyüdü, ışıkla beslenen siyah bir kütle. Özünü aldı ve birçok karşı unsur üzerinde test etti. Karanlık en iyi sonucu verdi."

Ağzım hayretle açıldı ve elindeki küçük şeye bakakaldım. "Bu mu?"

Başını salladı. "Oryn bunları yapmama yardım etti. İki Obscur'un özünü taşıyan Adriatian çeliği. Dağda ölen kralın ve benimkini güçlendirmek için. Yaratıkların ondan uzak durmak için karanlığa ihtiyacı yok, tıpkı Nimbus'un yarattığı bulutlar gibi. Sadece öz onları uzak tutacaktır."

Etrafına bakındı ve şehir meydanına yerleştirilmiş yuvarlak bir kuyuya giderek küpü içine bıraktı. "Her kabile için bir tane yaptıracağım. Nimbus'una bulutları çekmesini emret."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Snow, Nimbus'una bulutları çekmesini söyle. Eğer bir şey olursa - ki bu pek olası değil - ben buradayım."

Nimbuslar şehri çevreleyen kayaların tepesinde nöbet tutuyordu. Ellerimi ağzıma götürerek, bulutları çekmeleri için onları uyarmak üzere iki kez ıslıkla işaret verdim. Beklentinin hızlı çarpıntıları tüylerimi diken diken etmişti. Kılıcıma uzandım ama kınını boş buldum, o yüzden hançerlerimi aldım. Şehrin etrafındaki diğer birçok nöbetçi de aynı şeyi yaptı ve bulutların çekilerek öğle vakti masmavi gökyüzünü ortaya çıkarmasını bekledik.

Bekledik, bekledik, silahlarımız ve büyülerimiz hazırды ama hiçbir şey olmadı. Sonra biraz daha bekledik ve dakikalar bir saati buldu. Ve hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey olmuyordu.

Alkışlar ve tezahüratlar gerçekliğimin yerine oturmasını sağladı. İnsanlar sokaklarda birbirleriyle sevinerek dolaşıyor, ağlamaklı gözlerinde mutluluk ve umutla güneşe ve gökyüzüne bakarken dualar mırıldanıyor ve ağlıyorlardı.

Umut.

Onlara umutlarını geri vermişti.

Olympia'nın mavi gökyüzüne gülümseyen Kilian'a döndüm. "I-"

Tek söylediği "Bu benim görevim," oldu.

Başımı salladım. "Bizi Kvan'a götürebilir misin? Skye savaşçıları ve Cai orada ama ben sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

Güneşin altında güneşlendiğim için Kvan şimdi daha karanlık görünüyordu. Kilian'ın bulduğu şeyi diğerlerine haber vermek için sabırsızlanıyordum.

"Önce batı şehirlerini ziyaret edeceğim," dedi ve benden uzaklaştı, ben de başımı salladım.

"Bekle," dedim koluna tutunarak. "Kardeşimin kılıcı.
Sanırım Amur'da
düşürdüm." "Ben
getiririm."

Onu bırakmadığımda kaşlarını kaldırdı. "Evet, aşkım?"

Gitmesini istemedim. Hâlâ her yerimde onu hissederken olmazdı. Geceyi getirmesini ve beni tekrar öpmesini istiyordum. "Yok bir şey," dedim ve dönüp Kvan'ın dar sokaklarına daldım.

Şehrin içinde ilerledikçe ve Sisli bedenlerin yanından geçtikçe, alçalmanın ve şehrin üzerindeki felaketin sebebinin güneş olmadığını daha iyi anladım. Kuzgunlar birbiri ardına binaların çatılarında yerlerini aldılar. Gaklamaları büyüdü, Kvan vadisinin sessizliğinde yankılandı ve şehir kütüphanesinin yüksek kulesinde Memphis'i gördüm, gözleri kapalı ve başı eğikti - sonra acısı bağımızdan aşağı kayarak göğsümü bir augur sürüsüyle doldurdu.

Kalabalık bir insan topluluğu şehir meydanının ortasında durmuş, bir şeyin etrafında dönüyordu. Yüzler yas içinde çekildi ve içimde bir şeyler boşalmaya başladı. Birdenbire... Tekrar donuk hissetmeye başladım.

Cai karşıma çıktı, yüzünde gölgeler ve siyah kan lekeleri vardı. Onu perişan halde gören adam

hiç duraksamamıştı, şimdi tüm yüzüne boyanmıştı. Daha önce kendimi donuk hissetmiş olsam da, arkadaşımın acısı benim acım oldu ve donukluktan başka her şeyi hissettim.

"Yürü, Cai."

Başını eğdi ve kenara çekilip geçmeme izin vermeden önce yumruğunu sıktı.

Kalabalık benim için ayrıldı ve Cori'nin küçük bedeni bir battaniyeyle örtülü olarak yerde yatıyordu. Kabile işaretleri yer yer solmuştu ve beyaz boyayla boyanmış uzun kahverengi saçları kirli zeminde dalgalanıyordu. Bazı yaşlılar çocukların göklerden geldiğini, saf ve nazik olduklarını ve güneşi tekrar gökyüzüne gülümsetebildiklerini söylerdi. Çok az şeye inanırdım ama Cori sayesinde buna inandım.

Onu neden kirli zemine yatırmışlardı?

Yanına çöktüm ve duyularımın onun her zamanki gibi canlı ve yüksek sesle atan kalp atışlarını algılamasını bekledim. Belki de az önceki kavgadan dolayı yorgundum. Yorgun olmalıydım çünkü hiçbir şey duyamıyordum. Orada yatarken donuyor olmalıydı. "Cori?" Cevap vermedi.

Ona doğru uzanarak avucumu göğsüne koydum. Göğsümdeki oyuk aniden bir şeyle doldu - üzücü bir şeyle. "Nerede o? Neden duyamıyorum?"

Bir el omzuma dayandı. "Snow." Nia'ydı. Nia neden ağlıyordu? "O gitti."

Gitti mi?

Ne... gitti mi?

Titreyen ellerimi başımın üzerinde gezdirdim, saçlarımı sıkıca tuttum, çektim ve acının beni gerçekliğe geri döndürmesini bekledim. "Annene ne diyeceğim, Cori? Ona ne söyleyeceğim? Bana söz verdirdi. Bana bir söz verdirdi. Gerçek bir söz. Bu onun son sözüydü. Seni tehlikeden uzak tutmam onun son arzusuydu."

"Onu kimse görmedi," dedi Nia, yanımda diz çökerek. "Kimseye görünmeden askerlere katıldı."

Parmaklarımı kafa derime gömdüm, yanık artık yatıştırıcı değildi, sadece acı eşiğimin şu anda ne kadar değiştiğini hatırlatıyordu. Hayır. Cori değil.

Biri battaniyeyi yüzüne örtmek için uzandı ve ben de sıçrayarak bileğini tuttum. "Ona dokunmayın."

"Bırak Pamuk," dedi Tristin. "Bunu ona da yapma. Dinlenmeyi hak ediyor."

O da mı? Yavaşça parmaklarımı Tristin'in elinden çektim ve Cori'nin genç, solgun yüzünün kumaşın arkasında kayboluşunu izledim.

Nia bana sıkıca sarıldı. Ama yeterince sıkı değil. Ayağa kalktım, öfke beni ayakta tutuyordu çünkü bacaklarım pes etmişti. Öfke içimi ağzına kadar doldururken etrafımdaki her bakışla karşılaştım. Sözümü bozmama neden olan her kimse onu cezalandırmak için katliam yapma ihtiyacıyla dolup taşıyordu. "Onu izlemekten kim sorumluydu? Ölmeye gittiğinde onu kim izliyordu?"

Biri öne çıktı, iyi tanıdığım yaşlı bir kadın. Cori'nin mürebbiyesi. Kvan'ın önceki liderleri Cori'nin annesi ve babası öldüğünde geride kalan kadın.

bir Fogling saldırısı sırasında öldü. Mürebbiye onu büyütmeye başladığında Cori daha küçücük bir çocuktur. Onu kendi çocuğu gibi yetiştirmişti. "Cezanız her ne olursa olsun, bunu memnuniyetle karşılayacağım kraliçem. Cori'm gitti. Bebeğim gitti."

Şehrin üzerine sessizlik çökmüştü. Nasıl cezalandırdığını biliyorlardı. Kimsenin benim cezamdan kurtulamadığını biliyorlardı. Belki de ilk defa yeniden düşündüm. Cori için. Bu kadını sadece ebeveyni olarak bilen küçük kız için. Ben de dedim ki, "Onun ölümü senin için yeterli bir ceza olsun."

Yaşlı kadının gözleri yaşlarla doldu. Cori'nin cansız bedenine doğru topallayarak sessizce hıçkırdı. Ağlamasından, ona ölümden daha kötü bir ceza verdiğimi anladım.

Kvan'ın etrafında çanlar çalmaya başladı, birbiri ardına güneydeki dağ silsilesinde yankılandılar ve sonra domino taşları gibi Volantlardan gelen bir sinyal uzaklarda çınladı, yankı onu bize daha da yaklaştırdı.

Kanatlı bir Volantian bulutları yararak tam önümüze indi. Kanatlarının bir kısmı yırtılmıştı ve karnında üç tane fışkıran yara vardı. "İşjordialılar sisi geçiyorlar," diye hırıldadı, sonra da bir gümbürtüyle yere düştü.

Ayaklarım beni geri çekmeye başladı, kendi akıllarıyla beni taşıyorlardı - kaçmak için kaşınıyorlardı. Kılıcımı kınında hissedemediğimde, yerde yatan ölü bir askerden bir kılıç aldım ve geri çekildim.

"Kar," diye bağırdı Cai. "Hayır!"

Koşmaya başladım ve kimseye zarar vermeyecek kadar uzaklaştığımda kaçtım.

Yoğun sisin önüne indiğimde zgahna kulaklarımda çığlık attı. Kapüşonumu yukarı çekip peçemi indirerek dağın yamacından Myrdur'a doğru indim, orada bir düzine kadar cesedin bana doğru geldiğini görebiliyordum.

Ben içinde ilerlerken sis kulaklarıma fısıldadı. Etrafımda dönüyor, ben sadece gri bir gölge olana kadar uzuvlarımı sarıyor, benimle bütünleşiyordu. Büyüklerimin özü. Benden önceki tüm Eldinglerin özü.

"Raghair," diye fısıldadım ve kadim büyü, askerlerimin yapmak üzere olduğum şeye yakalanmadan önce ayrılmaları için sesi harabelerin etrafında yankıladı.

Myrdur'un harabelerinden öfke soluyarak inerken, ayaklarımın altında elektrik sıcıyor ve her adımında yer kömürleşiyordu.

Isjordan askerleri formumu fark ettiklerinde silahlar çekildi ve kalp atışları değişti.

Sis kollarımın etrafından süzüldü ve sonra dokunaçlar halinde adamlara doğru uzandı. Kılıçlarına dokunduğu anda, havada geri uçmaya başladılar. Metallerinde elektrik zaplıyordu.

Askerler hiç tereddüt etmeden büyülerini açtılar ve bana doğru uçan keskin buz kabarcıkları gönderdiler. Sis önümde girdap oluşturarak onların acınası saldırılarını yuttu ve ben de onlara daha az acınası olan büyümden bir dokunuş yaparak

yıldırımlar bağırsaklarını delip geçiyordu. Düzinelercesinin kömürleşmiş ete dönüşmesi uzun sürmedi.

Tam sisin içine geri adım atacakken, kan donduran bir kükreme havayı doldurdu. İyi bildiğim bir kükreme.

Yeşil şey gökyüzünden tam önüme düştü ve kayalık zemini ikiye böldü. Burun delikleri alevlendi, havayı kokladı ve sonra dikkatlice bana doğru bir adım attı.

Sis etrafımda döndü ve canavara doğru yönelmeden önce elektrik sıçramalarına dönüştü.

O şey darbeden ürkmedi bile. Diğerlerinden de. Havaya sıçrayıp üzerime geldiğinde benden sadece bir metre uzaktaydı. Neyse ki sis benden daha hızlı tepki verdi ve üzerimde bir kalkan gibi sertleşti. Üzerime inen canavarın çıkardığı gümbürtü Myrdur harabelerinde yankılandı ve dağlar inledi.

"Sana emrediyorum," diye fısıldadım sise, sesim içinden geçerek. Ve o da bana, emrime itaat etti. Beyaz sis kükreyerek Volant'lardan aşağı bize doğru yuvarlandı.

İçinden beyaz sisten kollar çıktı, yüzlercesi. Sis kalkanının altından çıkararak biraz daha geri çekildim ve yaşlı Elding büyüünün harekete geçtiğini gördüm. Beyaz hayalet eller canavarı yakaladı ve etrafını sararken

O şey çırpındı ve kükredi.

Canavar yere bağlandıktan sonra, Kvan askerinden aldığım beyaz taşlı kılıcı kınından çıkardım. Kılıç

Silah benim kullandığımdan daha ağırdı ama işimi görürdü.

Canavar ayaklarımın önünde kapana kısılmış yatıyordu, sıcak nefesi deri botlarımı buharlaştırıyordu. Hızlı bir hamleyle önce bir kolunu, sonra da diğerini sapladım.

O şey o kadar yüksek sesle kükrediğinde zghna titredi ve yer sallandı. Tenim çakıl taşlarıyla kaplandı ve vücudumdaki her his savaşa hazırlandı. Doğal olmayan bir şeyler hissediyordum. Fogling'lerin verdiği his gibi değil. Karanlık hissi gibi değil. Çok daha kötü bir şey. Çok daha uğursuz. Tanımlayamadığım ama yine de aşına hissettiğim bir büyüün çağırısı.

Gözlerimin önünde olup bitenler karşısında dehşete kapılarak bir adım geri çekildim. Et cisimleşti ve kollarını kestiğim yerden sürünerek yeni bir çifte dönüştü. Eti yeniden oluşurken yeşil canavar sertçe nefes aldı, yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı.

Ağız neredeyse bir gülümsemeye dönüştüğünde bir adım daha geri çekildim. "Kafama saldırmalıydın. O daha yavaş büyür," diye hırladı.

Celesteel'in yedi tatlı cehennemi kutlu olsun. O şey konuştu.

O şey bu haliyle bilinçli miydi? Ama-

Yeni elleriyle kendini destekleyen canavar ayağa kalktı ve sisin dokunaçlarını rüzgârda kopup dağılacakları kadar sert bir şekilde çekti. Birbiri ardına, canavar onların elinden kurtuldu ve önümde bir metre boyunda durdu. O malakit gözler kılıcıma kaydı ve dişlerle dolu ağız daha da seğirdi.

Elimdeki ödünç kılıca baktım. Sonra aklıma geldi, dikkatim soluk yeşil karnındaki üç görünür yara izinden, kollarını kestiğim yerde var olmayan yara izlerine gitti. Hanai'de ona kardeşimin kılıcıyla vurmuştum ve işe yaramıştı.

Canavarın ileri attığı her adımda ben bir adım geri atıyordum. "Şimdi korktun mu?" diye homurdandı, hâlâ adımlarımı takip ediyordu.

Adımlarım sallanıyor, yüz hatlarımı korku kaplıyor ve geri attığım her adımda titriyordum. Canavarın yüz ifadesinin sadece eğlence olarak adlandırılabilcek bir şekle bürünmesi, onun ne kadar fazla insani görüldüğünü fark etmemi sağladı.

O şey bana saldırmak için bir hamle yapmadı, sadece adımlarımı geriye doğru takip etti ve korkumdan zevk aldı, neredeyse zevk alıyordu. "Yeşil gözlerimle gözetliyorum," diye mırıldandı canavar, çakıllı nefesli sesiyle. "Biraz korkulu-" Canavar sözünü bitirmedi. Daha ziyade boğulmakla ve nefes nefese kalmakla meşguldü.

Durdum ve kaşlarımı kaldırdım, yüzümdeki örtünün altından geniş bir gülümseme yayıldı. "Zgahna'nın içine hoş geldiniz." Demir.

O şey başını yana eğdi ve kaşlarını çattı, hâlâ hava almaya çalışıyordu.

Bir adım daha geri attım. "Havası olmayan cehennemin içine hoş geldiniz," sözlerim rüzgârla taşınarak sisin içinde yankılandı. "Sana öldürmeni emrediyorum." Bir yılanın tıslaması gibi, anlamsız kelimeler ve vızıltılar havada uçuştı ve sis nefes almayı imkânsız kılacak kadar yoğunlaşana kadar etrafımızda yoğunlaştı.

Boğuk sesler ve ardından sert bir gümbürtü etkiyi işaret ediyordu. Ben baygın canavara doğru adım atarken sis benim için dağıldı.

"Ugh," diye  ğ rd m, elimi sürünen bileğine doladım. O şeyin bedenini sisten çıkarmam tam bir saatimi aldı. Diğerlerini bıraktığım gibi onu da orada bırakabilirdim ama şimdi yeniden canlanabileceğini biliyordum. Bu şey hava olmadan ne kadar nefes alabilirdi? Tabii nefes almak için havaya ihtiya ı varsa. Yeni bir çift ciğerin büyümesi ve zghna boyunca ölüp kendini yenilemesi ne kadar sürerdi? Bunu düşündükçe kafamda daha da endişe verici senaryolar oluşuyordu. Belki de babam kadim büyünün içindeki yolu bulmuştu.

Myrdur harabelerine ulaştığımda kılıcı boynuna sapladım ve onunla birlikte kafasını da Kovuk Deniz'in tam ortasına fırlattım. Sular buz gibiydi, saniyeler içinde hipotermi başlayacaktı.

"Umarım buradaki bir şey seni lezzetli bulur Demir." Su altında batmaya başladığında onu ittim ve sonra Taren'e geri döndüm.

Nefesim buğulandı ve kalenin mavi ışıklı koridorları boyunca su birikintileri bıraktım. Diğerlerinin arasında ilk onu gördüm. Bana doğru koşarken ceketini çıkarıp attı.

Limon  i eği kokulu sıcaklık etrafımı sardığında i  çektim. Öfkeyle nefes aldı, beni sıkıca tuttu ve ısıtmak için ellerini yanlarımda gezdirdi. "Tanrılar aşkına," diye yemin etti. "Tanrılar adına, bunu bir daha yaparsan."

"Konuşuyor," diye nefes verdim. "Konuşur ve bu formda bilinçlidir ve uzuvları büyür. Kafasını da tekrar büyütebilir."

Geri çekildi, bana yarı çıldırmışım gibi bakıyordu.

Eren yanımıza geldi ve ellerini başımda gezdirip saçlarımı karıştırdı. "Kafanı bir yere mi çarptın?"

Dişlerimin gıcirtısını durdurmak için bir an durdum. "Hanai'deki canavar. Demir olduğuna eminim - o zamanlar ona verdiğim yaralar vardı. Myrdur'daydı, Zgahna'dan geçiyordu."

Nia görüş alanına girdi. "O şey Myrdur'da mıydı?"

Visha Nia'nın arkasından baktı.

"Evet. Kafasını kestim ve ikisini de Boş Deniz'e attım."

Biri hariç hepsi sanki artık tamamen delirmişim gibi bakıyordu. Kızıl saçlı cadı boş gözlerle aşağıya bakıyor, zümrüt gözbebekleri hızla aşağı yukarı sallanıyordu.

"Ne oldu Visha?" Ben sordum.

Geniş bakışlarını bize doğru kaldırdı ve ben ondan nadiren gördüğüm bir şeyi gördüm: panik. "O yaratılmadı, Pamuk. Göklerin büyüünden doğuyor, eğer onu hiçbir şey öldürmezse uzuvları yeniden çıkıyor. Bu şey cennetten."

"Belki de beyaz taşlı kılıçlarımız bu yaratıklar üzerinde işe yaramıyordur çünkü Eren'in kılıcı onu yaraladı, hala sapladığım yerdeki yaraların izleri vardı."

"Kılıcın anima accissor denen bir şey," dedi Kilian. "Ruh katili."

Kaşlarımı çattım ve kardeşime döndüm. "Demirci bunun büyü içermediğini söyledi."

"Demirci haklıydı. Büyü taşımıyordu çünkü büyü'nün ta kendisiydi. Metal Olimpos toprağındandı, Cyra'nın ışığı altında Seraphim ateşiyle dövüldü, Aldric'in kara çeliğıyle dövüldü, Crafter kanı ve Isjordan karıyla söndürüldü ve zümrüt taşı bir Aitan sfenksinin kalbiydi. Bir Elding için yapıldı. Senin için yapıldı, Snow. En büyük ben olduğum için herkes benim Elding olduğumu sanıyordu."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Bizim için herhangi bir anlam taşımaması gerekiyordu. Sihrimizi asla kullanmayacağımıza yemin ettik."

"Yemin ettin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Sen."

Kardeşimin yüzü düştü ve ben de sözlerime hemen pişman oldum.

Etrafımda genellikle düşüncelerimle alay eden kişiyi aradım. Paniğimi yatıştırmak için vardığım sonuçlara gülmesini bekledim ama onu bulamadım. "Cai. Cai nerede?" O neredeydi?

Etrafımda toplanan herkesi ittim ve boş bulduğum kamarasına doğru koştum. Balkonuna ulaştığımda Taren'a doğru koştum, sık sık gittiğı tavernalara baktım ama hiçbirinde onun varlığını göremedim. Kvan. Lyn. Amur. Kilerth. Drava. Volant. Her kabileyi aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Neredeydi?

Hafif yağmur üzerime yağmaya başladı ve hava yavaş yavaş kararmaya başladı. Panik tekrar yerleşti. Sadece onun yapabildiğı panik

Yatıştırıcı.

Panik. O da paniklemişti.

Fernfoss'a koştum, köyü yürüyerek aradım ve ondan hiçbir iz bulamayınca Soren'e doğru koştum.

S ı r t ı n ı dalgalı bir kızılağaca yaslamıştı, gözleri kapalıydı, elinde annesinin kolyesi vardı.

Ben bir süredir koşmayı bırakmıştım ama o hiç bırakmamıştı, arkadaşım hâlâ koşuyordu.

Yavaşça yanına uzandım. "Şu anda ailesiyle birlikte."

Biraz bana döndü. "Bu saçmalıkların hiçbirine inanmıyorsun."

"Sadece bu seferlik inanmak istiyorum," dedim kendimi sıkıca toparlayarak. "Benimle birlikte inan, Cai. Bu bir emirdir. Kraliçenden."

"Peki ya itaatsizlik edersem?"

"Seni Drava'dan Fernfoss'a kadar tüm fırınlardan men ettireceğim."

Yüz ifadesi soğuklaştı. "Buna cesaret edemezsin."

"Hatta birisine senin portreni çizdirip her dükkânın etrafına asacağım ve eğer seni tatlı alırken yakalarlarsa ödül vereceğim. Daha sonra, benim emrimle profesyonel olsun ya da olmasın hiçbir aşçının sana bir şey pişiremeyeceğine dair bir kararname yazacağım. Asla. Seni öldürmem için bana yalvarana kadar tuzlu yiyeceklerle dolu bir hayat yaşayacaksın. Ve sonra-"

Hafifçe kıkırdadı ve bir kolunu boynuma doladı, bir yumruğunu başımın tepesine yakana kadar sürttü. "Tamam, tamam."

"Bu senin hatan değildi," diye fısıldadım. "Bana bunu bildiğini söyle. Söyle bana, Cai."

Başı ağacın üzerine düştü. "Öyle değil. Ama eğer birini suçlayacak olsaydım, bu ben olurum."

Taren Nehri, yanında toplanan insan kalabalığından ya da yüzeyini kadife gibi dalgalandıran hafif çiseleyen yağmurdan rahatsız olmadan, geniş kıyısı boyunca durgun bir şekilde akıyordu. Cori'nin cenazesi daha önce hiç görmediğim yüzlerle doluydu. Hepsi aile diyordu. Onlar onun ailesiydi ama anne babası öldüğünde onu büyüten bir başkasının annesiydi.

Cenazelerden nefret ederdim. Değer verdiğim birini gömmek zorunda kaldığımda daha çok nefret ederdim. Değer verdiğim bir çocuğu. Sadece bir çocuk. Küçük Cori bir çocuktur.

Aynı nehirde onun gibi kaç kişiye veda etmiştim?

Daha kaç tane gömmem gerekiyordu?

Gözyaşları kurumuştur, beyaz giysilerin donukluğu rahatlatıcıydı ve çoğu Cori- ile ilgili kendi anıları hakkında sohbet ediyordu, hepsi de küçük kalabalığın kahkahalarla aydınlanmasına neden olan canlı ve masum anılardı. Ve ben minnettardım.

Küçük ahşap tabutun üzerine eğilmiş tek bir beden vardı. Yas tutmaktan asla korkmayan tek kişi. Bunu binlerce kez yapmıştı. Şimdiye kadar onun kölesi olmuştu. Alaric gözyaşlarını sildi, bir elini tabutun üzerine koydu.

Cori'nin aşağıda yattığı yer. Kısa bir süre önce annesine ve babasına veda etmişti - aynı beyaz boyalı tahtanın altına gömülmüşlerdi.

Alastair, ben tek bir tanrı kelimesini bile söylemeyi reddettikten sonra ritüelleri okumaya başlamıştı. Yaşlı kabile lideri, insan karısı öldükten hemen sonra vazgeçtiğı lüksü olan kırık yaşına rağmen uzun ve güçlü duruyordu. Sonsuzluğundan vazgeçmişti... bir başkası için.

Hemen kalabalığın içinde onu aradım, ancak bana bakmaya başladığını gördüm.

Gel buraya, diye bağırdım.

Kısa bir süre sonra, kalabalığı ittikten sonra yanımda durdu. Bir kolunu omuzlarıma dolayana kadar düşüp durduğumu fark etmedim. Sağlam dokunuşu beni yakalamıştı.

"Yasını tut," dedi sadece benim duymam için. "İntikamını alacağın kimse yok Pamuk. Sadece yasını tut."

Nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum. Sadece intikam peşindeydim. Ancak bu sefer, intikam isteyebileceğim kimse yoktu. Silas mı? Tanrılar mı?

Tristin'in bana söyledikleri hâlâ aklımdan çıkmıyor. O da öyle demişti. Ben de Cori'yi rehin tutuyordum. Gitmesine izin vermeliydim. Ailesinin arasında olmayı hak ediyordu.

Kalabalıktan ayrılan birkaç genç kız, küçük tabutun üzerine rengârenk gül buketleri bırakarak, havanın ve yasin donuk griliğini gördüğüm en güzel çiçeklerin canlılığıyla işaretlediler.

Ağızımdan bir homurtu çıktı ve ardından gelen kahkahaya engel olamadım. Üzerimdeki ilgiye aldırmadım ve daha da sert bir şekilde güldüm. "Cori," dedim titrek bir elimi ağızıma bastırarak, acı bir eğlencenin ve vücudumu titreten başka bir şeyin kalıntılarını tutamadım. "O... o-" Lanet kahkahalar konuşmama izin vermiyordu. "Cori'nin çiçeklere karşı ölümcül bir alerjisi vardı."

Kilian beni göğsüne çekip dünyadan saklayana kadar gözyaşlarımdan yanaklarımı ıslattığını fark etmemiştim. Uzaklaşmaya çalıştığında ceketini sıkıca kavradım ve yüzümü kanatların arasına sakladım. "Beni böyle görmelerine izin verme. Beni zayıf görmelerine izin verme." Sakla beni. Sonumuzun gerçeğini sakladığın gibi sakla beni.

Öylece kaldım, acımasız bir kış dünyasında baharı soluyarak, hayatının son çağrıları boyunca, bulaşıcı gençliğinin söylenen övgüleri boyunca, küçük ahşap tabutunu aydınlatan meşale boyunca ve onu yakında dağ mağaralarının altında saklı göllere akacak olan Taren Nehri'ne itene kadar. Caelum'un bir muhafızının oranın altında ikamet ettiği ve ruhunu bizzat kapılara doğru uçuracağı söylenirdi.

Bugün başka bir dilek tuttum. Gökler ve tanrılarla ilgili tüm masalların gerçek olmasını diledim. Cori için, onların gerçek olmasını istedim. Annesi ve babasıyla tanışmasını ve mutlu olmasını.

"Artık gidecek," diye mırıldandı Kilian saçlarımın arasında.
"Ona son bir kez bak."

Dediğini yaptım ve onu taşıyan küçük teknenin nehirden aşağıya doğru alev almasını ve yüksek vadinin arasında kaybolmasını izledim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

İMBER

SNOWLIN

Toplantı odası ciddi ve sessizdi. Cori'nin beyaz krizantemlerden oluşan bir gazap duruyordu. Hayır.

Vefatından günler sonra bile kimse onları çıkarmaya cesaret edemedi. Avlumda oturmayı bıraktığından beri tüm havalar solmuş gibiydi. Çiçekleri sökmelerine izin verseydim, yine kış olurdu.

İlk konuşan Moriko oldu, "Silas hiç durmuyor. Tamamen savaşa hazırlanıyor. Gardiyanını kaybetti ama ordusunu ya da canavarlarını kaybetmedi. Casuslarım hala Eldmoor'da, Seraphim'de ve hatta kutsanmamışlara kadar onun askerlerini görüyor. Bir asa parçasının eksik olduğunu fark edip etmediğinden emin değilim ama yine de bir ittifak toplamaya çalıştığına inanıyorum." Kilian ve bana iki parşömen uzattı. "Bunlar iki gece önce sayıldı."

Kilian kâğıtları açtı ve içeriğine bakıp iç geçirdikten sonra bana uzattı. "Bunu eski yöntemlerle yapmayı planlıyor, değil mi?"

Sayılar sonsuzdu. İnsanlar. Aura. Karanlık Zanaatkârlar. Ve muhtemelen onları sakladığı yerde daha fazla canavar.

Albius öne doğru eğildi. "Vakit geldi Pamuk. Kış sarayını talep et."

Eren, yapacağını bildiğim gibi gerildi. Ama barışla kurtarmak benim yapabileceğim bir şey değildi. Yapmaya çalışmak gibi bir niyetim de yoktu. En azından babamla değil.

"Yapamaz, en azından barışçıl bir şekilde yapamaz," diye açıkladı Alaric. "Silas tüm Lord ve Leydi'leri planlarından uzaklaştırmışken olmaz. Aura'sı ve askerleri, yarattığı bu yeni yaratıklar ya da diyarın her yanından topladığı yabancı Aura'lar üzerinde tam kontrole sahipken olmaz. Sarayını görevden alıp Isjord üzerinde despotik bir yönetim kurması ne kadar sürer? Adam kendi kendini otokrat ilan etmiş. Sarayının onayı olmadan daha ne kadar şey yaptığını görmemiz gerekiyor? Kişisel ordularınız ne kadar? Beş bin mi? On bin mi?" Naibim alay etti. "Isjord'un dört milyondan fazla askeri, iki milyon Aura'sı ve muhtemelen binlerce hayvanı var."

"Sekiz milyon asker," dedi Albius ciddi bir ses tonuyla. "Ve dört buçuk milyon Aura."

Sebastian ekledi, "Ve muhtemelen biz konuşurken binlerce kişi daha askere alınıyor. Söylentilere göre geceleri evlerinden çıkıp kuzeydeki savaş kamplarına giden kız ve erkek çocuklar görülmüş. Lütfedilmemişlerle yaptıkları yeni anlaşmadan da bahsetmek gerek. Elimizde hiç

Ama Silas'ın onlara sunduğu zaferi ararken harcayacakları çok sayıda insan hayatı olduğunu düşünüyorum."

"Coğrafi olarak önce Adriata'ya saldıracaklarından bahsetmiyorum bile," dedi Cai. "O zaman Silas tüm kıtayı avucunun içine alır. -kuşatılmış."

"Korkarım bu yangına biraz daha körükle gitmek zorunda kalabilirim," dedi Nia, Mal ile birlikte toplantı odasına girerken. İkisi de yıpranmış ve kanlar içindeydi ve korku saç diplerime kadar yükseldi. "Eldmoor Silas'a yardım ediyor."

Mal yorgun bir halde sandalyeye çöktü. "Asra'dan Heca'ya kadar tüm cadılar başkentte toplandı ve Aru ile Brisk arasındaki sınırda askerler tarafından teslim alınıyorlar. Elias az önce Memphis'e cadıların Tenebrose'un kuzeyine yerleştirildiğini ve hizmetkârların kaledeki Crafter odalarının yeniden açıldığını söylediğini ilettili."

"Aman Tanrım," diye homurdandı Alaric ve bu haberlerde yoktu. Bana bakıyordu. "Şimdi ne olacak, evlat?"

"Lütfedilmemiş prenslerden haber var mı?" Sebastian'a sordum.

Başını salladı. "Üç gün içinde yola çıkmayı planlıyorlar."

Sandalyemde arkama yaslanarak, "Sayılar sayılara karşı. Babam tüm aleml böyle korkutuyor. Ona sayıları vereceğim."

Albius, "Kutsuzlar babana söz veriyorlar," dedi. "Onları başka türlü ikna etmenin bir yolu yok. Gördüm ki

Prensler, Pamuk. Babanın onlara sunduğu şey gözlerini kör etmiş. Sallanmayacaklar."

"Kimse ikna hakkında bir şey söylemedi, Albius. Kelimelerle aram iyi değil ama eylemlerle iyiyim. Babam onların desteğini ve metalini kaybedecek."

"Çok eminsin," dedi Moriko.

"Ben hiçbir zaman çok fazla değilim, Mor canım."

Alaric, "Vayr'ları tüm bunlardan haberdar etmeliyiz," dedi. "Kimin yanında yer aldıklarının farkında olmayı hak ediyorlar."

Moriko, "Eğer bir ittifak düşünüyorsanız, savaş düşünüyorsunuz demektir," diye işaret etti.

"Bu kaçınılabilecek bir şey gibi görünmüyor," dedi Nia, yanına oturup onunla el ele tutuşarak ve Sonbahar Kraliçesi'nin omuzlarının biraz gevşediğine yemin edebilirdim.

Bu düşünce onu sarsmış gibiydi. "Bir plan yapmaya hazır mısın? Bir savaş planlamaya hazır mısın?"

Kilian masanın altında bir elini benimkinin üzerine koydu. "Mecbur kalırsak yaparız. Asıl soru, bağlılığımız olacak mı?"

Mor içini çekti ve başını salladı. "Hanai ikinizin yanında savaşmaktan onur duyacaktır."

İkimiz de.

Tekerlek ne zaman döndü?

Biz ne zaman tüm bu olaylarda müttefik olduk?

Thora toplantı boyunca yaslandığı balkon sütunlarını itti ve savaş oyunu figürlerinden birini masanın üzerine serilmiş haritanın ortasına bıraktı.

"Her şeyi konuştunuz," dedi kral heykelciğini eline alarak. "Babamızı öldürmek dışında."

"Rora," dedim, gülümsemem genişledi. "İlk düşündüğüm şey buydu ama o piç öldürülemez."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Sebastian eğildi. "Etrafında bir zanaat örtüsü var ve bir Magi şifacı da ona mana besleyen yaşam hatları bağladı. Diğer insanlar, sayısız insan. Onu gerçekten öldürmek için kaç kez öldürmen gerektiğini bilemezsin. Her zaman her yerde korunduğundan bahsetmiyorum bile. Ve ben Isjordan askerlerinden bahsetmiyorum."

İki elini de masanın üzerine koydu. "Kar canavarı öldürdü. Biz Magi şifacısını öldürdük. Ve cadıyı öldüreceğiz."

Visha biraz irkildi, bana yalvaran bakışlarını fırlattı ama bakışları kısa süre sonra söndü - cadım daha kötüsünü yaptığımı biliyordu.

"Cadı hamile," diye açıkladım. "Babamızın çocuğuna."

Thora küçük bir adım geri çekildi, elindeki heykelcik kaydı ve bir takırtıyla yere düştü. Kendini toparlaması bir anını aldı, zümrüt gözlerinin üzerinde soğuk bir zırh yükseliyordu. "Bu onu öldürülemez mi yapıyor?"

"Thora!" Eren seslendi.

Kız kardeşimin yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyordum; benimkini yansıtıyordu. "Neden, kardeşim? Daha kötülerini öldürmek zorunda bırakıldık. Hatırladın mı? Ben hatırlıyorum. Çünkü biz senin gibi gözlerimizi kapatamadık Eren. Ben izledim, Pamuk da izledi. Bu

eğer-" Çenesi gerildi. "Eğer o gece Snow'un onu öldürmesine izin verseydin."

Kilian'ınki de dahil olmak üzere odadaki herkesin gözü üzerimdeydi.

"Şiddet karşısında rahat olduğum güzel anlardan biri. Sevdığım çok sevimli bir peluş oyuncak elimden almıştı," dedim, herkese sıkı bir gülümseme verdim ve birkaçı gevşedi ama Eren'in ifadesi bocaladı, başı öne eğildi.

"Dokuz yaşındaydı, Rora," dedi. "Dokuz."

"O zaman onu öldürmeliydin," dedi kız kardeşim.

Mal ayağa kalktı ve ben bir şey söyleyemeden onu kolundan yakaladı. "Hadi küçük kuş, biraz sohbet edelim." Onu balkona götürdü, ağzı yavaşça hareket ederken kız kollarını kavuşturmuş önünde duruyordu ve yüzünde boş bir ifade vardı - bomboştu, sanki artık kendi bedeninin içinde bile değildi. Ve Mal bunu fark etti, bir eliyle çenesini kavradı ve başını hafifçe salladı. Garipliği daha da arttırmak için, bu şekilde tersledi, dikkati ısındı ve başını salladı ve normal bir şekilde onunla konuştu.

"Kardeşin kız kardeşimin üzerinde büyü mü kullandı?" Kilian'a mırıldandım.

Onlara baktı, başını sallamadan önce gümüş rengi gözleri kısıldı. "Hayır. O büyüünü böyle kullanmaz. Driada ile bile."

Mal bahçede elini havada sallayarak bana doğru koştu, terli ve kaslı vücutunu aşağıya çekmeye çalışırken gömleğinin kollarıyla mücadele ediyordu. "Beni ziyaret etmen büyük incelik."

"Nerede o?"

Gölümsemesi düştü. "Beni özlemiş gibi davranabilirdin, baldız. Aptal herif bahçelerini onarıyor."

Atlas'ın elinde bir çift büyük makas vardı ve uzun bir çalının tepesindeki bir demet dalı yakalamaya çalışırken ter döküyordu. Ancak Kilian görünürde yoktu. Zavallı Atlas'ı işini yapması için bırakmış mıydı?

"İkisi kalçadan birleşmiş," dedim, sıcaktan ve iş gücünden zorlanan genç çocuğu fark ederek.

"Kil onu buldu."

"Ne demek bulundu?"

"Sidra'ya yaptığımız bir yolculukta. Amaris'e dönmeden önce yemek için bir tavernada dinlendikten sonra, bir çöp kutusunun arkasında küçük bir çocuğun ağladığını duyduk. Henüz beş yaşındaydı, büyük bir bebek bezi giyiyordu ve üstü başı kir içindeydi, içinde ekmekten çok çamur olan yarısı yenmiş bir somun yiyordu. Kardeşim onu bırakmayı reddetti. Kimsenin ona bakmasına da izin vermedi. Atlas kısa bir süre öncesine kadar onun yanında bir odada uyuyordu. Onunla birlikte yemek yedi ve onu her yerde takip etti, toplantılarda, Highwall'daki duruşmalarda ve hatta denizdeki devriyelerde." Mal güldü. "Hatta bir süre Kil'e baba bile dedi. En komik kısmı da Kil'in ona izin vermesiydi."

Onu ne kadar az tanıyormuşum.

Atlas o anda dönüp bize kemikli bir el salladı ve ben birden başka bir insan buldum... sevimli mi?

Mal genç rahibe doğru yürüdü ve bir kolunu omuzlarına attı, çocuğun duruşu aptalın çok daha büyük ve uzun boyu tarafından bastırıldı. "Genç Atlas nasıl? Ve baban nerede?"

Biraz gülümsedim ama Atlas kıpkırmızı oldu. "Yine başlama." Mal yanağını çimdikledi. "Neden? Bence çok sevimli."

Atlas, Mal'ın elinden kurtulmaya çalışarak, "Utanç verici," dedi.

"Eğer Kil senin babansa, bu beni annen yapar mı?" Bal kokulu beyaz gül fidanlarına bakan bir banka oturarak sordum.

Atlas saçlarının ucuna kadar kıpkırmızı oldu.

"Yeter, sizi zorbalar," dedi Kilian, bir labirent duvarının arkasından gelip omzunda büyük bir toprak çuvalı tuttuktan sonra onu yere bırakarak. Dağınıktı, kirliydi, terliydi, fırfırlıydı ve Tanrılar yardımcım olsun, onu mideye indirmek istiyordum. Atlas'ın saçlarını kabarttı. "İyi misin oğlum?"

Mal ve ben karnımız ağrıyana kadar güldük ve Kilian da bize o mükemmel sırıtışını gösterdi.

Atlas sinirlenmiş ve utanmış bir halde makasını aldı ve bahçeye doğru koşar adımlarla uzaklaştı.

"Şimdi böyle mi olacağız?" Kilian bahçe eldivenlerini çıkararak sordu. "Zorba çocuklar."

Atlas uzaktan, "Ben çocuk değilim," diye bağırdı.

Kilian yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona başını salladı. "Pardon, yetişkin çocukları kastetmiştim." Bize döndüğünde uzun bir süre beni süzdü. Bakışlarını vücudumun üzerinde gezdirirken içimi bir zevk dalgası kapladı. "Bu çok hoş. Çıkarmam için mi?"

Birdenbire çok sıcak oldu. Çok sıcaktı. Özellikle bacaklarımın arası. Myrdur'daki Isjordialılarla uğraşmak için ondan uzakta çok fazla gece geçirmiştim. "Bu sefer tercihen düğmelerden. Bu benim iyi elbiselerimden biri."

Mal ellerini çıırttı ve ikimize de sinirli bir bakış attı. "Bu alemden buharlaşmam için işaret verin." Ve göz açıp kapayıncaya kadar gitti.

Kilian gelip önümde diz çöktü, ellerini iki yanıma koyduktan sonra eğilip göğsüme, göğüslerimin arasına bir öpücük bıraktı. "Senin için bin tane yaptıracağım."

"En son beni giydirmene izin verdiğimde neredeyse felç geçiriyordum. Hayır, teşekkür ederim."

Kıkırdadı ve bu ses her nasılsa çok rahatlatıcıydı. İnce havadan kalın siyah bir sis filizi belirdi, önce onun bedenine sonra da benimkine dolandı. Büyünün tenimi yalayışı sıcaktı, neredeyse yanağımı okşayıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştıran elleri kadar sıcaktı. Hâlâ bilinçsizliğimi tetikliyordu ama artık daha iyiydim ve bundan korkmuyordum. Neden sık sık küçük parçalarının etrafımızda dolaşmasına izin verdiğini biliyordum - beni rahat ettirmek için

ondan korkmamayı öğretti. İşe yarıyordu. "Seni güpegündüz görme zevkini neye borçluyum?"

Elbisemin eteklerini geriye attım ve terliğimi çıkarıp ayağımı kalın kaslı bacağının üzerinde gezdirdikten sonra gömleğinin altına ittim. "Birkaç nedeni var."

Ayağımı kasıklarının üzerine indirdiğimde kaşları kalktı ve keskin bir nefes aldı. "Sana yardım etmem için beni ikna etmek için dikkatimi dağıtman gerektiğini düşünürsek tehlikeli nedenler."

"İşe yaradı mı?"

Eğildi, önce bacağıma sonra da ayağıma küçük öpücükler bıraktı. "Kılıcı elimden aldığın o günden beri senin merhametine kalmış durumdayım."

Yüzüm ciddiydi ama içimde bir yerlerde gülümseme vardı. "Hm, öyle mi?"

"Bu kadar gevezelik yeter." Beni kaldırıp bir toprak çuvalı gibi omzuna atmadan önce ayağımı yere indirdi.

"Beni kirlettin, seni geri zekâlı Adriyatik et parçası," diye bağırdım, deli gibi kıpırdanarak.

Popoma sert bir şaplak attı. "Benimle yıkanman için bir sebep."

"Kardeşim!" Thora uzaklardan bir yerden bağırdı ve Kilian durakladı, ben de nereden geldiğini anlamak için başımı kaldırdım. "Oh, neden omzunda?"

Kilian beni yere bıraktı. "Uzun hikaye, genç olan."

Kız kardeşim kaşlarını çattı ve gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Neden siz iki kardeş için ya küçüğüm ya da küçüğüm?"

"Hanımım burada," dedi çenesini bana doğru tutarak. "O da küçük."

"Güzel," dedi kız kardeşim ve kollarını kavuşturdu. "Ona yarın nereye gideceğimizi söyledin mi?"

Kilian kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Biz mi? Yarın nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yerde," dedim. "Hiçbir yerin tam ortasında. Şey, on beş gemilik kutsanmamış halkın Comnhall'a geri dönmek üzere yolculuk ettiği Hollow Denizi'nin tam ortasında."

"Bu yolculuğumuzda onlara tatlı bir veda mı edeceğiz?" Kilian kollarını kavuşturarak sordu.

"Evet, onların Öteki Dünyası'na." Kaşlarımı çattım. "Onların kendi Öteki Dünyası var mı?"

"Masallarına göre doğdukları toprakta çürürler," dedi Thora güvenle başını sallayarak. "Teknik olarak çürümezler çünkü Oyuk Deniz etin ziyan olmasına izin vermeyen leş yiyici yaratıklarla doludur. Ayrıca tuz seviyeleri ve su basıncı meselesi de var. Nihayetinde iskeletleri denizin dibine yığılacak. Çürüme süreci olmayacaktır."

"Ne dedi?" diye sordum, ağzı hafifçe açık kalan ve ikimize şaşkın şaşkın bakan Kilian'a.

"Açıklamaya devam edin hanımlar, henüz davanıza yardımcı olmuyorsunuz."

"Oh," dedim. "Evet, dediğim gibi. Grasmere'in yeni Leydisi bana yolculuklarının ayrıntılı bir rotasını verdi. Babam onlara Hollow'dan çıkarken eşlik etmeyi planlıyordu."

Solarya tarafından fark edilmeden ve güvenli bir şekilde Moor'a geçtiklerini görmek için kendini kanalize et. Bu yüzden Aura'm Isjordan yelkenlilerinin kutsalsızlardan çok uzağa sürüklenmesini sağlayacak ve gemileri için bir tuzak kuracağız. Tek bir odun parçasının bile kutsalsızlara geri dönmediğinden emin olduktan sonra, bir casusum aracılığıyla krallarına haber göndereceğim ve onlara dönüş yolunda Isjordialılar tarafından nasıl pusuya düşürüldüklerini ve babamın topraklarını işgal etme niyetini açıklayacağım. Sadece babamla yaptıkları metal ticareti anlaşması sona ermekle kalmayacak, aynı zamanda iki krallık arasında barış olacağından da şüpheliyim."

"Bu yüzden mi Thora'yı bu işin içine sürüklüyorsun?" diye sordu. "Bunu yapanın Isjordians olduğunu daha inandırıcı kılmak için mi?"

"Aslında," dedi Thora elini kaldırarak. "Ben gönüllü oldum. Daha önce hiç gemiye binmemiştim."

"Ona ihtiyaç olmadığına ikna edeceğinizi umuyordum," dedim.

Thora daha uzun oturdu. "Geliyorum ve gemiyi göreceğim. Yarın sabah ikinizle de buluşacağım. Mal kehaneti görmem için beni Lyra'ya götüreceğine söz verdi. Onunla ejderha değil de korkunç kurt olduğum konusunda tartışıp duruyorum. Rüzgar büyüm buz kısmı kadar güçlü değil."

"Akşam yemeği ne olacak?" Kilian sordu. "Aşçıdan sana patates fırını yapmasını isteyeyim mi?"

"Hayır, Larg ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğim." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve bahçelere doğru gitti,

Mırıldandığı bir melodiye zıplayarak eşlik ediyordu.

"Burada iyi geçiniyor," diye belirttim.

Kilian çenemi çimdikledi. "O da yavaş yavaş Olympia'ya alışıyor aşkım, her şey yoluna girecek." Uzun, çok uzun bir iç çekti ve beni tekrar omzuna attı. "Banyo ve sonra yapman gereken bazı ikna çalışmaları var."

"Bize yardım etmen için seni etkilemek için bedenimi kullanmamı mı öneriyorsun?"

Popoma bir şaplak attı. "Ben senin ağzından bahsediyordum, küçük canavar."

"Ah."

"Ah?"

"Sonunda bana izin verecek misin?"

Sert bir şekilde güldü. "Kelimeler, kadın. Kelimeleri kastetmiştim."

Llyn kayalıkları, çocukken cennetin neye benzediğini düşündüğüm şeydi. Yanağımı okşayan esinti ne soğuk ne de ılıktı; sadece aradaki ince ve mükemmel hava, önümde parlayan safir manzarayı daha da büyümlü kılıyordu. Yüksek kayalara çarpan dalgaların sesi, tepemde koşuşturan martıların korosuyla birlikte ninni söylüyordu. Deniz kokusu tuzluydu ama balık kokmuyordu ve Llyn'i belki de beni hasta etmeyen tek deniz kenarı yapıyordu.

"Keşke ortalığı karıştırmak için benim bölgemi seçmeseydin," dedi Leanna omzumu kendi omzuyla dörterek.

"Eğer sana bir şey olursa Alaric ciğerlerimi bir tabakta çocuğuma sunacak. En azından Tristin'imi yanına al."

"Tüyleri yoluma çıkıyor."

Kıkırdadı. "Bu işe yarayacak mı?"

"Ne zaman yaptığım bir şey işe yaramadı ki?" İç çekerek yüzünü bana döndü. "Şey-"

"Siktir git, Leanna."

O anda Kilian, Alaric, Thora ve Tristin yanımıza geldiler.

Kilian yanıma gelerek, "Kibar ol canım," dedi.

Leanna yine kıkırdadı ve şimdi tüm krallık Gece Kralı'nın beni az önce azarladığını öğrenmek üzereydi.

"Volantianlar kuzey fırtınasının içindeki Isjordan gemilerini gönderdikten sonra çoktan üzerlerinde gezinmeye başladılar," dedi Tristin, çenesiyle Oyuk Deniz'in genişleyen mesafesini işaret ederek. "Eğer bir sorunla karşılaşırsanız, sinyal verin ve Skye savaşçıları size geçit açsın."

"Gerek kalmayacak," dedim ve kız kardeşime uzanıp kapüşonunu yukarı, duvağını da aşağı çektim. Deriler ona tam oturmuştu. Biraz fazla mükemmel. Onu asla bunların içinde görmek istemezdim. Onları her giydiğimde ya bir can almış ya da bir can kaybetmiştim. "Hazır mısınız?"

Başıyla onayladı ve ikimiz de Kilian'ın uzattığı ellerini tuttuk. Solma çok hızlı oldu. Etrafımızı uçsuz bucaksız deniz sarmıştı ve Kilian'ın bizi az önce soluklaştırdığı geminin güvertesinden arkadaki Isjordan Adacıkları görülebiliyordu.

Thora koşarak kenara geldi ve aşağıya, tahtaya çarpan dalgalara baktı. "Güzelmiş."

"Hey," diye bağırdı güvertenin altındaki bir adam Laoghrikrease dilinde. "Kimsin sen? Gemiye nasıl bindin?" Altımızda daha fazla adam toplandı, hepsi de bize doğru bir çeşit silah doğrultmuştu.

Büyü deniz havasını kirlettiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gölge dokunaçlar adamlara ulaşana kadar ahşap zemin üzerinde süründü. Gölgelerine karıştıkları anda adamlar silahlarını bıraktı ve donakaldılar. "Prensi bulun. Önce büyük kamarayı kontrol edin."

Hareketsiz cesetlerin etrafında manevra yaptık ve etrafı araştırmak için acele ettik. Ve işte oradaydı, gemisi Isjordan sularını henüz terk etmişken iki kişilik koltuğunda horluyordu. Gerçekten aptallardı.

Thora onun bacağına bir tekme attı ve bizi görünce koltukta daha da geriye savrulmadan önce sarsılarak doğruldu. "Hadi artık," diye ısrar etti kız kardeşim, hançerini ona doğru savurarak. "Kalkın, efendim."

"Tacın yakutları üzerine sen nedin?"

Thora onun bileğinden tutup koltuktan çekti ve ana güverteye doğru yürürken onu yerlerde sürükledi.

Kilian bana eğlenen bir kaş kaldırdı ve ben sadece omuz silktim.

Breshall prensinin düzinelerce ışıltılı ve renkli elmas yüzüklerle kaplı elini tek bir hareketle ayırdım.

Adam şafak vakti ötmeyi unutmuş telaşlı bir kakadu gibi çığlık attı.

"Şşşt, efendim," dedi Thora, diğer gemilere, neler olduğunu görmek için toplanan denizcilere bakarak. "Erkekler çok hassastır."

Kilian kız kardeşime kıkırdadı ve prensin geri kalanını da alarak Olympia'ya geri döndü.

"Hazır mısın?" Thora'ya bir elimi uzatarak sordum.

Başını salladı, yere çömeldi ve avuçlarını ahşap zemine dayadı. "Hazır."

İkimizin de emriyle gemileri çevreleyen su dondu. Büyü bizden fırtınalar halinde aktı. Devasa, keskin sarkıt buz parçaları sudan yükseldi ve her gemiyi delip geçerek insanları ve ahşabı yok etti.

Rüzgâr uğuldadı ve buz tuttu; çok geçmeden gökten kar yağmaya başladı.

Thora ve ben büyüümüzün zerresini bile kanalize edemediğimizde, kuzey sularının kayıp ortasında bir don mezarlığı yüzüyordu. Yelkenler, etrafımızdaki tek ses olan Boş Deniz'in rüzgârından gıcırdıyordu. Altımızdaki yaşam bile yok olmuştu.

Kilian biriyle birlikte geri döndü -yıllardır benim için çalışan ve Alaric'in iyi bir arkadaşı olan biriyle. Yıllardır Vrammetheni kıtasını iyi gözetleyen, benim için çalışan bir casus.

"Vidarr," dedim prensin elini ona uzatarak. "Ne yapacağını biliyorsun."

Altınla kaplı dişleri parıldıyordu. "Evet, kraliçem."

Kilian'ın dikkati arkamda neden olduğumuz enkaza ve aldığımız canlara odaklanmıştı. Don altında gömülü cesetleri göremese bile, onları hissedebildiğinden emindim. Vücudundaki her kas gerildi. "Onlarla birlikte seyahat eden bir şey var," dedi hepimizi yanına çekerek.

Güvertenin altında bir şey sertçe çarptı ve enkaz sallandı, suyun kırılmasına ve geminin hızla yana dönmesine neden oldu. Kilian Vidarr'ı, kız kardeşimi ve beni yakaladı, sonra da bizi yakındaki başka bir geminin üzerine bıraktı.

Molozların arasından bir şey yırtıldı. Yeşil ve büyük bir şey. Hanai'deki canavara benzeyen bir şeydi ama tam olarak öyle değildi. Fazla insani görünüyordu, vücudu bir insana benziyordu, yüzü ise... tam olarak tarif edebileceğim bir şeye benzemiyordu -eğer bir kobra ile bir kurdun çocuğu olsaydı ve onu yeşil ve pullu yapsaydı ve garip yeşil bir sis solusaydı.

O şey dört ayak üzerine düştü, her nefes alışında göğsü birbirine çarpan iki misket gibi gümbürdüyordu.

"Babam onlara hayvan teklif etmişti," dedim, kendime gelerek ve kılıcımı kınından çıkararak. "Cehennemler. Metal karşılığında hayvanları takas edecekti."

Yaratığın kafası bana doğru döndü. Hızlı bir hareketle havaya sıçrayıp üzerimize doğru geldi, derin bir çingirak sesi havada titreşerek kulak zarlarımızı deldi.

Kilian bizi yakaladı ve başka bir enkazın üzerine bıraktı. O şey ortaya çıktığında daha yerimize yeni oturmuştuk.

Yine önümüzdeydi, dört ayak üzerinde gördüğüm tüm hayvanlardan daha hızlı koşuyordu.

Thora'nın elleri ileri fırladı, keskin sarkıtlar altından düzinelerce yükselip yarattığı defalarca deldi. Ama yaratık vücudunu buzdan kurtardı, dişlerini kendi uzuvlarına geçirdi ve tekrar serbest kalana kadar onları parçaladı. Kanlar içinde kalan ve yarısı parçalanan yaratık, kaybettiği uzuvları yeniden büyümeye başladığında yeşil köpükler ve sisler saçtı.

Yedi cehennem. Bu şey de mi?

Kilian'ın karanlığı etrafımızda toplanmaya ve ona doğru ateş etmeye başladı. "Hayır," dedim, kolunu tuttum ve büyüğü sönererek havada kayboldu. "Kömüre çevirmiyorum. Bir şey görmek istiyorum. Çeliğınle del onu. Kafasına doğru git."

O şeyin bize yaklaşmasını engellemek için sihriyle manevra yapmaya çalışırken kız kardeşimin gözleri büyüdü. "Ne, neden?"

Kilian ne görmek istediğimi zaten biliyordu ve onun yanında kayboldu, metali canavarın kafasını kesti. Tahmin ettiğim gibi, yeşil et solucanlar gibi sürünmeye başladı ve kafası tekrar oluşana kadar yavaşça kendini onardı.

Kilian tekrar yanıma geldi. "Bu hiç iyi değil."

"Benim sıram." Hemen yanına fırladım ve koluna saplandım. Bir dakika. İki. Ve o şey kükreyerek, bir dere gibi kan fışkıran kolunu tuttu. Çeliğimi döndürerek bıçağı kalbine sapladım ve yeşil şey ahşap zemine düştü-öldü. Eti küllenmeye başladı.

ve pul pul dökölüyordu. Ve çok geçmeden yaratığın bedeni rüzgârdaki toz gibi yok oldu.

Hepimiz hareketsiz

kalmıştık. Olamaz.

Hayır. Hayır. Hayır.

Anima accissor tarafından öldürülen tüm yaratıklar... dış diyarlardan mıydı? "Beslendikleri kan onları öldürülemez hale getirdi," dedim bir yelkene yaslanarak. "Eğer bu şeyler bir anima accissor olmadan öldürülemiyorsa, bu şu anlama gelir

-" Üzerime korku yağdı. Onları öldürecek hiçbir şeyimiz yoktu. Ve babam tanrıların koyduğu yasaları çiğnemişti - doğaya meydan okumanın bir yolunu bulmuştu.

Kilian eğildi ve canavarın bıraktığı toza bir parça dokundu. "Anlamıyorum. Ater savaş canavarları bir vinçle bile öldürülebilirdi. Onlar da Caligo canavar kanıyla besleniyorlardı ama korkunç dış görünüşleri, çeviklikleri ve güçleri dışında beslendikleri ve taklit ettikleri canavarla başka hiçbir benzerlikleri yoktu. Bunlar-" Başını salladı. "Doğru olmayan bir şeyler var. Obitus Yasasını nasıl çiğnedikleri hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil."

"Onları öldürecek hiçbir şeyimiz yok," dedi Thora, kırık güverteye çökerek. "Ve eğer babam bu hayvanları satıyorsa, bu onun bol miktarda yedek parası olduğu anlamına gelmez mi?"

"Göksel bir canavarı ne öldürür?" diye sordum ve dikkatleri bana yöneldi.

Kilian başını salladı. "Aşkım, bu süreç çok karmaşık ve şu an için gerekli olan şeylere bile sahip değiliz.

onları yaratmak. Demirciden bahsetmiyorum bile. Anima accissor yaratma geleneğini sürdüren yaşlı demirci sayısı yok denecek kadar azdır."

"Hayır, ama başka seçeneğimiz kalmadı. Denemek zorundayız ve tesadüfe bakın ki malzemelerden birini bulduk." Canavarın enkazını inceleyen casusuma döndüm. "Vidarr, planlarda bir değişiklik var."

Vidarr'ın kutsanmamış kıtaya doğru yola çıkmasından bu yana günler geçmişti. Ondan kutsalsızların üç gündür kayıplarının yasını tuttuklarını ve daha dün Comnhall kralının eskilerinin görevlerini üstlenmek üzere üç yeni prence taç giydirdiğini öğrenmiştik. Vidarr, Isjord ve onlar arasında gerilimin yükseldiğinden emindi. Sebastian da dün akşam bunu doğrulamıştı. Mahara kanalının ötesinde Isjord bayrağına karşı bir saldırı emri olduğu için tüm liman şehirlerine kral tarafından gemilerin Hollow Denizi'nin ötesine gönderilmemesi emri verildiği haberiyle gelmişti.

Kilian'ın sarayındaki genç bir meclis üyesi, "Biz hiçbir zaman kutsanmamış olanlarla anlaşma yapmadık," dedi. "Tarihimizde asla. Biz onların sularından geçiyoruz ve onlar da bizim sularımızdan geçmemeleri gerektiğini biliyorlar ve bu onlarla yaptığımız en yakın anlaşma."

"Bu, tarih yazdığımız anlamına geliyor," dedim, Kilian'dan beri durmadan tik tak eden duvardaki ay saatine bakarak

Comnhall kralına bir anlaşma önermek için Vrammethen'e gitmişti.

"Peki ya inkar ederlerse?" diye sordu.

Ona bir bakış attım. "Kutsanmamışlar Adriata'dan diğer tüm krallıklardan daha çok korkuyor. Krallarının egosu, kutsanmış bir kralın, bizzat Gece Kralı'nın, hepsinden öte onlara bir ticaret ve anlaşma önerdiğini bilmekle reddedilemeyecek kadar yükselecektir. Peki canım, kralının kral olduğunu gördün mü? Aksine, bu kadar uzun sürdüğü için onu bu gece orada tutmalarından korkuyorum."

Larg kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bir saattir yok."

Bir saat mi? Eminim bundan daha fazla olmuştur.

"Neden sadece bizi topladınız?" diye sordu bir rahip, Ay sarayının yokluğuna bakarak.

"Bu konuda bilmek istediğim çok az kişi var," dedim. "Babamın Adriyatik sarayında bir adamı var ve bundan eminim. Siz ve aileleriniz hakkında her şeyi biliyorum, o yüzden devam edin, o kişi olmaya cesaret edin."

Birkaçı güldü, diğerleri de başlarıyla onayladı.

"Peki ya sonra?" diye sordu genç bir meclis üyesi. "Metali aldıktan sonra ne yapacağız?"

"Önce Silas'ı Vrammethen'le anlaşmaya zorlayacak kadar çok istediği şeyden mahrum bırakacağız. Gerisini hala düşünüyorum."

Triad, "Senin babanı alt ettiğini görmekten daha çok keyif aldığım bir şey yok," dedi.

"Onu alt etmenin bir yolu yok, Triad. Zalim tanrısı ona çok yetenekli ama benim yapabileceğim tek şey onu etkisiz hale getirmek. Babamı asla av yapamazsın. Deneyebilirsin. Ama bunu tavsiye etmem. Onunla hızlı ve çabuk saldırmalısın."

Genç kaptan boğazını temizledi. "Kraliçem, Kilian bu öğleden sonra eudemonları uzak tutmak için kayalıklara koyduğumuz yeni parmaklıkları kontrol etmek üzere Sitara'ya bir gezi planlamıştı. Metal ustalarının körfezin geri kalanını giydirmeye devam edebilmeleri için onları onaylayacak birine ihtiyacımız var."

Mal esnedi ve ayaklarını masadan indirerek, "Ben giderim," dedi.

"Ben de geleceğim." Bana garip bir bakış attı. "Mooncakes. Ben de istiyorum." Cai ve Eren Myrdur'daydı, Thora Nia'yla birlikte Hanai'ye gitmişti ve Alaric bir grup genci Valda Acme'ye götürmüştü ve geceyi orada geçirecekti. Boş bir yatak odasına geri dönmek istemedim.

Deniz kenarı aynı anda hem dehşet hem de güzellik saçıyordu. Suların yarısı zifiri karanlık, diğer yarısı ise berrak, parlak bir masmaviydi. Golgotha'nın topraklarını ayıran çizgi acımasız ve cansızdı, yüzeyinde tek bir dalga ya da dalgalanma yoktu.

Korkulukları kontrol ettikten sonra Mal beni kömür sobasının yanında oturmuş ay çöreği kızartan yaşlı bir kadının olduğu küçük bir dükkâna götürdü.

Kadın ara sıra bana bakıyordu. Ocaktaki tatlıyı her ileri geri çevirişinde bakışları

Ben. Merakı doruk noktasındayken, en ufak bir korku ya da tiksinti hissetmedim ya da görmedim.

Midem guruldadı ve kahkahalarla uluyarak beni irkiltti. Çabucak ay kekini bir peçeteye sardı ve ellerime tutuşturdu. "Ye, ye ama dükkânımda gürlemeyi kes, tamam mı?" dedi karnıma vurarak.

Mal kolumdan tuttu ve yaşlı kadına gerçek gök gürültüsünün neye benzediğini göstermeye fırsat bulamadan beni dışarı sürükledi.

Öfkemle dikkati dağılan Mal, ağzını ay çöreğime indirdi ve kocaman bir ısırık aldı. "Zehir testi yapıyorum," dedi çiğneyerek. "Zehir yok."

Ay çöreğim hilal olarak kaldı. "Seni öldüreceğim."

"Elbette," dedi bir kolunu omzuma atarak. "Bırak Ne zaman olacağını biliyorum, önce saçımı yıkayacağım."

Kekimden bir ısırık aldım. "Kork benden, Mal."

Eğilerek selam verdi. "Emredersiniz, Majesteleri."

İnsanlar sokaklarda dolaşıyor, bana bakmak için başlarını sağa sola çeviriyorlardı. Paniğe kapılmayı, görüşümün gölgelerle bulanıklaşmasını bekledim ama ikisi de olmadı. Uzun bir nefes verdim, her türden renkli simge ve biblolarla dolu küçük camlı dükkânlara baktım. Aylar, yıldızlar, birçoğu.

Etrafta yanan meşaleler, gün batımının çaldığı ışığı yayıyordu. Bu da şehre fazlasıyla rüya gibi görünmesini sağlayan bir pus veriyordu.

"Meşaleleri asla yakmazlar."

Dikkatim ona çevrildi.

Başıyla merdivenlerden uzun meşalelere tırmanan yaşlıları işaret etti. "Görebilmeniz için onları sizin için yakıyorlar."

Benim için mi?

Mor ve beyaza boyanmış küçük bir dükkânın önünde duran Mal, bize doğru yürüyen kısa boylu, sakallı, yaşlı bir adama el salladı. "Prens Malik." Bana baktı ve sonra eğildi. "Kraliçem. Küçük şehrimizi nasıl buldunuz?"

Adriyatikliler benimle havadan sudan konuşmaya mı çalışıyorlardı? "Hiçbir şekilde küçük değil." Ayaklarım ağrıyordu. Aptal beni sokakların ne kadar dik olduğu konusunda uyarmamıştı. Nadiren bir yere yürürdüm.

"Sanırım hiç terk etmediğinizde küçük bir yer haline geliyor."

Gözlerim, dükkânın ve çalışma alanının her tarafına serpiştirilmiş, parıldayan küçük sarı taşlardan ve bakır metalden yapılmış küçük zanaatkâr saç tokalarına takıldı.

Altında küçük hilaller ve sarı taşlar olan bakır zincirlerle sallanan ince bir klipsi kaldırdı. "Kadınlar ve zevk sahibi birkaç erkek bunları yaz ekinoksunda, ayımızın en parlak ve diyarımıza en yakın olduğu gün olan Dolunay'da takarlar. Tanrıçamız kendi klipsini çıkarmış ve ilk Dolunay'da küçük bir kıza hediye etmiş. Atalarım o zamandan beri insanların sevdikleriyle değiş tokuş etmeleri için bunları yapıyorlar."

Gülümsemem biraz azaldı. Yaz ekinoksu. O zamana kadar bu anlaşmazlıklar devam edecek miydi? Adriata o zamana kadar benim müttefikim olacak mıydı? Ya da

O zamana kadar intikamım devam eder miydi?

"Adriata'daki ilk Dolunay'ında sevdiğinle değış tokuş etmen için sana bir hediye. Çok değerli bir şey değil ama lütfen kabul et," diyerek elime uzandı ve klipsi bana uzattı.

Küpelerimden birini çıkardım. "Yanımda bozuk para taşımıyorum." Adam gücenmiş görünüyordu. "Bu bir hediyeydi kraliçem."

"Teşekkür ederim Pietro," dedi Mal, tokayı alıp saçına takarken. "Burası annemin en sevdiği dükkân. Tüccarla birlikte onun yüzünü kara çıkaracaksın."

"Neden benden nefret etmiyorlar, Mal?" Ben durduramadan soru ağızımdan çıkmıştı. "Ya bunu iyi saklıyorlar ya da benden korkuyorlar. Ama kalp atışları sakindi ve yüzünde o ifade yoktu. Aynısı... o zamanki aynısı."

Klipsle oynamayı bıraktı. "Halkımın sorunu, azınlığın nefret kusması ama çoğunluğun bunu bastırmak için hiçbir girişimde bulunmaması. En büyük hataları ve taşıdıkları suçluluk duygusu hiçbir şey yapmamış olmaları. Senden nefret etmiyorum, Pamuk."

"Pietro, üç tane daha alıyorum. Onları kardeşimin hesabına yaz," diye seslendi Mal dükkân sahibine ve üç klips daha seçti. Narin şeyleri yüzüme doğru kaldırdı. "Küçük Skygard, Nia ve annem bunları beğenir mi?"

Tatlımın geri kalanını bitirdikten sonra Sidra kıyılarında yürüdük, ayaklarım ilk kez kumla buluştu ve beni şaşırttı. Çok sıcak, çok gevrek, çok tatmin edici. Bunlar varken insanlar neden kayalara ve toprağa gömölüyordu?

Mal kocaman çıplak ayağını benimkinin üzerine koyarak ayak parmaklarımı tekrar kuma sokmamı engelledi. "Bunu yüzlerce kez yapsan da aynı hissi vermeye devam edecek." İleriye, solmakta olan gün batımına ve kızıl gökyüzünü baştan başa kaplayan yıldızlara baktı. "Thora'yı da getirmeliydik, Lyra'ya gittiğimizde yağmur yağmıştı."

"Sana güveniyor," dedim gözlerimi kısarak kayısı rengi gün batımına doğru bakarken.

"Ona güveniyorum."

Gözlerimi kırptım. "Neden?"

"Neden, nasıl ya da ne zaman böyle oldu bilmiyorum ama öyle. Ben ona en karanlık sırrımı anlattım, o da bana kendi sırrını anlattı. Ondandır bu bağımlılık haline geldi ve ona hepsini anlattım. Thora İsa Skygard benim en karanlık sırlarımın her birine sahip. Beni alaşağı edebilecek biri varsa o da odur."

Küçük kız kardeşimin benden sakladığı karanlık sırları vardı. "İyi sır saklayamıyor, biliyorsun."

Kendi kendine biraz gülümsedi. "Benimkini sakladı."

İçimi çektim. Anlayamadığım şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi. Belki de bunu hiç anlamam gerekmiyordu. Arkadaşlıklar en uygunsuz durumlardan filizlenirdi.

-Ben de bunun bir kanıtıydım.

Acıdan tıslayana kadar ayak tırnaklarımı ayağının üstüne batırdım. "Git bana bir ay keki daha getir."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OPTO

SNOWLIN

N Odasına girdikten bir saniye sonra bile geniş omzunun üzerinden fırlattı ve

Yatakta. Bu sabah Comnhall'dan iyi haberlerle gelmişti ama Taren'deki sarayı yönetmekle o kadar meşguldüm ki, ne kadar görevden kaçmaya çalışsam da gelip onu görememiştim. Çok uzun iki gün boyunca, kutsanmamış kralla dostluk kurmuş, metal sevkiyatını ve Silas'ın bunun bir kısmını bile alamayacağının garantisini almıştı. Tıpkı benim bildiğim gibi.

Üzerime süründü, dizlerimi iterek aralarına yerleşti ve göğüs göğüse gelene kadar beni içine hapsetti. Bana baktıkça gümüş gözleri erimeye başladı. O anda benimkilerin de onunkilere benzediğinden emindim. Nefeslerimiz senkronize olmuştu ve soğuk tenime karşı çok sıcaktı. Mükemmeldi.

"Merhaba," dedi, yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtış vardı. İçimde bir şeyler ısındı -uzun zamandır soğuk olan ve

unutulmu

ş.

"Merha

ba."

Burnumun ucunu öptü. "Nasılmış benim güzel kızım?"

Mutlu. Korkuyorum. Çok korkmuş. "Açım."

"Yemek yolda." Kapı çalındı. "Tam zamanında," dedi ve hizmetkârların getirdiği bir tepsi yemeği alıp yatağın üzerine koymak için ayağa kalktı. Tabakları kaplayan gümüş kubbelerden her türlü aromatik koku yayıldı ve midem guruldadı.

"Gel buraya," dedi, beni kucağına oturtmak için çekerek. "Bana yakın olmana ihtiyacım var."

Üzerinde rahat ettiğimde, gümüş kubbeleri çekerek yemeği ortaya çıkardı ve beni durdurmasaydı içine dalmam bir saniye bile sürmedi. Bileğimden tuttu ve bir kaşık yahniyi ağzına götürdü. Ama o her şeyi dener denemez ben de dalmıştım, o kadar hızlı yiyordum ki çenem ağrıyordu.

Elini nazikçe koluma koyarak tabağımda tuttuğum bir sonraki yemek kaşığını geri çekti. "Önce bunu çiğne, kalbim."

Söyleneni yaptım ama şimdi parmaklarımda bir titreme ve tenimde yanlış bir sürünme hissi vardı. Kovalandığınızı hayal ettiğiniz ama kaçamadığınızı, olduğunuz yerde sıkışıp kaldığınızı zamanki gibi.

Sanki bunu hissetmiş gibi yanağıma bir öpücük kondurdu ve kulağıma mırıldandı: "Geçmişten kaçamayız ama şimdiki zamanda hızımızı ayarlayabiliriz. Hiçbir şey sana zarar veremez, aşkım. Sen güçlüsün, akıllısın ve kocanla

uğraşılmaz."

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Hala gardiyanlık mı yapıyorsun?"

"Benim koruyacak neyim var? Her zaman."

Sözleri tedirginliğimi ya da ezici korkumu durdurmadı ama rahatlatıcıydı. Ve ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu fark ettim. Gerçeklerimi nasıl bildiğini sormak istemedim. Ama sözleri yerine getirmem gereken bir dua gibiydi.

Bu şekilde, bazen kendi hızımda bazen de onun rehberliğinde yemek yedim. Yemeğimin sonuna geldiğimde, arayı iyi ayarlamıştım ve hatta kendimi bile şaşırtmıştım.

Tepsiyi aldı ve ben de bir iniltiyle sırt üstü yuvarlanarak yatağa uzandım. Çok fazla yemiştim. "Şu lanet zeytinli ekmek."

Her zaman içtiği kehribar rengi likörden bir bardak doldurmak için ayağa kalktı, tekrar doldurmadan önce bir bardağı bir kerede boğdu.

Dirseğine dayanarak ayağa kalktım. "Bir yudum istiyorum."

Koyu renk kaşları eğlenceyle sarsıldı. Önüme geçerek bir eliyle çenemi kavradı ve başparmağıyla ağzımı yokladı. Bir yudum aldı ve kehribar rengi sıvıyı ağzından benimkine dökerken dudaklarını benimkinin üzerine getirdi, neredeyse dokunmuyordu.

Cehennemler. Yedi cehennem.

Yutkundum, içkinin yakıcılığı beni biraz irkiltti ve adam kıkırdadı. Yanan cehennemler ve cennetler.

Gümüş rengi gözlerinin siyahlaşmasından, bakışlarımdan bunu anlıyordu; içimden akan arzuyu. Ve onunki de benimkini yansıtıyordu. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Seni istiyorum, Kilian."

Odadaki mumlar söndü ve üzerimize bir loşluk çöktü. Ve çok geçmeden etrafımızda siyah duvarlar yükseldi, bizi mutlak, zifiri karanlıkla örttü. Sonra... ağzı benimkinin üzerindeydi ve beni anlamsız, sersemlemiş ve tamamen çıldırmış bir hale getirdi. Dudakları ve dili likörün tadıyla ıslak ve sıcaktı; onu içime çektim, tükettim. İkimizin de nefesi kesilmişti ama hiçbirimiz nefes almak için geri çekilmedik. Sanki boğulmak coşku vericiymiş gibi. Belki de bu seferki öyleydi. Benim ellerim onun üzerinde her yerdeydi, onunkiler ise yavaşça bedenimden aşağı iniyor, etimi sıcaklıkla, zihnimi bahar kokulu işkenceyle ve karnımı heyecanla aydınlatıyordu.

Sadece mırıldanabilmek için biraz çekti, "Titreme, korku mu?"

"Hayır."

Ve beni tekrar öptü, aç bir şekilde, öpücükleri morarana ve vücudum dokunulma ihtiyacıyla uğuldayana kadar -onun bana yakın olması, tenini kendi tenimin üzerinde hissetmek, her bir kasının benimkiyle erimesi.

Bir meme ucumu çimdikledi ve nefesim kesildi. "Bunu duymak için ne kadar uzun süre beklediğimi biliyor musun?" diye sordu, göğsümü avucunun içine aldı ve ipeksi geceliğin kumaşı üzerinden şişmiş memeyi emmek için ağzını indirdi. Kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirerek öne doğru bastırdı ve gelecek olanın tadıyla inledim. "Ve bu." Diğer eli boynuma kaydı, hafifçe sıktı ve gözlerim geri döndü. "Mükemmel, sadece mükemmel," diye mırıldandı.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, dilini ağzıma soktu, böylece onun tadını tam olarak alabildim.

Alt dudağını ısırdım ve o da inledi. Kahretsin, bacaklarımla arasındaki o nokta bundan çok hoşlanıyordu. "Kilian," diye inledim, ellerimi gömleğinin düğmelerini açmak için sert kaslarına doğru indirdim. "Sesin neye benziyor biliyor musun?"

Yanağıma öpücükler bırakırken gülümsemesinin çizgilerini hissedebiliyordum. "Anlat bana."

Gömleğini çıkardıktan sonra bacaklarımı gövdesine doladım ve ikimizi de ters çevirerek üstünde durdum. Hiçbir şey göremiyordum ama nedense yüzünde aptalca bir sırıtış olduğundan emindim. "Benimki gibi konuşuyorsun," diyerek boğazına öpücükler bıraktım ve dişlerimi boynu ile omzu arasındaki o noktaya gömdüğümde adam acı dolu bir inilti çıkardı. Vücudum bundan hoşlanmış gibiydi çünkü karnımın altında çırpıntılar uğuladı ve göbeğim sıkılaştı.

"Siktir," diye tısladı bir elimi pantolonuna atıp sert uzunluğunu avuçladığımnda.

Bir kolunu belime doladı ve beni tekrar başım dönerek öpebilmek için kendine doğru çekti.

Pantolonunu çektiştirerek çıkardı ve üzerinde kıvrandım, merkezim herhangi bir sürtünme için uzunluğuna sürtündü ve temas üzerimde coşku yarattığında ağzında inledim.

"İşte böyle, o güzel, küçük amcığını bana sürt." Bir elini a r a m ı z a sokarak, ben nefes alana kadar göbeğimin etrafında dolaştı.

sert ve uzunluğunun üzerinde daha hızlı hareket ediyordu.
"Sikimi ıslat, aşkım."

"Kilian, lütfen, seni içimde istiyorum." Kendimi ona sürttüğümde parmaklarım tenini kazdı.

"Bin bana, küçük canavar," dedi, popoma sertçe vurarak ve acıyan etimi yoğurarak.

"Evet, efendim." Bir sert darbe daha. "Ouch."

Bu onu kıkırdattı. "Yukarı," diye emretti, kıcıma tekrar vurdu ve içime girmesi için kalçalarımı kaldırdım.

Kolayca içime kaydı, dolgunluk benim nefesimi keserken onun inlemesine neden oldu, daha derine kayma hissiyle tırnaklarım karnını biraz deşti ve-

Tanrım, çok fazla.

"Sonuna kadar, aşkım," dedi, tüm uzunluğu içime gömülene kadar kalçalarımı yönlendirdi ve biraz titredim.
"İşte bu, alabilirsin. Hepsini alabilirsin." Bu çok daha derindi.
"Aç o güzel gözlerini."

Beni görebileceğini unutmuşum.

"Şimdi kızarma," dedi, bir kolunu belime doladı ve meme ucumu ağzına alabilmek ve kalçalarını biraz yukarı itebilmek için beni daha yakına çekti.

Yavaşça, çok yavaşça hareket ettim, kalçalarımı salladım ve ona bindim. Onun narin dokunuşlarından, yumuşak iç çekişlerinden ve nefes nefese küçük inlemelerinden, öpücüklerinden zevk alıyordum. Onlardan zevk alıyordum. O bana verene kadar şefkat özlemi çektiğimi bilmiyordum.

Acı dolu bir inilti çıkardı, parmakları kalçalarımı kazıyordu, ben ona sertçe binmeye başladım ve sonra daha sert, onu aldığım gibi

hoşuna gittiğini biliyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı, bir kolunu belime doladı ve beni tekrar kendisine doğru çekti. "İşte bu, aşkım. Çok iyi gidiyorsun. Kahretsin, şu haline bak."

Beni sıkıca tuttu, kalçalarını kaldırıp yukarı doğru iterken ağzı benimkinden hiç ayrılmadı. İçime acımasızca daldığında bedenim teslim oldu.

Zevk vücudumun her santimini okşuyordu. Çok yaklaştım, çok yaklaştım. "Kilian, daha sert, daha sert istiyorum," diye nefes aldım, tırnaklarım onun sert pazularını kazıyordu. "Lütfen."

Bizi ters çevirdi ve bacaklarımı kalçalarına dolaması için yönlendirdi. "Sıkı tutun, aşkım."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, inlemelerimi ve sızlanmalarımı yutarken neredeyse beni sersemletecekti. Kısa süre sonra benim pantolonum sığlaştı ve onunki de öyle ve nefesim tükenmeden önce, her duyumu ele geçiren her santimimde sıcaklıkla dalgalanan serbest bırakma içimde çağıladı.

İticiliği cezalandırıcı bir hal aldı, küçük nefesli inlemeleri beni yeniden karıncalandırdı. Bu adam sadece nefes alabilirdi ve bedenim onun için hazır olacaktı. İçime boşalırken çıkardığı homurtuları yutma sırası bana gelmişti. Dudakları benimkilere karşı çok nazikti, dillerimiz telaşsız bir şekilde yavaşça birbirinin etrafında dönerken, vücudu benimkilerin üzerinde yavaşlıyordu.

Orada durduk, birbirimize sarıldık ve nefes almaya çalıştık - o hâlâ içimdeydi. "Kilian, içimde bir saniye daha kalırsan bunu baştan yapmak zorunda kalacaksın."

Beni tekrar sertçe öptü. "Bu senin adına bir şikâyet gibi görünmüyor."

"Bu bir uyarıydı," dedim dudaklarını ısırarak.

Kıkırdadı, bizi yana yatırdı ve beni göğsüne çekti.

"Seni görmek istiyorum," dedim ve onun emriyle karanlık geri dağılarak odanın içinden süzülen yumuşak lacivert renkli bir geceyi ortaya çıkardı.

Ona baktığımda gözlerini kapatmıştı ve ağzında küçük bir gülümseme vardı. "Hadi banyo yapalım ve bunu tekrar yapabiliriz."

Dolgun dudağını ısırıp ve "Bırak da tadını çıkarayım, kadın. Seninle ilgili her ayrıntıyı hatırlamak istiyorum." Alnımdan öptü ve iç çekti. "Aklımdan çıkmıyorsun, kadın. Her zaman da olacaksın -on beş yıldır peşimi bırakmıyorsun ve ben hâlâ seni düşündükçe tükeniyorum." Parmakları saçlarımla oynadı ve ben de duyu yoğunluğundan -sözlerinin, yakınlığının, okşamalarının yoğunluğundan- iç çektim. "Senin de beni özlediğini kabul ediyorum."

"İnsan böyle bir sonuca nasıl varabilir?" Avuç içlerimi vücudunda gezdirerek sordum, kasları dokunuşumun altında seğiriyordu.

"Böyle yapmaya devam edersen banyoya kadar gidemeyiz." "Bu tam bir tehdit gibi geldi."

Beni sırtüstü yatırdı ve tekrar altına hapsetti, bir elini aramıza ve girişime uzattı, içeri kaymadan önce salgısını tüm seksime yaydı

Beni tekrar. Beni tekrar aldı, neredeyse ilk seferden daha aç bir şekilde. Ve banyoya gitmeye karar vermemizden hemen önce, beni üçüncü kez aldı - daha yavaş, vücutlarımız birbiriyle şekillendi, gözleri bir kez bile benimkilerden ayrılmadı, yumuşak dokunuşlar, tadına varan öpücükler ve alçak iç çekişler.

Kas ağrıları garip bir mutlulukla birleşmişti ve tatlı kokulu, buharlı banyo suyu beni tam bir kemik ve et yığınının dönüştürmüştü, Kilian beni ayırık dizlerinin arasında tutarken başım göğsüne yaslanmıştı.

"Ne?" demeden önce ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık.

"Hiçbir şey." Diledim. Keşke babası ölmeseydi ve benim babam da evlilik teklifini kabul etseydi. Babamla tanışmak için Tenebrose'a geldiğinde onu görmeyi, onunla bakışmayı diledim. Keşke o da bana bir bakış atsaydı. Keşke grinin neden en sevdiğim renk olduğunu hatırlasaydım. Keşke o rengi onun için sevdiğimi bilseydi. Keşke yeterince büyüdüğümde onunla evlenebilseydim. Keşke.

Sonra Urinthia'nın taç giyme töreninde tanıştığı ya da Arynth'te tesadüfen gördüğü kız hakkında bilmediklerini hatırladığımda, hiç yaşamadığım o sahte anılar birdenbire donuklaştı ve karardı. Kapıların ardında ve aynaların önünde nasıl olduğumu. İçimde nasıl da hayat yoktu. O kızı ne kadar nefret ederdi.

"Seni yine kaybettim," dedi parmağını burnumun kenarında gezdirerek.

"Hiç bulunduğumu sanmıyorum, Kilian."

"O zaman bırak ben seni bulayım."

Sadece tekrar kaybolabileyim diye mi? Bir an sessizlik oldu. "Benden neden hoşlanıyorsun?"

"Hoşlanmak mı?" diye sordu, parmağıyla çenemi kaldırarak. "Çocukken senden hoşlanmıştım ve seninle ilgili pek çok şeyden hoşlanıyorum, pek çok şeyden. Ama seni seviyorum. Sana karşı hissettiklerim uzun zaman öncesini aştı."

Beni seviyordu.

Bana zevk çılgınlıkları attırdıktan hemen sonra bir toplantıya katılmak için giyinmişti. Döndüğünde daha fazlasını yapacağına söz vererek beni odasında yalnız ve sıkılmış bir şekilde bıraktı.

Masasının üzerinde gümüş bir parıltı gözüme çarptı ve can sıkıntısından ayağa fırlayıp ağır şah satranç taşını elime aldım. Ama bu bir satranç taşı değildi. Altında kraliyet mührü vardı. Üzerinde sarmaşıklar olan bir hilal ve içinden geçen bir hançer. Bunu çok iyi biliyordum. Tenebrose'daki saldırıdan sonra Adriatian adamlarından alınan on farklı belgenin üzerine bu işaretin yapıştırıldığını görmüştüm. Hatıralarım ve yaptıklarım beni çok etkiledi. Annem, kardeşlerim, o gece, o. Ve sonra her şeyin numara olduğuna ikna oldum. Hepsi numaraydı. Kısa bir süre için

bir unutma oyunu oynuyorduk. Sadece bir süre daha.

Sadece kısa bir süre... Ona biraz daha sahip olmak istedim.

Mührü yere bırakırken dikkatim Kilian'ın mührü kullandığı son belgeye takıldı. Kelimelere değil. İmzaya. Kilian Castemont.

Bir parmağımınla kâğıdı geriye iterek altındaki diğerini ortaya çıkardım. Aynı imzayı taşıyan bir başka imzalı belge. Masasının üzerindeki tüm kâğıtları birbiri ardına çevirirken kalp atışlarım düzensizleşti.

Kilian Castemont. Kilian Castemont. Kilian Castemont.

Kendimi dengelemek için bir elimi rafa dayamadan önce dünyam bir anlığına sallandı. Hayır, bunu ben uyduruyordum. Kafam uyduruyor olmalıydı.

Durdum, bir belge aldım ve titreyen parmağımınla isminin kıvrımları üzerinde gezindim. Parmağımın ucu acıyana ve kâğıt tenime çok kaba gelene kadar tekrar tekrar.

Bu isimden nefret ediyor. O ismi asla kullanmaz, Mal'ın sözleri odanın içinde dolaştı.

Ardından şu sözler geldi: "Önceki konseyden sadece birkaç eski çanta beni böyle çağırırdı.

Koşarak balkonuna çıktım ve Taren'a doğru fırladım. Ayaklarım şatonun çatısına değdiği anda neredeyse Nia'yı bulmak için koşacaktım.

Yemek sandalyesinden kalktı ve üzerinde öğüttüğü zehrin üzerine eğildi.

harcı döktü ve bakışlarını yarı çıplak halimin üzerinde gezdirdi. "O fahişeden moda tavsiyesi almayı gerçekten bırakmalısın."

"Onun mektuplarına ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Kimin?"

"Nia, onun mektuplarının hâlâ sende olduğunu biliyorum. Senden istediğimde onları atmadığını biliyorum."

Yüz hatları özür diler gibi bir ifadeye büründü. "Onları sana verirsem atacak mısın? Onları atmanı gerçekten istemiyorum. O kelimeleri değil. Onları atamazsın."

Tüm uzuvlarım titriyordu ama "Hayır... hayır, tabii ki hayır. Bana mektupları getirin lütfen."

Mektuplarla birlikte odasına gidip gelmesi saniyeler sürdü. Ama beynimin kuşkulu düşüncelerden tüm idrak duygusunu kaybetmesi için çok uzun saniyeler. Bir an sonra iki ve on, soğuk mermer zeminde oturup onları tuttum. Parmaklarım leylak rengi kağıdın, kırık siyah mührün üzerinde titredi. Ve sonunda, yavaşça, zarfından bir mektup çıkardım. Bekledim, sinirlerimi yatıştırdım, nefes alıp verirken gözlerimi sıkıca kapattım. Ve onları açtığımda, görmek istemediğim şeyi gördüm. Senin... Kilian Castemont.

Bir sonraki açtığımda da aynı şeyi okudum. Sonraki on tanesinde de. Sevgiler, Kilian Castemont. Kıvrımları, yazdığı hafif eğik aç, narin uç kuyrukları, tüm 'i-s'lerin üzerindeki keskin noktalar. Hiçbir şeye benzemiyorlardı.

saldırı emirlerinin temiz imzası. Henrik Castemont

II. Henrik Castemont II'yi yazmıştı.

"O değildi. O değildi, Nia," diye tekrarladım, yumruklarımı sıkarak elimden kaymaya devam eden zeminimi sağlamlaştırmaya çalışıyordum. Bana yalan söylemişti. Bunca zaman bana yalan söylemişti. O değildi. Sessiz kaldığında, gözlerim tekrar kapandı. "Biliyordun."

Sessizce, "Ben yaptım" dedi.

Acı bir kahkaha beni terk etti ve tüm vücudum öfkeyle yandı. "Kimdi o? Saldırıyı kim onayladı?"

Yanağının derisini ısırdı. "Söylemiyor. Bana söylediği tek şey, saldırı günü çok hasta olduğu ve kaosla uyandığı. Driada bana seni canlı buldukları güne kadar tek kelime etmediğini söyledi. Her şey için kendini suçladığını ve bu yüzden sorumluluğu üstlendiğini söyledi."

Mektupları yere attım ve en yakın balkona doğru yürüyüp Adriata'ya geri döndüm.

Oradaydı. Bekliyordu. Masasının üzerinde yaptığım dağınıklığa bakıyordu. Bakışlarından, yalanlarının daha fazlasını öğrendiğimin farkında olduğunu anladım.

"Kimi korumaya çalışıyorsun?" Sakince sordum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Atılmış bir mektubu almak için eğildi. "Kimse yok."

"Yalancı!" diye bağırdım. "Seni lanet yalancı ve senin lanet yalanların. Kimi korumaya çalışıyorsun? Neden gerçeğin ortaya çıkmasına izin veriyorsun?"

Bu saldırının arkasındaki kişi benim yargımdan kaçabilir mi? Sen kimi koruyorsun?"

"Hiç kimse," diye tekrarladı ve ben öfkeden deliye döndüm.

Dışarısı gök gürültüsüyle kabardı, derin ve karanlık bir gümbürtü Amaris'in üzerinde yankılandı ve kontrolün parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Görüşümün üzerinde bir bulut oluştu ve elimdeki pazarlık mührü ne yapmak üzere olduğumu çoktan hisseden yoğun bir yanıkla delindi. O da ne yapmak üzere olduğumu biliyordu çünkü bana döndü, yüz hatlarına endişe kazınmıştı ve normalde sakin olan nabzındaki bir dalgalanma duyularım tarafından yakalandı. "Gerekirse bu krallıktaki her kalbi teker teker sökeceğim. Sen de gerekirse benimkinin kanamasını izleyeceksin."

Balkona doğru koştum ve Amaris'in tam ortasına fırladım. Çıglıklar elektrikli havayı yırttı ve kaçışan bedenlerin çırpınışları bulanık görüşümden geçti.

Bana çarpma talihsizliğini yaşayan ilk bedene tutundum. Elim göğüslerine dalmadan önce, iri bir el bileğime uzanarak beni durdurdu. Beni döndürdü, sırtım göğsüne dönüktü, kolları beni kucaklıyordu. "Yapma, lütfen."

Hava benim komutumla soğudu ve ayaklarımın altından yayılarak tüm çevremi kabarttı - insanları içine hapsetti. "Yalvarman hoşuma gidiyor. Biraz daha yalvar belki düşünürüm."

"Eğer bunu yaparsan-"

"Ne?" diye sordum. Gözlerinin içine bakmak için başımı yana eğerek sordum. "Benimle dövüşecek misin? Beni öldürecek misin? İstersen beni durdurabilirsin. Tek bir isim. Bana bir isim ver."

"O bendim."

"Yalancı." Dokunuşundan kurtuldum ve tekrar fırladım. Bu sefer Amaris'in dış mahallelerine, beyaz evlerden oluşan küçük bir köye indim. Parmaklarımın ucu katliam için kaşınıyordu, ben de itaat ettim. Büyü içimden çıktı, bedenimin etrafında sıçradı ve etrafımda alevler patlayana kadar ormandaki yeşilliklere tırmandı. Mührün yanığı artık çoktan sönmüştü.

Arkamda biri kayboldu. Kilian değildi ama varlığı tanındı. "Ben yaptım, Snow. O gece belgeyi imzaladım."

Büyü etrafımda dondu. Kırığı ağaçlara, çimenlere ve kayalara tırmanarak ateşi söndürdü. Yavaşça, ölümümün sebebiyle yüzleşmek için döndüm. Kabuslarımın gerçek kötüsüyle. Sadece onu bulmak için. O sıcak yaz günlerinde, günbatımında çayırda uyuyan birinin gördüğü hafif yürekli bir rüyadan başka bir şey olmayan kişiyi.

Ben daha bir şey söyleyemedim Kilian ikimizin arasında kayboldu. Kardeşine doğru bir el kaldırdı ve "Git!" diye bağırdı.

Mal başını salladı ve bir adım daha attı. "Bilmeyi hak ediyor ve daha önce bir şeyler söylemeliydim."

Kilian gerildi ve kardeşinin ceketini yumrukladı. "Bana söz vermiştin. Git dedim."

Kardeşinin yerini almıştı. Kilian, Mal'ın yerini almıştı.

Aman Tanrım.

Bir zamanlar bana söyledikleri - benden nefret ettiğine dair birçok kişiyi nasıl ikna etmek zorunda kaldığı. Herkesi saldırının altında imzası olanın kendisi olduğuna ikna etmiş miydi? Mal o zaman kaç yaşında olmalıydı? Neden bunları düşünüyordum? Bunun bir önemi yoktu. O zamanlar ben de çocuktum.

Mal tereddütle, Kilian ve beni ayazın ortasında yalnız bırakarak gözden kayboldu. Titreyen elini saçlarında gezdirirken söylediği ilk şey "Yalan söyledi," oldu. "Yalan söyledi."

Sonuna kadar, bizim sonumuza kadar bunu yapacak mıydı? Bana gerçeği söylemeden onu öldürmeme izin mi verecekti?

"Yaptığını sanmıyorum."

Kilian bir adım geri çekildi. "Bu benim hatamdı. Benim hatamdı, Snow. Eğer o gün hastalanmasaydım, imzayı atan ben olacaktım."

Bunu imzalamazdı. Kardeşimin bahsettiği Kilian, Driada ve Mal'ın tanıdığı, benim tanıdığım Kilian bunu yapmazdı.

"Hepsi benim hatam," dedi yere kapanarak. "O sadece bir çocuktu. Konsey onu Driada ile tehdit etmişti. Bir çocuk daha iyisini bilemezdi. Asla söylemeyeceğine dair kendi hayatı ve Driada'nın hayatı üzerine yemin ettirdim."

"Neden onun suçunu üstlendin?"

Kilian'ın bakışları soğuk ve mesafeli bir hal aldı. "O, değer verdiğim ve sevdiğim ilk kişiydi. O olmasaydı başka bir varlığa nasıl bakacağımı asla bilemezdim. Kimse bana öğretmedi, kendim öğrenmek zorunda kaldım. Bunu Mal sayesinde öğrendim. Eğer kardeşimi kaybedersem." Başını iki yana salladı. "Kardeşimi kaybedemem. Beni seçim yapmak zorunda bırakmayın, lütfen. İkinizi de seviyorum."

Tüm dünyam menteşeleri üzerinde dönmüştü ve şimdi daha önce hiç basmadığım bir zeminde duruyordum. Belirsizlik zemini. Neden belirsizdim?

"Bana tek yaptığın yalan söylemekti. Annemin katilinin bana dokunmasına izin verdiğim için, senin bana dokunmanı istediğim için kendimi iğrenç hissettirdin. Kendimi onarılamayacak kadar hasta olduğuma inandırdın. Bu yalan yüzünden kaç kez kendimden nefret ederek boğulduğumu biliyor musun?" Bağırdım. "Umursamadın mı? Hiç mi umursamadın? Hepsi yalan mıydı? Sözlerinden herhangi biri doğru muydu?"

Ayağa kalktı ve tam bana ulaştığında geri adım attım, eli havada bana doğru dondu.

"Seni bencil piç."

Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. Yüzünün çöküşünü ve umutsuzlukla buruşmasını izledim. "Hâlâ hepsi benim hatam."

"Buna ben karar veririm."

Tekrar bana uzanmaya çalıştı, eli titriyordu. "Sana her şeyi anlatacağım. Bilmek istediğin her şeyi. Her şeyin başlangıcından itibaren. Lütfen bana gel."

"İstedigimi sanmıyorum."

Bana ulaşmak için son bir hamle yaptı ve ben geri çekildiğimde yüz ifadesi kırıldı. "Lütfen."

"Onun yerini almak istiyorsunuz Majesteleri," dedim yüzümü içimden kabaran buzun yüzeyi haline getirerek. "O zaman onun yerini geri alın."

Hedefsizce fırladım. Fernfoss'taki Soren Ormanı'nın ortasına iniş yaptım. Yeşillikler varlığını hissedince inledi ve yer değiştirdi. Ama garip bir şekilde, orman sakinleri benden kaçmak için sarsılmadı. Bunun yerine çiçek halkı, rüzgâr ve orman ruhları temkinli bir şekilde bana yaklaştı. Bir ilk daha.

Işıltılı küçük bir şey kucağıma kondu ve küçük avucunu çok daha büyük olan avucuma dayadı. Onu bacağıma yaslanan bir başkası izledi. Ve sonra bir başkası omzuma kondu.

Yumuşak beyaz kar taneleri ormanın yeşil zeminine dokunarak hafifçe bir kırağı postu oluşturdu. Gri gökyüzü hiç olmadığı kadar güzeldi. Yukarı bakarak fısıldadım, "Ne yapmalıyım?"

Ama annem artık yoktu. Ve benim verecek bir cevabım yoktu. İlk defa zihnim bomboştu, tek bir düşünce bile yoktu.

Anlamadığım bir şey oluyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Gözlerim bulanıklaştı ve ne olduğunu anlamadan tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Rüzgâr ruhu ısıltılı kanatlarını çırparak yüzüme yaklaştı ve minik elini uzatıp gözyaşımla yakaladı.

Gözyaşı. Damlanın rüzgârla taşınan ısıltılı bir toza dönüşmesini izledim. "Eriyorsun."

"Buna ağlamak denir."

Minik başını salladı ve avucunu göğsüme bastırmak için eğildi. "Al."

"Erimesini istemiyorum," diye fısıldadım. Asla erimemesi için kendimi buza çelikledim.

"Sen asla Buz Kraliçesi olmadın, sen Gökyüzü Kraliçesisin." Tekrar yüzüme yaklaştı ve avucunu alnıma dayadı. "Yağmurlu ve fırtınalı, mavi ve siyah, mor ve turuncu, gök gürlüyor ve yumuşak beyaz bulutlar halinde kümeleniyorlar. Kar yağıdırırlar ama asla donmazlar."

"Bu kadar küçük bir şey için çok dik kafalısın."

"Büyüksün ama aptalsın."

Ona dudak büktüm ve o da kıkırdadı.

Ruhlar soluk soluğa kaldılar ve sonra etrafımda endişeyle çırpındılar.

"Bu endişe verici," dedi Mal, arkamdan gelerek. "Bu yaşta orman halkıyla dost olmak." Geldi ve önümde bağdaş kurup oturdu. Elinde siyah bir gül vardı.

Mal saldırıyı onaylamıştı. Mal.

Kilian değil.

Bunu kardeşini korumak için yapmıştı. Genç kardeşini.

Mal daha çocuktü.

Ama ben de öyle. Ne zamandan beri ahlaki bir pusulam var? Tek istediğim adaletimdi. Bunun için çok mücadele ettim. Kaybetmişim.

İntikamımı planlamak için gecelerce uykusuz kaldım ve sevdiklerimle günler geçirdim. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Bu benim için mi?" Ona elimi uzatarak sordum.

"Onlar senin için yaratıldı," dedi bana çiçeği uzatırken ve birdenbire narin şey bir tuğla ağırlığına geldi. "Bir Hanai Aura'ya senden hatırladıklarıyla bir tohum yarattırdı - kardeşinin ona senden anlattıklarıyla, okuduklarıyla, duyduklarıyla. Toplayabildiği her şeyle. Kilian çiçeğin kokusunu senin ona hatırlattıklarından yarattı. Güneş, ay, yıldızlar. Çoğunlukla parlayan her şeyi. Ve sonra siyah rengi yarattı çünkü parıldayan şey buydu - içinizdeki gece her şeyi parlatıyordu. Annem bunu bana birkaç hafta önce, hiç bilmediğim anlarından birinde söylemişti. Belki de bilseydim, onlara bu kadar hayran olmasını bu kadar tuhaf bulmazdım. O gün ne kadar çok şey kaybettiğini bilseydim bunu senden asla saklamazdım."

Çiçeğe baktım, sözleri karşısında donup kalmıştım. Birinin diğeri için böyle hissetmesi mümkün olamazdı. En azından benim için. Olduğum şey için değil. Yine de... tüm bunları hissetmiş ve yine de bana yalan söylemişti. Onu öldürmeme izin verecekti. Kardeşini korumak için onu öldürmeme izin verecekti.

"Seni öldürebileceğimi sanmıyorum Mal," diye itiraf ettim. "Ama sana zarar vermenin bir yolunu bulurdum. Belki de çoktan buldum bile."

"Ben yaptım,
Snow." "Kardeşin
yaptı."

Yüzü şekil değiştirdi. "Kar," diye seslendi sessiz bir dehşetle. "Lütfen."

"Merhamet nedir bilmem prensim. Ve bana borçlu olanı alacağım. Kardeşinden. Ve sonunda tüm halkından."

Bugün hiçbir şey kaydedilmemişti. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey -hatta bir şey yapıp yapmadığımı ya da söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum. Benimle konuşmaya çalışan herkes sonunda geri çekilmiş ve beni titrek düşüncelerimle baş başa bırakmıştı. Her zaman sağlam olan düşünceler. On üç yıl boyunca taşıdığım ve beni umutla dolduran düşünceler - bir gün adalete kavuşacağıma dair umut.

O yapmamıştı.

Ateş ve şiddetle yoğrulmadığım mükemmel bir dünyada mutluluğumu yakalayabilirdim. Öldürmeye yemin ettiğim adam olmadığı o mükemmel küçük dünyada, belki de onun beni sevdiği gibi ben de onu sevebilirdim. Ama benim hikayem asla 'mutlu, küçük bir prenses vardı' diye başlamadı. Prenseler bir kötü adamdı. Ve tüm kötülerin yaptığı gibi, ben de kötü sonumla karşılaşacaktım. Ve bunun görkemli olmasını sağlayacaktım. Misilleme vaadiyle on üç yıl boyunca hayatta tutulan kızın hatırı için.

İkimizi birbirimize bağlayan son bir şey daha vardı. Belki de son şey. Ve belki de son kez, Amaris kalesinin koridorlarında onun odasına, bizim odamıza doğru yürüdüm. Ama odayı boş buldum.

Masasının üzerindeki mum ışığı sönüyor ve son mum parçasının üzerinde titriyordu, imzalamakta olduğu bir belgenin üzerindeki mürekkep lekesi kurumuştı ve ceketini her zaman bıraktığı gibi düzgün bir şekilde masa sandalyesine asılmıştı.

Aceleyle gitmişti. Ve tek duam onun iyi olmasıydı.

Ceketin önünde diz çöktüm, kumaşı toplayıp yüzüme götürmeden önce bir parmağımı koyu kadifenin üzerinde gezdirdim. Hâlâ onun gibi kokuyordu.

Eğer o gittiye, baharı bir daha görebilecek miydim?

Yatağımın yan tarafına uzandım ve şafağın gökyüzünü yararlanarak odanın içine leylak rengi tonları üflemesini bekledim. Gittiği yerden sadece bir saat önce dönmüştü, ölü gibi görünüyordu ve is kokuyordu. Yanımda yatarken nefesleri ağır ve yorgundu ve ona dönmek, yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmek ve kendimi onun kucağına gömmek için can atıyordum. Beni birçok kez teselli ettiği gibi onu da teselli etmek. Sadece ona sarılmak.

Tırnaklarımı deriye ne kadar sert geçirdiğim için avuçlarım zonklasa da göğsümdeki acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmamıştım. Bir damla kan bileğimden yuvarlanıp çarşafı ıslattığında, nefesini tutmuş gibiydi. Nabzımın yanı sıra oda birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldü.

Yataktan fırladı ve göz açıp kapayıncaya kadar önümde durdu. Kollarımı kaplayan kanı görünce dehşet içinde gözlerini kocaman açtı. "Lanet olsun."

Bana dokunmak için uzandığında yatakta geriye doğru kaydım. "Dokunma bana."

Ayak bileğimden tuttu ve beni omzunun üzerinden atmadan önce kelimenin tam anlamıyla kendisine doğru sürükledi. Beni banyo lavabosunun üzerine bıraktı ve ellerimi akan suyun altına tuttu. Avuçlarımdaki kanı yıkarken yüzünde öfke okunuyordu. "Bunu yapmayı bırakacaksın."

Bu beni güldürdü. "Elbette."

"Hayır," diye homurdandı, bir eliyle çenemi tutarak. "Bunu dinleyeceksin. Sen. Dinleyeceksin. Yapmayacaksın. Yapmayacaksın. Yapmayacaksın. Bir Daha!"

"Bana bağırma!" Ben de bağırdım.

"O zaman bunu bir daha yapma!"

"Ne istersem yaparım!"

"Yapacaksın lan!" Bir elini saçlarımdan arasından geçirerek yüzümü kendine yakın tuttu. "Canımı yak, aşkım. Dünyayı incit. Seni inciten birini incit. Öfkeni ve acını dile getir, bağır, çığlık at, fısılda, tanrılara, cehennemlere dua et, sevdiklerine söyle, nefret ettiklerine söyle. Eğer içinizde tutmak çok zorsa dışarı vurun. Bir camı, birinin kemiklerini, birinin kalbini kırın. Ağlayın. Gülün. Paylaşın. İstersen hepsini bana ver. Yemin ederim aşkım, senin için taşıyacağım. İçindeki her zerreyi boşaltacağım ve sonsuza kadar içimde tutacağım. Sadece istemen yeterli. İste, lütfen. Benden almamı iste. Tüm acılarını almamı iste. Yeter... yeter bu kadar."

Neden bu kadar önemsemek zorundaydı? Neden benimle ilgilenmek zorundaydı? Kimsenin umursamamasından memnundum. O zaman iyiydi.

Hepsi beni yalnız bıraktı. Huzurumu mahvetti. Benim için her şeyi mahvetti.

Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim başka bir şey yoktu, bu yüzden lavabodan aşağı atladım ve balkona doğru koştum. Daha kapıya varmamıştım ki, bir kolunu belime doladı ve beni yukarı kaldırdı. "Daha bitirmemiştım, Snowlin."

"Öyleydim!"

Beni yatağa yatırdı ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yere yatırdı. "Bana söz vermeni istiyorum."

Bu kahkahayla başımı arkaya atmama neden oldu. "Sen delisin. Tanrılar için, sen benden daha delisin."

"Hayır aşkım, ben deliyim," diye yüzüme doğru ısırdı. "Dengesiz. Hastayım. Söz konusu sen olduğunda ben lanet bir deliyim. Şimdi bana söz vereceksin. Bunu bir daha yapmayacağına dair bana kocaman bir söz vereceksin."

Küçük bir acı sesi çıkardı ve alnını benimkine dayadı. Kan elimden aşağı damladı ve beyaz elbisemi ıslattı. Koyu kırmızı sıvı tenime değdiğinde ilk kez ürperdim. "İşte. Öfkemi ve acımı al," diye mırıldandım, hançerimi içinden çıkarıp ona bir kez daha sapladım, sonra üçüncü kez. Orada öylece durdu ve kabul etti. Bu bizim için çok kolay olabilirdi. Suçluluk, öfke ve yaşadığım gerginliğin hepsi onun sakladığı şey yüzünden olmuştu. Neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorundaydı?

"Neden... neden kalbini özleyip duruyorum?"

Bana bakmak için başını kaldırdı. "İstediğin gün seni oraya yönlendireceğim."

İlk defa gözlerim doldu ve akmalarına izin verdim. Zayıf olmaktan korkmuyordum. Beni her şeyden korkmaz hale getirmişti. Gece sadece bir gökyüzü, karanlık sadece karanlık, gölgelerim sadece gölgelerdi. Benden tüm korkuyu almıştı, mutlu olmak dışında her şeyi. Beni mutlu olmaktan korkar hale getirmişti. Ilık ıslak damlalar yüzümden aşağı süzüldü ve eğilip her birini öptü. O anda, varlığım boyunca hiç bu kadar sevildiğimi hissetmediğimi fark ettim. Hiç kimse tarafından. Hiçbir zaman.

"Yapman gerekeni yapacaksın." Parmakları yanaklarımda nazikti, sanki hatırlamak istermiş gibi dokunuşunu her yerde izledi. "Çünkü sen dünyayı hak ediyorsun, aşkım. Sahip olduğum dünya parçası senin, hepsine sahip ol."

"Seni mahvedeceğim," diye fısıldadım.

"Beni mahvedeceksin."

"Bana karşılık verecek misin?"

Başparmağı şakağımda daireler çizdi. "Seninle savaşıcağım." "Sahip olduğun her şeyle."

Hafifçe başını salladı. "Sahip olduğum her şeyle." "Pekâlâ."

Ben kıvranıp neredeyse kıkırdayana kadar yanağımı defalarca öptü ve bu bir şekilde gözyaşlarımdan daha ağır akmasına neden oldu. "Sana son bir kez sarılmama izin ver."

Başımı salladım ve o da kollarını bana dolayarak beni kendine çekti. Bir süre böyle durduk. Vücut vücuda,

Bir nefesi ve bir nabzı paylaşıyorduk, ellerimiz birbirine dolanmıştı. En azından o konuşana kadar.

"Ben, Kilian Henrik Castemont, seni kandan, etten, kemikten, külden ve topraktan yapılmış yeminden azat ediyorum. Artık seni pazarlığımıza bağlamıyorum."

İçimden daha fazla sıcak gözyaşı döküldü. "Ben, Snowlin Edlynn," diye fısıldadım titreyen dudaklarımın arasından, "Castemont, seni kandan, etten, kemikten, külden ve topraktan yapılmış bu yeminden azat ediyorum. Artık seni pazarlığımıza bağlamıyorum." Mühür elimde acıyla yandı ama göğsümde çok daha şiddetli başka bir sızı vardı.

"Bana söz ver," diye fısıldadı kulağıma.

Şu anda ona her şeyimi verebilirdim ve hiçbir şeyden pişmanlık duymazdım. "Sana söz veriyorum."

"Kağıt ikinci çekmecedeydi. Yırt, yak. Senindir." Şakağımlı öptü ve geri çekildi. Odadan çıkmadan önce ne son bir bakış ne de son bir veda vardı.

Ayağa kalktım ve peşinden koştum. "Kilian."

Döndü ve kollarını açtı. Ve bir nefeste onun kucağına atladım. Benimle evlenecek olan çocuk. Benimle evlenen adam. Kaderim. Mahvoluşum. "Güle güle."

Başını salladı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

"Tekrar söyle," diye ısrar ettim. "Geri söyle. Bana veda et." "Güle güle, aşkım." Biraz geri çekildi. "Sen seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" "Seviyorum."

Beni bırakıp yanımdan uzaklaşırken gülümsemesi suluydu.
"Güzel. Çok iyi."

Bana sırtını döndüğünde, gözyaşları sıcak ve yakıcı bir
şekilde aktı.

Yapmam gerekeni yapacağım.

Geri dönmedi.

Yapmam gerekeni yapacağım.

Bir kere bile.

Yapmam gerekeni yapacağım.

BÖLÜM JR
Y\USIt

BÖLÜM OTUZ YEDİ

FULMEN

SNOWLIN

T Odamdaki hava da tıpkı eskiden olduğu gibi ağırdı. Kilian'la aramızdaki ilişkiyi bozduğumuzdan beri geçen dört gün boyunca Pazarlık. Pen tek kelime etmemişti ve odamın balkona bakmayan uzak bir köşesine çömelmiş olan Thora da tek kelime etmemişti. Dikkatini koluma, muhtemelen artık tenimi boyamayan kayıp pazarlık bandına vermişti. Küçük kızıl saçlı hizmetçim, Kilian'ın son birkaç aydır yaptığı gibi takılarımı teker teker soydu. "En azından kuduz bir kurdun saldırısına uğramış gibi görünmüyorsun," diye homurdandı. "Asil bir kadını bu şekilde işaretlemek çok yakışsksız." Etrafımdaki herkes Kilian'a hayranlık duymaya başlamıştı. Onu kaybeden sadece ben değildim. Ve bir iki damla gözyaşını gizlice silmesine bakılırsa, o da onu kaybetmişti.

Parmağımı köprücük kemiğimdeki küçük soluk bir izin üzerinde gezdirdim ve dudaklarının tenimdeki anısıyla gözlerim kapandı.

"Şimdi Adriata ile savaşta mıyız?" diye sordu sessizce. "Henüz değil, havuç. Henüz değil."

Ama yakında.

Mal balkonumda kayboldu ve yüzünde alışılmadık bir asık suratla odama girdi. Başını bana doğru eğdi ve kız kardeşimi bulmak için odayı taradı. "Gel küçük kuş, annen ve diğerleri akşam yemeği için sofraya oturuyorlar. En sevdiğin patatesli böreğin yapılmasını istedim."

Kız kardeşim Mal'a bakmadan dizlerine sıkıca sarıldı. "Artık Adriata'ya gelmeyeceğim Malik. Yaptığın her şey için sana teşekkür ederim."

Prens kaşlarını çattı ve bana bir bakış fırlattı. "Bir süre daha kalabileceği konusunda anlaşmıştık."

"Yaptık," dedim omzumun üzerinden Thora'ya bakarak. "Adriata'ya gidebilirsin."

Ayağa kalktı. "Yapmamayı tercih ederim." Ve sonra odamdan dışarı fırladı.

Mal hemen onun peşinden koştu ve onu arkasından sürükleyerek geri döndü. "Gitmek istemiyorum." Kız kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Mal ondan çok ama çok daha güçlüydü.

Bir eliyle çenesini kavradı ve yüzünü bana çevirdi. "Güle güle de."

"Güle güle," diye mırıldandı ezilmiş yanaklarının arasından, ikisi gözden kaybolmadan önce.

Nia alışılmadık derecede karanlık odama girdiğinde soğuk yatağıma henüz uzanmıştım. Ceketini ve botlarını fırlatıp attı ve sonra kendini yanıma attı.

Onunla yüzleşmek için yanıma döndüm, bir kolumu beline doladım ve yanağımı göğsüne yasladım. Onu özlemiştim. Onu çok özlemiştim.

"Bir mum yakmamı ister misin?"

"Hayır."

"Kar-"

"Yorgunum, Nia."

Biraz burnunu çekti ve yutkundu. "Biliyorum."

"Kaybetmediğim halde neden kaybediyormuşum gibi hissediyorum?"

Fısıldarken sesi titriyordu, "Kazanan yoktur Pamuk. Sonunda ikiniz de kaybedecektiniz. O da kaybetti."

"Nia."

"Hm?"

Arkadaşımın sıcak tesellisi karşısında yanaklarımdan yaşlar süzüldü. "Daha iyi olamadığım için üzgünüm. İstiyorum ama yapamıyorum."

Visha oval toplantı masasının etrafında dönüp duruyor, başımı döndürüyordu. "Bu imkânsız," diye mırıldandı herkesten çok kendi kendine. "Bu imkânsız."

"Visha, bir adım daha atarsan seni morfuma yediririm." Dünden beri hepimiz tetikteydik. Babam saldırılarına aniden geri dönmüştü, hatta saldırıları ikiye ve üçe katlanmıştı. Ve dün gece, Visha asa parçasının üzerindeki örtünün bir şey tarafından kurcalandığını hissetmişti.

Ayağı havada durdu ve bana döndü. "Melanthe asa parçasını on iki duvağımın içinden geçirmeyi başardı. Dün gece boyunca peçe üstüne peçe yaptım ve teyzem hepsini kırdı. O asa parçasını bir tazi gibi avlıyor."

"Taşıdığı çocuk yüzünden büyüseninkini aşmış olabilir mi?" Anneliğin cadılara neler yaptığını duymuştum. Bu, güçlerinin en güçlü olduğu yaşam evresiydi.

Bütün oda dönüp bana baktı. İlk konuşan Alaric oldu, "Benim düşündüğüm şeyi yapmayı düşünmen mümkün değil."

Başımı yana eğerek ona sıkılmış bir bakış attım. Daha kötülerini de yapmıştım. "Ödenecek küçük bir bedel." Başparmağımı Mal'in yoluna sokarak, "Hem zaten ona ulaşmaları ne kadar sürer ki?" dedim.

Gece Prensi teslim olmak için ellerini kaldırdı. Adriata'yla tek bağlantımız o kalmıştı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o haklı."

Bugün onuncu kez Myrdur'un çağrısı Taren'de yankılandı. Onlarca Volantian toplantı odasının pencerelerinden uçarak saldırılara doğru koşuyordu. Babam son birkaç gündür endişelenecek kadar ısrarcıydı. Bir sonraki almak istediği şeyin Olimpos asası olduğu kesindi. Bir tanesini kaybettiğini fark etmemiş miydi?

Cai kapıdan içeri daldı, zor nefes alıyordu ve kana bulanmıştı. Onunkine benzeyen bir kan.

Hem Mal hem de ben hemen ayağa fırladık ve ona doğru koştuk.

"Lanet olsun, Cai," dedi Mal, ağırlığını desteklemek için bir kolunu onun beline doladı.

Alnındaki derin yarayı ortaya çıkarmak için uzun kahverengi saçlarını geriye ittiğimde elim titredi. "Kim yaptı bunu?"

Bileğimi tuttu. "Her ne gönderiyorlarsa, o Aura her kimse, sadece mirk kökü almıyorlardı, Snow, başka bir şeyle güçlenmişlerdi. Daha kötü bir şey. Ve canavarlar," dedi. "Sisin içinde nefes alabiliyorlar."

Balkona doğru koşmam ve Myrdur'un ortasına fırlamam için tek gereken buydu. Mal bir saniye bile geçmeden yanımda kayboldu.

Hava ağırdı ve delicesine bir sihirle doluydu. Ağır koku tüm duyularımı harekete geçirdi. Myrdur'daki ölüm kokusu ilk kez gölgede kalmıştı. Daha fazla ölüm tarafından.

İlerleyen sadece yüzlerce Isjordan askeri değildi, aynı zamanda yarısı Hanai'deki canavara, yarısı insana benzeyen devasa yeşil formlar da vardı. Bir ordu değildi ama çok fazlaydı.

"Yüksek Duvar'da bastonlarımız var ve hiçbiri canavar kokusu almadı. Bu iyi bir şey olamaz," dedi Mal biraz panikle, dizlerinin üzerine çöküp ellerini çamurlu zemine batırmadan önce. Ve ben daha sormadan, iskeletler çamur bariyerini kırıp düzinelerce yükseldi. Fısıldadı

Darsan'da bir şey oldu ve ölümler asker üstüne asker atarak ileri atıldı.

"Sanırım Melanthe onları kandırmanın bir yolunu buldu." "O zaman sıçtık, Pamuk."

"Öl," diye uyardım hançerlerimi çıkararak. "Ve seni Caligo'dan taşaklarından sürükleyerek geri getireceğim."

Sırtarak kılıcını kınından çıkardı ve ben ellerimi puslu Volantlara doğru kaldırırken ileri doğru zıpladı.

"Sana emrediyorum," diye emrettim ve beyaz zğahna dağın yüzünden aşağı yuvarlanarak Myrdur harabelerinin üzerine yayıldı ve beni çevreledi. Sis beni örttüğü anda, bedenimin her santimi elektrikle doldu, beyaz şimşekler etrafa sıçradı ve harabelerin zeminine yayıldı.

Ölümler bir taraftan yükselip asker üstüne asker indirip katlederken, geri kalanlar büyümenin dokunuşuyla yere düştü.

Yeşil yaratıklar harabelerin moloz taşlarını sarsacak kadar kükredi ve havada Mal'a doğru fırladı. Sisimin dokunaçları hemen onları havada engellemek için fırladı ve Mal'ı başka bir yerde kaybolması için yeterince korudu.

Yanımda yeniden belirdi ve yıkıntıların altından askerlerle mücadele etmek için daha fazla iskelet çıktı.

Etrafımız soğudu ve ardından keskin buz parçaları bize doğru uçtu. Mal hızla bir gölge tabakası oluşturarak saldırıyı engelledi. "Onları geri püskürtmeye devam edebiliriz ama canavarları öldüremeyiz, onlara yaklaşımdan olmaz. Ne yapacağız?"

Bir an durdum, şansımızı hesapladım, onlarınkini de. Volantları geçmelerine izin verirsek ne kadar riske gireceğimizi. Bazılarına Olimposluların bile hiç ayak basmadığı sıradağlarımızda onları kaybetmemenin mümkün olup olmayacağını.

Tabii.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Etrafımdaki sisi dağıtarak, Myrdur'un sürekli bulutlu çatısına doğru baktım. Gökyüzünü kontrol etmek benim elimdeydi, bu benim kanımda vardı ama bunu daha önce hiç yapmamıştım. En azından isteyerek yapmamıştım.

İki avucumu da göğe kaldırdım ve ona seslendim. Haydi. Hadi ama.

"Her an olabilir," diye mırıldandı Mal gergin bir şekilde, ellerini ileri geri sallayarak katil gölgelerini düzenliyordu.

Eldivenlerimle kolum arasındaki deri parçasından, mührün siyah dövmelelerinin yayıldığını ve kalınlaştığını görebiliyordum. Gökyüzü değişti ve gök gürültüsüyle inledi ve bulutların hareketi değişti, hızla dönüp yayıldı. İşte orada. Güneş ışığı koyu gri bulutların arasından kırılarak on yıllardır ilk kez harabelere vurdu. Gökyüzü benim emrimle yarıldı ve mavinin en mavisini ortaya çıkardı. Mal'ın elini tutarak ikimizi de geri çektim. "Üç. İki."

Bir çığlık havayı böldü ve ardından yüzlerce Sisleme Myrdur'dan aşağı yağana kadar birkaç tane daha geldi. Delici çığlıkları çakılları ve harabeleri titretti ve tüm Isjordan dikkati göğe yükseldi.

Her zamanki gibi aç olan kara yaratıklar zarımsı kanatlarını çırparak rüzgâr girdapları oluşturdu ve hem askerleri hem de hayvanları havaya fırlattı. Kilian'ın Olympia'daki varlıklarını yasaklamasının üzerinden haftalar geçmişti, eminim açlıktan ölüyorlardı.

Mal'a, "Bir asker kap," dedim. "Ve Taren'a geri dön. Ben hemen arkanda olacağım."

Canavarın canavarla savaşının arasında kayboldu ve elinde taşlaşmış bir Isjordan ile ortadan kayboldu.

Volantlara ve zgahna'ya doğru geri dönerek, kimsenin yaratıklardan kaçmayı başaramadığından emin olmak için harabelerin Isjordan kanı ve kemikleri ile sıçramasını izledim.

Yer birkaç metre önümde çatladı ve devasa bir Sisli beden orada durup bana baktı. O korkunç kırmızı gözler yavaşça aralanarak yumuşak yeşil gözbebeklerini ortaya çıkardı, o kadar insancaydı ki neredeyse irkiliyordum. Canavar başını nazikçe bana doğru eğdi ve kemikli bir dizinin üzerine çöktü. Büyüm uğuldadı, arkamdaki sis de öyle yaptı - şarkı söyledi ve davul çaldı ve göğsüm yırtıldı. Daha önce yüzlerce kez duyduğum bir ninni. Bir keder şarkısı. Ayinlerde ve yaslarda söylenen bir şarkı. Yaşlılara gözyaşı döktüren ve gençlerimize keder öğreten bir şarkı. Alaric'in uyumadan önce her fırsatta bana mırıldandığı şarkının aynısıydı. O günkü kayıptan, Draugr'un lanetli gecesinden bahsediyordu. Olimposluların cesaretini, Skye'lıların fedakârlığını, Isjordialıların soğuşunu ve Myrdur halkı Volant mağaralarında bedenleri küle dönene kadar saklanırken birlikleri geri püskürtmek için kendilerini yıldırım gibi yakan

Elding kardeşlerin sözlerini

ve fısıldıyordu. Göğsüm de şarkı söylüyordu, ağır acı sesleriyle sarsılıyordu.

Duyularımın benim gibi bir başkasını tanımaktan nasıl sevinç duyduğunu açıklamanın bir yolu yoktu. Elding kanı Elding ruhuyla buluşuyordu. Benzer benzeri çağırdı ve daha önce hissedebileceğimi bile bilmediğim bir duyguyla dolup taşarak bir adım geri çekildim. "Büyükbaba?"

Canavar başını tekrar kaldırdı, bakışları donuk ve suluydu. Göğsünden bir şey gümbürdedi, genellikle tüylerimi ürperten çirkin bir ses aniden kalbimi acıttı. Bir çağrı, acı dolu bir çağrı. Nasıl olduğunu söyleyemesem de öyle olduğunu biliyordum, hissediyordum. O an geçti, büyüm yok oldu, sisin uğultusu geri döndü ve gözleri havaya fırlayıp savaş kalabalığına doğru ilerlemeden önce tekrar kırmızıya büründü.

O an bir söz verdim. Misilleme değildi.

Ağlayan bir kalp ve öfkeli bir öfkeyle Taren'e doğru kaçtım.

Babamı topraklarıma kurban ederdim. Etini kas katmanlarına ayırır, solucanlar ve kargalar beslensin diye topraklarımın her yerine serperdim. Öldürdüğü topraklarda çürümesine izin verirdim. Topraklarımın gelişmesini izlerken ruhunun kararmasına ve tozlanmasına izin verirdim.

Toplantı odası birkaç kişi dışında boştu. Tristin ve Mal yerde diz çökmüş, dehşete düşmüş Isjordan askerinin başında duruyordu.

"Asla itiraf etmeyecekler," dedi Cai, başındaki fışkırmaya bir bezle dokunarak. Umuttan başka hiçbir şeyle sarsılmayan o zümrüt gözlerde umutsuzluk vardı. Ve bu beni daha da öfkeliendirdi.

Mal bir kolunu uzatarak askere ulaşmadan önce beni durdurdu. "Onu konuşturacağım."

Castemont kardeşlerin ikisini de iyi tanırdım, nefret ettikleri bir şey varsa o da sihirleriyle hayatı kurcalamaktı. Bu onları yorardı. Ruhlarını yorardı. Güçleriyle birlikte gelen bir pazarlıktı bu. "Hayır, Mal. Kendimi oldukça ikna edebilirim." Hiçbir şey ruhumu kızgınlık eşiğimi zorladığı kadar zorlayamazdı.

Asker kıvrandı, duvar onu durdurana kadar kendini geriye itti. "Bana zarar verme, lütfen, lütfen."

Yüzüne doğru eğilerek, "Oldukça kolay. Söyle bana nereye gidiyordun?"

Başını salladı ve dudaklarını sıkıca kapattı.

"Hayır mı?" Avucumu göğsüne dayayarak bir elektrik damlasının dışarı çıkmasına izin verdim ve kasıldı, yere düştü. Saçlarını yumruklayarak kanlar içindeki bedenini kalenin koridorları boyunca sürükleyerek zindanlarıma kadar götürdüm. Bugün medeni olmak için sabrım yoktu.

Mal peşimden geldi ve şaşkınlıkla zindanlarıma baktı. "Dekoru beğendim. Kişiliği var. Bu ne boyası? Duvara hoş bir doku vermiş."

"Kan."

"Cynth," diye mırıldandı, yanıma yaklaşarak.

En sevdiğim kafeslerden birinin önünde durdum, askerin yüzünü kavradım ve ona çalışmalarımın bir parça gösterdim. İki zincirle dik duran ince form, acının portresiydi. Küçük bir kızın ellerini kesecek kadar acıdan korkan bir adam. Arkadaşımın ellerini pazarlık konusu yaptığını düşündüğü aynı acıyı gösterme zevkini tattığım adam - bunu neredeyse on uzun yıl boyunca yapmıştım ve hala yeterli gelmiyordu.

"Gördün mü?" Yüzünü iki metal çubuğun arasına sokarak alay ettim. "Ona haftada bir kez ölümü gösteriyorum ve bir sonraki gün onu hayata döndürüyorum. Ve sonra bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yapıyorum. Yaşlanıyor, yeni oyuncağım olmak ister misin?"

Isjordan titredi ve yarı ölü adam zincirleri şingirdatınca irkilerek ayağa fırladı. "Pekâlâ," diye bağırdı. "Pekâlâ."

Bu kolay oldu. "Tekrar sorayım. Nereye gidiyordunuz?"

Titriyordu ve kelimeleri birbirine karışmıştı. "Kutsal kapılar, Valda... Valda Acme. Caelum'a açılan kadim kapılar. Volantlar'da olduğu söylenen kapı. Kutsal kitaplardaki kapı."

Mal bana başıyla onay verdi ama ben birkaç dakika boyunca kendi kendime göz kırptım. Bu daha önce hiç olmamıştı. Isjordanlar kutsamalarını mı kaybediyorlardı? "Valda'da mı? Bana aradığın şeyin Valda'da olduğunu mu söylüyorsun?"

Başını salladı. "Bize kapıların muhafızının onu korumakla görevlendirildiği söylendi. Dünyalar arasında yaşayan biri."

Bu çok aptalcaydı. "Bu olamaz-" Sonra tıkladı. Esmeray günlüklerinden cennete. Seraphim kapıları değildi, Olympian kapılarıydı. Asa bunca zamandır burnumuzun dibindeymiş. Lanet olsun. "Sadece kapıları açabileceğinizi değil, asa için de göksel bir muhafıza meydan okuyabileceğinizi mi düşündünüz?"

Bakışlarımdan kaçarak hızla gözlerini kırıştırdı. "Topçularımız var."

Homurdandım. "Canavarı mı kastediyorsun?" Başını salladı.

Yüzüne doğru eğilerek, "Mirk kökü beynini o kadar mı kızarttı? O şeyi öldürdüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nasıl... nasıl biliyorsun?"

"Toplar bende. Aslında, topolar benim. Şimdi bana cevap ver."

"O ölmedi, canavar ölmedi. Ölme kabiliyeti yok... öyle duydum."

Lanet olsun. Bilmem gerekirdi. "Peki ne yapabiliyor?"

"Bir Aitan sfenksini öldürdü, yılanlarla dolu Ryuu mağaralarından geçti ve neredeyse Isjord'daki perdeyi aşıyordu. Neredeyse."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neredeyse mi?"

Titredi ve sanki çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi aniden ağzı açık kaldı.

Başımı arkaya eğdim ve gülümsedim. "Bu şey bir şeyden korkuyor. Anladığım kadarıyla ciddi bir şeyden. Sana teşekkür ederim asker." Parmağımı şıklatmamla bir buz parçası göğsünü deldi. Ayağa kalktım ve en sevdiğim tutsağıma dik dik baktım. "Sana eşlik edecek birkaç kuyruklu arkadaş getirecek."

Mal kaşlarını çatarak yerdeki boş bir noktayı işaret etti. "Eğer bu şey cennetten geldiyse neden Esmeray günlüklerini istediler?"

"Bilmiyorum ama artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor." "Demek Demir hâlâ hayatta."

"Emin değilim, Mal. Yeşil yaratıklar birbirine benziyor." Çenemle ölü Isjordian'ı işaret ettim. "Kolaylıkla diğerlerinden biriyle karıştırabilirdim."

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Biz iyi bir takımız."

Alay ettim. "Manevi desteğiniz için teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğdi. "Benim için bir zevk, baldızım."

"Ben hâlâ onunla evliyim, Mal."

"Düşündüm ki-"

"Kağıt hala çekmecemde. Tek parça halinde."

Hiçbir şey söylemedi. Ama sanırım biliyordu. O kağıdı neden henüz yırtmadığımı biliyordu.

Toplantı odasına geri döndük. Bir Medi şifacı Cai'nin yarasıyla ilgilenmeye başlamıştı, Alaric de onun yanında diz çökmüştü.

ve ağzının hızla hareket etmesinden, yaralandığı için ona dırdır ettiğini tahmin edebiliyorum.

"Biri bana Valda'nın haritasını versin," dedim ve oturdum.

Cai canlandı ve Medi şifacıyı iterek kaşlarını bana doğru çattı. "Valda mı? Neden Valda?"

"Askerin dediğine göre, Olimpos asasının parçası orada," diye açıkladı Mal, yanıma çökerek.

"Anlıyorum," dedim ve herkes birden ayağa fırlayıp beni kalabalıklaştırdı. "Eğer bunun izini bile hissedemezlerse topraklarımı çiğnemekten vazgeçerler."

Alaric başını salladı. Diğerlerinden farklı olarak yüzünde garip bir endişe vardı. "Valda Acme'ye gidemezsin."

Tuhaf. Valda Acme en eski geleneklerimizin bir parçasıydı. Olympia'nın en yüksek noktasına tırmanmak ve kapılarda Nubil'e ve onun büyüklüğüne saygı göstermek, yaşlı ya da genç tek bir Olympialının bile terk etmediği bir ritüeldi. Cai bu tırmanışı iki kez yapmıştı. Nia da öyle. Kraliçe olarak, obsidyen tacı giydiğim anda bu yolculuğu yapmalıydım. Bugünden önce, tanrıların önünde eğilmektense üzerimde bir patates çuvalıyla ölmeyi ve Orta Dünya'nın gülmesine izin vermeyi tercih ederdim.

"Eninde sonunda o yolculuğu yapacaktım, Alaric. Bu bizim geleneğimiz. Hatırladın mı? Senin saygı duymayı çok sevdiklerinle aynı."

Kalp atışları hızlandı ve etrafımdaki hava kıpırdandı. "Anlamıyorsun Pamuk."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ya anlamamı sağla ya da bu kadar dırdır yeter."

Thora oturduğu yerden fırladı. "Kilian da seninle gelebilir." Herkesin tepkisi karşısında gözlerini kırptırdı ve yavaşça sandalyesine çöktü. "Ya da gelmeyebilir."

Alaric endişeyle başını salladı. "Evet. Çocuğu da yanına al."

"Visha," dedim hepsini görmezden gelerek. "Haritam sende mi?" "Ne haritası?" Eren toplantıya girerek sordu oda. Cai'yi fark ettiğinde hemen yanına koştı ve önünde diz çökerek bir elini yanağına koydu. "Ne oldu sana böyle?"

"Hâlâ yakışıklı görünüyor muyum?"

Kardeşim ona göz kırptı. "Evet."

"O zaman hiçbir şey olmadı." Arkadaşım başıyla beni işaret etti. "Valda'ya tırmanıyor."

Eren ayağa kalktı ve başını salladı. "Ben de geliyorum."

"Oraya herhangi bir tanrıya saygı göstermek için gitmiyorum Eren. Sen Taren'de kalacaksın. Eğer bana bir şey olursa, sen benim ikinci varisimsin."

Tırmanış dikti, genellikle adamlarımın zirveye ulaşması bütün bir günlerini alırdı. Ama uygun bir şekilde, ilahi büyüünün perdesinin daha yukarı çıkmamı engellediğı yerde yarıya kadar sürgülemiştim.

Valda Acme. Caelum'un kapıları. Nubil'in cennetlerine giriş, çağlar önce onun kutsanmışlığına açıktı. Şimdi onun yüceliğinin bir dua sunağı.

Bir Olimpiyatçının insan hayatı boyunca en az bir kez bu tırmanışı yapması bir gelenektir. Nubil'in geride bıraktığı büyüklüğü onurlandırmak için bir gelenektir. Sonuç olarak, bir sürü saçmalık.

Tepemizde çakan şimşek, kayalara çarparak uçan taşlar gönderdi. Şey, o ben değildim.

Tırmanışın yarısına bile gelmeden verdiğim üçüncü molada formdan düştüğümü anlamıştım. Valda kuru kayalardan, tozlu havadan ve kum rengine dönmüş kavruk çalılardan oluşan sert bir dağdı. Zgahna'nın yakınında pek yaşam yoktu ve burada yaşam yaratmaya çalışanlar, sisin tuhaf büyüüne uzun süre maruz kalmanın insanın zihnine yaptıkları yüzünden kısa sürede taşınmak zorunda kalıyordu.

Omuzlarımdan biraz ağırlık atmak için boş su şişesini fırlattıktan sonra sert tırmanışa doğru devam ettim. Çocuklar bunu nasıl yapıyordu? Yaşlılar bunu nasıl yapıyordu?

Halkımın kapılara bu tırmanışı nasıl gerçekleştirdiği beni hep şaşırtmıştır. İstisnasız herkesin sahip olduğu geleneklerden biriydi - tanrılara en yakın toprağa dokunmak. Bu bir onaylama eyleminden öte, bir tapınma eylemiydi. Halkım tanrılarına minnettardı, onları sık sık dinleyen bir tanrıyla kutsanmışlardı. Ama tüm tanrılar gibi o da bu toprakları unutmuştu. Ve suçsuzdu. Cehennem korkusuyla zorlanan sahte inanca kim göz kulak olmak ister ki?

Birden bir bulut kümesi beni içine çekti ve sonra ileride bir metal parıltısı gördüm. Valda Acme'nin levhası artık sadece birkaç adım ötemde duruyordu.

Ahn ghuh go blasaidh. Burada Tanrı duruyordu.

Tanıdık ama tuhaf bir sıcaklık içimi okşar gibi öptü. Hava tatlı ve elektrikliydi, büyümlle bir bütün olarak dans ediyordu. Eğer gökyüzünün bir sınırı olsaydı, o da bu olurdu. Uçurum, pamuksu bulutların arasında kaybolana kadar birkaç metre yükselen iki metalik sütun dışında ıssızdı.

Gökyüzü hiçbir gök gürültüsünün neden olamayacağı derin bir gümbürtüyle sarsıldı. "Kötü bir günde mi geldim?" Kapıların şifresini içeren mektubu çözerken kendi kendime mırıldandım.

Rüzgâr, toz ve çakılları havada öfkeyle döndüren bir girdaba dönüşene kadar hızlandı ve bulutlar parçalanarak en parlak ışık çizgisinin Valda'nın kayalık terasının ortasında duran iki dik gümüş metalik sütuna doğru düşmesine izin verdi. Tek kalp atışım aniden iki katına çıktı, karaciğerim beklentiden pompalamaya başladığı için değil, iki sütunun arasından bir şey geldiği için. Bir şey değil. Çünkü önümde duran şey ne insana, ne hayvana, ne de iblise benziyordu. Kadın uzun boyluydu, koyu kahverengi teni gümüşü bantlar, zincirler ve elmaslarla süslenmişti, kıvırcık beyaz saçları çenesine kadar kesilmişti ve gümüş bantlar ve boncuklarla süslenmişti. Gözleri de aynı griydi, o kadar beyazdı ki aniden döndüğünüzde sizi ürkütebilirdi. Beni şaşırtan ne saçları, ne olağanüstü güzelliği, ne gözleri, ne de havada süzülen ve göğüslerini ve kadınlık organlarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan tuhaf muslin elbisesi oldu. Etrafındaki parlayan beyaz banttı.

boyunu ve devasa bir çift kanadı vardı. Kanatları Volantianların üç katı büyüklüğündeydi ve gümüş pullarla kaplıydı, uçlarındaki tüyler de parlıyordu.

Caelum kapılarının koruyucusu, sanırım. Ama onu çağırmamıştım. Şifrelerin tek bir harfini bile söylemediğim halde.

Başını öne eğdi.

Döndüm ve etrafıma bakındım. Beni selamladı. "Hoş geldin, Snowlin Edlynn Skygard Castemont, Jonah'ın torunu, şimşeğin son muhafızı, Caelum'un kapılarına. Ben Caelum'lu Calandra, kapıların koruyucusuyum."

Belki de tüm o yaldız ve parıltı gözlerimin yanı sıra işitme duyuma da zarar vermişti. "Az önce bana ne dedin sen?"

Ağzı yukarı kalktı. "Etkilenmeyeceğinizi söylemişlerdi."

Bir an kendi kendime göz kırptım. "Söyler misiniz, kim tarafından?" "Nubil'in kendisi," dedi gururla. "Hiçbir şey söylemedi

İlahi ya da tanrısal bir şey sizi hiç meraklandırmaz."

Kaşlarımda derin bir çatıklık oluştu. "Ve bunu birbirimizin saçını ördüğümüz o zamandan ya da ne zaman," dramatik etki için durakladım. "Ah evet, benim krallığımı umursamadığı ve cehennemde yanmaya terk ettiği zaman."

Gözleri uyarı ile parladı. Sevgili tanrısı hakkında böyle şeyler duymaya alışık olmadığına yanağım üzerine bahse girebilirdim. "O görüyor."

"Kıçının yanaklarından mı?" diye sordum. "Çünkü orada karartılmış ve bokla kaplı bir görüntü var. Şimdi, bana ne dedin?"

"Yıldırımın son koruyucusu."

"Aura. Ben son Elding Aura'yım."

"Muhafız. Yıldırımın koruyucusu," demeye çalıştı kibarca ama şakağındaki tik, durduğum yerden bile belli oluyordu.

"Yıldırımın gücünü koruyan aura."

Gözlerini kapadı ve bir iç çekti. "Hayır. Muhafız demek istedim. Benim gibi bir muhafız."

"Size benziyor muyum hanımefendi?" Etrafıma bakındım. Bu asa parçası için bir çeşit test miydi?

"Birçok şekil ve formda geliriz. Bazen en saf elementlerden oluşuruz, bazıları bir koruyucunun ya da daha düşük bir tanrının çocuğu olarak bu hayata doğar, bazıları ise sadece uzak bir atanın kanını taşır. Ve bu sonuncusu da sizsiniz."

Bunun bir şaka olmadığını düşünmeye başlamıştım. "Hangi uzak ata?" Bir çeşit panik göğsümde kıvrılmaya başladı. Ben bir Aura'ydım, melez bir Aura. Kimse bana atalarım hakkında bir şey söylememişti.

"Zephyr. Siz onu Olympia'nın ilk kralı olarak tanıyor olabilirsiniz ama gökler onu Nubil'den sonra yıldırımın büyük koruyucusu olarak anardı. Yüzyıllar önce, tanrılar hâlâ bu diyarda dolaşırken Numen'e indi. Bir insan kadına aşık oldu. Onunla olanlar yüzünden

Aurora, Nubil Fader tarafından Zephyr'e bir ¼ltimatom vermeye zorlandı. Ya kadını terk edecek, Caelum'a d¼necek ve onu bir daha asla g¼remeyecek ya da kanatlarını kaybedecek ve burada yaşıyıp insan olarak ¼lecekti. Caelum'da ışık g¼c¼n¼ taşıyan son kişı olduğu için, bu kararın çok daha fazla fedakârlıkla karşılanması gerekiyordu. Mirasını kaybetmemek için soyu Elding soyunu taşımaya devam edecekti. Aura olarak diğer sihirli halk arasında yaşayacaktı ama tam olarak ¼yle değil. Elding'lere b¼y¼ asla hediye edilmedi, onlar b¼y¼den doğdular. Bu y¼zden Skygardlar yıldırım b¼y¼s¼ne sahip olan tek halktı. Bu soy, kadim b¼y¼y¼ korumak için diğer yıldırım koruyucularını taşıyacaktı. Ve Caelum'a d¼nerek Nubil'in ikinci adamı olarak yerlerini koruyacaklardı, eğer bunu yapmak isterlerse - eğer siz de bunu yapmak isterseniz."

Dizlerim biraz zayıfladı ve t¼kezleyerek bir adım geri attım. Hayır, biliyor olmalıydım. Birileri bilirdi. Ben... Ben bir muhafız değilim. Ben bir Ybris'im. Birileri biliyor olmalıydı. Bu, amcalarımın, b¼y¼kbabamın, t¼m atalarımın cennet kanından olduğu anlamına gelirdi. Ama onlar Aura'ydı. Kutsal kitabımız da ¼yle diyordu. Eldingler Aura'ydı. "Aura olarak yaşamak ama tam olarak ¼yle olmamak ne demek?"

"Sen Aura'nın bir parçası değilsin, Snowlin. Sen tamamen Aura'sın, tıpkı bir muhafız olduğun gibi. Senin kanın cennetten."

"Ben bir Ybris'im," dedim sanki bildiğim her şeyin yalan olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi.

"Doğru. Nihai olan. Aura ve koruyucu."

"Krallığı yok etmek için, hanımefendi. Kehanet ¼yle diyor."

Kaşlarını çatı ve birden gökyüzü de kaşlarını çatmış gibi göründü çünkü gri bulutlarla karardılar. "Kehanet hiçbir şekilde bunu göstermiyor. Senin ve kardeşlerinin taşıdığı gücü anlatıyor. Sizin kudretinizi anlatıyor. Bu sizin doğumunuzun, varlığınızın bir işaretiydi. Daha önce hiç gerçekleşmemiş bir şey. Gardiyan ve Aura, bir lütuf. Ne cennetin beklediği ne de başka hiçbir diyarın görmediği bir mucize."

"Mucize mi?" Sinirlerim gerilerek sordum. "Babam bunu biliyor muydu?"

"Hangi baba?"

İçimden titrek, acı bir kahkaha yükseldi. "Alaric biliyor mu?" Başını salladı ve ayaklarımın altındaki sert zemin çamura dönüştü. Bu yüzden mi tırmanmamı istemiyordu? "Peki ya Silas?"

"Hayır, sahip olduğunuz gücün gerçek miktarını ya da göklerin bir yarattığı olduğunuzu tam olarak kavrayamadı. Ama eğer sorduğunuz buysa, siz üçünüzü doğurduğunda soyunuzun gücünün farkındaydı."

"Göklerin yarattığı mı?" Öfkeli bir şekilde sordum. "Eski bir soy taşımakla lanetlendim, bir canavarın gerçekliğini taşımakla lanetlendim ama ilahi bir canavar olduğumu öğrendim." Gökyüzü benim öfkemi taklit ederek gürledi ve o biraz irkildi.

"İnsan doğasını ve korku mantığını kontrol etmek bizi aşar."

"Bu senin ilahi vaazında var!" Bağırdım, gök gürültüsü çatırdadı.

Bana cevap vermeden önce beyaz gözleri bir an için göğre doğru kalktı. "Hepsi insanlar tarafından yazıldı ve insan kulakları tarafından duyuldu. Biz onların inanç biçimlerine karışmayız, sadece inançlarına bağlılıklarını yargılarız. İnanç kişiseldir. Yalnızca kendinle ve tanrılarla paylaştığın bir şeydir. Ortak inanç yüzünden sizden korkmayı seçmişlerse, bu bağı kaybetmişlerdir. Olduğunuz şey canavarlıktan çok uzak. Varlığınız kutsanmış değil, kutsanmanın ta kendisidir."

"Sizi temin ederim ki ben bir lütuf değilim."

Bakışlarında acımaya benzer bir ifade vardı ve bu beni küçümsemeye itti. "Ne yazık ki, kaderin ve tanrıların içimizdeki iyiliği test etme yöntemleri vardır. Onların beklentilerini en iyi niyetle taşıdığınızdan ve gücün omuzlarınıza yüklediği ağırlığın altında başarılı olduğunuzdan emin olmak için. Kaderiniz sizin büyük olmanızı yazıyor. Krallığınız için bir kahraman. Ama tüm kahramanlar gibi-"

İçimden kahkahalar fışkırdı ve sözleri yarıda kesildi. Bir kahraman mı? Tüm kahramanlar aziz şehitlerdir. Öldüğümde, midem intikam ve kanla dolu olacaktı. Tanrılar benden acı yağdırmamı ve gün ışığına çıkmamı mı bekliyordu? Gelişebilmem için acı mı çekmeliydim? Beni korkunun bir parçası yaptılar ve bunun için hiçbir sorumluluk taşımadılar. "Asa parçasına ihtiyacım var. Krallığıma istenmeyen bir ilgi çekiyor."

Elini gökyüzüne doğru kaldırmadan önce bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve avucunda ince havadan gümüş bir çubuk belirdi.

Ona bir el uzattım. "At onu." Ona yaklaşmayı planlamıyordum.

Beyaz kaşları kalktı. "Asa parçasını fırlatmamı mı istiyorsun?"

"Beni doğru duydun."

Şaşırdı ama söyleneni yaptı. Metal elime değdiği anda parladı ve aynı üç rün üzerinde ıslı ıslı parladı. Büyümü bir uyarı şeklinde tetikledi. Ve aynı dayanılmaz acı, elektrikle lanetlenen damarlarımda zonkladı.

"Onunla bir yakınlığınız var. Sevgi sevgiyi çağırır. Elinizden geleni iyi değerlendirin muhafız," dedi ve başını eğerek selam verdi.

Gardiyan. Ybris. İnsan. Neydim ben? Belki de hepsinden birazdım - üçünün de en kötü yanlarından. "Ne kadar insan olduğumu hafife alıyorsun," dedim bir adım geri çekilip sonra bir adım daha atarak. Calandra'nın gözleri daha ben söylemeden düşüncelerimi anlamıştı. Bunu sırtışımda okudu, öfkeli bakışlarımda hissetti. Asanın bir ucunu ona doğrulttum ve büyük kanatları hafifçe titredi. "İnsanların ne kadar merhametsiz ve ahlaksız olduğunu hafife alıyorsun. Benim bir parçamı hafife alıyorsun, gerçekten küçük bir parçamı. Ama ister inan ister inanma, en kötü yanımda bu değil. Tanrısal olanın ne kadar çürümüş olduğunu bilmiyorsun - senin gibilerin." Kıkırdadım. "Yani, bizim türümüz. Bencil. Açgözlü. Bunlar işin püf noktaları. Siz -bizim türümüz- bu diyara bu terör saltanatını getiren şeysiniz. Benden hatalarınızı düzeltmemi istemeniz

adil görünmüyor. Şimdi yaktığın alevin, altında unuttuğun çırayla beslenmesini izle."

"Snowlin," diye uyardı, kapı podyumundan bana doğru adım attı ve çorak taş hayatla filizlendi. Attığı her adımın altında beyaz anemonlar büyüyordu.

Gardiyan. Benim de öyle olduğumu söyledi. Neden adımlarım arkamda sadece charr bırakmıştı?

Avucumu kaldırdım ve sanki sözüm emirmiş gibi durdu. "Bu alemde Majesteleri. Ve daha sözümü bitirmemiştim. Dediğim gibi, ben biraz affetmeyen, küçük, zayıf, kırılabilir ve biraz da çürümüş, bencil, açgözlüyüm. Tüm bunlar ve büyük parlak bir taç. Bunun bu krallık için ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Yüz hatları soğuk ve gergin bir hal aldı.

"Kesinlikle. Bunun hiçbir anlamı yok," dedim. "İyi bir şey değil." "Niyetiniz nedir?"

Ona sıırttım ve asa parçasını salladım. "Benim gibi uzun zamandır kayıp olan biriyle tanışmak için. Siz de onu tanıyor olmalısınız. Aurora'ya selamlarınızı ileteneğim."

Valda Acme'nin uçurumuna doğru geri geri yürüyüp kendimi yüksek tepeden aşağı itmeden önce yüzü vahşilikle buruştu.

Düşmek coşku vericiydi. Çarpışmayı beklemek, dünyanın sessiz ve karanlık bir hal almasını beklemek, adrenalinin yükselmesi ve bana ulaşmadan hemen önce hile yapacağım ölüm beklentisi.

Bedenim kayaya çarpmadan önce Taren kalesinin tepesine fırladım.

Hava çok yoğundu ve ciğerlerime zar zor ulaşıyordu. Şato koridorlarından aşağı inerken sanki dağlar davul çalıyor gibiydi. Belki de öyleydi. Gökyüzünü ateşe verdiğim gök gürültüsü, perküsyon gibi patlayan bir şimşek fırtınasına dönüşmüştü. Geniş koridorlardan geçerken elektriğin bedenimi yaladığını hissedebiliyordum. Havaya yayılan bir soğukluk nefesimi serinletiyor ve buğulandırıyordu. Öfke, öfke gibi hissediyordum.

Yirmi üç yıl boyunca varlığımdan nefret ederek, saklanarak ve kim olduğumdan korkarak yaşadım. Hatta utandım. Yirmi üç yıl boyunca bu alemde en çok güvendiğim kişi tarafından bana yalan söylenmişti. Yirmi üç yıl boyunca kötü arzuların ve açgözlülüğün saf iğrençliği olduğumu düşünmeme izin vermişti. Yirmi üç yıl boyunca bir kez olsun içimi kemiren yok olma isteğini yatıştırmama yardım etmemişti. Kendimi daha az hissetmeme. Kirli hissetme. Kendimi lekelenmiş ve yontulmuş hissettim. Peki ya şimdi? Tanrıların benim için planları mı vardı? Alaric'in benden istediği bu muydu? Tanrıların iyi işleri için bir araç mı? Bir kukla mı? Babamın beni yapmak istediği şeyin aynısı mı? Beni bir kötü efendiden diğerine götürmek mi?

Durma noktasına geldim.

Kilian tüm sakinliğiyle koridorun ortasında duruyordu. Simsiyah giyinmiş, Gece Kralı gibi soğuk ve mesafeli görünüyordu. Onu son gördüğümde bu yana günler geçmişti ve şu anda onun kollarına koşmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesine izin verdim. Her ne kadar yolunda diye bir şey olmasa da, bir an için öyle görünmesini sağlamıştı. "Birkaç dakika sakinleşmezsen her şeye pişman olacaksın."

Ona öyle söylenmişti. Benim hakkımda ne düşünmüştü? Benim gibi birinin ilahi olanın en saf hali olduğunu bilmek. "Sakinim sevgilim," dedim, sesim her zamankinden daha yumuşaktı. "Sakin olmadığımı sana düşündüren ne, ha? Belki de varoluşum boyunca nefret ettiğim, küçümsediğim ve hor gördüğüm çürümüşlüğü aynısı olduğumu öğrenmek? Belki de beni dünyevi bir canavardan ilahi bir canavara dönüştürmek için tek bir cümlenin yeterli olduğunu?"

Gerildi. Beni de hissetmiş olmalı, çünkü koridorda gölgeler titreşti ve açıkta kalan tenime bir sıcaklık dokundu - hayalet karanlığı beni çevrelemişti. Beni sakinleştirmek ya da kontrol altına almak için, bilmiyordum. Ama işe yaramıyordu. "Alaric asla sana zarar verecek bir şey yapmaz. En iyisinin bu olduğunu düşünmüş olmalı."

"Ondan istenen bu kadar az şey için çok fazla düşünmesi gerekiyordu." "O Alaric, Snow," dedi, sanki bu bir argümanmış gibi

Benimle mantık yürütüyorsun.

"Evet. Ne kadar basit, değil mi? Basitçe Alaric. En güvendiğim adam, bana karmaşık bir şekilde yalan söylüyor."

"Bana her şeyi anlattı."

"Ve bana hiçbir şey söylemedi."

Elleri tekrar yanlarına gitmeden önce hafifçe kalktı. Bana dokunmak istiyordu. Ben de onun bana dokunmasını istedim. "Eğer

bilseydiniz, bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Anlamasını istedim. Beni, benim kendimi tanıdığım dan daha iyi tanırken nasıl anlamazdı ki? "Bir keresinde neden kendimden nefret ettiğimi sormuş t un," dedim. "O gün sana cevap vermedim ama haklıydın, kendimden nefret ediyorum. Senden, halkından, tanrılardan ve onların cennetlerinden değil, babamdan da değil, kendimden nefret ediyorum. Kendimden her şeyden daha çok nefret ediyorum. Kendimden o kadar şiddetle nefret ediyorum ki, kendimi çaresiz hissettiğim her şekilde kendime zarar vermekten hoşlanıyorum - canavarı çaresiz bırakacak her şekilde. Kendimi cezalandırmak isteyecek kadar kendimden nefret ediyorum ç ünkü nefret ettiklerinize yaptığınız şey budur. Kendimden nefret ediyorum, Kilian. İnsanın kendine zarar vermesinin pek çok yolu vardır ama ben hepsini buldum." Bocaladı. O metanetli kalkan çatladı, büküldü ve acıyla buz tuttu. Yaralanmış ve kanaması varmış gibi görünüyordu. Bana yaklaştığında geri çekilmedim. Parmağın ı çenemin altına sokup dudaklarımı sıyırdığında da. Göğsümü kavrayan ağrıdan gözlerim kapandığında değil - ona sadece bir bakış atmak için kalbimi çarptıran ağrı. Her şeyi unutmam için yalvaran, yakaran ve ağlayan aynı acı. "Pamuk, Pamuk'um. Keş ke sen de bizim gibi kendi kalbini tanısaydın. Keş ke bilseydin geri kalanımızın seni nasıl sevdiğini.

Benim ış ığım." "Ben senin değilim," diye fısıldadım. "Sen her zaman benim olacaksın."

Onun. Öyle bir şekilde ki, hiç kimse bir başkasına ait

olmamalı. Ben onundum. Ve bu beni parçalıyordu.

Ama ben acıdan beslenen bir kadındım. Ne kadar şiddetli olursa, beni o kadar rahatlatırdı. Ondaki bir adım geri çekildim. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Hayır. Şu anda ihtiyacım olan şey öfkemi boşaltmak ve yatıştırmak değildi. İhtiyacım olan şey onu kurtarmaktı. Asa parçasını ona fırlattım. "Bunu Visha'ya ver."

Onun olacağını bildiğim yere kaçtım. Bilincimin bir parçasının öğleden sonralarının çoğunu geçirdiği yere.

Myrdur gün batımında daha ürkütücüydü. Karanlıkla birlikte geldiği için değil, bir şekilde daha az mezarlık ve daha çok bir zamanlar hayat dolu bir şehir gibi görüldüğü için.

Cai kemerli bir harabenin tepesinde oturmuş, ilerideki yıkık şehre bakıyordu. "Büyükanne bu sokaklarda gün batımının tadını alabildiğini söylerdi." Tam ben yanına yerleşirken yıkık bir evi işaret etti. "Görünüşe göre, en iyi şu terasın üstünde tadabilirsin. Taze tatlı hamur ve biberiye ile bir tutam elma gibi. Ben kokusunu alamıyorum," dedi üzüntüyle. "Ne kadar denediysem de asla alamadım. Bana sadece... ölüm gibi kokuyor. Sen geldikten birkaç yıl sonra Alaric beni burada otururken buldu ve ona bunu söyledim. Güldü ve yandaki bina fırın olduğu için kokunun oradan geldiğini söyledi." Güldü ve artık benden saklamadığı acı karşısında göğsüm daraldı. "Bunca zaman kafama soktukları illüzyonlarla yaşadım, büyükanne bana anlattığı ve sonra Alaric, sen, Taren, gezginler ve her biri

Buradaki hayatın en küçük detayını bile bana bağışla. Kaçırdığım ve kaybettiğim hayatı. Sahip olmam gereken hayatı."

"Neden buraya gelip duruyorsun?"

"Birkaç saatliğine içinde yaşamak isterdim. Bana dair ne varsa burada. Dışarıdaki dünyada ne olduğumu bilmiyorum çünkü hiçbir zaman hayatta kalmam gerekmedi. Ben sadece... şanslıydım."

Bu kalbimi acıttı. Onun böyle düşündüğünü bilmek kendimden nefret etmeme neden oldu. Her zaman benim yanımda olduğu gibi ben de onun yanında olmalıydım. "Sen benim kardeşimsin. Bir Olimpos generali. Ölen bir kahramanın oğlu. Sen Cai'sin. Sen beni kurtaran çocuksun." Elimi onun elinin üzerine koymak için uzandım. "Sen benim dünyamda bunların hepsi ve diğerlerinde çok daha fazlasısın."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve elimi sıkıca tuttu. "Demek öyle," dedi, ağzı seğirerek sırttı. "Adriatıal aptal haklıymış, sen cennetlik bir varlıksın."

Elimi çektim ve kafasına bir şaplak attım. "Bunu geri almak isteyeceksin," dedi, başını ovuşturarak. cebinden bir demet tuzlu karamelli şeker çıkarmadan önce kafasını salladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve önünde derin bir şekilde eğildim. "Beni affet."

Kıkırdadı ve bana bir parça şeker fırlattı.

"Bunu gözlerinden okuyabiliyorum," dedi, biz lezzeti yerken gün batımına bakarak. "Cehennemi yağdırmak istiyorsun."

"Peki ya gerçekten istersem?"

Bir an için beni düşündü. "Hemen yanında olacağım. Tıpkı o ilk gün söz verdiğim gibi."

Sert bir nefes çektim. "Bu hiç hoş olmayacak."

"Bu çirkin bir dünya, bazı alevler onu süslemeli." "Önce yapmam gereken bir şey var."

Başını salladı. "Yaşlı adamı şişlemeyin. O zararsızdır."

Geri çekildim ve Volantlar'ın en yüksek ikinci zirvesine çıktım. Gökyüzüne dokunan şehir Volant'ı çevreleyen iki uçurumun tam ortasıdaydım. Krallığımın bu bölümünü sevmemin pek çok nedeni vardı. Yüzyıllar öncesinden kalma eski Olimpos mimarisi, beyaz oyma kemerler ve sütunlar, gri granit karolarla döşenmiş eski yol ve ağır şelalenin şehrin kenarından akıp kilometrelerce aşağıya düşmesine yardımcı olan yosunlarla kaplı devasa taş eller hala ayakta duruyordu. Bir zamanlar tanrıların kendileri de bu yol üzerinde yürümüştü.

Ben geçerken herkes olduğu yerde durdu, arkamda birkaç çocuk toplandı ve Bayrd'ın evine doğru ilerlerken beni takip ettiler.

Tam Bayrd'ın malikânesinin kapısına ulaştığım sırada Tristin önüme düştü. "Seni durduramam-"

"Hayır, yapamazsın," dedim. "Biliyor muydun?"

Başını sallarken yüz ifadesi her zamanki gibi soğuktu. "Aile geçmişinizin çoğu Draugr gecesinde yakıldı ve pek çoğu Skygardlar tarafından sır olarak saklandı ama babam hatıralarını çalışma odasında saklıyor. Ve her zaman fısıltılar olmuştur. Konuşan insanlar. Söylentiler."

sihrinin." Gözlerini ovuşturdu. "Tanrı aşkına, kanatların çıkmış ve gökyüzünü sanki seninmiş gibi çağırıyorsun. Koruyucu kanından olmasaydın, yine de seni göklerden sanırdım."

"Ve Bayrd biliyordu."

"Buraya babamı korumaya gelmedim Pamuk. Kraliçemi korumak için buradayım," dedi ve arkamızda bizi gözetleyen çocuk kalabalığının üzerinden arkama baktı. "O yüzden bunu yapma. Sen hiçbir zaman güç için ya da gücü ele geçirmek için öldürmedin. Halkının Silas'tan korktuğu gibi senden de korkmasına neden olma."

Sözler söylenmemişti ama ben duydum. Baban olma.

Eski konağın kapıları gıcırdayarak açıldı ve Bayrd içeri girdi. Yüzündeki ifadeden ve başını öne eğişinden ölümü beklediği anlaşılıyordu. "Kraliçem. Sizi evime çağıran nedir?"

"Görevinden istifa etmeni istiyorum," dedim bir adım öne çıkarak. "Lazarus zaten benim Generalim ve sarayımın bir parçası olduğu için görevlerini Tristin'e devret."

Kızıyla benim aramda bir bakış attı, gri yüz hatlarından gerginlik akıyordu. "Soruyor musun?"

"Emrediyorum." Bu sözüm üzerine gökyüzü hiç çaba sarf etmeden grileşti ve sesimdeki gök gürültüsünü taklit etti. "İnançlarınız ve farklılıklarınız ne olursa olsun bu topraklar benim. Hava benim. Gökyüzü benim. Ayaklarınızın altındaki çakıl benim. Bu insanlar da benim. Ve sen bunu hep biliyordun Bayrd. Onlarla her zaman daha ilgili olacağımı, onlara herhangi bir erkekten daha fazla önem vereceğimi. Sadece ben olduğum için değil.

Kraliçeyim. Ve sen benim cehaletimden bir şans yakaladın. Cehaletimden faydalanmaya çalıştın. Şehrimi ve halkımı kendinize mal etmek istediniz. Senin de bildiğin gibi ben tanrının ta kendisiyken sen ilahi kanunlardan bahsediyorsun. Sadece kraliçe olarak benim yasalarımı değil, zamandan daha eski olanları da çiğnedin. Bu krallık on üç kişiden oluşur ama kalbi tektir ve tek kalacaktır. Aksini iddia etmek ölüm demektir. Olympia'm için çok şey yaptınız, kendi kabilemden insanların bu dağlarda saklanmasına yardım ettiniz, bunun için size minnettarlık ve saygı borçluyum. Ama bu sana boyun eğdireceğim anlamına gelmez. Söyle bana Bayrd, bana boyun eğdikleri gibi sana da boyun eğebilirler mi? Sen onları benim gibi koruyabilir misin?"

Yüzünde belirsizlik ve meydan okuma vardı ama başını eğerek selam verdi. "Tristin mahkemede Volant'ı temsil etmeye hazır olacak."

Arkamı döndüğümde, muhtemelen ağızımdan çıkan her kelimeyi gözetleyen küçük, meraklı yaratıklara kaşlarımı kaldırdım. "Kim top oynamak ister?"

"Ben!" diye hep bir ağızdan çığlık attılar ve ben de kalçalarım yanana ve ciğerlerim bir yastık kadar genişleyene kadar onları şehrin eski binaları arasında kovaladım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

COPETUM

KILIAN

War kapımın önündeydi ve orada binlerce ayarlamam ve düşünmem gereken şeyler vardı.

Onun dışında zihnimi meşgul eden hiçbir şey yoktu. Nereye dönsem ondan bir parça vardı. Onu her yerde hissediyordum. O sonsuza dek benim bir parçamdı. Onu tanıdığım kadarıyla, ne olduğunu -gerçekte kim olduğunu- öğrendiğinde bir kırılma noktasına ulaşmıştı. Ve endişe nefes verme yeteneğimi tamamen tüketmişti.

Kapım hafifçe vuruldu ve ardından Thora kafasını içeri attı. Bugünlerde biraz olsun ışık saçan tek şey oydu; kardeşime ve Driada'ya da ışık saçmıştı. Biraz daha kalabildiğine sevindim. "Beni Taren'a götürebilir misin? Mal'ı bulamıyorum. Hizmetçilerden bazıları onun bu sabah erkenden Taren'e gittiğini söylüyor."

Mal mı? Neden Taren'da olsun ki? Ayağa kalktım ve ceketimi tekrar üzerime geçirdim. "Seni ben götüreceğim."

Elimi tuttu ve bir saniye sonra Taren'in çatısında durduk. Uçsuz bucaksız gökyüzünde parlak gün ışığı uzanıyordu ve ilerideki şehir bu ışığın içinde parlıyor gibiydi. Dağların yüzleri bile ölümcül bir parlaltıya bürünmüştü.

Küçük kız kardeş kolumu çekti. "Merdivenlerden inmeme yardım et, yükseklikten nefret ettiğimi biliyorsun."

"İyileştiğini sanıyordum."

Beni neredeyse sürükledikten sonra omzunun üzerinden bana nazlı bir gülümseme verdi. "Öyleyim."

"Thora," diye uyardım.

"Belki Pamuk'u görebilirsin. Günler oldu ve Visha'nın ininden çıkmıyor, hatta orada uyudu. Zavallı saçları birbirine karışmış. En azından bunun için üzüldüğünü biliyorum, ellerin hep onun saçlarında."

"Başımı belaya sokma şimdi."

"Tam zamanında geldiniz," dedi Alaric, koridorun diğer ucundan gelerek. Adam ömründen elli yıl kaybetmiş gibi görünüyordu. Snow hâlâ onunla konuşmuyor muydu? "Mahkeme toplantısına katıl."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum Alaric ve bunu sen de biliyorsun," dedim eğilerek. "İzninizle."

"Katıl," diye yankılandı Snow'un soğuk sesi koridorun sonundan ve göğsüm rahat bir nefes aldı. Donuk bir kehribara dönüşen gözlerinin altında derin gölgeler vardı. Lanet olsun, bu kadına. Hançerinin yanında nefes bile almadan kalbimi kanatıyordu. "Sanırım bu sefer oturmak isteyebilirsin."

Alaric'in ifadesi özür dilemek için büzüldü ve Snow'a elini uzatmaya çalıştı ama Snow yüzünde şiddet ifadesiyle ondan uzaklaştı.

Bu şekilde değil. Onu bu şekilde bırakmak istemedim. Tekrar parçalara ayrılmak. Kısa bir süre önce onu kollarımda bu kadar bütün tutmuşken olmazdı.

Hava soğuktu. Snow'un meclisi toplantı salonunu doldurmuştu, kardeşim ve kardeşleri de katılmıştı. Mal'ın burada ne işi vardı?

Volant lideri Bayrd'ın yerine kızı Tristin geçmişti ve emekliliğinde Snow'un parmağı olduğundan emindim. Tartışma Foglinglerin ortadan kaybolmasından Drava'dan kutsanmamış adalara yapılan sevkiyatlara ve elimizdeki yeni asa parçasına kadar uzanıyordu ama ben hiçbir şeyle ilgilenmiyordum.

Dikkatim onun üzerindeydi. Yüz ifadesi sadece duygudan yoksun değil, aynı zamanda daha karanlık bir şeyle doluydu. Kopukluk.

Birkaç kez dikkatini çekmeye çalıştım ama olmadı.

Sadece bir kere.

Sadece bir kez daha.

Bana bir kez daha bak.

Sadece bana bak, aşkım.

O gözleri görmem gerekiyordu. Ne söylediklerini görmem gerekiyordu. Onun dertlerini görmem gerekiyordu. Sadece son bir kez.

Kapı çalındı ve Snow sonunda bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştu. Tanrılar hepimizi korusun. Yüzündeki ifade vücudumdaki her zerreyi dondurdu.

Visha odaya girdi, masanın önünde eğildi ve Pamuk'a döndü. "Adriyatik asası parçasının yerini bulduk."

Visha'nın sözleri karşısında sarayın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sarayında sessiz bir dehşet hüküm sürüyordu. Birçok kişi bakıştı. Çok azı beni hedef aldı.

Adriatian asa parçasını bulduk.

Snow, Adriatian parçasını aramak istedi.

İfadesi sonunda kırıldı ama düşündüğüm şekilde değil. Dudaklarında yukarı doğru bir sırtma belirdi. "Harika iş çıkardın, cadı kız. İhtiyacım olanı hazırla."

Alaric ayağa kalktı ve Visha'nın gitmemesi için elini kaldırdı. Gölgeleleri sıkıntıyla benek benekti. "Şimdi neler oluyor? Başka bir asa parçasına ihtiyacımız yok ve Adriata artık iyi korunuyor. Silas muhafızı yetiştirmekte zorlanacaktır."

Snow arkasına yaslanıp Alaric'e sert bir bakış fırlatarak, "Doğru," dedi. "Silas muhafızı uyandırmayacak. Ben uyandıracağım."

Sessizlik odada yankılandı, onun ifşası karşısında sersemlemişlerdi.

Ben de öyleydim.

Alaric toplantı odasına bakarak birinin itiraz etmesini bekledi ama kabile liderleri başlarını eğdi

Snow ile aynı fikirdeydi. Kimse Snow'un sözlerine karşı çıkmıyordu. Babası bile.

Alaric başını salladı. "Tanrıçılık oynamana izin vermeyeceğim, Snow. Oturup senin Silas olmanı izlemeyeceğim."

Snow kaşlarını kaldırarak ona baktı. "İstersen ayakta kalabilirsin ve görünen o ki ben tanrıyım, Alaric."

"Ben Regent-"

"Artık Naip değilsiniz, sizi o pozisyondan indirdim."

"Kar, aşkım," diye araya girdim.

"Cai artık benim naibim olarak hareket ediyor," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Kraliçenize doğru istihbaratı sağlamaktan aciz olduğunuzu görüyorum. Arkadan vuran değil, destek olan bir ele ihtiyacım var. Dışarıda zaten bir sürü var."

"Oğlum," dedi Alaric Cai'ye dönerek. "Bunu kabul edemezsin." "Çoktan kabul ettim," dedi Cai boş boş.

Eren öne doğru eğildi ve elini Snow'un elinin üzerine koydu. "Bunu biraz daha tartışabilir miyiz Lin?"

Kadın soğuk bakışlarını ona çevirdiğinde ağabey biraz irkildi. "Tartışılması gereken bir konu var."

Başını iki yana salladı. "Aurora'yı uyandırdıktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

Elini onunkinden çekti. "Yıllar önce başladığım işi bitir. Adriata ve Isjord'u haritadan sil. Eğer kendimi iyi hissedersen, belki biraz daha fazlasını."

Thora oturduğu yerden sıçradı, ağız hayal kırıklığı içinde açık kalmıştı. "Snow, yapamazsın... ciddi olamazsın."

"Onları ateşe verirken göreceğim düşüncesi beni eğlendirse de, bu bir şaka değil," dedi ve kız kardeşine kayıtsız bir bakış atmak için başını geriye eğdi. "Bazen ciddi olabildiğimi göreceksin, küçük kardeşim."

Thora'nın değerlendirici bakışları, sanki kafasının içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi kız kardeşinin üzerindeydi. "Ona karşı bu kadar savaşmışken, yaptıklarımıza katlanmışken neden yıkım istiyorsun? Neden şimdi vazgeçiyorsun?"

"Buna karşı çok mücadele ettin. Ben sadece baştan savma talimatlara uydum," dedi. "Ne olduğumu saklamak zorunda kaldığım için annemin kanlar içinde ölmesini izlememe neden olan talimatlarla aynı talimatlar. Ki bu arada ben ilahi biriyim. Buna inanabiliyor musun?"

Kız kardeşi geri çekildi, incinmişti ve nutku tutulmuştu. "Bu onu geri getirmeyecek Pamuk. Bunu sen de biliyorsun. Ellerini daha fazla kana bulamak sana ya da bu krallığa ne kazandıracak?"

Snow sıkıntıyla gözlerini kırptırdı. "Bunu yaptığımda, bana ne getireceğini sana söyleyeceğim, Thora. Kesinlikle bir şey olacak."

İtiraz etme sırası Nia'daydı: "Herkes burada. Yanınızda olması için savaştığınız herkes."

Snow arkadaşının sözlerini ölçüp biçti. "Yine de tatmin olmadım." Bakışlarını bana çevirdi. "Anlaşmamız bozuldu. Birine borçluyuz

başka bir şey değil. Bunu olacaklar için bir uyarı olarak kabul edin."

Başımı salladım. "Sen Adriatican parçasını bulana kadar anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Toprağımı herkesten daha iyi bilirim. Onu almana yardım edeceğim ve sonra benden kurtulacaksın."

"Hayır. Şimdi ona yardım etmen için sana güvendiğimi nereden çıkardın?" Cai neredeyse suçluyordu.

Lazarus ayağa fırladı, tüyleri diken diken oldu. "Evet, artık senden kurtulduğuna göre bunu yapabileceğini sana düşündüren ne?"

"Ben de onlarla gideceğim," dedi Thora ve sonra sıkılmış soğuk bakışlarla Lazarus'a döndü. "Ve sen de oturabilirsin tüylü adam, kimse senden kimseyi savunmanı istemedi. Hele ki kraliçeni kralından -hatırlatayım, kocasından-korumanı hiç istemedi."

Mal kıkırdadı. "Sen söyle ona, küçük kuş."

Lazarus utanarak yerine oturmadan önce bir an gözlerini kırıştırdı.

Snow'un çenesi gerildi. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Thora onun bakışlarını ölümüne karşıladı. "Neden, beni durduracak mısın? Babam ve amcamın yaptığı gibi beni zincirleyecek misin? Canımı yakacak, beni tutacak ve sana itaat edene kadar dövecek misin?"

Snow biraz bocaladı, nutku tutulmuştu. "Ben de geleceğim," diye ekledi Mal. Hem Snow hem de ben "Hayır," dedik.

İkimize eğlenen bir bakış fırlattı. "Neden, beni durduracak

mısınız? Beni zincirleyecek misiniz-"

Thora onun omzuna bir şaplak attı ve o da biraz daha kıkırdadı.

Ve bu şekilde karar verildi. Dördümüz yarın Adriyatik asası parçasını almaya gidecektik.

Toplantı odası dağıldı ve yarınki yolculuğa hazırlanmak üzere sadece dördümüz ve Visha kaldı.

Astrid Gölü diğer Octa Virga bölgeleri gibi kutsal bir alan değildi. Gölgeli göl insan doğasının bir hatırlatıcısıydı. Asterin, açgözlülüğü yaşamlarının önüne koyanların mezarlığıydı. Bir zamanlar sular yaşamla zengindi, yarı insan yarı balık olan su ve kara yaratıklarına ev sahipliği yapıyordu. Onlara nereidler ya da göl perileri derdik. Suların tanrısı Roto'nun krallığını ziyaret ettiğinde Adriata'ya hediye ettiği büyüleyici yaratıklardı. İnsanlar temas kurana kadar bu yaratıklar barış içinde yaşamış, sularında gelişmişti. Nereidler sosyal varlıklar değildi, dilleri insan kulağı için zehirliydi ve şarkıları ölümcüldü, insanı boğulana kadar sulara çekiyordu - onları zarardan korumak için yapılmış bir büyü. Ama çok fazla kişiyi kıyılarına çekmiş, boğulana kadar suların derinliklerine sürüklemişti. Haberler topraklarımda hızla yayıldı ve dikkat çekmek için yalanlarla birlikte merak da arttı. Bazıları nereidlerin Roto'nun göklerine kapılar açtığını ve onları aramak için gönüllü olarak sularına girdiklerini söylemişti. Diğerleri ise nereid şarkılarının

ruhu size cennetleri garanti etmek için ve sadece Öteki Dünya'da sona ermek için şarkılarını dinlemişti.

Bu yalanların peşinde o kadar çok hayat kaybedilmişti ki Henah'a, Danic'i mühürlediği gibi ülkeyi de büyüyle mühürlemekten başka çare kalmamıştı. Tıpkı Danic'lerdeki perde gibi, bu da karanlık bir perdeydi; sadece karanlık tanrıçasının yapabileceği bir perde. Büyü, itaat etmeyenler için bir uyarıydı. Ve itaatsizlik edenler sisin içinde gölde bulacaklarından daha karanlık bir son buldular.

Visha, Mal ziyaret edeceğimiz yerin durumunu açıkladığı süre boyunca bana bakmaya devam etti. Genç Crafter'ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Neredeyse endişeye benziyordu. "Bence yarın gitmemelisin."

Onun bu sözleri üzerine herkes sustu ve dikkat kesilerek onunla benim aramda gidip gelmeye başladı.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdim. "Devam et, Mal."

"Peki, nereidler hâlâ suda mı?" Thora bu düşünceden rahatsız olmuş görünerek sordu.

"Öyleler," dedi Mal. "Korkuyorlar mı?"

Başını iki yana salladı ve yüzünde sert bir ifade belirdi. "Hayır. Bir şarkıyla ölmekten nasıl kaçınacağımızı merak ediyorum. Ölmek için korkunç bir yol olurdu."

"Kimse ölmeyecek, Rora," dedi Snow sıkılarak. "En azından yarın değil."

Moriko toplantı odasına girmek için o anı seçti. Toplantı masasının üzerine kırmızı bir çiçek bıraktı. Kırmızı bir örümcek zambağı. "Bunu neden kale arazisinde yetiştiriyorsunuz?"

Pamuk alay etti. "Şatomda bahçe işlerini ben yapıyormuşum gibi mi görünüyorum? Obsidyen kayanın üzerinde hiçbir şeyin yetişemeyeceğini fark etmedin mi?"

Moriko ısrarla çiçeği işaret etti. "Bunu dışarıdaki duvardan kopardım."

Snow önce çiçeğe sonra da Moriko'ya sinirli bir bakış attı. "Bir çiçek için çok fazla yaygara, Majesteleri."

"Bu ölümün alameti, Pamuk," diye homurdandı Sonbahar Kraliçesi her zamanki sakinliğiyle.

"Bu sadece bir çiçek," dedi Snow.

Moriko pencereyi işaret etti. "Dışarıya bak."

Mal ve Thora balkona çıktılar ve donup kaldılar. Snow ve ben de yavaşça ayağa kalktık ve gördüğümüz şey ikimizin de bir adım geri atmasına neden oldu. Kırmızı örümcek zambakları obsidyen kalenin her tarafına yayılmış, kara kayayı kıpkırmızı kaplamıştı. Havayı tatlı polenler ve yumuşak uyarı notalarıyla tozlandırıan rüzgârın dokunuşuyla sallanan uğursuz bir battaniye.

"Ölümün gelini neden kapınıza geldi?" Moriko sordu.

"O senin tanrıçan Mor, bunu kendin çöz," dedi Snow ve tekrar odanın içine yöneldi.

Visha'yı hâlâ bana bakarken yakaladım. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Neden buradasınız?" Snow oturarak sordu.

Sonbahar Kraliçesi Pamuk'un karşısına oturdu. "Planınızdaki değişikliklerden haberdar oldum."

"Nia hızlıdır."

"Ben daha hızlıyım," dedi Mor soğuk bir sesle. "Eğer bu hedeflerin peşinden gitmeyi seçersen, sana verdiğim tüm desteği çekeceğim. Babanın yapmak üzere olduğu şeyi yapmanı tüm kalbimle izleyemem."

"Elbette," dedi Snow. "Nasıl uygun görürseniz öyle yapın."

Moriko bana döndü. "Karının bunu yapmasına izin mi vereceksin?"

"İstediğini yapmakta özgür ve o benim karım değil." Bu sözleri yüksek sesle söylemek acı veriyordu.

Sonbahar Kraliçesi başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı, elini cebine atıp bir tür beyaz kök aldı. "Nia bana buna ihtiyacın olacağını söyledi. Suyun altında nefes almana yardımcı olacak. Bunu senin için yapacağım son şey olarak düşün." Veda etmeden oradan ayrıldı.

Ben de ayağa kalktım.

Snow bana tek bir bakış bile atmadı. Onu kaybetmişim, onu yine kaybetmişim.

"Bekle," diye seslendi biri, arkamdan kovalıyordu. Thora bana ulaştığında nefes nefese kalmıştı. "Bekle."

"Mal seninle dönecek. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Kolumu tuttu. "Bunu durdurabilirsin, Kilian. Durdurabileceğini biliyorum. Onu ikna edebilirsin. Sana nasıl baktığını biliyorum. Orada bir şey olduğunu biliyorum. Sadece biliyorum. Lütfen, lütfen. Biliyorum... Onu durdurabileceğini biliyorum."

"Thora, onu durdurmak istemiyorum."

Kaşlarını çattı ve bakışları şaşkınlık ve umutsuzlukla titredi. "Ne... neden?"

"Ona söz verdim."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ILLUNIS

SNOWLIN

D Olympia'da nihayet şafak sökmüştü. Topraklar
Son iki yıldır gökyüzünün renk değiştirdiğini gördüm.

Ve bunların hepsi onun sayesinde oldu. Halkımın tanrımızın berrak renkli gökyüzünün altında yaşamasını mümkün kılmıştı. Neredeyse gerçek dışı hissediyordum.

Uykusuzluktan yorgun düşmüştüm ve günlerdir Visha ve Mal ile birlikte Adriyatik asasının peşinde koşmaktan yorgunluk kemiklerimin üzerine çökmüştü. Bedenim bundan uzun zaman önce vazgeçmişti ama düşüncelerimi ikna etmek mümkün değildi. Hayatımın yarısı boyunca bunun için çalıştım. Günler ve geceler ve daha fazla günler ve geceler, her hareketimi hesaplayarak geçirdim. Satranç oynar gibi alemle oynadım. Kendi lanet kurallarımla. Ve kazanıyordum. Kazanmaya çok yaklaştım. Ama şimdi artık oynamak bile istemediğim bir oyun oynuyordum. Ve hala kazanıyordum.

Yanımda biri duruyordu. Alaric, "Muhtemelen şu anda beni görmek istemiyorsun, evlat," dedi. "Ama bana bir şans vermelisin.

Bu yolculuğa çıkmadan önce bu yaşlı adama bir şeyler söyleme şansı ver. Bu hayatta, söylenmemiş sözlerden daha fazla pişmanlık duymuyorum. Söylemek istediklerimi söylemekten korktuğum için çok sevdiğim birini kaybettim. Cennette onunla birlikte olacağımdan ve bunu ona açıklayacağımdan emin olsam da, cehennemleri rahatlatmak için çok fazla baştan çıkardınız."

Bu beni güldürdü.

Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Doğduğun gün diyarın en sıcak günüydü, yine de gökler hepimizin görmesi için çatlamak üzereymiş gibi gürledi. Hepiniz Zephyr'in kanını taşıyor olsanız da anneniz Eren'in bir Elding olmadığını biliyordu. Karnında kıvrandığınızı hissettiği anda öyle olduğunuzu anladı. Ve o küçük omuzlarında taşıyacağın yükten korkuyordu. O kadar korkmuştu ki, size bakmaya bile dayanamıyordu. Serene suçluluk duymadan bir bakış bile atamazdı. Annen pek çok şeyi planladı. Üzerine çok fazla sorumluluk aldı-"

"Çocuklarını büyütmek dışında. Onun suçunu istedim, Alaric. Ondan kırıntılar istedim, eğer alabilirsem."

"Anlamak zorundasın."

"Anlamaktan bıktım. Anlayacak bir şey yoktu. Sen oradaydın. Yaralarımı sardın, uyumama yardım ettin, beni besledin, saçlarımı taradın - sen benim annem ve babamdın. Bunun için sana çok minnettarım ama ona da ihtiyacım vardı. Onun ve senin bana borçlu olduğunuz şey gerçektir, ü ç ü m ü z e de. Silas olarak yetiştirilmek bir şeydi.

Krigborn'un canavarı ve bir diğeri de kendini, pek çok kişinin bahsettiği, yaratmak istediği canavarın ben olduğuma ikna etmek için. Kendimden nefret etmek için." Titreyerek eldivenlerimi çıkardım ve ona avuç içlerimi gösterdim. "O canavardan nefret etmek ve ona zarar vermek çünkü onu kontrol etmenin tek yolu buydu."

Yavaşça ellerimi tuttu ve gözlerinden yaşlar aktı, ağzı titredi. Her bir yara izini tek tek inceledi, her bakışında ifadesi paramparça oluyordu. İşte bu yüzden bunu hiç yapmamıştım. "Affet beni, evlat. Affet beni." Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl bilemedim?"

"Çünkü kısa bir süre önce ben bile bu konuda hiçbir şey düşünmüyordum. Ta ki ona kadar."

Alaric kırmızı yaşlarla dolu gözlerle bana baktı, kaşları birbirine kenetlenmişti. "Ona kadar mı?"

Başımı salladım. "Bana söz verdirdi," dedim eldivenlerimi tekrar takarken. "Duracağıma dair. Ben de bıraktım."

"Öyle mi?"

"Zor ama deniyorum." "O asla sözünden dönmez, ben de dönmeyeceğim" derken sesim biraz titriyordu. Derimin içine, özellikle bunun için yaptığım küçük cebe uzanarak Sam'in kolyesini çıkardım. "Hayatta olmanın bir daha doğru geleceğini ya da nefretin kalbimi sonsuza dek çürütmeyeceğini sanmıyorum. Ben düzeltilemem, Alaric. Bir bahar güneşinin doğuşunda parıldamasını izleyebileceğimi sanmıyorum." Elini tutarak güneş taşı kolyeyi avucuna yerleştirdim. "Ama sen yapabilirsin. Sam'in dileğini yerine getirmeme yardım et. Bırak hak ettiği gün doğumunu görsün."

"Evlat," dedi Alaric kolyeyi tekrar elime verirken. "O gün gelecek."

Başımı salladım. "Hayır. Ben öyle seçtim." Kolyeyi eline geri iterek bir adım geri çekildim. "Güzel bir tane seç. Güzel bir gün doğumu seç."

Kolyeyi göğsüne yaklaştırdı. "Siz üçünüz doğduğunuzdan beri her gün, gördüğüm tek şey güzel gündoğumları, evlat."

Yavaşça yaklaştım ve kollarımı ona doladım, başımı göğsünün rahatlığına gömdüm. Karanfil ve sonbahar esintileri kokuyordu; evim gibi kokuyordu.

İç çekişleri ağır ve acılıydı. "Bu âlemde korkmamız gereken onca şey varken neden aşktan korkmayı seçtik?"

"Ben... Onu sevdiğimi sanmıyorum, Alaric."

"Hepimiz bir tane mi alıyoruz?" Mal'ın muzip sesi arkamdan geldi ve kendimi Alaric'ten ayırdım.

Thora'nın ufak tefek hali iki kardeşin arasında duruyordu, tamamen siyah Adriatic derisi giymiş, bir savaşçı gibi görünüyordu. Bana göstermek için etrafında döndü ve saçını arkada tutan pembe tokaya biraz gülmekten kendimi alamadım. "Hareket ettiğim zaman çıkan gıcirtı dışında, geri kalan her şeyim ölümcül," dedi dövüş duruşu alarak.

Alaric iç çekti. "Evlat, ani ölümümün nedeni seni geri çekilmeye ikna etmek için yeterli olabilir mi?"

"Ama sigara içmen, içki içmen ve katıldığını gördüğüm diğer pek çok sağlıksız alışkanlığın da öyle," dedi Thora.

Yaşlı adam içini çekti ve bana döndü. "Ne de olsa o senin kız kardeşin, ne beklediğimi bilmiyordum. Ona iyi bak."

"Gel," dedi Kilian, elini bana doğru uzatarak. "Gün doğmadan orada olmamız gerekiyor."

Ona tekrar sarılmak garip hissettirdi. Onu kisvemizin dışında tutmak, rolümüzün dışında.

Silikleşme hızlı oldu ve bu sefer hissetmedim bile. Ancak Thora başı dönmüş bir halde ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Mal bir kolunu beline dolayarak doğrulması için ona yardım etti. "İşte, işte, küçük kuş."

Bulunduğumuz yerde göl yoktu, sadece kilometrelerce uzanan siyah kum, gri sis ve gölü gizleyen sihirli bulutun üzerinden görünen kül rengi kızılağaç taşları vardı.

"Sis," dedi Kilian, "bir zanaat perdesine benzer, ama tamamen öyle değildir. Sizi cezbetmek için zihninizi karıştırmaz. Ama korkularınızın peşinden gider."

"Bu ne anlama geliyor?" Thora sordu.

"Korktuğun şey kendini gösterecek."

Küçük kız kardeşim etrafına bakındı ve kendi kendine "Porsuklar" diye mırıldandı.

Mal dikkatini ona çevirdi. "Ne?"

Biraz titredi. "Beni korkutuyorlar. Geçen gece rüyamda bir tanesinin kafatasıma yuva yaptığını gördüm. Bir kitapta okumuştum, çukur yerleri seviyorlar ve büyük hayvan leşlerinde saklanıyorlarmış."

Mal oflayıp pufladı ve bana kuşkuyla bir bakış attı. "Dua edelim de bizi kovalamaya çalışanlar porsuklar olsun."

Yayına bir ok yerleştirirken ona ters ters baktı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Sevişmek için para vermediğim kadınlardan korkabilirdim."

Kilian homurdandı ve kıkırdamalarını gizlemek için başını biraz omzumun arkasına eğdi.

Mal gücenmiş görünmüyordu. En azından kız kardeşime bakarken yüzünde beliren kocaman aptal sırıtış bunu göstermiyordu. "Keskin dilini bana vurmaya devam edersen onu ısırabilirim."

Thora dilini ona doğru uzatınca, Thora hemen çenesini kavradı ve bir parmağıyla dilini ağzına geri itti. "Dikkatli ol Prenses."

"Bunu ben mi durdurayım, yoksa sen mi?" Kilian didişen ikiliye bakarak sordu.

Omuz silktim. "Bırak oynayabildikleri kadar oynasınlar."

Orman dışarıdan tuhaf görünüyordu ama içeri girdiğimizde, maya gibi kokan gri sis dışında her şey normal görünüyordu.

Uzaktan bir çığlık duyuldu ve hepimiz silahlarımızı kaldırdık, peçe her ne yapacaksa ona hazırlandık.

"Kahretsin," diye ısırıldı Mal ve Thora onun baktığı yere doğru bir ok fırlattı.

"Ne?" diye sordum. Bir çamur birikintisinden yükselen insan kafasını fark edene kadar etrafıma bakınarak sordum.

Uzun saçlı, kemikli yüzlü kadın yavaşça dört ayağının üzerine kalktı ve tiz bir ses çıkardı

Neredeyse kulaklarımı kanatacak bir çığlık attı. İlerideki ağacın arkasından bir şey daha göründü, bir başkası. Ve bir tane daha. Ve bir düzine daha. İki düzine. Üç düzine.

Etrafımız sarılmıştı. Bir insan kalabalığı dört ayak üzerinde sürünerek bize doğru geliyor, başlarını eğerek bizi inceliyor ama yaklaşıyor, hatta saldırmıyordu.

İleriye doğru bir adım attım ve bir tanesi ağaçlardan bana doğru fırladı, Kilian siyah çeliğini kesmeden önce bir banshee gibi uluyordu. Kadın siyah bir katran birikintisine dönüştü. "Lanet olsun."

Bir elimi yukarı kaldırdım, elektriğin parmaklarımın etrafında sıçradığını ve yaratıklara doğru fırladığını hissettim. Hepsinin eriyip siyah katrana dönüşmesi bir dakikadan fazla sürmedi. "Bu... kolaydı."

Mal biraz titremesine rağmen omuz silkti. "Henah muhtemelen buradan geçecek bir muhafız saymamıştır."

"Ben bir-" Bir el bacağıma dolandı ve beni aşağı sürükledi. Tüm vücudum elektrikle aydınlandı ve bir katran birikintisinden yükselen huysuz kadın tekrar sıvıya dönüştü.

Cesetler teker teker yerden kalkıyor, etrafımızda sürünüyor, öyle görüldüğü gibi ikiye katlanıyordu.

Kilian'ın büyüü her yeri kara bir buluta çevirmişti ama huysuz yaratıklar bulutun içinden geçip gittiler.

"Sis yüzünden," diye bağırdım. "Büyü işe yaramaz." Onları kaç kez yararsak yaralım, ne kadar

Onları birçok kez büyüyle vurdum, orman küçülmeye başlayana kadar sürekli yükseldiler, ikiye ve üçe katlandılar.

"Kimin korkusu bu?" Kilian bedenleri birbiri ardına keserek sordu.

Bir el Thora'nın saçlarını yakaladı ve çekiştirdi. Kız kardeşim çığlık atmadı ama bir hançeri kınından çıkarıp saçlarına saplayarak yarısından fazlasını kesmeden önce yüreğini parçalayan bir hıçkırık ağzından çıktı. Buz etrafını sarmıştı ve ormanın her tarafına yayılmaya başladı, sisi kül beyazı, ağaçları da bir kırağı tabakasıyla kapladı.

Mal'ın elleri toprağı kazdı, vücudu nemli havayı yoğun bir büyü tadıyla kirleten siyah bir hayalet ateşle sarıldı ve sürünen her vücut olduğu yerde durdu - bazıları havada, bazıları da toprağı yararak dondu. Eldritch Komutanı sert ve ağır nefes aldı, gözleri tamamen kararmıştı.

Onları durdurmuştu. Sihirle.

Neden yapabildi-

Mal ayağa kalktı ve koşarak onun önünde diz çöktü, onlara yaklaşmamam için elini uzattı. "Gözlerini aç kuşum, gözlerini aç, onları görmeme izin ver. Yine kafanın içinde kaybolma. Haydi."

Ne... Ne demek istedi?

Orman gözleri yaşarmıyordu ama burnunu çekti ve titredi. "Saçlarım çirkin mi?"

"Hayır," dedi Mal nefes nefese, başını sallayarak ve parmaklarının ucunu kızın saçlarının ucuna dokundurarak.

Omuzlarını geçti. "Hayır, hiç de çirkin değil. Öte yandan yüzün."

Tüm olanları unutmuş gibi görünüyordu ve onu şiddetle tokatlamaya başladı. "Mübarek salak."

Başını geriye atıp güldü. "Kutsanmış aptal mı?"

"Rora?" İnce siyah çizgiler derisinin altından ve boynunun üzerinden görünmeye başladı. "Mührün."

Ayağa kalktı ve bir elini tenine dokundurdu, ellerinin örümcekli, siyah çizgilerle kaplı olduğunu görünce biraz sarsıldı. "Bunu hissedebiliyorum."

"alıştığımız gibi, Thora," dedi Kilian ve kız kardeşim gözlerini kapattı, mühür yüzünden ve ellerinden kaymaya ve kaybolmaya başlayana kadar kontrollü nefesler aldı.

Hepimiz etrafımıza baktık ve ormana verdiği gerçek zararı gördük. Kilometreler boyunca sadece buz ve don görülebiliyordu, bulanık siyah sis bile neredeyse kara benzeyen kül rengi bir griye dönüşmüştü.

Mal alçak bir ıslık çaldı. "Gerçekten de korkunç kurt."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı kız kardeşim, uzun saçlarının çamurlu zeminde kalan kısmına bakarak.

"Bunu nasıl yaptın?" Kilian dikkatini Mal'ın üzerine yoğunlaştırarak sordu. "Onlar ölmemişti kardeşim."

Mal'ın bedeni hareketsiz kaldı. "Emredebildiğim tek şey ölümler değil Kil. İçinde yaşam kırıntısı olan her şeyi kontrol edebilirim. Ruhlar, hayvanlar, iekler. Yaşayan her şeyi, insanları da."

Kilian'ı ilk kez bu kadar endişeli görüyordum. "Bana hiç söylemedin."

"Hiç kimseye söylemedim. Eğer yüksek sesle söyleseydim, babamızın cehennemden kalkıp geleceğinden ve bana yaşayanlardan oluşan bir orduyu komuta ettireceğinden emindim. Bunu hissetmek istemiyorum kardeşim, ölüler hissetmez ama yaşayanlar hisseder. Ben sadece onların duygularını kontrol etmiyorum, tüm duygularını kendim gibi hissediyorum. Hepsini."

"Ona asla söylemezdim," dedi Kilian ve sesindeki acı kalbimi kırdı. "Asla kimseye söylemezdim, Mal. Bunu sen de biliyorsun."

Küçük kardeş başını salladı. "Biliyorum, Kil."

Astrid Gölü kıyısına vardığımızda dördümüzün de nefesi kesilmişti.

Kilian önümde diz çökmüş, bacağımdaki kesiği inceliyordu. Gömleğini çıkardı, uçlarını yırttı ve yaranın etrafına bağladı. Tam boyunda durduğunda, elleri yüzümde gezindi. "Başka bir yerini incittiler mi?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum." Parmaklarım yanağındaki küçük kanayan kesiğe gitti. "Sen mi?"

Avucumu öptü. "Bunun dışında bir şey yok."

Cebine uzanarak iki çift kulak tıkacı çıkardı. Bir çiftini bana taktıktan sonra diğerini de kendi kulağına taktı. Dudakları kıpırdadı ama ben hiçbir şey duyamadım.

Duyamadığımı belirtmek için başımı salladım, o da başıyla onayladı. Duyamadığımız sürece, nereidlerin çağrısına karşı güvendeydik.

Suyun yüzeyi dalgalanıyordu. Ve camsı yüzeyin altında bir şey kıpırdandı - bize doğru geliyordu. Uzun bir formun gölgeleri yaklaştıkça daha da görünür hale geldi. Bir yüzgeç bulanık gri yüzeyi kırdı, nereid bize ulaşırken kıvrıldı. Beyaz kafası sudan dışarı fırladı, porselen teni ve menekşe rengi gözleriyle korkunç görünüyordu ama şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı şeydi. Konuşmak için ağzını açtı ama bir şey dudaklarını tekrar kapatmasına neden oldu. Merakla bana baktı, bize yaklaşmak için kumların üzerinde sürünüyordu. Beyaz saçları arkaya doğru uzanıyor, çıplak gövdesinin büyük bir kısmını örtüyor, leylak rengi bir balık kuyruğu ise geri kalanını kapatmayı başarıyordu. Yoksa örtmüyor muydu? Bu çıplak olduğu anlamına mı geliyordu?

Uzun, kıvrak bir parmağını kaldırdı ve üzerine bir şeyler karalamadan önce gri kumu işaret etti.

Bir elim hançerimde, daha iyi görebilmek için diz çöktüm ve küçük bir kanat resmi çizdim. Onlardan bana doğru işaret etti. "Biliyor musun?" Sorduğumu duymadım ama kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Nereid başını salladı. Kuma tekrar bir şeyler karaladı, bu sefer bir hilal çizdi ve elini göğsüne götürerek bizi selamlamadan önce Kilian'ı işaret etti.

"Asa parçası nerede?" Tüm bu gardiyan olayında şansımın yaver gitmesini umarak sordum.

Biraz geri çekildi, suya geri battı, sıkıntı narin yüz hatlarını boyadı. Bir parmağını kaldırarak gölün ortasını işaret etti.

"Suyun içinde mi?"

Başını salladı ve ellerini birleştirerek garip bir el hareketi yaptı ve sonra tekrar gölün ortasını işaret etmeden önce ellerini tekrar tekrar açtı.

Kilian yanımda diz çöktü ve kumun üzerine başka bir şey çizdi.

Nereid tekrar sürünerek karaya çıktı ve Kilian'ın çizdiği rune'u inceledi. Başka bir şey daha çizdi ve Kilian'ın gözleri büyüdü.

Bu sessizlik akıl sağlığımın son kırıntılarını da mahvediyordu. "Ne?" Elimden geldiğince abartılı bir şekilde ağzımı açtım.

"Portal," diye karşılık verdi. "Isjord."

Başka bir portal mı? Orada başka bir Ybris olabilir mi? Kıza dönerek, "Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordum.

Tekrar geri çekildi, dördümüzün arasına baktı ve iç çekmiş gibi görünen bir ses çıkardı. Gölün içinde daha fazla yüzdü ve bir elini sallayarak onu takip etmemizi işaret etti.

Su buz gibiydi, alışık olduğum normal soğukluktan daha fazlaydı. Kilian da aynı şeyi yaptı ve Mal, Thora'nın suya girmesine yardım ettikten sonra kendisi de suya atladı ve bu sırada hepimizin üzerine su sıçrattı.

Gölün ortasına kadar yüzdük. Suyun içinde ne kadar çok durursak, o kadar çok

Büyü uzuvlarıma ağırlık yapıyordu -sanki büyüm çağrılıyor ve aynı anda bir girdabın içine çekilirken koşmam isteniyordu.

Kulak tıkaçlarını çıkardım ve havadaki o titreşimi dinledim - duyularıma garip bir çağrı.

"Kar," dedi Thora ağır ağır nefes alarak. "Sorun... sorun sadece bende mi?"

"Hayır, ben de hissedebiliyorum." Altımıza baktım ve tam bunu yaparken bir şey bacağıma dolandı ve beni suyun altına çekti.

Yüzeyin üzerinden adımın seslenildiğini ve bağırıldığını duydum, ardından bir çığlık daha - Thora'nınki. Su yanıma sıçradı ve bir el bana dokundu. Hemen ona tutundum ve sıkıca kavradım, bu arada uyluk baldızımdan bir hançer çıkardım, çömeli ayağımın yanında salladım ve yumuşak bir şeyle buluştuğunu hissettim, sonra bıçağı ona sapladım. Thora'yı altına çeken şey her neyse beni de kendine çekti. Uzun sürmedi çünkü Thora bir rüzgâr dalgası savurdu ve etrafımızda bir hava boşluğu oluşturdu.

"Göremiyorum," diye öksürdü ve bana sıkıca sarıldı.

"Sadece beni tut," dedim, sanki bir şey görebilecekmişim gibi etrafa bakarak. Büyülerim suda işe yaramazdı, tabii içindeki herkesi elektrikle çarpmak ya da dondurmak istemiyorsam.

Hava kalkanına bir şey vurdu ve Thora tuttuğum yerde sarsıldı. Tekrar vurdu ama bu sefer sıcak bir şeyin etrafımızda gezindiğini hissettim. "Kilian?" Bir elimi

ve sonra diğerk tarafta bir şeyin kalkana dayandığını hissetti.
"Thora, geri çek. Kalkanı geri çek."

"Ama-"

Kolumu ona sıkıca sararak, "Seni asla bırakmayacağım. Bir daha asla. Geri çek."

İkimiz de derin bir nefes aldık ve suyun etrafımızı sarmasını bekledik. Hemen güçlü kollar beni sardı ve bir çift kol da diğerk yanımdaki Mal'a dolandı.

Parlak ışık altımızdaki su çalılığından süzölerek korkunç çevremizi ve bizi tutan adamları aydınlattı.

Etrafımızı saran düzinelerce nereid bizden güvenli bir mesafede dururken Thora tekrar sarsıldı.

Kilian başıyla gölün tabanını, devasa bir zanaatkâr çemberini işaret etti ve sonra kardeşine bir şey işaret etti. Mal Thora'nın, Kilian da benim elimi tuttu ve oraya doğru yüzmeye başladık.

Daha yarısına bile gelmemiştik ki bir ışık parıltısı körlük noktasına kadar titredi ve sonra... artık suyun ağırlığıyla çevrili değildik.

Ayağımızın altındaki zemin sağlamdı ve ciğerklerime hava giriyordu. Baş dönmesini, kulaklarımdaki çınlamayı ve görüşümdeki beyaz lekeyi atlatmam biraz zaman aldı. Ve her şey netleştğinde, bir adım geriye sendeledim.

Altın yığınları, elmaslar, yakutlar, zümrütler, safirler, parıldayan inciler ve her türden yaldızlı silahlar

Uzun tepeler, tam olarak gökyüzü olmayan ama girdabı andıran mavi ve beyaz bir girdap gibi dönen bir gökyüzüne doğru uzanıyordu; gökyüzü bir su yüzeyine benziyordu.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki yanımda kimsenin olmadığını fark etmemiştim. "Thora!" diye bağırdım. "Kilian, Mal!" Sesim etrafımı saran büyük hazine labirentinde yankılandı ve sonra tekrar bana döndü.

Ayaklarım beni bir depara taşıdı, düz durdum, hazineler boyunca oluşan koridorlara dönmedim ya da dönmedim. Her şey aynıydı ve sonsuzdu-altın ve daha fazla altın.

"Neden acele ediyorsun, genç hazine?" diye seslendi yanımdan yaşlı, sürüngen bir ses ve durdum. Yarı insan, yarı başka bir şey olan bu yaratık iğrenç görünüyordu. Ayakları yerine dokunaçları vardı ve saç yerine uzun deniz yosunu telleri neredeyse sırtına kadar kıvrılıyordu. Derisinin üzerinde sedefli pullardan oluşan bir tabaka vardı ve keskin dişleri ağzından dışarı fırlamıştı. Beni dikkatle inceledi ve kaşlarını çattı. "Bu yaltaklanma genç ve güzel yüzünü kırıştıracak."

"Kendi tavsiyene uymadın," dedim, bir adım geri çekilip iki hançerimi de sıkıca kavradım, onlardan elektrik fışkırıyordu. Tanrıya şükür hâlâ sihrimi kullanabiliyordum.

"Ithicea için," dedi temkinli mavi gözleri büyüyerek. "Sen Nubil'e aitsin."

"Ben kimsenin değilim."

"Şimşeğe sahipsin, bu seni Nubil'in yapar."

"Büyük bir çirkinliğe sahipsiniz, bu sizi Golgotha'nın mı yapıyor?"

Kendi kendine başını sallamadan önce bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "İyi bir noktaya değindin ama yaşlı bir adamın duyguları konusunda çok kabasın."

"Neredeyim

ben?" "Evimde."

"Eviniz nerede?"

"Diyarlar arasında bir cep."

"Tam olarak hangi diyar?"

"Numen ve Akkamel. Benim evim. Hazinelerimi sakladığım bir yer," dedi, ağzı seğirdi ve genişledi. Sırıttıyor muydu? "Senin de anlayabileceğin gibi."

"Akkamel, Akkamel'in cenneti gibi mi?"

Başını salladı.

Bu da ne demek oluyor? Eğer burası onun eviyse, bu şu anlama geliyordu: "Sen... Roto musun?" Bu suların tanrısı mıydı?

Bana göz kırptı ve abartılı bir şekilde eğilmeden önce yine o sırtıma hareketini yaptı. "Memnun oldum, Caelum muhafızı."

"Peki ya asa? Onu burada mı koruyorsun?"

"Hemen konuya giriyorsun. Ama evet, burada."

Ona bir el uzattım ve o da bu hareket karşısında kaşlarını kırıştırdı. "Ver onu."

Alınmış görünüyordu. Belki de? Bilmiyorum ama kaşları garip bir hareket yaptı. "Bu benim elimde değil, genç hazine. Görevi tamamlamak zorundasın."

"Tanrılar kahrolsun, ne macerası?"

Boşluk bıraktı ve elini göğsüne götürdü. Bu... gücenmiş olabilir miydi? "Uzun zamandır kayıp olan bir hakikat

hazinesini ortaya çıkarmak için

İçinizdeki okyanus havuzundan. Ona galip mi geleceksiniz yoksa derinliklerinde kaybolacak mısınız?"

Diğerlerini aramak için etrafıma bakındım ve o güldü. "Gerisi bende. Diğerleri testi geçti ve topraklarımdan ayrılmak için bekliyorlar. Sadece sen kaldın. Geçersen asayı sana vereceğim. Başarısız olursan bunun bir sonucu olur."

Duman gibi kayboldu ve yerden su yükselmeye başladı ve kısa sürede boynuma kadar ulaştı. Boyumdan yukarısını sardığında rengi koyu bir laciverte dönüştü ve tüm ışık kaynakları yok olarak beni karanlık derinliklerin ortasında bıraktı. Bir girdap beni içine çekti ve sert bir taş zemine düşürdü. Ciğerlerimi öksürerek boşalttım, midemden bir kilo su fışkırtırken etrafıma bakındım ama hiçbir şey bulamadım. Işıksız bir kutu şeklindeki küçük, boş, gri bir odadaydım ama her nasılsa tüm alanı görebilmem için yeterince aydınlıktı.

Zincirlerin hışırtısı etrafımda dönmeme ve hançerlerimi sıkıca kavramama neden oldu. Koştum ve önünde diz çöktüm. "Kilian, burada ne yapıyorsun? O şey senin geçitte olduğunu söyledi. Lanet tanrılar ve yalanları." Sarıldığı zincirleri çekiştirdim ama metal yerinden oynamadı. Ben çektikçe zincirler daha da sıkılıyor, o da acı içinde inliyordu. Ağzını kapatan bez bile yüzüne sıkıca yapışmıştı. Onu kurtarmaya çalışırken şakaklarımda boncuk boncuk ter birikmişti. Bu bir sınav mıydı? Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için mi?

Parmaklarımın ucuna bir uyuşukluk yerleşmeye başladı ve yavaşça tüm vücuduma yayılarak tüm hareketlerimi kontrol altına aldı. "Bu da ne böyle?" Ayağa kalkıp Kilian'ın yüzüne sertçe vurduğumda paniğe kapıldım. Ne-ne? "Kilian?"

Cevap vermeye ya da kıpırdamaya bile fırsat bulamadan karnına sert bir tekme attım, kan ağzındaki bezi boyayana kadar tekrar tekrar.

Kaslarımı geri çekmeye çalıştım. Bedenime durmasını emretmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı, sadece ona daha sert vurdum.

"Dur!" İki hançeri havaya kaldırıp etinin derinliklerine sapladığımda bağırdım. Ve sonra tekrar, ve tekrar. "Dur, dur, dur!" Kükredim, büyümün her bir parçasının açılmasını istedim. Hiçbir şey çıkmadı. Onu defalarca tekmeleyip bıçakladığımda hiçbir şey çıkmadı. Gözlerimin önünde kan kaybından ölmesini izlerken hiçbir şey olmadı. "Lütfen, lütfen, lütfen, dur. Yapamıyorum. Bunu yapamam. Kes şunu. Yapma. Lütfen, bana onu öldürtme," diye yalvardım ve aniden bedenim tekrar benim oldu.

Önünde diz çöktüm ve nabzını kontrol etmek için titreyen elimi uzattım. "Kilian?"

O cevap vermedi. Başka bir şey cevap verdi, soğuk, sümüksü sesi eğlenceyle doluydu, "Sonunda başardın. Sözünü tuttun. Gece Kralı gerçekten de senin ellerinde öldü."

Hayır. Bu bir oyundu. Bir perde. Onu Isjordan tapınağında da ölürken görmüştüm. Aynı şey olmalı. "Kilian?"

Vücutunun altında biriken kan gri zemine yayıldı, dizlerimi ıslattı ve safranın boğazıma yükseldiğini hissettim. "Hayır, lütfen, hayır." Bu gerçek olamazdı.

"İstediğin bu değil miydi? Bu senin en içsel gerçeğin değil miydi - onun ölmesini istemek?"

"Hayır," diye fısıldadım, kanayan bedenine dokunmaya bile korkuyordum. "Hayır."

"Sana bir dilek hakkı versem ve sadece bir dilek hakkı. Bu ne olurdu?" Başını yana eğdi. "Asayı dileyebilirsin."

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Onu geri getirin."

Bir su dalgası odaya doldu ve aniden, hazine labirentinin arasında yüzeye çıkmadan önce suya batırıldım.

Avuçlarımın altındaki zemin kararsızdı ve dünya öfkeyle dönüyordu.

Boş. Kendimi boş hissediyordum.

İki güçlü el yüzümü kavradı. Onları tanıdım; beni pek çok kez kucaklamışlardı. "Sorun yok," dedi beni göğsüne çekerek. "Orada her ne yaptıysan, sorun değil. Sorun yok aşkım, gerçek değildi. Her ne seçtiysen gerçek değildi."

"Başarısız oldunuz," dedi adam dilini şaklatarak. "Ne utanç verici. Siz muhafızlar çok titizsiniz. Kalbinizle çok fazla, beyninizle çok az düşünüyorsunuz. Gerçekten de biz tanrılarla sizin aranızdaki farkı ortaya koyuyor. Ama şanslıyım, siz bende kalacaksınız."

Kilian gerildi ve bana daha sıkı sarıldı. "Ne seçtin?"

Teslim olmuş bir halde alnımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarını avucumun altında hissettim.

Büyüsünün sıcak tadı etrafımızı sardı ve yaşlı tanrı Kilian'dan dökülen siyah sise tıslayarak birkaç adım geri çekildi. "Bu ne cüret, seni insan pisiği!" diye kükredi ve yer sarsıldı, altın ve elmas üzerimize yağmaya başladı.

Kilian sırttı ve mutlak bir karanlık patlaması su tanrısını geriye uçurdu ve acı içinde çığlık atmasına neden oldu -eğer tanrılar acı hissedebilseydi.

Beni ayağa kaldırdı ve elimi sıkıca tutarak sonsuz altın labirentine doğru sürükledi. Gözlerimin kenarlarından altın, elmas ve yakutlar parlarken, "Thora ve Mal bizi geçitte bekliyor," dedi.

"Neden geri geldin?"

Dönerken omzunun üzerinden bana baktı, "Bunu bana az önce sormadın."

Altımızdaki zemin sarsıldı ve arkamızdan gelen toynak sesleri gittikçe yaklaştı. Tehlikeden dolayı duyularım titriyordu ama yine de bir şekilde kendimi güvende hissediyordum.

Uzaklarda bir yerde parlak beyaz bir ışık parladı ve bedenim hatırlayarak mırıldandı. Asa parçası.

Elimi onunkinden çektim. "Önce oraya git. Ben asayı alacağım."

"Hayır," diye homurdandı ve tekrar elimi tuttu. "Bu seni kaybetmeye yaklaştığım son sefer olacak. Bir dahaki sefere sadece

benim ölümüm olacak."

Elimi ondan kurtardım ve ters yöne doğru koşmaya başladım. "Yürü!" Omzumun üzerinden bağırdım. "Kız kardeşimi güvende tut. Bana borçlusun."

Takip edip etmediğini görmek için arkama dönmedim. Dönseydim, peşinden koşar ve asayı lanetlemiş olurum.

Nerede olduğunu göremesem de, varlığının beni çektiğini ve çağırdığını hissettim. Elimi ileri uzatarak ona seslendim, büyümü titreten ve derinliklerinden sürünerek çıkaran o lanetli kelimeleri okudum. "Hur ma'hazur kahaz." Gücün önünde diz çök. Son heceyi söylemeyi bitirmeden önce, gümüş çubuk bir yığın madeni paranın arasından yırtılarak avucumun içine düştü. Sonra geri koştum - Kilian görüş alanıma girene kadar koşabildiğim en hızlı şekilde, bu cep aleminde büyü yapmak için bu fiziksel manayı tüketmekten zor nefes alıp veriyordum. Yerde onun büyüleriyle küle dönmüş birkaç tuhaf ceset yatıyordu.

Beni görür görmez döndü ve Mal'a bağırdı.
ve Thora, "Git!"

Mal isteksiz kız kardeşimi sürükleyerek kapıdan çıkardı ve güvenli bir şekilde Adriata'ya geri adım atarken göğsümdeki rahatlama kalktı.

"İşte buradasınız," diye homurdandı sular tanrısı. Yüzgeçleri ve pulları olan, neredeyse insana benzeyen düzinelerce solgun yaratık arkasında duruyordu. "Sen Su Tanrısı'na aitsin. Akkamel'in koruyucusu olacaksın.

Diğer muhafızlarımla birlikte krallığımlı koru." Gözleri parlıyordu. "Sen benim en değerli hazinem oldun."

Kilian bir avucunu ona doğru kaldırdı. Gecenin kabarcıkları ve kıvılcımları etrafımızı saran deniz havasını yırttı ve su yüzeyindeki gökyüzü aniden yavaş yavaş koyu bir siyaha dönüşen bir griyle bulanıklaşmaya ve sıçramaya başladı.

Roto'nun yaratıkları çığlık atarak Kilian'dan uzaklaştı ve ona doğru koşmam için başıyla işaret etti.

Roto onu neredeyse merakla inceledi. "Belki de sen bende kalmalısın, vaftiz yavrusu. Bir insana göre çok tuhafsın."

"İnsan değil, bir Aura," diye homurdandı Kilian ve Roto topraklarının üzerine bir karanlık dalgası saldı. Altın gri ve donuk bir renge büründü, elmaslar artık berrak değil gölgelerle bulanıklaştı, yakutlar bordoya döndü ve yaratıklar çığlık atarak toz oldu.

Roto bir su kalkanının altına saklandı ve elini geçide doğru kaldırdı. "Birbirinizden ayrılmaya bu kadar isteksiz olduğunuza göre belki ikinizi de tutabilirim."

Kaçışımız küçülmeye başladı ve Kilian ona doğru bir elini daha kaldırdı. Roto'yu geride tutuyor ve geçidin kapanmasını engelliyordu. "Kaçın!" diye bağırdı. Etrafında bir gece girdabı dönüyor ve etrafı kaplıyordu. Karanlığın dokunaçları geçide yapışmış, onu açık tutmak için çevresinden çekiştirip duruyordu.

"Gel," dedim, yanından geçerken elimi uzattım ama tutmadı.

Yere diz çöktü, kollarını iki yana açtı, Roto'yu geride tutarken kapıları açık tutmak için etrafımıza büyü yağdırırken vücudu titriyordu. "Git!"

"Sensiz olmaz," diye bağırdım, etrafımızı saran karanlık her şeyi görmemizi zorlaştırırken adımlarımı yavaşlattım, onun şekli de bulanıklaştı.

"Hemen arkanda olacağım, söz veriyorum."

Söz veriyorum.

Mal, beni kapılardan geçirmeden önce geçitten geçerken elimi tuttu.

Siyah sisin üzerine adımımı attığımda, iki fırtınanın çarpışması gibi yüksek bir gümbürtü boşlukta yankılandı.

Nefesimi tutmam ve yanan bacaklarımı sabitlemem uzun bir anımı aldı. "O ses de neydi?" Kız kardeşime ve Mal'a doğru dönerek sordum. Ancak arkamda kimse yoktu ve sevmeye başladığım karanlığa hiç benzemeyen, beni saran karanlığın ortasında tek başımaydım. "Kilian?" Siyah sis etrafımdaki tüm boşluğu bulanıklaştırdı. O kadar karanlıktı ki -Karanlığın kendisinden daha karanlık. Soğuktu da. Benim karanlığım sıcaktı.

"Kilian?" Ayaklarımı hedefsizce ittim, daireler çiziyor olabilirdim ve bunu bilemezdim. "Kilian?" Hemen arkamızda olacağına söz vermişti. Kilian Castemont tüm sözlerini tutardı. Kilian Castemont neredeyse on beş yıl boyunca benim sözümü tutmuştu.

Ayaklarım aniden çamurlu sularla buluştu. Göl. Geçit gölün üzerindeydi, evet. Buraya yakın bir yerde olmalı.

"Kilian?"

Unutulmaz bir melodi havada süzülüyor, gittikçe daha yüksek ve ürkütücü bir hal alıyordu. Nereidlerin şarkısının tatlı, çekici ve davetkâr olması gerekiyordu. Yine de duyduklarım ruhumu üşüttü ve neredeyse gözlerimin dolmasına neden oldu. Sis dağıldı ve önüm açıldı; sisin içinden ve göl kıyısından koştum ama uzun sürmedi. İleride gördüğüm şey karşısında durdum. Sabahın utangaç ışınlarının nihayet dokunduğu geniş siyah gölün üzerinde bir ceset yüzüyordu.

Ona doğru koştum ve dizlerimin üzerine çökerek onu sudan çıkardım. "Kilian?" Parmaklarımı boynuna doğru kaldırırken titriyordu. Hayatta kal. Yaşıyor ol. Bir hıçkırık bedenimi sarstı, neredeyse başımı döndürüyordu. Çok soğuktu. Çok solgundu.

"Kilian?" Elim düştü ve bulamadığım kalp atışlarını aramak için çılgınca göğsünde gezdirdim. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Hiçbir şey.

Tam bir hiçlik.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim. Hayır. Olamazdı. O- "Kil?" Yine mi, lütfen. "Lütfen, bunu tekrar yapamam. Vazgeçiyorum. Vazgeçiyorum. Bana bunu tekrar gösterme."

Sessizlik. Kollarımda neden bu kadar gerçek hissettiriyordu? "Sevgilim?" Fısıldadım.

Hiçbir şey.

Daha fazla hiçlik. Nereidlerin renkli başları gölden yükselene kadar, bu kederli melodi büyüyor

Daha yüksek sesle. "Kapa çeneni! Kapa çeneni!" Griye ve gök gürültüsüne dönüşen gökyüzünde şimşekler çaktığında geri çekildiler ve başlarını eğip bana acıyarak baktılar.

Neden bana öyle bakıyorlardı?

"Cevap ver bana, lütfen," diye yalvardım, onu kucaklayarak yaklaştım. Islak bedenine sıkıca sarıldım, sıcaklığını hissetmek için yalvardım. Neden bu kadar soğuktu? Neden gerçek gibiydi? Neden bu bir zanaat ve sihir oyunu değilmiş gibi geliyordu? "Lütfen. Lütfen. Eğer onu benden alırsan." İçimden bir hıçkırık koptu. "Eğer onu benden alırsanız, cenneti avlarım. Hepinizi avlarım!" Gökyüzüne bağırdım. "Onu benden almayın, lütfen!" Daha fazla gözyaşı, daha fazla sessizlik. Kalp atışı yok. "Hepinizi yakacağım!" Çığlık attım ve göğsümdeki donuk zonklama acının ötesine geçti.

Çığlıklarım karanlığın boş mezarlığında yankılandı ve kimse beni duymadı. Beni hiç kimse duymamıştı. Tanrılar bile. O bile. Kimse beni duymadı çünkü Kilian'ın kalbinden hâlâ ses çıkmıyordu. Onu kollarımda soldurdum, delilik beni ele geçirirken ikimizi de salladım. Şiddetli bir kalp ağrısı kaburgalarımı delerken. "O olmasın," dedim elimi soğuk yüzünde gezdirerek. "Tanrılar, lütfen o olmasın."

Mal ve Thora siyah sisi yararak bize doğru gelirken etrafımdaki su kıpırdandı ve üzerimize sıçradı.

Kız kardeşim elini ağzına götürdü ve gördükleri karşısında gözyaşları yüzünden aktı.

"Ne yapmalıyım?" Fısıldadım. "Bana cevap vermiyor." Canım yanıyordu. Çok acıttı.

Mal önümüzde diz çöktü, titreyen elini Kilian'a uzatırken yüzü kül rengiydi. "Kardeşim?" Kilian'ın kolunu tuttu. "Kardeşim? Kil?" diye umutsuzca seslendi, sonra bir adım geriye sendeledi ve kolları bacakları zayıflayıp yere yığılana kadar bir adım daha attı.

Canım çok yanıyordu. "Lütfen," diye tekrar fısıldadım, parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Cevap sessizlik olunca eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Kilian, lütfen. Bunu duymanı istedim. Seni ne kadar sevdiğimi söylememi duymanı istedim. Kil, lütfen. Seni seviyorum." Başımı gökyüzüne doğru eğdim, içimde öfke kaynıyordu. Yanıyor ve dökülüyordu. Gök gürültüsüyle akıyor ve gölü donduruyordu. "Beni bekleyeceksin ve ateşimi karşılayacaksın." Şimşek öfkeyle parladı ve gök gürültüsünün gürültülü yankısı yeri sarsana kadar gökyüzünü parlaklıkla aydınlattım. "Hepinizi yakacağım! Tüm cennetinizi yakacağım," diye bağırdım, ikimizi suyun içinde sallayarak. "Yemin ederim. Yemin ederim!" Gök gürültüsü üzerimizde yuvarlandı, gökyüzü şiddetle parladı, yağdı ve kederlendi. "Yemin ederim."

Bu...bu...hayır, yapamazlardı...bunu yapamazlardı. Böyle bir şey olamazdı. Olamazdı. Bu benim hatamdı. Bunu ben yaptım. Bunu ben yapmıştım. "Affet beni. Affet beni, lütfen, geri gel ve affet beni."

Duyularım o kadar körelmişti ki küçük bir hareket hissettiğimde fark etmedim. Göz kapakları açılıp bana baktığında da fark etmedim. Acı içinde inlediğinde değil. Bana kaşlarını çattığında değil. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yakaladığında da. "Neden ağlıyorsun,

aşkımdır."

Mal yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Hıçkırıkları kalbimi kırdı ve beni bir kez daha parçalara ayırdı.

Kilian gözlerini yavaşça kırıştırdı, hâlâ garip bir cam bulanıklığı içindeydi. "Merhaba," diye fısıldadım.

Bir gülümseme. "Merhaba."

Kırdım. Bir daha asla onarılamayacak binlerce parça. Bir kalp bu kadar kırıldıktan sonra nasıl onarılabilirdi ki? Ona sıkıca sarıldım, gözyaşlarım serbest kaldı. Ona sarıldım ve sesim kısılana ve boğazım acıyana kadar ağladım. "Ben... ben... ben-" Kelimelerim ağzımdan çıkmıyordu. "Hepsini yakacaktım."

Sanki yatıştırılmaya ihtiyacı olan benmişim gibi beni yatıştırmak için elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Eminim yapardın."

O anda her şey doğru hissettirdi. O doğru hissetti. Bu doğrudu. Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve onu öptüm. Hâlâ çok soğuktu - hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Ona bakmak için geri çekildim, güzel yüzüne bakmak için. Ve sonra onu tekrar öptüm. Anlamsızca. Nefes nefese. Tamamen tükendim. Onu can simidimmiş gibi öptüm. O da beni, ben onunmuşum gibi öptü. Her zaman olduğu gibi ben onun, o da benim olmuştu. Hep böyle olacaktı. Her zaman.

Geri çekildiğimde paniğe kapıldım. Kaya gibi sert bir panik. Onu neredeyse kaybediyordum. Onu kaybedemezdim. Onu kaybetmek istemiyordum.

Düşüncelerimi hissetmiş olmalı ki yanaklarımı avuçladı ve bakışlarımı kendine çekti. "Her şey yolunda, aşkım. Her şey yolunda."

gerçekleşmedi. Hala karanlıktayız, yine karanlıkta kalabilir. Her ne olduysa içinde kalabilir."

İlk kez beni yanlış okumuştı ve ilk kez karanlık o kadar da karanlık değildi. Daha birkaç dakika önce daha karanlık bir dehşet görmüştüm. İlk kez kendimi ondan ya da bizden mahrum etmek istemedim.

"Sorun yok," diye tekrarladı, alnını benimkinin üzerine koyarak.

Her şey yolunda değildi. İyi diye bir şey yoktu. "Kalbin durdu," diye fısıldadım, elimi göğsünde gezdirdim ve dokunuşumun altında sabit atışı titreyince rahatlayarak iç çektim.

Eli benimkinin üzerinde kaydı. "Atıyor, aşkım."

Yüzünü kavradım, bakışlarında deliliğime cevap aradım. "Ama değildi, Kil. Değildi."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Az önce bana ne dedin sen?" "Cevap ver bana. Nereye gittin?"

Yüz ifadesi düştü. "Hiçbir yerde."

"Yalancı."

"Öyleyim."

"Anlat bana."

Burnumun ucunu öpmek için eğildi. "Aşkım, anlatacak bir şey yok. Bana bir daha böyle seslen."

"Sen söyleyene kadar olmaz."

Dik oturmaya çalışarak biraz kıkırdadı. "O zaman bunun kıymetini bilmem gerekecek."

Dikkati Mal ve Thora'ya yöneldi. Kız kardeşim onu sudan çıkarmıştı ve ikisi de kıyıya oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

Birbirlerine. Thora'nın ağız hızla hareket etti ve Thora sadece ona bakarak dinledi. Hâlâ ölümü görmüş birinin yüz ifadesini takınıyordu, hâlâ kırmızı gözlerinden yaşlar süzülüyordu - Thora'nın onunla konuşurken yavaşça fırçaladığı gözyaşları. O hep böyleydi. Her zaman hiç sahip olmadığımız bir dayanak noktasıydı.

Kilian ayağa kalkmak için hamle yaptı ve ben de ona yardım etmek için kolumu beline doladım. "Aşkım, ben yaralı değilim," dedi, kolumu çözdü ve ellerimizi birbirine bağlamadan önce avucuma bir öpücük bıraktı.

"Bana böyle seslenmeni özlemişim," diye mırıldandım kendi kendime ve o da kaşlarını çatarak yavaşça bana döndü.

"Az önce ne dedin sen?"

"Eğer o ben olsaydım, beni omzunun üzerinden atardın."

Bana gülümsediğinde parmak uçlarımda yükseldim ve onu tekrar öptüm.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı ağızımdan. "Güzel," dedim dudaklarına bir öpücük daha bırakarak. "Gülümse." Ve kaşlarını çattığında, kara kalbim yeniden yırtıldı.

Thora, Mal'la birlikte oturduğu yerden kalktı ve göl kıyısında düşürdüğüm asa parçasını aldı. "Artık gidebilir miyiz lütfen?"

Başımızı salladık ve elini sıkıca kavradım. "Mal ile konuş."

"Yapacağım," dedi, perişan haldeki kardeşine bir bakış atarak.

Gölden uzaklaştıkça sis daha da yoğunlaşıyor, sanki oraya hiç adım atmamışız gibi geri çekiliyordu. Yıllarca kâbusa dönüşecek anılar biriktirdiğim bu ürpertici yerden ayrıldığıma memnun olsam da, içindeki bir şey dikkatimi geri çekti.

Büyümün çağrısına karşı koyamayarak omzumun üzerinden baktım ve gözlerim soluk, parlak bir tene, en mavi gözlere ve rüzgâr olmamasına rağmen havada uçuşan uzun, düz beyaz saçlara sahip, delici beyaz giysiler giymiş uzun bir figüre inene kadar siyah sisi araştırdım. Kilian'dan başka onun güzelliğine sahip başka bir adam görmemiştim. Görüşü dünya dışıydı. İlk başta eski sisin ya da şokun hâlâ akıl sağlığımla oynadığını düşündüm. Ta ki adam sırtıp bir kolunu göğsünde kavuşturduktan sonra beni selamlayıp bir rüzgârın arasında gözden kaybolana kadar.

KIRKINCI BÖLÜM

ELECTRUM

KILIAN

Cıcada'lar dünyaya serenat yapıyorlardı sanki
Bu gecenin tek izleyicisi bendim.

Neşeli çiçek halkı, gece ruhları ve ateş böcekleri insan müdahalesinin yokluğunda heyecanla dans ediyor.

Mübarek gecenin bu topraklara ve canlılarına getirdiği neşeye katılma çağrılarına rağmen sevinemedim. Kalp atışlarımı hızlandıran ve tamamen durdurmak isteyen kadının son bakışından başka bir şey düşünemezken olmazdı.

"Haklıymışsın," dedi Snow'un yumuşak sesi arkamdan.
"Adriyatik gecelerinde gökyüzü bir harikadır."

Sesin hayal gücümden kaynaklanmadığını anlamam bir anımı aldı. Bana yaklaştığını görmek için koltuğumda döndüm. Kırmızı ve altın rengi giymişti. Parlak yakut kumaş, bahçelere nüfuz eden bahar esintisinin dokunuşuyla havada süzülüyor ve yaldızlı mücevherler beyaz ay ışığı altında parlıyordu. Her anlamda ilahiydi,

Ama bugün, uhrevi olmaktan da öte görünüyordu. Bu gece, Myrdur'u babasının saltanatından kurtardıktan sonra gerçek bir tanrı olmuştu; bu toprakları ve acı çeken ruhlarını babasından kurtardıktan sonra. Bu gece Olympia onu ve kutsamalarını kutluyordu.

"Burada ne yapıyorsun aşkım?" Elimdeki bardağı yere indirerek sordum. "Şenlikler erken mi bitti?"

Başını salladı ve yanıma gelerek kucağıma oturdu ve ellerini boynuma doladı. "Benimki hiç başlamadı. Sen neden gelmedin? Güzel bir kraliçe, güzel kralı olmadan ne yapabilir ki?"

Bu sözleri olduklarından daha fazlası olarak algılamak istedim. Ellerimi ona dolamak ve onu kendime çekmek istedim. "Nerede istenmediğimi biliyorum."

Kaşları birbirine çarptı ve gözlerimde bir şey aradı. Ateş kırmızısı ağzını benimkinin üzerine indirmeden önce o altın halkalar hızla ilerliyordu.

Beni öptü ve ben ona doyamadım. Beni neden öptü?

"Bir hikâye dinlemek ister misin?" diye sordu, bir elini saçlarımin arasından geçirip gözlerimden uzaklaştırarak.

Başımı salladım ve o da yumuşak bir iç çekerek dikkatini üzerimizdeki sonsuz yıldızlı gökyüzüne çevirdi. "Küçükken Eren onunla ve birkaç arkadaşıyla oynamama izin verirdi. Saklambaç. En son bulunan kişi olmayı kendime amaç edindim ve kimsenin beni bulamayacağını bildiğim bir yere gidip saklandım.

-"Kış bahçesi labirentinde." Çıplak bedenine baktı

Elbisesinin uzun kumaşının altından kıpırdayan ayakları. "Muhtemelen tahmin edebileceğiniz gibi, yalınayak gezdim. Ancak bu sefer dışarıda dakikalar değil, yarım gün geçirdim. Annem beni neredeyse donmuş halde buldu. Onu haftalardır görmemiştim." Sesi biraz titredi ve tüm tanrılara lanet ederek onu kendime sımsıkı sardım. "Ama endişeli ve üzgün bir şekilde benim için geldi. Ayaklarım buzlu zeminde o kadar uzun süre durduktan sonra oldukça kötü olmuştu, bu yüzden kurumuş kanı çıkarmak için sülük getirdiler. Altı yaşında bir çocuk olarak yaptığım en iğrenç ve rahatsız edici şeydi ama her dakikasını sevdim çünkü annem yanımda durdu ve benimle ilgilendi. Yine de annemin gitmesi uzun sürmedi. Ben de bir kez daha bahçeye kaçtım, saklandım ve neredeyse bayılana kadar soğukta kaldım ve annem beni yine buldu. Bu sefer de kalıp bana baktı. Ama sonra numaramdan bıkip beni çağırana kadar bunu tekrar tekrar yaptım." Bana baktı. "Korkunç bir çocuktum."

İçim parçalandı. "Acı çektiğin zamanlardan daha fazla seilmeyi hak ediyorsun. Bunun seni korkunç yapan hiçbir yanı yok."

Başını salladı ve boğazını temizledi. "Ona kendimi açıklamaya çalıştım. Herkesin beni çağırdığı gibi itaatsizlik etmediğimi. Onu çok özlediğimi, kalbimin acıdığını söyledim. Yaptığım şeyi neden yaptığımı ona açıklayamadığımı söyledim. O gün bana yeni bir terim öğretti. Kalp ağrısı. Hissettiğim şeyin bu olduğunu söyledi. O kadar şiddetli bir acı ki

Sevdiğin biri. Bana birinin senin kalp ağrına dönüşebileceğini söyledi. Bu bir hastalık gibi kendini gösterir."

"Onu özlüyorsun."

"Özlüyorum, kalp ağrım." Sözleri fısıltıydı, o kadar hafif, tüylü ve muhteşemdi ki, "Ve seni özlüyorum" diyene kadar onları uydurmuş olabileceğimi düşündüm. Yanımdayken bile seni çok özlüyorum. Kalbimi çok şiddetli bir şekilde acıtıyorsun." Alnını benimkine yasladı. "Seni seviyorum. Seni sevdim ve seviyorum. Ve bunu çok korkunç bir şekilde yaptım, seni çok korkunç bir şekilde sevdim. Seni seviyorum, Kil. Hem de çok."

Eğer bir daha duymazsam, onları hayal ettiğimi düşüneneğim.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Bir şey söyle." Gözleri benimkileri aradı. "Lütfen."

Gözyaşlarını sildim. "Tekrar söyle."

Kaşlarını çattı. "Bir şey söyle ya da lütfen?" Güldüm. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Tekrar."

"Seni seviyorum."

Tanrım. Onunla tanıştığım günden beri nefesimi tuttuğumu şimdiye kadar hiç bilmiyordum. O zamandan beri nefes almadığımı da bilmiyordum çünkü şimdi ciğerlerimin havayla dolduğunu hissediyordum. "Ne zamandan beri?" Bilmek zorundaydım. Bunu dünkü panik yüzünden söylemediğini bilmem gerekiyordu.

"Neden soruşturuluyorum?"

"Ne zamandan beri?"

Hıçkırdı. "Bir süre."

"Ne kadar uzun bir süre?"

Gözlerini devirdi. "Uzun."

"Az önce bana gözlerini mi devirdin?" "Ne olmuş yani?"

"Tekrar söyle."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Öyle mi dememi istiyorsun?" Gülümsememe engel olamadım. "Beni sevdiğini."

Beni öptü. Yumuşak dudakları benimkileri dürtüyor, kiraz tadı onu yiyip bitirmemi istiyordu. Snow'u öpmek, sudan çıkan ilk nefes ve aynı anda boğulmak gibiydi. Eğer boğulmamı isteseydi, boğulurdum.

Onu yiyip bitireceğime söz vermiştim ama o beni tamamen yiyip bitirdi. "Seni seviyorum." Bu kelimeyi her dilde okudu ve sonra Darsan'da.

Biraz geri çekildim. "Sen de mi Darsan'da öğrendin? Şimdi yatak odasında senin için kaldırabilirim."

Köpüklü bir kahkaha atarak başını geriye attı. Tek dileğim onu hayatımın sonuna kadar böyle güldürebilmektir. "Bundan daha fazlasını öğrendim. Bahse girerim bunu bir süre aklından çıkaramayacaksın," dedi tamamen Darsan dilinde ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Beni korkutuyorsun kadın."

"Güzel. Harika. Harika," dedi ve yüzümün her tarafına küçük gagalar yerleştirdi. Bu anı beni güldürdü ve her zamanki yuvarlak bakışıyla bana bakmak için geri çekildi. "Bu beni hâlâ rahatsız ediyor." Kucağımdan kalktı ve beni bankın üzerine oturttu. "Beni mahvediyorsun," diye fısıldadı.

Boynumu öptü, elleri ceketimin düğmelerinde gezindi, üzerimden çıkarmadan önce yavaşça açtı. "Gülümsemelerin, kahkahaların" diye mırıldandı, dudaklarıma doğru öpücükler kondurarak. "Kokun, gözlerin. Sözlerin."

"Devam et," dedim, gömleğimi çıkarmasına yardım ederek.

O güzel kırmızı dudakları hınzır bir gülümsemeye kıvrıldı. Yavaşça ayağa kalktı, dizlerimi birbirinden ayırdı ve önümde diz çöktü.

"Asla kimsenin önünde diz çökme."

"Ben sadece kralımın önünde diz çöktüm. Başka kimsenin değil," dedi, karnımın üzerinde bir iz bırakarak öptü, dili boynuma giden bir yolu yalamak için fırladı. "Bir keresinde sana bana çılgılık attırmayı mı yoksa beni susturmayı mı hayal ettiğini sormuştum. Hâlâ bu sorunun cevabını bilmek istiyorum." Narin parmakları önce kemerimi, sonra da fermuarımı yoklayarak beni avucunun içine aldı ve yavaşça okşadı. Kirpiklerini masumca kırıştırarak bana baktı ve ucuna küçük bir öpücük kondurunca sikim dikkat kesildi. Şaftımı yalamadan önce gülümsedi, tüm vücudum zevkle yaylandı. Bu şekilde, nefessiz kalana ve nefes nefese kalana kadar küçük öpücükler, yalamalar, nazik vuruşlar ve gülümsemelerle beni kızdırdı.

Başımı geriye atarak inledim. "Em, kadın."

Beni dudaklarının arasına kaydırды, alabildiği kadarını ağzına aldı ve geri kalanını eliyle sardı. Nefes almak için beni dilinden neredeyse sonuna kadar çekmeden önce beni bir kez emdi. İkinci seferde boğazı gevşedi, beni biraz daha derine aldı.

Aynı anda beni emerken ve okşarken hissi kör ediyordu.

"Aşkım," diye mırıldandım, zevkin bedenimi ele geçirmesine izin verdim ve başım geriye düştü. Kalçalarım büküldü ve elim saçlarına gitti, kısıtlama kopma sınırındaydı.

Serbest eli benimkinin üzerine kaydı ve geri çekilerek, "Kendini tutma, ağzımı nasıl istiyorsan öyle sik" dedi.

İçimde herhangi bir kısıtlama varsa bile, tam orada kırılmıştı. İki elimi saçlarının arasından geçirdim ve ağzına soktum. "Siktir." Gırtlığı benim için açıldı, her hamlede beni daha da derine aldı. Kirpikleri bana doğru kıvrıldı ve ışıltılı gözlerindeki eğlenceyi okudum. "Bana öyle bakma, aşkım."

Aletimin etrafında inledi, titreşimler doğrudan taşaklarıma vurdu ve sıkılaştılar, vücudumda yarışan serbest bırakma ve kalçalarım daha hızlı itti.

Onu orada tutarken bana bakışı, küçük tıkaçları ve inlemeleri, kırmızı dudaklarının arasında kaybolan ve o ateşli rujla bulaşan sikim... Bunu resmetmek istiyordum. "Aminin içinde bitirmek istedim, aşkım." Geri çekilmek için hamle yaptım ama kollarını bana doladı, Beni ağzına aldı, daha derin emdi, sikim boğazına çarpıyordu.

Saçlarını çekiştirerek başını biraz geriye çektim ve dilinin üzerine boşaldım. Hay sikeyim. Tanrılar. Ve tüm cennetler.

Ağızından kayarak çenesini tuttum ve yüzünü yere doğru eğdim. "Tükür."

O yükseltilmiş a kaş ve sonra
Yutkundu. Yutkundu, bunu yaparken dudaklarını
yaladı.

Sikeyim.

Sırıtişı muzafferdi. "Yani?"

Ellerimi omuzlarının altından geçirdim ve onu kucağıma
aldım. "Soruyu unuttum."

Dilinin ucunu dudağının üzerinde gezdirerek kıkırdadı.
"Bunu daha önce hiç yapmamıştım." Yanakları kızarınca
kaşlarım kalktı. Hemen ekledi, "Ama zor durumlarda nasıl
uyum sağlayacağımı iyi bilirim."

Bu beni güldürdü. Başparmağımla dudaklarının köşelerine
bulaşmış ruj lekesini biraz ovuşturdum ve sonra onu öptüm.
"Sen gerçek misin?" diye sordum, bunun zihnimin yarattığı
bir hayal olduğu konusunda hâlâ çok endişeliydim.

"Eğer düşünürsen, eğer bu gerçek olmasaydı," dedi
kollarını boynuma dolayarak. "Bu beni susturmayı hayal
ettiğin anlamına gelirdi."

"Ben de seni bağırtmayı seviyorum."

İç çekti. "Sonra görüşürüz. Hadi baloya geri dönelim.
Thora'ya seninle döneceğime söz verdim."

"Aşk," dedim dikkatlice. "Bana beni sevdiğini söyledin,
beni emdin, aletim hala dışarıda ve şimdi beni dansa mı
götürmek istiyorsun?"

Omuz silkti ve fermuarımı iliklemeden önce bana
pantolonumu giydirmek için uzandı. "Daha kötüsü de
olabilirdi. Daha kötü olabilirdi.

önce seni dans ettirdim." Ayağa kalktı, bir eliyle saçlarını taradı ve bana ışıltılı bir gülümseme verdi. "Nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem."

Beni Myrdur'un sahiplenilmesini kutlamak için balo salonunun her yerini dolduran insan kalabalığının arasından çekiştirirken elimi sıkıca tuttu.

"Onu getirdim," dedi oturduğu yerden ayağa fırlayan Thora'ya.

"Seni tehdit mi etti?" Nia içkisini yudumlarken eğlenerek sordu. Bana baktıkça gülümsemesi kaybolmaya başladı. "Ah."

Aramızda sarsak bakışlar atan Thora'nın ifadesi endişeli bir hal aldı. "Ne oldu? Ne oldu? Ne gördünüz? Onu gerçekten tehdit mi etti?" Durdu ve orman yeşili gözlerini bana dikti, sonra da kendi kendine başını salladı. "Ah."

"Oh ne?"

Parmağıyla dudağımın köşesine dokundu. "Güzel renk. Cilt tonunuza çok yakışıyor."

"Öyle," dedi Albius, Alastair'le birlikte yavaşça bize doğru ilerlerken. Yüzünde kasvetli bir gülümseme, ama gölgelerinde hüznün vardı. İkimizin önünde eğildi. "İkinizin de giydiği aşkın renginden daha az. Sizi gözetlemek için ağaçların arkasına saklandığını hâlâ hatırlıyorum."

"Biliyor muydun?" Snow gözlerini kocaman açarak sordu.

Yaşlı adam kıkırdadı. "Buraya geldiğinde seni gözetlemesi için Arynth'e girmesine kim izin verdi sanıyorsun?"

Snow biraz şaşırdı. Uzun zaman önce tanıştığımızı inanmakta zorlanması hoşuma gitmişti. "Arynth'teki toplantıda, o zamandan beri onun Gece Kralı olduğunu biliyor muydun? Bu yüzden mi hiçbir şey söylemedin?"

Başını salladı. "Sanırım kadere müdahale etmemem iyi oldu."

Alastair gülerek onun omzunu sıvazladı. "İyi iş çıkardın, Albius. Çok iyiydin. Gençler hissettikleri şeyle çok zor savaşırlar, ama çok şiddetli hissederler." Yaşlı adam Nia'ya bir el uzattı. "Gel küçük tavuk, yaşlı babana bir dans göster. Gerçi kendi ayaklarının üzerinde durman gerekecek ama seni küçüklüğündeki gibi taşıyabilir miyim bilmiyorum."

Nia parlak bir şekilde sırttı ve onun elini tuttu. "Beni hâlâ döndürebilirsin, baba."

Kardeşim sessizce bizi izlediği balkondan çıktı ve Thora'yı dans pistine sürükledi. İkisi de birbirlerine ters ters bakıyor, müziğin yumuşak sesi eşliğinde yavaşça dönerken sıkılmış dişlerinin arasından kelimeler dökülüyordu.

Bana tek kelime etmedi. Bir kelime bile. Astrid Gölü'nden sonraki konuşmamızdan sonra değil. Ona tüm gerçeği söyledikten sonra.

"Benimle dans eder misin?" Pamuk'a sordum ve o da bana başıyla onay verdi.

Neşeli dansa ve zıplayan insanlara rağmen ikimiz de yavaşça sallanırken bana sıkıca sarılmıştı.

bizi çevreliyordu. Altın rengi gözleri kamaşıyor, odadaki herkesin üzerinde şaşkınlıkla geziniyordu. Baktıkça gülümsemesi daha da parlaklaşıyor, kalp atışları daha da hızlanıyordu.

Gözleri sulandığında ve gülümsemesi kaybolduğunda, yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Seni tekrar kaybetmeme izin verme."

"Çok korkuyorum," diye itiraf etti ve kalbim sıkıştı.

Dudaklarımı ona bastırdım çünkü yapabiliyordum, çünkü yapamadığım onca zamandan sonra kalbim parçalanmıştı. "Ben de öyle."

"Geçecek mi?"

"Ben seninle olduğum sürece, aşkım, asla korkma. Tehlike hüküm sürse bile, baban savaş açsa bile, korkmak için zaman olsa bile, korkma. Asla korkma. Çünkü sana gelmek için aşmayacağım kaya, aşmayacağım dağ, aşmayacağım deniz yok. Yalnız değilsiniz. Asla yalnız değilsin. Bir daha asla. Söyle bana," dedim, onu öperek-öpebildiğim için öperek. "Bana bunu bildiğini söyle. En kötü zamanlarda bile korkmayacağını. Söyle bana."

"Korkmayacağım. Korkmayacağım."

Onu tekrar öptüm. "Bana her zaman seninle olacağımı bildiğini ve eğer olmazsam bir yolunu bulacağımı söyle."

"Biliyorum."

"Bana seni ne kadar sevdiğimi bildiğini söyle."

"Biliyorum."

"Söyle bana," diye fısıldadım dudaklarına. "Beni sevdiğini söyle." "Seni seviyorum, Kil."

Gülümsememe engel olamadım. "O zaman evlen benimle, aşkım."

Bir an için şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Zaten öyleyiz. Kağıdı hiç yırtmadım."

Mutluluktan yüzüm acıdı. "Tanrıların önünde. Birlikteliğimizin işaretini taşımak istiyorum. Cennete ya da cehenneme, seninle birlikte ayrılmak istiyorum ve sen ayrıldığında. Bu diyarda senden bir saniye daha fazla kalmayacağım ve tüm yaşamlarımızda seninle olmak istiyorum."

"Sen bir Obscur'sun ve tanrılar benim ne olduğumu biliyor." Başını iki yana salladı. "Bizi kutsamayacaklar."

Kırmızı dudaklarını öptüm. Tanrılar bizi inkâr edemeyeceklerini çok iyi biliyorlardı. "Bana güveniyor musun?"

"İstiyorum."

"O zaman evlen benimle." "Tamam."

"Bu gece."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu gece mi?" "Eğer bir gün daha beklemek zorunda kalırsam-"

Başını iki yana salladı. "Seni daha fazla bekletmeyeceğim."

Bu beni gülümsetti. "Güzel. Herkesi ay bahçelerinde toplayalım."

Başını salladı. "Ben de beyaz bir şeyler giyebilirim."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Kırmızı, seni kırmızıyla istiyorum."

Sen ateşsin, kadın."

Kıkırdadı, geri çekilip kalabalığın arasına d a l a r k e n ben

de Atlas'ı bulmak için Amaris'in yanına gittim.

Herkes ay bahçesinde toplanmış, aşırı heyecanlı Atlas ve Penelope onları çimlerin üzerine serdikleri minderlere oturmaya yönlendirirken kafaları karışmıştı.

Sanki sevincimi biliyorlarmış gibi yıldızlar ön koltuğa oturmuş, gökyüzünü köşe bucak varlıklarıyla donatmışlardı. Ay da gururla dolgun ve ışıltılı duruyordu.

Kar birkaç dakika sonra geldi, saçları çözülmüş ve omuzlarına dökülmüştü, kırmızı ipek ve dantel bir elbise etrafında süzülüyordu. İlk kar gibi, bir yaz günbatımındaki kuzey yıldızı gibi parlıyordu. Çok görkemli ve ilahi. Ay tanrıçasının muşambası onun en iyi eserlerinden birini taşıyarak üzerimizde asılı dursa da, önümde duran şey eşsizdi. Geceye tapan biri olarak doğmuştum ama sonsuza dek ona tapan biri olarak yaşayacak ve ölecektim.

"Bakıyorsun," dedi elini yüzüme doğru uzatarak. "Sertçe. Bana mı bakıyorsun?"

"Tartışıyorum. Hiç dua eden biri olmadım, ama bu yeni keşfettiğim dinim olmalı. Dizlerimin üzerine mi çökmeliyim yoksa bir duayı öpüp atmalı mıyım? Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu ve onun beni kurtardığını inancıma nasıl göstereceğim?"

Gözleri yuvarlandı - parlayan güneşlerime dönüştüler ve tüm karanlığın ortasında aniden çok fazla ışık vardı. "Ona onu sevdiğini söyle. Onu kurtaran şey bu."

Alnımı onunkine yasladım ve sınırsız bir nefes aldım. "Seni seviyorum Pamuk."

"Ve seni seviyorum, Kil."

"Neden buraya gizlice çağrıldığımızı biliyor muyuz?" Mal sordu, bakışları Snow ve benim aramda gidip geliyordu.

Alaric aniden yerinden kalktı ve önce bize sonra da Atlas'a kısa bir bakış attıktan sonra, "Evlenmek istiyorsunuz," dedi.

"Sen ne?" Driada ve Eren aynı anda sordular, diğerleri hala neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Evlenmek istiyoruz," dedi Snow elimi daha sıkı tutarak.

Alaric'in gözleri yaşlarla doldu. "Çocuğu seviyor musun?" Kadın başını salladı. "Çocuğu çok seviyorum."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Yaşlı adam gözlerinden akan yaşlara rağmen gülümsüyordu. Kardeşime döndü. "Duydun mu oğlum? Çok doğru söyledi."

"Bunu sen de duydun, ha?" Ağabeyim kollarını kavuşturarak konuştu. "Az önce küçük olanın kafama çok sert vurduğunu sanıyordum."

Thora kardeşime dikkat bile edemeyecek kadar bunalmıştı, oturduğu yerden fırladı ve kız kardeşinin kollarına uçarak ona sıkıca sarıldı.

Nia da öyle yaptı ve arkadaşı için gözyaşı döktü. "Biliyordum," dedi Pamuk'a sıkıca sarılarak. "Biliyordum. Her zaman biliyordum. Çok mutluyum Pamuk."

"Ben de öyle," diye fısıldadı arkadaşı. "Ben mutluyum, Nia."

Cai onun yanında durdu, isteksiz bir elini başına doğru uzattı ve sonra onu kendine doğru çekti. Tek kelime etmediler. Söylemlerine gerek olduğunu sanmıyorum. Aralarında her zaman böyle olmuştu. Ama folyoya sarılı bir şeker getirdi ve ona uzattı. "Bunları Samira yapıyor."

Snow ağzı açık kaldı, şekerini ondan aldı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü seni başka türlü nasıl mutlu edeceğimi hiç bilmiyordum. Kendini hangi odaya kilitlediysen seni oradan çıkarmak için tek numaram buydu."

"Cai-"

Onun yanağını okşadı ve bana döndü. "Sadece bir tane vardı."

Ama belki de paylaşmayı öğrenmiştir."

Pamuk şekerini çözdü ve ağzına attı. "O kadar ileri gitmeyelim."

Gece sakindi ve bahçe tatlı kokular ve ateşböcekleriyle doluydu. Her türden büyülü halk birleşmemize tanıklık etmek için toplanmış, giysilerimizi parıltılarla kirletmiş ve sessizce Pamuk'un güzelliği hakkında şeker ve tatlı baharat fısıldıyor ve daha önce hiç tanık olmadıkları bir şeyden - iki farklı Aura'nın birleşmesinden - heyecan duyuyorlardı.

Snow ve ben, yıldızlı gökyüzünün altında tamamen açmış olan beyaz çiçeklerin ortasında karşılıklı diz çöktük. Neredeyse... neredeyse rüyamda görebileceğim en acımasız rüyaymış gibi hissediyordum. Neredeyse on beş yıldır sevdiğim kız karşımda duruyordu. Ve o da beni seviyordu. Gözleri parlıyordu

-Çok parlaktılar. Bana bakarak parlıyorlardı. Onlar

yuvarlak ve dolgun, boncuk gibi ve sıcak parladılar, benim için başkaları için parlamadıkları gibi parladılar. Hep hayal ettiğim gibi parlıyorlardı.

Atlas titreyen elleriyle bir tas suyu aramızdan indirdi ve çoğunu çimlerin üzerine dökmeyi başardı. "Tanrıların aynası."

Snow oturduğu yerde kıpırdandı ve suyun yansıtıcı yüzeyine bakarak endişeyle yutkundu.

"Unutma," dedim ellerini sıkıca ellerimde tutarak. "Tek umursadığımız, bizi çoktan kutsamış olmaları."

Başparmakları tenimi yumuşattı. "Yaptık."

Atlas bir adaçayı garni yaktı, acı kokusu rüzgârda yayıldı ve beyaz duman etrafımızda daireler oluşturdu. "Tanrıların habercisi." Eğer duman dalgalanırsa kutsanmış olacaktık ve eğer kaybolursa, tanrılar onaylamadıklarını mühürlemiş olacaktı.

Atlas kekelemeden, yüksek sesle ve net bir şekilde, "Bu gece senin kutsamanı istemek için toplandık," dedi ve göğsüm gururla kabardı. Bugünlerde daha iyi gidiyordu. "Henah'tan doğan Kilian Henrik Castemont ile Krig ve Nubil'den doğan Snowlin Edlynne Castemont'u birleştirmek için."

Snow ona gülümsedi ve genç rahip saçlarının ucuna kadar kızardı. "Birbirinize yemin edecek misiniz, yaşamaya, gelişmeye, sevmeye yemin edecek misiniz? Bir ruha katılmaya ve bu hayatı ve bir sonraki hayatı bir olarak yaşamaya?"

"Yemin ederim," dedim.

"Yemin ederim," diye tekrarladı Snow.

Atlas avuçlarını gökyüzüne kaldırdı, avuçlarına çizilmiş tanrı işaretleri ay ışığıyla temas ettiklerinde altın renginde parlıyordu. Rüzgâr yükseldi, ay çiçeğini salladı, obsidyen saçları etrafında dalgalanarak gecenin harikasına karıştı. "Bu iki ruhu tek bir ruh olarak birleştirmeye, bu yaşamı ve bundan sonraki tüm yaşamları birlikte yaşamaya ve ayrılmaya çağırıyorum. Bu birleşmenin bir olarak işaretlenmesini, iki ruhtan oluşan tek bir ruh olarak sonsuza dek işaretlenmesini istiyorum." Atlas aramızdaki ve etrafımızdaki adaçayı garnisini dumandan görünür bir iz bırakacak şekilde kaldırdı. "Sizi kutsamaya çağırıyorum."

Hepsi nefeslerini tutarken her kalp atışı havada yüksek sesle duyuluyordu. Bekliyorlardı.

Bir rüzgâr dumanı uçurarak gecenin içinde kaybolmasına izin verdi ve Snow'un eli tuttuğum yerden gevşedi. Yüzü düştü ve bakışlarında yumuşak bir şey kaydı - hüzün.

Etrafımızdaki zemin aniden sarsıldı ve bir şey durduğumuz yeri dürttü, yüzeye doğru itti. Etrafımızda düzinelerce beyaz gül sapı teker teker açmaya başladı.

"Ne-" Snow düşüncesini tamamlayamadı çünkü gökyüzü ışıkla aydınlandı. Güneş ayın yanında duruyordu, birbirlerine bakmıyorlardı, birbirlerinin yanında duruyorlardı. Ve sonra kar taneleri bahar rüzgârında hafifçe eserek tenimize değdi. Bahçenin etrafındaki meşaleler birbiri ardına yandı ve ötücü kuşlar tepemizde uçarak tatlı bir melodi mırıldanmaya başladılar.

büyülü halkı heyecan ve neşe içinde döndürdü. Rüya gibi bir şeydi.

"Anne? Sam?" Snow arkama bakarak seslendi ve herkes soluk soluğa döndü.

Gecenin karanlığında yarı yarıya kaybolan iki figür arkamızda duruyordu. Serene ve Sam uzaktan bizi izliyordu, her ikisinin de yüzünde parlak, ağlamaklı bir gülümseme vardı. Ölüm tanrısının hediyesi.

Herkes kendi etrafında döndü, gözyaşları ve dizginlenemeyen mutluluk karışımı bir ses aralarında yankılandı.

"Tanrıların onayı ile sizi evli ilan ediyorum," dedi Atlas. "Bağınızı bir öpücükle mühürleyebilirsiniz."

Karımın yüzünü kavradım ve onu öptüm - telaşsızca. Dünya kadar vaktimiz vardı, bu yüzden o anda onun yumuşaklığını ve sıcaklığını tattım - zambak parfümünün tatlılığını ve gözyaşlarının tuzunu tattım.

Birdenbire gece yeniden gece oldu ve rüzgâr artık soğuk değil, ılık ve yumuşaktı. Sevdikleri artık arkamızda durmuyordu ve meşaleler sönmüştü. Olanlardan geriye kalan tek şey etrafımızda kokulu beyaz yapraklar ve yüzük parmaklarımızın etrafındaki sürünen dikenlerin altın bantlarıydı.

"Ve kutsanmışsınız," dedi Alaric, hayalimizi bozarak ve herkes onun ardından alkışladı, uluyabildiği kadar yüksek sesle tezahürat yaptı, Amaris'te ve gökyüzünde uyuyan her ruhu uyandırdı.

"Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti," dedi Atlas, hâlâ şaşkın görünüyordu.

Snow etrafımızdaki güllere şaşkınlıkla göz kırptı. "Cennetlerini yakmakla tehdit ettiğim için olmalı," dedi yüzünü buruşturarak. "Artık yapabileceğimi bildiğimi biliyorlar."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Yani, birbirimize aşık olduğumuz için bizi kutsamadıklarını mı düşünüyorsun?"

Ağzı açık kaldı. "Hayır." "Hayır mı?"

"Yani, evet."

Başımı geriye eğip ona baktım. "Hm?"

Parlak bir şekilde sırttı ve kollarıma atladı, ikimizi de çimlerin üzerine devirdi ve beni sıkıca kucakladı. "Sonsuza kadar benimsin. Bu hayatta ve sonraki tüm hayatlarda." Geri çekildi ve beni ağılıkla öptü. "Güzel kalçalarına cehennemde güzel bir yer ayarladım. En azından her zaman sıcak olacaksın. Çukurların hemen yanında."

Bu beni kıkırdattı. "Gözeneklerin için de daha iyi. En azından şikayet duymayacağım."

Yanımızda bir boğaz temizlendi ve Snow isteksizce de olsa geri çekildi. Alaric çenesini onun kalçalarındaki ellerime doğrulttu. "Lütfen çocuğumu biraz daha saygılı bir şekilde tutar mısın?"

Snow dudak büktü ve ona ölümcül bir bakış attı. "Diğer tüm saygıdeğer pozisyonları görmelisin-" Hemen bir elimle ağzını kapattım ve Alaric'i ölümcül düşmanım yapmasını engelledim.

"Yapacağım."

Başıyla teşekkür etti ve kıs kıs gülen kardeşimin omzunu sıktı. "Bizi Taren'a mı götüreceksin? Artık hiçbirimizin etrafta istenmediğine dair bir his var içimde."

Mal bana kendini beğenmiş bir bakış attı ve göz kırptı. "Memnuniyetle."

Herkes tebriklerini ilettikten sonra, hepsi teker teker isteksizce ayrıldı.

"Bu benim de işaretim olurdu," dedi Atlas, Astrum liber'i katlayıp titrek bacakları üzerinde durarak. Korkmuş olmalıydı.

Snow onun bileğini tuttu. "Teşekkürler Atlas."

Atlas kızardı ama başını salladı. "Minnettar olacak bir şey yok kraliçem. Bu bir onurdu."

Ona şakacı bir sırıtış attı. "Bana anne demen benim için sorun değil."

Genç rahip iç çekti. "Çocukluk hatalarım benden önce geldi."

Snow omuz silkti. "Eğer ona bu ismi verecek kadar güvende hissediyorsan, o zaman bu bir hata değildi. Ailelerimizi kendimiz kurarız genç Atlas, onların içinde doğmayız. Kan kandır, tıpkı sidiğin sidik olduğu gibi, sadece abartılan başka bir vücut sıvısı."

Omzunu sıktım. "Bana böyle seslenmen beni çok gururlandırdı. Sana her zaman utanmamamı söyledim."

Yanakları kızardı ve önce onun sonra da benim önümde eğildi. "İkinize de en iyi dileklerimi sunuyorum."

"İyi geceler, Atlas."

Bir an için ona göz kırptı. "İyi... geceler, sanırım."

O gittikten bir saniye sonra kollarıma atladı ve ikimizi de tekrar yere devirdi.

Dudakları, öpücükleri, dili ve dişleriyle odamıza kadar bana işkence etmişti, ta ki sikim pantolonumun içine sıkışıp ağrıyana kadar.

"Benim küçük kediciğim," dedim, bizi odaya geri götürürken bir parmak eklemimi yanağında gezdirdim. "Karım ne istiyor?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Kocanın seni becermesini istiyor musun?" Kadın başını salladı.

"Şu sözü hatırlıyor musun, aşkım?" Onu duvara doğru iterek sordum.

"Belli belirsiz."

Bu kadını. Ağzını ağızıma aldım, tadına bakmak için yalvardım. Ve şimdi o tamamen benim ve tatmam içindi. Açlık pınarını bulmuştum ve sadece ondan beslenmeye ihtiyacım vardı. Elim aramızda kayarak bacaklarının arasını kavradı, parmaklarım amının etrafında dolaştı. "Kahretsin aşkım, güzel bağcıklarını ıslatmışsın."

Şişmiş memesini okşayıp parmaklarımın arasına sıkıştırdığımda inledi. "Ben... Ben oynamak istemiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hayır mı?"

Kalçalarını benimkilere sürttü. "Becer beni, olur mu?" Elimi çekip bacaklarının arasına bir tokat attığımda dudakları nefes nefese kaldı. "Lütfen, yani, lütfen."

"Amin benim için yalvarıyor mu?" Başını salladı ve parmaklarım iç çamaşırının dikişiyile oynadı, sonra ben onları çekiştirerek kopardım. "Benim için ağlıyor mu?" Tekrar başını salladı ve iki parmağımı girişinden aşağı kaydırduğımda biraz sarsıldı. "Bana gerçeği söylediğinde sikim biraz daha sertleşiyor." Ağzım bir sırtışa dönüştü ve gözlerini devirdi. Bir şaplak daha. "Onları tekrar yuvarlayacağın tek zaman ben senin içindeyken olacak," dedim, bir elimle pantolonumu çözdüm, sikimi avuçladım ve ıslak amının içine kaydırdım.

Bir nefes çekti, başı geriye düştü ve sıcak kasları etrafımda sıkılaşıp beni daha da içine çektiğinde inledim. Onunla acele etmeyecektim ama beni kolayca içine alabilecek kadar ıslaktı, bu yüzden kendimi tutmadım.

Kollarını boynuma doladı ve ben de tekrar derinlere sokarak geri çektim. İnlemeleri ve onaylayan sızlanmaları odayı doldurduğunda, onu becermeye başladım. Daha hızlı ve daha sert, birleşmemizin sesi daha da yükselene kadar ona vurdum.

Evet. Lanet olsun. Çok güzel. Ve hepsi benim.

Hepsi. Benimkini.

Bu hayatta ve bundan sonraki her hayatta.

Elim göğsüne ve boynuna kaydı, parmaklarım ince boğazını sararken ağzımı onunkine indirdim ve içine girdim. Kalp atışları göğsüme çarpıyor ve ben onu kendime bağlarken kendi kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu. Uzuvarımız birbirine karışmış, her dokunuşum talepkâr ve sert bir hal almıştı, dişleri boynuma batıyordu, ben onu işaretlerken o da beni işaretliyordu.

Onu öpebildiğim için öptüm. Ağzımın içinde inledi, göğsü kekeleyordu, tırnakları sırtımı kazıyordu. "Kilian, daha sert," Kalçaları bir an için etrafımda sıkıştı, sıkı ve ağzındaki ismim aynı anda emir, yakarış, ıstırap ve yüceltme dolu bir ilahiye dönüştü. Büyü etrafımda sıçradı ve ince bir gölge dalını vücudunun etrafına ve uyluklarının tepesine yönlendirerek o hassas sinir demetini sıyırdım ve vücudu tutuşumda biraz sarsıldı.

Tatlı inlemeleri çok lezzetliydi. Onları dilimin etrafında tattım ve tüm o sesli harfleri yedim. Onlara o kadar açtım ki, sadece daha yüksek sesle ve daha dolgun olduklarını duyabilmek için horozumu acımasızca içine soktum. Kendi boşalması boyunca onu becerdim, kendi boşalmam onun içinde patlayıp dökülürken onun zevkini sürdüm. Öforikti. Sikimin etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissediyor, ben onun içini boşalmamla doldururken etrafımda zevkle titreşiyordu. "Cehennem kediciğim amını doldurduğumda çok kibar ve sessiz. Belki de her zaman içine gömülü kalmalıyım."

Güzel saçları yüzüne dökülmüştü, ter damlacıkları şakaklarında boncuklanırken dışarıdaki gök gürültüsü gibi nefes alıyordu. Alttaki dolgun dudağını ısırды ve bana bir gülümseme fırlattı. "Konuşacak fazla yerim yok."

"Bir dahaki sefere daha yavaş gideceğim. Ben seni becerirken ne söyleyeceğini merak ediyorum."

"Bir konuşma hazırlayacağım," dedi kalçalarını oynatarak ve sikim onun içinde biraz daha derine kaydığında tısladım.

O şımarık ağzını öptüm. "Sikime bir övgü olsa iyi olur."

Banyoya kadar yol boyunca güldü, bu konuda her türlü çılgınlığı dizelere dökmeye çalıştı. Benim kız şair değildi ve bu kesindi.

İkimizi banyoda ıslattıktan, ona benim hakkımda duymak istediğı her türlü hikayeyi anlattıktan, onu besledikten ve asla yeterince uzun görünmeyen uzun bir sonsuzluk boyunca ona baktıktan sonra, onu tekrar aldım ve sonra bana üçüncü kez uzun ve yavaş bir şekilde bindi.

Bir süre öylece yattık, parmakları saçlarımdaydı, benimkiler de teninde geziniyordu.

"Seni tutmak istiyorum, Kil."

"Korkarım sonsuza kadar benimle kalacaksın."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

SIDERUS

SNOWLIN

parlak ve sıcaktı. Çoğunlukla o soğukta içimde kalp dediğim yer. Ya da belki de büyük bir Adam beni göğsüne o kadar sıkı sarmıştı ki terlemeye başlamıştım.

Son bir saat boyunca yüzük parmağımdaki altın dövmeye baktım; yarı şaşkın yarı sırtarak. Kutsanmıştık. Gökler ve tanrılar bile bize karşı olan her şeye rağmen birlikte olmamızı onaylamıştı.

Kilian sanki bir şeyler karalıyormuş gibi parmağını karnımın üzerinde gezdirdi.

Yarı yarıya ona döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

Yüzüme bir düzine öpücük bıraktı. "İsimler."

"Kimin?"

Sırtışı aptalca gülünçtü. "İçine koyacağım onca bebek arasında."

Oh. Bu düşünce ayak parmaklarımda kıvrılmasına neden oldu. Hiç kendi ailemize sahip olabilecek miydik? Olduğumuz şeyle mi? "Will

onları bana yedirir misin?"

Kıkırdadı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Eğer beni yutmaya devam edersen, evet."

Dirseğimi geri atarak karnına vurdum ve sanki gerçekten canını yakmışım gibi inledi. "Birkaç tane vardı. Tam olarak kaç tane olmasını bekliyorsun?"

"Sekiz."

Hızla döndüm. "Sekiz çocuk doğurmamı mı istiyorsun?"

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, gümüş rengi gözleri her bir parçamı içine çekti. "Evlat edinebiliriz."

Dudağımı çiğnedim ve o da başparmağıyla dişlerimdeki kanayan eti çekti. "Söyle bana. Beni karanlıkta bırakma. Seni endişelendiren her şeyi anlat bana."

"Berbat bir anne olurdum. Bir çocuğun benim gibi büyümesini istemezdim. Ama sen," dedim parmaklarımın ucuyla yüzüne dokunarak, "harika bir baba olurdun. Sırf senin tarafından sevilerek büyüyeblsinler diye o sekiz çocuğa sahip olmak isterdim."

"Benim seni nasıl gördüğümü ve başkalarının seni nasıl tanıdığını anlaman için dünya kadar vaktimiz var Pamuk. Kendin hakkında hiç görmediğin ve bilmediğin şeyleri sana göstermem için dünya kadar vaktimiz var. Keşke benim gördüklerimi görebilseydin. Belki sen de kendine aşık olurdun. Ben de senin kendine aşık olmanı istiyorum. Olduğunuz kişiyi benim sevdiğim gibi, ailenizin sevdiği gibi sevmenizi. Korkunç kelimesini, benim gibi bir kadın için asla kullanmamamı dilerim."

benim için en görkemlisidir." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. "Hadi gidip sana düzgün bir yemek yedirelim. Eğer miden bana bir kez daha hırlarsa ben de ona hırlarım."

Ayağımı omzuna vurdum ve o da kıkırdadı.

Bana sırtını döndüğü anda nefesim kesildi ve bir elim ağzıma kapandı. "Kil?"

Kafası karışmış bir halde bana döndü, güzel yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sorun nedir, aşkım?"

Korku midemi doldurdu ve neredeyse midemin bulandığını hissettim. "Neden Keres'in işaretini taşıyorsun?"

Omzuna, ölüm muhafızının küçük siyah işaretine baktı ve sonra tamamen hareketsiz kaldı.

"Cevap ver bana," dedim, ayağa kalkıp kucağına sürünerek. Başımı salladım, olamazdı, yanılıyor olmalıydım.

"Sen öldün." Gözümden bir damla yaş süzüldü, sonra bir tane daha. "Sen öldün." Aman Tanrım. Aman Tanrım. Hayır.

Vücudumdaki tüm hisler panik tarafından ele geçirilmişti - beni havasız bırakan kalın bir panik. "Artık buradayım," dedi,

gözyaşlarımı öpmek için eğilerek. "Bunların hepsi benim suçum," diyerek ondan uzaklaştım.

ondan uzakta. "Bunların hepsi benim suçum." Duvarlar aniden çok yakınıma gelip üzerime kapandı ve nefes alamadım. Ta ki onun kollarına geri dönene ve dönen dünyamı düzeltene kadar.

Beni göğsüne bastırdı. "Şşşt. Aşkım, Pamuk, aç gözlerini." Beni baş döndürücü bir şekilde öptükten sonra, "Burada değil miyim?" diye mırıldandı.

"Öylesin."

"Başka bir şeyin önemi var mı?"

"Kil-"

"Bir şeyin önemi var mı, kalbim?"

"Hayır. Hayır, değil." Etti. Öyleydi. Ama onun burada olmasına daha fazla soru sormayacak kadar minnettardım. O ölmüştü. Kilian ölmüştü.

Kalenin arka bahçelerine doğru ilerlerken Kilian elimi sıkıca kavradı.

"Biliyorsun, beni biraz daha az sıkı tutarsan yok olmam."

"Öyle de yapabilirsin," dedi, ama yine de Sesinde bir parça eğlence vardı.

"Şimdiden sana yapıştı mı?" Mal sandalyesinde arkasına yaslanıp elmasını kemirirken, biz masaya otururken gözlerini bize dikerek sordu. Asterin Gölü'nden beri sessizdi - kardeşi onun için duyduğu sürekli endişenin ötesinde endişeleniyordu.

"Senin için tuhaf olmalı Malik," dedi kız kardeşim, bir yandan tostunu çiğnerken bir yandan da bir tür şiir okuyordu. "Bir kadının elini tutmak. Bir kadının elinin dolandığı tek yer muhtemelen senin-"

"Rora," diye seslendi Eren, gözlerini küçük kardeşimize dikmişti. Bir elini gözlerine sürerek iç çekti. "Sizden bir tane daha olmasın."

Driada elinin tersini ağzına götürdü ve gözyaşları içinde güldü.

"Siz Skycard'larla asla sıkıcı bir an yaşamazsınız," dedi Mal. "Ama evet, çok haklısın. Ne kadar çok o kadar iyi."

Kız kardeşim irkildi. "Beni öğürtüyorsun."

Mal yavaşça çiğnedi. "Eğer kibarca sorarsan."

Kıkırdamaya başlamıştım ama kocamın kaşlarının çatılması ve Thora'nın bakışları tepkimi düzeltmemi sağladı.

"Ee," diye sordu Mal, "mutlu evli çift nasıl? Yorgunluk dışında tabii ki, tuhaf bir şekilde ikiniz de oldukça dinç görünüyorsunuz. Kardeşim bu yaşta dinçliğini kaybetti mi?"

Kilian ona saf buz gibi baktı ama küçük kardeş bundan rahatsız olmadı.

"Eğer sen bana söylersen, ben de sana söylerim," dedim.

Önce annesine sonra da Thora'ya baktı ve bana aptalca bir sırıtış attı. "İyi oynadın."

Driada yine güldü ama bu sefer neredeyse kaburgalarını yırtacak kadar sert bir öksürüğe dönüştü.

Bir mendil aldı ve ağzından damlayan kanı temizledikten sonra nefes alış veriş normalleşene kadar bir avucunu göğsüne dayadı. "Daha iyi misin?"

"Çok," dedi Driada, elini okşayarak ve endişemizi dağıtmak istercesine hepimize küçük bir gülümseme verdi. "Lütfen yiyin, yemeğinizi mahvetmeme izin vermeyin."

Ona verdiğim kolye soluk gri bir renge dönüşmüştü. Bu daha önce hiç olmamıştı. İyileşmiyordu. Kilian'ın ağrısını neredeyse hissedebiliyordum.

Kendiminkini, ilgisinin azalması kalbimi daha da kırdı.

Gitmek için ayağa kalktığında Mal'ın yüzü asıktı. Kız kardeşim bir elini bileğine dolayarak onu durdurdu. "Otur, Malik. Henüz bitirmedin."

Birbirlerine sanki bilerek bakmamaya çalışıyorlarmış gibi bakmıyorlardı.

Eli kız kardeşimin elinin arasından geçti ve yemin ederim ikisi de hafifçe irkildi. İkisi arasında neler olduğunu, birbirlerine nasıl güvendiklerini ya da kız kardeşim söyledikten sonra Mal'ın neden oturup yemeğini yemeye devam ettiğini bilmiyorum. Ama ikisi arasında bir şeyler vardı.

Meraklarına rağmen masadaki diğer herkes de öyle düşünüyordu.

Sonbahar Kraliçesi Kilian'ın bahçesinin ortasında bekliyordu, dikkatini baharın çalıları kutsadığı renk örtüsüne vermişti. Başını bize doğru eğdi, gözleri yüzük parmağındaki altın dövmenin üzerindeydi. "Tebrik ederim," dedi cebinden küçük bir tohum çıkararak. "Bir düğün hediyesi."

Onunla küçük şey arasında göz kırptım. "İşte bu yüzden size cömertlik şarkıları söylüyorlar."

Tohumu toprağa bırakıp bir avucunu üzerine koyduğunda tepkisi bir kâğıt kadar boştu. Birkaç saniye içinde, küçük yeşil bir filiz

ve birkaç metre yukarıya doğru yükseldi. Gövdesi kalınlaştı, birkaç dal filizlenen yapraklar ve beyaz çiçekler boyunca uzandı ve ağaç sanki onlarca yıldır oradaymış gibi dimdik durdu.

"Limon çiçeği," dedim elimi limon çiçekleriyle **d o l u** bir dala doğru kaldırarak.

Başını salladı. "Sonsuza kadar böyle kalacak. İster kış ister bahar olsun, her zaman beyaz çiçek açacak."

Kilian ağaca bakarken kafası karışmış gibiydi. "Neden özellikle bu?"

"Hanai'de, yaralandığın zaman, bana bunun en sevdiği şey olduğunu söyledi."

Gözleri benimkileri bulduğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hanai, ha?"

"Daha önce," dedim ve gülümsemesi kocaman bir sırtışı dönüşü.

Moriko boğazını temizledi. "Kötü haberlerle geldim."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SALUM

SNOWLIN

W Hepimiz Dardanes haritasının üzerinde durduk. "Yaklaşık dört düzine Zanaatkâr," dedi Elias. "Bu da sadece Tenebrose duvarları içinde sayıldı. Kimsenin kaleye yaklaşmasına izin verilmiyor. Hizmetkârların söylediğine göre Zanaatkâr odalarına her türlü malzeme yüklenmiş. İksirler, şifalı bitkiler, mobilyalar, silahlar." Parmağını kuzeydeki savaş kamplarının konuşlandığı Modr'a doğru hareket ettirdi. "Freya, casusların canavar görüldüğünü bildirdiği haberini gönderdi. Bitmek bilmeyen canavar görüntüleri."

Kilian parmağıyla masaya vurarak, "Zanaatkârlar, Melanthe'nin tek başına yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde onları yaratmasına yardım ediyor," dedi. "Silas onları nasıl kontrol edebiliyor?"

Elias cebinden bir şey çıkardı, bir düdük mü? "Bunun için bir askere bir altın ödedim. Moregan'ın her seferinde yanında bir tane bulundurduğunu söyledi. Onların ve benim tahminim bu yönde."

"Ouht," dedi Visha Borsich dilinde. "Cane'leri ve Wrath'ları böyle eğitiriz. Yaşlı bir Crafter, kraliçe ötücü kuşun sürüsüne seslenişini incelemiş ve diğer türlere uyması için taklit etmiş. Bir alfanın çağrısı gibi - buna ouht denir."

"Akıllıca," diye mırıldandı Mal. "Bunu nasıl öğreneceğiz? Demek istediğim, onlarla savaşacak silahlara sahip değiliz. Snow ve Kilian hariç."

"Ve biz," dedi Eren. "Benim ve Thora'nın büyüğü hâlâ ilahi. Onları öldürebilir. Silas'ın silahı olmayabiliriz ama yine de bir silah haline getirilebiliriz."

"On yıldır sihrini kullanmadın Eren, yani ben hâlâ bir silahım," dedi Thora, gözlerini Taren'in boyuna dikerek ve oda biraz gerildi.

"Zaman bunun kullanılmasını gerektiriyor, Rora. Kullanacağım."

Kız kardeşimiz omzunun üzerinden ona baktı, yavaşça gözlerini kırıştırdı, ama hiçbir şey söylemedi, sadece açık balkona doğru döndü ve korkusuzca aşağıya baktı.

"Elimizde kutsanmamış metal var," dedi Oryn odanın uzak köşesinden. "Sadece bir demirciye ve bir sfenksin kalbine ihtiyacımız var."

Kilian bir elini gözlerinde gezdirdi. "Silas'ın bir kalbi var. Bir orduya yetecek kadar büyük bir kalp bulmak için en iyi şansımız bir yeraltı pazarı. Ama yine de birinin onu satacağından şüpheliyim. Hiçbir para sahip olunan güce değmez."

"Onunkini çalabiliriz," dedi Nia ve yüzünü buruşturdu. "O kaleyi üç ay boyunca sakladım ve inceledim. Her köşesini biliyorum."

Hem Kilian hem de ben aynı anda "Çok tehlikeli," dedik.

"Ayrıca," dedi Eren, "babam bunları kale arazisine yakın bir yerde tutacak kadar aptaldır. Muhtemelen her şeyi Tenebrose'dan uzağa saklamıştır. Ve sarayındaki hiçbir lorda güvenmediğini düşünürsek, hiçbirinin Isjord'da olmadığını söyleyebilirim."

"Haklısın," dedi Kilian. "Demirci ustalarının olduğu yerde saklıyor olmalı."

Elias başını salladı. "Muhtemelen savaş kamplarından birinde, çünkü metal oraya teslim ediliyordu."

"Hangi savaş kampı?" diye sordum. "Seraphim."

"Mantıklı," diye onayladı Kilian.

"Eğer saldıramazsak, ya kampların içine gizlice bir casus sokarsak?" Cai sordu.

Elias başını salladı. "Bir kaptanın bile üç milden fazla yaklaşması imkânsız. Devriyeler her yerde av köpeği gibi. Peçeler her çadırı çevreliyor. Ve içine girmek için doğru düzgün bir onay alamazsınız."

"Renick," dedim, "o bizim için getirecek. Bir asker seç Elias, ona talimat ver ve ben de uygun doğrulamayı alayım."

"Eldmoor konusunda ne yapacağız?" Nia sordu. "Eğer Urinthia Silas'la çalışıyorsa, bu kaybedilmiş bir savaş demektir."

Visha ayağa kalktı. "Annem Silas'a asla yardım etmezdi. Ve bunu inanarak söylüyorum."

"Silas için bir şeyler yaptığı kesin, V," dedi Elias. "Kızıl Meclis bu kadar çok kız kardeşinin ve

Tanrınızın bir zamanlar sizi cezalandırdığı canavarları yaratmasına yardım edecek kardeşler mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Crafter, gözlerini haritaya indirerek. "Eldmoor'dan nesiller boyu sürgün edilirler." Parmakları boncuklu bileziklerini karıştırdı. "Peki ya onunla temas kurması için birini göndersek? Onu gözetlemek için değil. Ona bir pazarlık teklif etsek. Annem önce düşünmeden birine asla hayır demezdi. Reddetmeden önce şartları duymak ilkel içgüdülerimizde var."

Nia başını salladı. "Ben gideceğim. Son üç ayımı Asra'da, Kızıl Meclis'i ve etrafındaki perdeyi inceleyerek geçirdim. İnsanları, sokakları, perdenin etrafındaki yolları ve onu zayıflatmak için mavi girdabı nereye yerleştirdiğimi biliyorum - şimdiye kadar etkisini göstermiş olmalıydı."

Kilian ve ben aynı anda "Çok tehlikeli," dedik ve arkadaşım bize kaşlarını çattı.

Cai başını salladı. "İçeri girmeyi başarsanız bile, cadıların sizi kafesteki bir kuşa dönüştürmeden önce söyleyeceklerinizi dinleme ihtimali çok zayıf."

"O zaman ben de onunla gideceğim," dedi Mal. "Urinthia beni tanıyor ve Kızıl Meclis'in çoğu da öyle. Ben de Eldmoor'u tanıyorum."

"Sonra ne olacak?" Cai kalçasını masaya yaslayarak sordu. "Büyük Bakire'yi Silas'la çalışmamaya mı ikna edeceğiz? Sanki bu birinin yapabileceği bir şeymiş gibi."

"Urinthia ve ben yıllardır birlikte çalışıyoruz," dedi Kilian. "Babam onun on dört yıl önce bu pozisyonu almasına yardım etti."

yıllar önce. Söyleyeceklerimizi dinlemek için yeterli sebebi olacaktır."

Arkadaşım hepimize kaşlarını kaldırdı. "Peki ona nasıl bir anlaşma öneriyoruz?"

Dikkatim en üstteki sandalyede kendini sıkıca toplayan ve sessiz kalan Visha'ya gitti. "Beni kullanabilirsin," dedi sessizce. "Onun dikkatini çekmek için benimle pazarlık yap. Silas'a karşı verdiği desteğe karşılık benimle bir anlaşma yap."

"Hayır," dedim. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Penelope son üç saattir sessizce oturduğu yerden kalkarak, "Ne dersin?" diye başladı. "Bir sırrı pazarlık ediyorsun. Babamın sırrını. Benimle."

Hepimiz bir ağızdan "Hayır," dedik ve küçük havuç şaşkınlıktan bir adım geri çekildi.

"Sen hem kan hem de hak bakımından bir Delcour'sun," dedim. "Bu şu demek-"

"Benim Büyük Bakire pozisyonumu alacak ve karanlık tanrının pazarlığını yerine getirmiş olacaksın," diye bitirdi Visha.

"Ben kabul etmedikçe olmaz," dedi cesurca. "Urinthia'ya onunla buluşacağımı söyle. Kabul edeceğimden değil. Beni zorlayamaz, bunu okumuştum. Büyük Bakire olmak için kutsal bir yemin etmek gerekir ki ben sadece kanımla değil, seçimimle de böyle olacağıma yemin ediyorum. Anlaşma ve buluşmamız bize onunla biraz konuşma zemini sağlayacaktır."

Ağzım biraz açıldı. "Yerden konuşmak mı? Tüm bunları öğrenmeye ne zaman başladın?"

Gururla çenesini kaldırdı. "Yaşlı, kötü seninle ne kadar zaman geçirdiğimi unutuyorsun. Usta pazarlıkçının kendisinden bir iki şey öğrendim."

"Pekala, küçük havuç."

Nia başını sallayarak, "Her şey ayarlandı," dedi. "Mal ve ben Eldmoor'a gideceğiz."

Kilian kollarımda yeniden uykuya dalmıştı, başını göğsüme bastırmıştı, beni o kadar sıkı kavramıştı ki neredeyse nefes almakta zorlanıyordum. Sarılmayı seviyordum ama ona sarılmayı daha da çok seviyordum. Etrafımızda o kadar çok şey oluyordu ki, ilgilenmemiz gereken o kadar çok şey vardı ki, birbirimizi görmek için neredeyse hiç zamanımız olmuyordu. Ama o çok yorgundu, o kadar yorgundu ki neredeyse anında uykuya dalmıştı.

Yavaşça elinden kurtuldum ve ayağa kalktım. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra bornozumu giyip çatıya çıktım ve orada kalp atışlarının hafif bir uğultusunu hissettim.

Alaric geniş terasın kenarında oturmuş, beyaz bir duman soluyup veriyordu. Beni görür görmez elindeki sigara kutusunu kalenin yüksekliğinden aşağı fırlattı ve ceketinin tozunu aldı. Tenekenin kayaya çarptığı aşağıdaki vadide bir çingirak sesi yankılandı ve irkildi.

"Çok geç ihtiyar, karanfil kokuyorsun," dedim yanına yerleşerek. Ancak o zaman gözlerindeki kızarıklığı ve avucunda tuttuğu şeyi -Sam'in güneş taşı kolyesini- fark ettim.

Yumruğunu kapadı ve iç çekti. "Gün doğumunu beklemek için bundan daha iyi bir zaman olamaz diye düşündüm."

Kendimi sıkıca topladım, çenemi dizlerime yasladım ve Taren dağlarının üzerinden yükselen ince bronz güneş ışığı şeridine baktım. "Keşke burada olsaydı."

"Öyle," dedi kolyeye bakarak, gözyaşları sakalından aşağı süzülürken. "Bazen onu esintide hissediyorum. Belki deliriyorum, belki hissettiklerim yaşlanmayla birlikte geliyor, ama yemin ederim evlat, onu hep yakınımnda hissediyorum."

"Neden onu hissedemiyorum?" Mırıldandım. "Benden nefret mi ediyor Ric?"

"Kimseden nefret etmezdi, hele senden hiç." Yaşlı adam parmak eklemlerini çeneme vurdu. "Adamı parmaklarının arasına almıştın. Sana tapıyordu."

"Benim yüzümden öldü."

"O sizin için öldü. Daha iyi bir dünya için." "Bir hiç uğruna ölebilirdi."

"Doğru olanı yapıyorsun, evlat."

"Değilim," dedim dürüstçe, sonunda kendi kararımın ağırlığını açıkta taşıyarak. "On üç yıl önce o gece her şeyini kaybeden kız için değil. On üç uzun yıl boyunca onu yıkım ve misilleme düşünceleriyle canlı tuttum. O açlıktan ölmekten başka bir şey istemezken ben onu şiddet ve kanla besledim. Hâlâ bunu istiyor Ric. Sanırım onun ölmesine izin vermeliyim ki

verdiğim karar. Onu gömmeliyim ki intikamını alamadığım için acı çektiğini görmeyeyim."

Ayağa kalktığımda Alaric elimi tuttu. "Benimle güneşin doğuşunu izle."

"Yapamam. Sevmeme ve seilmeme rağmen kalbimde hala nefret var. Ve bu asla geçmeyebilir." Yükselen gün batımına baktım ve eflatun ile mercanın yüzeyine gülümsedim. "Her zamanki gibi güzelsin Sam."

Yatak odamıza döndüğümde Kilian biraz kıpırdanarak uyandı ve göz kapaklarındaki ağır uykuyu kırıştırdı. "Ne oldu, aşkım?" diye sordu, nazik bir elini yanağıma koyarak.

Ona söylemek yerine yüzümü omzunun kıvrımlarına gömdüm ve baharın kokusunu içime çektim. "Seni özledim." Belki de onu gömmeme hiç gerek yoktu. Belki de o gölde onu kendi kendine ölecek kadar yaralamıştım.

Yüzümü kaldırdı ve o her şeyi bilen gözleriyle bana baktı. "Seni yine mi kaybettim?"

"Hayır, sen beni buldun. Beni her zaman buldun."

"O zaman söyle bana. Benim de ağrım olsun. Senden farklı bir şey hissetmek istemiyorum."

Başımı salladım. "Geçecek. Eminim geçecek."

Ne demek istediğimi biliyordu. Her kelimemin ne anlama geldiğini biliyordu. "Affet beni."

"Bu senin hatan değil."

"Her zaman benim hatamdı. Her zaman." **B**eni yavaşça öptü, tadıma baktı, tadını çıkardı. "Her zaman. Her zaman

ol."

"O bahçeye ben geldim, sen değil."

"Ama sana aşık olan benim."

Benim gülümsemem parlaktı ve o da benimkini taklit etti.

"Benim gümüş gözlü oğlum."

"Benim eşim olan küçük hanımım. Her zaman benim her şeyim olduğun anı hatırlamanı umdum."

"Hatırlıyorum." Dünyanın, bu adama karşı hissettiğim renk için fazla solgun olduğunu fark ettim. Dünya, kalbimi hissedebileceğimi bile bilmediğim duygularla bu kadar sıkı bir şekilde doldurması için çok boştu. Dünya, o bana baktığında, bana gülümsediğinde ne kadar parladığını göremeyecek kadar sönüktü. Ve dünya, onun bana karşı hissettiği sıcaklığın, içimde yarattığı sıcaklığın yanında çok soğuktu.

Belki de onu gömmek zorunda değildim. Belki de bana hediye ettiği onca şeyin altında kendini gömmüştü. Belki de o kızın tüm bunları hissetmeye ihtiyacı vardı. Belki de bunu istemiş ama kendini inkâr etmişti.

Parmakları yüzümde nazikçe duruyordu. "Yine gitmişsin." "Ben buradayım."

BÖLÜM
¥E SAĞ

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARMEN

SNOWLIN

TMyrdur'da garip bir sakinlik vardı. babamla pazarlık yaptım- yemin ettikten sonra ve Olympia'ya ait olan topraklar. Tenimi okşayan esinti yumuşak ve tatlıydı. Elma, yağmur ve huzurun en yumuşak kokusunu taşıyordu. Foglingler artık hiçbir yerde görülmüyordu ve ben de onların acı çeken ruhlarının nihayet huzur bulduğunu ve tıpkı eskiden harabelerde dolaşan ruhlar gibi cennete gitmek üzere bu toprakları terk ettiklerini düşünmekten hoşlanıyordum.

Cai eğildi ve yerden bir şey kopardı. Son zamanlarda her kayada, vadide ve tarlada filizlenen minik bir anemon. Gülümsemesi kocaman ve gülünçtü; zümrüt bakışlarında hayalini kurduğu geleceği görebiliyordum.

Eski Olympia'da hayat yeniden yeşermeye başlamıştı ve Valda'dan asayı aldığımdan beri tek bir Isjordan askeri adım atmamıştı. Acaba babam

Asa mı? Eski güzel yöntemlerle savaş mı açacaktı? Ne de olsa lütuf ondaydı. Savaşın ta kendisi olmak onun kanında vardı. Ama sonra, ben de öyleydim. Ve bu unutulmaz sessizlik, tüm şiddetli fırtınalardan daha gürültülüydü.

Eren, Cai'nin yanına geldi ve mor çiçeği ondan aldı, narin şeyi ve arkadaşımın tepkisini inceledi. "Mutluluğunu var olan en tuhaf şeylere veriyorsun."

Kardeşıme döndü, çenesinden tuttu ve onu öptü. Ve aptal ben bunun burada biteceğini düşündüm. Onu duvara yaslayıp elini gizlice belinden aşağıya indirmeye başladığında kaçtım. Bu görmeden de yaşayabileceğim bir şeydi.

Albius şehre bakan kırık dökük bir terasta duruyordu. "Ölümümden sonra da taşıyacağım pişmanlık," diye iç geçirdi acı dolu bir sesle. "O gece babanı durdurabilirdik. En azından deneyebilirdik. Ama Olympia'ya girmesine, anneni çalmasına ve diyarın gördüğü en büyük krallıklardan birini mahvetmesine izin verdik." Bana döndü, her zaman yaptığı gibi bana baktı - birisinin bana gösterdiği en büyük saygıyla. "Kader garip ve dürüst olmayan yollarla işler. Her zaman bizden yana olmaz ama biz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırız. Sen bu çürümüş kaderin en iyisisin. Isjord'un kaderindeki bazı iyilikleri geri getirmek için büyük çaba sarf edeceğine inanıyorum."

Şu anda aklımdan geçen düşünceler şiddet ve kandan başka bir şey değildi. Ayaklarımın altında hiç çiçek açmamıştı. Isjord'da hiçbir bahçe dikmek niyetinde değildim.

En azından çiçekli bir tane. "Niyetimin asla böyle olmadığını bildiğin halde hep böyle düşündün."

"İnancım vardı, Elding kraliçesi. Her zaman inancım vardı." Kendi kendine gülümsedi. "Kendi inancım Creda öldükten sonra bile inancım vardı. Karım ondan sonra uzun süre yaşamamı istedi. Onun peşinden gitmeyeceğime dair bana yemin ettirdi. Kalacağımıza ve Isjord'un, topraklarımızın, her zaman olması gerektiği gibi, kış cenneti haline geldiğini göreceğime dair yemin ettim." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu yaşlı adama bir iyilik yap ve sevdiğime kavuşmama izin ver."

"Söz veremem." Isjord'u kış cehennemine çevirmeyi planlarken olmaz.

Başını iki yana salladı. "Söz vermemeyi dilerim, balkabağım. Her zaman biri ya da diğeri hayal kırıklığına uğrar. Ama gökyüzünün şu anda parladığı gibi parlamasını diliyorum. Parlamak için bir neden bulduğunda, asla donuk olmak istemeyeceksin." Elimi okşadı ve derin bir nefes alarak uzaklara, Hollow Sea kayalıklarına doğru baktı. "Baban sessizleşti. Sessiz olması iyiye işaret değildir. Bir yılan her zaman avı dinlenirken saldırır."

"Pazarlık," dedim. "Bunu kullanmaktan çekinmeyeceğim." Mahkemedeki sadakatinden bahsetmiyordum. Pazarlık dediğimde, babamı incitmekten daha fazla zarar verecektim. Benimle pazarlık yapanların her biri hayatlarından ve sadakatlerinden daha fazlasına imza atmışlardı. Eğer ateş olacaksam, en parlak halimle yanabilirdim.

Başını salladı, titrek bir elini koluna dokundurdu. "Duvarlar öyle ya da böyle yıkılacaktı. Barışla ya da ateşle, hepsi bir gün yıkılacaktı."

Ve belki de Albius haklıydı.

Highwall kulesine vardığımda Kilian ve Thora çoktan oradaydı. İkisi de yan yana durmuş, kollarını kavuşturmuş, önlerinde oturan kadına bakarken yüzlerinde buz gibi bir ifade vardı.

Kocam donmuş halinden sıyrıldı ve dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce kısa bir süreliğine beni kollarının arasına almak için döndü. Kısa ve hızlıydı ama ihtiyacım olan tek şeydi.

-Ruhumun hayatla dolması için gereken tek şey. "Kapıya geldi, seni görmek istiyordu. Birbirinizi tanıdığınızı söyledi."

Biliyor musun?

Kadın gözlerini bana dikti ve başını eğdi. "Tekrar karşılaştık," dedi yumuşak bir sesle. "Snowlin."

Küçümseme yüz hatlarımda gezindi. "Macaria, ölüm seni aramadan ölümle yüzleşecek kadar akıllı olduğunu hep biliyordum." Bir gün bile yaşlanmamıştı. Erik rengi saçları hâlâ uzun ve düzdü, gözleri siyahın en koyusuydu. Macaria. Urinthia'nın ikinci adamı. Ve Penelope'nin büyükannesi - Urinthia'nın babası Donovan'ın karısını aldattığı ve ona Lysander adında piç bir oğul doğurduğu kadın. 102.

Grand Maiden pek çok şeydi, sadece kin tutacak ve yeteneklerini boşa harcayacak biri değildi. Bu yetenek onun çantasında bolca vardı. Menekşe cadı. Geleceğinizi o kadar iyi görebiliyordu ki, ölümleri ve zaferleri bile tahmin edebiliyordu. Babamın Olympia'daki başarısını önceden gören ve onu güvenle saldırmaya teşvik eden de oydu. Bazıları onun cehennemdeki bir ölüm tanrısıyla anlaşma yaptığını ve her ekinoksta onu canlı ruhlarla beslediğini söyledi. Diğerleri ise onun cehennem canavarının çocuğu olduğu ve sonuçsuz kalmamak için canlı ruhlarla beslendiği yönünde varsayımlarda bulunmaya cüret etti. Ama şu anda, daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. "Ölmeye gelen biri için tuhaf bir moda seçimi."

Elleri titriyordu ve onları kucağında birleştirdi. Onda göreceğimi düşündüğüm son şey korkuydu. Hele de bana kendisi gelmişken. "Yardıma ihtiyacım var."

Bu beni biraz güldürdü. "Bu senin için bile biraz melodramatik."

Oniks rengi bakışları titredi. "Dün gece Kızıl Meclis saldırıya uğradı ve Büyük Bakiremiz rehin alındı. Baban tarafından."

Söylediklerini toparlamam bir anımı aldı. "Babam bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü asa parçalarının bir araya getirilmeye neredeyse hazır olduğundan emin ve bunun için bir Büyük Bakire'nin büyüüne ihtiyacı olacak."

Alay ettim. "O varsayılan olarak hayal görüyor. Büyük Bakireniz kısa süre içinde size geri dönecek, sizi temin ederim."

Bana sert bir bakış attı. "Diğer üç asa parçası sende olduğu için mi?"

Ne?

Kilian bir adım öne çıktı, çenesi titriyordu. "Peki bunu nasıl varsayıyorsun cadı?"

"Ben her şeyi bilirim. Her şeyi önceden görüyorum. Urinthia da her şeyi gördü." Bakışları tüm suçluluk duygusuyla yere kaydı. Bu zehirli sarmaşık ne zaman bir duvar çiçeğine dönüşmüştü? "Aylar önce Urinthia, astral formunda Esmeray günlüklerini çalmak için bir Umbra'nın bedenini ele geçirerek göksel bir zanaat icra etti."

"O sen miydin?" Birden aklıma gelen tüm cevapları düşünerek sordum. Tuhaf Canes'ler ve peçeye rağmen kitabı nasıl ele geçirebildikleri.

Başını salladı. "Ne olduğunu bilmen gerekiyordu. Ne yapabildiğini bilmek ve asa parçalarını geri almak için. Atanız hakkında bir şeyler okuyabileceğinizi ve Aurora'yı nasıl yenebileceğinizi bulabileceğinizi düşündük. Hatta belki asanın kendisini bile yok edebilirsin."

Buz ellerimin üzerinde gezindi. "Siz cadılar her zaman gereksiz entrikalar ve komplolar kurarsınız. Beni aylarca dairelerin peşinde koşturmak yerine bana söyleyemez miydiniz?"

Sihrimi görünce geri çekildi. "Baban onu ele geçirmek için her fırsatı kollarken olmaz. İki yıldır meclisimizin dışına bir kez bile adım atmadık. Kaybettik... Silas'ı Urinthia'dan uzak tutmaya çalışırken kendimizden pek çok kişiyi kaybettik. Ve daha da fazlasını kaybettik.

Melanthe'ye biat etmeye başladılar ve babanıza hizmet etmeyi seçtiler. Türümüz içinde yeni bir devrim yaşanıyor." Ağzı buruştu. "Onu bir çeşit ölüm tanrısı olarak görüyorlar."

Thora tekrar ayağa fırladı. "Silas asa için neden Büyük Bakire'nin büyüüne ihtiyaç duysun ki?"

"Hepsini bir araya getirmek için," dedi Macaria. "Beş yüz yıl önce, 49. Büyük Bakire ve kızı asayı bölmek için belli bir zanaat kullandılar. Asanın büyüü kutsal ve gökseldi, onu yönetmek ve parçalara ayırmak pek çok deneme gerektirdi ve yeniden birleştirmek için daha da karmaşık bir deneme gerekiyor. Onu kesmek için büyüüyle birlikte bir anima accissor silahını birleştirdi ve aynı tür bir silahla dövülecek. Yapımı haftalar, aylar ya da yıllar süren bir silah ve böyle bir silahı tamamlamaya istekli ya da bunu yapabilecek çok fazla demirci yok. Elementler de nadirdir. Büyü olmadan çıkarılan kutsanmamış metal, kalp-"

"Bir Aitan Sfenksinin kalbi," dedi Kilian, elini saçlarında gezdirerek. "Ve bunu Solarya'da buldu. Bir tane yapmak için ihtiyacı olan her şeye zaten sahip. Muhtemelen bir demirciye de bir tane yaptırmıştır."

Cadı başını salladı. "Sekiz yaşlı Zanaatkâr, bir araya getirmeyi daha da zorlaştırmak için saklanma yerlerinin her yerine gizli anahtar parçaları bıraktı. Sfenks, günlükler, Büyük Bakire. Parçaları bulmak hiçbir zaman zor olmadı, onları bir araya getirmek zordu. İşin kötüye gittiği yer burası." Sertçe yutkundu. "Asa sadece bir kişi tarafından kullanılamaz.

herhangi biri. Kegan kontrolünü kaybetmedi. Başından beri kontrol edemiyordu, bu yüzden Aurora'nın kendi öfkesi o zaman kontrolü ele aldı."

"Mantıklı konuşmuyorsun."

"Sen," dedi bana bir tür ölüm tanrısıymışım gibi bakarak. "Senin soyundan asayı kullanman istendi. Aurora'ya sadece Eldingler hükmedebilirdi. İnsanlar kendi tanımlarına göre değişkendir. Ve Fader bu özelliğimizden her şeyden çok nefret eder, bu yüzden Nubil'in ikincisi Zephyr'den, Numen'e inip karısıyla birlikte olduktan sonra, bu yeteneği tüm nesillere aktarmasını istedi. Sadece ilahi olan ilahi olanı kontrol edebilir."

Hells. "O zaman babam asayı nasıl kullanacak?"

"Tanrısallaşarak." Hells.

"Neredeyse," dedi Macaria, kemerinden bir kese çıkardı ve içinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kenarlarını düzeltti ve bir tür zırha benzeyen eski, soluk bir çizimi işaret etti. "Kegan ve Silas bu diyardaki tek açgözlü krallar değil. Çağlar önce, hepinizin Tenebrose adıyla tanıyabileceği bir başka Krigborn kralı bunu çizdi. İlahi olanı taklit eden bir anima accissor zırhı. Asanın gücünü kandıracak bir şey. Neyse ki tüm parçaları bir araya getiremeden öldü. Ama baban zaten hepsine sahip." için söyle o Ben olsam olmuştur sersemlemiş içine sersemlik oldu yetersiz bir ifade. Babam bunu ne kadar zamandır planlıyordu? Sonra farkına vardı. Acı ve yakıcı.

"Bu... babam bizi bu yüzden doğurdu. Olympia'yı bu yüzden mahvetti. Asayı kullanacak birini istiyordu. Asayı kullanacak başka Elding kalmasın diye krallığıma mahvetti."

Macaria başını salladığında görüşüm kırmızıya boyandı. Öfkeyle bulanıklaştı. Ve sonra öfkeyle yandı. Ateş püskürdüğümünden emindim. "Zaten bizi kullanmaya hiç niyeti yoktu. O sadece bizi kendi iradesine boyun eğdirmek istedi." Isjord'a döndüğümde bana karşı takındığı tavrın nedeni bu muydu, beni hâlâ kullanabileceğini mi düşünüyordu?

Thora bir elini benimkinin üzerine koydu. "Sorun yok Pamuk. Biz iyiyiz."

"Biz değiliz, Rora. Onun kanayan kalbini elime alana kadar değil."

Kilian kağıdı aldı. "Bunu kim biliyordu? Silas'a bu kadar bilgi vereceğini kim biliyordu?"

Macaria biraz düşündü ve başını salladı. "Aitan Sfenksi'ni, Ahmes İlmi'ni ve çubuğun birleşmesini bilen tek kişi Büyük Bakire'ydi. Ama Urinthia'nın bu dünyadaki tek suçu o kaltağı ölümden döndürmektir."

Ağzım yarı şaşkınlıktan yarı hayal kırıklığından açıldı. Melanthe'yi ölümden döndüren Urinthia mıydı?

"Annem Melanthe'yi Caligo'dan mı aldı?" Visha kule odasına girerek sordu. Nabızı hızlı atıyordu ve

Haberlerden etkilenmişti, bizden daha çok etkilenmişti. Ve onu gördüğüm en etkilenmiş kişiydi.

Macaria ayağa fırladı ve Kilian kılıcını onun boğazına doğru kaldırdı. "Başka bir hareket yok."

"V-Visha?" diye sordu mor cadı, gözleri yaşararak ve titreyen elini cadıma uzatarak. "Buraya mı geldin tatlı çocuk? Celesteel'e göre iyi görünüyorsun."

Bu haber onu çok sarsmış olmasına rağmen Visha tereddüt etmedi. "Cevap ver bana Macaria. Annem Melanthe'yi geri getirdi mi?"

Macaria başını salladı. "Oydu. Evet, oydu. Silas, o... ona bir pazarlık teklif etti."

"Ne için pazarlık?" Ben sordum.

Macaria'nın akik gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve onları yine yalvaran bir ifadeyle cadıma doğru kaldırdı. "Hepsi senin içindi, tatlı Visha. Onu suçlama. Annen tüm bunları senin için yaptı. Çünkü seni seviyor. Hepimiz seviyoruz."

"Konuş!" Visha böğürdü ve duvarlar biraz sarsıldı. Cadım dehşete kapılmıştı. Korku çilli yüzünü boyuyordu.

Babam, Urinthia Delcour'un inandığı her şeyin temellerini sarsacak ne teklif etmişti?

"Silas onu geri getirmeye yardım etmesi karşılığında ona bir bebek teklif etti," diye açıkladı Macaria. "Delcour kanından bir Ybris bebeğı, bir varis. Bir sonraki Büyük Bakire'nin kaderini ölmeden yerine getirecek biri. Dış diyarlarda hayatta kalabilecek biri. Büyüsü sonsuz olacak ve Öteki Dünya'da ölmeyecek biri. Ölmeden diyarlar arasında seyahat edebilecek biri. Melanthe'nin bebeğı."

Visha titreyen elini ağzına götürürken hepimiz tam bir şok içinde kalakalmıştık.

Cehennemler. Yedi cehennemde ne var? Baba...hayır, Urinthia bunu kabul etmiş miydi? Bu düşündüğümünden de kötüydü. "Neden Melanthe? Sahip olabileceği onca cadı varken, neden o?"

"İki başlıca Zanaatkârın asaya katılması gerekiyor. Melanthe'nin küçük kız kardeşi asla yeterince güçlü olamayacaktı ve Visha'nın ortadan kaybolduğunu öğrenmişti. Aurora'yı yetiştirecekse, Melanthe'yi geri getirmekten başka çare yoktu."

"Annem Silas'ın bencilliği yüzünden koca bir diyarı mahvetmesine izin mi verecekti?"

Macaria'nın yüzü duygusallıkla çarpıldı. "Onun niyetini bilmiyordu ve çaresizdi."

Visha titrek bir iç çekti ve kendini sabitlemek için bir masaya tutundu.

"Melanthe babamın onu ne için kullanmak istediğini biliyor mu?" diye sordum. Babamın yalanlarının perdesinin daha ne kadar çok şey sakladığını bilmiyordum. Herkesin gözü önünde nasıl da çok şey planlamıştı. Onu hafife mi almıştım? Onu hep hafife mi almıştım? Zalimliğini küçümsemiş miydim? Zekasını?

Macaria başını salladı. "İkimiz ve şimdi de sen hariç kimse bilmiyor."

"Yani babam Melanthe'yi emirlerini yerine getirmesi için kullanacak ve sonra da çocuğu onun rahminden söküp alacak öyle mi?"

"Eminim daha kötülerinin de yapıldığını görmüşsünüzdür

Gece Kraliçesi," dedi Macaria hiç pişmanlık duymadan.
"Eminim daha kötülerini de yapmışsındır.

kendin."

"Demek istediğimi anlamadın, cadı," diye ısırđım.
"Melanthe onun tüm bu olaylardaki gizli silahı. Eğer ona ihanet ediyorsa-"

"Hiçbir şey yapmayacak. Çünkü aşık aptallar böyle yapar."

Hayır. Hayır. "Melanthe çocuğunun rehin verilmesine izin vermez." Sonra düşünceler beni çelikten daha sert vurdu. Babam ve o aynı kumaştan kesilmişlerdi. Sadece sadakatte değil, düşüncelerde de birbirlerini tamamlıyorlardı. "Tabii onun istediğı bu değilse."

"Onu cehennemlerin prensesi yapmak için," diye bitirdi Visha, gözlerini sıkıca kapatarak. "Silas'ın dış âlemlerle bağlantısı. Bir başka ilahi çocuk."

"Melanthe'nin kız kardeşi, bir şeyin onu Caligo'dan dışarı sürüklediğini söyledi," dedi Kilian derin düşüncelere dalmış bir halde, bir elini sırtımda gezdirerek - sakinliğı beni panik ve öfkeden uzak tutuyordu. "Eğer Urinthia geçidi açık tuttuysa, onu Öteki Dünya'da kim buldu?"

"Bir canavar. Silas'ın canavarı."

Tabii ki. Her şey anlamlıydı. "Nasıl olur da Öteki Dünya'ya zarar görmeden geçebilir?"

"Çünkü ölemez. Sonsuza dek yaşamakla lanetlenmiştir."

"O mu?" diye sordum. "Erkek olduğunu nereden biliyorsun? Neden böyle bir şey sonsuza kadar yaşamak için lanetlensin ki?" Şüphesiz Demir'di.

Macaria sinirli bir şekilde başparmağının derisini karıştırdı. "Çünkü o Vas, Zoltan'ın oğlu, Aurora'nın sevgilisi. Biri

Fader ayların ve güneşlerin, günlerin ve gecelerin ötesinde, sonsuza kadar yaşamakla lanetlendi. Sevgilisinin yaşanmamış bir hayat yaşadığını görmek ve bir daha asla sevmemekle lanetlendi. Ona ölümsüzlük ve yalnız bir hayat verdi. Ölümden daha kötü bir kader."

Sersemlemiştik.

Hepimiz. Demir Vas mıydı?

Tüm bu zaman-

"Nasıl?" Visha kendisinden de sakladıkları bu sır karşısında afallamış bir halde sordu.

Macaria tahmin ettiğim gibi, "Vas, asayla birlikte Nephthys'e hapsedildi," diye açıkladı. Sevgilisi, Eamon'un bahsettiği cezaydı. "Tanrılar böyle emretmişti. Birbirleriyle yüzleşmek. Onu görmesi, hissetmesi ama asla ona ulaşamaması için. Kegan'ın kızı asayı geri aldığıında, onun ne ya da kim olduğunu bilmeden onu serbest bıraktı. O sırada güçsüzdü, sevgilisini önce kızıdan sonra da Kegan'dan geri alamamıştı. O zamanın Elding kralları çok geç olmadan Aurora'yı tuzağa düşürmek için krallıktaki tüm Aura'ları topladığında mutluluğu kısa sürdü. O zamandan beri Vas, asayı bir araya getirmek için sayısız hayat yaşadı. Yaşlı Zanaatkarların onları nereye sakladığını bulmaya çalıştı. Biz... onu bulmaya çalıştık, Numengarth çevresindeki hareketlerini duymuştuk ama aptalca bir şekilde zararsız olduğunu düşündük. O zamanlar sadece bir adamdı. Ne yapmış olabilir ki?"

"Adam mı?" Ben sordum. "Nasıl sadece bir adamdı da şimdi öyle oldu?"

Macaria suçluluk duygusuyla gözlerini yere indirdi ve Visha başını sallayarak yere yığıldı. "Hayır, hayır, hayır. Bana söyleme, Macaria. Sakın söyleme."

Yaşlı cadı, "Ater savaşlarından kalma Caligo canavarlarının kan şişelerini saklıyorduk. Birkaç yıl önce bir gece hepsi bizden çalındı. Zanaat olmadan hiçbir işe yaramazlar. Başka bir çift elde de işe yaramazlardı. Ama o sıradan bir el değil. Ona tanrısal bir büyü dokunmuş. Yıllar sonra bile hiçbir şey duymadık. Ta ki Zanaatkârlarımızdan biri Solarya'da, asa parçasının bulunmasından kısa bir süre önce canavarı görene kadar. Vas kanı içti ve ölümsüzlüğüyle birlikte yenilmez de oldu."

"Babamın Ahmes Lore'a hiç ihtiyacı yoktu, değil mi?" Thora sordu.

Macaria başını salladı. "Vas'ın kodların yardımı olmadan kapılara erişebileceğinden şüpheleniliyordu. Sahip olduğu kara büyü'nün yanı sıra, tanrısal büyüden de yapılmış - var olan en güçlü tanrının büyü'sü."

Elim Kilian'ın göğsüne gitti. Her şey anlam kazanmıştı. O şeyin neden kara büyüye sahip olduğu, neden Octa virga parçalarını zarar görmeden geri alabildiği, neden göksel kapılardan geçebildiği.

Kilian'ın eli benimkinin üzerine kaydı ve fısıldamak için eğildi. "Beni endişelendiriyorsun, kalbim. Hiçbir şey... hiçbir şey olmayacak."

Bir sonraki nefesim biraz daha kolaydı. "Kocamla uğraşılmaması gerektiği için mi?"

Yanağımdan öptü. "Çünkü her zaman birisine sahip olacaksın. Her zaman. Artık bundan tek başına kaçamayacaksın."

Thora gözlerini yere dikerek, "Eğer Urinthia ortadan kaybolduysa," dedi. "Mal ve Nia neden Eldmoor'dan dönmedi?"

Kilian ve ben birbirimize baktık. "Larg," diye emretti kocam. "Onlara geri dönmeleri için haber yolla." Kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Bir şey yok, aşkım. Nefes al."

"Demir," dedim, her düşünce aynı anda beynime saldırıyordu. "O biliyor, babam beni ve sihrimi biliyor. Babam orada olduğum süre boyunca biliyordu. Biliyordu."

Herkes bana döndü ve Kilian beni sıkıca kendine doğru çekti.

"Demir başından beri biliyordu," dedim Aurora'nın insan sevgilisiyle geçirdiğim her anı kavramaya ve hatırlamaya çalışarak. "Hepsi biliyordu. Babam benimle oynuyordu."

Önümdeki oyun bulanıklaştı, taşlar aniden yer değiştirdi ve kaosun ortasında şah kaleyle yer değiştirdi, kale görüş alanımdan uzaklaştı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FUROR

SNOWLIN

Kilian tekrar Lyra'ya gitmişti. Daha fazla kutsanmamış gemiler bu sabah metal getirmişti ve o da teslimatı bizzat denetlemek ve casuslar aracılığıyla Silas'a geri dönebilecek herhangi bir şüpheyi gizlemek için. Alaric, Fernfoss'taki bağlantıları aracılığıyla demirciyi bulma görevini üstlenirken, biz de kendi casuslarımızı sfenksin kalbini aramak üzere kıtadaki tüm yeraltı pazarlarına göndermiştik. Demirciyi bulabilecek biri varsa, o da oydu. Larg, Visha ve Oryn, onları aramak için Eldmoor'a gitmeden önce Nia ve Mal'ın en son nereye gittiklerini haritalandırırken yanımda oturuyorlardı. Macaria yardım edeceğine söz vermişti ve bizimle birlikte topraklarını arıyor, Eldmoor'un herhangi bir yerine kısıtlama olmaksızın erişmemize izin veriyordu.

İçimde bir şeyler kıpırdanıyordu, Nia'nın beni büyüleriyle algıladığında hissettiğini anlattığına benzer bir panik duygusu. Cai, Myrdur'a gitmeden önceki son bir saat içinde bana iki kez paranoyak demişti. Ve kulaklarım yandı

Muhtemelen hâlâ askerlerine benim paranoyamdan bahsediyordu.

Visha konsantrasyon içinde gözlerini kıstı, en azından öyle yapmaya çalışıyordu, ama aklının nereye gittiğini biliyordum. Hâlâ tırnaklarıyla derisini yüzmesinden annesinin planından korktuğu anlaşıyordu. "İz aracı çalışmıyor."

"Bir perdenin altında olabilirler," dedi Oryn haritayı inceleyerek. "Ya da herhangi bir peçeden tespit edilmekten kendilerini saklıyor olabilirler. Bunu varsaymanın doğru bir yolu yok. Tek umudumuz yeteneklerinin ve büyülerinin onları hayal kırıklığına uğratmamış olması. Prens Malik neredeyse bir ölüm tanrısı kadar yetenekli ve Nia da esprili, başını beladan ustalıkla kurtaracaktır."

Hayır. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. "Nia, Urinthia'nın Silas tarafından alındığını öğrendikten hemen sonra geri dönecekti. Ona bir emir verdim. Kraliçesi olarak verdiğim hiçbir emre itaatsizlik etmedi."

Toplantı odasının kapıları açıldı, iki Adriatian muhafız derin bir nefes aldı. "Highwall - canavar Highwall'a ulaşıyor."

Kapüşonumu ve peçemi yukarı çekerek balkona doğru geri çekildim. "Amaris'e siper almasını işaret et. İkinizle kulelerde buluşuruz." Sonra bizi güvenli bir yere kapatan devasa metal kapıların hemen önünden fırladım.

Merdivenlerden dökülen askerler bana doğru koşuyordu.

"Kraliçem," diye hep birlikte eğildiler. "Üç birim güneye yaklaşıyor, her biri yaklaşık bir düzine."

Üç birim mi?

"Kirkwall'a birini gönder ve Sebastian'ı onları olabildiğince oyalaması için uyar," diye emrettim, hâlâ kafam karıştı. Babam üç düzine adamla ne yapmayı umuyordu? Teslim olana kadar beni gıdıklamayı mı?

Bir asker öne çıktı. "Gördük kraliçem. Yarım saat önce casuslarımız yaklaştıkları haberini gönderdi. Kirkwall Lordu'nu hiçbir yerde bulamadılar."

Bash Olympia'ya dönmüş müydü? "Peki ya Albius, ona haber vermesi için birini gönderdiniz mi?"

Aynı asker başını salladı. "Albius'tan da haber yok."

Bir şeyler oluyordu. Vücudumdaki her his beklentiyle uğulduyordu. Tuhaf bir manyetik çekim beni kapılara doğru itiyordu, sanki bir tuzağa düşürülüyordum.

Askerler dört bir yandan koşarak terasta yerlerini aldılar ve yaylarını aşağıya doğrulttular.

Nesrin filolarından biriyle yanımdan geçip gitti ve bana tuhaf bir bakış fırlattı, askerlerini duvarın güneyine doğru götürürken tüm zarafetiyle kasılırken ağzı yukarı doğru kıvrıldı. Neden böyle cıvıl cıvıldı?

"Herkesi silahlarıyla birlikte buraya toplayın," diye emrettim ve ardından Barış Bölgesi kapılarına bakan bir kulenin çatısına fırladım.

Sınırımızın ötesinde, Krig'in kış toprakları üzerinde detayları bulanıklaştıran ve her türlü hareketi gizleyen yoğun bir don fırtınası hüküm sürüyordu. Hiçbir şey görünmese de, üç düzineden fazla kalp atışını hissettim ve sonra... o ürpertici his parmak uçlarıma bir esinti gibi dokundu.

O yakındı. Demir...hayır, Vas yakındı.

Visha ve Oryn'in içinden çıktığı bir portal açılmadan önce yanımda kırmızı bir ışık kıvılcımı titreşti.

Visha başını eğdi. "Kar-"

"Kızıl Meclis'in ikinci ve üçüncü bir meclisi olmasının bir nedeni var," diyerek sözünü kestim. "Macaria, annen geri dönene kadar onun yerini alacak. O yeri talep etmeye zorlanmayacaksın. Ne onun iyiliği için, ne de bebeğin iyiliği için. Bu annen ve Melanthe'nin sorumluluğunda. Hepimiz kaderimizi çiziyoruz, Visha. Hepsi yanlış olduğunda talimatlara uymak zordur."

"Bu benim görevim."

"Benim yönetimim altında yemin ettiğinizde görevleriniz değişti. Seni kaderinden koruyacağıma söz verdiğimde. Bana yeminimi bozmamı mı söylüyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve yüz hatlarına rahatlamanın yerleştiğini gördüm. "Teşekkür ederim."

Oryn Yüksek Duvar'ın arkasındaki mesafeye bakarak durdu. "Pazarlık etmeye geliyorlar," dedi ciddiyetle. "Dikkatli ol."

Genç general elini bize doğru salladı ve inci gibi beyaz dişlerini gösterdi. "Buraya gelin, Majesteleri," diye bağırdı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Visha ve Oryn'e döndüm. Hafızamın karanlık çukurlarından sürünerek gelen, felç edici endişeyi yutarak, "Babam asla bu kadar kendinden emin olmaz. Babam asla pazarlık yapmaz. Ben de asla pazarlık yapmam, onunla asla. Eğer bir emir verirsem, ister ölün ister ölmeme izin verin, ikiniz de sorgusuz sualsiz itaat edeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

İkisi de başlarını salladı ve benimle birlikte Highwall kulesinden kapılara doğru indiler.

Tehlike karşısında her zaman takındığım yüz ifademi takınarak kapıların açılmasını emrettim - gülümsemem sağlam, bakışlarım tereddütsüzdü. Bu diyardaki en güçlü Zanaatkârlardan ikisi yanımda dururken, ağır metal kapılar inleyerek askerler tarafından Barış Bölgesi'nden geçmemiz için açıldı.

Demir ve gözle görülür bir şekilde hamile olan Melanthe, Visha'nın peçesinin kesildiği yerde durdular. Zanaatkâr kaşlarını çatarak büyüyü incelerken Demir parmağını görünmez katmanın üzerinde gezdirdi. Her ikisi de kalın bir büyü-koruma büyüğü tabakasıyla sırlanmıştı. O kadar korkmuşlar mıydı?

Melanthe yanımda kimin durduğunu fark ettiğinde neredeyse duvağa çarpacaktı. "Visha?"

"Teyze," dedi Crafter'ım sıkılarak.

Demir abartılı bir reverans yaptı. "Majesteleri." "Köy çocuğu," dedim ona sakarca bir gülümsemeyle.

Teslim olur gibi iki elini kaldırdı ve güldü. "Beni yakaladın."

Başımı yana eğdim ve ona kendi eğlencemin bir versiyonunu sundum. "Belki Vas size daha tanıdık geliyordur? Çok misafirperverimdir, size nasıl hitap edilmesini istediğinizi söyleyin." Bunu çözmemin bu kadar uzun sürmesi beni rahatsız etti.

Gülümsemesi azaldı ve sanki tamamen onun insafına kalmışız ve bu onu eğlendiriyormuş gibi ellerini ceplerine soktu. "Beni ne ele verdi?"

"Bir balıkçı gibi kokuyorsun. Sanırım eski kokulardan kurtulmak zordur."

"Ben balıkçı değildim," diye hırladı.

Gerçekten de gururu incitmek çok kolaydı. Erkekler gurura, çenelerinde sakala dönüşmeyi reddeden ama bir gün dönüşeceği konusunda ısrarcı olan o üç kıl gibi tutunurlardı. "Hangi canavarı öldürmüş olursan ol Vas, balık balıktır. Ve sırf sen evini çiğnemek istiyorsun diye kimse kendi evindeki yaratıkları öldürdüğü için el üstünde tutulmaz." Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Sende ne buldu?"

Gerildi.

"Sanırım acıma, göksel olan için ilkel bir içgüdüdür." Bana göre değildi, ama o zaman ben gerçekten cennetlik miydim? "Bir sokak köpeğine bakmak gibi."

Demir'in yüzü buruştu. "Aurora ateştir, acıma nedir bilmez ama herkes için bir kalbi vardır."

"Was, knew ve did. Geçmiş zaman." "O yaşıyor."

"Pek sayılmaz."

"Üç asa parçasının sende olduğunu biliyoruz," dedi Melanthe hiç vakit kaybetmeden.

Ellerimi a r k a m d a birleştirdim. "Lütfen söyleyin, hangi asa parçaları?" Elbette biliyorlardı.

"O kadar da komik değilsin," diye alay etti Melanthe, yüzünde muhteşem bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Sen bu alemdeki en büyük şakasın, seninle nasıl boy ölçüşebilirim ki?" Gözlerim onun şişmiş karnına kaydı.

"Üvey anne."

Demir kıkırdadı ve parmağıyla burnuna vurdu. "Hadi ama Prenses, Isjord'da her yerde senin büyüünün kokusu vardı. Hanai'de hissettiğim kokunun aynısı. Seni neden Adalar'a götürdüğümü sanıyorsun? Bir yıldır bununla uğraşıyorduk ve sen bunu bir günde başardın."

Ne?

Kule soğudu, etrafımızdaki hava buz tuttu ve havada ne kadar ölü varsa çığlık atıp dışarı kaçtı.

Bizim için.

Hayır... hayır, kendimi babamın tuzağına geri götürmemiştim. Başını geriye eğdi, çok sakın ve kontrollüydü-

Kilian'la birlikte onu eğitmek için harcadığım onca zamana rağmen parmaklarımın arasından kayıp giden kontrol. "Silas'a parçayı bizim için toplamanı teklif ettiğimde tereddüt etmişti ama senin gücünü benim gördüğüm gibi görmemişti. Ayrıca," dedi, dikkati benim arkamdaydı, "yalnız değildin. Kaynaklarımızdan Gece Kralı'yla birlikte çalıştığını duymuştuk. Bu diyardaki en güçlü iki büyülü varlık, yalnız Obscur ve son Elding, asa parçasını yan yana ararken asla başarısız olamazlardı." İçini çekti ve parmaklarını şıklattı. "Myrdur saldırıları, yakaladığınız asker muhtemelen ona talimat verdiğim gibi size Valda Acme'den bahsetti? Hepsini yem olarak gönderdim ve sen de bunu gerçekten yuttun. Ama sonra, cevaplar için çaresiz kaldın."

Kılandım.

Neden elimden kayıp gidiyordu?

Eğer babam asayı almamı istediye... bu bana karşı kozu olduğu anlamına geliyordu.

"Cezalandırıldım, görüyorsunuz." Kara bir kahkaha atarak beni korkuttu. "Fader beni ölümsüzlükle lanetlediğinde bazıları bana kutsanmış dedi. Onlar kadar uzun yaşamam, hiç ölmemem, hiç sevmemem, sevdiğim tek kişinin zincire vurulduğunu ve işkence gördüğünü görmem için beni lanetledi."

"Kendi yalanlarınız ve bencilliğiniz için."

"Birbirimize aşkıttık," diye homurdandı, sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi.

Gözlerimi devirdim. "Bir günlüğüne." "Benim için her şey demekti."

"Sahte benzerlik duygusu aşk değildir Demir. İkinizin de yıldızlarda aynı şekilleri görüyor olmanız aşık olduğunuz anlamına gelmez. Sen yücelik için açgözlüydün, o da ilahi olanın büyülendiği insani hisler için açgözlüydü. Siz onu bir ödöl gibi gördünüz, o da sizi bir evcil hayvan gibi gördü. İkiniz de bir yalan uğruna birbirinizi feda ettiniz."

"Yalan değildi!" diye bağırdı, derisi bir sürüngen gibi yeşil pullarla dalgalanıyordu ve o ürpertici hava hissinin tekrar etrafımda dalgalandığını hissettim.

"Sevdiğin kişiye yaptığın bu mu? Onu babamın kölesi mi yapacaksın?" Ona kibar bir gülümseme verdim. "Hadi canım, itiraf et. Tek istediğin kendini tanrılar arasında kanıtlamak. Sen. Sen. Çaresizsin. Yücelik ve güç aradın ve

Bunun en yüksek biçiminden mahrum kaldınız, önemsizleştiniz. Zavallı, zavallı sen."

Demir başını salladı. "Biz bu diyarın tanrısai kokulardan kurtuluşuyuz. Bu topraklar bizim olduğunda, hiçbir tanrı yaşamımızı dikte edemeyecek ve o zaman onların topraklarını yıkmayı hedefleyeceğim. Aurora özgür olacak. Benimle yaşamakta özgür olacak. İkimiz de tanrılara meydan okumuş ve kazanmış olacağız."

Gölmekten tüm vücudum titredi. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı ve çenem ağrıdı. "Zavallı küçük köpek, çok büyük hayaller kuruyorsun. Bütün bu ölümsüzlük beynini mi besledi?"

"Babanı hafife alma evladım," diye gürledi Silas'ın sesi kulenin etrafında ve ben donakaldım. "Şimdiye kadar daha iyi bilirsin sanıyordum." Arkalarındaki askerlerden biri kapüşonunu çıkardı ve babamın yüzünü gösterdi.

Bir adım öne çıktı ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü. "Sana daha önce hiç kredi vermemiştim. Her şeyi çok etkili bir şekilde yaptın. Tıpkı sana öğrettiğim gibi. Ama bunu saklamak için, ne olduğunu. Hakkını vermeliyim, verimliliği aştın. Senin için planladığım şey olacağını o gözlere baktığım anda anlamalıydım." Gözleri çarpık bir kötülükle parladı. "Altının içindeki ateş ne olursa olsun, sen ayazın ta kendisiydin."

"Bu bir ekip çalışmasıydı," dedim ve babamın şakağındaki şüpheleri izledim. "Evet, baba. Üçümüzde de büyü vardı. Amcam, Kraliçe'ye haber gönderdiğinde bir çeşit tahminde bulundu.

On üç yıl önce Adriyatiklileri ön kapılarınızdan karşıladınız."

Yüz hatları çelik gibiydi. Ah, Silas, kalbinin en değer verdiği kişi tarafından ihanete uğrayabilirdi. "İşte bu kötü düşünülmüş bir yalan."

"Kardeşin tarafından," diye açıkladım. "Sana ara sıra olduğundan daha fazla ihanet eden adam tarafından kötü düşünülmüş bir yalan." Parmaklarımı şıklatıp onu işaret ettim ve çenesi hafifçe kıpırdadı. "Kemiklerini sana vermemi hatırlatıyor. Cesediyle işim bitti. Ne yazık ki kafası eksik."

Biraz etrafına, Visha ve Oryn'e, sonra da Highwall'un tamamına baktı. Ve sonra güldü. Vücudumdaki her duyunun alarmdan fırlamasına neden olacak kadar sert bir kahkaha attı. "Gurur duyuyorum, genç gül. Çok gururluyum." Bu sözler göğsümde bir şeylerin gümbürdemesine neden oldu. Başını salladı ve parmağıyla beni işaret etti. İrkilmeyi geçmiştim ama bu yargının ağırlığını hissediyordum. "Yine de beni biraz hayal kırıklığına uğrattın. Senden söküp almak için çok çalıştığım halde böyle garip bir zayıflığa sahip olmak ne büyük bir yücelik. Neredeyse mükemmeldin. Neredeyse, çocuğum. Ama artık mükemmel olmanı istemiyordum zaten." Ağzı iğrenç bir gülümsemeye bürünmüştü. "Kaybetmeye değer bir şeye sahip olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu unuttun mu?" Dilini hoşnutsuzca şaklattı ve ben yine kendimi on yaşında hissettim. Küçük ve güçsüz. Sanki onun elindeymişim gibi hissediyordum. Neredeyse onu hayal kırıklığına uğrattığım için cezalandırılmak isteyecektim.

Her şey elimden kayıp gidiyordu; kontrol parmaklarımın arasından kayıyor ve Kilian'ın bana öğretmek için çok çalıştığı her şey zihnimin en gerisine kayıyordu. Şimşek gökyüzünü yardı ve Isjordan toprağına çarparak babama uğursuz bir ışık tacı fırlattı. Bir sözü bozmuştum. Bilmeden, Kilian'a verdiğim bir sözü bozmuştum. Zihnimin ve bedenimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken eldivenlerim kana bulandı.

Gün karardı. Benden değil, gök gürültüsünden ve fırtınadan değil. Geceyle birlikte karardı. Bahar çiçeklerinin ağır kokusu ve gece havasının serin tadı etrafımızdaki boşluğu doldurdu. Kara bir rüzgâr ince havadan fırladı ve Kilian onu yırtarak geçerken esmeye başladı. Yağmurdan sıırıslıkam olmuş yüzü gölgeler içindeydi, gözlerinin beyazı ve grisi gitmiş, simsiyah olmuştu.

Rahatlama.

İçime saf bir rahatlama yerleşti. Dünya dönmeyi bırakmıştı. "Cesur," diye homurdandı Kilian, yavaşça bana doğru yürürken. Her seferinde Attığı adımın altındaki toprak kömürleşti ve siyah bir ateş iziyle aydınlandı. "Topraklarıma bu kadar yaklaşmak. Ve kraliçem Silas Krigborn'u tehdit etti."

Babası alay etti. "Kudretli Gece Kralı kızımın kuklasını yaptı."

"Kudretli Kış Kralı kendi deliliğıyle bir hödük oldu." Kilian perdeye yaklaştı, neredeyse içinden geçecekti. Ben de aziz sabrının bedenine geri dönmesi için dua ediyordum. "Topraklarımdan defol git. Krallığımdan uzak dur."

Babam alay etti ama bir şekilde soğukkanlılığını korudu. "O zaman küçük... arkadaşlarını özlemeyecek mi? Kardeşini özlemeyecek misin?"

Melanthe parlayan kırmızı bir el salladığında ve dokuz beden onun yanında diz çöktüğünde damarlarımı buz kapladı.

Hayır. Hayır.

Görüşüm bulanıklaşmıştı, önümdeki yüzleri gördüğümde korku iliklerime kadar işledi. Freya, Ibe, Ivar, Albius, Sebastian, Celdric ve...ve-

Korku belirtisi göstermeyen bir çift güçlü kızıl gözle ve ardından on yıl boyunca baktığım, gözyaşlarıyla lekelenmiş bal rengi yumuşak gözlerle karşılaştım. Mal ve Nia babamın çizgisinde duruyordu - onun tutsakları olarak duruyorlardı.

Bir çığlık boğazımı tırmaladı, Sam'in işkence görüntüleri kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Demir hınzır bir sırıtışla, "Asa parçaları ve senin hayatın onlarinkine karşılık," dedi.

Kilian'ın eli benimkinin etrafında daha da sıkılaştı ve beni arkasına çekerek vücudumu kendi vücuduyla siper etti. "Bunu yapmak istemezsin, Silas."

Babam kollarını göğsünde kavuşturarak sırttı. "Bu seçimini yaptığın anlamına mı geliyor? Kardeşin yerine onu mu?" Güldü -daha önce güldüğünü hiç duymadığım kadar sert güldü ve o anda anladım ki kaybetmiştik.

Yüzlerini gördüğüm anda kaybettiğimizi anlamıştım. Sebastian ve Celdric zincirlenmiş yumruklarını göğüslerine kaldırdılar.

"Signe oşh toc etter sben ys zguh." Gökyüzü arasında

yükseleceğiz

ve bulutlar, hem bağırdılar hem de başlarını öne eğdiler.

Onlara doğru bir adım atmaya çalıştım ama Kilian koluma güçlü bir el dolayarak beni durdurdu.

Hayır.

Hayır.

İzin. Hayatlarını teslim etmişlerdi.

Sonra Nia ve Mal da aynısını yaptı. Albius, Freya ve Ibe de öyle.

Sessiz bir hıçkırık göğsümü parçaladı. Hayır.

Hayır.

Melanthe avucunu yumruk yaptı ve sıktı. Herkes nefes almaya çalıştı ve vücutlarına yapışan büyüden dolayı titredi. "Çabuk karar verin."

Titreyen dudaklarım bir hırıltıya dönüştü. "O çocuğu rahminden söküp alacağım ve onu farelere yedirirken izlemene izin vereceğim. Parça parça." Arkasında gök gürledi ve yüzü hafifçe seğirdi. Boğazıma tırmanan kekeme kahkaha zehir gibi titriyordu. "Küçük kız kardeş bu merhameti bulacak, değil mi? Onu cehennem gelini olmaktan kurtaracağım."

Eli biraz gevşedi ve büyüünün etkisi azaldı.

Demir baldırından bir hançer çıkardı ve Sebastian'ı yakaladı, saçlarından çekiştirerek bıçağı boynuna dayadı. "Kahvaltıyı kaçırdım, öğle yemeğini de kaçırmak istemiyorum. Çabuk ol."

Arkadaşım duraksamadı, tereddüt etmedi, gözünü kırpmadı. Ama ben yaptım. Ve Demir'in hançerinin derimi deldiği yerden kan fışkırmaya başladığında, korku beni bütünüyle yuttu.

Babama teslim olursam kaybederim.

Onları babama teslim edersem kaybederdim. İki şekilde de kaybederdim.

Ve eğer kaybedersem, kaybedebileceğim en iyi şekilde kaybettiğime emin olacaktım. Beynim çözümlerle dolup taşmaya başladı, binlerce sonuç üzerinde çalıştı ve en mantıklı olan sadece bir tanesiydi. Gülümsemem kolaydı. "O sevgiline ne yapacağımı biliyor musun Vas? Bütün tüylerini yolacağım ve sana küçük, güzel bir battaniye yapacağım."

Kulenin her köşesi, vücudumdaki her bir lifi tetikleyen o ürpertici hisle doldu. Derisi parıldayan bir yeşile dönüşmeye başladı ve havada o çürüme ve olağandışı büyü kokusu yükseldi. "Öldürülemezseni öldüremezsın."

"Hayır, ama denerken çok eğleneceğim."

Sebastian'dan uzaklaştı; yüzünde muzaffer bir ifade vardı. "Seçiminizi yaptınız."

Kilian bir adım öne çıktı. "Onun yerine ben geleceğim."

Kolunu tuttum ama kıpırdamadı, önümde bir kalkan gibi duruyordu. Ne yapıyordu? Bunu bana yapamazdı. Bunu bana yapamazdı. Bunun bana ne yapacağını biliyordu. "Hayır. Beni istiyorsun, değil mi?" Öfkemi yatıştırmaya çalışarak sordum. "Her ihtimale karşı sigorta

Küçük zırhın işe yaramıyor ve asayı kullanamıyorsun."

Babamın yüzü öfkeyle kızardı ve dikkati Kilian ile benim aramda gidip geldi. "Madem bu kadar iyi biliyorsun."

"Visha," dedim ona dönmeden. "Asa parçalarını getir." Ben babamı alaşağı etme planının sadece küçük bir parçasıydım. Ve eğer beni kaybederlerse... yine de onu nasıl alaşağı edeceklerini bileceklerdi. Krallığımın zaten bir kralı vardı ve onu korumak için tüm gücünü ortaya koyacağını biliyordum.

Bütün başlar dehşet ve panikle kalkıp bana döndü. Bana döndüğünde Kilian'ın vücudu buz gibi hareketsizdi, Yüzündeki ifade yürek parçalayan türden bir acıyla boyanmıştı. "Yapmayacaksın. Bunu yapmayacaksın." Dikkati, emirlerime tereddütsüz itaat ederek kapıdan geri geri çıkan Visha'ya yöneldi. "Aşkım, lütfen. Lütfen. Bu kararı benimle birlikte al." Elleri yüzümü kavradı. "Lütfen. Benimle birlikte al. Bunu birlikte yapalım."

Verilecek bir karar yoktu. Ve o biliyordu. O insanlar için hayatımı vereceğimi biliyordu. Alnımı göğsüne yasladım, bana yaslandığını hissettim ve bahar kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim. "Seni seviyorum," dedim ona sıkıca sarılarak. "Seni çok seviyorum, Kil."

"Lütfen," diye mırıldandı saçlarıma. "Lütfen. Sana zarar verecek. Seni tekrar incitmesine izin veremem. Artık olmaz."

"Bana zaten zarar verdi." Biraz geri çekilerek kılıcıma uzandım ve ona uzattım. "Anima," diye fısıldadım,

"accissor. Bu kılıcı yapan demirci Modr'luydu. Onu bul." Her şeyi hatırlamaya çalışırken cesaret beni sarstı. "Daha fazla metal için kutsanmamışlarla bir anlaşma yap. Ben Sfenks'in kalbini bulacağım. Ailemize iyi bak. Olympia'ya iyi bak. Kendine iyi bak."

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı; beni başka türlü ikna edemeyeceğini biliyordu. "Bana geri döneceksin. Bana döneceksin," diye tekrarladı sanki benden çok kendini ikna etmek istercesine. Yüzümü tuttu ve beni öptü. "Senin için geleceğim. On beş yıl bekledim ve bir gün daha beklemeyeceğim. Seni almaya geleceğim."

Yapacağını biliyordum. "Evlerimizi güvende tutun."

Yüzü acıyla buruştu. "Sen benim evimsin. Seni daha yeni buldum ve seni tekrar kaybediyorum."

Göğsüm acıyordu, her şeyim acıyordu.

Visha geri döndü, yüzü sert ve korkusuzdu. Sanki biliyormuş gibi. Belki de biliyordu. Belki de her şeyi görmüştü. "Unutmayın kraliçem. Acınası kaderimizin izinde hiçbir şey kasıtsız ve plansız değildir. Sen Nubil'in ikincisisin, gökler senden yana. Babanın senin hakkında bilmediği ve asla anlayamayacağı şeyleri kullan."

Asa parçalarını ondan aldım, tenimle buluştuklarında parlak beyaz ışık yanıp söndü ve vücudumdaki tüm sihir mühre karşı davul çalmaya başladı. Yüksek sesli bir güç ve kontrol senfonisi bedenimin her köşesine yayıldı. Metalin üzerinde parlayan gücün önünde diz çök. Bu bir itaat çağrısı değildi. Diz çökmem i ç i n bir çağrı değildi. Bir değil

Benimkiyle rekabet eden, ama benimkini tamamlayan. Köle değil efendi arayan bir köle.

Cehennemin
önünde diz
çök.

Elding asayı kontrol edebiliyordu. Elding Aurora'yı yenmiş ve kilitlemişti. Sadece ilahi olan ilahi olanı kontrol edebilirdi.

Gücün önünde diz çök.

Aurora'nın zayıf noktasını bulmuştum.

Bedenim korkuyla sarsılmış olsa da aklım beni yanıltmadı. "İyi bir fırsatı kullanmadığımı ne zaman gördün? Ve bu sefer, beni inine kendisi davet ediyor." Ona bakarak, "Eğer komik bir şey yaparlarsa saldır. Öldürmek için, Visha."

Başını salladı. "Evet, Majesteleri."

Kilian'ın yüzü öfke ve kederle çelik gibi dövülmüştü ve bunun onu son hatırlayışım olmaması için dua ettim.

"Benim için yas tutma, sevgilim. Son nefesime kadar sana dönmeye çalışacağım." Bununla birlikte, perdenin kenarına doğru çekilmeye başladım. Çok az zamanımız kalmıştı. Bulduğumuz şeyi kutlamak için çok az zamanımız vardı. Benden koparılmadan önce tadına bile bakmamıştım.

Yalnız değildim. Bir daha asla yalnız kalmayacaktım.

Yalnız değildim. Ve bir daha asla yalnız olmayacaktım. Tekrar babamın silahı olacaktım.

Tekrar onun elinde olacaktım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

SANGUIS

KILIAN

Karımın babasıyla yüzleşmesini izledim, tehdit dolu bir bakışla

ve altın bakışlarını nişan alırken vaatler kırıştırdı
Ona doğru sertçe. "Bırak onları. Beni ve asa parçalarını alacaksınız."

Onu. Ona sahip olmak. Ona tekrar sahip olmasına izin veriyordum. Onu tekrar incitmek için.

Askerlerine başıyla işaret etti ve hepsi Lordları ve Nia'yı ileri iterek kardeşimi geride tuttular. Snow tek bir adım daha atmadı. "O da."

Silas, "Senin küçük numaraların için garanti," dedi. "Siz benim elime geçtiğinizde o da diğerlerine katılacak."

Snow omzunun üzerinden Visha'ya bir bakış fırlattı ve onlara doğru bir adım attı.

Peçenin dışına uzandığında Oryn'in beni tutuşu sıkılaştı ve beni geride tuttu. Yere yığılmamı engelliyordu. Hayır, onu tekrar kaybetmeyecektim. Ne zaman değil

Onu zar zor bulmuştum. "Geri dönecek kralım. Onun dönüşünü göreceksiniz."

İki Zanaatkâr parlayan avuçlarını ileriye doğru kaldırmış, Silas'tan istenmeyen bir hamle bekliyordu ve ben etrafımızda karanlığı yükselttim, toprağı kavurdum ve buzu erittim. Siyah sis bulutları kalkanlarına çarparak üzerlerine süründü ve askerleri irkilerek geri çekildi. Demir...hayır, diye tısladı Vas ve bir adım geri çekilerek etraflarındaki korumayı sağlamlaştırmak için elini kaldıran Melanthe'ye bir bakış fırlattı.

Kara büyüye karşı kara büyü. Benimki ne kadar yükselirse, onunki o kadar düşüyor ve ona ayak uydurmak için mücadele ediyordu. O ölümden besleniyordu, ama ben ölümden yaratılmıştım.

Orada durmuş, çaresizce Pamuk'un güvenlik eşiğini geçmesini izliyordum. Nia ve diğerlerinin Kar'ı geçip bizim tarafa, güvenliğe doğru ilerleyişini izledim.

"Onlara cehennemi göster," diye fısıldadı Nia gözyaşlarının arasından, elleri birbirininkini sıyırıp bir anlığına sımsıkı kenetlenirken.

Havada bir şeyler değişti, Kar onların tarafına, diğerleri de bizimkine yaklaştıkça daha da sertleşti. Nane ve büyü kokusu ağırlaştı ve Nia'nın ve diğerlerinin boyunlarında Melanthe'nin uzattığı ele bağlı, neredeyse ipleri andıran ince kırmızı şeritler belirdi. Cadı elini geri çekerken yüzünde hınzır bir gülümseme vardı, ince, kırmızı büyü bantları koptu.

Her şey çok çabuk oldu. Çok hızlı. Sanki zamanın kendisi donmuş ve sonra hızlanmış gibi.

Bir an kırmızı bantlar boyunlarındaydı ve sonra... gittiler. Geride boğazlarında derin bir kesik bırakarak. Herkesin boğazında.

Kan.

Kan ve ölüm.

Dokuz ceset yere düşerken rüzgâr yeniden sessiz ve yumuşak bir hal aldı.

"Kar!" Kardeşim deli gibi bağlarını çekiştirerek uludu, etrafını saran perdeye karşı büyü çağırmaya çalışırken gözleri simsiyahtı, kemikli uzuvları toprağı kırıyor ama yükselmek için mücadele ediyordu.

Koştum, karanlık ve gece kükreyerek koruma perdesini geçip ona doğru ilerledim.

Snow döndü ama babasının bizimle oyun oynadığını anlayacak kadar hızlı değildi çünkü kırmızı, hayalet zincirler yerden yükseldi, bacaklarının ve boynunun etrafında süründü, altında bir Crafter çemberi şekillendi ve onu olduğu yere hapsetti.

Bütün lordlar ve leydiler soğuk zeminde yatıyordu. Nia da öyle.

Snow'un kan donduran çığlığı gök gürültüsü ve dolu tarafından bastırıldı. Etrafını saran perdeyle savaştı, gözyaşları dehşet dolu bakışlarından dökülürken yumruklarını görünmez tabakaya vurdu.

Visha'nın büyüü uluyarak Melanthe'ye doğru kıpkırmızı alevler saçarken, benimki asker üstüne asker ve etrafımızdaki her canavarı kuşatarak hepsini toza çevirdi.

Oryn de perdeyi geçerek babasını hedef aldı.

Ben Nia'ya doğru koşarken, karanlık her köşeden Snow'a

uzanıyor, onu yakalamaya çalışıyordu.

Parmaklarının ucunu sıyırmadan hemen önce... kayboldu. Bir an oradaydı, sonra yok oldu. Hepsi gitmişti, kardeşim de. O gitmişti.

Gitti.

İkisi de gitmişti.

"Yaralıları şifacılara götürün!" Emri bağırarak verdim, Nia'yı kollarımın arasına aldım, gömleğimi çıkarıp kan akan boynuna sardım. "Yapma. Bunu bize yapma Helenia Drava."

Kollarımda tekrar tamamen gevşemeden önce gözleri saniyenin bir parçası kadar açık kaldı.

"Benim odam!" Visha bağırdı ve geçmemiz için bir portal açtı.

Nia'yı Visha'nın mermer masasına yatırıp soğuk elini avuçlarımın içine alırken zaman parmaklarımın arasından kayıp gitti. Yapma, lütfen.

Visha komut üstüne komut verirken şifacılar etrafımıza doluştu. Eller kollarımdan, bileklerimden, omuzlarımdan çekiştirdi ama kıpırdamadım. "Hadi, Nia. Hadi, bunu yapabilirsin."

Beyaz büyü etrafımızda parlıyor, Nia'yı yaldız ve canlı kızıla boyuyordu. Kendi büyüüm onu çevreledi, kendi manasını besledi ve vücudunun savaşmasına yardım etti.

Islak gözleri hafifçe aralandı, bir damla yaş süzüldü gözlerinden. Cebim, diye mırıldandı.

Hemen elimi cebine attım ve kolyeye benzeyen bir şey çıkardım. Anlamamıştım.

"Snow'un annesi," diye kısık sesle fısıldadı, ağzından bir parça kan akıyordu. "Onun için geri aldım. Onu ben buldum. Mal onun için almama yardım etti."

Yanağındaki kanı sildim ve kalbimdeki her ipin çekilip koptuğunu hissettim. Elimde sıkıca tuttuğum kolyenin kenarları tenimi kesiyordu. "Bunu ona kendin vereceksin, duydun mu beni?"

"Ona onu sevdiğimi söyle. Çok fazla... Kil-" Hafif bir gülümsemenin son bir dokunuşuyla gözleri kapandı ve vücudu gevşedi.

"Nia? Nia!"

Etrafımızı kırmızı alevler kapladı ve ben Visha'ya baktım, vücudu titrerken büyüğü galeyan halinde akarak Nia'nın ruhunu-

Hayır. Hayır. Hayır.

Yapamaz...yapamaz.

Kapılar itilerek açıldı ve biri yanıma kaydı. "Helenia?" Moriko sevgilisinin yüzüne dokunmak için uzandığında eli titriyordu. "Ahana'm." Kraliçenin sarsılmaz bakışları bana döndüğünde gözyaşlarıyla doluydu, ona veremediğim cevabı arıyordu.

Şifacılar geri çekildi, benim gibi onun da vücudundan yaşamın çıktığını hissettim. İçimde yükselen öfke, odayı kullanmayı düşünmediğim büyüyle kapladı. "Sakın buna cüret etmeyin!" Ellerini tutup tekrar Nia'nın bedenine koyarak bağırdım. "Seni öldürene kadar

Mananın son damlasına kadar tükenmiş olsan da deneyeceksin." Titreyen elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim. "Lütfen. Lütfen. Sadece dene. Denemeye devam et. O çok daha fazla acı çekti, bunu da atlatacaktır."

Nia'nın bedenine olan bağları ölüm tanrısıyla savaşmak için iki kat daha güçlenirken Visha'nın gözleri umutsuzluk ve gözyaşlarıyla doldu. "Yap şunu," diye bağırdı. "Onun dediğini yap."

Nia'nın etrafında biriken kan miktarı mide bulandırıcı bir endişeyle başımı döndürdü. Kıpırmızı gölge birden gözüme çok iğrenç göründü ve midemi bulandırdı. Yaşamak zorundaydı. Yaşamalı ve mutluluğu görmeliydi. Mutluluğu istiyordu ve biraz da bulmuştu. Bunu yaşaması gerekiyordu.

Yapmak
zorundaydı
. Yapmak
zorundaydı
.

Moriko dudaklarını Nia'nın alnına bastırdı. "Çok fazla söz verdik, benim güzel Helenia'm. Ve belki de yeterince vermedik. Seni seviyorum, ahana'm, bana geri dön."

Gözyaşları kanla karıştı. Korku kederle uyuştı. Nia'dan dökülen son beyaz acı dizisi titredi ve sonra rüzgârdaki duman gibi soldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

"O değil." Cai'nin donmuş haline çarparak geri çekildim.

Arkadaşını görünce titredi, yüzü korkudan solgun ve beyazdı. "Neden nefes almıyor, Kilian?" Yavaşça ona doğru ilerledi, dizleri onun önünde çöktü ve bir

Yürek parçalayan bir hıçkırık göğsünü titretti. "Nia?" Ona doğru sürünerek uzandı. "Nia?"

Hayır.

Hayır.

Kolye elimden kayarak yere düştü. Şiddetli bir ağrı kaburgalarımı yırttı. Kalbim yine göğsümden dışarı çekiliyordu. Nabzım kulaklarımda yavaşladı ve yavaşladı, delici bir sessizlik ve havada çınlayan ölüm çingirakları. Alastair içeri girmeden önce duyduğum son şey de buydu.

Bastonunu duvara bırakarak topallaya topallaya Nia'nın cesedinin yanına gitti ve bir elini yüzüne koydu. "Ah, evlat. Tatlı çocuk." Titrek bir elle ejderha karaçamından boncuklarını çıkarıp Nia'nın boynuna taktı. "Senden, küçük tavuğumdan ve karımın bana bıraktığı boncuklardan başka fazla servetim yok. Artık tüm servetim tek bir yerde."

Dışarıdaki hava şarkı söylüyordu; ölümle harmanlanmış alçak, sıcak bir yaşam uğultusu.

Bir hüzün şarkısı.

Ölüm penceremizin dışında bekliyordu, gölgelerin huysuz canavarı, ama Nia'yı beklemiyordu.

Alastair ellerini onun omuzlarına koydu, başıyla Visha'ya işaret etti ve son bir kez bana döndü, yanaklarını boyayan gözyaşlarına rağmen yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Çocuklara mutlu olduğumu söyle. Ona mutlu olduğumu söyle."

BY PEACE OR BY FIRE

Mal ki

B Kan. Çok fazla kan. Gözlerim de kıpkırmızı olmuştu. Adımlar attım. Adım attığımdan ve hareket ettiğimden emindim ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey görmedim. Koridorlarda sadece ellerime ve ayaklarıma bağlı zincirlerin sesi ve Tenebrose zindanlarına doğru bana eşlik eden askerlerin ağır gümbürtüleri duyuluyordu.

Hava titreşti.

Herkes durdu ve duvarda titreyen resim çerçevelerine baktı. Ayaklarımdaki altındaki zemin sallanmaya başladı ve bir an için hayal görmüş olabileceğimi düşündüm, sonra şiddetli bir patlama şato alanını sarstı.

Çerçeveler, heykeller ve avizeler yere düştü, duvarlar depremin şiddetiyle çatlayıp yırtıldı, pencereler havada parçalanarak toza dönüştü. Çarpma seslerine panik çığlıkları eşlik etti.

Üç dakika. Üç uzun dakika boyunca, cehennem karayı ele geçirmiş gibiydi.

Kulağımda keskin bir ses çınladı, cam parçaları derime yapıştı ve bir diğeri kafamda. Aldığım her zor nefeste göğsüm tıkırdıyordu. Askerlerin ağır bağırışları sadece abartılı taklitlerdi. Hiçbir şey, hiçbir şey duyamıyordum.

Tüm koridor panik ve dehşet içinde koşuşturan askerler ve hizmetkârlarla doldu. Emirler haykırıldı, gözler büyüdü ve yüzler dehşete kapıldı.

Bir rüzgâr damlası gibi, küçük bir kahkaha koridorlara nüfuz etti, içinde daha aşağılarda bir yerden sızdı. Herkes durdu ve kahkahanın geldiğı yöne döndü, kahkaha büyüyüp yüksek sesli bir kıkırdamaya dönüşene kadar dinledi.

"Duvarlar," diye bağırdı bir asker, koridorun diğeri ucundan koşarak. "Hepsi yıkıldı. Tüm şehir duvarları yıkıldı. Onlar... onlar patladı."

Kahkahalar kesilmiş ve alçak bir mırıltıya dönüşmüştü; tanıdığım bir melodinin mırıltısı.

Herkes durdu, sessizleşti ve o yöne doğıru döndü, dehşet gölgeleri önlerindeki tüm görüşü bulanıklaştırırken dinlediler.

"Ayın altında ve ormanın ortasında, kan ödendi ve teklif edildi," tatlı bir fısıltı bize doğıru süzüldü ve boynumda tüylerimi diken diken etti. "Çünkü ormanın akrabası yoktu, gelincikler içinde böyle büyüdü."

Gökyüzü öyle derin bir gürültüyle aydınlandı ki, aşağıdaki topraklar da titredi.

ACKNOWLEDGMENTS

Sevgili okurlarım, bu kitap sizin desteğiniz sayesinde hayat buldu. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca, Kış Tanrıları ve Yılanlar'ın yayınlanmasından bu yana, genel sağlık ve ruh sağlığımla çok mücadele ettim. Yazmayı bırakmayı ve bu devam kitabını yazmamayı düşündüğüm birkaç durum oldu, ancak hepiniz sosyal medyadaki desteğinizle, karakterlerime ve bu hikayeye verdiğiniz sevgiyle, bu ikinci kitabı beklerken gösterdiğiniz sabırla beni ayakta tuttunuz.

Lizzy, tüm bunlar boyunca benim kayam olan sevgili kardeşim, hayatımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek hiçbir kelime yok.

Neta, kanka, seni seviyorum.

Bahar Muhafızları ve Ötücü Kuşlar'ı beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün, çünkü bu çok yardımcı olacaktır.

Sezon Savaşçıları ve Kurtları bu kış geliyor.

ABOUT AUTHOR

Wendy Heiss, yeni bir yetişkin fantezi üçlemesiyle çıkış yapan bağımsız bir yazar. Kış Tanrıları ve Yılanlar, Auran Günlükleri'nin ilk kitabı olup 2021 sonbaharında yayımlanacak. Birleşik Krallık'ta Adli Bilimler bölümünden onur derecesiyle mezun olmuştur, ancak edebiyat, okuma ve yazmayı başarabildiğinden beri tutkularından biri olmuştur. Agatha Christie'nin suç romanları rotasını izlemek için ciddi bir şekilde cazip olmasına rağmen, fanteziye giden Tolkien yolunu takip etmeyi seçti. Parmak izi tozunu tükenmez kalem mürekkebine tercih etti, kaçınılmaz olarak ailesinin iyi bir yaşam umudundan vazgeçti ve her zaman korktukları şey oldu... mecazi olarak açlıktan ölen bir sanatçı.

Kimi ve nasıl olursa olsun, kedileri, kahveyi, özellikle de hazır poşetlerdeki o boktan şeyi seviyor. Safra kesesinin çukurlarından mafya romantizminden nefret ettiğini iddia ediyor ama muhtemelen tarihin en büyük çizgisini geçmeye çalışmak için kendisi bir tane yazacak: İyi misin bebeğim?

Ayrıca, kızarmış tatlı patates, başka bir sebzeye daha alerjisi olduğunu iddia etmeden bunlardan bazılarını kesinlikle yiyebilir. Bu son notla birlikte, basit bir biyografiden çok uzaklaşmadan önce, lütfen kitabını ve daha fazlasını okuyun.

DICTIONARY

Aura -Tanrı benzeri bir güçle örtülü büyülü insanlar. Her tanrı, seçtikleri topraklara kendi büyülerine benzeyen parçalar hediye etti.

Kara Zanaatkâr-Büyülü insan, Auralardan farklı olarak, büyülerini güçlendirmek için manayı Caligo ya da diğer adıyla öteki dünya veya ölümler cennetinden çekerler.

Eldmoor'un **Büyük Bakire** Hükümdarı, baş karanlık zanaatkâr

Ybris-Hibrit Aura, iki farklı Auranın çocuğu.

Eudemon-Golgotha'nın **yaratıkları**, iblislerin tanrısı. Diyarları Dissiri düştükten sonra karanlık denizlerde dinlenirler.

Orta dünya-Yaşayanlar ve cennetler arasında **bir** ruh bölmesi. Kapana kısılmış, intikamcı veya korkulu ruhlar tarafından doldurulur.

Astrum liber-Holy Kitap . Adriata, inananlar ve tanrıça Henah'ın takipçileri.

Caelus liber-Tüm tanrıların **kutsal** kitabı. Yasaların, kuralların ve ilkelerin diktesi.

Eirlys kitabı - Isjord'un, inananların ve Tanrı Krig'in takipçilerinin kutsal kitabı.

Hodr-Tanrı'nın **Cenneti** Krig.

Cynth-Henah'ın **cenneti**, ay.

Caligo-Celesteel'in **Cenneti**, diğer dünya, ölülerin ve cehennemlerin diyarı.

Hemera-Tanrıça Cyra'nın **cenneti**, güneş.

Mankai-Tanrıça Plantae'nin **Cenneti**.

Empyrea-Adan'ın **Cenneti**.

Caelum-Nubil'in **Cenneti**

Neith-Dyurin'in **Cenneti**

Kemeri-Hanai'nin **Dili**

Darsan-Adriyatik **Dili**

Dahaara- Çelik dilli

Borsich-Eldmoor'un **Dili**

Calgnan-Language of Olympia

Sihirli sis için Zgahna-Calgnan, sihir ve insan farkındalığı arasındaki duyu ötesi d u y u .

Sihirli sis için Alaar-Darsan

Tahuma-Solarya **Dili**

Eski Ysolt - Isjord **dili**, artık ana kara kış krallığında konuşulmuyor. Sadece Isline Krigborn'lar tarafından kullanılıyor.

Karndu-Seraphim'in **Dili**

Laoghrikrease-Lütfedilmemişlerin **dili**, konuşulan ana kara Vrammethen ve Comnhall Adaları

Anima Accisor-Ruh Katili

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.